

MARIUS TRIPON

**CĂLĂTORIE
SPRE
ȚARA PROMISĂ**

Volumul VII

**52 de mesaje
pentru
52 de săptămâni**

Publicată de
Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România
Str. Cuza Vodă nr. 29
410097 Oradea, România
Tel.: 0259-436 841; Fax: 0259-432 778
E-mail: spmcr@rdslink.ro

© 2007 S.P.M.C.R.

Toate drepturile rezervate.

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a cărții,
fără permisiunea scrisă a S.P.M.C.R.

În afara cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt luate
din *Biblia*, versiunea Cornilescu, 1923.

Editarea: *Cornelia Costi*
Tehnoredactarea: *Cornelia Costi*
Coperta: *Cornelia Costi*

Din dorința de a fi folositor Iubitului Stăpân și din simțul unui suflet veșnic îndatorat s-a născut în mine dorința ca în cuvintele mele simple să scriu aceste mesaje, care să îndrume spre „Cel Bun“, să hrănească și să încurajeze sufletul doritor de Dumnezeu. Dorința mea este ca Duhul Sfânt să dea autoritate și gust acestor mesaje, astfel ca sufletele care nu-L cunosc pe Blândul Păstor să poată primi cel mai important și cel mai mare drept oferit muritorilor și anume „dreptul de a deveni copii ai lui Dumnezeu“. Acest „DREPT“ dă libertate sufletului încătușat și face posibilă trăirea unei vieți împlinite și fericite, cu foloase veșnice. Scopul, ținta și cercul de audiență intenționat pentru aceste mesaje sunt sufletele scumpe ale oamenilor din regiunile țării unde nu sunt case de rugăciune, unde ei să audă vestirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Cartea aceasta se distribuie gratuit, pentru că și eu am primit totul în dar. Ea este scrisă în cuvintele unui emigrant român care, ca și copil acum câteva zeci de ani, s-a stabilit în străinătate. A lui Dumnezeu să fie toată slava și mulțumirea pentru harul de a putea fi de folos Împărăției Lui.

Marius Tripon

Iulie 2007

CUPRINS

1 Călătorie spre Țara Promisă	11
2 Râuri vechi și pâraie noi	23
3 Cum crește omul nou?	34
4 Promisiunile lui Dumnezeu	44
5 Voia lui Dumnezeu	55
6 Izvoarele adâncului	66
7 Căi care par a fi bune	76
8 Cine este Isus?	86
9 Împărăția lui Dumnezeu	98
10 Pericolul extremismului	109
11 Pământul înainte de potop	120
12 Sfânta Scriptură și mesajul ei	130
13 Două minute după ce mori	141
14 Statornicia în credință	152
15 Hristos a înviat!	162
16 Creatorul și creatura	173
17 Am vrea să-L vedem pe Isus	184
18 Tâlharul credincios	195
19 Mânia lui Dumnezeu	206
20 Criza din Corint	217
21 Intrarea Împăratului în Ierusalim	228
22 Cântarea	239
23 Ucenicii	249
24 Cărările vechi	259
25 Puțin despre Dumnezeu	270
26 O biserică fără lacrimi într-o lume ce merge spre iad	280
27 Vrei să fii pescar de oameni?	291
28 Povestea păcatului	302
29 Vorbește cu faptele	313

30	Intervenția lui Dumnezeu	323
31	Plângerile lui Dumnezeu	334
32	Frica	345
33	Rădăcinile amărăciunii	355
34	Bucuria	366
35	Puterea sângelui	377
36	Evoluționiștii	387
37	De ce nu-mi dai mai mult?	398
38	O altă evanghelie	409
39	Chemarea la rugăciune	421
40	Datornicul	432
41	Ce religie aveți?	443
42	Avertizare neglijată	454
43	Unde locuiește Dumnezeu?	465
44	Căile Lui pentru noi	476
45	Cea mai lungă zi	487
46	Sunt eu un fariseu?	497
47	Harul	508
48	Omul care ar fi putut fi... ..	519
49	Dumnezeu în trup	530
50	Un drum pe care n-am mai trecut	541
51	Cum poate omul da slavă lui Dumnezeu?	552
52	Secretul fericirii	563

CUVÂNT ÎNAINTE

Când am fost rugat să scriu prefața acestei cărți m-am gândit la câteva lucruri. Pentru Marius Tripon se potrivesc bine cuvintele spuse de Pavel corintenilor: „Și eu, voi cheltui prea bucuros din ale mele, și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre...” (2 Corinteni 12:15).

Am primit fiecare carte, din cele scrise de Marius Tripon, imediat după apariție. Pe prima pagină a fiecărui volum erau scrise cuvintele: „se distribuie gratuit, pentru că și eu am primit în dar”. Cineva ar putea spune: lucrurile acestea nu sunt din lumea de aici și nici pentru vremea aceasta. Da, este adevărat, lucrurile acestea vin din inima unui om care călătorește pe drumul cel drept, având ca țință precisă Țara Promisă.

L-am cunoscut pe acest om în data de 6 iunie 2003, în biroul Societății Penticostale de Misiune Creștină din România, când mi-a înmănat cu dedicație una din cărțile lui. O voce caldă, o inimă deschisă, o prezență agreabilă. L-am auzit în repetate rânduri cu mesajul Sfintelor Scripturi la Radio Vocea Evangheliei, cu dorința de a vedea cât mai mulți oameni care renunță la păcat, la calea pierzării și aleg să meargă spre „Cetatea Viitoare”.

Această dorință, rugăciune și chemare, care am auzit-o în discuția cu el, în predicile rostite, am citit-o și în această carte, o carte cu doi destinatari. Un prim destinatar ești tu, cel care încă n-ai pornit spre „cetatea al cărui meșter este Dumnezeu”. Rândurile acestei cărți sunt pentru tine. În al doilea rând, această carte este destinată miilor și milioanei de călători, porniți spre Cetatea Eternă, care încercați, loviți, descurajați, au nevoie de un imbold.

Înainte să începi lectura acestei cărți, indiferent dacă ești primul destinatar sau unul din mulții călători porniți spre Țara Promisă, te invit să meditezi la rugăciunea pe care a rostit-o marele bărbat și conducător evreu, Ezra: „...să cerem de la El o călătorie fericită pentru noi și pentru copiii noștri...” (Ezra 8:21).

Pastor **Nelu Moldovan**,
Vicepreședinte al
Cultului Penticostal din România

1

CĂLĂTORIE SPRE ȚARA PROMISĂ

„Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor; i-a călăuzit pe drumul cel drept, ca să ajungă într-o cetate de locuit.”

Psalmul 107:6, 7

Potecile care serpuiesc prin junglă, cunoscute doar de băștinași, drumurile folosite de primele caravane de cămile încărcate cu marfă, cei peste 80.000 km de drum roman construit de Cezar, cei 78 km de drum cu labirinte subterane de sub clădirile Vaticanului și până la milioanele de kilometri de drum asfaltat aflat în folosință astăzi, sunt toate dovada că omul a înțeles importanța drumurilor care leagă așezările umane între ele. În acest mesaj vom privi la un drum diferit, mai important ca toate celelalte, făcut nu de oameni, ci de Dumnezeu. Un drum care nu duce la un oraș făcut de mâini omenești, ci la o cetate al cărui meșter este Dumnezeu.

Despre Avraam Scriptura spune: „Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:10). Punctul de plecare pe acest drum ce duce la Casa lui Dumnezeu, unde este veșnic pace, neprihănire și bucurie în Duhul Sfânt, începe prin a avea o zi în viața ta când printr-o rugăciune de pocăință, apelând la meritul Domnul Isus, vii la Dumnezeu Tatăl, recunoscând că ești un suflet păcătos. „Isus i-a zis: «Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine...»” (Ioan 14:6). Când vina îți este ștersă, Duhul Sfânt te face o făptură nouă, și primind cetățenia Țării Lui te ridică la rangul de copil al lui Dumnezeu. „Așa dar, voi nu mai

sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu“ (Efeseni 2:19). Când credința ta îndeplinește mâinile goale de orice merit personal și cere iertare, primești darul mântuirii. Este momentul în care Duhul Sfânt prin minunea nașterii din nou dă puls de viață duhului tău și începi călătoria pe drumul cel drept, despre care Domnul Isus a spus că este îngust. Apoi, cu pașii sprinteni ai dragostei dintâi, având de călăuză Duhul Sfânt care a dus multe suflete ce s-au lăsat povățuite, cu bine la destinație, pornești hotărât pe acest drum pe care merg sufletele mântuite. Hotărârea de a porni pe acest drum este cea mai importantă decizie pe care un suflet care știe deosebi binele și răul o poate lua.

„Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare“ (Evrei 13:14). La ce te poți aștepta să întâlnești de-a lungul drumului străbătut de sufletul care a primit darul mântuirii? Ce fel de orașe, ce fel de oameni, ce primejdii și ce oaze de reîmprospătare a puterilor poți să te aștepti să întâlnești? Dumnezeu nu crează caracterul oamenilor și nici nu le dă același chip tuturor oamenilor; așa cum dintr-o matriță în care torni un material ies vase sau unelte identice între ele, tot așa fiecare om este un unicat, la fel ca fiecare fulg de nea sau frunză, și tot așa este și itinerariul fiecărui suflet care a fost spălat de vechile păcate și îmbrăcat în albul nevinovăției lui Hristos, ca apoi să poată porni pe această Cale a Domnului. „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!“ (Apocalipsa 22:14).

Vom aminti câteva din punctele de interes deosebit care vor fi pe acest drum, la capătul căruia suntem așteptați, dar ne va fi mai ușor dacă chiar de la început înțelegem că Dumnezeu vrea să fim fericiți în această călătorie dar mai mult ca și aceasta El vrea să fim sfinți, pentru că numai așa poate avea părtășie cu noi. El este Tătăl nostru Cel Bun care preferă să dea binecuvântări celui ce ascultă, mai mult decât îi place să ne atingă cu nua îndreptării. Este o călătorie în care învățăm că scopul Lui pentru noi este să

ne asemănăm tot mai mult cu Fiul, El fiind interesat mai mult în ce suntem decât în aceea ce facem, pentru că atunci când suntem ce trebuie să fim în Hristos Isus, cu care am mărturisit că ne-am îmbrăcat când am pășit în apa botezului, vom face ceea ce trebuie să facem. Pornim pe acest drum în deplină cunoștință că ce este mai bun este păstrat pentru noi la sfârșitul călătoriei, când vom ajunge în cetatea pe care ne-o dă Dumnezeu ca rezidență permanentă.

Călătoria ta ca suflet mântuit este una în care vei afla că Dumnezeu găsește mereu examene noi prin care te va întreaba: „Te încrezi în Mine sau te bazezi pe ce știi tu și pe ce poți face tu?“ Pe acest drum nu vei fi lipsit de bucurii, pentru că Duhul Sfânt călăuzitorul va stârni înăuntrul tău acest simț de fericire și te vei bucura în prezența acelor care la fel ca tine au primit cetățenia țării unde nu este noapte. Nu vei sta doar în căldura plăcută a soarelui, dar ca să fii treaz și alert te va trece și prin ape, uneori chiar adânci și chiar prin cuptoare de foc. „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde“ (Isaia 43:2).

Călătoria sufletului mântuit este o călătorie în care cu cât ai mai puține bagaje cu atât călătorești mai ușor, pentru că lași ca aceste binecuvântări să curgă de la tine spre alții și după planul Celui Sfânt, care face totul după planul voii Sale, aceste valori ți se înregistrează în cetatea unde ești așteptat, unde hoții nu fură, moliile nu rod și inflația nu prezintă nici un pericol. Pericolul pe care-l vei întâmpina pe traseul acestei călătorii poate consta nu numai în ce nu știi, dar și în ce știi și este greșit, de aceea ca și copil în credință fă o prioritate a vieții tale din a citi și studia Cuvântul Domnului ca să-L cunoști așa cum ne-a fost dat în Scriptură. „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea...“ (Coloseni 3:16). Acest Cuvânt te va hrăni, te va povățui și chiar te va înarma cu „spusele lui Dumnezeu“ din Scriptură. Pe măsură ce parcurgi acest drum ai să înțelegi tot mai bine cât de prețios este Cuvântul cel viu și lucrător pentru

sănătatea și siguranța sufletului tău, așa că dă-ți silința să-L stăpânești, ca apoi El să te stăpânească pe tine. Când ai să-L cunoști vei înțelege că dragostea Domnului a schimbat totul în bine pentru tine, și pentru că Îl iubești pe Acela care ți-a dat acest Cuvânt vei vrea să Îl păzești, ca El rodind în tine să schimbe viețile celor din jurul tău. „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el»“ (Ioan 14:23).

Călătoria sufletului mântuit este o călătorie unde a poposi când Călăuza vrea să înaintezi poate fi deosebit de periculos. A te opri unde nu trebuie poate însemna că ai găsit o statuie sau un monument lângă care ești mulțumit să rămâi. Pot fi gânduri, experiențe duhovnicești pe care le-ai avut sau despre care ai auzit, într-o lucrare în care ai recunoscut mâna Domnului, așa că în loc de a-ți continua călătoria trăiești undeva în trecut. În această călătorie vei întâlni călători care nu vor ca să mai lupte luptele Domnului, precum David odinioară, ci vor doar să stea. Însă odată ce ai pășit pe această cale dreaptă trebuie să știi că ideea de pensie, odihnă și huzur pentru suflet nu se potrivește sufletului mântuit și sunt principii ce au fost combătute grozav de Domnul Isus în pilda bogatului, căruia i-a rodit țarina în exces.

Vei întâlni călători ce și-au întins corturile și dintr-un dulce simț de trândăvie nu mai vor să facă nimic ce necesită efort sau ceva ce ar putea deranja tihna lor, ba încă te vor invita să faci și tu la fel, dar nu uita că timpul de odihnă nu este acum. Tot pe acest drum vei întâlni oameni ce vor să-ți irosească timpul, pentru că au întotdeauna o mentalitate de victimă. Dacă cineva îi întreabă ceva, trebuie apoi să asculte o istorie întreagă a unui om ce se vede biruit. Pe acest drum vei întâlni farisei sau creștini fără dragoste, ce urmează o rutină religioasă, care în mod mecanic practică ceremonii lipsite de viață, pentru că bazându-se pe merite personale vorbesc despre lucrarea Domnului, dar I-au pus limite Duhului Sfânt, I-au tăgăduit puterea și astfel au stins lucrarea Duhului.

În călătoria aceasta, ca parte din timpul dedicat dezvoltării mușchilor credinței tale, vei trece prin locuri pustii, când ți se va părea că cerul tace la ce ai tu de spus, vei auzi soli, văzuți sau chiar nevăzuți, care-ți vor sugera că Dumnezeu nu e bun dacă te duce prin așa locuri și ai să fii provocat să cârtești prin vorbe sau prin gânduri împotriva lui Dumnezeu. Când vei ajunge în astfel de locuri asigură-te că ți-ai pus înainte deviza: „Dumnezeu este întotdeauna bun!“ Scopul Domnului este întotdeauna bun, chiar dacă nu vedem imediat aceasta, pentru că gândurile, planurile și felul Lui de lucrare sunt mult diferite de ale noastre, de aceea este de folos să adoptăm o gândire sănătoasă de rob supus, pentru că acela care murmură, așa cum au făcut israeliții în pustie, nu are nimic de câștigat, ci doar își face viața mai grea.

„... pentru că Domnul a auzit cântirile, pe care le-ați rostit împotriva Lui; căci ce suntem noi? Cântirile voastre nu se îndreaptă împotriva noastră, ci împotriva Domnului“ (Exodul 16:8). Vei trece prin acest ținut numit Mara, unde apele sunt amare, ca apoi dacă iei note mari să ajungi la un popas cu umbră și apă proaspătă numit Elim. Vei mai întâlni pe acest drum care duce la Casa Tatălui din Cer tabere de oameni în mijlocul cărora bârfa și gluma, care mânjesc conștiința, sunt păcate tolerate, fiindcă le numesc doar slăbiciuni, când de fapt sunt păcate ce sărăcesc duhul, deoarece pângăresc templul și provoacă Călăuza-Duhul Sfânt să-i lase să-și urmeze pofta inimii lor.

În călătoria spre cetatea unde vei locui împreună cu aceia ce nu s-au lăsat biruiți vei găsi cărări mai late, unde oamenii pun la intrarea clădirilor unde se strâng titluri și etichete cu nume pioase și chiar biblice, dar a petrece timp cu ei înseamnă a te pune în pericol, pentru că răstălmăcesc Cuvântul ca să potrivească unei atitudini lumești îngăduitoare firii vechi. Astfel ei își risipesc timpul prin a-I spune lui Dumnezeu ce este voie, ce nu este voie, prin a face sau anula reguli acolo unde Scriptura deja a rostit hotărâri și a pus hotare. Călătorind spre cetatea unde nu va mai fi nevoie de arme de nici un fel, vei trece prin Valea terebinților și dincolo

de valea care-ți va sta în față vei vedea un loc numit Efes-Damin, de unde va veni spre tine un uriaș cu numele de Goliat din Gat, care te va amenința ori te va blestema și chiar va încerca să-ți omoare sufletul. Soluția oferită de fire în clipe ca și acelea va fi aceea de a găsi pe cineva care să aibă aceeași putere și armament ca al lui, dar de fapt este nevoie de cineva mai tare ca el și acela este Dumnezeu.

Frica rea și credința nu pot conlocui împreună, de aceea când Goliat îți va ieși înaintea rânjind încrede-te în Dumnezeul care-ți numără și firele de păr. Continuă să rămâi neîntinat, pentru că acest Goliat nu neapărat îți va ataca trupul, ci va căuta să te facă să te compromiți în gândire sau fapte. Va trebui să lupți cu gândurile tale, biruind și spunând un NU clar la tot ce nu vine din încredințare. Va trebui să faci legământ cu ochii tăi, punându-le străji severe, și gura ta va trebui să știe să spună NU blidului de linte și un NU clar Dalilei sau lui Sihem. Urechile tale vor trebui să dezvolte un simț mai fin și mai dezvoltat al auzului pentru a recunoaște vocea Păstorului cel Bun ca nu cumva să mergi după străini sau să te afli atras de cântecele sirenelor ucigașe.

Când te vei purta așa așteaptă-te nu să fii iubit de lume, ci criticat, urât și chiar atacat din desigurile umbrite, unde stau cei nesinceri, cu săgeți arzătoare ale invidiei sau se poate că vei ajunge chiar aruncat pe nedrept în temnița uitării și persecuției, asemenea lui Iosif cel curat. Este posibil să ajungi să te vezi încolțit din toate părțile și în spatele tău să fie Marea Roșie, dar rămânând credincios te poți aștepta în asemenea clipe să vezi deschizându-se uși acolo unde tu nu vezi uși. Vei trece ca David prin valea Rafaimiților unde vei auzi un vuiet de pași în vârful duzilor și vei ști că Domnul merge înaintea ta la luptă ca să împrăstie pe vrăjmașii tăi din drumul tău. Vei trece prin locuri pustii unde șerpi înfocați vor căuta să te înspăimânte, dar nu uita că mai mare este Acela care este în noi decât acela care este în lume și privind în sus, de unde îți vine puterea și biruința, vei putea trece nevătămat. Vei trece printr-o vale numită Valea Plângerii, dar chiar dacă a-

tunci când intri în această vale la început nu vezi ape, nu uita că Acela care a promis că este cu tine în toate zilele, așa cum a făcut pentru roaba Hagar, va face să țâșnească din pământ izvoare de apă. „Când străbat aceștia Valea Plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare, și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări“ (Psalmul 84:6).

Știind că mulți alții au trecut înaintea ta prin astfel de locuri și au biruit, privește prin credință dincolo de acest drum numit viață pământească la locul pregătit de Domnul Isus pentru aceia care-L iubesc pe El, știind că dacă astfel de încercări au fost îngăduite în viața ta este pentru că ți s-a dat o putere corespunzătoare să poți birui. Încurajarea în Domnul înseamnă transferare de curaj, nu din confidența ta în tine, ci din promisiunile lui Dumnezeu, care a spus: „... Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi“ (Evrei 13:5). Sunt clipe în care ți se va măsura credința, calitatea ei, determinarea ce o ai de a-L onora pe Dumnezeu cu orice preț și de a-I aduce cinste prin a sta în picioare pentru ce este sfânt. „Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui“ (Apocalipsa 3:5).

Vei fi încercat și prin aceia care-ți vor greși mereu și pe care va trebui mereu să-i ierți, având în vedere că datoria de care Dumnezeu te-a iertat a fost mult mai mare și nu uita că pentru a te împăca este nevoie de doi, pe când pentru a ierta o persoană este îndeajuns. Când L-au răstignit pe Domnul nostru cei ce I-au pricinuit dureri nu și-au cerut iertare, dar El tot a spus: „... Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!“ (Luca 23:34). Mergând pe acest drum vei avea oportunitatea de a fi ospitalier ca să-ți împarți pâinea cu alții. Când vei avea această ocazie, nu uita că dragostea este cea mai bună gazdă. Uneori vei fi încercat prin dureri în trup, fiindcă durerea este cea care uneori trezește omul la realitate și îi aduce aminte că acest trup de lut este doar un vehicol temporar pentru suflet și duh, și tot durerea ne amintește că dacă trăim, trăim prin

îngăduința Lui. Vei ajunge să treci prin Valea Dura unde ți se va verifica integritatea și vei fi provocat să slujești unor dumnezei care deși sunt priviți de oameni ca fiind mari, sunt mici și fără putere de a ajuta. Vei trece pe lângă adevărate bălciuri ale destrăbălării, unde reclamele vor încerca să te convingă că te pot face fericit dacă le cumperi marfa, dar nu uita că „Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac“ (1 Ioan 2:17).

În drumul tău vei întâlni reprezentanți ai vechiului stăpân care te vor ocări, te vor provoca sau îți vor propune un târg cum nu ai mai întâlnit, dar nu căuta să ți-i faci prieteni, pentru că Dumnezeu nu te scapă de prietenii răi pe care nu vrei să-i părăsești, ca de exemplu: curvia, certurile, mânia, lăudăroșenia și altele asemănătoare cu acestea. Pe traseul pe care-l vei urma spre locul unde ostenele și credințioșii îți vor fi răsplătite vei trece și pe la Tabor, adică înălțimi de părtășie cu Dumnezeu, de obicei în rugăciune, când vei primi puteri de reîmprospătare în dulceața închinării în duh și adevăr, și prin credință vei intra în prezența Celui Sfânt, unde sufletul ți se va umple de pace și inima va izbucni în cântări de proslăvire pe care gura ta le va cânta cu bucurie.

Pe Tabor, sau uneori chiar în locuri diferite pe traseul ce-l urmezi spre Casa Tatălui, se poate să întâlnești fii de-ai lui Isahar pricepuți în înțelegerea vremurilor, care știu ce trebuie să facă poporul lui Dumnezeu și va trebui să știi să-i prețuiești. Va trebui să nu lipsești de la Masa Domnului, ascultând de porunca Lui care a spus să facem această lucrare ori de câte ori avem posibilitatea. Luând din pâine și bând din rodul viței, care reprezintă trupul și sângele Lui, te vei înfrupta din meritul Mielului lui Dumnezeu și nu uita că mai întâi Domnul vrea să vii la masa Lui, pentru că El este acolo, apoi să te bucuri de ce El pune pe masă.

Când vei ajunge să fii înzestrat cu putere duhovnicească, care se dezvoltă prin rugăciune și printr-o viață de ascultare, în care vezi promisiunile lui Dumnezeu împlinindu-se, Duhul Sfânt îți va

îndrepta pașii spre o țară numită Moria, unde pe o înălțime vei vedea un altar. Oamenii Scripturii, despre care astăzi spunem că au fost oameni ai credinței, au fost oameni de rând, ca și noi, care însă au trecut pe la acest altar și crezându-L pe Dumnezeu au ascultat de El. Este un altar renumit pe la care au trecut, începând cu Avraam și până la sfinții zilelor de astăzi, milioane de călători în drumul lor spre cetatea a cărei Lumină va fi Mielul. „Dumnezeu i-a zis: «Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria, și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune“ (Genesa 22:2).

Vei trece și tu pe la Moria, cel puțin o dată, și Dumnezeu îți va spune: „Lucrul acela, pe care-l iubești așa de mult, dă-mi-l Mie.“ Ce vei face? Moria este locul unde într-un mod deosebit îți vei aduce aminte mai bine cine ești tu și cine este El. Prin experiența de pe Moria, Dumnezeu vrea să facă din tine un trofeu pentru Cer, așa cum a făcut din Avraam. Este un loc care, în mod deosebit, are potențial de îmbogățire a ta față de Dumnezeu, pentru că va dovedi credințioșia ta, lucru care va afecta în mod direct locul pe care-l vei avea în ierarhia Împărăției lui Dumnezeu odată ce vei ajunge în Cetatea cea Sfântă, care are 12 porți și 12 temelii din pietre scumpe. Ce vei face la Moria? Vei birui sau vei fi biruit?

Ca să te încurajeze spre a lua o decizie care să aducă victorie sufletului tău, Dumnezeu face următoarea promisiune când descrie frumusețea cetății Noului Ierusalim: „Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu“ (Apocalipsa 21:7). Moria este locul unde se va dovedi că investiția lui Dumnezeu în tine a fost de folos, pentru că din firea cu adevărat ai devenit duhovnicesc și dintr-un suflet care trăia prin vedere ai ajuns cu adevărat o făptură nouă, care trăiește prin credință. Chiar și Fiul a trecut pe la Moria unde, după planul Tatălui, a adus pe altarul lui Dumnezeu o jertfă desăvârșită ca prin plata făcută în sângele Lui nevinovat să deschidă din nou drumul ce duce la pomul vieții. Când se apropia de ceasul când avea să pătimească, Domnului Isus I S-a făcut propunerea de a

evita drumul la Moria, dar El a spus că pentru aceasta a venit. „... Și ce voi zice?... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta?... Dar tocmai pentru aceasta am venit pâna la ceasul acesta!” (Ioan 12:27).

Călătorind spre cetatea unde vei locui împreună cu mulți veniți de la apus și de la răsărit, cu care vei sta la masă împreună cu Avraam, Isaac și Iacov, trebuie să știi că există un lucru care te poate costa enorm sau chiar să te pună în pericol de moarte. Acest pericol este mândria. David a privit la mulțimea poporului și dintr-un gând ce nu a trecut neobservat de Dumnezeu, fără să ceară permisiunea, fără să aducă jertfa cu care era dator înainte de a da porunca, a spus să se facă numărătoarea poporului. A făcut un păcat în mod public, care a fost pedepsit cu o urgie ce nu s-a oprit până când David nu a spus că vina este a lui și a adus jertfe Domnului. Ochii trufași sunt un semn al mândriei, lucru pe care-l urăște Dumnezeu. „... pentru că ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu” (Luca 16:15).

Nici un muritor nu este imun, de aceea stai aproape de cruce ca să rămâi smerit, știind că nu mai ești al tău, ci un rob al lui Isus Hristos, ce aparții Aceluia care cu un preț de sânge nevinovat te-a răscumpărat, intrând în familia Împăratului prin har, adică prin mila lui Dumnezeu. Cetatea de locuit pregătită de Dumnezeu, așa cum spune textul citat la început, este un loc unde El va fi veșnic cu poporul Său. „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărați în vecii vecilor.” (Apocalipsa 22:3-5). Două lucruri, cu o deosebită importanță, reies din acest text.

Dumnezeu va fi cu noi și vom fi acolo „în vecii vecilor”. Este o cetate care după felul cum este descrisă poate avea formă de cub sau poate, și mai probabil, aceea de piramidă. Pentru că este la fel

de înaltă ca și lată și lungă, cei ce au cercetat aceste informații au făcut calcule în urma cărora au spus că un astfel de oraș, care are nivele pe verticală, poate găzdui miliarde de locatari. În cetatea în care vom ajunge, dacă nu cădem de oboseală în facerea binelui și nu ne oprim pe drum, nu este și nu va fi vreodată panică, ci acolo sunt doar planuri puse în mișcare de voia bună a lui Dumnezeu. Dacă drumul până la această cetate este mereu întretăiat de stări de necaz, ori abia ai ieșit dintr-unul și ești gata să intri într-altul, odată ajunși cu adevărat Acasă ne vom odihni și vom avea fericirea de a fi veșnic în slujba Celui Atotputernic.

Vei fi și tu acolo sau încă nu ai pornit pe acest drum pe care merg sufletele mântuite? Mulți din cei bolnavi sufletește au scuze și justificări de tot felul pentru că nu au luat hotărârea de a porni pe Calea Domnului, dar până nu admitem că suntem păcătoși și acceptăm prescripția pocăinței nu putem fi vindecați ca să putem începe această călătorie ca suflet mântuit. Dacă nu ai pășit pe acest drum pe care merg sufletele mântuite, nu știi ce va fi cu sufletul tău dacă ai muri în ceasul următor, poți chiar acum printr-o rugăciune sinceră să faci pasul cel mai important din viața ta, să-ți predai viața ta cu tot ce cuprinde ea în mâna Domnului Isus. Dacă nu știi să te rogi și ești de acord cu aceste cuvinte spune-I: „Doamne, Dumnezeule care ești în Ceruri, sunt un suflet care vreau să primesc darul mântuirii Tale. Recunosc că am păcătuit și nu am cum plăti pentru vina mea, dar cred că Domnul Isus Hristos, Fiul Tău, a murit pentru păcatul meu, de aceea te rog iartă vina păcatelor mele, de care îmi pare rău. Primește-mă te rog și fă-mă copilul Tău, du-mă pe calea mânturii care duce la Casa Ta și îți îți voi sluji toată viața mea așa cum mă învață Sfânta Scriptură.”

Dacă ai rostit această rugăciune caută o casă de rugăciune unde este propovăduită o Evanghelie întreagă, încheie legământ cu Domnul prin botez și umblă plin de bucurie pe calea Domnului, care ți-a dat har și te-a primit. Dimineața când te trezești, spune-I Domnului că mai mult ca orice în acea zi dorești să-L cunoști mai

bine și să-L iubești mai mult. Roagă-L pe Doamnel să te ajute să te vezi cum El te vede și cere-I să-ți ungă ochii ca să vezi păcatul așa cum El îl vede. În acest fel, ori de câte ori marfa șarpelui îți va fi pusă în față, ai să o privești plin de dezgust și chiar cu silă. Nu uita că felul cum te porți în timpul acestei călători verifică și adeverește sau anulează ce spui altora despre Stăpânul tău. Nu uita că prin a te numi creștin spui că-L reprezinți și felul în care-L reprezinți onorează sau dezonorează Numele Lui între oameni. „... Căci voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc, vor fi disprețuiți“ (1 Samuel 2:30).

Nu uita că felul în care te porți nu trebuie să fie doar efectul unui simț, pentru că simțămintele se pot schimba, chiar mereu, dar Cuvântul Domnului nu se schimbă, de aceea modul în care iei decizii trebuie să fie o alegere conștientă prin care alegi, fiind bazat pe Cuvântul Celui ce nu poate să mintă, să te porți într-un anumit fel, pentru că ești un reprezentant al Țării Sfinte. Trăiește-ți viața pământească în modestie și cumpătare, investind cel mai mult în ce rămâne veșnic, mărturisind celor din jur că El este viu și adevărat ori de câte ori ai oportunitatea. „De aceea, pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri“ (Matei 10:32). În clipe fericite de succes dă slavă lui Dumnezeu, în momente dificile caută Fața Lui, în momente de durere încrede-te în Domnul, care nu dă greș și în orice moment mulțumește-I că te-a chemat să mergi pe această cale a mântuirii înspre locul unde te așteaptă cununa.

Amin

2

RĂURI VECHE ȘI PÂRAIE NOI

„Ai făcut să țâșnească izvoare în pâraie, ai uscat râuri, care nu seacă.“ Psalmul 74:15

După cum trupul flămând dorește hrană, mintea cunoaște noi și inima iubire, undeva înăuntrul omului există dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu, Creatorul a toate, de a-I mulțumi, de a fi în relație bună cu El și chiar prieten cu El. Lipsa acestei legături descrie o criză, care, datorită neascultării de Dumnezeu a primilor oameni, a apărut pentru prima dată în Eden. „Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei; și omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină“ (Genesa 3:8). Păcatul l-a schimbat pe Lucifer în Satana, a schimbat Edenul în pustie și viața omului dintr-o prietenie cu Dumnezeu într-un haos în care aleargă mereu să-și stâmpere setea după fericire. Odată intrat în lume, păcatul a creat în om o sete după și mai mult păcat, dar așa după cum apa mării nu stâmpără setea, nici râurile desfrâului și a idolatriei nu pot satisface o adevărată fericire.

Pentru ca această criză a lipsei de pace dintre Creator și ființa creată de El să poată fi trecută, Dumnezeu, care iubește omul, a vestit un plan de răscumpărare chiar în Eden. Acest plan a vestit venirea în lume a Aceluia care va zdrobi capul șarpelui și faptul că prin jertfa de ispășire pentru vina păcatului, Mielul lui Dumnezeu va face posibil ca omul prin pocăință să ajungă din nou în relație de pace cu Dumnezeu. Secarea râului vechi și

umplerea pârâului nou este un proces ce are loc dinăuntru spre exterior, numit în Scriptură pocăință. Pocăința nu este doar o emoție numită regret, ca și în cazul în care am făcut ceva rău și regret fapta, pentru că am fost prins sau pentru că a produs pagubă și durere cuiva. Pocăință nu înseamnă doar recunoașterea a ceea ce știu că am făcut greșit.

Această admitere a vinei nu este îndeajuns, nici chiar dacă admit fapta mea rea și spun că-mi pare rău de ea. Pocăința, care inițiază secarea vechiului izvor și țâșnirea noilor pâraie, numită și nașterea din nou, este recunoașterea greșelilor care vin dintr-o inimă zdrobită și a faptului că oricum și oricui am pricinuit rău, întâi de toate am păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Pocăința adevărată nu dictează și nici nu negociază felul în care îmi recunosc vina, vină care mă îndreptățește să merit pedeapsa, nici nu se târguie sau răzbună cu cei cărora nu le convine de hotărârea lui Dumnezeu pentru ei. O astfel de pocăință sau predare necondiționată se poate vedea într-unul din momentele de trezire ale israeliților, pe vremea judecătorilor. „Copiii lui Israel au zis Domnului: «Am păcătuit, fă-ne ce-Ți va plăcea. Numai izbăvește-ne astăzi!» Și au scos dumnezeii străini din mijlocul lor, și au slujit Domnului. El S-a îndurat de suferințele lui Israel“ (Judecatori 10:15, 16).

Adevărata pocăință atrage după sine o schimbare din temelie a vieții, pentru că în urma simțului de iertare apare în duhul nostru trezit la viață dorința de a face ceea ce-I place noului Stăpân, care a făcut posibil ca în meritul jertfei Sale să fim iertați și numiți copii ai lui Dumnezeu. „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura“ (Ioan 7:38). Imediat ce izvorul râului de apă vie țâșnește ca o fântână arteziană, luăm hotărârea să terminăm cu orice lucru care ar încuraja în noi roada firii pământești, ca nu cumva tolerând ceva ce trebuia scos din viața noastră să ne aflăm că noi doar am pus o virgulă unde de fapt Dumnezeu a spus să punem punct. Cine are nevoie de pocăință? Toți oamenii. „Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu

este niciunul care să facă binele, niciunul măcar“ (Romani 3:12). După cum citim în Scriptură, Domnul Isus nu a întâlnit un om cu un mai înalt prestigiu între oameni, care să cunoască Legea lui Dumnezeu așa cum era scrisă în Tora, ca și învățătorul legii numit Nicodim. Acestui om, care cu toată stăruința încercase să facă ce este bine în ochii Domnului, Domnul Isus i-a spus că are nevoie să se nască din nou, pentru că tot efortul omenesc nu era îndeajuns. „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Adevărat, adevărat îți spun că dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu»“ (Ioan 3:3).

Nicodim atunci, și orice om care vrea mântuirea astăzi, a trebuit și trebuie să aibă această experiență numită nașterea din nou care este o minune făcută de Duhul Sfânt. Este exact ceea ce psalmistul descrie în versetul citat la început, când spune că Dumnezeu face ca râul cel vechi, care nu seacă, să sece, adică dorințele omului firesc, și face ca un nou râu să țâșnească în pâraie de pace și bucurie în omul duhovnicesc. Ca să ai parte de această minune prin care râurile vechi seacă și pâraiele noi țâșnesc prin Duhul Sfânt ți se cere să crezi în Fiul și să vrei îndeajuns de mult această transformare într-o făptură nouă, încât să o ceri. Poate spui: „Cum să mă apropii de El, ca să-L determin să primesc acest dar al mânturii?“

Motivul pentru care mulți oameni nu ajung să primească darul mântuirii este pentru că nu se văd complet răi și încearcă să-și arate meritele, arătând spre un altul și mai rău ca el, sau încearcă să-L mulțumească pe Dumnezeu prin eforturi personale de a face fapte bune, lucru care este o insultă la adresa lui Dumnezeu. Printr-o astfel de îndreptățire Îi spune de fapt Domnului Isus că nu a fost nevoie să moară pentru păcătoși. Nimeni nu se califică pentru obținerea darului lui Dumnezeu până când nu se recunoaște a fi falimentar în fața pretențiilor lui Dumnezeu.

A te simți fără de merite înseamnă a fi sărac în duh. „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!“ (Matei 5:3). A fi sărac în duh se referă nu la ce avem, ci la ce suntem. Când ne

vedem păcătoși și fără de merit, Domnul Isus ne spune că această stare este bună, pentru că ne califică pentru programul numit har, însă pe acela care se vede cu merite, harul nu-l poate ajuta cu nimic. Cuvântul „săraci“ folosit de Domnul Isus când vorbește despre cei săraci în duh este același cu cuvântul folosit la Luca 16:20, unde Domnul Isus vorbește despre un sărac cerșetor plin de bube, numit Lazăr. Ca să avem parte de minunea prin care râurile vechi seacă și pâraiele noi țâșnesc cu putere este necesar să ne vedem ca niște cerșetori spirituali, lucru care deranjează grozav mândria omului vechi.

Trupul nostru are viață biologică, sufletul are viață psihologică, dar duhul are nevoie de viață duhovnicească. „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară...“ (Efeseni 2:1, 2). Până când nu ne vedem lipsiți de acest mare bine de-a avea viață în duhul nostru din El, pâraiele cele noi nu țâșnesc înăuntrul nostru, pentru că numai acela care se vede lipsit de orice merit și vinovat înaintea Domnului poate cere și primi darul mântuirii în meritul Domnului Isus. Până când nu ne vedem falimentari în ce privește efortul personal de a ajunge la mântuire și până ce nu ne vedem lipsiți de orice merit și nepotriviți pentru a fi în prezența Celui Sfânt nu putem avea experiența acestei minuni care face toate lucrurile noi în viața noastră.

Petru a avut o astfel de zi când s-a văzut păcătos și nepotrivit pentru a fi în prezența sfințeniei Domnului Isus și a spus: „... «Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos»“ (Luca 5:8). Când a spus aceasta, Domnul l-a angajat ca să fie pescar de oameni, fiindcă a îndeplinit condiția pentru a primi iertarea lui Dumnezeu. Femeia siro-feniciană, care a cerut de la Domnul vindecarea fiicei ei, a fost asemănată de Domnul Isus cu un câine și când ea nu a refuzat această statură degradantă, falimentară și lipsită de orice merit, a primit de la Domnul ceea ce a cerut. Atât Petru cât și femeia siro-feniciană a recunoscut că sunt falimentari și aceasta i-a calificat pentru darul lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel a provenit dintr-o familie aleasă, a avut o

educație deosebită, ținea legea cu un zel deosebit, dar după ce a avut o întâlnire cu Domnul Isus a considerat toate acele lucruri pe care se baza și cu care se mândrea un gunoi. S-a văzut falimentar, s-a văzut cât de sărac este în duh și a primit darul mântuirii. Când te vezi ca un cerșetor în mare nevoie de mântuire, El îți dă haina neprihănirii Sale, la fel ca fiul risipitor care atunci când s-a văzut fără de merite la casa tatălui a fost primit înapoi cu drepturi de fiu.

Un cerșetor își recunoaște sărăcia și își biruiește mândria atunci când întinde mâna să primească milă, în mod indentic se întâmplă și cu un suflet care atunci când își recunoaște sărăcia spirituală poate cere și primi iertarea. Fariseii arătau cu un oarecare dispreț spre păcătoși și spre aceia care se asociau cu ei, însă pe ei înșiși se vedeau sfinți, dar Domnul Isus a avut cu totul o altă părere despre ei. „«Dacă ați fi orbi», le-a răspuns Isus, «n-ați avea păcat; dar acum ziceți: «Vedem.» Tocmai de aceea, păcatul vostru rămâne“ (Ioan 9:41). Cum va fi cu sufletul tău? Vrei ca păcatul tău să-ți rămână sau dorești să ți se ierte toată vina? Ai avut tu această experiență în care ai simțit înăuntrul tău cum râul dorințelor păcătoase ale acestei lumi care zace în cel rău a secat? Ai avut starea de fericire pe care o are omul când simte iertarea lui Dumnezeu și în inima lui țâșnesc noi pâraie de apă vie? Este duhul tău viu? Sau doar sufletul și trupul tău?

Una din cele mai frumoase expresii găsite în Vechiul Testament este: „au plâns înaintea Domnului“. A fost o expresie a pocăinței Israelitilor urmată de izbăvire și biruință asupra vrăjmașului. Dacă vrei izbăvire de vină și darul mântuirii pleacă-ți genunchii înaintea Făcătorului tău, și El, care nu disprețuiește o inimă zdrobită, va primi mărturisirea și pocăința ta. El va face ca râul ce nu seacă să sece și în acel loc să țâșnească pâraie noi, care-ți vor umple sufletul de fericire. Un vechi predicator avea obiceiul să le spună celor ce căutau pace pentru sufletul lor doritor de mântuire: „Pune-ți numele în verset! Pune-ți numele în verset!“ Bătrânul predicator se referea la versetul care spune: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe sin-

gurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3:16). Când pun numele meu în acest verset, el sună așa: „Fiindcă atât de mult l-a iubit Dumnezeu pe Marius, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca Marius crezând în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Dacă încă nu ai luat acest verset ca fiind pentru tine personal, te sfătuiesc astăzi să faci acest lucru și Acela care face minuni va face râul cel vechi să sece și pâraiele cele noi să țâșnească în sufletul tău, spre bucuria ta și a Lui.

Un grup de turiști din Israel, care vizitau mormântul și locul unde a fost crucificat Domnul Isus, au fost întrebați de ghid dacă vreunul din ei a mai fost pe acolo. Unul din turiști a spus că el a mai fost pe acolo cu vreo două mii de anii în urmă, atunci când în trupul Domnului Isus păcatul lui a fost judecat și pedepsit. Fiecare om de pe pământ are o judecată în urma lui sau în față, în viitor. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“ (2 Corinteni 5:21). Acelora care L-au primit sau Îl vor primi pe Domnul Isus ca Mântuitor, prin decret Divin, li s-a mutat judecata în trecut, în ziua când Domnul Isus a luat asupra Lui vina păcătoșilor, însă aceia care au refuzat pocăința sau amână decizia de a se preda Domnului au judecata păcatelor înaintea lor, când vor sta înaintea Dreptului Judecător.

Orice om care aude vestea Evangheliei alege prin decizia pe care o ia dacă va avea judecata în trecut sau în viitor. Fiecare alege în dreptul lui, să rămână cu izvorul cel vechi al lucrurilor acestui pământ care nu stâmpără setea sufletului niciodată sau alege să primească în el Duhul Sfânt ca să facă pâraie care să țâșnească în viață veșnică. Prin această decizie, unii aleg să aibă la orizont o judecată care-i va condamna la despărțire veșnică de Dumnezeu sau aleg ca prin pocăință să aibă la orizont o veșnică pace și fericire în prezența Aceluia care ne-a iubit îndeajuns, încât a murit pentru noi. Majoritatea oamenilor evită pe cât posibil orice schimbare, pentru că nu știu ce se va întâmpla pe durata schimbării, și le place să aibă un oarecare control asupra a tot ce li se întâmplă

cu excepția că ei sunt inițiatorii unei astfel de schimbări.

Schimbarea care aduce mântuire și face râul cel vechi să sece și pâraiele cele noi să izbucnească din inima aceluia care se pocăiește este inițiată de Duhul Sfânt care deschide ochii inimii omului să se vadă păcătos și în mare nevoie de Mântuitor. Reformatorul Luther spunea că trebuie mai întâi să-L cunoști pe Dumnezeu ca vrăjmaș, abia apoi poți să-L ai ca prieten. Trebuie mai întâi să recunoști că din cauza păcatului comis ești în relație de vrăjmășie cu Domnul, pe urmă poți cere și primi grațierea Lui. Singuri nu am vrut și chiar dacă am fi vrut nu am avut cum să venim la Domnul, pentru că El este Sfânt, de aceea a venit El la noi și S-a lăsat răstignit pe o cruce, ca prin jertfa-I înlocuitoare să ne facă din nou o punte de trecere de partea lui Dumnezeu.

Când vorbim de dragostea Domnului față de noi nu vorbim așa de mult despre o dragoste care ni s-a arătat din cauza a cine suntem noi cât putem spune și vorbi despre o dragoste care s-a revărsat asupra noastră în pofida a ce suntem, adică răzvrățiți, idolatri, care meritam pedeapsa. Această minune prin care sufletul ce se pocăiește este iertat și prin credință socotit neprihănit se face în meritul jertfei Domnului Isus, care de bună voie S-a dat pe Sine ca jertfă de înlocuire pentru cei păcătoși. Moartea Sa pe cruce a făcut din cruce, care era un simbol al torturilor și a chinurilor ce culminau prin moarte, un simbol al triumfului dragostei lui Dumnezeu pentru om. Tot cerul este interesat de crucea Lui și tot iadul este îngrozit de ea, pentru că jertfa Domnului pe cruce a schimbat și încă mai schimbă destinația veșnică de la iad la Rai a tuturor celor ce vin la El pe poarta pocăinței.

Acela în care țâșnesc pâraiele cele noi vrea să fie numai al Domnului și se hotărește să nu mai aibă nimic din ce nu este mai întâi al lui Dumnezeu. Un astfel de suflet știe că orice iubește mai mult decât pe Domnul poate deveni idol sau dumnezeu străin, de aceea se luptă lupta cea bună, biruindu-se mai întâi pe sine, dovedind astfel că Domnul Isus nu-I este doar Mântuitor, ci și

Stăpân. Dacă încă nu ai luat această hotărâre de a-L căuta pe Domnul și de a-L primi ca Stăpân al vieții tale, te îndemn să o faci chiar acum, cât timp ziua de astăzi îți dă această oportunitate.

Apostolul Pavel își amintește modul în care martirul Ștefan și-a sfârșit alergarea pe pământ, pentru că a fost martor la acel eveniment. Știind rolul pe care l-a avut în acel moment, el ne spune că mila lui Dumnezeu pentru omul care se pocăiește este mai mare decât orice păcat de care ne-am fi făcut vinovați, și privind la puterea Evangheliei în care se vede puterea lui Dumnezeu a spus că lui nu-i este rușine de Evanghelia lui Hristos. Multe cărți sunt bune pentru informare, dar Sfânta Scriptură nu ne-a fost dată așa de mult pentru informare cât pentru transformare. Este vorba de o transformare în fapte noi potrivite pentru a fi în cer, fiindcă în acela în care Duhul Sfânt își face lucrarea râul cel vechi seacă, pâraiele cele noi țâșnesc, udă cetatea inimii noastre și fac să rodească roada Duhului Sfânt. Doar să privești la învățăturile Scripturii și să-i spui cuiva să le urmeze este ca și cum i-ai spune unei persoane, care deși nu știe nimic despre muzică dar care a ascultat un concert frumos de pian, să obțină acea performanță cântând la pian.

Pentru a urma învățăturile Scripturii este nevoie de puterea Duhului Sfânt care face înnoirea lăuntrică și care-ți descoperă tainele Scripturii. El face ca în locul râurilor viciilor, care de obicei nu seacă, să sece, să țâșnească pâraiele cele noi, care fac din noi vase curate de care Dumnezeu se poate folosi. Multe cărți au fost scrise de filozofi pentru filozofi, sau de teologi pentru teologi, însă Sfânta Scriptura a fost scrisă într-un mod simplu, pentru ca oricine va dori să meargă pe calea Domnului să poată merge. Temnicerul din Filipi a pus o întrebare simplă: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Răspunsul a fost scurt: „...Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta.» Și i-au vestit Cuvântul Domnului, atât lui cât și tuturor celor din casa lui“ (Fapte 16:31-32). Vestirea salvării conform planului lui Dumnezeu înseamnă vestirea lui Isus, care înseamnă Salvator.

Este o salvare de păcat și urmările lui prin credința în Domnul Isus. Te-ai încrezut tu în meritul jertfei Lui ca fiind plata pentru păcatul tău?

A crede că avionul zboară peste ocean este una, dar este cu totul altceva să te urci în el și să zbori peste ocean. Înseamnă că te încrezi în abilitatea celui aparat de zbor și a oamenilor care-l conduc. Trebuie nu numai să crezi că acest Isus minunat a murit pentru păcătoși, ci să crezi că El a murit personal pentru tine și că te poate salva de vina păcatului tău. El are autoritatea să dea această iertare, pentru că El este un Dumnezeu Suveran. Nimeni afară de Dumnezeu nu este cu adevărat Suveran, pentru că toți cei care au fost suverani de-a lungul anilor și-au pierdut suveranitatea. Suveran înseamnă cineva care nu dă socoteală la nimeni. Este cineva care nu suferă consecințe. Ce bine că acest Dumnezeu Suveran este și vrea să fie cunoscut ca Dumnezeu al milei și al îndurării!

Creștinismul care vestește nașterea din nou nu este doar un sfat bun, ci este o veste bună care spune că cel vinovat poate fi iertat în meritul Domnului Isus și prin spălarea nașterii din nou și înnoirea făcută de Duhul Sfânt poate ajunge să fie veșnic acolo unde este Dumnezeu. Nu ai siguranță în a urma ce fac majoritatea, ci adăpost pentru suflet vei găsi numai ascultând de Dumnezeu și urmându-L după Scriptură. Majoritatea oamenilor din vremea lui Noe au murit înecați de potop. Majoritatea oamenilor din Sodoma au murit în urgia care a căzut de la Dumnezeu. Astăzi majoritatea oamenilor numesc răul bine și binele rău, de aceea, dacă hotărârea de a te pocăi i-ar pune pe mulți împotriva ta, este bine să știi că atunci când Îl ai pe Domnul de partea ta este îndeajuns.

Cu mulți ani în urmă, o doamnă din înalta societate a Londrei s-a pocăit și s-a dus la Spurgeon ca să se plângă că prietenele ei nu o mai vizitează și nici nu o mai invită la ele. Spurgeon a felicitat-o pentru acest lucru care dovedea că în viața ei a avut loc o schimbare care nu o mai făcea potrivită pentru a fi cu cei ce iubesc lumea. Trebuie să știm că nu avem de câștigat nimic dacă suntem iubiți de aceia care nu-L iubesc pe Domnul Isus, dar când

simțim iubirea Domnului putem spune cum a spus Milton în lucrarea *Paradisul pierdut*: „Prezența Ta este Paradis și unde ești Tu este Paradis“. Reacția normală a unui suflet în care râul cel vechi seacă și pâraiele cele noi țâșnesc ca rezultat al faptului că mântuirea a pătruns înăuntrul lui, dând astfel puls duhului, este că un astfel de suflet mântuit vrea să aducă mulțumiri și chiar viața întreagă vrea să-i fie o închinare Domnului Isus. Firea noastră cea veche se atrofiază, ne mai fiind hrănită și adăpată din izvorul cel vechi, dar firea cea nouă, dumnezeiască, începe să rodească spre slava lui Dumnezeu.

Când râul vechi seacă și pâraiele noi, din Dumnezeu, țâșnesc în inima sufletului ajuns mântuit, omul gustă cu adevărat fericirea. Un astfel de om fericit gândește și se poartă diferit, așa că-i provoacă pe cei din jur să întrebe ce s-a întâmplat în viața lui. Istoria spune că un învățat grec, cu numele de Horațiu, îi spunea sclavului său, Davus, când avea zile grele: „Bucură-te de libertatea din Decembrie!“ În mod simbolic sclavii din acel ținut primeau o săptămână de libertate pe an, dar nouă, celor care am fost sloboziți de Fiul, nu ne-a fost promisă o săptămână de libertate, ci o viață veșnică, adică fără de sfârșit, în locul numit Cer, unde Dumnezeu va fi pururea cu noi.

Un suflet mântuit este un suflet fericit, pentru că se bucură de Cer încă de aici, având ca arvună darul Duhul Sfânt care dă sufletului credincios un gust de cum va fi în Cer. Un suflet mântuit, care prețuiește darul mântuirii, este pasionat de a face ce-I place Domnului, pentru că vrea ca izvorul cel vechi să rămână sec, adică să aibă o continuă biruință asupra păcatului, ia hotărârea să trateze păcatul așa cum îl vede Dumnezeu, un mare rău și un vrăjmaș aducător de pagubă. Chiar dacă trecem prin încercări numite și necazuri, pentru ca astfel credința noastră să poată crește, știm că cea mai grea zi a unui suflet mântuit este mai bună ca cea mai bună zi a unui suflet nemântuit. Cu cât stăm mai aproape de Dumnezeu cu atât vrăjmașul se va simți mai înconfortabil de a sta lângă noi, pentru că lui nu-i place lângă

Dumnezeu și cu cât vom sta mai departe de Dumnezeu cu atât va îndrăzni să vină și să ne facă mai multe oferte înșelătoare. În lume vom avea necazuri, dar odată ce am devenit ai Lui, El a promis că este cu noi în toate zilele. Știm că orice ispită care ar depăși puterea noastră nici nu ajunge până la noi, pentru că Vegheatorul are grijă ca să nu fim încercați peste puterile noastre.

Uneori, dacă ne luăm privirile de la Domnul și de la ținta spre care suntem îndreptați, s-ar putea să ne înfricăm și chiar să tremurăm, dar Stânca pe care suntem zidiți nu tremură niciodată. Putem avea toată încrederea în dragostea Celui care ne iubește cu o dragoste veșnică și astăzi încă mai așteaptă după aceia care încă nu au luat o decizie pentru viață, pentru mântuire și pentru fericire veșnică. Aceia care vin la Dumnezeu până când nu este prea târziu ca să primească mila Lui vor primi darul mântuirii și slăvind-L pe Dumnezeul cel bun care arată păcătoșilor calea vor spune ca psalmistul, ca mine și ca milioane și milioane de suflete care au gustat ce bun este Domnul: „Ai făcut să țâșnească izvoare în pâraie, ai secat râuri care nu seacă.“

Amin

3

CUM CREȘTE OMUL NOU?

„Vă scriu, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău. V-am scris, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl. V-am scris, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. V-am scris tinerilor, fiindcă sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău.” 1 Ioan 2:13, 14

Pentru a înțelege mai ușor cum se schimbă modul de gândire al omului vechi atunci când devine un om nou, care crește de la statura de copil la om matur în credință, vom privi la o analogie simplă. Dacă pe un drum nepavat de țară merge o mașină zi de zi în așa fel încât roțile să calce exact pe aceleași urme, după zile calde și zile ploioase se vor forma niște șanțuri care la început vor fi mai neobservate, dar cu timpul se vor adânci așa de mult încât cel care conduce până la urmă nici nu mai trebuie să folosească volanul, pentru că roțile merg ca pe șine. Eu îmi aduc aminte că odată, trecând printre munți, am călătorit pe un astfel de drum cu șanțuri așa de adânci că nu puteam să ies din ele, ci doar să continui să merg pe ele.

Ceva asemănător se întâmplă și cu modul de gândire al omului vechi. Când este la începutul vieții încearcă păcatul și își formează, prin poftă și vicii, un mod de gândire care ajunge cu timpul ca niște șanțuri, încât după un timp săracul suflet nici nu mai are putere să se împotrivească felului lumesc de gândire. Este o stare spirituală bine descrisă de Apostolul Pavel când vorbește

despre omul cel vechi care trăiește într-o deșertăciune a gândurilor, având mintea întunecată (Efeseni 4:17-19). Omul vechi, cu o astfel de gândire deșertă, este de cele mai multe ori capabil să ascundă de cei din jur faptul că este dominat de o astfel de gândire, care duce la înfăptuirea păcatului dacă i se ivește oportunitatea.

Conform acestui principiu, omul avar și lacom frământă în covata minții lui gânduri prin care face planuri să adune, să câștige mai mult. Hoțul și înșelătorul privesc o situație și imediat le vin idei despre modul în care ar putea ajunge pe nedrept în posesia unor bunuri sau situații prospere. Sunt oameni care imediat cum văd o persoană atrăgătoare fizic o examinează, o cântăresc, iar în gând au și păcătuit cu ea, pentru că șanțurile gândurilor de curvie și pornografie sunt săpate adânc în mintea lor întunecată. Alții fac la fel cu minciuna, cu băutura, cu tutunul. Unii trăiesc o viață numai pentru evenimente sportive. Alții sunt obsedați de reviste, romane sau filme. Alții au o vorbire prin care îi murdăresc pe cei din jur, pentru că nu pot spune prea multe cuvinte fără să înjure sau să spună câte un cuvânt murdar. Toate aceste obsesii fiind rezultatul unui tipar de cod genetic spiritual corupt aflat în fiecare om care se trage din Adam. În unii este dezvoltat mai mult, iar în alții mai puțin, în funcție de împrejurări, de educație, de familia și comunitatea în care crește, toate acestea făcând partea din roada firii pământești.

Atunci când un suflet vine la mântuire și prin pocăință devine o faptură nouă aceste șanțuri adânci pe care le-a produs gândirea păcătoasă sunt nivelate, ca un drum neted și drept, iar sufletul este iertat de păcatele vechi și începe o viață nouă, cârmuită de Duhul Sfânt care face toate lucrurile noi. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17). Cel ce primește Darul mântuirii este dezbrăcat de omul cel vechi, este înnoit în duhul minții lui și se îmbracă în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu (Efeseni 4:22-24). Această minune lăuntrică a nașterii de sus, fără de care Domnul Isus i-a spus lui Nicodim că nici un

om nu poate moșteni Împărăția Cerurilor, este momentul în care destinația finală a sufletului se schimbă de la chin și rușine veșnică la viață veșnică în locul numit Cer, unde este Dumnezeu. „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor“ (Coloseni 1:13, 14).

Ca să putem privi la felul cum omul nou crește trebuie ca mai întâi să aibă loc o astfel de naștere de sus, după cum biologic vorbind, ca să vezi creșterea și dezvoltarea unui copil în familia ta întâi de toate acest copil trebuie să se nască. Odată născut din nou, sufletul este în prima fază de creștere, numită de apostolul Ioan stare de copilăș. Este starea și timpul în care simți că ești liber de vina păcatului și în dragostea dintâi te hotărăști să te păstrezi curat, ferindu-te de orice și se pare rău, pentru a-L mulțumi pe Acela care a făcut posibilă iertarea și mântuirea ta. Este o parte a vieții când totul este nou și ai o foame sănătoasă după Cuvântul lui Dumnezeu. „... ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire“ (1 Petru 2:2). Este un timp când nu doar citești pasajele Scripturii, ci, la fel ca o albină, cauți nectarul cel dulce, studiind și meditând la Cuvântul citit și în același timp memorând cât mai multe versete care pot deveni arme de apărare. Este timpul în care devii grădinarul minții tale și alegi să nu mai tolerezi buruieni, ci crești flori frumoase, gândind și cugetând la lucrurile de sus.

Este adevărat că vom continua să fim provocați, dar gândurile nu mai alunecă pe drumurile cele vechi, pentru că primind puterea Duhul Sfânt le putem face roabe ascultării de Hristos. Starea de copilăș în credință, așa cum o numește Apostolul Ioan, este faza în care sufletul învață să nu mai primească sfatul fricii, ci al Cuvântului lui Dumnezeu. Este vremea în care copilul Domnului învață să evite nu numai păcatul, dar și locurile unde există un potențial de a fi expus murdăriei păcatului. Este un timp de ucenicie care va continua cu lecții tot mai importante, până la sfârșitul

călătoriei pe pământ. Din Cuvintele Mântuitorului aflăm că adevărații ucenici sunt aceia care rămân în Cuvânt, care rodesc și se iubesc unii pe alții cu o dragoste sfântă și neprefăcută.

Oamenii spun că de obicei ai nevoie de 21 de zile ca să-ți formezi un obicei sau să te lași de unul vechi. Cei ce devin copii ai lui Dumnezeu și fac legământ cu El prin botez dezvoltă noi obiceiuri în părtășia altor credincioși mai cu experiență, pentru ca omul cel nou să învețe cum este potrivit pentru un copil al lui Dumnezeu să se comporte și astfel să crească. După cum a fi un părinte bun înseamnă a avea o balanță potrivită între dragoste și disciplină, aceia care sunt copilași în credință pot beneficia de ajutorul bisericii, ajutându-i să dezvolte virtuți care să-i facă folositori bisericii și chiar societății. La statura de copilăș sufletul mântuit învață că a fi iubit nu înseamnă a fi tolerant cu păcatul, ci înseamnă a fi sfătuit, uneori muștrat cu bunătate și ajutat, încât să poată stărpi orice vlăstar de amărăciune al firii vechi.

Pascal, care a recunoscut mâna creatoare a lui Dumnezeu în natură, a spus într-una din dezbaterile lui filozofice că naturii îi este groază de vid, pentru că într-un asemenea mediu nu poate crește, la fel și firii pământești îi este groază de atmosfera duhovnicească în care moare ce-i firesc și crește ce este duhovnicesc. Așa cum noi vrem ca copiii pe care ni i-a dat Domnul să crească și să nu rămână tot copii de creșă sau grădiniță, și Dumnezeu vrea ca odată născuți din nou să creștem de la starea de prunci de curând născuți la starea de copilași, ca apoi să ajungem la statura de oameni mari în credință, care au lăsat laptele și se hrănesc cu bucate mai tari. „Până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii...“ (Efeseni 4:13, 14).

Dacă te numești creștin, este timpul să te întrebi la ce stadiu este sufletul tău. Ești un creștin care crește sau unul care a rămas copilăș pipernicit? Îl cunoști și iubești pe Domnul Isus mai mult ca înainte? Îți poate El da lucrări de mare răspundere în via sau

ogorului Lui? „De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelii pocăinței de faptele moarte, și a credinței în Dumnezeu“ (Evrei 6:1). Dacă omul nou a fost hrănit și îngrijit în ascultare de Cuvânt trece de la starea de a fi copil la starea de a fi un tânăr în credință, stare ce-l apropie de maturitate.

Apostolul Ioan scrie tinerilor îmbărbătându-i și spunându-le că sunt tari, pentru că în ei a rămas Cuvântul lui Dumnezeu și astfel îl pot birui pe cel rău. Copiii leneși, egoiști și alinați în exces au probleme când ies în lume și dau de un zid necruțător de nedreptăți, la fel este și pe calea Domnului. Pentru a nu avea dezamăgiri este bine ca și copilași în credință să înțeleagă cât mai devreme că au fost rânduiți spre a trece și prin necazuri, ca atunci când acești copilași ajung tineri în credință să fie adeverați lucrători și luptători. Cineva a spus că atunci când încetezi să devii mai bun, de fapt încetezi să crești spiritual, producându-se o atrofiere a credinței care duce la boli mai grave și poate chiar la moarte.

Atunci când te afli în starea de tânăr în credință trebuie să fii capabil nu numai să stai bine pe picioare, fără să te clatini, dar se așteaptă să și alergi pe calea Domnului. Un copilaș mai cade, dar de la un tânăr, care s-a dezvoltat normal, te aștepti nu numai să meargă bine, dar și să poată duce poveri. Este faza în care intensitatea încercărilor crește și te poți aștepta să fii urât de lume, nu pentru că ce spui nu este adevărat, ci pentru că ce spui este adevărat, așa cum a fost cazul lui Ștefan. Curaj nu înseamnă întotdeauna o lipsă a fricii, pentru că este și o frică bună, de păcat, care înseamnă că ai puterea să o controlezi și să o stăpânești stingând săgețile arzătoare ale vrăjmașului în promisiunile lui Dumnezeu. Abia când nu mai ești copil poți birui frica rea cu adevărat, pentru că oamenii de rând, care au în ei puterea Duhului Sfânt, pot ajunge să facă lucruri extraordinare pentru slava lui Dumnezeu, lucrări pe care ei singuri nu le-ar putea face.

Generalul Jackson, care a condus războiul civil din America, a

fost întrebat cum poate sta așa calm când luptă printre gloanțe. El a spus că teologia lui îi spune că la luptă este în siguranța ca și atunci când doarme acasă în patul lui, pentru că el crede într-un Dumnezeu suveran, care îngăduie numai ce vrea El în viața lui pe acest pământ. Un astfel de curaj trebuie să-l aibă și aceia care cu armele luminii luptă luptele Domnului. Când ești tânăr în credință dezvoltă răbdarea, înveți să înduri și să răspunzi cu bine celui ce-ți face rău. Domnul Isus a fost bătut și I S-a smuls barba, dar nu a dat înapoi în cei ce-L chinuiau, nu pentru că a fost slab, ci pentru că a fost și este puternic. Este timpul când ajungi să ai credință, nu să primești tot ce vrei, ci să accepți tot ce El îngăduie peste viața ta.

Este bine să știi că este posibil ca uneori vrăjmașii tăi să fie angajați de Dumnezeu ca să ți se poată dezvolta răbdarea prin care ajungi la biruință, iar altădată s-ar putea să vezi cum Domnul alege să-i pună pe vrăjmași la picioarele tale, dar nu va face acest lucru până nu vei învăța că nu trebuie să-i calci în picioare, ci să le dai har, arătându-le pe Hristos din tine. O astfel de trăire stârnește întrebări în oamenii din jurul tău și este modul în care putem fi martori ai învierii Lui, fiindcă El este viu în noi.

Un tânăr numit Saul a văzut o astfel de credință demonstrată în viața, cuvântarea și moartea lui Ștefan și chiar dacă nu a înțeles-o, decât mai târziu, mărturia vie a acestui martir a avut un profund efect asupra celui care a devenit Apostolul Pavel. Ca tânăr în credință vei afla foarte curând că vrăjmașul sufletelor noastre va ataca orice are atașat de el o promisiune a lui Dumnezeu și are numele de potrivnic, pentru că se împotrivește planurilor bune ale lui Dumnezeu pentru om. Când nu mai ești copilaș în credință, ci tânăr care stă în picioare și-l biruiește pe cel rău prin a spune nu păcatului, ai o credință care suportă critica, disprețul, lipsa de prețuire din partea oamenilor și chiar prigoana, pentru că știi că toți cei care vor să trăiască cu evlavie vor fi prizonieri.

A treia fază în creșterea sufletului mântuit este numită de Apostolul Ioan stare de părinte. O biserică sănătoasă are copii, are

tineri, dar are și părinți. Dacă are numai copii este rău, pentru că nu este cine să-i crească. Dacă sunt numai tineri, chiar dacă au multă râvnă, se poate să le lipsească discernământul înțelept câștigat prin experiența umblării cu Dumnezeu ca suflet care a trecut prin cuptoarele de călire. Dacă într-o biserică sunt numai părinți și nu sunt copii înseamnă că nu a venit nimeni la mântuire. Un suflet după ce a fost născut din nou prin nașterea din nou și înnoirea făcută de Duhul Sfânt ajunge să fie copil în credință. Apoi, dacă mușchii credinței s-au dezvoltat într-un mod sănătos, ajunge să fie un tânăr luptător care devine părinte, pentru că a ajuns să aducă suflete la Hristos, făcându-L cunoscut oamenilor prin trăirea și vorbirea sa. De la părinți se așteaptă decizii înțelepte, se așteaptă să se îngrijească de nevoile copiilor, de la hrană până la siguranța pericolelor de afară. Starea de părinte este o stare în care credința a dezvoltat viziunea ochilor duhovnicești care văd departe și pentru că înțeleg strategia vrăjmașului știu să fie precauți, să folosească timpul și orice alte resurse cu folos și cu o totală dăruire în care nu este egoism.

Starea de maturitate în credință este o stare cu mare influență asupra celor din jur înspre ce este bun în ochii Domnului, la fel cum sarea și lumina au o influență binefăcătoare în viața omului. Un suflet matur în credință înțelege legea semănăturii și a seceratului precum și principiul talanților, pentru că nu încearcă să facă ce nu-i este dat și nici nu fuge de slujba la care este chemat. Un suflet matur și sănătos în credință este o persoană de care nimeni nu fuge, ci este o persoană prin care Hristos, care locuiește în el, mângâie și încurajează, având o maturitate încât este gata să asculte necondiționat și să spună: „Unde mă trimiți, mă duc! Numai să fii Tu cu mine!”

Frica de ce-ți poate face rău nu este rea, dar frica care te oprește de la a face ce trebuie să faci pentru Dumnezeu, te descalifică astfel pentru răsplătirile Împăratului, trebuie biruită privind la promisiunile Domnului, privind la cât de trecătoare este această viață și la modul cum au reușit sau eșuat sufletește aceia

care au trăit înaintea noastră. Dacă ești slab poți fi în pericol, iar dacă ești tare și în picioare ia seama să nu cazi. Dacă te vezi foarte tare, așa cum s-a văzut Samson, ești într-un dublu pericol. David a avut aproximativ 50 de ani când s-a crezut tare și lăsând scutul jos a primit o lovitură de la care nu și-a mai revenit pe deplin, datorită faptului că s-a compromis cu nevasta lui Urie.

Apostolul Ioan a scris despre aceste trei faze prin care trece sufletul mântuit după ce a observat schimbările prin care a trecut chiar el. Din fiu al tunetului a ajuns să fie numit Apostolul iubirii și această schimbare nu a avut loc peste noapte. Îl găsim în anii tinereții lui că avea o atitudine violentă și plină de prejudecăți, pentru că într-o împrejurare ar fi vrut să ceară foc din cer peste un sat al samaritenilor, pentru că aceștia nu l-au primit. Pe când era copil în credință a fost egoist și folosindu-se de altcineva și-a exprimat dorința ca el și fratele lui să stea unul la dreapta și altul la stânga Domnului, atunci când El va veni să-Și stabilească Împărăția. Acest om, care crescând în credință a devenit un Apostol al iubirii, a fost în tinerețe un egoist, pentru că atunci când a văzut pe cineva scoțând duhuri necurate în Numele Domnului l-a oprit, deoarece ar fi vrut ca numai grupul lui să se bucure de o astfel de putere și autoritate.

Când Domnul Isus a pățimit pe cruce îl vedem pe Ioan la o stare diferită de cea de copil în credință, pentru că Domnul Isus i-a încredințat lui grija mamei Sale. După ani și ani de umblare pe calea Domnului a ajuns la statura de părinte și ceea ce l-a caracterizat cel mai mult a fost lucrarea de sfârșit, care a accentuat importanța dragostei jertfitoare. „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați” (1 Ioan 3:16). Care este poziția sufletului tău? Ești un copilaș, ești un tânăr sau un părinte care ai grijă de nevoile altora? Un suflet care a încheiat legământ cu Domnul Isus nu poate ști ce-i fericirea și simțul de împlinire până nu devine ceea ce Dumnezeu a rânduit pentru viața lui.

Poate că de mult stagnezi în credință pentru că la o intersecție

a vieții ai ales să mergi într-o direcție diferită de cea sugerată de călăuzirea Duhului Sfânt. Degeaba mergem repede dacă mergem în direcție greșită, de aceea este necesar să ne uităm în urmă, de când ne-am predat Domnului, să vedem ce roadă, ce câștig a adus viața noastră Împărăției lui Dumnezeu. Tot mai multe automobilele scumpe sunt dotate cu un aparat numit GPS (global positioning system) care este conectat prin unde la sateliții de pe orbită și pe un mic ecran îți arată pe ce drum ești și direcția spre care te îndrepti. Poți să introduci o destinație dorită în acest aparat și imediat el începe să-ți indice direcții audibile sau vizuale pe ce drum să pornești, cât mai ai până când trebuie să întorci la dreapta sau la stânga și cât mai ai până la destinație. Dacă nu întorci unde îți spune acel aparat, din neatenție sau pentru că l-ai ignorat, am observat că nu te ceartă, ci în mod automat recalculează distanța și te redirecționează de unde te afli în acel moment, dar în mod automat se înregistrează o pierdere de timp, pentru că indică o distanță până la destinație mai mare.

Privind la acest aparat m-am gândit la destinația la care Dumnezeu vrea ca noi să ajungem și am observat că ori de câte ori nu ascultăm ce ne spune El ne depărtăm de destinația propusă de El, de a fi ceea ce El vrea să fim, de a face ceea ce El vrea să facem cu această viață și dacă continuăm să spunem NU unde El spune DA și invers ajungem să avem un rezervor gol nu de benzină, care poate fi înlocuită, ci de zile, care sunt de folosință unică și rămânem neîmpliniți sau chiar nemântuiți. La ce statură a ajuns sufletul tău? Dacă te găsești mereu dezamăgit și descurajat este timpul să te întrebi dacă nu cumva te gândești prea mult la tine și la ce vrei tu, în loc să cauți să vezi ce vrea El să facă folosindu-se de viața ta.

Alergarea aceasta este una în care nu primesc cununa numai aceia care aleargă până la capătul traseului și luptă după rânduiele fără să strice Cuvântul sau să treacă peste ce este scris. Orice vârstă ai avea și oriunde te-ai afla în acest timp, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să fii sigur că ai avut parte de acel

început numit de Domnul Isus nașterea din apă și din Duh, când drumurile gândirii tale vechi au fost netezite și ai devenit o făptură nouă. Fără aceasta nimic din cele scrise mai sus nu te poate ajuta. Dacă ai o botă, oricât ai uda-o, oricât de multe îngrășăminte i-ai da, oricâtă lumină și căldură i-ai face, nu va crește niciodată pentru că nu are viață. Numai ce este viu crește și sufletul tău devine viu când te hotărăști ca prin pocăință să te predai Domnului Isus, ca apoi să crești, și pentru aceasta trebuie timp. Un doveac crește în aproximativ 40 de zile, dar unui stejar îi trebuie aproximativ 40 de ani. Dacă te hotărăști să iei în serios mântuirea sufletului tău, primindu-L pe Domnul nu doar ca Mântuitor, ci și ca Stăpân, Duhul Sfânt va crește în tine virtuți ce vor fi văzute în Cer ca frumusețe, și într-o zi, ca parte din Biserica Domnului Isus, vei fi prezentat înaintea cerului ca unul din sufletele mântuite.

Amin

4

PROMISIUNILE LUI DUMNEZEU

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!”

2 Corinteni 1:3, 4

Metodele moderne de studiere a corpurilor cerești au făcut posibil ca în poze obținute printr-un telescop de mare putere sau luate din nave spațiale să vedem frumusețea strălucitoare a Universului. Chiar dacă nu dispunem de aparatul sofisticat al astronomilor, ne putem bucura de frumusețea cerului înstelat, mai ales dacă ieșim din sfera luminilor orașului într-o regiune unde nu sunt lumini artificiale. Vom observa că pe măsură ce întinericul devine mai adânc în jurul nostru, cu atât stelele strălucesc mai frumos. La fel este și cu promisiunile Scripturii, care ne sunt date ca mângâieri de Acela care este Dumnezeul oricărei mângâieri, fiindcă pe măsură ce noaptea necazului pare mai neagră și simțim tot mai multă ostilitate din partea lumii, care-L urăște pe Domnul Isus din noi, aceste promisiuni care ne întăresc să umblăm prin credință strălucesc tot mai frumos, sunt tot mai prețuite și aduc tot mai multă mângâiere.

„În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da»; de aceea și «Amin», pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu“ (2 Corinteni 1:20). Promisiu-

nile Scripturii aducătoare de mângâiere celor credincioși cu privire la credințioșia, bunătatea și dragostea lui Dumnezeu sunt toate „DA“, pentru că pot alunga emoții păgubitoare ca frica și deznădejdea. Apostolul Petru spune despre aceste promisiuni ce-l echipează pe cel credincios pentru a umbla prin credință că sunt „nespus de mari și scumpe“, de aceea suntem înțelepți dacă nu doar trecem pe lângă ele, ci așa cum a fost și este intenționat de Dumnezeu să le luăm ca fiind ale noastre. „Prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă“ (2 Petru 1:4).

Ca oameni, știm că valoarea unei promisiuni depinde de credibilitatea persoanei care face promisiunea, și Balaam, singurul proroc dintre neamuri înainte de descalificarea lui de a fi plăcut Domnului, datorită lăcomiei, a fost folosit de Dumnezeu pentru a ne spune că putem avea încredere în promisiunile Lui, care face ce promite, fără să I se pară că a promis prea mult și fără să-I pară rău de darurile pe care le dă. „Dumnezeu nu este un om ca să mintă, Nici un fiu al omului, ca să-I pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit oare, nu va împlini?“ (Numeri 23:19). În fiecare zi, în America, aproximativ 70 de oameni își curmă viața datorită faptului că nu au nădejdea că le va fi mai bine pentru că nu cunosc sau nu cred promisiunile Aceluia care a promis celor ce devin oile Lui viață din belșug.

Omul de rând, nenăscut de două ori, se bazează pe cele cinci simțuri cu care a fost înzestrat de Creator, dar ochii credinței depășesc capacitatea acestor cinci simțuri și ne face să simțim nu numai că suntem înconjurați de o lume spirituală, dar ne face să simțim că suntem îmbrățișați de dragostea lui Dumnezeu prin care primim, credem și aplicăm promisiunile Lui pentru viața noastră. „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd“ (Evrei 11:1). Copiii Domnului au o credință care are la bază dovezi palpabile, dar nu au întâi de toate o credință ce se reazămă

pe dovezi științifice, ci întâi de toate au o credință personală, vie, dovedită prin schimbarea simțită de cel care primește darul mântuirii și văzută de cei din jur. Este o credință neclintită, fiindcă știm că puterea care ne susține de la spate este mai mare decât problema care este în furtuna din fața noastră.

Viața noastră este uneori ca o căruță care merge și pe drumuri bune și pe drumuri rele. Merge pe drumuri pavate sau pline de gropi și noroi, dar în ziua Domnului, care este o zi de odihnă, verificăm această căruță, scoatem noroiul, paiele și crengile de la roți și din fondul promisiunilor lui Dumnezeu reparăm, dacă găsim, defectele suferite în timpul săptămânii. Credința face posibilă primirea acestor promisiuni și folosindu-ne mușchii credinței îi exersăm ca astfel să se dezvolte la starea de desăvârșire. De obicei pentru ca aceasta să aibă loc El ne înscrie la școala încercărilor, dar tot El ne spune în Scriptură de peste 200 de ori: „Nu te teme!“.

Un bun antidot pentru frică și neliniște sufletească este să studiezi Cuvântul Scripturii, să ajungi să înțelegi cine este El, ce a făcut El pentru tine și să cunoști cine ești tu ca suflet mântuit în Hristos Isus. Lipsa credinței duce la îngrijorare, apoi la disperare care dezonoarează pe Dumnezeu și acestea sunt ca un împrumut de necaz de undeva din viitor. Este foarte important să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu pentru a ne putea bucura de promisiunile Lui menite să ne mângâie și să ne susțină la vreme de necaz. Înțelegem mai bine Scriptura dacă acordăm o atenție mai mare lucrurilor care uneori ne par a fi de-o mai mică importanță și atunci când dăm de un verset ce pare mai greu de înțeles trebuie să continuăm citirea și chiar trimiterile pentru a putea avea o mai bună înțelegere a acelui verset. „Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos“ (Romani 10:17).

Ceea ce este scris în Cuvânt ne-a fost dat ca noi să credem și ca promisiunile lui Dumnezeu să ne fie de folos trebuie să le cunoaștem, să le credem, apoi să le dovedim a fi adevărate în viața noastră. „Dar lucrurile acestea au fost scrise, pentru ca voi

să credeți...” (Ioan 20:31). Cu cât le cunoști mai bine aceste promisiuni cu atât îți pot fi mai de folos. Le cunoști nu doar citindu-le cum citești un ziar, ci pentru o citire benefică trebuie să meditezi la ele. „O iau înaintea străjilor de noapte, și deschid ochii, ca să mă gândesc adânc la Cuvântul Tău“ (Psalmul 119:148). Dacă promisiunile lui Dumnezeu sunt așa de valoroase și atât de sigure, de ce așa de mulți creștini ajung disperați și uneori chiar dezamăgiți de felul în care aceste promisiuni fac o diferență spre bine în viața lor? Răspunsul pentru astfel de cazuri, pentru sufletele a căror viață este în rânduială cu Dumnezeu și care totuși nu beneficiază de împlinirea a ce ei citesc a fi promisiuni este că de cele mai multe ori nu înțeleg acel Cuvânt. Este necesar să folosim înțelepciunea pe care ne-a dat-o Dumnezeu și este bine să cerem ca El să ne dea și mai multă.

Uneori este nevoie să ne folosim chiar și de înțelepciunea altora, pentru că numai când știi ce ai de făcut și ce poate fi făcut, ajungi să poți face ce trebuie făcut, fiind înarmat cu promisiunile lui Dumnezeu. Dezamăgirile unora se datorează faptului că nu au învățat să facă deosebire între promisiunile lui Dumnezeu făcute lui Israel, care nu în fiecare caz se extind până la noi, și promisiunile făcute de Dumnezeu în mod individual unei persoane, de promisiunile făcute pentru viața noastră. Înțelegând că peste toate acestea guvernează voia lui Dumnezeu care trasează un drum unic și specific pentru fiecare din noi, pe drumul ce-l numim viață, este foarte important să știm să deosebim aceste promisiuni spre a fi feriți de descurajare și chiar de erezii.

Este important să știm să deosebim promisiunile lui Dumnezeu pentru noi, de ceea ce uneori ne este prezentat ca fiind maxime de înțelepciune, de trăire morală, ca de exemplu: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea“ (Proverbe 22:6). Este un verset privit ca o promisiune, deși este un sfat înțelept, și un astfel de verset a lăsat mulți oameni dezamăgiți. Majoritatea cunoaștem cazuri în care copiii au primit o educație creștină aleasă, dar care odată ajunși la matu-

ritate au fost cuceriti de lume. Unii s-au întors ca fiul risipitor, dar alții nu. Chiar Dumnezeu a fost un părinte care i-a învățat pe primii oameni mai bine ca orice alt părinte și totuși aceștia prin neascultare au pierdut ce au avut la început, pentru că Dumnezeu a îngăduit ca ei și noi astăzi să avem o voință liberă de a alege.

Un alt exemplu de interpretare, deseori greșită, o găsim în 2 Corinteni 8:9: „... El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.” O citire grăbită sau un cuvânt din partea celor ce vestesc o evanghelie a prosperității lipsite de necazuri ne face să credem că Domnul a fost sărac, fiindcă nu a avut casă unde să-și plece capul, ca noi să ne putem bucura de o prosperitate pământească, dar de fapt este vorba de o dezbrăcare de slavă a Domnului ca să îmbrace trup de om, pentru ca noi să avem parte de o îmbogățire spirituală.

Fiecare promisiune găsită în Sfânta Scriptură trebuie privită în contextul întreg al textului și de asemenea trebuie să ținem seama de alte versete din Scriptură care vorbesc despre aceeași promisiune, pentru că între textele care cuprind promisiunile lui Dumnezeu există armonie. Mulți dintre noi, ca lucrători ai Domnului, am folosit textul de la Iacov capitoul 5 cu versetul 15 care spune că rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși. Eu am văzut persoane cu cancer în stadiu terminal care au fost vindecate acum zece ani și sunt încă în viață, dar am văzut și mulți dintre aceia pentru care s-au făcut rugăciuni pentru însănătoșirea trupului, dar care au murit, fiindcă Dumnezeu în mod individual decide ce este mai bine pentru acel suflet.

Apostolul Pavel probabil că a suferit de o boală a ochilor și Dumnezeu a ales să nu ia țepușul din trupul lui (Galateni 4:13, 14). Tot Apostolul Pavel a spus că l-a lăsat pe Trofim bolnav la Milet (2 Timotei 4:20), a spus că Epafrodit a fost bolnav aproape de moarte (Filipeni 2:25-27), iar despre Timotei a spus că era bolnav cu stomacul (1 Timotei 5:23) și totuși cred că prin acest Apostol minunat Dumnezeu a făcut și multe vindecări

trupești. Este dreptul nostru să cerem vindecarea, dar este înțelept și chiar un semn de maturitate din partea noastră să cerem ca voia Domnului să fie făcută în viața noastră, chiar dacă nu se potrivește cu voia noastră.

Când citim Scriptura este bine să înțelegem și să recunoaștem folosirea hiperbolei, care este o exagerare folosită ca să descrie o situație sau un lucru, și oamenii folosesc mereu acest mod de exprimare ca să atragă atenția celor cărora le comunică. De exemplu: „geanta asta câtarește o tonă”. Scriptura și chiar Domnul Isus a folosit această metodă ca să pună un accent deosebit pe lucrurile care sunt importante pentru noi, de exemplu paiul și bârna din ochi, trecerea cămilei prin urechea acului, grâul și neghina. „Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: «Ridică-te și aruncă-te în mare», și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut” (Marcu 11:23). Nu mă îndoiesc de existența darului minunilor și nici nu mă îndoiesc de faptul că Dumnezeu care a făcut munții și i-a cântărit îi poate muta dacă găsește cu cale, dar El nu ne-a dat slujba de a rearanja relieful geografic din jurul nostru, ci această promisiune ne spune că nu sunt limite și resurse pe care noi să le putem epuiza în ce privește capacitatea de a primi de la Dumnezeu atunci când rămânem în El și El rămâne în noi.

„Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da” (Ioan 15:8). Secretul constă în a rămâne în El, pentru că atunci nu vei avea dorințe egoiste care să te scoată în evidența oamenilor ca făcător de minuni, ci vei vrea lucruri care aduc glorie lui Dumnezeu și fac bine semenilor tăi. A fi cu adevărat lucrători ai lui Dumnezeu include faptul de a împărtăși Cuvântul adevărului, înțelegând că El nu are nevoie să fie apărat, pentru că se apără singur, dar este necesar ca noi să-L proclamăm. A lua ceva din Scriptură care nu este o promisiune pentru tine este ca o cheie greșită, care nu potrivește, care ajunge să te dezamăgească și chiar să te frustreze.

Dumnezeu i-a făcut lui Ezechia o promisiune personală, și

anume că îi va prelungi viața cu 15 ani (2 Împărați 2:6) și a făcut așa cum ia promis, cu toate că era mai bine să plece acasă la timpul potrivit, pentru că după ce a fost vindecat l-a avut pe Manase care a făcut mult prăpăd spiritual în țară. Eu am cunoscut o persoană care a fost bolnavă de cancer și Dumnezeu a vindecat-o și i-a prelungit viața cu 30 de ani. Aceasta nu înseamnă că fiecare credincios poate face dintr-o astfel de promisiune individuală o promisiune prin care să-L facă pe Domnul răspunzător sau îndatorat, de aceea când stai în fața unei promisiuni a lui Dumnezeu pune întrebări: „Cui îi este făcută? Este o promisiune făcută în mod individual cuiva? Mă poate cuprinde și pe mine această promisiune?”

Chiar dacă nu toate promisiunile Scripturii sunt pentru noi, într-un mod specific, este sigur că sunt destule promisiuni care sunt pentru noi ca să fim mângâiați și ajutați de Domnul la vreme de necaz. Un legământ este o înțelegere între două părți, care are la fundatie promisiuni pe care ambele părți se angajează să le țină. În Scriptură găsim legăminte, promisiuni condiționate de cuvântul „dacă” și legăminte necondiționate cu privire la caracterul lui Dumnezeu și uneori cu privire la planurile Sale, așa cum este promisiunea făcută Bisericii lui Dumnezeu că va ajunge în cer.

Trăim în timpul când legământul cel nou făcut prin har pune în fața noastră cel mai avantajos legământ prin care celui ce vine la Dumnezeu ca păcătos i se iartă păcatul și primește un început nou, ca făptură nouă în meritul jertfei Domnului Isus. „...pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Fiecare suflet care aude glasul Evangheliei are promisiunea că dacă deschide ușa Domnului când El bate, Domnul va intra la el și va cina cu el. „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

Este timpul să privim în mod mai specific la promisiunile lui Dumnezeu aducătoare de mângâiere ca să putem bea din ele cu nesaț, ca să fim mângâiați și să-i putem mângâia pe aceia care se

află în vreun necaz. Care promisiuni sunt pentru noi astăzi? Vom privi la câteva din aceste promisiuni, dar cred că este potrivit să începem cu promisiunea că El este adăpostul nostru și noi nu suntem niciodată singuri, chiar dacă uneori când trecem prin noaptea încercărilor ni se pare că suntem singuri. „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi” (Psalmul 46:1). Pentru a ne aduce aminte cine suntem ca suflete mântuite în Hristos Isus este necesar să privim la promisiunea adoptării prin care suntem numiți copii ai Domnului.

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Această promisiune este urmată de promisiunea moștenirii. „Așa că nu mai mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu” (Galateni 4:7). Urmează promisiunea disciplinării, pentru că El ne vrea cu gelozie pentru Sine. „Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește” (Evrei 12:6). Promisiunea Darului Duhului Sfânt este valabilă și astăzi și prin ea oamenii intră în posesia unei comori care nu poate fi evaluată în valori omenești.

„Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8). Cum poți să ai parte de această promisiune făcută ți-e personal? (Matei 7:7). Cerând darul Duhul Sfânt Aceluia care este Părintele Îndurătorilor! „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11:13). Ascultarea de El aduce în viața noastră promisiunea bucuriei pe care lumea nu o cunoaște: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15:11).

Promisiunile Domnului pot fi specifice cu privire la vremea când inima ne este neliniștită și pierdem simțul de pace în gândurile și duhul nostru. „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus”

(Filipeni 4:7). Când simțim în jurul nostru apăsarea și atacul celui rău avem ca armă sângele Domnului Isus și promisiunea că El ne întărește și ne păzește de cel rău. „Credincios este Domnul; El vă va întări și vă va păzi de cel rău“ (2 Tesaloniceni 3:3). Chiar dacă noi nu vedem, El promite că pune un înger păzitor lângă noi și tot El poate alege să ne deschidă ochii, ca slujitorului lui Elisei, ca să-L vedem. „Îngerul Domnului tăbărește în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie“ (Psalmul 34:7). Pentru timpul când ne luăm temperatura sufletului și vedem că dragostea ni s-a răcit și ne este tot mai greu să iertăm sau să sacrificăm pentru lucrarea Domnului avem promisiunea că efortul nostru de a ne apropia de El nu va trece neobservat de El, și El, care ne iubește cu o dragoste veșnică, ne promite în Cuvânt că Se va apropia de noi. „Apropiati-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi...“ (Iacov 4:8).

Avem promisiunea că atunci când ne mărturisim păcatul suntem iertați. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1:9). Avem promisiunea că odată ce suntem ai Lui și Îl urmăm nu mai umblăm în întuneric, așa că ne putem feri de ce ne poate vătăma sufletul. „... Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții“ (Ioan 8:12). Când trecem prin școala necazurilor, El nu întotdeauna alege să ne scoată din încercare, dar ne face promisiunea că ne mărește puterea. „El dă tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin“ (Isaia 40:29). Oricât de mare ar fi încercarea El ne promite: „... Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi“ (Evrei 13:5).

Promisiunile făcute cu privire la caracterul desăvârșit al lui Dumnezeu și cu privire la Cuvântul Său este ceva care nu se schimbă și pe care putem conta în orice vreme. „Tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele“ (Isaia 55:11). Una din aceste promisiuni este că în schimbul căinței noastre El

ne iartă și înlătură vina noastră pentru totdeauna și nu doar pentru un timp. „Pentru că le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor“ (Evrei 8:12). Avem promisiunea că Dumnezeu are de-a face cu noi ca un Tată îndurător cu copiii lui. „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El“ (Psalmul 103:13). Când trăim în El și El trăiește în noi, după măsura credinței noastre, avem promisiunea că toate lucrurile ne sunt cu putință.

„Isus a răspuns: «Tu zici: 'Dacă poți!'... Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!»“ (Marcu 9:23). Această promisiune poate însemna vindecare în trup, vindecare în suflet, întoarcerea celor dragi la Domnul sau chiar minuni în care legile fizice sunt temporar schimbate de Dumnezeu în folosul acelor care cred în Numele Lui. Tot prin credință ne bucurăm de promisiunea vieții veșnice. „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața...“ (Ioan 3:36). Cei ce cred în Fiul au promisiunea învierii. „Isus i-a zis: «Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată...“ (Ioan 11:25, 26).

Dacă venirea Domnului ne va găsi în viață avem promisiunea că în acea clipă vom fi schimbați într-un trup de slavă (1 Corinteni 15:51-53) și luați la cer pentru a fi veșnic cu Domnul Isus și cu cei care au trecut din viața aceasta împăcați cu Dumnezeu (1 Tesaloniceni 4:13-18). Prin Scriptură Dumnezeu ne face promisiuni de răsplătire tuturor celor ce lucrează în via Domnului, zidesc Biserica, trag brazde drepte, conduc într-un mod vrednic de cinste afacerile Stăpânului care se poate reîntoarce în orice moment acasă și duc astfel jugul lui Hristos, lăsând dorințele lor și îndeplinindu-le pe ale Domnului, investind ce au și ce sunt în Împărăția lui Dumnezeu. „... Căci Domnul este un Dumnezeu care răsplătește! El va da negreșit fiecăruia plata cuvenită lui“ (Ieremia 51:56).

Promisiunea răsplătirilor este reală și va afecta locul pe care fiecare din noi îl va avea în ierarhia Împărăției lui Dumnezeu

(1 Corinteni 3:10-14). Pentru a te bucura de această promisiune nu ai nevoie de a fi socotit mare înaintea oamenilor, ci doar de credință. „Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti“ (Matei 6:3, 4). Promisiunea răsplătirilor Lui este pentru aceia care lucrează de bună voie și de dragul Dumnului, având dorința de a vedea suflete scăpate de la iad. „Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata“ (Matei 10:42). De la început și până la sfârșitul Scripturii vedem că Dumnezeu este Acela care dă, iar noi suntem aceia care primim din aceste promisiuni ce stau pe stâlpii dreptății și sfințeniei Lui.

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu Suveran care Își ține cuvântul indiferent de circumstanțe, pentru că nu depinde de altcineva, să poată face tot ce vrea în cer și pe pământ. Promisiunile acestea aducătoare de mângâieri sunt active și valabile când ești un copil al Lui, când le primești cu credință, când le numești a fi a tale în rugăciune și când le primești cu o inimă mulțumitoare. Învață să pui mâna pe aceste promisiuni, și apoi spune: „Sunt ale mele!“, pentru că ele sunt mai sigure decât orice bancă, deoarece Dumnezeu nostru nu dă niciodată faliment, și Împărăția Lui ține în veci. Promisiunile Lui sunt ca boabele de struguri din care atunci când sunt zdrobite iese mustul cel dulce, sau ca un pom plin cu roade la care te duci știind că vei găsi un fruct bun și hrănitor. El nu a promis niciodată mai mult decât poate sau vrea să ne dea, de aceea ia aceste promisiuni cu tine ca atunci când treci prin locuri așa de întunecate că nu vezi nimic, prin promisiunile Lui, să poți înainta, fiind condus de ceea ce văd ochii Domnului. Trăiește pentru El, știind că ești în pragul împlinirii unei promisiuni mărețe și aducătoare de mângâiere: „Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!“ (Apocalipsa 3:11).

Amin

5

VOIA LUI DUMNEZEU

„Învață-mă să fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă!“ Psalmul 143:10

Omul este o ființă care la nivelul sufletului are o voință personală și liberă cu care, în măsura posibilităților, alege să dea curs unor planuri care definesc voia lui. Omul caută lucrurile care crede că-l vor face fericit, iubește frumosul și se poate bucura de reușita planurilor lui. La majoritatea dintre noi ne plac poeziile care pictează un tablou și ne place să privim un tablou frumos care parcă spune o poezie. Chiar de copii, ne plac poveștile care au un sfârșit fericit, apoi, ca adulți, căutăm prin ceea ce facem lucrurile care credem că ne vor da o siguranță și o fericire cât mai trainică. Ne naștem cu un trup fizic viu și cu un duh lipsit de simțire, dar prin minunea nașterii din nou putem pleca de pe pământ, fiind vii în duhul și sufletul nostru dacă nu refuzăm chemarea Domnului de a face voia Lui. Chemarea de a face voia lui Dumnezeu este o chemare la a face ceva contrar voii firii noastre vechi care se conduce prin vedere și are dorințe ce sunt contrare voii duhului trezit la viață, care vrea să ne conducă prin credință.

Chemarea la a face voia Lui este o chemare la a ne pune sub autoritatea Scripturii care aduce în viața noastră prezența și binecuvântările lui Dumnezeu prin Duhul cel Bun al Domnului, care vrea să ne modeleze pentru a fi tot mai mult ca Domnul Isus, de aceea cel ce prețuiește confortul mai mult ca și caracterul, de

frica dălții, renunță la a umbla în voia Domnului. Odată ce am devenit făpturi noi nu încetăm să căutăm succesul, dar ceea ce înseamnă succes se schimbă de la a face voia noastră sau a vechiului stăpân la a face voia lui Dumnezeu. Cei care au primit darul mântuirii și cresc în harul lui Dumnezeu, la statura de oameni mari în credință, ajung să cunoască și să facă voia Lui atunci când doresc și se hotărăsc să asculte de voia Lui atât înainte cât și după ce ajung să o cunoască, nu doar atunci când voia Lui se potrivește cu planurile lor.

Domnul Isus este exemplul nostru cel mai bun a ce înseamnă să te supui voii Tatălui Ceresc și a nu lăsa pe nimeni și nimic să ne devieze de la această Voie. „Isus le-a zis: «Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimes, și să împlinesc lucrarea Lui»“ (Ioan 4:34). Ești tu un suflet care spune „Da“ și „Amin“ voii lui Dumnezeu pentru viața ta? Când spui „Amin“ afirmi: „Așa să fie“ și mai înseamnă să spui: „Din toată inima, voia Ta o doresc pentru viața mea“. „El le-a zis: «Când vă rugați, să ziceți: Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfîntească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ»“ (Luca 11:2). Voia lui Dumnezeu pentru Neemia a fost să rezidească zidurile Ierusalimului și privindu-și poziția privilegiată de lângă împărat ar fi putut spune că nu se pricepe la a zidi, dar a ales să asculte și astfel, lăsându-se folosit de Dumnezeu, și-a cheltuit viața făcând ceva mareț.

Neemia a cunoscut voia lui Dumnezeu pentru viața lui, simțind și acceptând o povară pentru țara și poporul său pe care a purtat-o mai întâi în gândurile sale, apoi mai târziu a dus la un plan și la desfășurarea lui. Dumnezeu va confirma această voie a Lui pentru tine în rugăciune, prin Cuvânt, prin oameni credincioși Domnului, care sunt plini de Cuvânt, în jurul cărora trăiești și prin talantul pe care ți l-a dat sau ți-l va da. Cu cât mai devreme cauți voia Lui cu atât mai bine și cu atât va fi mai ușor să umbli în voia Lui. De exemplu, nu poți să urmărești și să dai curs visului de a fi o misionară în India după ce te-ai căsătorit cu cineva care nu are

pe inimă lucrarea Domnului. Nu lua decizii bazate doar pe sentimente, care te vor duce foarte sus sau foarte jos în ce privește modul în care te simți, ci alege să iei deciziile mari atunci când ai în suflet un calm pe care ți-l poate da numai Duhul Sfânt. Se spune că atunci când semeni un gând răsare o faptă, când semeni o faptă răsare un obicei, când semeni un obicei răsare un caracter și când semeni un caracter răsare un destin, de aceea începe prin a-ți face gândurile roabe ascultării de Hristos, care are un plan specific și unic pentru viața ta.

Caută voia Domnului și nu zădărnici planul Lui bun pentru tine prin a alege imediat ce pare ușor sau un bine temporar. Există o voie a lui Dumnezeu pentru viața ta în ce privește mântuirea ta, căsătoria ta, meseria ta și faptele tale, de aceea fii sigur că telefonul rugăciunii tale își păstrează tonul, adică legătura cu El, fără de care nu poți cunoaște voia Lui. Poate că atunci când vrei să faci voia Lui, la fel ca Iosif, nu vezi capătul de drum, dar continuă să ascult și să crezi, mergând până acolo unde vezi. Ajungând acolo vei putea să vezi și mai departe lucrurile pe care nu le-ai văzut la început. Hrănește credința și flămânzește neîncrederea, hrânind sufletul prin Cuvânt și cheltuind timp cu lucrurile și persoanele care încurajează ce este duhovnicesc în tine.

Poate că pământește ești sărac, poate că dispui de bani mulți, poate ești undeva într-un sat nu prea însemnat sau într-un oraș mare, dar poți și vei alege să ascult și să respingi voia Lui pentru viața ta. Credința ta, care vine tot de la El ca o sămânță în inima ta, poate fi mică sau mare, după cum ai crescut-o, și fiind credincios în lucrurile mici vei avea oportunitatea să te dovedești a fi credincios în lucrurile mai mari. Dumnezeu i-a arătat lui Iosif prin vise voia Lui pentru viața sa, dar mai întâi, între 17 și 30 de ani, Iosif a trecut printr-o serie de evenimente destul de neplăcute, orchestrate de mâna lui Dumnezeu, ca până la urmă să ajungă al doilea după împărat. A fost credincios în lucrurile mici, ca apoi să i se încredințeze slujba de a-și salva familia de la foamete. Este sufletul tău interesat să cunoască care

este voia Domnului pentru viața ta?

Dacă cineva se apropie sincer de Dumnezeu, cu o dorință de ascultare necondiționată, va ajunge să cunoască care este voia lui Dumnezeu pentru viața lui. Un vis, o dorință ce arde tot mai tare în suflet sau o chemare directă la o lucrare specifică va revela planul și voia Domnului, ca astfel la sfârșitul drumului numit viață, sufletul tău să se bucure de răsplătirile lui Dumnezeu, iar viața ta trăită în voia Lui să-L onoreze pe Dumnezeu. O parte din lucrurile care reprezintă voia lui Dumnezeu pentru om sunt lucruri ușor de înțeles și de acceptat, dar mai există o parte a voii lui Dumnezeu care cuprinde lucrări secrete ale Lui pentru om, pe care El le face de cunoscut în măsura în care omul alege să umble în ascultare (Deuteronom 29:29).

Când voia Domnului vine sub forma unui decret ca și acela de a nu ucide sau a nu fura, după cum este descris în decalog, acestea fac parte din lucrurile care definesc cu claritate voia Lui (Exodul 20:1-17). În al doilea rând există o voie a Domnului pentru noi în care avem libertatea de a alege de exemplu culoarea pantofilor, cum aranjez lucrurile înăuntru casei mele sau alte lucruri de acest fel. Mai există o parte a voii Lui pentru viața noastră care de multe ori este învăluită în secret cu privire la viitorul nostru sau cu privire la faptul că El îngăduie suferință, pierdere sau alte lucruri pe care noi nu le-am alege să facă parte din evenimentele vieții noastre dacă am putea. „Așa că cei ce sufăr după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor, și să facă ce este bine“ (1 Petru 4:19).

Când voia Lui ne trece prin aceste stări numite și încercări comportarea noastră este expusă ca într-o vitrină, iar mișcările ne sunt urmărite de o cameră de luat vederi, ca apoi, după ce momentul de criză a trecut, să spunem, să se spună în jurul nostru, dar mai important este să se spună în cer că în privința acultării și împlinirii voii lui Dumnezeu avem o anumită statură și greutate în Hristos. „Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit“

(Evrei 10:36). În acel moment de „vitrină“, când suntem încercați și prin ce facem alegem să nu ne potrivim chipului veacului acestuia, chiar dacă pe moment nu înțelegem voia Lui cea bună, este necesar să umblăm în umilință, știind că oricât de greu ar fi necazul nu am primit ceva ce nu meritam.

Această stare de umilință nu începe prin a privi la noi cu scopul de a ne înjosi în tot felul, ci începe prin a privi la Domnul și la măreția puterii Lui, punându-ne încrederea în Acela care nu ispitește pe nimeni și nu poate să mintă, iar în noi apare simțul unei nevoi de totală dependență de Dumnezeu. „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită“ (Romani 12:2). Chiar și atunci când apar evenimente care pe moment ne aduc întristare, copiii Domnului au învățat să spună și să accepte ca voia Domnului să fie făcută în viața lor. „Dacă am văzut că nu-l putem îndupleca, n-am mai stăruit, și am zis: «Facă-se voia Domnului!»“ (Fapte 21:14).

Fiecare religie a pământului caută să ridice o scară spre Dumnezeu, dar numai credința creștină are la bază nașterea din nou. O viață trăită în voia lui Dumnezeu este credința prin care El coboară o scară spre om, și-l invită să urce spre El. „Învață-mă să fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă!“ (Psalmul 143:10). Rugăciunea lui David este potrivită și pentru noi astăzi, cei care prin har ne-am făcut părtași firii dumnezeiești, fiindcă nu face din noi oameni ce încearcă să fie mai buni, ci face din noi făpturi în care trăiește Hristos. „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine...“ (Galateni 2:20). Dacă vrem să avem rezultatele primei biserici apostolice va trebui să alegem să depindem de călăuzirea Duhului Sfânt care va duce la îndeplinirea voia lui Dumnezeu pentru viața noastră.

„Pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu“

(1 Petru 4:2). Cei ce obțin rezultatele primilor creștini sunt aceia care au înțeles că nu pot folosi metodele lor, oricât de acceptate și moderne ar părea, ca să înlocuiască metodele Duhului Sfânt care urmăresc prin tot ce fac în noi sfințirea și rodirea noastră. „Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21). Nu este greu să faci voia lui Dumnezeu când acesta este scopul vieții tale, dar este greu să slujești când ai mai mulți dumnezei. Cine face voia lui Dumnezeu face parte din cercul intim al familiei Domnului, care-L cunoaște pe Domnul mai îndeaproape. „Căci oricine face voia Lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă” (Marcu 3:35).

Acela care face voia lui Dumnezeu nu numai că umblă cu Împăratul, dar va și trăi veșnic împreună cu El. „Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac” (1 Ioan 2:17). Voia Domnului este sfințirea noastră. Voia Lui înseamnă a trăi în pace cu toți, cât depinde de noi, și tot voia Lui este aceea de a-i iubi chiar și pe aceia care sunt dificili și greu de iubit. Domnul Isus ne-a dat porunca cea nouă de a ne iubi unii pe alții, pentru că nu este vorba doar de o emoție, ci de o alegere prin care facem ceva pentru persoana pe care o iubim. A asculta de voia Lui înseamnă a iubi, și a iubi de multe ori înseamnă suferință, sacrificiu, de aceea nu mulți vor să iubească. „Nu am timp” este una din cele mai obișnuite scuze de a nu iubi prin fapte, dar este în același timp una din cele mai provocatoare scuze la adresa lui Dumnezeu de a nu îndeplini voia Aceluia care ne-a dat viața, ziua și ceasul acesta ca să trăim.

Pentru că ne-a iubit, El nu numai că și-a făcut timp pentru noi, dar Dumnezeu a făcut salvarea sufletelor noastre parte din voia Sa. „Atunci am zis: «Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!»” (Evrei 10:7). Când un suflet vine la Dumnezeu această dragoste de a face bine tuturor vine ca un șuvoi gălăgios în viața noastră, dar în timp pleacă de la cel care nu veghează tiptil și tăcut, ca pe vârful picioarelor.

Potrivit cu vremea când fecioarele au ațipit, în mare parte biserica suferă de amnezie, pentru că a uitat că odată purta zdrențe murdare, iar acum poartă haina neprihănirii lui Hristos, și nu puțini sunt cei care și-au dezvoltat abilitatea de a auzi mesaj după mesaj fără a auzi ceva înăuntrul lor.

Înainte ca Israel să intre în Canaan i s-a atras atenția cu privire la această boală a uitării numită amnezie și i s-a spus că intrând în Țara promisă se va bucura de rodul unor vii pe care nu le-a plantat și de cetăți pe care nu le-a zidit, de aceea i s-a atras atenția să nu uite pe Domnul (Deuteronom 6:10-13). Ca biserică, și în mod individual ca suflete născute din nou, trebuie să nu-L uităm pe Domnul, așa cum au făcut israeliții, prin a face voia noastră, prin a ne dedica prea mult lucrurilor care trec odată cu întrebuințarea în loc să facem voia și lucrarea Lui. Degeaba vrei să fii pictor dacă nu înțelegi culorile, degeaba vrei să fii muzicant dacă nu ai ureche muzicală și degeaba vrei să faci voia Domnului dacă nu simți dragostea iertării Lui, ca apoi să simți jugul Lui și povara ce El ți-o pune pe inimă pentru mântuirea sufletelor oamenilor.

Când ești cu Domnul, în voia Lui, un drum lung pare foarte scurt și ceea ce pentru unii pare un sacrificiu pentru aceia în a căror inimă arde focul Duhului Sfânt este o plăcere. A face voia Domnului în viața ta este ceva foarte greu pentru tine? Când iscoadele au fost trimise în Canaan, zece din ele au spus că locuitorii acelor ținuturi sunt niște uriași puternici și inima lor și a acelora care i-a ascultat s-a umplut de frică și amărăciune pe când ceilalți doi au spus că de fapt ei sunt mai tari împreună cu Dumnezeu. Când cele zece iscoade au spus că nu este nici o cale prin care să-i bată pe acei uriași, ceilalți doi au spus că atunci când ești cu Dumnezeu întotdeauna este o cale. Ei au știut că dacă este nevoie Dumnezeu oprește chiar și soarele în loc sau face să ploaie bolovani peste capetele vrăjmașilor.

Când cele zece iscoade au spus că este imposibil să cucerească Canaanul, pentru că dușmanii au arme superioare, Iosua și Caleb au spus că nu există ceva ce să fie imposibil cu Dumnezeu. Cum

va fi cu tine? Te vei lăsa cuprins de amărăciune și deznădejde că ai un vrăjmaș prea tare, sau vei face voia Domnului, încredințându-ți viața în Mâna care nu dă greș, care nu a pierdut nici o luptă? Nu este mai mare biruință decât să accepți o zdrobire a firii tale și totuși să rămâi credincios și mulțumitor cu voia lui Dumnezeu pentru tine. „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi“ (1 Tesaloniceni 5:18).

Ștefan a fost în voia lui Dumnezeu chiar dacă a fost martirizat și a strălucit mai puternic pentru Dumnezeu în câteva clipe decât strălucesc alții într-o viață întreagă. Voia Domnului este să fim plini de Cuvânt și plini de Duh Sfânt, la fel cum o candelă poate fi plină cu untdelemn (Efeseni 5:17). Voia Lui este să fim vase curate de care El să se folosească, și tot voia Lui este să facem bine tuturor oamenilor. „Să aveți o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceia ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării“ (1 Petru 2:12).

Când cineva Îl primește pe Domnul Isus ca Mântuitor trebuie să-L primească și ca Domn, adică ca Stăpân. Ca Stăpân, El ne trimite să lucrăm în via Lui, având milă de sufletele oamenilor, făcându-le de cunoscut Vestea Bună a mântuirii, după cum și Dumnezeu a avut milă de noi. În pilda celor doi fii, Domnul Isus ne vorbește despre doi fii care atunci când sunt trimiși să lucreze în via tatălui lor, unul spune că nu se duce, dar până la urmă se duce, iar al doilea spune că se duce, dar până la urmă nu se duce. „«Care din amândoi a făcut voia tatălui său?» «Cel dintâi», au răspuns ei...” (Matei 21:31). Odată ce L-am primit pe Domnul, fiecare din noi avem ceva de lucru în via Lui prin isprăvnicia care ni se încredințează după măsura puterii noastre. După cum căutăm să aflăm voia Lui pentru viața noastră și ne conformăm acelei voi, ne asemănăm cu unul din cei doi fii amintiți în pilda rostită de Domnul Isus.

Nu are rost doar să fim prietenoși sau să vorbim poetic în timp

ce ascundem adevărul despre mântuire, pentru că ar supăra, pe moment, pe cineva care se îndreaptă spre iad. Este bine să se predice ce face Domnul pentru noi aici pe pământ, dar este mult mai necesar să știm ce face pentru veșnicia sufletului nostru. Un mesaj poate fi cu folos sau fără folos duhovnicesc, după direcția în care se îndreaptă: înspre pământ sau înspre cer. Tot mai mult se vestește o evanghelie socială a toleranței, prin care se încurajează facerea de bine, dar cea mai mare nevoie a oamenilor este aceea de a cunoaște voia lui Dumnezeu, care ne cheamă să părăsim păcatul și să căutăm sfîntirea, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Dumnezeu (Evrei 12:14).

Sfânta Scriptură ne comunică într-un mod clar voia lui Dumnezeu, spunându-ne că dorința Lui cea mai mare este ca sufletele nemântuite să ajungă la cunoștința mântuirii și că fiecare suflet mântuit se poate implica în a da curs acestei voi a Lui. „...Dumnezeu Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului“ (1 Timotei 2:3-4). Când ceva nu se poate și apoi se poate, atrage atenția celor din jur și Dumnezeu este renumit în a face lucruri care la început par a fi imposibile pentru noi. Când Sara nu a putut avea copii, și apoi a avut un copil, a atras atenția celor din jur. Când o persoană care își risipește viața sau chiar este de temut pentru cei din jur, devine o făptură nouă în Hristos și face voia lui Dumnezeu prioritară în viața lui, atrage atenția celor din jur, și prin această lucrare Dumnezeu este proslăvit.

Toate sufletele mântuite vor ajunge într-o zi la capătul drumului, când vor privi la timpul cheltuit pe pământ și la felul cum viața le-a fost o mărturie pentru Dumnezeul cel viu. Cum vrei să arate viața ta? Atunci va fi prea târziu să mai schimbi ceva, dar astăzi poți lua hotărârea de a căuta și împlini voia Domnului în viața ta. Un suflet care recunoaște autoritatea lui Dumnezeu spune ca și Saul în momentul convertirii: „...Doamne, ce vrei să fac?“ (Fapte 9:6). Când vei face din voia Lui o prioritate pentru viața ta, ea nu numai că va atinge fiecare aspect al vieții tale, dar îți va da

pacea și bucuria pe care o simte acela care este păzit de Dumnezeu. Copilul Domnului este nemuritor până în clipa când Dumnezeu spune că și-a terminat lucrul pe care-l are pentru el. Apostolul Pavel a cunoscut timpul când s-a apropiat de sfârșitul lucrării lui pe pământ și a spus: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credință“ (2 Timotei 4:7). La fel ca și în viața acestui apostol minunat, pentru unii mai mult, iar pentru alții mai puțin, toți vom avea parte și de suferințe, care sunt necesare pentru a ne cunoaște, fiindcă nimeni nu se cunoaște pe sine cu adevărat până ce nu a avut parte de suferințe și necazuri.

Înainte de a ne bucura de curcubeu vom trece prin furtună, dar dacă El ne duce pe acolo, tot El ne va trece cu bine prin ea. Când este noapte știm că urmează o dimineață și acela care și-a încredințat soarta în mâna Domnului știe că un necaz este o oportunitate de a avea o zi senină de biruință. Nici o durere și nici o lovitură pe care o simți nu trece neobservată de Dumnezeu și când este după voia Lui nu este lipsită niciodată de un scop bun. Nădejdea unei fericiri în veșnicie, în viața credinciosului care face voia Domnului, este ca o ancoră ce-l face statornic, nefiind doar o dorință distantă și nesigură la care doar speră, ci este ceva garantat de Dumnezeu. „De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne este pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită...“ (Evrei 6:17-19).

Domnul ne-a creat pentru că vrea să aibă mulți copii în prezența Lui, care să trăiască veșnic în bucuria cerului. La început El a chemat omul la a face voia Lui prin oameni aleși pentru această slujbă, numiți proroci, și prin Cuvânt, dar când omul a ales să refuze chemarea L-a trimis pe Fiul să ne cheme, să ne

spună și să ne arate cum este El. Nu-ți pierde timpul cu păreri de rău pentru ce nu ai sau pentru ce nu poți face, ci fă ce poți cu ceea ce ai, lăsându-te absorbit de voia Lui pentru viața ta. Chiar dacă te afli în mare necaz, nu uita adevărul care nu se schimbă niciodată, și anume că El este în deplin control și te iubește.

Solomon a avut o audiență cu Dumnezeu și a avut ocazia să ceară ce vrea de la Împărat, dar a ales să facă o rugăciune despre care Scriptura spune că I-a plăcut Domnului, pentru că a cerut ceva pentru binele poporului. (1 Împărați 3:10). A intra în prezența Domnului este răspunsul la multe lucruri pe care uneori pe moment nu le înțelegem. Poți să intri în prezența Lui prin a fi asigurat de cercetarea Duhului Sfânt că toate sunt bine între tine și El. La fel ca Solomon, poți să faci o rugăciune care să-I placă lui Dumnezeu, cerându-I ca voia Lui să se facă în viața ta. O dată născut din nou porți numele de creștin, apoi porți o cruce, iar la urmă vei purta o cunună. Voia Domnului este să fie cu tine în fiecare zi, pe pământ, prin Duhul Lui cel Bun, să lucreze prin tine, să-i iubească pe cei din jur prin tine, ca într-o zi, tot după voia Lui, să ajungi să intri în odihna Lui, purtând cununa de biruitor. „Doamne, Bun! Prin călăuzirea Duhului Tău cel Bun, facă-Se voia Ta în viața noastră!“

Amin

6

IZVOARELE ADÂNCULUI

„După cele șapte zile, au venit apele potopului pe pământ. În anul al șasesutelea al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua aceea, s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor.“ Genesa 7:10, 11

Evenimentul cunoscut în lume cu numele de potopul din vremea lui Noe face parte din învățătura Sfântei Scripturi care a fost adeverit ca fiind un eveniment autentic chiar de Domnul Isus. Credem că Domnul Isus este Dumnezeu Fiul care S-a întrupat. El este Acela care a participat cu Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Duhul Sfânt la lucrarea de zidire a Universului, de aceea știm că El cunoaște în mod detaliat totul despre potop. Acest adevăr nu de puține ori a ajuns o țintă atacată de atei cu scopul de a arunca umbre de îndoială în inimile oamenilor în ce privește credibilitatea Domnului Isus, care a spus că acest eveniment a avut loc, ca apoi pornind de la acest punct să pună la îndoială întreaga Sa lucrare. „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi la venirea Fiului omului“ (Matei 24:37-39).

Când tinerii sunt confrunțați în școli cu evoluția geologiei, care neagă existența Creatorului, sunt lipsiți de cunoștințe mai detaliate despre acest potop, și nu puțini ajung să fie ușor clătinați

în credință, ca apoi să o piardă de tot. Este important să înțelegem felul în care a avut loc potopul, fiindcă este posibil să ajungem provocați de unii cu ideea că dacă ce este scris despre potopul nu este adevărat, probabil că nici celelalte lucruri scrise în Scriptură nu sunt adevărate. Pentru unii, ca să creadă că a avut loc un potop din care Noe a scăpat, este îndeajuns să citească ce este scris, pentru alții este îndeajuns cea mai simplă dovadă științifică și anume faptul că pe munți pot fi găsite fosile care există numai în mare, însă unii vor mai mult.

Pentru a înțelege cum a putut avea loc un astfel de cataclism global, cum a fost potopul, trebuie să privim la felul cum Dumnezeu a creat pământul. „Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor“ (Genesa 1:2). Nu este așa de greu să înțelegem acest verset care ne spune că pământul era acoperit în întregime de ape. După aceea Scriptura ne spune că Dumnezeu a poruncit să fie o întindere între ape, prin care a despărțit apele de ape, ape care erau deasupra întinderii și ape care erau dedesubtul întinderii. „El îngrămădește apele mării într-un morman, și pune adâncurile în câmări“ (Psalmul 33:7). Presiunea enormă din adâncimea pământului a făcut ca această manta de suprafață a pământului să lase să coboare din ea ceva ce seamănă mult cu niște stâlpi de susținere, care trecând prin apa subterană s-a atașat de următoarea manta a pământului, pe care erau apele dedesubtului, adică apele subterane.

Psalmistul insuflat de Duhul Domnului dă slavă lui Dumnezeu, care printre minunile creației a întins pământul pe ape. „Pe Cel ce a întins pământul pe ape, căci în veac ține îndurarea Lui“ (Psalmul 136:6). Locurile unde acești stâlpi au coborât a lăsat la suprafața pământului o depresiune care a format albia mărilor înainte de potop. În unul din răspunsurile lui Dumnezeu date lui Iov este amintită și această parte a lucrării de zidire în care apele subterane au fost închise cu zăvoare în cămările lui Dumnezeu. „Unde erai tu când am întemeiat pământul

tul? Spune dacă ai pricepere. Cine i-a hotărât măsurile, știi? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el? Pe ce sunt sprijinite temeliile pământului?... Cine a închis marea cu porți când s-a aruncat din pânțele mamei ei?“ (Iov 38:4-6, 8). „Ai pătruns tu până la izvoarele mării? Sau te-ai plimbat tu prin fundurile adâncului?“ (Iov 38:16). O parte din ape erau sub mantaua pământului de vreo 15 km grosime și o parte erau la suprafață deasupra acestei primei mantale a pământului, care la Cuvântul Lui a fost chemat să se arate.

Este foarte posibil ca munții din acea perioadă când pământul a fost chemat să se arate nu aveau înălțimea pe care o au astăzi, pentru că relieful de astăzi este parte din reanajamentul ce a avut loc la potop. „Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de ape“ (2 Petru 3:5, 6). Dumnezeu Ziditorul a hotărât ca această zidire numită pământ să aibă stâlpi cu care să-l întemeieze deasupra apelor subterane și acești stâlpi au dat stabilitate scoarței de la suprafață a pământului. „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc! Căci El l-a întemeiat pe mări, și l-a întărit pe râuri“ (Psalmul 24:1).

Straturile adânci de sare descoperite în zilele noastre în adâncul pământului sunt o dovadă că această apă a mării a fost acolo într-o mare măsură. Pământul înainte de potop era diferit de pământul din vremea noastră, munții au fost mai puțin înalți și astfel vânturile și clima au fost diferite, pământul a fost irigat de Dumnezeu prin metode diferite de acela al circuitului apei dat în folosință de El după potop, cu garanția unui legământ. Datorită nivelului diferit al suprafeței pământului, fluxul și refluxul cauzat de lună era de 38 de cm, jumătate din cel de astăzi. Între timp oamenii deveneau tot mai răzvrățiți față de Dumnezeu, pentru că nu-L căutau pe El, această atracție și respingere rapidă a apei forma o căldură subterană grozavă și pregătea judecata lumii de atunci. Apa fierbe la 100 grade Celsius, la nivelul mării, dar ori

cât ai continua să o fierbi ea nu crește în temperatură până nu aplici asupra ei o presiune ca și aceea creată de un capac. Pe acest principiu în „oalele minune“ sau cuctă poate fierbe o mâncare mai repede, pentru că fiind închisă ermetic face temperatura să crească.

În lumea științei s-a descoperit că la temperatura critică de 374 de grade Celsius o astfel de apă supraîncălzită datorită presiunii, atunci când este brusc adusă la presiunea atmosferică normală, în care trăim noi, explodează cu o forță distrugătoare. Conform acestei proprietăți a apei, dacă sub presiune am supraîncălzi o jumătate de litru de apă, la sau peste temperatura critică de 373 grade Celsius ca apoi instantaneu să spargem acel vas, anulând diferența de presiune ce trece peste presiunea normală, am produce o explozie asemănătoare cu cea cauzată de detonarea unui baton de dinamită, folosit în zilele de astăzi pentru a sparge stânca, din cauza că presiunea de vaporii s-a extins de 5000 de ori. Cu cât mai multă apă cu atât va fi mai mare explozia. Dacă apa subterană se supraîncălzește la o astfel de temperatură, ca apoi să creeze o crăpătură în mantaua pământului și să izbucnească afară, poate exploda asemănător cu forța a sute de bombe cu hidrogen.

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ“ și a hotărât să șteargă omul de pe fața pământului, cu excepția unui om neprihănit cu numele de Noe care împreună cu familia lui a găsit milă în ochii Domnului. Domnul i-a spus să construiască o corabie mare în care să păstreze cu viață speciile animalelor, care cred că au venit singure la corabie, prin cuvântul lui Dumnezeu. Chiar și astăzi se știe că înainte de a avea loc vreun cataclism natural animalele simt aceasta și o iau spre munți, câinii urlă și cum a fost într-un caz recent în Tailanda, înainte de venirea revărsării apelor oceanului, elefanții domestici au rupt lanțurile și au căutat un loc mai înalt. Când corabia a fost gata, Noe, împreună cu soția lui, cu cei trei fii ai lui și soțiile lor, cu animalele au intrat în siguranță în corabie. „După cele șapte zile, au venit apele potopului pe pământ. În anul al șasesutelea al vieții lui Noe, în luna a

doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua aceea, s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor“ (Genesa 7:10, 11).

A urmat o ploaie care a ținut 40 de zile fără încetare și Dumnezeu a rupt izvoarele Adâncului celui mare, care au izbucnit cu furie în afară, spre presiunea atmosferică normală de la suprafață cu forța a milioane de bombe cu hidrogen, ca astfel pământul să fie complet acoperit de ape și tot ce-i viu să piară. Singurul mod prin care cineva ar fi putut scăpa cu viață ar fi fost cel folosit de Noe care era în corabia făcută după indicațiile date de Dumnezeu, în timp ce pământul cu continentele și plăcile tectonice era în fază de remodelare. Descoperirea a multe animale sub păături adânci de gheață, în zona Antarticeii, deschide ușa posibilităților ca întreg globul pământesc să fi fost reechilibrat cu poli în locuri diferite. Izbucnirea acestor ape subterane, încălzite sub presiune de un flux și un reflux mai rapid, sub greutatea mantalei exterioară a pământului, groasă de 15 km, sub o presiune de vreo 400 de grade Celsius, le-a făcut să izbucnească în mod violent, cu o viteză supersonică, ca niște izvoare gigantice de apă tâșnitoare, pe care Scriptura le numește Izvoarele Adâncului.

Este posibil ca datorită forței cu care a țâșnit din adânc într-o cantitate aproximativ egală cu jumătate din apa oceanelor de astăzi, o parte din apă să fi ieșit din atmosfera pământului și astfel se poate ușor explica unde a dispărut o parte din apa subterană, iar o altă parte din apă a căzut înapoi pe pământ sub formă de ploaie torențială. Această explozie de apă și piatră în atmosferă poate fi explicația la faptul că Luna are urme de cratere numai în partea care este întotdeauna îndreptată spre pământ. Evoluționiștii spun despre marele Canion din Arizona, care poate fi observat cu ochiul liber din navele spațiale, că a fost săpat de apa râului Colorado de-a lungul a milioane de ani, pe când cei ce cred în Creator și Creațiune spun că a fost creat în timp scurt de multă apă, care a curs foarte repede datorită unei presiuni uriașe. Cercetătorii acestui canion gigantic spun că straturile ce se văd pe

marginile canionului nu arată ca o eroziune a timpului asupra masei de piatră, lucru care confirmă că nu au fost formate de-a lungul a milioane de ani și noi știm că acest canion este un produs al potopului.

Căderea acestor ape grozave înapoi pe pământ după ce au fost aruncate în sus din Izvorul Adâncului, în părțile arctice de astăzi, în formă de gheață, explică de ce păduri întregi de pomi au fost găsite petrificate în picioare, precum și animale uriașe ca și mamutul descoperit în Rusia, în gheață, este în picioare și nu culcat, așa cum mor normal animalele. A fost descoperit că acest mamut, care arată ca un elefant uriaș, a murit mâncând o hrană vegetală care nu crește în acea regiune. S-a ajuns la concluzia că a murit sufocat. S-a descoperit că avea multe oase rupte care nu i-ar fi dat voie să poată sta în picioare, și aceasta dovedind că a fost surprins în picioare de această ploaie de gheață, care i-a rupt printre alte oase un picior și câteva coaste, ca apoi, aproape instantaneu, până când era încă în picioare, să fie acoperit de această ploaie de gheață care l-a păstrat în această poziție mai bine de patru mii de ani.

În Siberia, cu ocazia construirii unui drum nou, a fost descoperit în pământ un loc unde a fost un râu. În acel râu subteran înghețat au fost descoperiți pești care au fost și ei înghețați instantaneu în timp ce înotau. Cincizeci de bivoli sălbatici au fost găsiți în poziția de înot în regiunea Tibetului. Au fost descoperite fosile în piatră și pe aceste pietre se văd pești și vietăți care nu sunt specifice vârfului de munte sau anumitor zone, unde nu sunt astfel de vietăți. Fosilele de piatră, care poartă o astfel de urmă de viață, se formează numai atunci când astfel de vietăți sunt instantaneu prinse între alte pietre și astfel își pot păstra o oarecare formă după care să fie identificată vietatea. Aceste fosile au fost formate în mare parte de izbucnirea Izvoarelor Adâncului, care atunci când au erupt au mărit crăpătura scoarței pământului, scoțând în afară și depozitând mari cantități de piatră și pământ, care au surprins aceste vietăți și le-a conservat trăsăturile corpu-

lui în formă de fosile.

Alunecările masive ale plăcilor tectonice cauzate de această izbucnire de ape subterane în afară, atunci când au întâmpinat rezistență prin frecare, a făcut ca unele părți să se îndoaie în sus, formând munții cei înalți, iar alte părți îndoindu-se în jos au creat albia mărilor și a oceanelor de astăzi. Pe vârful munților Andes din Peru, America de Sud, la o altitudine de peste 5 mii de metri se găsesc în stâncă o mulțime de scoici uriașe pietrificate. Cum au ajuns aceste scoici din apă pe vârful munților? Mișcarea mantalei pământului a făcut-o să se încrețească și să se ridice din ocean în sus, până când a format un astfel de pisc de munte, ducând ceea ce odată era pe fundul mării sus pe munte. Când Izvoarele Adâncului s-au deschis, lăsând apa subterană afară, acești stâlpi de susținere din adânc, amintiți mai devreme, s-au clătinat și mulți s-au prăbușit, iar ca urmare, la suprafață, munții și continentele au ajuns să fie remodelate de Acela despre care cartea lui Iov spune că mută munții. „El mută deodată munții, și-i răstoarnă în mânia Sa. Zguduie pământul din temelii lui, de i se clatină stâlpii” (Iov 9:5, 6).

Cea mai mare parte din apa subterană de sub prima manta a pământului a ieșit afară prin aceste Izvoare ale Adâncului, dar totuși a mai rămas un strat de desubtul munților. Psalmistul, fără să înțeleagă pe deplin bogăția cunoștințelor revelate de Dumnezeu prin gura lui, a vorbit insuflet de Duhul Sfânt despre aceste lucrări mărețe făcute de Dumnezeu, care așează munții pe ape. „Tu ai așezat pământul pe temeliile lui, și niciodată nu se va clătina. Tu îl acoperisei cu adâncul cum l-ai acoperi cu o haină; apele stăteau pe munți” (Psalmul 104:5, 6). O altă traducere spune „Nu ar trebui să se clatine” și aceasta pentru că pământul nu se clatină decât cu permisiunea lui Dumnezeu. „Dar la amenințarea Ta, au fugit, la glasul tunetului Tău au luat-o la fugă, suindu-se pe munți și pogorându-se în văi, până la locul, pe care li-l hotărâsei Tu. Le-ai pus o margine, pe care nu trebuie s-o treacă, pentru ca să nu se mai întoarcă să acopere pământul” (Psalmul 104:7-9).

Psalmistul spune că apa s-a suit pe munți, când de fapt în mod

normal apa curge de pe munte în jos, dar în momentul potopului, datorită mișcării pământului, apele mării agitate ca niște valuri gigantice au urcat munții, până ce Dumnezeu nu le-a găsit un loc. Răspunsul Domnului din cartea lui Iov spune că El a zăvorât aceste ape cu porți și zăvoare. Este destul de ușor de înțeles că apele ce au rămas în subteran au fost închise cu niște porți formate prin mișcarea mantiei pământului, care acuma nu mai stă în întregime pe apele numite de cartea Genesei apele de desubt (Iov 38:10). A fost măsurată o deficiență de gravitate și de densitate de desubtul munților, și în mod deosebit dedesubtul munților Himalaia, pentru că apa este mai ușoară ca și masa de piatră din care sunt formați munții.

Când Dumnezeu a clătinat acei stâlpi de susținere și a lăsat cea mai mare parte a apei afară, mantaua de la suprafața pământului a coborât mai jos și aceasta a afectat fluxul și refluxul apei mării cauzat de atracția Lunii. Când mantaua pământului a coborât mai jos, datorită apei subterane lăsate să iasă afară, prin această scufundare, luând locul apei subterane, pe alocuri a dat de rezistență care a cauzat o scufundare mai lentă. Sutele de cutremure înregistrate chiar și în ultima sută de ani, mai ales în adâncul oceanelor, sunt cauzate de o astfel de scufundare întârziată locală a scoarței de la suprafața pământului. La potop apele au fost mari pe pământ pentru 150 de zile, acoperind toată suprafața pământului. Cartea Genesei ne spune că toți și toate în afară de ce era în corabie a pierit, și Domnul Isus ca martor ocular adevărește același lucru din nou (Luca 17:24). Dumnezeu a închis apoi aceste izvoare ale adâncului, pentru ca viața, prin cei aflați în corabie, să poată continua mai departe. Singurele vietăți care au mai supraviețuit potopului au fost viețuitoarele mărilor, care au rămas în apă în timpul acestei remodelări a pământului de către Ziditor.

Privind la potop trebuie să înțelegem că avem de-a face cu un Dumnezeu puternic, care Și-a demonstrat puterea nu numai prin lucrări pe care noi le-am dori sau care ne plac, ci și prin lucrări în care Își arată mânia Lui. Multe din aceste tălmăciri a tainelor

Creațiunii sunt rezultatul efortului depus de un american cu numele de Walt Brown, care și-a luat doctoratul în fizică de la una din universitățile cu cel mai înalt prestigiu din lume, și cu vreo douăzeci de ani în urmă a dovedit lumii de știință nu numai că potopul a avut loc, dar și că Scriptura este cartea care spune adevărul. Privind la această lucrare trebuie să-I dăm slavă lui Dumnezeu care a ales să dea înțelepciune și pricepere oamenilor ce-L caută, pentru ca ei în această vreme de pe urmă să înțeleagă tot mai mult din tainele lucrării Sale. Răscolirea pământului făcută de Dumnezeu la potop, cu aceeași ușurință cu care un om puternic își rearanjează mobila într-o cămaruță, trebuie să ne facă să ne dăm seama că Dumnezeu vrea să fie luat în serios și că mânia Lui este tot așa de reală ca și dragostea Lui.

Cuvântul Scripturii ne spune că judecata lui Dumnezeu va veni din nou asupra acestui pământ, dar de data aceasta nu prin apă, ci prin foc. „Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin acelaș Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți” (2 Petru 3:7). Aceleași energii din adâncul pământului sunt la lucru și așteaptă ziua când Dumnezeu le va da porunca să se dezlănțuiască, izbucnind din nou, dar de data aceasta nu cu apă, ci cu foc. „Pământul se rupe, pământul se sfărâmă, pământul se crapă, pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade, și nu se mai ridică. În ziua aceea, Domnul va pedepsi în cer oștirea de sus, iar pe pământ pe împărații pământului” (Isaia 24:19-21).

Trăim înainte de acest eveniment care va schimba totul când oștirea cerurilor, lumea duhurilor care sunt în locurile cerești (Efeseni 6:12), va fi pedepsită, iar pe pământ omul mândru, care se credea a fi în control pentru că are titluri sau bogății, va cunoaște cât de puțin înseamnă acestea pentru Dumnezeu. Majoritatea din noi, oamenii, recunoaștem că ar fi o insultă la adresa lui Dumnezeu să spui că El este puțin mai tare sau puțin mai deștept ca noi, fiindcă El este fără de limite, Atotputernic și Atotcunoscător, dar de fapt o astfel de insultă îi adresăm când

aflăm ce are să ne spună și noi refuzăm sau amânăm să ascultăm de El. El este Dumnezeu Veșniciei, adică al Eternității care locuiește în Slavă și în afara a ceea ce noi numim timp, și singurul lucru pe care-l vrea de la om este ca el să se pocăiască. Porunca Lui este să credem în Fiul Său care a murit pentru omul păcătos și crezând în El să fim iertați, pentru ca nu mânia, ci îndurarea Lui să vină peste noi. Reputația credincioșiei Lui este fără egal și fără pată, de aceea este bine dacă Îl credem nu numai când spune că va pedepsi păcatul, dar și când spune că prin meritul jertfei Fiului Său ne iartă și ne dă dreptul să ne numim fii și fiice ale Lui.

Scopul principal al Scripturii nu este acela de a ne face cunoscut cum a creat Dumnezeu pământul și cerurile, deși face și aceasta, ci scopul ei este acela de a ne arăta cum putem ajunge în cer spre a fi veșnic împreună cu Dumnezeu. Ești în corabia de salvare care este Domnul Isus Hristos? „Noe a făcut tot ce-i poruncise Domnul” (Genesa 7:5). Acesta este un verset scurt, dar de o frumusețe rară, pentru că descrie un om care a ascultat de Dumnezeu și a fost salvat. Dar tu ai ascultat de Dumnezeu pocăindu-te și primindu-L pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân al vieții tale? După ce Noe a dat dovadă de ascultare, Cuvântul Scripturii spune un alt lucru frumos despre el: „Dumnezeu a binecuvântat pe Noe” (Genesa 9:1). Vrei să fii și tu binecuvântat și fericit nu numai aici pe pământ, dar și când vei ajunge să stai înaintea acestui Dumnezeu Atotputernic? Primește cunoștința adevărului despre Domnul Isus și jertfa Lui pentru tine, apoi prin pocăință primește darul iertării Lui și încrede-te în ceea a făcut El pentru tine, iar după aceea trăiește pentru El, ca să te poți bucura de biruința ce o au cei ce umblă cu Dumnezeu.

Amin

7

CĂI CARE PAR A FI BUNE

„Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.“ Proverbe 16:25

Majoritatea știm ce înseamnă să călătorești și să realizezi la un moment dat că ai urmat o cale greșită, care nu te duce la destinația dorită. Cu cât descoperim mai repede eroarea, cu atât paguba prin irosirea de timp și energie, este mai mică, dar când vorbim de calea omului, numită viață, care are ca destinație cerul sau iadul, trebuie să fim foarte siguri că urmăm o cale care nu doar pare a fi bună, ci este cu adevărat bună. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său cel bun care, ca o hartă detaliată, ne arată căile pe care poate alege să meargă omul pe pământ. El ne-a dat o Călăuză care să ne ajute să deosebim căile care ni se par nouă bune, de căile cu adevărat bune.

În America se vând în medie 35 de mii de Biblii pe zi și în urma unui sondaj în rândul celor ce spun că sunt creștini s-a aflat că în această țară în medie fiecare creștin are 9 Biblii acasă. Este plin pământul de Scripturi, dar nu toți iau în serios ce are Ea de spus, pentru că atacul întinericului împotriva adevărului s-a întezit nu așa de mult prin negarea credibilității acestei cărți cât prin a arunca sămânța îndoielii în inimile nepăzite, cu ideea că învățătura acestei cărți nu mai este relevantă în zilele moderne pe care le trăim. O vorbă veche spune că păcatul are multe unelte, dar minciuna este mânerul ce se potrivește la toate, și în acest fel, printr-o doctrină compromisă de minciună, lumea așa zis religioasă răstălmăcește Cuvântul după plac, pretinzând tolerare și chiar acceptare a ce este

rău în ochii Domnului și știind că are în firea veche un aliat, oferă diverse căi ce par a fi bune și mai convenabile. Sunt căi care par bune omului, dar, așa cum spune textul citat la început, până la urmă duc la destinații nedorite sau chiar la moarte.

Dacă în calitate de părinți facem pentru copiii noștri tot felul de lucruri care să-i facă fericiți, acesta poate fi un lucru bun, dar dacă facem ceea ce ei ar putea face, ca de exemplu păstrarea curățeniei în camera lor, acel bine al nostru devine ceva rău, pentru că ei nu învață să aibă simțul răspunderii și îi încurajăm să devină leneși. Faptul că muncim mult și câștigăm mult poate fi un lucru bun, dar dacă ajungem să nu avem timp pentru suflet și pentru familie acel lucru care pare bun devine ceva rău. Dacă suntem cumpătați cu câștigul nostru și cumpărăm doar lucrurile necesare și pe lângă faptul că sprijinim lucrarea Domnului mai reușim să punem ceva deoparte urmăm o cale bună, dar când sub pretextul de a fi cumpătați și calculați ajungem niște oameni zgârciți, care preferă să strângă bani mai mulți decât să se îngrijească de strictul necesar al familiei. Această cale care la început a părut bună a devenit în timp ceva ce ne-a furat fericirea de a trăi și de a face slujba la care am fost chemați.

Dacă ai o discuție cu cineva care poate este mai slab în credință și reușești să-ți impui punctul de vedere, dar prin felul cum ai vorbit l-ai doborât, lăsându-l trist și deznădăjduit, din nou ai urmat o cale ce părea a fi bună, însă a dus la ceva rău, pentru că ai putut să argumentezi principiile tale, dar poate ai pierdut omul. Vom vorbi în acest mesaj despre căi privitoare la mântuire care uneori par a fi bune, dar pentru că nu se potrivesc cu planul lui Dumnezeu sunt căi care duc la moarte. Două drumuri care par bune sunt mai bătătorite decât altele pentru că sunt umblate mai mult. Există două căi care reprezintă două greșeli ale omului ce pot fi fatale. Aceste două căi ce par a fi bune au de-a face cu felul în care omul caută mântuire și vrea să fie plăcut lui Dumnezeu.

Prima cale care pare a fi bună, dar duce la moarte, este aceea de a crede că poți fi mântuit prin fapte bune, iar a doua cale ce pare a

fi bună, dar duce spre o prăpastie spirituală, constă în faptul că cineva crede că poate fi mântuit fără de fapte bune. „Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte“. În acest mesaj vom privi mai în detaliu la aceste două căi care se întrepătrund și îi afectează pe toți cei ce doresc cu adevărat mântuirea. Apostolul Pavel a scris despre aceste două căi ca să știm că ordinea și modul în care pășim pe ele afectează destinația la care vom ajunge. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2:8-10).

Prima cale care i se pare bună omului, dar duce la moarte este aceea că omul poate fi mântuit prin a face fapte bune. Pilda vameșului și a fariseului care se ruga în templu (Luca 18:9-14) ne spune că faptele nu sunt îndeajuns ca să poată da cuiva neprihănirea, pentru că fariseul deși avea fapte bune nu a fost socotit neprihănit de Dumnezeu. Corneliu a avut fapte bune, (Fapte 10:2) care porneau dintr-o inimă ce-L căuta pe Dumnezeu, dar aceste fapte bune nu au fost îndeajuns ca să-i dea starea de suflet mântuit, ci a fost necesar să trimită după Petru care i-a vestit cuvintele vieții și astfel, crezând, a fost născut din nou, a fost botezat cu Duhul Sfânt și a încheiat legământ cu Domnul prin botez. Am văzut în Tibet oameni care se târesc pe jos, în patru labe, câțiva kilometri, până la locul numit de ei locul iertării. Alții înconjoară mănăstiri sau își julesc genunchii umblând pe drumuri rele, alții se biciuiesc pe ei înșiși până la sânge, dar acestea nu îl impresionează pe Dumnezeu, ci chiar, dimpotrivă, dacă omul crede că prin fapte poate fi mântuit îl insultă și provoacă pe Dumnezeu la mânie, pentru că îi spune prin aceasta că nu a fost necesar să-și dea Fiul la moarte pentru ei.

În inima legalistă și lipsită de dragoste a fariseului exista ideea că poate deveni acceptat și chiar plăcut lui Dumnezeu prin ceea ce face, prin fapte și aceasta la făcut să aibă o inimă arogantă și

mândră, care este ca un miros urât în nările lui Dumnezeu. Mântuirea prin fapte bune este o cale care-i poate părea bună omului, dar Dumnezeu nu acceptă faptele noastre bune ca preț de împăcare, ci porunca Lui este să credem în Fiul, ca astfel să primim darul neprihănirii prin credință. Oricât de bine intenționați am fi, până când nu suntem schimbați prin nașterea de sus noi suntem tot pământești și cei ce sunt pământești nu pot fi plăcuți lui Dumnezeu. „Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui“ (Romani 8:8, 9).

Dacă omul ar fi putut fi mântuit prin ținerea legii sau prin fapte bune, evenimentul care a avut loc la Golgota acum două mii de ani ar fi fost o greșală, dar noi știm că Dumnezeu este desăvârșit și nu face greșeli. Un mare defect al omului este că uneori bunătatea lui îl orbește, încât să nu vadă nevoia de a fi iertat prin harul lui Dumnezeu. Bunătatea omului și faptele lui bune par a fi o cale bună, dar de fapt e o cale care duce la moarte atunci când aceste lucruri văzute de noi ca fiind bune devin un înlocuitor pentru pocăință și naștere din nou. Minte omului nu poate concepe că ceea ce face el bun nu este îndeajuns, pentru că acest adevăr poate fi perceput numai duhovnicește, nu este ceva ce poți învăța la vreo școală sau ceva de care te poate convinge vreun pastor, pentru că singurul care te poate convinge și-ți poate arăta adevărata ta stare și valoare este Duhul Sfânt. „Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata“ (Ioan 16:8).

Noi toți suntem răi datorită tiparului corupt moștenit de la Adam, de aceea, ceea ce noi numim bun este ceva ce lasă de dorit înaintea sfînteniei lui Dumnezeu. „Jertfa celor răi este o scârbă înaintea Domnului“ (Proverbe 21:27). De la naștere suntem copii ai mâniei, dar prin har ne facem părtași firii dumnezeiești, devenind făpturi noi, lucrare pe care meritul faptelor noastre, oricât de bune ar fi ele, nu o poate face niciodată. „«Eram din fire

copii ai mâniei» ne spune apsotolul Pavel dar «Măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți)» (Efeseni 2:3, 5). Prin har, și nu prin fapte bune, Duhul Sfânt ne schimbă din postura în care suntem, prin har ne iartă de ce am făcut și tot prin har ne dă ceea ce avem nevoie, și aceasta este neprihănirea cu care să putem sta înaintea unui Dumnezeu Sfânt. Duhul Sfânt este singurul care ne poate face să înțelegem că judecata care trebuia să cadă asupra noastră ca păcătoși a căzut asupra Domnului Isus, și în trupul Lui păcatul întregii omeniri a fost crunt pedepsit pentru ca noi să primim darul mântuirii, îmbrăcând o haină albă care a costat mai mult ca orice altceva în Univers. „Pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită neprihănire. Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, Îl socotește neprihănit“ (Romani 4:5, 6).

A doua cale pe care oamenii o consideră bună, dar duce la moarte este aceea că odată ce L-ai primit pe Domnul poți fi mântuit fără să faci fapte bune. Cu excepția tâlharului de pe cruce și a celor care după ce au ajuns la cunoștința mântuirii sunt într-o poziție asemănătoare cu a lui, poziție în care sunt lipsiți de oportunitatea de a face binele, așa cum reiese din pildele Domnului Isus fiecare suflet mântuit trebuie să-și investească viața în lucrarea Domnului. Aceste fapte bune crescute în noi ca o roadă a Duhului Sfânt sunt evidența unei mântuirii primite prin har. Această învățătură care este foarte comodă firii vechi prin care se spune că poți fi un trântor și nu este necesar să lucrezi pentru Domnul face parte din învățătura liberală, care merge împreună cu alte învățături dezamățate ca de exemplu: aceea de botez fără pocăință și viață schimbată, părtășie la Cina Domnului fără cercetare sau credință fără fapte.

Zacheu înseamnă „cel drept“ sau „cel curat“. Din înțelesul cuvântului Zacheu ne putem da seama de dorința pe care părinții lui au avut-o pentru el, cu toate că a ajuns să fie mai marele

vameșilor din cetatea Samaria. Odată ce mântuirea a intrat în casa lui a spus că dă săracilor și celor pe care i-a nedreptățit nu cât spunea Legea, ci mai mult decât spune ea și aceste fapte bune au fost o dovadă a mântuirii lui. Ideea că omul poate fi mântuit fără a face fapte bune este tot mai acceptată și pare a fi o cale bună, pentru că ei consideră că Îl cinstesc pe Domnul care a făcut totul pentru ei, dar este o cale care duce la moarte, pentru că cel mântuit nu mai este al lui, ci al Domnului și trebuie să lase credința să acționeze prin fapte, altfel este moartă.

„Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-i mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toată zilele, și unul dintre voi le zice: «Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!»; fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși“ (Iacov 2:14-17). Credința prin care suntem mântuiți nu constă doar într-o gândire cu privire la cine am fost și cine suntem în Hristos, ci ea are și o parte practică și activă care este susținută de puterea și promisiunile date nouă de Dumnezeu prin Cuvânt. Suntem mântuiți prin har, prin credință, dar credința nu este singură, ci ca o dovadă a faptului că este reală ea se îmbracă în fapte care devin o roadă ce-L onorează pe Dumnezeu și ne califică pentru o răsplătire împărătească.

Faptele bune în care umblă cel credincios sunt motivate nu de frică, ca în cazul aceluia care crede că poate fi mântuit prin fapte, ci de o dragoste care nu te lasă să stai cu mâinile în sân când lângă tine este suferință și moarte. Odată ce ai primit darul mântuirii faptele bune, care sunt amintite în cartea Apocalipsei ca fiind niște haine albe de in, sunt acelea care ne fac să trăim viața cu rost, ca prin noi, cei care am devenit un mădular viu în trupul lui Hristos, Dumnezeu să poată mângâia și vesti vestea cea bună a mântuirii, aceasta fiind datoria fiecărui credincios. „Deci a zis: «Un om de neam mare s-a dus într-o țară depărtată, ca să-și ia o împărăție, și apoi să se întoarcă. A chemat zece din robii săi, le-a

dat zece poli, și le-a zis: 'Puneți-i în negoț până mă voi întoarce'»" (Luca 19:12, 13). Evanghelistul Luca nu scrie întotdeauna ca un martor ocular ci scrie ca un jurnalist al Cerului inspirat de sus și comunică cu claritate adevăruri despre căile pe care omul alege să meargă.

În pilda polilor Domnul Isus ne învață despre sufletul credincios, despre sufletul mai puțin credincios și despre sufletul necredincios reprezentat prin robul care nu a vrut să riște nimic. Acest rob necredincios a pus banul într-un ștergar pe care l-a îngropat în pământ, ca apoi când s-a înfățișat înaintea stăpânului i s-a luat acest ban, iar el a fost pedepsit. „Apoi a zis celor ce erau de față: «Luați-i polul, și dați-l celui ce are zece poli»" (Luca 19:24). Pilda polilor nu se deosebește de pilda talanților (Matei 25:14-30), pentru că fiecăruia i s-a dat aceeași valoare și ilustrează același adevăr cu privire la răspunderea ce o avem înaintea Domnului de felul în care folosim ceea ce ni s-a dat. Privind la această pildă putem spune că la fel cum fiecare slujitor a primit în mod egal câte un pol, toți care au crezut în Fiul au primit darul mântuirii și toți pot să spună și altora ce a făcut Domnul pentru ei. Cei ce-și iubesc Stăpânul iubesc și sufletele oamenilor. Nu poți spune că iubești o anumită persoană, lângă care îți petreci timpul, dacă o lași să meargă în iad fără să-i spui că există mântuire.

Unii sunt atrași la mântuire prin vestirea Evangheliei, alții nu vor fi câștigați decât prin integritatea credinciosului care-L mărturisește pe Domnul cu viața. Când refuzi să-l ajuți pe acela pe care Dumnezeu îl trimite în calea ta de fapt refuzi să-L ascuți pe Acela pe care ai spus că-L iubești. Robul care a îngropat polul reprezintă omul care o dată mântuit are oportunitatea de a lucra pentru Dumnezeu, dar socotește că a face acest lucru nu este destul de important încât să biruiască rușinea, sau să-și facă timp să se sacrifice, și astfel ajunge într-o zi să meargă înaintea Domnului cu mâinile goale. Există în zilele de astăzi multe biserici care evanghelizează aceiași oameni, în loc să meargă să spună celor ce nu au auzit niciodată mesajul

mântuirii. În pilda polilor se află portretul sufletului care nu a folosit oportunitatea de a-L mărturisi pe Domnul și în acest fel nu și-a făcut datoria.

Într-o împrejurare îl găsim pe David că s-a dus să-i urmărească pe amaleciți (1 Samuel 30:24) cu 600 de oameni, dar 200 au rămas la râul Besor. Când s-a întors înapoi cu toate lucrurile recuperate de la vrăjmași, ba cu încă și mai mult, David a dat poruncă ca și celor 200 de oameni să li se facă parte din prada luată. Poate nu poți merge ca evanghelist, dar poate poți trimite pe altul. Poate nu poți să dai mult pentru lucrarea de evanghelizare, dar te poți ruga, poți vizita un bolnav sau ajuta o văduvă, ca apoi într-o zi să împarți prada cu cei bogați, care au câștigat multe suflete și a căror mâini le-ai ținut ridicate prin rugăciune, așa cum a făcut Aaron și Hur cu mâinile trudite ale lui Moise în lupta de la Refidim. Dacă ai primit darul mântuirii nu ține Evanghelia pentru tine, nu fii indiferent, pasiv sau leneș, ci spune despre Domnul Isus și altora, pentru că dacă-ți vei cheltui viața pentru El în acest fel n-o vei pierde, ci o vei câștiga.

Ni s-a dat fiecăruia un pol și ce facem cu el are urmări cu ramificații veșnice. A crede că poți fi mântuit fără a face fapte bune este o cale ce pare bună, pe care unii o duc până acolo încât spun că o dată mântuit orice ai face nu poți să te abați de la harul lui Dumnezeu, sau pentru unii chiar dacă nu o numesc cale bună spun că ea nu pare a fi foarte rea sau periculoasă, dar Domnul Isus spune că o astfel de cale îl duce pe cel ce o urmează acolo unde într-o zi va auzi cuvinte aspre de judecată, care-l vor îngrozi și nu va avea nici un mijlocitor și nici drept de apel. „Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin și nu M-ați primit; am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n-ați venit pe la Mine»" (Matei 25:41-43).

Unii cred că a fi creștin înseamnă că într-o zi te-ai predat

Domnului, apoi ai încheiat legământ prin botez și pe urmă frecventezi regulat serviciile religioase în casa de rugăciune și atât. Ca mădular sănătos fiecare credincios primește o isprăvnicie după faptele pregătite de Dumnezeu ca să umble în ele înainte de întemeierea lumii, lucru care ne spune de când a început Dumnezeu să aibă de-a face cu noi în mod individual. Faptele bune încep acasă, încât cei cu care locuiești să cunoască bunătatea ta, apoi faptele tale bune trebuie să-i afecteze pe cei cu care lucrezi, apoi pe cei din biserică. Este important să nu privești mereu la ce face altul, care este folosit de Dumnezeu într-un fel minunat, lăsându-te intimidat, ci trebuie să faci ceea ce poți, cu cât ți s-a dat, pentru că și acela pe care-l vezi că lucrează mult a fost un suflet care odată a știut puțin și a putut face puțin, dar pe măsură ce a fost credincios i s-a încredințat tot mai mult. „Voi, fraților, să nu osteniți în facerea binelui“ (2 Tesaloniceni 3:13).

Suntem mântuiți prin har, prin credință, dar trebuie să ne ducem mântuirea până la capăt prin fapte care dovedesc ascultare de Stăpân. „Astfel dar, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră...“ (Filipeni 2:12). Dacă umblăm în lumină avem promisiunea că suntem ascultați. Această umblare, care este sinonimă cu umblarea în adevăr, devine o realitate în viața noastră atunci când Adevărul Scripturii și trăirea noastră devin una. Urmează să se petreacă concluzia istoriei lumii, așa cum o știm noi, de aceea este bine să fim pregătiți, știind că vom fi răspunzători de timpul pe care l-am petrecut aici până la plecare. Scriptura folosește o limbă a judecății cu privire la vremea sfârșitului. Evenimente îngrozitoare vor avea loc pe pământ pentru toți aceia care nu și-au pus sufletul la adăpost au urmat căi care li s-au părut lor bune.

Fiecare bătaie a ceasului ne spune că se apropie timpul când vom pleca să ne înfățișăm înaintea Stăpânului și deciziile împreună cu faptele vor spune dacă am vrut sau nu am vrut ca El să stăpânească peste noi, asemenea celor din pilda polilor. „Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte“ și două din

acestea spun că omul ar putea fi mântuit prin fapte bune sau că omul poate fi mântuit fără de fapte bune. Există astăzi o cale care încă este deschisă și duce la cetatea de scăpare care este Domnul Isus. Când intri în această cetate prin har, prin credință, primești darul mântuirii, ca apoi Duhul Sfânt, care nu ne va lăsa nici leneși și nici neroditori, va face să rodească în noi fapte bune, care-L bucură pe Dumnezeu și sunt o binecuvântare pentru semenii noștri. Este timpul ca aceia care ocupă băncile bisericilor de ani de zile și sunt mereu în căutare de hrană tare, cum spun ei, să iasă afară și să aducă și pe alții la Hristos ca El să le dea nevinovăția.

Este vremea ca aceia care doresc mântuirea să înțeleagă că nu pot doar să-L adauge pe Hristos la viața lor, fără a scoate ce-i rău afară, pentru că Hristos trebuie să fie Domn, adică Stăpân, peste tot din viața lor, dacă nu vor fie la sfârșit de drum în postura robului care și-a îngropat polul. Mulți iau hotărâri bune, dar dacă nu le urmează într-o zi vor fi doar lucruri care-i vor acuza că au știut ce trebuia să facă și nu au făcut. Urmezi tu o cale ce pare a fi bună sau ai nevoie să ceri și să primești darul mântuirii după calea trasată de Scriptură? Mântuirea este inițiată de Dumnezeu în inima ta cu o dorință de a fi în relație bună cu El și pentru a scăpa de simțul vinovăției.

Saul a mers spre Damasc, o cale de șase zile, când drumul lui a fost întrerupt și destinul i-a fost schimbat de Domnul Isus. Dumnezeu întrerupe și astăzi viețile sufletelor nemântuite ocupate cu lucruri trecătoare și le cheamă la mântuire prin vise, accidente, boală, pierderi sau printr-un mesaj ascultat la radio sau de la amvon. Pe unii Domnul trebuie să-i trântască ca pe Saul de pe cal, iar alții, ca și copilul Samuel, sunt gata să răspundă la cea mai fină atingere a Duhului Sfânt de inima lor și spun: „Iată-mă că m-ai chemat!“ Cum va fi cu tine? Există un lucru mai important decât aurul, diamantele, valuta, afacerile sau chiar decât sănătatea trupeză și acesta este mântuirea sufletului tău, de aceea alege astăzi calea care duce la viață, adică pe Domnul Isus, și într-o zi te vei bucura să-L vezi pe Stăpân, și El se va bucura de tine.

Amin

8

CINE ESTE ISUS?

„El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a desbrăcat pe sine însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.“

Filipeni 2:6-8

Chiar dacă Numele Domnului Isus Hristos este astăzi cel mai recunoscut nume de pe pământ, fiind personajul istoric a cărui naștere pe pământ a împărțit erele, în anii de „dinainte“ și de „după“ venirea Lui. Întrucât mulți oameni au folosit acest nume, însemnând lucruri diferite pentru diferite persoane, este de folos și chiar necesar să facem câteva precizări cu privire la acest Nume, deoarece numai Unul este Dumnezeu Fiul. De exemplu, mormonii cred într-un Isus care este fratele mai mare al lui Lucifer, peste un miliard de musulmani cred că Isus a fost un proroc cu mesaj de la Dumnezeu, dar nu cred în El ca Mântuitor sau că a murit pe cruce. Martorii lui Iehova cred într-un Isus despre care spun că este același cu Mihail, creat ca ființă spirituală, inferioară lui Dumnezeu Tatăl.

Chiar dacă acest subiect despre cine este Domnul Isus e inepuizabil și necuprins de mintea noastră, care nu poate concepe ce înseamnă „fără de început la zile“, cunoașterea Lui în măsura și lumina dată de Scriptură ne poate face mai mult bine sufletului decât cunoașterea a orice altceva ce s-a scris vreodată. Putem să

nu agreăm lucrurile secundare, dar nu adevărurile fundamentale, cum este adevărul despre cine este Domnul Isus Hristos sau adevărul despre scopul, moartea și învierea Lui. Este necesar să fim specifici și să cunoaștem tot ce ni s-a îngăduit să cunoaștem, pentru că de multe ori un neadevăr care are un element de adevăr este mai periculos ca o minciună. Dacă vrem să-L cunoaștem pe adevăratul Isus care este Hristosul, Unsul și Trimisul Tatălui, va trebui să mergem la cuvântul Scripturii pe care trebuie să-l cercetăm și să-l credem, nu în mod selectiv, ci ca un întreg al adevărilor lui Dumnezeu pentru noi oamenii.

Numele Isus derivă din cuvântul evreiesc Iosua, care înseamnă Salvator sau „Iehova este salvare“ și a fost numele ales și vestit de Dumnezeu prin îngerul Gavril fecioarei Maria pentru pruncul pe care l-a numit „Fiul Celui Preaînalt“, pe care aceasta, în mod supranatural, l-a zămislit de la Duhul Sfânt. „Și iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus“ (Luca 1:31). Maria a fost o fecioară plină de virtuți, dar fiind și ea născută din sămânța Adamică, adică în păcat, a ajuns să se bucure și ea de meritul creat de Fiul ei, ca astfel să poată fi socotită neprihănită înaintea lui Dumnezeu. „... Sufletul meu mărește pe Domnul, și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu“ (Luca 1:46, 47).

Cine refuză adevărul despre nașterea Domnului Isus din fecioară spune de fapt că o așa lucrare ar fi ceva prea greu pentru Dumnezeu, de aceea nu are cum avea nădejdea de mântuire. La vârsta de 12 ani Îl găsim pe Domnul Isus în Templu uimind pe preoți cu înțelepciunea Sa și dacă aceștia L-ar fi întrebat câți ani are, El ar fi putut spune că după mamă are 12 ani, dar de fapt este de aceeași vârstă cu Tatăl. Întruparea Fiului cu scopul de a deveni un Înlocuitor potrivit, care să poată nu anula, ci plăti vina omului, este numită în versetul citat la început luarea unui „chip de rob“ în trupul pregătit de Tatăl. Începând de la cuvintele: „Iată-Mă trimite-Mă!“, la dezbrăcarea de Slavă, la patimile Golgotei și până la cuvintele: „S-a sfârșit!“, Domnul Isus a dovedit ascultare

de Tatăl care L-a numit Fiul Său în care-Și găsește toată plăcerea.

Fiul Și-a dovedit smerenia prin faptul că a ales ceea ce a ales Tatăl, a vorbit cuvintele Tatălui, a făcut lucrările pe care I le-a dat Tatăl să le facă, până acolo că S-a lăsat ispitit și în toate acestea nu a făcut nici un păcat (Evrei 4:15). Majoritatea ne alegem o ocupație din breasla meseriilor de când suntem copii, pe când alții fac aceasta mai târziu în viață, dar Domnul Isus a știut ce va fi înaintea de a Se naște. El a venit să fie un Salvator care „va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1:21). Să-L înțelegi pe deplin este imposibil, să-L ignori este un dezastru și să-L refuzi este fatal. Cuvintele noastre sunt prea slabe, mintea ne este prea limitată ca să înțelegem pe deplin că El este coetern cu Dumnezeu Tatăl și cu Dumnezeu Duhul Sfânt și că împreună sunt un singur Dumnezeu în trei persoane distincte.

Din cele 30 de miliarde de oameni care s-au perindat pe pământ, nimeni nu a avut un impact mai mare asupra omenirii ca persoana Domnului Isus. Cunoscut între oamenii de atunci ca Isus din Nazaret, persoana și lucrarea Lui este temelia creștinătății sau piatra din capul unghiului prin care s-a desfășurat lucrarea de răscumpărare al omului. Despre nimeni nu s-a vorbit, nu s-a scris mai mult și nu s-a cântat mai mult. Mii de școli și case de rugăciune au fost construite în Numele Lui și pentru nimeni altul nu și-au dat viața cu bucurie mai mulți oameni. Nimeni nu a fost mai urât sau mai iubit ca El. Nimeni nu a fost insultat sau adorat mai mult ca Acela pe care a treia parte din oamenii de pe pământ spun astăzi că Îl urmează. El nu a fost doar un Învățător venit de la Dumnezeu, cum l-a numit Nicodim, ci El a fost și este Fiul lui Dumnezeu care a venit să ne deschidă drumul spre casa Tatălui.

Lucrarea Domnului de misiune, când a umblat cu cei 12 ucenici pe care și I-a ales, a durat trei ani și jumătate și a culminat cu moartea și învierea Sa. La schimbarea la față, pe Tabor, Petru, copleșit și depășit de eveniment, a vrut să facă trei colibe, dar a primit o clarificare de la Tatăl când i s-a spus că Acesta nu este unul dintre cele trei, ci acesta este Fiul. Cei doi cu care Domnul a

stat de vorbă despre patimile ce urma să le sufere, adică Moise și Ilie, își vor pleca fiecare genunchiul și își vor pune cununile înaintea Lui. El nu le-a spus fariseilor că „a fost” înainte de Avraam, ci a spus „Eu sunt” înainte de Avraam, pentru că „El Este” în toate timpurile. „Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu»” (Ioan 8:58). Nimeni altul nu a putut afirma că este Pâinea vieții, Apa vieții, Lumina lumii, Ușa oilor, Păstorul cel bun, Calea, Adevărul și Viața. Numai Domnului Isus I-a revenit dreptul să spună: „Eu sunt Împărat”, „Eu sunt în Tatăl” și „Eu și Tatăl una suntem”. Domnul Isus le-a spus ucenicilor că: „... Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl...” (Ioan 14:9) cu care a fost în deplină cooperare în tot ce a făcut și în tot ce a suferit din partea oamenilor. El nu a fost o victimă, moartea Lui nu a fost un accident sau un incident, ci a fost dovada ascultării Lui de Dumnezeu Tatăl.

Minunile pe care Domnul Isus le-a făcut prin înmulțirea hrăni și schimbarea apei în vin, prin umblarea pe ape și potolirea furtunii, prin vindecări de orice boală și învieri din morți, prin dovada cunoașterii tainelor vieții cuiva, cum a fost în cazul Samaritencei la fântână, prin mijlocirea făcută pentru femeia prinsă în păcat, și prin a ierta păcatele oamenilor, fac toate parte din dovada că El este cine a spus că este, adică Fiul lui Dumnezeu. Prin revelație divină ucenicul Petru a declarat că Domnul Isus este Hristosul (Luca 9:20), iar Domnul Isus a confirmat acest adevăr nu numai între ucenici, ci și altor persoane, a căror viață a fost atinsă cu bunătatea Sa, și chiar și acelora care până la urmă L-au condamnat la moarte. De asemenea, după înviere a confirmat că El este Hristosul celor doi ucenici care mergeau spre Emaus (Luca 24:26).

Domnul Isus a dezvăluit taine cerești despre El și despre persoana Tatălui unei femei Samaritence decăzute moral, dovedind că a venit să caute ce era pierdut. „«Știi», i-a zis femeia, «că are să vină Mesia, (cărui I se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.» Isus i-a zis: «Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela»” (Ioan 4:25, 26). Când Domnul Isus l-a întâlnit

pe omul căruia îi dădu-se vederea, l-a întrebat dacă crede în Fiul lui Dumnezeu. „... «Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?» El a răspuns: «Și cine este, Doamne, ca să cred în El?» «L-ai și văzut», i-a zis Isus, «și cel care vorbește cu tine, Acela este.» «Cred, Doamne», l-a zis el; și l-a închinat“ (Ioan 9:35-38).

La sfârșitul lucrării Lui, a spus acest adevăr despre identitatea Lui și marilor preoți care l-au acuzat de hulă și pe baza acestei afirmații l-au condamnat la moarte. „Isus tăcea. Și marele preot a luat cuvântul, și l-a zis: «Te jur, pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.» «Da», i-a răspuns Isus, «sunt!»...“ (Matei 26:63, 64). Ceea ce a provocat în mod deosebit lumea religioasă de atunci a fost faptul că pe bun merit a spus că este înainte de Avraam (Ioan 8:56) și că este mai mare ca Solomon (Luca 11:31). Dacă am pune toate însușirile Domnului Isus la superlativ nu ar fi îndeajuns ca să arătăm măreția Lui, dar pentru că Solomon se numără printre cei mai renumiți oameni care au trăit pe pământ vom compara puțin viața lui cu viața Domnului Isus.

Împărăteasa din Șeba a venit să vadă slava dată de Dumnezeu lui Solomon (1 Împărați 10:1) și a fost deosebit de încântată pentru că ceea ce a văzut și a auzit i-au depășit așteptările, dar Domnul Isus este Unul mai mare ca Solomon. Fariseii, care nu au ezitat să-L insulte prin cuvinte ca și acelea că ei știu cine este tatăl lor, au fost deosebit de provocați de această afirmație a Domnului. Ei au știut că Solomon a fost bogat, pe când privind la Domnul l-a văzut purtând sandale. Despre Solomon au știut că a fost un fiu de împărat, pe când Domnul era văzut de mulți ca fiul unui tâmplar. Solomon s-a născut într-un palat în Ierusalim, iar Domnul Isus într-o iesle în micul sat Betleem. Solomon avea mulți slujitori care aveau grijă de toate nevoile lui, dar Domnul a venit ca Unul care slujește și chiar a și spălat picioarele altora.

Solomon a avut haine împărătești, pe când Domnul Isus a avut o haină fără nici o cusătură. Solomon a băut din cupe de aur, pe când Domnul i-a cerut unei femei samaritence apă ca să bea.

Solomon avea o armată puternică, dar Domnul s-a înconjurat cu câțiva ucenici, în cea mai mare parte necărturari. Solomon avea confort în palat, iar Domnul nu avea unde-Și pleca capul. Solomon a avut 14.000 de care, 12.000 de călareți, 40.000 de grajduri, cai, iar Domnul Isus a umblat pe jos. Cum este El mai mare?, s-or fi întrebat fariseii. Solomon a răspuns la întrebări grele, dar Domnul a fost Acela care a pus această înțelepciune în Solomon, și Domnul Isus știa tot ce a știut Solomon vreodată.

Solomon știa despre peștii mării, dar Domnul a pus pești în mrejele pescarilor. Solomon a știut de vânturi, dar Domnul a știut chiar să le certe. Solomon a știut ceva despre navigarea pe mare, dar Domnul Isus a umblat pe ape. Solomon l-a zidit o casă lui Dumnezeu din pietre, dar Domnul Isus a zidit una din pietre vii, care cuprinde milioane de suflete. Împărăteasa din Șeba a văzut slujitorii și mâncărurile de la masa împăratului, dar Domnul Isus a hrănit 5.000 de oameni din doi peștișori și cinci pâinișoare. Solomon a băut cele mai bune băuturi, dar Domnul Isus a spus că cine bea din apa Lui nu va mai înseta niciodată. Templul zidit de Solomon a fost fără egal pe pamânt, dar Domnul Isus a pregătit Noul Ierusalim cu temelii ce nu vor fi clătinate niciodată și din Biserica lui a făcut un templu sfințit spre slava lui Dumnezeu.

Solomon a avut mulți lucrători mulțumiți, dar Domnul Isus are mai mulți și mai fericiți. Se știe că pentru munca care este bine plătită întotdeauna se găsesc lucrători și nimeni nu plătește lucrătorii mai bine ca Dumnezeu, pentru că El îi răsplătește cu răsplătiri nestricăcioase. Solomon a jertfit turme de animale pentru dedicarea templului, dar sângele acestora nu a iertat nici un păcat, ci doar le-a acoperit pentru un timp, dar sângele scump al Domnului Isus care s-a vărsat pentru Casa vie zidită de El, adică Biserica Sa, șterge orice păcat de care ne pocăim pentru totdeauna. Solomon, templul zidit de el, casa lui și slujitorii lui au dispărut, dar bucuria și siguranța pe care o dă Domnul Isus lucrătorilor Lui rămân în veac. Domnul Isus este Unul mai mare decât Solomon. Așa după cum știm din narațiunea Scripturii și din

ceea ce au înregistrat analele istoriei, planul de răscumpărare s-a dus la îndeplinire prin venirea Fiului pe pământ ca prin moartea Lui să devină nu un martir și nu un Dumnezeu care doar a venit să sufere cu omul, ci a venit ca moartea pe cruce să fie jertfa de înlocuire pentru iertarea oricui crede în Numele Lui.

„În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți“ (Fapte 4:12). Faptul că Tatăl nu a înlăturat paharul suferinței când Domnul Isus S-a rugat și suferea agonia Ghetsimanilor ne spune încă odată că nu a fost cu puțință în nici un alt fel ca omul să poată fi răscumpărat. Lăsând mână liberă pentru o clipă mai marilor acelor timpuri Dumnezeu a îngăduit ca orbirea spirituală, răutatea și invidia acestora împreună cu puterea romană să aresteze, să judece, să batjocorească, să schingiuiască, ca apoi să-L omoare pe Domnul Isus prin crucificare. Sinedriul era alcătuit din 70 de persoane care formau un tribunal religios, ce avea ca mod de guvernare Legea Iudaică care în mare parte a fost ignorată la judecata Domnului Isus. „... Căci a zis: «Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!»“ (Matei 27:43).

Din cauza lipsei dovezilor de vinovăție L-au acuzat pe Domnul Isus de hulă, și marele preot deși nu avea voie să arate că Numele lui Dumnezeu a fost necinstit și-a rupt hainele de pe el (Leviticul 21:10). Deși i-au dat sentința de condamnare la moarte, fiind sub stăpânirea romană, mai marii preoților au trebuit să ceară cooperarea guvernatorului roman Pilat. Pilat, care în acea vreme avea zece ani vechime în acea poziție, la sfatul soției lui a încercat să evite condamnarea Domnului Isus la moarte, dar fiind îngrijorat de posibilitatea a încă unui raport rău despre El la Roma, s-a lăsat biruit de strigătele mulțimii provocate de mai marii preoți. Mulți din cei care nu cu mult timp înainte au strigat: „Osana, Fiul lui David!“ au ajuns să strige: „Răstignește-L!“, totuși nu toți au făcut lucrul acela, pentru că unii din popor au plâns când L-au văzut cum pătimește. „În urma lui Isus mergea o mare mulțime de norod și femei, care se boceau, își băteau piep-

tul, și se tânguiau după El“ (Luca 23:27).

Mai târziu, după înălțare, știind că atunci când El a murit a fost un întuneric în toată țară, a avut loc un cutremur și perdeaua din templu a fost sfâșiată de o putere nevăzută, chiar și unii preoți au crezut în El (Fapte 6:7). Domnul Isus a avut parte de șase judecăți, din care trei au fost din partea iudeilor și trei din partea acelor care erau dintre neamuri. Mai marii preotului L-au arestat pe Domnul Isus în Ghetsimani și L-au legat, pentru ca noi astăzi să putem trăi dezlegați de vină și frica morții. Domnul Isus a spus că în acele momente ar fi putut cere asistența a 12 legiuni de îngeri, dar având în vedere voia Tatălui și mântuirea noastră a ales să Se lase legat ca un răufăcător.

Un suteș conducea 100 de soldați și șase astfel de grupări formau o cohortă romană. Zece cohorte formau o legiune care fiecare avea 6000 de oameni și 12 legiuni de îngeri ar fi fost 72 de mii de îngeri, iar noi știm că un singur înger a fost îndeajuns ca să nimicească o armată (2 Cronici 32:21). Domnul Isus a fost dus la bătrânul Anania, apoi la Caiafa, ginerele acestuia, apoi la Sinedriu pentru a I se da o sentința oficială. Apoi a fost dus la Pilat, care l-a trimis la Irod, apoi a fost adus din nou la Pilat, care după ce a pus să-L bată în mod sălbatic L-a dat să fie răstignit. Deasupra crucii, în trei limbi, I-au scris vina: „... Acesta este Isus, Împăratul Iudeilor“ (Matei 27:37). Au scris în limba greacă, care era limba învățaților, a literaturii și a științei. Au scris în latină, care era limba legii, a ordinei și a guvernării, și au mai scris în evreiește, care era limba poporului.

Epuizat de oboseală și de pierderea de sânge cauzată de cununa de spini și de bătăi, Domnul Isus a căzut jos cu crucea, și un trecător a fost silit să-I ducă crucea. „Au silit să ducă crucea lui Isus pe un trecător, care se întorcea de la câmp, numit Simon din Cirena, tatăl lui Alexandru și al lui Ruf“ (Marcu 15:21). Se crede că a fost tatăl lui Ruf menționat de Apostolul Pavel (Romani 16:13). Mai marii preoților, cărturarii și bătrânii poporului au crezut că L-au terminat pe Prorocul din Nazaret, dar de fapt

chiar sub privirea lor, acel instrument al durerii numit cruce, pe care a curs sângele Mielului lui Dumnezeu, a devenit simbolul dragostei lui Dumnezeu prin care omul se poate împăca cu Dumnezeu. „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împăce totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui“ (Coloseni 1:19, 20).

Chiar și sutașul roman după ce a văzut cum a murit a spus: „...Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu“ (Matei 27:54). Dovedind că este un om cu influență și caracter, Iosif din Arimatea a cerut trupul Domnului spre îngroparea și cred că Pilat s-a mirat că Iosif vrea să dea locul lui scump de îngropare, unui om socotit de lege și sobor, un călcător al legii. Dacă Iosif ar fi știut ce Domnul Isus a spus ucenicilor înainte, iar fi putut spune lui Pilat că de fapt Domnul nu are nevoie de mormântul lui decât pentru weekend. Nimeni în afară de Domnul Isus nu a prezis că va muri și va învia, și nici un alt conducător religios nu și-a afirmat autoritatea de a fi singura cale spre Dumnezeu Tatăl. Până când nu a murit și a înviat, chiar și unii din familia Lui pământească au fost dintre aceia care nu au crezut în El, dar învierea Lui a atras atenția ca nimic altceva și a schimbat totul. Adevărul despre învierea Lui stă la baza credinței tuturor creștinilor.

Dovezile învierii sunt multe, fiindcă este cel mai cercetat eveniment istoric, însă de remarcat este faptul că ucenicii nu ar fi plătit mai târziu prețul pe care l-au plătit, dacă învierea nu ar fi avut loc. Niciunul dintre ei nu ar fi murit singuri și în locuri diferite, ca martiri, cum au murit majoritatea dintre ei, ca să susțină acest lucru. Un om nu alege să se lase omorât, cum au făcut unii dintre ei, pentru ceva în care nu crede, când nu are martori. Când au afirmat că Domnul a înviat, că L-au văzut, că L-au pipăit și că au mâncat cu El, ucenicii au acționat contrar interesului lor pământesc. Dacă ar fi fost o minciună, trebuie să știm că minciuna schimbă oamenii, dar nu-i schimbă uniform, mai ales când sunt singuri și în locuri diferite. O altă mărturie de mare va-

loare este faptul că au scris că niște femei au adus prima mărturie despre Domnul Isus înviat, și au făcut acest lucru într-o vreme când marturia unei femei nu era luată în considerare, însă ei nu s-au temut, pentru că erau ferm convinși că ele au spus adevărul.

Mesia cel promis a venit la ai Săi, care nu L-au recunoscut și nu L-au primit, ci L-au dat să fie omorât, dar El, care a avut puterea să-și dea viața și să și-o ia înapoi, a înviat din morți a treia zi, pentru că moartea nu L-a putut ține. Și alte persoane au fost înviate, dar au continuat imediat să îmbătrânească, ca apoi să moară din nou, dar Domnul Isus, pârga celor adormiți, în ziua sărbătorii primelor roade, a înviat într-un trup de slavă și este viu în vecii vecilor, la dreapta Tatălui, unde mijlocește pentru cei care vin la Dumnezeu. „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“ (Evrei 7:25). El nu este doar o cale spre Dumnezeu, ci este singura cale. Fără El nu am avea nimic bun de sărbătorit în viața noastră. El dă tonul vieții noastre prin a ne fi Prieten, Învățător și Iubit al inimii noastre, pentru că fără El viața este un haos și nu are sens. El a dat numele Său Bisericii Sale spre a fi folosit nu ca un cuvânt magic sau ca lucru aducător de noroc, ci ca un nume de putere în care se primește mântuirea și în fața căruia chiar și puterea întunericului trebuie să cedeze.

El ne-a dat numele Lui ca să-L folosim, cugetând la ceea ce El reprezintă, la ceea ce a fost investit ca să-L putem purta și la ce este în spatele acestui nume, adică la dragostea lui Dumnezeu. Religia evreilor a produs farisei, puterea Romei a înscăunat Cezari, filozofia grecilor a produs un Alexandru, numit cel mare, dar Domnul Isus Hristos este Acela care face prin puterea Evangheliei Lui din noi o făptură nouă, în care Duhul Sfânt modelează chipul Fiului. Nașterea biologică este o minune când privești la făptura aceea mică, nașterea Pruncului Isus din fecioara Maria a fost o minune și nașterea noastră din nou este tot o minune. Nu poți înțelege minunile lui Dumnezeu până nu devii o

minune tu însuși prin minunea nașterii din nou.

Domnul Isus i-a spus lui Nicodim că o singură naștere firească, care are o natură păcătoasă, nu este îndeajuns, ci el mai are nevoie de o naștere din nou. Natura veche este ca o cameră care nu are podea de lemn, ci numai pământ, așa că oricât ai spăla-o tot nu poate fi curățită de noroi. Prin Cuvânt mi-a spus și mie, la fel cum îți spune și ție că o singură naștere nu este îndeajuns, dar El nu numai că ne arată deficiențele noastre în fața pretețiilor lui Dumnezeu, dar ne spune că El, care este Dumnezeu, a venit în trup, plătind pentru păcatul nostru, pentru ca oricine vrea, oricine însetează, în oricât de mare număr, prin legământul nou al sângelui Lui, să poată avea parte de nașterea de sus ca să nu mai moară niciodată. El este Dumnezeu care a făcut Legea, a dat un Înlocuitor, care El Însuși a devenit un Înlocuitor, de aceea are puterea și dreptul să ierte păcatul.

El este un Împărat și are o Împărăție. Un împărat guvernează împărăția în așa fel încât să ia natura împăratului și în ea să se ducă la îndeplinire dorințele împăratului. Când Cezarul gândea ceva cu privire la imperiu, acel gând devenea lege prin legislație, apoi acea legea era trimisă și puse în vigoare de guvernatorii provinciilor apropiate s-au îndepărtate peste care stăpânea. Domnul Isus este Împăratul a cărui Împărăție este deja în inimile celor ce L-au primit ca Domn ce împărățește peste viața lor. „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul“ (Filipeni 2:8-11).

Cine este Domnul Isus Hristos pentru tine? Orice mai puțin decât a-ți fi Domn și mântuitor nu ajunge. Numele Lui poate să însemne multe pentru tine, dar până nu-ți este Salvator nu beneficiezi cu nimic de venirea Lui în lume. Lumea, cultura, legile și

știința, în cel mai fericit caz, poate face pământul un loc mai bun de unde sufletul omului să meargă în iad, dar credința în Domnul Isus ne-a deschis drumul spre Cer. Nimeni nu poate cumpăra sau lucra pentru răscumpărarea sufletului, ci doar poate să ceară și să intre în ea ca fiind lucrarea Altcuiva, și anume a unui Salvator. Ca să primesc darul mântuirii a fost nevoie să știu două lucruri: Că eu sunt un mare păcatos și Domnul Isus este un mare Salvator. Pentru a primi mântuirea ai nevoie să știi și tu aceste două lucruri.

Ai trecut tu pe la cruce, făcând pasul pocăinței? Crezi că El este cine a spus că este, ca apoi să te încrezi în meritul jertfei Sale? Poți face lucrurile pe care le face un creștin, adică să participi la servicii religioase și chiar să faci fapte bune, fără a fi un creștin născut din nou. Omul are o viață goală și va trebui să aleagă între a o umple cu lucruri sau cu Isus. Domnul Isus nu vrea ca privind la ceea ce El a suferit să-I acorzi simpatia ta, ci vrea ascultarea ta, credința ta, pentru că numai așa îți poate da mântuirea și poți valorifica sacrificiul Lui în dreptul sufletului tău. Numai meritul jertfei Lui îți poate pune o masă care să-ți sature sufletul. Cheamă-L în viața ta și El va veni. Primește-L și vei fi fericit. Iubește-L, ascultă-L și vei simți iubirea Lui.

Amin

9

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” Matei 6:33

Datorită prieteniei lui Dumnezeu cu Avraam poporul Israel a avut oportunitatea să fie o împărăție deosebită de toate celelalte. „Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt...” (Exodul 19:5, 6). Israel a fost o împărăție pământească deosebită de celelalte împărății pentru că odată ajunși în Țara promisă, deși avea un teritoriu geografic cu granițe, cu o armată fizică, cu luptători și arme, și pe lângă faptul că erau un popor specific, ei au avut la început pe Dumnezeu ca Împărat și legile date de El pe Sinai. „Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este Împăratul nostru: El ne mântuiește!” (Isaia 33:22). Ascultarea sau neascultarea de poruncile primite de la Dumnezeu (Deuteronom 28) aducea peste locuitorii acestei țări binecuvântare sau blestem pământesc, pe când celelalte națiuni urmau nu unul, ci mai mulți dumnezei imaginari, numiți idoli, care nu-i ajutau, ci doar le risipea timpul și resursele, dându-le nădejdi false.

În această țară a lui Israel, unică și deosebită de celelalte popoare prin felul ei de a se conduce, prin Legile primite de la Dumnezeu poporul avea oportunitatea să asculte de Dumnezeu și prin sângele animalelor jertfite pe altar, care acoperea temporar

vina lor, să fie acceptați în mod individual de Dumnezeu. Acest fel de conducere teocratică pregătea și anunța venirea Împărăției lui Dumnezeu între oameni, care, fiind venită din ceruri, este o Împărăție a cerurilor, așa cum a fost vestită și de Ioan Botezătorul. „El zicea: «Pocăiți-vă căci Împărăția cerurilor este aproape»” (Matei 3:2). Ioan Botezătorul a indentificat în persoana Domnului Isus pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, iar glasul Tatălui L-a confirmat ca fiind Fiul Său Preaiubit, însă poporul evreu aștepta un Mesia diferit, potrivit așteptărilor și nevoilor lor pământești. Când Domnul Isus Și-a început lucrarea a spus: „...Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 4:17).

Poporul Israel nu aștepta un Mesia care să-i împace cu Dumnezeu Tatăl printr-o jertfă de înlocuire, ci așteptau un eliberator de sub stăpânirea romană, pe când în Domnul Isus mulți au văzut un om sărac, care nu se știa lupta cu arme pământești, de aceea mesajul Lui nu a fost primit prea bine, pentru că El îi îndemna la pocăință și la iubirea vrăjmașilor. „...S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:15). Mesajul Împărăției cerurilor este astăzi de multe ori neglijat, deși el include prin voia Împăratului acestei Împărății chiar și planul de salvare al omului. Domnul Isus a vorbit în mod direct prin pilde despre Împărăția lui Dumnezeu, iar când i-a trimis pe ucenici să propovăduiască și să vindece pe cei bolnavi le-a dat mandatul de a vesti această Împărăție. „Și pe drum, propovăduiți, și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape!»” (Matei 10:7).

Fiecare împărăție are de obicei un împărat, un teritoriu, are supuși și legi. Aceste criterii iau aspecte specifice în Împărăția lui Dumnezeu. Domnul Isus este Împărat al împărățiilor (Apocalipsa 19:16), dar El nu este pentru acum un Împărat pământesc. El este în prezent în ceruri, la dreapta Tatălui, și domnește pe pământ în inimile supușilor Săi, care au ales să caute această Împărăție (Matei 6:33) și nu s-au mulțumit să fie departe

de ea (Marcu 12:34), ci ascultând de cuvintele Împăratului au intrat în Împărăția Lui. „...Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru“ (Luca 17:21). Domnul Isus i-a spus lui Nicodim, și în același timp și nouă, care este singurul mod prin care cineva poate intra în această Împărăție. „Isus i-a răspuns: «...Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu“ (Ioan 3:5). Prin creație, Dumnezeu este Tată a tuturor oamenilor, dar prin răscumpărare în meritul jertfei Domnului Isus este Tată Spiritual numai a celor ce prin pocăință au devenit făpturi noi, născute din nou, și această lucrare supranaturală făcută de Duhul Sfânt care dă un certificat de cetățenie individual în Împărăția Cerurilor.

Domnul Isus este Împărat și Mare preot, care nu are puteri limitate și o durată de domnie limitată, ca și împărății pământului a căror viață și putere expiră, ci El domnește în veci, adică fără de sfârșit, împreună cu supușii Lui care au intrat în Împărăția Lui (Apocalipsa 22:5). Această ofertă este valabilă astăzi nu numai pentru Israel, ci pentru toate neamurile (Galateni 3:27-29), făcând astfel din toate zonele pământului zone ale harului. „Evangelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul“ (Matei 24:14). Prin har, care înseamnă dar nemeritat, noi, care odinioară nu eram poporul lui Dumnezeu, am devenit parte din poporul Lui, câștigat de El ca să fie a Lui (1 Petru 2:9, 10). Acest popor al Domnului, a cărui duh a fost trezit de Duhul Sfânt la viață, aduce Împăratului Isus o închinare în duh și adevăr (Ioan 4:23), care nu depinde de ceremonii și obiceiuri pământești; de clădiri, de granițe sau de limba vorbită.

Domnul Isus ne-a învățat că Împărăția lui Dumnezeu nu vine într-un fel care să izbească privirile (Luca 17:20), cum ar fi cucerirea de teritorii sau împărății pământești, ci printr-o cucerire a inimilor oamenilor, care în momentul când Duhul Sfânt le

deschide ochii inimii se văd păcătoși, primesc iertarea lui Dumnezeu și devin robi din dragoste ai Împăratului Isus, intrând astfel în Împărăția Lui. Ca să intri în această Împărăție nu trebuie să pelegrinezi spre locuri așa zis sfinte sau să te cheltuiești, ci trebuie să-ți deschizi inima și să-L primești pe Acela care vine cu Împărăția dragostei Lui în inima ta. „El ne-a izbăvit de sub puterea întinericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor“ (Coloseni 1:13, 14).

După cum au primit mandatul, Apostolii Domnului Isus au vestit Împărăția cerurilor ca o împărăție de valori spirituale, și vestirea acestei Împărății a fost privită ca ceva care are putere să răscolească lumea. Această vestire a lor a luat, în ce privește importanța și valoarea lucrurilor, ceea ce lumea a pus la vârful piramidei și le-a pus între lucrurile lipsite de importanță, iar pe acelea pe care oamenii nu le doreau și le prețuiau cel mai puțin le-a pus în vârful piramidei, de aceea învinuirea care li s-a adus cu privire la rearanjarea priorităților din viața omului, li s-a potrivit. Lumea spune că este fericite de cei ce au și stăpânesc, pe când cei care proclamă Împărăția lui Dumnezeu spun că este fericite de cei săraci în duh, de cei blânzi, de cei milostivi, de cei cu inima curată, de cei împăciuitori și de cei prigoniți pentru adevăr.

Când cineva cere cetățenia unei țări în care vrea să locuiască, i se cere să depună un jurământ prin care să promită loialitatea față de conducerea acelei țări și ascultare de legile țării. Aceia care vor să devină împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu (Filipeni 2:19), fac și ei un legământ prin botezul în apă, prin care în fața martorilor văzuți și nevăzuți promit credincioșie noului Stăpân Isus Hristos. Cetățenii multor țări de pe pământ se bucură de pace, dar cetățenii cerului, care încă nu au ajuns cu adevărat acasă, ci sunt încă pe pământ, nu trăiesc o vreme de pace în jurul lor, ci doar în inima lor, pentru că atâta timp cât suntem în acest trup de lut avem de luptat o luptă spiri-

tuală (Efeseni 6:12) cu acela care este potrivnicul sufletului nostru. Fidelitatea noastră, odată intrați în Împărăția lui Dumnezeu, este îndeaproape observată de Împăratul Isus care a plătit răscumpărarea noastră dreptății lui Dumnezeu, obținând astfel scoaterea noastră de sub puterea întinericului.

Împăratul Isus merge până acolo încât spune că nu doar a-L trăda prin cooperare cu inamicul este o călcare a legilor Împărăției Lui, ci chiar și a nu face nimic care să arate că ești cu El este o dovadă de lipsă de fidelitate. „Cine nu este cu Mine, este împotriva mea, și cine nu strânge cu Mine risipește“ (Matei 12:30). Beneficiile intrării în Împărăția lui Dumnezeu sunt ceva incalculabil acum pentru mintea noastră, dar ele vin împreună cu îndatoriri. Dacă cineva îți dă o monedă de aur, nu poți să spui că vrei numai o parte a ei, ci va trebui să o iei ca pe o singură bucată, care are două fețe; așa este și cu drepturile și îndatoririle supușilor din Împărăția lui Dumnezeu. Dacă-L iubim pe Împărat, vom păzi poruncile Lui și dacă pământul are patrioți pentru lucruri care nu dăinuiesc, de ce nu ar avea și Împărăția lui Dumnezeu patrioți plini de zel și dragoste pentru un Împărat care a plătit prețul suprem pentru răscumpărarea supușilor Lui.

„Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viață veșnică. Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl Meu îl va cinsti“ (Ioan 12:25, 26). Această urare a vieții nu înseamnă a ne face rău, ci înseamnă a avea prioritățile Împăratului ca și priorități ale noastre, chiar dacă aceasta înseamnă sacrificiu. Cuvintele: „Mai întâi Împărăția...“ apar des în cuvintele Domnului Isus și aceia care-L iubesc nu doar cu vorba spun la fel: „Mai întâi Împărăția!“. Nu toți care spun „Doamne! Doamne!“ sunt în Împărăția lui Dumnezeu, ci cei care odată născuți în această Împărăție ascultă de Legile ei, care au fost de multe ori tema cuvântărilor Domnului Isus.

Domnul Isus i-a asemănat pe aceia care ascultă cuvintele Lui și le împlinesc cu un om care și-a zidit casa pe stâncă, așa că

atunci când au venit șuvoaiele casa a rămas în picioare, pe când casa celui ce nu are la temelie învățătura Legilor Împărăției Lui a asemănat-o cu o casă zidită pe nisip, care a fost luată de puhoie (Matei 7:24-26). Una din Legile Împărăției, care sunt ca niște postulate ce nu au nevoie să fie verificate sau dovedite, are de-a face cu modul cum tratăm bunurile materiale. Intrarea noastră în Împărăția lui Dumnezeu aduce o schimbare în felul cum avem de-a face cu mamona, dumnezeul bunăstării. „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții“ (Matei 6:19). Scopul acestei legi a Împărăției este protecția noastră și urmărește binele nostru veșnic, în ceea ce privește răsplătirile Împăratului. „Pentru că acolo unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră“ (Matei 6:21).

Oricum ar vrea omul să le întoarcă și răstălmăcească aceste cuvinte care spun: „Nu vă strângeți comori!“, ele înseamnă același lucru, adică „Nu vă strângeți comori!“. Dumnezeu, din diferite motive, poate găsi cu cale să dea bogății unora care nu au ca scop al vieții lor strângerea de comori, deși aceste bogății pot să îl asemene pe cel care le are cu pilda cămillei și a acului (Matei 19:24-26). Legea aceasta este dată pentru că Împăratul Isus nu acceptă slujirea la doi stăpâni, ci El vrea să fie singurul Stăpân în împărăția inimii noastre (Matei 6:24). Aceasta nu înseamnă să nu muncim, ci, dimpotrivă, trebuie să muncim ca să avem să dăm și celui aflat în nevoie. Nu înseamnă că nu ne gândim la viitor, când s-ar putea să nu mai avem un venit din care să trăim, dar El a dat această lege pentru supușii Lui, spre a nu fi obsedați și a nu face ținta vieții lor strângerea de comori. „Căci noi n-am adus nimic în lume, și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea... Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe poftes nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare“ (1 Timotei 6:7, 9).

Nu putem duce nimic cu noi, dar putem trimite înainte, prin a investi în Împărăția Lui, și astfel să ne strângem comori în cer. În purtarea Lui de grijă, El ne garantează strictul necesar, dar trebuie

să știm că deși suntem ispravnici peste tot ce ni s-a încredințat, în calitate de supuși ai împăratului, Îi aparținem cu tot ce aveam, fiindcă Împărăția Lui nu este democrație, ci Suveranitate, unde suntem ce suntem și avem ce avem prin El. O altă lege a Împărăției lui Dumnezeu este cea care ne cere să trăim având un standard de cinste și sinceritate. „Felul vostru de vorbire să fie: «Da, da; nu, nu»; ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău“ (Matei 5:37). Lipsa onestității și viclenia omului a transformat societatea în care trăim într-o lume în care nu poți să-i crezi pe toți oamenii care-ți spune ceva zâmbind, de aceea cei care fac tranzacții legale de finanțe sau proprietăți s-au înconjurat cu armate de avocați, care să le protejeze interesele.

Lumea în care trăim a trecut de mult de fază în care cuvântul dat era ceva ce lega omul de promisiunea făcută, pentru că omul a ajuns prefăcut și înșelător. Supușii Împăratului Isus au ca lege dată de Împărat, datoria de a fi cinstiți și de a-și respecta cuvântul dat, fără să fie nevoiți să jure. Împărăția lui Dumnezeu din inima credinciosului este sub guvernarea Duhul Sfânt care este Duhul Adevărului „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi“ (Ioan 14:16, 17). Această Lege a Împărăției ne spune că cine are Duhul Adevărului spune adevărul din inimă (Psalmul 15:2-4).

O altă lege a Împărăției cuprinde legea dată de Împărat cu privire la căsătorie, și în cazuri speciale legea care permitea despărțirea între soț și soție. Datorită călcării poruncilor lui Dumnezeu, unele din Legile Împărăției rostite de Împăratul Isus au fost așa de diferite și chiar șocante, încât Domnul a spus: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire“ (Matei 11:6). Va fi ferice și de noi dacă nu ne vom poticni prin a refuza adevărul, oricât de contrar ar fi cu părerile noastre, datorate de multe ori societății în care trăim, și dacă nu vom privi la Legile date de El ca la ceva străin. Pe vremea când Domnul Isus era pe

pământ se ajunsese la o situație gravă și tristă, în care un om care nu mai vroia să fie căsătorit cu nevasta sa spunea de trei ori că se desparte de ea și era considerat despărțit. Fariseii, ca o provocare, L-au întrebat pe Domnul Isus cu privire la această lucrare, și El a făcut ca lumina Lui să lumineze între ei cu privire la această situație, dar nu doar pentru ei, ci și pentru aceia care astăzi vor să meargă pe calea îngustă.

„Dar eu vă spun că oricine își va lăsa nevasta, afară numai de pricină de curvie, îi dă prilejul să preacurvească; și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurvește“ (Matei 5:32). Din acest text reiese clar că despărțirea este permisă bărbatului în cazul în care nevasta lui este infidelă, dar aceasta este o îngăduință și nu o poruncă. „...Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă“ (Matei 19:6). În timpul lui Moise, un bărbat avea dreptul să se despartă de nevasta lui prin a-i da o carte de despărțire în urma faptului că a găsit în ea o necurăție și cuvântul folosit în acel text este acela care are de-a face cu fidelitatea ei față de bărbatul ei (Deuteronomul 24:1-4). Dumnezeu urăște despărțirea în căsătorie (Maleahi 2:16) și El este și va fi într-o zi Martor al acestui legământ care este înregistrat în ceruri, fiindcă este o instituție cerească și nu pământească.

„...Domnul a fost martor între tine și nevasta din tinerețea ta, căreia acum nu-i ești credincios, măcar că este tovarășa și nevasta cu care ai încheiat legământ!“ (Maleahi 2:14). Nicăieri în Scriptură nu găsim să i se dea femeii dreptul să divorțeze de bărbat, și cine vrea să adauge această lege, luând locul adevăratului Legiuitor, o face la risc propriu. „El le-a zis: «Oricine își lasă nevasta, și ia pe alta de nevastă, preacurvește față de ea; și dacă o nevastă își lasă bărbatul, și ia pe altul de bărbat, preacurvește“ (Marcu 10:11, 12). Unii în mod indirect îl învinuiesc pe Apostolul Pavel că ar fi trecut peste cele spuse de Domnul Isus și a dat libertăți mai mari în această privință, dar un studiu atent al textului dovedeste că nu este așa (1 Corinteni 7:8-16). El spune că unei văduve i se permite să se recăsătorească, deși ar fi de preferat să

rămână singură, ca el. Celor căsătoriți le spune că nu El, ci Domnul, le poruncește să nu se despartă și în mod deosebit menționează o poruncă, ca nevasta să nu se despartă de bărbat. Dacă este despărțită, așa cum cunoaștem astăzi cazuri de abuz fizic extrem, să se împace, dar dacă aceasta nu se poate, să rămână necăsătorită. Celor care sunt înjugați la un jug nepotrivit cu cineva care nu este credincios, el spune că Domnul găsește că este bine să rămână împreună dacă vor și pot să trăiască în pace.

Dacă Cezarul ar fi poruncit oamenilor din timpul Domnului Isus să nu se despartă de nevestele lor, majoritatea de frica pedepsei ar fi ascultat, dar dacă Împăratul Isus cere aceasta, oare câți vor să-L asculte? Legile acestei lumi vin uneori în conflict cu legile Împărăției lui Dumnezeu, și fiecare va decide în dreptul lui dacă vrea sau nu să plătească prețul ascultării de Împărat, ca mai târziu, fiecare, să se înfățișeze înaintea Lui cu viața pe care a trăit-o când era în trup. Trist este faptul că standardul lumii a devenit de multe ori standardul bisericilor, dar Împăratul Isus nu este disperat după supuși astfel încât să dea înlesniri sau să schimbe Legile Împărăției, pentru ca ucenicii să nu plece de la El cum au plecat unii mai de mult, când nu au putut suferi cuvintele rostite de El (Ioan 6:60).

În loc să schimbe legile Împărăției, ca să nu supere pe nimeni, Domnul Isus a spus că oricine nu-L pune pe El înainte de toți și toate, nu este vrednic de El (Matei 10:37, 38). Domnul Isus a cunoscut că va veni o lepădare a credinței când El nu va mai fi crezut, ci va fi schimbat de învățătorii micinoși, și în pilda seminței de muștar ne-a spus felul în care religia omului va deveni ceea ce vedem (Matei 13:31, 32). În loc să fie un arbust mic în pilda rostită de Domnul, acea sămință de muștar a devenit ceva monstruos, ca un copac în care păsările, adică duhurile, și-au făcut cuiburi. Scopul cu care El ne-a făcut de cunoscut tainele Împărăției lui Dumnezeu în capitolul 13 din Evanghelia după Matei a fost ca noi să nu ne clătinăm în credință, ci să înțelegem că Acela care a văzut aceste lucruri, acum mai bine de două mii

de ani, este în deplin control.

O altă Lege a Împărăției este să-ți iubești vrăjmașii, pentru că și noi suntem iubiți de Dumnezeu încă de când îi eram vrăjmași. „Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri...” (Matei 5:44, 45). Să întorci obrazul celui care te lovește și să nu oprești cămașa celui ce-ți ia haina a fost și a rămas o învățătură revoluționară, pentru că stă împotriva firii omului de a face aceste lucruri. Din cauza acestei Legi a Împărăției, Domnul a spus că cei care-L vor urma pe El vor fi ca niște oi trimise în mijlocul lupilor, dar nu înseamnă să căutăm să ne punem în primejdie și să nu folosim înțelepciunea care ne-a fost dată pentru a evita anumite situații (Matei 10:16-18). Este o Lege prin care cel care pierde, câștigă și se îmbogățește față de Dumnezeu.

Chiar dacă copiii Domnului au vorbit împotriva păcatului, nu găsim vreodată că au folosit forța fizică de a se lupta, pentru că numai Stăpânul are acest drept; ei au folosit arme întărite de Dumnezeu, care răstoarnă izvodirile minții și care au stârnit astfel mirarea celor din jur (2 Corinteni 10:3-5). Este o lege după care cei cărora li s-a greșit, li se cere să ierte (Coloseni 3:13), pentru că, printr-un paradox spiritual, acela care pierde câștigă, iar acela care câștigă pierde. Legea dată prin Moise a durat cam 1500 de ani, dar Legea Împărăției nu se schimbă, după cum temelia de stâncă a unei case nu se schimbă, și aceasta pentru că Domnul Isus nu se schimbă (Evrei 13:8). Cei care suntem în viață trăim în două împărății, dar când apare conflictul între legea Cezarului și a Împărăției lui Dumnezeu trebuie să alegem să ascultăm de a doua, pentru că prima este trecătoare, pe când a doua este veșnică.

„Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: «Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!»» (Fapte 5:29). Ascultarea și trăirea după aceste Legi ale Împărăției face din supușii Împăratului Isus sare și lumină pentru lumea aceasta, și este cea mai eficientă metodă de a-L mărturisi pe

Domnul Isus oamenilor care nu-L cunosc. Nu trebuie să ne târguim cu Dumnezeu când este vorba de ascultare, pentru că prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu, și această decizie de a asculta de El cu orice preț este ceea ce dovedește că suntem parte din Împărăția Lui. „Tigaia lămurește argintul, și cuptorul lămurește aurul; dar Cel ce încearcă inimile, este Domnul“ (Proverbe 17:3). Împreună cu încercări vom avea parte și de bucuria de a avea Împărăția Lui în inima și viața noastră și dacă alegem să-I rămânem credincioși, într-o zi ne vom bucura de o răsplată (2 Timotei 2:12, 13).

„Voi sunteți aceia, care ați rămas neconținut lângă Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie“ (Luca 22:28, 29). Mulți au fost invitați la acest ospăț, dar unii au refuzat invitația, iar alții au socotit că legile acestei Împărății le stânjenesc prea mult dorințele firii lor, de aceea cu timpul, prin ceea ce au făcut și fac, au spus că renunță la ce este veșnic pentru „oala de linte“ a lumii (2 Petru 2:20-22). Dumnezeu respectă decizia omului, chiar dacă respinge Împărăția Lui. Îl doare ca pe un tată de pierderea unui copil, dar El rămâne drept și credincios Cuvântului Său, care nu trece și nu se schimbă. Împăratul Isus nu a venit să schimbe guverne, ci a venit să facă posibil ca Împărăția Lui să ajungă în inimile oamenilor care vor asculta de El, ca apoi, când vor trece din această viață, să fie pentru totdeauna acolo unde este Dumnezeu. A schimbat Duhul Sfânt și inima ta? Este Împăratul Isus Stăpânul tău? Dacă nu L-ai invitat încă în inima ta pe Acela care stă la ușă și bate, invită-L astăzi, și El va rămâne cu tine și într-o zi te va invita în cerul Lui.

Amin

10

PERICOLUL EXTREMISMULUI

„Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor; abătuți de fătărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor.“

1 Timotei 4:1, 2

Majoritatea credincioșilor care sunt de câțiva ani pe calea Domnului au avut de-a face cu oameni care dintr-un zel excesiv, dar firesc, au ajuns să devieze de la planul și calea Domnului, până acolo că dintr-o râvnă lipsită de înțelepciune aduc pagubă Împărăției lui Dumnezeu. Cauza principală a unei astfel de comportări nu este întotdeauna lipsa de sinceritate sau mândrie, ci de multe ori este lipsa cunoașterii Scripturii și în mod deosebit al harului felurit al lui Dumnezeu. Unul din modurile prin care harul, în înțelepciunea ce vine de sus, se manifestă este râvna de a face ceea ce-I place Celui care a făcut posibil să avem parte de har. „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune“ (Tit 2:14).

Trebuie să fim nu reci sau căldicei, ci în clocot, plini de râvnă pentru lucrarea Domnului, dar așa după cum Dumnezeu trebuie căutat conform Scripturii, și zelul nostru, ca să ducă la un rezultat bun, trebuie să intre pe făgașul învățaturii Scripturii, pentru că așa cum spune apostolul Pavel corintenilor (1 Corinteni 15:2): dacă nu ținem credința așa cum a fost dată putem aluneca și intra

în categoria celor ce au crezut în zadar. Există un zel bun, cârmuit de Duhul Sfânt în lumina Scripturii, dar există și un zel greșit al conflictelor cauzate de puncte de vedere extremiste, nesupuse cârmuirii Duhului, care duc la dezbinări și chiar la pierderea unității în biserică. „Dar de întrebările bune, de înșirările de neamuri, de certuri și ciorovăieli privitoare la Lege, ferește-te, căci sunt nefolositoare și zădarnice. După întâia și a doua muștrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări“ (Tit 3:9, 10).

Întrebările, dezbaterile nefolositoare și zadarnice, cum le numește Apostolul Pavel, ne pot risipi timpul cu lucruri minore, de care nu depinde mântuirea noastră, de aceea când suntem provocați, unde tace Scriptura este bine să tăcem și noi. De exemplu unii oameni spun că dinozaurii au trăit pe pământ acum șase mii de ani, iar alții spun că au trăit 65 de milioane de ani. Nu ne este de nici un folos să știm astfel de date și nici nu este scris cât timp a trecut de când Dumnezeu a făcut cerurile (Genesa 1:1) și până când a despărțit întunericul de lumină, în prima zi (Genesa 1:2), dar ce știm este că de la crearea omului au trecut șase mii de ani. De multe ori acest fel de întrebări și discuții cu opinii ce diferă, a căror răspuns îl vom avea în cer, nu se opresc în domeniul științei, ci afectează de multe ori și învățătura care se dă în casele de rugăciune.

De exemplu, unii spun să cântăm numai cântări mai vechi, pe când alții spun că este bine să le cântăm și pe cele noi. Unii folosesc instrumente muzicale, iar alții spun că este greșit să folosești instrumente în casa Domnului. Unii spun că este voie să ridici mâinile în sus, chiar să bați din palme, pe când alții când văd acest fel de manifestare se poticnesc și după ce judecă dau sentința că Domnul nu este acolo. Unii pun bază pe studii biblice și le evită pe cele ce au de-a face cu manifestarea darurilor Duhului Sfânt, pe când alții cad în cealaltă extremă, în care nu se ocupă îndeajuns de studiul Scripturii, ci umblă doar după manifestarea acestor daruri prețioase. Extremismul este un vrăjmaș al harului și este bine să ne ferim sufletul de el, ca să nu ne abatem de la

credință, așa cum spune textul citat la început.

Extremismul este oferit sub multe forme pe taraba celui rău, dar toate formele în care vine împachetat sunt păgubitoare, pentru că de cele mai multe ori încearcă să adauge merite personale la meritele lui Hristos și duce omul de la slobozenie în Hristos la a fi rob a unor obiceiuri omenești, care sunt fără de valoare înaintea lui Dumnezeu. În cazuri speciale sunt adevăruri pentru care se merită să refuzi compromisul cu aluatul dospit de păcat până la punctul de despărțire de unii, fiindcă este mai bine să te separi cu adevărul, decât să fii unit cu minciuna. Nu este vorba de principii secundare, ci de învățături și adevăruri de fundație, care nu sunt negociabile, așa cum este învățătura cu privire la divinitatea persoanei Domnului Isus și mântuirea prin har.

Domnul Isus i-a prevenit pe ucenicii Lui, de atunci, și pe noi, cei de astăzi, de aluatul fariseilor, adică de fățarnicie (Luca 12:1), aluat care ne poate fi oferit sub forme diferite, ca și aceea a legalismului de dreapta și aceea a libertinismului de stânga prin a accepta învățături străine de Scriptură cu care omul își poate irosi viața, ca apoi căzând într-o orbire spirituală să ajungă nu numai să se mândrească, dar și să-l disprețuiască pe acela care nu are aceleași puncte de vedere ca el. Extremismul apare uneori când cineva alege o parte a Scripturii și fără să țină cont de faptul că Scriptura se tâlmăcește cu Scriptura, face din acea parte a Scripturii o lege, ca apoi să judece și să găsească greșiți și chiar vinovați pe alții, care au o opinie diferită de a lor, făcând în acest fel din ceva bun un lucru rău.

Domnul Isus a avut cuvinte foarte aspre pentru farisei, pe care, printre altele, i-a acuzat că strecoară tântarul și înghit cămila, pentru că făceau mare caz din lucrurile fără de importanță, cum era de exemplu zeciuiala din zece fire de chimen plantate în grădina lor, dar nu dădea importanță milei, dreptății și umblării în smerenie cu Dumnezeu. Prin luarea unui verset izolat de celelalte versete se poate ajunge afară din contextul intenționat de Dumnezeu cu privire la acea parte a Scripturii, așa cum este cazul în care s-a

ajuns să se creadă că omul poate ierta păcatele unui alt om care a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, când de fapt ideea acelui text, privită în original, este o atenționare de a fi siguri că ceea ce legăm sau dezlegăm pe pământ este ceva ce este legat sau dezlegat și în ceruri. Printr-o astfel de extremă a interpretării s-a ajuns într-o vreme că anumiți conducători religioși să se îmbogățească și să domine prin frică masele de oameni care nu aveau acces la Scriptură. Până și fariseii, care nu au crezut că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu, au știut că numai Dumnezeu poate ierta păcatele oamenilor, dar au fost și sunt unii care cred că-și pot lua pentru ei acest drept al lui Dumnezeu. „Cum vorbește omul acesta astfel? Hulește! Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?” (Marcu 2:7).

Un alt exemplu de extremism îl vedem practicat din textul Scripturii care ne spune că Apostolul Petru, prin revelație divină, a spus că Domnul Isus este Hristosul (Matei 16:16). Domnul Isus a spus că pe acest adevăr, că El este Hristosul, Își va zidi Biserica, dar oamenii au luat acest text și au făcut din el o doctrină, spunând că Apostolul Petru este cel pe a cărui învățătură a fost zidită Biserica, ca apoi să se ajungă mai târziu la închinarea la sfinți. Printr-o astfel de izolare a unor versete și prin desconsiderarea altora, care le lămuresc, s-a ajuns în lume la o sumedenie de denominațiuni creștine, lucru care este o notă rea în ce privește mărturia credincioșilor care spun că urmează învățăturile aceleași Cărți. Principiile Scripturii sunt ca niște unelte folositoare cu care poți face mult bine. Un ciocan este o unealtă folositoare pentru că poate ridica o casă, dar dacă lovești pe cineva cu el, acea unealtă produce durere și pagubă. Este bine să citești Scriptura și să mergi în lucrarea Domnului, dacă El te trimite, dar dacă cineva din aceste motive nu mai vrea să muncească și să se îngrijească de nevoile familiei lui, ci alții trebuie să vină să-i dea strictul necesar pentru familie, este o dovadă că acel om a căzut în extrema unul zel păgubitor, și Scriptura spune că un astfel de om este mai rău ca un necredincios.

Astfel de oameni care pot lucra și nu vor sunt o rea mărturie a

ceea ce înseamnă să fii creștin, de aceea ei trebuie să învețe că banii și timpul altuia sunt ale altcuiva și nu doar li se cuvine. Un credincios nu neapărat nu poate fi bogat, dar un adevărat credincios nu face din a deveni bogat scopul vieții lui, ci el știe că este binecuvântat ca să fie o binecuvântare pentru alții. Unii sub pretextul că sunt cumpătați sunt zgârciți și nu dau partea Domnului, iar alții dintr-o râvnă greșită dau și aceea ce este necesar ca să poată întreține familia cu ce numim strictul necesar de pâine și lapte pentru copii. Dumnezeu, căruia Îi aparțin toate lucrurile și toate sufletele, nu este un cerșetor care să ne ceară bani, așa cum Îl pictează unii prin cuvinte când încearcă să-i convingă pe alții atunci când explică nevoile financiare ale lucrării Lui.

Dumnezeu vrea să fie adorat prin închinarea care I-o aducem și unul din modurile prin care-I aducem închinare este acela de a dăruia lucrării Lui de bunăvoie și cu bucurie. Unii cad în extremism prin felul în care se îmbracă, pentru că ei spun că se îmbracă pentru succes, sub pretextul că ce-i frumos și lui Dumnezeu îi place, în loc să se îmbrace cuviincios, simplu și în funcție de buget, pe când alții cad în cealaltă extremă și nu-și schimbă nici haine de pe ei, cum ar trebui să le schimbe de des, pe motivul că vor să fie smeriți. Fiecare creștin adevărat este împotriva avortului, care este o ucidere a unei ființe vii, ce lasă veșnic un leagăn gol în inima femeii care face un astfel de lucru. În ce privește această lucrare a întunericii suntem gata să spunem ce are de spus Scriptura cu privire la ea, dar au fost cazuri în care unii, care au spus că sunt creștini, nu s-au limitat la o demonstrație pașnică, ci au introdus bombe în clinicile în care se făceau avorturi (în America) și prin exploziile produse de aceste bombe s-au pierdut multe vieți. Acest fel de râvnă, fără de înțelepciune, este un alt exemplu al extremismului prin care lucrarea Domnului este vorbită de rău și întunericii are câștig.

Este posibil ca femeia care se face vinovată de săvârșirea unei astfel de fapte mârșave prin pocăință să fie iertată în meritul sângelui Domnului Isus, dar aceia care omoară pe alții, pentru că

ceea ce fac ei este păcat, luându-le șansa pe care o mai au de a se pocăi, își descalifică intenția bună, care devine faptă rea și aducătoare de osândă. Un alt exemplu de extremism îl avem în aceia care duc ascultarea de autoritatea religioasă sau chiar de lege până acolo că fac ce este împotriva Scripturii dacă li se cere, pe când alții se duc în cealaltă extremă, în care nu recunosc nici o autoritate, nu se fac membri în nici o biserică, pentru că ei spun că sunt membri cerului și se răzvrătesc chiar și împotriva stăpânirii îngăduite de Dumnezeu. „Adu-le aminte să fie supuși stăpânirilor și dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun, să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blândețe față de toți oamenii“ (Tit 3:1, 2).

Cei care sunt buni cetățeni ai cerului sunt bine echipați ca să fie cei mai buni cetățeni ai pământului, care este doar un loc temporar. Oamenii care săvârșesc fapte vrednice de osândă, categorie din care Apostolul Pavel îi spune lui Tit că făceam parte și noi odată, au nevoie să vadă cum lucrează harul lui Dumnezeu în noi prin cumpătare și înțelepciune. Această cumpătare este o virtute necesară în viața noastră spre a fi feriți de pericolul extremismului, fie în ce privește ascultarea de mai marii noștri în Domnul sau în ce privește supunerea față de legile statului. Această cumpătare ne învață să ascultăm, atâta timp cât ce ni se cere să facem nu merge împotriva Cuvântului Scripturii. Zelul și cumpătarea pot fi prieteni buni, dar extremismul creat de un zel firesc, pentru că avem o voință liberă, poate strica planul bun al lui Dumnezeu pentru viața noastră.

Extremismul de multe ori ia un principiu bun și-l distorsionează asemenea unei oglinzi de la circ, care te face să arăți caraghios, diferit de cum arăți în realitate. Pericolul extremismului nu este ceva nou, care a apărut în vremea noastră, ci a fost un pericol real chiar și în rândul ucenicilor Domnului Isus. Când un sat de samariteni nu l-au primit pe Domnul cu ucenicii Săi, unii dintre ucenici au fost de părere că ar fi bine să ceară foc din cer peste ei (Luca 9:54). Iacov și Ioan au avut în acele momente un

zel grozav de fierbinte pentru Domnul Isus, care după vederea lor a fost dezonorat prin refuzul de ospitalitate al samaritenilor. Domnul Isus a recunoscut acel zel extremist ca fiind o influență străină, și nu numai că nu a fost de acord cu ei, ci i-a și mustrat. Gândindu-mă la acest incident cred că eu și mulți alții găsim undeva în trecutul nostru astfel de momente de lipsă de maturitate în credință, când am fi fost gata să cerem astfel de minuni când cei răi și ce este rău se părea că are cauză de câștig prin a dezonora Numele lui Dumnezeu.

Există în noi, oamenii, această pornire ce seamănă cu un instinct, care dintr-o scânteie este gata să explodeze în ceva păgubitor dacă-l lăsăm și nu cercetăm firul gândirii, trecându-l prin sita Scripturii ca să-l legitimăm și să aflăm astfel de unde vine. Domnul Isus a vindecat un om vorbindu-i doar, pe alt orb l-a vindecat prin atingere, iar pe un altul prin a-i unge ochii cu tină, dar datorită acestui fel de a fi al omului, gata să sară în extreme, cred că ar fi fost foarte posibil ca după un timp fiecare din aceștia trei să fi spus că Domnul nu vindecă decât în modul în care fiecare din ei a fost vindecat și probabil că din aceste trei puncte de vedere s-ar fi putut naște trei denominațiuni diferite.

Deoarece Petru a fost un om care nu înțelegea decât alb sau negru, uneori nu a așteptat prea mult timp să înțeleagă planurile Domnului, dar a avut un zel extrem pentru Domnul Isus. Când au fost în Ghetsimani a scos sabia și a tăiat urechea lui Malhu ca să apere pe Domnul și sunt destul de sigur că nu a avut intenția să-i taie doar urechea. Domnul Isus, care a recunoscut râvna lui extremistă, a vindecat urechea lui Malhu pentru ca Petru, să nu poată fi acuzat de vină și să rămână liber. Avem în aceste două exemple clare din viața ucenicilor dovada că oameni plini de intenții bune, cum au fost ucenicii, fără ca să-și dea seama au fost însuflețiți, provocați și inspirați de câte un sfetnic al întunericului, care i-a pus în poziția periculoasă a extremismului. Cineva care este un extremist cu privire la lucrurile duhovnicești se aseamănă cu cineva care călătorește spre o destinație, dar dintr-o dată își

pierde orientarea și direcția, dar în loc să afle unde este și care este drumul cel bun, alege să dubleze viteza cu care călătorește. Când o persoană care mă caută în oraș s-a rătăcit și îmi dă telefon, primul lucru pe care-l întreb este: „Unde ești?“, apoi îl ajut să găsească drumul bun.

Când suntem provocați de vocea extremismului trebuie să căutăm sfatul întreg al Scripturii ca să aflăm unde suntem și să cerem sfatul acelora care au dovedit de-a lungul anilor că sunt credincioși Domnului. Este necesar să cunoaștem voia Lui cu privire la viața noastră, în mod deosebit atunci când observăm că accentuăm un anumit lucru, lăsând alte lucruri bune să sufere. Când venim la mântuire Fiul ne face slobozi, dar partea noastră este să veghem ca să nu facem din această slobozenie o ușă spre păcat, dar nici să nu adăugăm stricteți și reguli necerute de Domnul, semănând astfel cu cei din Galatia, care au început bine în Duhul, dar care prin vicleșugul și ignoranța oamenilor față de adevăr au riscat să termine în firea pământească. „Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească?“ (Galateni 3:3).

De multe ori cei ce au un zel extremist, care-i scot din voia lui Dumnezeu, sunt oameni care încearcă să se facă plăcuți lui Dumnezeu prin meritele lor și fiind lipsiți de bucurie își răsfrâng influența asupra celor din jur. Avem nevoie unii de alții nu numai pentru a ne încuraja, ci chiar și spre a fi criticați uneori în onestitate și bunătate unii de alții, pentru că nu poți învăța nimic de la cineva care agreează tot ce spui. Când alunec spre un șant al extremismului, fie de stânga sau de dreapta, și cineva se apropie de mine cu bunătate simt acest lucru și pot să-i primesc sfatul. Referindu-se la învățăturile mai greu de înțeles date de Apostolul Pavel și la pericolul răstălmăcirii acestora, el a spus: „... În ele sunt unele lucruri grele de înțeles, pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor“ (2 Petru 3:16).

Noi suntem nu desăvârșiți, ci în proces de prelucrare, de aceea

este nevoie de călăuzirea Duhului și de învățatura sănătoasă a acelora care au dovedit în timp că-L urmează pe Domnul și nu pe oameni. Extremiștii sunt de multe ori oameni care mănâncă pâinea întristării, fiind mereu nemulțumiți până ce nu văd că și alții suferă ca și ei. Era o vreme când astfel de extremiști acuzau și amenințau cu iadul pe cine purta ceas la mână sau cravată. Tatăl meu mi-a spus că pe vremuri, a avut de-a face cu astfel de oameni, când a vrut să se căsătorească nu i s-a oficiat serviciul de cununie în casa de rugăciune până ce nu s-a tuns la zero.

Uneori omul se laudă prea mult cu sfințenia lui în loc să se laude cu a lui Dumnezeu, încât privind la cât este El de Sfânt să se smerească. Un astfel de om extremist predică de la amvon nevoia de-a fi desăvârșit, însă soția lui, de undeva de pe un rând din spatele bisericii, a spus: „Adu-ți aminte că-s aici!“ Este bine să trăim într-o lume nu a visurilor, ci în una reală, în care recunoaștem că nu suntem desăvârșiți, fiind acceptați în familia Împăratului prin har și nu pe baza desăvârșirii noastre. Partea care ne revine nouă este să ne ferim de tot ce ni se pare rău, căutând pacea și sfințirea, dar desăvârșit este numai Dumnezeu. Când Domnul Isus ne spune să fim desăvârșiți, după cum Tatăl nostru este desăvârșit, acel cuvânt în original are menirea să ne spună că El vrea să fim întregi și compleți până la punctul de maturitate și nu cred că cineva ar avea aroganța să spună că este la fel de desăvârșit ca și Domnul Isus (Matei 5:48).

Nu neapărat încercăm să fim cei mai sfinți dintre toți, având o sfințenie fățarnică, ci de dragul Domnului Isus încercăm să facem ceea ce ni s-a dat să facem cum putem noi mai bine, păstrându-ne neîntinați și depinzând de ajutorul Lui. Citind Scriptura găsim că Maria se îngrijora mult de treburile casei, dar Domnul Isus a spus că Marta și-a ales partea cea bună, deci nu a făcut și nu a îndeplinit cu desăvârșire toate părțile, dar a ales-o pe cea mai bună. Parte din a fi matur în credință este să știi să spui NU la multe lucruri, încât să poți spune DA la ceea ce El vrea să spunem DA, pentru ca nu cumva la sfârșit de drum să ne aflăm că am făcut

multe lucruri, dar nu le-am făcut pe acelea care ni le-a încredințat El să le facem. Ca să fim feriți de pericolul extremismului trebuie să privim la Sfântă Scriptură ca la un întreg și să nu ne alegem o serie de învățături preferate.

Deși nu este necesar și nici nu este rău, unii au mai multe copii ale Sfintei Scripturi. Am văzut că unii au Biblie la serviciu, în geantă sau mașină, dar cel mai important este să ai acest cuvânt în inimă, spre a fi ferit astfel de orice vătămare a sufletului, printre care pericolul extremismului este real și periculos. Lupta va fi acolo unde adevărul este provocat de minciună și erezie, de aceea este nevoie ca acest Cuvânt al Scripturii să locuiască din belșug în noi (Coloseni 3:16), pentru că altfel ne vom afla că luptăm și poate chiar facem multă gălăgie, dar nu vom avea nici o biruință dacă nu luptăm acolo unde se dă lupta Domnului.

O cămilă cu o greutate în spate poate rezista căldurii deșertului și poate călători 400 de km fără să se adape și fără să mănânce, dar sufletul nostru nu lucrează în acest fel, deoarece el are nevoie de hrană spirituală în fiecare zi. Spurgeon, numit și prințul predicatorilor, a fost unul din cei mai renumiți vestitori ai Evangheliei. Acest om a avut doi bibliotecari și uneori chiar trei, care-l ajutau în verificarea textelor și a mesajelor. El le spunea studenților care aveau școala biblică începută de el că pentru cinci ani de zile ei trebuie să-și citească predicile de la amvon. Chiar dacă noi astăzi nu procedăm în acest fel, amintesc aceste lucruri spuse de Spurgeon ca măsuri de precauție, ca să vedem cât de important a fost pentru acest om grija de a nu trece peste ce este scris, ca nu cumva să strice Cuvântul și să se ajungă la vreo extremă periculoasă. Adevărul Scripturii trebuie să fie un adevăr care în întregime trebuie să ne cuprindă viața, nu doar o parte care ni se pare că este pentru noi.

Practicarea unui verset înțeles greșit a făcut și mai îi face pe unii să ajungă în șanțul păgubitor al extremismului, ca de exemplu cei care în zilele de astăzi (America) spun că dansează cu șerpi veninoși în mână, înaintea Domnului, ca să dovedească că ei

împlinesc Scriptura (Marcu 16:18). Am cunoscut un om care a spus că a citit toată Scriptura, dar nu a înțeles prea multe din ea și nici nu înțelege de ce noi, creștinii, facem așa mare caz din Evanghelie. Pentru ca Scriptura să nu fie o carte pecetluită, greoaie sau chiar plictisitoare, ci o carte vie, care vorbește și hrănește, trebuie să te apropii de ea nu cu aroganța unui om cu multe diplome, ca și în cazul persoanei pe care am amintit-o, ci cu dorința sinceră de a căuta și face voia lui Dumnezeu. Pentru ca ea să-ți facă bine trebuie să o deschizi cu dorința de a fi învățat și cu hotărârea că atunci când ea îți va cere să te schimbi vei asculta. Promisiunea Lui este că se va lăsa găsit de acela care-L caută cu toată inimă și nu se apropie de Scriptură cu idei preconcepute, pe care de la început își spune că nu le va schimba.

Famenul Etiopian a făcut parte din această grupare selectă de suflete alese care caută adevărul și se apropie de Scriptură fără de prejudecăți, recunoscând că are nevoie să fie călăuzit și învățat. Sinceritatea este nu numai bună, dar și necesară, totuși nu poate sta la baza mântuirii, pentru că poți fi sincer și greșit, ci credința în Domnului Isus Hristos și ceea ce a făcut El pentru noi ca păcătoși. A fi credincios Domnului înseamnă a avea o relație de prietenie cu El, și nu înseamnă ceva ce faci doar duminică, ci înseamnă o trăire zi de zi în lumina Scripturii, care ne va ajuta să evităm șanțurile extremismului. Dumnezeu, care iubește sufletul tău mai mult decât ești tu în stare să te iubești, nu vrea să fie doar parte din viața ta, ci vrea să fie centrul vieții tale, încât să afecteze tot ce faci și să-ți poată binecuvânta toată viața. Dacă privind la roadele pe care vezi că le ai sau care îți dai seama că lipsesc din viața ta observi că ai alunecat într-un astfel de șanț al extremismului astăzi poți să ai un început nou, smerindu-te prin rugăciune în fața Lui. În fața sfințeniei Domnului ne vedem că suntem mai slabi decât am fi crezut noi că suntem, dar tot în prezența Lui vom simți ca suntem mai iubiți și mai doriți de El decât ne-am fi gândit vreodată. Urmează-L îndeaproape ca să-I poți auzi vocea; astfel sufletul tău va fi ferit de pericolul extremismului și nu vei duce

lipsă de nici un bine.

Amin

11

PĂMÂNTUL ÎNAINTE DE POTOP

„...Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândeță și teamă.” 1 Petru 3:15

Una din sarcinile care ne revin fiecăruia dintre noi în calitate de slujitori ai lui Dumnezeu este aceea de a cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că așa cum un ambasador cunoaște legile și chiar istoria țării pe care o reprezintă, tot așa copiii Domnului trebuie să cunoască principiile de guvernare ale Împărăției lui Dumnezeu. Această sarcină de a cerceta Scripturile, care aduce cu sine binecuvântările cerului în viața noastră, implică nevoia de studiu și meditație, care este necesară pentru că apar întrebări care cer răspunsuri, fiindcă este esențial pentru copiii Domnului să cunoască adevărul, să cunoască ceea ce cred. „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15).

A fi pocăit este asociat cu o grupare de oameni care nu cunosc prea multe și poate chiar mai nimic despre știință, dar Scriptura ne arată că nu este necesar să suferim o astfel de rușine nemeritată, pentru că nu Scriptura urmează știința, ci invers, dar nouă ne revine sarcina de a cerceta Scriptura în lumina care vine de sus, așa cum a făcut și Solomon. „M-am apucat și am cercetat toate lucrurile, cu gând să înțeleg, să adâncesc, și să caut înțelepciunea și rostul lucrurilor, și să pricep nebunia răutății și rătăcirea prostiei” (Eclesiastul 7:25). Printre altele, nebunia răutății și

rătăcirea prostiei în vremea noastră se poate observa în lumea de astăzi nu printr-o închinare la Baali, lui Moloh sau în fața unei statui necuvântătoare, ci printr-o insultă adresată Creatorului, numită Teoria Evoluției, care este reală doar pentru închipuirea oamenilor, teorie care spune că totul s-a creat de la sine.

Fără să fim dogmatici și cunoscând faptul că acum cunoaștem lucrurile în parte, în acest mesaj vom privi sub formă de cauză și efect la una din posibilitățile modului în care Dumnezeu a făcut ca oamenii să trăiască în jur de aproximativ 900 de ani în primii 1600 de ani ai existenței omului pe pământ. Citind cartea Genesei uneori ne întrebăm: „Unde o fi fost Edenul? Ce fel de condiții de viață au fost pe pământ la început și de ce omul de astăzi nu trăiește în medie nici zece la sută din cât trăia înainte? Cum erau plantele și animale la început? Dacă Dumnezeu, uitându-se la tot ce făcuse, a numit toate lucrurile „foarte bune” până în ziua a șasea (Genesa 1:31), oare a căzut Lucifer cel creat desăvârșit după aceea (Ezechiel 28:12-25), fiind provocat în mândria lui și invidios de prietenia omului cu Dumnezeu? Câte lumi au fost create până acum? (Apocalipsa 21:1). A păcătuit Adam neascultând de Dumnezeu, pentru că nu a vrut să se despartă de Eva, sau ce a știut despre acel fruct din care a mâncat?

La unele din aceste întrebări avem răspunsuri în Cuvânt, în anumite cazuri dovedite chiar de știință, iar la altele vom avea răspunsuri mai complete când vom ajunge cu adevărat acasă. Știm sigur că datorită păcatului, omul a fost pedepsit și lumea de atunci a pierit la potop, prin urmare pământul a suferit modificări. „Și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de ape” (2 Petru 3:6). Nu puțini sunt aceia care aleg starea de ignoranță explicată de Apostolul Petru ca o stare în care se fac că nu știu, pentru că nu sunt interesați și nici nu vor să știe ce are de spus Scriptura cu privire la vremea de dinainte de potop. „Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei” (2 Petru 3:5). Astfel de oameni care „se fac înadins că nu știu” aleg să stea în

această poziție fiindcă a admite că Dumnezeu este Acela care a creat și a controlat aceste evenimente pe pământ implică ideea că El este Proprietar a tot ce există, și ca Proprietar are dreptul să facă legi și reguli de care ei nu vor ca să asculte. Astfel de oameni nu acceptă ideea potopului, ci preferă minciuna evoluției.

Potopul ne spune că a avut loc o judecată a omului, și dacă primii oameni au fost judecați înseamnă că și aceia care trăiesc astăzi vor fi judecați. Cuvântul Scripturii ne spune că în vremurile de pe urmă oamenii vor fi batjocoritori a celor scrise în Scriptură și știm că astfel de oameni privesc ca un lucru de basm atât viitorul spiritual și veșnic al omului cât și felul pământesc de viață al primilor oameni. „Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori, plini de batjocuri care vor trăi după poftele lor“ (2 Petru 3:3). Vom privi în acest mesaj, în mod deosebit, la perioada de timp cuprinsă între crearea primului om, Adam, și până la potop, luând în considerare cercetările oamenilor de știință creștini din ultimii zeci de ani.

Cunoașterea acestor lucruri din trecut ne este de folos nu numai pentru că fac Scriptura mai reală, dar și pentru că în viitor, în perioada de o mie de ani, când Domnul Isus va reveni din nou pe pământ, pământul va fi readus la condiția de dinainte de potop. Cartea Genesei ne spune că atunci când Dumnezeu a creat pământul a despărțit apele de sus de apele de jos, numindu-le pe cele de sus cer: „Dumnezeu a zis: «Să fie o întindere între ape, și ea să despartă apele de ape. Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele care sunt dedesuptul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer...»“ (Genesa 1:6-8). Această pătură de ape din cer înconjurau cam la zece kilometri înălțime pământul și atmosfera care susținea viața pe pământ, asemenea unui balon protector, înăuntru lui fiind globul pământesc, pe care Creatorul a așezat omul.

Apele deasupra întinderii numită de Dumnezeu cer puneau o presiune asupra atmosferei dintre aceste ape și scoarța pământului creând o condiție atmosferică puțin diferită de cea de astăzi.

Au fost găsite bule de aer încapsulate în ceară sau sevă semi transparentă de plante, ermetic închise, păstrate în aceste condiții din vremea de dinainte de potop. Analizele de laborator au dovedit într-un mod consistent că acel aer conținea cu 50% mai mult oxigen ca și aerul din atmosfera în care trăim astăzi. Omul poate detecta diferența de aer mai ales când merge la munte, pentru că la o altitudine ridicată oxigenul este într-un procentaj mai scăzut și nu puțini au avut experiența de a urca o pantă cu mașină și să simtă că motorul trage mai greu sau chiar se oprește, pentru că dă de o pătură de aer lipsită de oxigen, lucru care afectează arderea combustibilului amestecat cu aer în carburatorul mașinii.

Cei care urcă Everestul de obicei folosesc tuburi cu oxigen, fiindcă aerul este rarefiat până la punctul unde afectează mușchii și chiar gândirea, iar cei care au fost recent la doctor probabil că au avut experiența de a li se verifica oxigenul din organism. În vremea de dinainte de potop, presiunea creată de apa de deasupra pământului mărea procentajul de oxigen din aerul respirat de oameni, și acest lucru le-a afectat dezvoltarea, vindecare rănilor, puterea fizică, încetinindu-le procesul de îmbătrânire. Trăind în astfel de condiții, primii oameni puteau fugi ore la rând, nu câteva minute ca noi. Efectul acestui aer oxigenat este bine cunoscut și folosit nu numai în laboratoare, ci chiar și de oamenii bogați de astăzi care au astfel de camere de presiune pe care le folosesc căutând să-și prelungească viața.

Un doctor fizician credincios a stat două ore într-o astfel de cameră și a spus că atunci când a ieșit de acolo s-a simțit că are atâta energie că i-ar fi venit și ar fi vrut să alerge în jurul pământului. Acest principiu este folosit astăzi în domeniul medical pentru că rănilor se vindecă mai repede în astfel de incubatoare. În anul 1983 un japonez a crescut o plantă de roșie în astfel de condiții de presiune și oxigen, și planta a crescut peste 12 metri înălțime și a produs peste zece mii de roșii. În acea vreme de dinainte de potop nu numai aerul, ci și efectul soarelui era diferit, fiind controlat îndeaproape de Dumnezeu. Cortina rotundă de apă

care înconjură pământul, ca o perdea, a creat un efect de seră, luând ce este bun de la soare și în același timp oprind afară razele dăunătoare. Această condiție de atmosferă deosebită a fost parte din lucrarea de creație inițială, în care s-a văzut dragostea unui Dumnezeu care iubește omul, pentru ca omul să beneficieze de o condiție optimă de viață și să trăiască sănătos.

Efectul dăunător al razelor de soare era oprit de cortina de apă care înconjură pământul, lucru care a avut un efect extrem de pozitiv asupra a tot ce era viu pe pământ. Razele filtrate afară din atmosfera în care trăia omul erau razele ultraviolete, razele X și razele gama. Suntem obișnuiți cu razele X la care suntem expuși ori de câte ori ni se face film pentru dantură, plămâni sau pentru fracturi de os. Când ni se face un astfel de film, care ne expune limitat și nu crează un pericol pentru organism, razele X trec prin corp ca un fel de glonț microscopic fără să miște ceva, formând o umbră a tot ce găsește în calea lor, producând o imagine a interiorului nostru pe un film.

Razele X produse de soare ne afectează pe toți, pentru că ele trec prin acoperiș și pereți, fiind oprite numai de un cer noros, o umbrelă de plumb sau de beton. Corpul luptă cu această penetrație de raze, dar după un timp începe să piardă lupta și pe fețele noastre odată cu trecerea anilor apar ridurile, care ne spun că îmbătrânim. La vârsta de o sută de ani oamenii înainte de potop probabil că nu aveau riduri, nu aveau boli de cancer, nu-și pierdeau părul și nu le cădeau dinții și, totodată, omul trăind sănătos sute de ani a continuat să crească în mărime. De multe ori se găsesc astfel de schelete de oameni care măsoară în medie doi metri și jumătate. Guvernul sau muzeele intervin și confiscă aceste schelete care spun că omul prin căderea în păcat a trecut de la a fi mai mare la a fi mai mic, pe când Teoria Evoluției susține că omul a trecut de la a fi mai mic la ceea ce este astăzi.

În cazuri speciale acest cod genetic s-a transferat și a ajuns printre oamenii de după potop. Goliat (1 Samuel 17:4) din Gat avea șase coți și o palmă, deci o înălțime de peste doi metri

jumate. Un cot era măsura de la cot la vârful degetului, dar această distanță fiind puțin mai mare ca și distanța dintre cot și deget la oamenii de astăzi și putem observa cum această măsurătoare a afectat și dimensiunile corabiei lui Noe. Imperatorul Maximus, de unde vine și cuvântul de maxim, a avut o înălțime care trecea de doi metri jumate. Într-o peșteră din Italia s-a găsit scheletul unui om care avea peste trei metri. În anul 1925, în statul Indiana, au fost găsite scheletele unor oameni cu o înălțime în medie de 2,8 metri și acești oameni purtau platoșe de luptă făcute din armă.

Într-o vreme guvernul Turciei susținea că a găsit mormântul lui Noe, unde a găsit un schelet de peste trei metri. Ce fel de oameni au trăit pe pământ înainte de potop? Oameni care puteau mânui unelte mari. Lângă un astfel de schelet uriaș a fost găsit un ciocan făcut dintr-un aliaj de cupru care cântărea 17 kg. Această apă numită și „stăvilarele cerurilor“, pe care Dumnezeu a așezat-o deasupra întinderii numită cer, a dispărut la potop, când s-a unit cu „izvoarele adâncului“ ieșite din pământ, ca să acopere pământul cu apă și să cauzeze pierderea oamenilor a căror inimă era pornită numai la rău, excepție făcând cele opt suflete din corabie. Este posibil ca Dumnezeu să mai aibă înmagazinate în vastul Univers astfel de ape în atmosferă. „Lăudați-L, cerurile cerurilor, și voi ape, care sunteți mai pe sus, de ceruri!“ (Psalmul 148:4).

Oamenii se uită la pământ, care 70% este acoperit de ape, și se întreabă de unde există așa de mult cărbune și țiței în pământ. Răspunsul nu este că acestea s-au format acum câteva milioane de ani, ci răspunsul este că pământul, care înainte de potop era un singur continent acoperit în mică parte de ape, a susținut datorită condițiile specifice amintite vegetație și viață animală de proporții uriașe. Nu numai omul creștea și se dezvoltă diferit, ci și plantele și animalele. Înainte de potop pământul a fost acoperit de o vegetație care ar părea gigantică dacă am compara-o cu cea din ziua de azi, pentru că atunci tot ce avea viață trăia mai mult și creștea mai mult. În statul Montana din nordul Americii există un

strat de cărbune de peste 300 km² și de peste 2 km grosime. Cărbunele, un combustibil folosit și astăzi, este lemn carbonizat aflat din abundență sub scoarța pământului și a fost format în vremea potopului, când pământul a fost rearanjat și o mare parte a fost acoperit de pământul și piatra scoasă la suprafață de izvoarele adâncurilor.

De multe ori în acest lemn carbonizat au fost găsite anumite lucruri, ca de exemplu încălțăminte, clopoței, ceainicuri de metal, toate dovedind că acest cărbune poate fi format din lemn în doar câțiva ani. Au fost găsite trunchiuri de pom și chiar cadavre pietrificate datorită apei, această pietrificare, în unul din cazurile studiate, a avut loc în 15 ani. În Alaska au fost descoperiți sub un strat de gheață pomi pietrificați care au peste 80 de metri înălțime și aceasta este încă o dovadă a felului de vegetație care există pe pământ și a rearanjamentului făcut de Dumnezeu pe pământ. Nu numai vegetația, ci și lumea animală care se hrănea cu vegetație înainte de potop a beneficiat de condițiile create de Dumnezeu pentru om înainte de potop.

Știm că pe pământ au fost dinozauri, pentru că s-au găsit multe schelete uriașe și ouă pietrificate, dar se numeau dragoni; erau animale din specia șopârlelor care au continuat să crească. O mare suprafață de uscat, cu o mare populație a lumii animale au creat la potop rezerve uriașe de țiței. Ori de câte ori alimentăm mașina cu benzină este bine să ne aducem aminte că a fost un potop care a făcut posibil să avem acest combustibil. Dumnezeu a lăsat fosile, vietăți și plante prinse și închise instantaneu în piatră, ca să fie parte din dovezile prin care oamenii să cunoască că a fost o lume înainte de potop. Scoicile de pe Everest și de pe munții Americii de Sud spun că scoarța pământului, ca o manta ce s-a încrețit, a fost rearanjată, așa că este posibil ca ceea ce altădată era în ocean acum să fie pe vârful munților. Unde a fost Edenul? Nimeni nu știe, după cum nimeni nu știe unde a călătorit Noe cu barca. E posibil ca odată ce au coborât din corabie au dat nume asemănătoare locurilor și râurilor ca înainte de potop, dar

așezarea a tot ce a devenit noul uscat al pământului a fost schimbată. Apele au continuat să coboare pe pământ, și pe vremea lui Peleg pământul a fost recunoscut ca fiind împărțit în continente (Genesa 10:25).

După potop, atmosfera pământului s-a schimbat în așa fel că oamenii trăiau doar patru sute de ani, apoi două sute de ani, ca să ajungem la vremea noastră când omul trăiește în medie 70 de ani. După potop, Dumnezeu a dat omului ca hrană carnea animalelor și această schimbare i-a afectat viața (Genesa 9:3). Acum o sută și ceva de ani a fost descoperit în America de Sud un trib de oameni care nu foloseau carne ca hrană, și în medie viața acestor oameni era de 140 de ani. În loc de bani foloseau sâmburi de caise a căror miez conținea o vitamină care combate cancerul, dar cu timpul, după cum civilizația din afară a pătruns între ei, i-a afectat până când lungimea vieții acestor oameni a scăzut și a ajuns să fie la fel cu a celorlalți oameni. Oamenii au spus că vor să mănânce o pâine mai albă, care odată coaptă să nu se strice așa de repede, și au făcut făina albă care este lipsită de ulei și nutrienți necesari corpului să lupte împotriva bolilor. Au apărut boli de tot felul, și omul dorind să fugă de durere a creat medicamente care tratează simptomele bolii și foarte rar cauzele ei.

Primii oameni, prin neascultare au invitat un străin rece și nemilos în această lumea, și acest dușman care va fi nimicit ultimul este moartea. „Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea“ (1 Corinteni 15:26). Dumnezeu a trimis potopul pentru că omul era rău, și El este un Dumnezeu căruia nu-I place răul (Psalmul 5:4). Dumnezeu a pedepsit primii oameni alungându-i din Eden, iar când au continuat să trăiască în starea lor de răzvrătire Dumnezeu a făcut să vină potopul pe pământ. Faptul că majoritatea oamenilor cred un lucru, nu face acel lucru adevărat. Pentru multă vreme oamenii de știință i-au învățat pe alții că pământul este centrul Universului și că planetele se învârt în jurul lui, dar această ipoteză, așa cum se știe astăzi, este cu totul greșită, pentru că planetele din sistemul solar se învârt în jurul soarelui.

Se credea mai demult că obiectele grele, cum ar fi 10 cărămizi, cad mai repede sau sunt atrase de forța gravitației mai tare ca și două cărămizi, lucru care este greșit. În domeniul medical se credea că omului bolnav, în anumite cazuri, trebuie să i se facă o tăietură pentru a se scurge sângele rău, și mulți și-au pierdut viața din cauza acestui fel greșit de tratament, pentru că nu au ascultat sfatul Scripturii care spune că în sânge este viața omului.

Nu ce spun majoritatea oamenilor constituie adevărul, ci ceea ce spune Dumnezeu în Cuvântul Scripturii este adevărul. Acest adevăr spune că omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dar păcătuiind și-a pierdut prietenia cu El. Adevărul Scripturii ne spune că lumea înainte de potop a fost nimicită prin apă și că lumea de astăzi va fi nimicită prin foc. Așa după cum existau batjocoritori pe vremea lui Noe, care au râs de el atunci când a lucrat și s-a pregătit pentru potop, bazat fiind pe promisiunea lui Dumnezeu, sunt și astăzi batjocoritori care râd și batjocoresc ideea că va fi o Răpire a Bisericii la cer; un eveniment cum nu a mai fost pe pământ, o domnie de 1000 de ani și o cetate numită Noul Ierusalim, unde pentru veci Dumnezeu va locui împreună cu cei răscumpărați, care au încheiat legământ cu El prin jertfa de la Golgota.

Tot adevărul Scripturii ne spune că este posibil să ne pregătim pentru întâlnirea cu Dumnezeu dacă ne împăcăm cu El prin jertfa Domnului Isus care a plătit pentru vina păcatului nostru. Ești tu gata să-L întâlnești pe Dumnezeu? Dacă încă nu ești împăcat și vrei să fii gata, există o cale prin care poți fi socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, pentru că fără de această neprihănire, care se capătă prin credință, toți oamenii sunt păcătoși înaintea Lui. „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricina că toți au păcătuit...” (Romani 5:12).

Primul om corupt de virusul păcatului a transmis mai departe această stare care se manifestă în fiecare om printr-o plăcere și chiar sete după păcat, dar, în dreptatea Sa, Dumnezeu a lucrat

după același principiu și după cum prin neasultarea lui Adam ne-am născut în păcat, tot așa prin ascultare de Omul Isus, dacă vrem să acceptăm termenii Lui și dacă cerem, suntem „făcuți neprihăniți”. „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți” (Romani 5:19). Scriptura ne spune că Dumnezeu va repara această lume și o va readuce la condițiile de dinainte de potop, când animalele sălbatice vor trăi în pace cu omul și vor avea o dietă vegetariană (Isaia 11:6-9). Ochii noștri pot să deosebească doar un anumit spectru de culori, dar cum va fi când în trupul de slavă vom vedea întreg spectru de culori și vom auzi toate frecvențele? Vom avea nu doar cinci simțuri limitate, ci simțuri cu care vom vedea chiar și sunetele, și o ureche care aude chiar și culorile. Nu degeaba Apostolul Pavel odată ce a fost expus condițiilor din cer a spus că pentru El a muri este un câștig.

Dacă cumva faci parte dintre aceia care încă nu s-au împăcat cu Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus, prin acest mesaj Dumnezeu îți spune că are planuri bune pentru tine dacă vrei să asculți de El și să te pocăiești, părăsind ceea ce El numește a fi păcat. Așa cum Moise l-a chemat pe Hobab să vină cu ei să se bucure de binele pe care-L va face Dumnezeu, tot așa și noi chemăm toți oamenii la mântuirea care se primește în dar de la Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus Hristos. După cum este scris: „...lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2:9). Dacă ești mântuit lucrează cu toată râvna, fă ceva spre slava Aceluia care a pregătit lucruri minunate pentru viitorul tău veșnic, iar dacă nu ești încă mântuit, prin rugăciune, predăți ființa întreagă Domnului Isus, ca să te poți bucura de viitorul pe care El l-a pregătit celor ce Îl iubesc.

Amin

12

SFÂNTA SCRIPTURĂ ȘI MESAJUL EI

„Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” 2 Timotei 3:16, 17

Sfânta Scriptura este o carte care în ultima vreme a devenit tot mai cunoscută și din anumite motive tot mai acceptată în casele oamenilor. Pentru unii această carte face parte din decorul unei camere, iar pentru alții conținutul ei face parte din decorul interior al inimii lor. Sfânta Scriptură este compusă din 66 de cărți scrise de persoane provenite din medii foarte diferite și este împărțită în funcție de perioada în care a fost scrisă în două părți, numite Noul și Vechiul Testament. Cărțile Vechiului Testament au fost scrise între anii 1500 î.Hr. și 400 î.Hr., iar Noul Testament a fost scris între ani 40 d.Hr. și 90 d.Hr. An după an apar tot mai multe traduceri ale Sfintei Scripturi, este tot mai ușor de procurat și pentru a avea o copie personală trebuie doar să o dorești și să pornești în căutarea ei. Neglijarea învățaturii acestei cărți a dus lumea în care trăim într-o criză morală acută, pentru că nu există moralitate adevărată fără o consacrare sinceră standardului de principii dat de Dumnezeu.

Chiar dacă ar ajunge cineva dedicat celui mai înalt standard de moralitate omenesc, așa cum a fost Nicodim, sufletul acelei persoane tot este pierdut până când nu urmează sfatul acestei cărți, care ne face cunoscută singura cale posibilă prin care un suflet

poate ajunge să stea înaintea lui Dumnezeu, fără vreo vină la activ. Nu puțini au studiat această carte cu scopul de a o dovedi falsă și greșită, dar de multe ori în loc să o poată dovedi a fi neadevărată, ei au fost cei cucerțiți de adevărul ei și schimbați în fapte noi, numiți în textul de mai sus oameni destoinici ai lui Dumnezeu, pentru că în adevărul acestei cărți au recunoscut glasul unui Dumnezeu Creator, care a ales să Se lase găsit și cunoscut de om.

În acest mesaj vom privi mai întâi la modul prin care s-a ajuns să avem acest mesaj al lui Dumnezeu în formă scrisă, apoi vom privi la felul cum este transmis și în încheiere vom privi la modul în care fiecare, individual, am ales să primim sau să respingem acest mesaj care de multe ori a fost asemănat cu o scrisoare trimisă de Dumnezeu fiecărui om de pe pământ. La modul general, Dumnezeu S-a făcut cunoscut tuturor oamenilor care au trăit și mai trăiesc prin faptul că Și-a lăsat amprenta pe tot ce El a creat în natură, dar a ales să Se facă de cunoscut mai îndeaproape prin revelația dată unor oameni, care au scris experiențele pe care le-au avut cu Dumnezeu și mesajele pe care le-au primit de la El. Cu toate că această carte este așa de răspândită, puțini îi cunosc istoria mai în detaliu ca să poată spune cum s-a ajuns la punctul în care, când vrem noi, să putem ținea în mână o carte bine legată, ușor de citit, tradusă cu acuratețe.

Chiar dacă cineva iubește această carte nu are cum să o prețuiască pe deplin la adevărata ei valoare până nu cunoaște cum a fost scrisă și care a fost prețul sacrificiului pe care generație după generație, mânați de dragoste pentru Dumnezeu și suflete, l-au plătit pentru traducerea și răspândirea ei. Sunt astăzi suflete care văd în această carte o comoară și recunoscându-i importanța se întreabă de unde avem această carte a cărei cuvinte au viață și a cărei mesaj are puterea de a schimba vieți și chiar de a face minuni. Ca să putem aprecia mai mult valoarea acestei cărți este util să facem o călătorie înapoi în timp, pe pământul unde cândva au locuit oameni ca Avraam și Daniel. Cu peste 4000 de ani în urmă,

în acele ținuturi a existat o cetate numită Babilon pe vremea împăraților haldei și dovezile arheologice arată că în această cetate în jurul împăratului erau scribi, care aveau ca slujbă scrierea legilor și înregistrarea evenimentelor timpului, folosind o metodă de scriere care era înțeleasă de oficialitățile din conducerea acelei împărății.

Acești scribi foloseau o bucată de trestie sau tulpina subțire a unei plante asemănătoare, a cărui capăt era tăiat în așa fel încât să ia forma ascuțită a unei penițe cu care imprimau semne pe o suprafață de lut moale, așezat în rame, care la rândul lor erau puse pe niște forme cilindrice. În scurt timp lutul se întărea și aceste semne caligrafice puteau fi interpretate și citite sute și chiar mii de ani mai tâziu. Istoria vieții lui Sanherib asirianul este scrisă pe astfel de plăcuțe de lut care descriu încercarea de cucerire a Ierusalimului și spun câte ceva despre viața lui Ezechia. Ele fac parte din lucrurile care dovedesc autenticitatea Scripturii. Această scriere cuneiformă a dus la un sistem în care acestor semne le-au fost asociate sunete, care apoi a dus la formarea unui alfabet.

Dezvoltarea și perfecționarea acestei tehnici de a comunica prin a scrie pe tăblițe de lut, pe piei de animale și suluri de papirus, a fost metoda prin care Dumnezeu a îngăduit omului să scrie o aducere aminte a revelațiilor date de El, fiind modul prin care a pregătit o cale care a dus la ceea ce astăzi privim și numim cu o oarecare obișnuință cartea Sfintei Scripturi. Prin revelație înțelegem descoperirea sau dezvăluirea unor adevăruri despre Dumnezeu, primite de la El, prin care Îl putem cunoaște mai îndeaproape pe El și planurile Lui pentru om. Noi, oamenii, nu cunoștem despre El decât lucrurile pe care El, din inițiativa Lui, prin revelație a îngăduit să le cunoaștem, pe când El, ca și Creator, cunoaște totul despre noi. Prima evidență de comunicare a omului cu Dumnezeu aflăm că a avut loc în Eden unde, înainte de căderea omului în păcat, Dumnezeu avea părtășie cu omul creat după chipul și asemănarea Lui, și acest record a vremii începuturilor pe pământ, scris pe suluri, a fost pus împreună de omul lui

Dumnezeu Moise. „După ce a isprăvit Moise în totul de scris într-o carte cuvintele legii acesteia, a dat următoarea poruncă leviților, care duceau chivotul legământului Domnului: «Luați cartea aceasta a Legii, și puneți-o lângă chivotul legământului Domnului, Dumnezeului vostru, ca să fie acolo ca martoră împotriva ta»“ (Deuteronom 31:24-26).

În aceeași zi Dumnezeu a dat comandă să fie scrisă prima carte de cântări: „Acum, scrieți-vă cântarea aceasta. Învăță pe copiii lui Israel s-o cânte...” (Deuteronom 31:19). După Moise a urmat Iosua. Și el a deținut un record scris a evenimentelor din vremea lui. „Iosua a scris aceste lucruri în cartea legii lui Dumnezeu...” (Iosua 24:26). Samuel a fost un alt om ales de Dumnezeu ca să păstreze ce s-a scris până la el și să scrie evenimentele din timpul vieții lui. „Faptele împăratului David, cele dintâi și cele de pe urmă, sunt scrise în cartea lui Samuel văzătorul, și în cartea prorocului Natan și în cartea prorocului Gad“ (1 Cronici 29:29). După Samuel a urmat David, care a scris 73 din Psalmi, iar după el a urmat Solomon, care a scris și el după înțelepciunea dată lui. Tot în timpul lui Solomon aceste scrieri păstrate din generație în generație au fost mutate în Templul pe care l-a zidit la Ierusalim.

Pentru poporul evreu cartea prorocului Maleahi, numită de ei și sigilul prorocilor, încheie Canonul Scripturilor. Scriptura continuă cu cele 27 de cărți ale Noului Testament, care cuprind perioada de timp de la venirea Domnului Isus pe pământ și până la vremea sfârșitului, descrisă în cartea Apocalipsei. Când preotul Ezra s-a întors din Babilon a împărțit cărțile Scripturii (450 î.Cr) în două categorii, numite: „Legea“ și „Prorocii“, amintite în acest fel și de Domnul Isus. Legea cuprinde primele cinci cărți numite și Tora, iar celelalte cărți le-a pus în categoria a doua, a prorocilor; mai târziu a fost formată categoria cărților poetice. „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc“ (Matei 5:17).

Domnul Isus a amintit anumite evenimente și persoane descrise în Scriptură, cum au fost lucrurile menționate din vremea

lui Noe, despre nevasta lui Lot și despre experiența lui Iona în pântecul chitului, pentru că El a știut că unii vor avea o oarecare dificultate să le creadă în anii în care trăim noi, iar cu privire la autenticitatea Scripturii și cu privire la lucrurile de viitor, Domnul Isus a spus că se vor împlini până la ultima frântură de slovă (Matei 5:18). Pe lângă dovada vieților schimbate de această carte, împlinirea a aproape 300 de profeții cu privire la nașterea Mântuitorului și a etapelor istoriei lumii descrise în cartea prorocului Daniel sunt încă o dovadă că această carte este demnă de încrederea noastră.

Escatologia, care se ocupă cu lucrurile din viitor, este ca un fir țesut prin toate cărțile Scripturii și ca subiect ocupă cam un sfert din această carte, singura din lume care se încumetă să spună cu precizie ce va avea loc în viitor. Pe la anii 250 î.Hr. în Alexandria, Egipt, Vechiul Testament (Tenach) a fost tradus din ebraică în greacă de către 70 de traducători, creând traducerea Septuaginta. În jurul anilor 200 d.Hr. au apărut traduceri din latină în Coptic (egipteană) și Siriană. În jurul anilor 200 î.Hr. o grupare iudaică din Israel, cunoscuți astăzi ca parte din Mișcarea Masoretică, din respect, au îngropat textele originale vechi, care erau foarte deteriorate, după ce le-au copiat, ca să aibă poporul o copie a Scripturilor.

În anul 1947 un copil păstor a descoperit într-una din peșterile de lângă Marea Moartă vase mari de lut, cu suluri de texte din Scriptură, scrise prin anii 800 î.Hr. Verificarea acestor manuscrise de la Marea Moartă, scrise cu 1000 de ani mai devreme ca textele Masoretice, a dovedit că textele copiate cu o mie de ani mai târziu au păstrat o acuratețe de peste 99% când au fost comparate, și spre surprinderea unora din evrei, sulurile găsite de păstor includ și textul din Isaia capitoul 53, care vorbește despre suferințele lui Mesia, care este Domnul Isus Hristos. Scriptura a fost scrisă de oameni a căror gânduri au fost inspirate de Dumnezeu.

Cuvântul citat la început spune că Scriptura a fost „insuflată“, care înseamnă a inspira, adică (Theopneustos) a fost insuflată în

cazul acesta nu de Dumnezeu, ci de om, înăuntrul omului, și în acest fel a avut loc revelația gândurilor, planurilor pe care Dumnezeu a dorit să le comunice omului. Așa cum folosești diferite culori ca să scrii același adevăr, Dumnezeu a lăsat ca cei care au scris cuvintele Scripturii să folosească stilul lor specific de a comunica revelația dată de El. Când Apostolul Ioan a spus că a scris ceea ce a văzut și a pipăit, evanghelistul Luca a spus că a scris despre lucruri pe care mai întâi le-a cercetat cu deamăruntul, sau când ceilalți evangheliști au scris despre nașterea Mântuitorului din interviuri cu Maria, mama Domnului, toate acestea sunt scrieri care au fost supravegheate de Dumnezeu.

Oameni aleși, făcuți destoinici de Dumnezeu, au vorbit de la Dumnezeu pentru El, despre tainele Lui, prin cuvântul prorociei, care de multe ori a ajuns scris și a devenit parte din conținutul Sfintei Scripturi. „Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt“ (2 Petru 1:21). Sfânta Scriptură a fost scrisă în original în evreiește, în ebraică, (o combinație de persană cu ebraică adusă din Babilon) și în greacă. Pe la anul 200 d.Hr., scribii din Constantinopol au trecut de la scrierea pe suluri la scrierea pe bucăți individuale de papirus pe care apoi le-au cusut la o margine ca să formeze ce noi astăzi numim cărți.

Tot ei au tradus Scriptura în latină și au adăugat desene pe paginile scrise de mână. Acești oameni, care-și dedeau viața întreagă acestei slujbe de copiere a Scripturilor, făceau această lucrare în camere numite „Scriptorium“, care de obicei erau singurele încăperi ce aveau căldură iarna în mănăstiri, nu ca să nu le înghețe mâinile sau pentru confort, ci pentru o mai bună păstrare a manuscriselor. Canonul cărților Vechiului Testament a fost considerat încheiat cu cartea prorocului Maleahi, dar Canonul cărților Noului Testament a trecut printr-un proces diferit și mai dificil de selectare. Chiar dacă oamenii și-au dat seama de importanța sortării manuscriselor cuprinse în această carte, și chiar dacă au cunoscut pericolul de a lăsa afară ceva ce nu trebuie lăsat sau de

a adăuga ce nu este inspirat, ei nu aveau cum să fie desăvârșiți în această lucrare de sortare fără de cârmuirea puterii lui Dumnezeu. Dumnezeu a însuflat scrierea cărților pe care le-a selecționat pentru a forma ceea ce noi numim astăzi Sfânta Scriptură, dar a ales ca omul, sub supravegherea Lui de „Vegheator“, să fie acela care să pună împreună Canonul acestor cărți. A fost nevoie de o selecționare strictă, pentru că au fost multe cărți scrise după moarte apostolilor (cărțile apocrife), care nu susțin în totul învățătura dată odată pentru totdeauna primilor sfinți.

Primul test pentru selecționarea cărților Noului Testament a fost testul inspirației divine, care trebuia să arate că acea carte are tonul de autoritate a lui Dumnezeu. Al doilea test era testul autorului care a scris acea carte. Al treilea test folosit în selecționarea acestor cărți era testul examinării subiectului tratat de acea carte, pentru că trebuia dovedit că centrul subiectului este Domnul Isus. Al patrulea test era că trebuia să dovedească că acea carte a fost folosită de popor în adunările primilor creștini. Sinoadele creștine, aproximativ 30 amintite în istorie, au fost ceea ce astăzi numim conferințe, și în cadrul acestora se dezbăteau doctrinele creștine, câteva din aceste sinoade au avut un rol important în colectarea și selectarea manuscriselor.

În anul 90 d.Hr. a avut loc sinodul de la Jamnia, în anul 325 d.Hr. a avut loc sinodul de la Nicea, iar în anul 397 d.Hr. a avut loc sinodul de la Cartagina, când selectarea celor 27 de cărți care formează astăzi Noul Testament a fost finalizată în mod oficial. Nu a trecut mult timp, după care creștinismul a devenit religie legală, recunoscută de Stat în timpul împăratului Constantin. Astfel, au început ereziile strecurate de întineric și de interesele omenești să pătrundă în biserici. Așa s-a ajuns la situația în care oamenii depindeau de ceea ce li se spunea din Scriptură și în afară de clerici, devenise ilegal să citești sau să ai Scriptura. Oamenii făcuți destoinici de Dumnezeu au început lucrarea de traducere și răspândire a Cuvântului Scripturii și au plătit de multe ori un preț scump ca să asculte de Dumnezeu mai mult decât de oameni, și

astfel noi astăzi să putem avea într-un mod așa de accesibil cartea Sfintelor Scripturi. Traducerea făcută de Jerome în limba latină, în anul 382 d.Hr. și 405 d.Hr, a fost folosită de John Wycliffe ca să traducă Scriptura în engleza vorbită în acea perioadă.

În Anglia, John Wycliffe, care a fost profesor de filozofie și religie la Oxford, a ajuns să fie convins că pentru trezire spirituală este nevoie de cunoașterea Cuvântului, și după ce a fost dat afară din slujbă, pentru credința lui, s-a retras într-o mănăstire și în 1382 a tradus Scriptura. John Wycliffe a fost printre aceia care au început să învețe poporul că nu ești neapărat creștin dacă ești membru al bisericii, ci ai nevoie de credință. În anul 1455 invenția preseii de tipărit a lui Gutenberg a fost următorul pas uriaș înspre a ajunge la cartea pe care astăzi o numim Sfânta Scriptură. Presa de tipărit folosea litere turnate, care imprimeau cerneala pe hârtie. Sfânta Scriptură a fost prima carte tipărită. Într-o zi, doi oameni puteau face lucrarea de copiere a Scripturii pe care nu o putea face o odaie plină de călugări în luni de zile, dar pe lângă aceasta, era mai clară, mai ieftină și fără greșeli de copiere.

Numerotarea versetelor și a capitolelor a fost ceva introdus doar după secolul XIV, pentru a găsi un text mai repede și a ajuta la memorarea Cuvântului. În 1514, Desiderius Erasmus, care cunoștea greaca și latina a tradus pentru prima dată Noul Testament în paralel, adică în aceeași carte în greacă și latină. În anul 1517, Luther a publicat cele 95 de teze cu privire la răstăcirea bisericii de atunci de la credința adevărată și a pornit Reforma, deoarece a înțeles că mântuirea vine prin credință și este darul lui Dumnezeu pentru omul păcătos. De aceea s-a smuls din tradițiile fără de rost ale bisericii de atunci și a tradus Scriptura în limba poporului. Prin 1530 Tyndale William a tradus Scriptura din greacă în engleză, iar prin 1536 a tradus primele cinci cărți ale lui Moise din evreiește în engleză. Dificultatea traducerii într-o altă limbă nu este exact la fel de fiecare dată, dar ea există când între înțelesuri apare intervenția traducătorului. Aceste traduceri,

care au fost multe și făcute de diferiți oameni de-a lungul anilor, socotite ilegale de puterea papală, au pregătit calea Reformei care a atras mari persecuții din partea papei și a oamenilor lui, care nu doreau să piardă controlul asupra poporului de la care-și storceau bogățiile.

În anul 1611 a fost tipărită prima ediție King James, după care au urmat alte ediții și mai târziu și în alte limbi, așa că până astăzi Scriptura a fost în întregime tradusă în peste 260 de limbi. Pe la sfârșitul anului 1800 victoria Reformei a deschis calea unor predicatori să aducă mult câștig Împărăției lui Dumnezeu, așa cum a fost John Wesley sau Charles Spurgeon care vorbea în Londra unei adunări ce număra 6000 de persoane în fiecare zi de duminică, iar a doua zi mesajul rostit de la amvon era transmis prin telegraf și tipărit în America. Dumitru Cornilescu a fost omul folosit de Dumnezeu să traducă Sfânta Scriptură din greacă și ebraică în limbă română, ușor de înțeles. El a făcut această lucrare, care i-a schimbat viața, în decursul a patru ani, terminând-o 1931. Odată ce Scriptura a ajuns în mâna poporului, ca un stăvilar luat din calea apelor, el poate da navală și pune mâna pe mântuire.

Nu este chemare mai înaltă pentru un om ca aceea de a fi un vestitor al Evangheliei, Vestea Bună că cel păcătos poate fi mântuit prin planul lui Dumnezeu numit Har. Tema care străbate întreaga Scriptură este planul de răscumpărare al omului și felul în care poate să primească darul mânturii pentru a petrece veșnicia nu în iad, cum merită, ci în Cer cu Dumnezeu. Vestirea adevărului nu este o slujbă pentru oameni leneși, ca aceia care nu petrec timp cu Stăpânul în rugăciune și studiind Cuvântul. Adevărata propovăduire cuprinde întreaga viață a celui care vestește Cuvântul, fiind motivat de dragoste pentru Stăpân și pentru suflete. Această motivare include: adevăr, pasiune, pricepere, integritate și smerenie. „Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare, și la învățătura pe care o dai altora“ (1 Timotei 4:13). Împreună cu propovăduirea vine responsabilitatea de a trăi ceea

ce propovăduim și de a rămâne în adevăr, pentru că noi nu suntem decât robi ai Marelui Stăpân, care prezentăm invitația Stăpânului care a pregătit o masă bogată pentru cei pe care-i invită prin slugile Lui.

Stilul propovăduirii poate fi diferit, dar adevărul rostit trebuie să fie același cu cel scris. „Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele...“ (Evrei 13:17). Ca unii care știm că vom da socoteală, trebuie să considerăm important ceea ce este important, așa cum este adevărul Scripturii despre nașterea Mântuitorului din fecioara Maria, răscumpărarea sufletului nostru în meritul sângelui Domnului Isus, Învierea Domnului Isus, Venirea Domnului Isus pentru Biserica Sa și pentru judecarea lumii și faptul că această Scriptură este în întregime Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Vestirea Cuvântului Scripturii este o slujbă dată de Dumnezeu nu îngerilor, ci nouă, celor care am avut parte de harul iertării, dar să nu uităm că primii credincioși au atras atenția celor din jurul lor mai întâi cu felul lor de trăire, prin care au dovedit că se pun sub autoritatea Cuvântului Scripturii.

Când Domnul l-a vindecat pe cel chinuit de duhuri la trimis la ai săi să le spună ce a făcut Domnul pentru el, la fel și noi avem de mărturisit ce a făcut Domnul pentru noi. Trezirea într-o casă de rugăciune, într-un oraș sau chiar într-o țară are loc sub influența Duhului Sfânt, prin proclamarea Scripturii și mobilizarea, adică strângerea la un loc a acelora care au o foame sănătoasă în suflet, care este stârnită tot de Duhul Sfânt. Trezirea pe care o aduce Duhul Sfânt are ca rezultat trezirea acelora care dorm pe calea Domnului și aducerea la viață a acelora care sunt morți duhovnicește în păcatele și în greșelile în care trăiesc. În Scriptură am fost asemănați printre altele cu niște vase curate, în ideea că Dumnezeu pune în noi, ca apoi din noi să curgă mai departe, apa vie a Cuvântului.

Este important să cunoaștem și să înțelegem Sfânta Scriptură, dar este și mai important să ascultăm de ea și să o trăim. Legea a

fost dată prin Moise, dar prin Domnul Isus am primit harul de a deveni copii ai lui Dumnezeu. Simțurile noastre pot fi adevărate sau ne pot minți, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu ne minte nicio dată, de aceea în orice vreme poți să depinzi de El. Dacă nu pui fundație bună la casă, restul nu contează, de aceea este nevoie ca la temelia mântuirii noastre să fie meritele Domnului Isus și învățătura pe care El ne-o dă prin aceasta carte. Când mergem într-un loc unde nu am mai fost avem nevoie de direcții, și fiecare dintre noi ne îndreptăm spre viitorul veșniciei cu Dumnezeu sau departe de fața Lui, de aceea avem nevoie să urmăm direcțiile date de această carte numită Biblia sau Cartea Cărților, prin care Dumnezeu ne spune cum putem ajunge acolo unde este El. Ai primit sau ai refuzat mesajul acestei cărți?

Un om foarte priceput în afaceri a fost întrebat ce fel de oameni caută ca să angajeze și ce fel de angajați promovează în compania lui. Acel om a spus că se uită după două calități: „Oameni care stau și gândesc înainte de a face ceva și oameni care acționează după priorități.“ Este nevoie și de mare folos să stăm și să ne gândim: „Sunt eu mântuit? Dacă aș trece din viață în noaptea care vine, slujitorii căruia din cei doi Stăpâni vor veni după sufletul meu? Dacă stăm și ne gândim, nu este nimic mai important ca mântuirea sufletului nostru, de aceea este necesar să fim siguri că am luat decizia de a ne preda Domnului Isus. Prin pocăință ni se deschide ușa harului ca să primim iertare și darul mântuirii, iar apoi, prin trăirea după cuvântul Scripturii, Duhul Sfânt produce în noi roada care va spune ce fel de credincioși suntem. A ține ca prioritate poruncile Domnului și a continua să rămânem sub autoritatea Scripturii va aduce în viața noastră fericirea pe care o au cei mântuiți, care-și pun viața în slujba Domnului. Primește mărturia Scripturii, și după ce Duhul Sfânt te va face o faptură nouă vei avea siguranța că ești un suflet mântuit, care aparține Domnului Isus Hristos.

Amin

13

DOUĂ MINUTE DUPĂ CE MORI

„Dacă omul odată mort ar putea să mai învieze, aș mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele, până mi se va schimba starea în care mă găsesc.“

Iov 14:14

Fiecare serviciu funerar la care participăm ne aduce aminte că suntem doar călători pe acest pământ. La fiecare serviciu de înmormântare a unui creștin, de obicei, se amintește că acela care a murit a plecat într-un loc mai bun, într-o țară mai bună, unde se va odihni după cum i-au fost faptele. Deși, ori de câte ori ne despărțim de cineva drag în acest fel simțim durerea despărțirii, noi nu suntem fără nădejdea revederii. John Newton, care a scris cântarea „Mărețul har m-a mântuit“, atunci când a murit soția lui a spus că nici banca Angliei nu ar putea să-l recompenseze pentru pierderea lui, ci doar Dumnezeu cel bogat în îndurare poate mângâia sufletul prin nădejdea reîntâlnirii cu cei credincioși. O traducere mai detaliată a acestui verset citat la început spune: „Dacă un om moare, va trăi el din nou?“ Este întrebarea măcinată mult de mintea omului, și răspunsul pe care ni-l dă Sfânta Scriptură este: „DA“. La două minute după moartea biologică, sufletul tău sau al meu va fi tot viu, la fel de viu cum va fi peste un milion de ani, la fel de viu ca și peste mii și mii de ani. Vom fi tot vii, cu o conștiință lucidă, cu o memorie bună și cu simțuri ce vor face viața sufletului mai reală ca și viața pe pământ.

De cele mai multe ori privim la moarte ca la ceva care se

întâmplă altcuiva și, parcă indiferent de vârstă, ne spunem că mai avem puțin pe mosorul ce ne ține firul vieții, deși prin tot ceea ce ne înconjoară ni se spune: „Pregătește-te să-L întâlnești pe Dumnezeu!“ „Dacă un om moare, va trăi el din nou?“ Nu aici pe pământ. Dacă a ales să trăiască pentru Dumnezeu aici pe pământ va trăi pentru Dumnezeu și în veșnicie, dar dacă a ales să trăiască doar pentru el, Scriptura pune întreabarea: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost întâi vestită de Domnul, ne-a fost adevărită de cei ce au auzit-o“ (Evrei 2:3). Adevărul este că cel ce stă nepăsător față de această mântuire nu are cum să scape. „Dacă un om moare va trăi el din nou?“ Da, pentru că nu moare ca un câine, care apoi este uitat, ci moare având suflet și duh, care se întorc la Acela care le-a dat (Eclesiastul 12:7).

Muzeul de arheologie din Cairo, Egipt, la fel ca multe muzee de acest fel, vorbește clar prin obiectele găsite acolo că oamenii au fost întotdeauna adânc preocupați cu pregătirea pentru moarte, spre a avea, așa cum spunem noi, un loc de veci confortabil. Se făceau eforturi serioase ca faraonii să aibă cu ei când mor: slujitori, grâne, arme, aur sau orice alt lucru pe care-l socoteau a fi de preț, dar oamenii care-L cunosc pe Acela care este Învierea și Viața sunt preocupați nu cu moartea, ci cu viața pe care o trăiesc pentru Domnul, ca apoi să trăiască și după această viață tot pentru Domnul. Dacă am muri secerați de o moarte fulgerătoare, înainte ca grobaru să fie anunțat, înainte ca predicatorul sau preotul să-și caute un text biblic, sau să-și pregătească un mesaj pentru serviciul de înmormântare, ne-am afla în prezența stăpânului pe care l-am slujit, și, fiind mai vii ca oricând pe pământ, ne vom cunoaște destinul veșnic al sufletului nostru creat să existe veșnic.

Foarte multă informație despre ce se întâmplă după moarte o avem în cuvântarea Domnului Isus din Luca 16, în care ni se descriu două vieți paralele, cu destinații veșnice foarte diferite. Nici bogatul, a cărui nume nu ne este dat, și nici Lazăr cel plin de bube, nu au mai avut posibilitatea de a-și mai cumpăra timp spre

a-și extinde viza de călătorie pe pământ. Bogatul a murit, și s-a trezit într-o lume în care s-a aflat într-o poziție deosebit de dificilă, pentru că doar atunci, în sfârșit, a înțeles că de fapt nu a avut nimic a lui pe pământ, ci doar a fost un ispravnic peste tot ceea ce a avut. Abia ajuns în veșnicie bogatul nemilostiv a înțeles, deși prea târziu, că posesiile materiale, bogățiile, nu trebuia să-i fie stăpân, ci doar o slugă ce trebuia mereu disciplinată.

Billy Sunday, un predicator prin care a venit Billy Graham la mântuire, îi atenționa pe cei bogați și le spunea că nu pot duce bogăția lor de pe pământ cu ei, pentru că și dacă ar duce-o ea s-ar topi acolo unde merg ei. Este adevărat că nu putem duce bogăția cu noi, dar odată ce am devenit copii ai Domnului ni s-a deschis un cont la banca din cer, așa că putem trimite aceste bogății înaintea noastră, pentru a le pune în mâna Domnului Isus. Ce fel de om este acela care se dedică cu totul pentru ceva ce nu poate ține și pentru trupul său care-i va fi pus într-un mormânt, în același timp neglijându-și sufletul care va trăi veșnic? Domnul Isus spune că un nebun face așa. „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?“ (Marcu 8:36).

Într-o dimineață, când mergeam spre serviciu, am auzit la radio că în Germania un om a fost găsit mort în apartamentul lui, și după cercetările făcute se credea că a fost mort de cel puțin cinci ani de zile. Acel om avea toate utilitățile și taxele casei plătite automat printr-un sistem electronic, din contul lui de bancă. Chiar dacă trupul acelui om a stat ani de zile în casa lui, imediat după ce și-a dat ultima suflare, sufletul lui a fost colectat de agenții stăpânului pe care i-a slujit, și la două minute după moarte a ajuns la locul unde este și acum. Bogat sau sărac, fiecare trebuie să plece de pe pământ ca să de-a socoteală de isprăvnicia lui, și acela căruia i s-a dat mult, i se va cere mult.

În anul 2005, regina Elisabeta a făcut o vizită în Statele Unite ale Americii și a fost însoțită de 310 slujitori care să se îngrijească de toate nevoile ei. În același an a cheltuit peste 67 milioane de dolari pentru siguranța ei, atât când era în palatul cât și când a

călătorit. Sunt și alții care cheltuiesc chiar și mai mult, dar totuși vine o zi când fiecare trebuie să se despartă de tot ce are aici și să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu. Magazine noi, apar ca niște ciuperci, încercând să satisfacă nu așa de mult nevoile legitime ale omului, ci tot mai mult încearcă să-i dea omului ce și-ar dori, folosindu-se de faptul că omul vrea mereu ceva nou și mereu mai mult. Trăim într-o lume în care omul face tot felul de datorii și obligații financiare bazate pe un venit prevăzut și așa ajung robi. Chiar și atunci când ajung să aibă lucrurile dorite, ele nu pot fi mai mult decât niște cârje emoționale slabe care cedează, pentru că omul vrea mereu altceva.

Potrivnicul momeste omul cu plăcerile de o clipă și împachetează păcatul ca să pară atrăgător, ca pe un putregai ce se descompune și trebuie ascuns, dar copiii Domnului nu sunt în necunoștință de planurile celui Strâmb. Peste 28 de mii de americani și-au curmat viața anul trecut, pentru că, refuzând planul lui Dumnezeu și căutând împlinirea în lucrurile acestui pământ, au ajuns la concluzia că nu mai au pentru ce trăi. Lucrurile nu pot face omul cu adevărat fericit, ci doar o credință vie în Dumnezeu, o credință care ne face să trăim fără frică de moarte. O conștiință curată a unui suflet care trăiește pentru Domnul Isus este lipsită de frică, pentru că pe măsură ce umblă cu Domnul Isus Îl cunoaște tot mai bine și se poate încrede în dragostea Lui.

Dumnezeu mai are astfel de oameni de valoare, cu o conștiință curată, așa cum a fost și Urie, care, chiar dacă este fără de mare vizibilitate, are un caracter mai nobil ca oamenii admirați de oameni. Tot mai rari sunt oamenii mulțumiți cu puțin, ca și cu mult, și ca o taină a evlaviei vedem cum cel bogat de multe ori este nemulțumit, pe când unul sărac, care și-a încredințat viața aceasta și cea veșnică în mâna Domnului, este plin de pace și bucurie. Bucuria lumii este condiționată de circumstanțe, dar bucuria credinciosului este înăuntrul lui, pentru că vine de sus. Cerul, dar și iadul este mai real decât pământul de sub picioarele tale, de aceea te întreb: „Spre care din aceste două locuri ești

îndreptat?“ Dacă nu te interesează de sufletul tău, pe cine crezi că-l interesează? Dumnezeu a făcut tot ce a putut pentru tine ca să scapi de locul de chin, dar dacă vrei să ajungi acolo unde este El trebuie ca prin pocăință să vii la El.

Omului îi place de obicei cuvântul dreptate, mai ales când se gândește la calitățile și drepturile sale, dar nu-i place cuvântul judecată. Moartea, care nu face distincție între clase sau rase, trimite rând pe rând fiecare suflet înaintea lui Dumnezeu spre a da socoteală sau spre a fi răsplătit. Adevărul Scripturii ne face cunoscut faptul că nu trebuie să fim o victimă a celui care a înșelat oamenii, începând cu prima pereche din Eden. Scriptura este cartea pe care atunci când începi să o examinezi afli că ea deja te-a examinat pe tine, și în urma unei consultații este gata să-ți dea o prescripție ce duce la sănătate spirituală. Mulți au dorința să devină atleți de performanță, doctori, avocați, oameni cu succes în afaceri sau politică, dar nu au dorința de a birui monstrul numit păcat, care trimite sufletele în chinul cel veșnic. Acest monstru înșală omul cu privire la cine este în control, dându-i un oarecare simț că este în control, dar păcatul formează obiceiuri care sunt mai tari decât lanțurile, ca până la urmă să-i spună omului că nu poate trăi fără acel păcat.

Scăparea este la Domnul Isus, care a murit pentru a-i da omului din nou nevinovăția în meritul jertfei Sale, ca atunci când pleacă din acest trup, numit și cort sau vas de lut, să poată pleca într-un loc de fericire veșnică, care mai este numit al treilea cer. Primul cer este acela pe care-l vedem cu ochii; al doilea cer este Universul cu puzderia de stele, fiecare purtând un nume dat de Dumnezeu. Al doilea cer este așa de vast încât pentru a călători până la prima stea din „Calea Lactee“, folosind navele spațiale de astăzi, ar fi nevoie de peste 100 000 de ani (Isaia 14:3). Al treilea cer este un loc pe care Apostolul Pavel l-a vizitat înainte de a plăti cu viața lui pentru credința în Domnul Isus, și a descris acel loc ca un loc de fericire, care nu poate fi descris folosind cuvinte omenești. Va ajunge și sufletul tău acolo? Din milioanele de

suflete care au murit în lupte, niciunul nu s-a pierdut, ci toți, fie asuprit sau asupritor, s-au dus să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu. Nouă milioane de oameni au murit în primul război mondial, peste 50 de milioane în cel de-al doilea și alte milioane au murit în războaiele din Coreea și Vietnam. Douăzeci și opt de națiuni au participat la lupta de eliberare a Quveitului de sub asuprirea irakiană și totuși nu este pace pe pământ, pentru că omul nu a făcut pace cu Acela care este și un Dumnezeu al păcii.

Ne privim în oglindă, ne recunoaștem și ni se pare că nu ne-am schimbat deloc de ieri, de alaltăieri, dar când ne privim într-o poză de vreo 10 sau 20 de ani vechime recunoaștem, chiar dacă numai în noi, că timpul care a trecut peste noi și-a lăsat amprenta și am îmbătrânit, aceasta apropiindu-ne tot mai mult de clipa plecării de pe pământ. Romanii aveau expresia: „Memento mori!“, care înseamnă adu-ți aminte că vei muri, și acest sfat este bun și astăzi, deși, la fel ca în timpul lui Noe, tot mai mulți spun că nu-i interesează să audă vorbindu-se de răspunderea ce o are omul față de Dumnezeu prin propovăduirea neprihănirii. Când un suflet care refuză glasul Evangheliei moare, ajunge să stea în fața lui Dumnezeu și să audă care sunt pretențiile Lui de la om. Fiecare suflet va recunoaște că nu a putut ține Legea lui Dumnezeu, și atunci mila lui Dumnezeu va spune că a hotărât ca la vremea hotărâtă de El să-i trimită omului salvare prin Domnul Isus care a murit pentru cei păcătoși.

Când cel nemântuit va recunoaște că a refuzat mâna de împăcare a lui Dumnezeu, prin faptul că a refuzat calea pocăinței, se va vedea într-o haină nepotrivită înaintea lui Dumnezeu și va amuți, pentru că nici un argument nu va sta în picioare. Atunci dreptatea lui Dumnezeu nu va avea încotro, decât să dea sentința de despărțire veșnică de la fața lui Dumnezeu. „Dacă un om moare, va trăi el din nou?“ DA!, dar unde va fi sufletul tău la două minute după ce te-ai despărțit de acest ambalaj numit trup? O expresie epicuriană spunea: „Iubesc viața, pentru că ce altceva există?“ După acest standard se conduc mulți care se aruncă în

brațele viciilor, care apoi îi lasă dezamăgiți și chiar bolnavi. Bogatul nemilosiv a fost dus în locuința morților, într-un loc de chin, pentru că a trăit o viață de ispravnic necredincios în fața lui Dumnezeu și nu a avut milă față de sărac. Scriptura ne spune că locuința morților este un loc real, cu porți și cu chei, deși părerile diferă cu privire la unde se află, fără a fi dogmatici, am putea spune că este în adânc.

Înainte de jertfa Domnului Isus pentru sufletele oamenilor exista un loc de temniță pentru sufletele necredicioase, și un loc temporar de așteptare numit și sânul lui Avram, unde au fost aceia care au ascultat de Dumnezeu. Într-o împrejurare Domnul Isus le-a spus fariseilor că așa după cum Iona a stat în pântecul chitului trei zile, tot așa Fiul omului va sta în adâncul pământului pentru trei zile. Noi știm că trupul Domnului Isus a fost pus într-un mormânt, dar știm că sufletul nu era acolo în mormântul săpat în stâncă, ci era acolo unde a spus Domnul că avea să fie. „Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului“ (Matei 12:40). Chiar dacă cei din sânul lui Avram, pe vremea când erau în viață, au adus jertfe care temporar le acoperea vina, a fost nevoie să aștepte până ce Mielul lui Dumnezeu a adus ca plată de răscumpărare sângele Său, pentru că nu este un alt Nume dat oamenilor în care să fie mântuiți afară de Numele Domnului Isus Hristos.

„Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară...“ (1 Petru 3:18-20). La moartea Domnului Isus, Scriptura spune că mulți din sfinții Vechiului Testament au fost văzuți și este posibil ca acesta să fi avut loc în momentul de evacuare a locului numit Sânul lui Avraam (Matei 27:51-53). Credem că Paradisul a fost evacuat și cei de acolo au fost mutați într-un loc unde așteaptă, la fel ca martirii pe care-i auzim vorbind în

cartea Apocalipsei, până în ziua când se va împlini numărul neamurilor. Găsim în Scriptură că acești martiri au cunoștință cu privire la ce s-a întâmplat pe pământ și cu privire la ceea ce încă nu s-a întâmplat, și aceasta ne spune puțin despre trupul și cunoștința pe care o vor avea cei ce mor în Domnul. Toți oamenii mor, cu excepția acelor care vor fi găsiți în viață în momentul când va suna trâmbița lui Dumnezeu, trâmbiță care a mai fost auzită o singură dată pe Sinai. Nădejdea revenirii Lui este un gând cu care apostolul Pavel ne spune să ne mângâiem, pentru că în acea zi Îl vom vedea așa cum este (1 Corinteni 15:22).

Pentru a avea parte de Răpire este necesar să poți deosebi și asculta de glasul Păstorului cel Bun, deosebindu-L de orice alt glas, și este necesar să ai inima schimbată prin lucrarea de înnoire făcută în templul trupului tău de către Duhul Sfânt. Nimeni nu știe când va fi acea zi, și chiar Domnul Isus a spus că nu știe, în vremea când era pe pământ cu ucenicii Săi, pentru că atâta timp cât a fost pe pământ El s-a dezbrăcat în parte de slava cerească, spre a putea fi o jertfă de înlocuire potrivită pentru om. „Ci s-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor“ (Filipeni 2:7).

Un turist care vizita Europa a trecut pe lângă o grădină încântător de frumoasă, și pentru că a văzut poarta întredeschisă a îndrăznit să intre ca să admire grădina de flori. Era grădina unui om foarte bogat, dar nu a întâlnit înăuntru decât pe grădinar care i-a dat voie să viziteze toată grădina. Grădinarul i-a spus vizitatorului că nu și-a văzut stăpânul de 12 ani, dar menține grădina ca și cum ar veni chiar în acea zi. Așa trebuie să fim pregătiți pentru întâlnirea cu Domnul Isus, păstrând o frumusețe launtrică numită sfințenie și lucrând cu tot zelul pentru Stăpânul nostru cel bun. Chiar dacă nu vom fi în viață când va avea loc Răpirea Bisericii, trebuie să fim gata în orice zi, pentru că a fost rânduit de Dumnezeu ca omul să intre în veșnicie pe poarta morții.

„Dacă un om moare, va trăi el din nou?“ Da, și sufletul tău va trăi în locul pe care și l-a ales. Ai luat decizia de a-ți preda viața

Domnului Isus, ca atunci când vei sta înaintea Lui să-ți fie Mântuitor și nu Judecător? În fiecare zi luăm decizii importante sau mai puțin importante despre felul cum irosim timpul, banii, energia ce o avem, dar nici o decizie nu este mai importantă ca aceea de a asculta de Dumnezeu, căutând binele veșnic al sufletului. Se predică mult despre moralitate, dar multe biserici se opresc acolo. Este nevoie să fie vestit un Isus Hristos care a murit pentru păcătoși și care prin legământ îl îmbracă pe cel sincer cu haina neprihănirii Lui. El vrea ca aceia ce-L numesc Domn să trăiască căutând pacea și sfințirea.

Vrăjmașul sufletelor noastre nu neapărat vrea să avem ură față de Dumnezeu, pentru că la un moment dat ne-am speria, ci vrea să ne facă să uităm de El și de pretențiile Lui de la noi, ca astfel prin amânarea pocăinței, ziua plecării în veșnicie să găsească sufletul nepregătit pentru a se întâlni cu Dumnezeu. Amânarea este glasul morții, pentru că oferă un beneficiu pe termen scurt, care poate avea consecințe tragice, veșnice, ca în cazul bogatului nemilostiv. „Consanguineus lethi sopar“, spuneau romanii, adică „somnul este fratele morții“, pentru că nu știi dacă te mai trezești în acest trup, de aceea este bine să fii sigur că ești împăcat cu Dumnezeu. Vrăjmașul sufletelor oamenilor șoptește vorbe ce liniștesc, dar nu la urechea fizică, ci el îți sugerează minciuni la urechea minții. Darul vrăjmașului care-ți șoptește să nu te îngrijorezi nu este un dar, ci o capcană.

De obicei oamenii vor un Dumnezeu al închipuirii lor, care să fie de acord cu tot ceea ce fac și gândesc ei, un Dumnezeu care să accepte calea ce și-au trasat-o ei înspre a se simți nevinovați, dar felul în care omul poate fi mântuit nu este negociabil, ci se face în termenii dictați de Dumnezeu. Unii, chiar dacă nu spun aceasta, cer ca odată ce mor să aibă trupul ars, în speranța că scapă de o întâlnire cu Dumnezeu. Această practică se trage din obiceiuri păgâne și nu prezintă nici o dificultate pentru Dumnezeu în a judeca un astfel de suflet. „Dacă un om moare, va trăi el din nou?“ Da, va trăi! Dar unde? Sunt doar două locuri, sunt doar doi

Stăpâni și ne este dat nouă, oamenilor, să trăim o singură dată, după care urmează judecata lui Dumnezeu asupra vieții noastre. Când cineva refuză să audă ceva despre credința în Domnul Isus și îmi spune că nu crede că există iad, îl întreb ce va face în cazul în care după ce moare află că s-a înșelat.

Pentru că trăim într-o vreme când bolile contagioase pot călători cu avionul la clasa întâi și pot cuprinde cu iuțime tot pământul, este bine să știi că ești mântuit, pentru că nu știi clipa când ești chemat la cele veșnice. Timpul nostru pe pământ este ca o fereastră de oportunități în care Îl putem căuta și găsi pe Acela care dă darul mântuirii, dar nu îți garantează că și ziua de mâine va fi parte din această fereastră deschisă. „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape“ (Isaia 55:6). Care vrei să fie primele cuvinte pe care le vei auzi atunci când vei pleca de pe pământ ca să te înfățișezi înaintea Lui? Vino, sau depărtează-te? Prin deciziile ce le iei poți să alegi care va fi învierea de care vei avea parte, dar trebuie să știi că nu există refugiu în a fugi de Dumnezeu, ci doar a fugi înspre El.

Povestirea învierii Domnului Isus este frumos țesută în cele patru Evanghelii și pentru că El a înviat știm că sacrificiul Lui a fost primit de Tatăl, ca preț de răscumpărare, și știm că la rândul nostru vom învia cu un trup de slavă, asemănător cu al Domnului Isus după înviere. „Dacă un om moare, va trăi el din nou?“ Da, dar pentru un copil al Domnului moartea nu este decât o promoție, pentru că el spune: „Soarta mea este în mâna Ta...“ (Psalmul 31:15). Sunt picături, uneori chiar foarte scumpe, pe care nu le poți înțelege decât dacă le privești mai de la distanță. Este necesar să privim mai de departe poza veșniciei și să nu cheltuim prea mult timp asupra unor detalii nesemnificative cu privire la bogățiile nedrepte ale acestei lumi.

Privind la veșnicie, ne putem dedica cu sacrificiu lucrurilor care rămân veșnic, așa cum este mântuirea sufletului, pentru că un suflet care cu adevărat este mântuit, având în el gândul lui Hristos, vrea ca și alții să fie mântuiți. Nimeni nu poate trăi cu

adevărat, bucurându-se chiar de această viață, decât atunci când nu-i este frică de moarte. Una din expresiile cele mai folosite de Domnul Isus a fost aceea în care le-a spus ucenicilor Săi să nu se teamă. Primindu-L pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor, intrând pe poarta numită în Scriptură pocăință, poți avea o zi în care te-ai sculat copil al întunericului, dar odată iertat de El, te culci ca și copil al Luminii.

Când prin deciziile noastre Îl alegem pe Domnul Isus ca Stăpân, Îl alegem pe Acela care a dovedit că este Dumnezeu ce are puterea să dea și să ia viața. Chiar dacă avem informații limitate despre locul pregătit de Domnul pentru aceia care-L iubesc pe El, este suficient să Îl cunoaștem pe El, să știm că vom fi cu El și că promisiunile Lui nu se schimbă. În cer vom avea o memorie sfințită, în care vom ști lucruri din trecut, pentru că nu vom mai fi lipsiți de înțelepciune ca și în acest trup și nu va mai trebui să luptăm cu ispitele ce provoacă o minte firească. „Dacă un om moare, va trăi el din nou?. Alege să slujești numai Domnului Isus și într-o zi, așa cum a spus Iov odată, ochii tăi Îl vor vedea și El îți va fi binevoitor.

Amin

14

STATORNICIA ÎN CREDINȚĂ

„Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început.“ Evrei 3:14

Pentru aceia a căror ochi ai inimii sunt sănătoși și au o vedere clară este greu de conceput că ar putea ajunge vreodată să spună că vorbim prea mult despre credința în Domnul Isus, care ne-a făcut și continuă să ne facă bine. Credința, numită de data aceasta „încrederea noastră“, este o încredere în Domnul și nu în noi, și care la început, când am crezut în El, în ceea ce a făcut El pentru noi și în ceea ce ne-a promis El, ne-a deschis ușa harului, ca să primim iertarea și înfierea. Această „încredere nezguduită de la început“ ne-a schimbat viața, ne-a dat putere să trăim viața pentru El, la greu și la bine, dar această „încredere în El“ ne-a pregătit și harul să trecem din această viață fără frică. Tot acest „Bine“ vine de la Acela care este „Bun“, pentru că tot binele pe care harul îl aduce în viața noastră este un bine care ni se face din cauza altuia, la fel cum lui Mefiboșet i s-a făcut bine de către David din cauza lui Ionatan.

Pe măsură ce viața noastră trece, și participăm la tot mai multe servicii funerare, suntem tot mai interesați în „binele“ de la urmă, făgăduit de Acela care nu poate să mintă. Este un bine care vine peste ființa sufletului nostru creat să existe veșnic, când plecăm la locul unde ne-am adunat comoara, unde Domnul Isus ne așteaptă cu o cunună de biruitor, locul unde pentru prima dată, de la drep-turi limitate trecem la drepturi depline de moștenitori, devenind

părtași ai lui Hristos la slava Sa veșnică. „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiti“ (1 Petru 5:10). Acum trăim în acest trup pe care-l ținem înfrânat, uneori ca pe un cal nărvaș, care este supus slăbiciunilor, pentru că suntem din lut și știm că vom încheia alergarea ca biruitori, păstrându-ne încrederea până la sfârșit prin a rămâne în părtășie cu Hristos. Din Scriptură putem vedea că această credință poate fi mică, și atunci este foarte greu de luptat până și cu cele mai mici ispite. Poate lipsi uneori, ca în cazul ucenicilor care credeau că vor pieri în furtună, însă poate fi mare ca a sutașului, sau ca a femeii feniciene, care au primit vindecarea celor dragi lor, dar, oricum ar fi credința noastră, este de așteptat ca ea să meargă mereu crescând, ca și a acelor din Tesalonic (2 Tesaloniceni 1:3).

Ascultând de Dumnezeu am făcut pasul pocăinței, am fost chemați să ne punem încrederea în Hristos și așa să ne facem părtași Lui. Ne facem părtași Lui după ce am fost născuți de sus prin botezul în moartea Lui și am ieșit din apă la o viață nouă cu Hristos și în Hristos (Romani 6:3, Galateni 3:27). Această părtășie cu Hristos cuprinde tot ce harul a făcut și va continua să facă în viața noastră pe pământ. „Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: „Cine se laudă, să se laude în Domnul“ (1 Corinteni 1:30, 31). Neprihănirea Lui a venit ca o haină peste noi, iar vina noastră I S-a imputat Lui, de aceea pedeapsa păcatului a căzut peste El, ispășind-o pentru această vină pe lemnul crucii, de aceea tot meritul pentru ce facem vreodată bun cât și pentru mântuirea noastră este al Lui. „Ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui. În el avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său“ (Efeseni 1:5-7).

Când stăm la masa Domnului, înțelegând diferența dintre reali-

tate și simbol, în ascultare de El, luând pâinea și rodul viței prin a cugeta la suferințele Domnului, sufletul nostru este hrănit cu meritul Lui și devenim „părtași cu Hristos.” A sta la masa Lui este unul din modurile în care putem deveni tari în puterea tăriei Lui, fiindcă suntem părtași cu El. „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui” (Efeseni 6:10). O persoană care se numește creștin, dar nu devine „părtaș cu Hristos” nu este un suflet mântuit. Așa cum pietrele mici sau uneori mai mari devin una cu betonul turnat, tot așa trebuie să devenim și noi părtași cu El până la punctul unde El vorbește și acționează prin noi, ca apoi, pentru că nu doar am primit mântuirea, ci am și suferit împreună cu El, să devenim moștenitori împreună cu El. „Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El” (Romani 8:17).

Nu putem afirma că umblăm ca sfinți înaintea Lui până când nu putem spune: „Vreau să aleg ce vrei Tu să alegi pentru mine! Vreau să spun ce Tu vrei să spui! Vreau să fac ceea ce Tu vrei să faci prin mine”, pentru că devenind părtași cu El Îi aparținem, fiindcă am fost răscumpărați cu un preț nevinovat de sânge și tot ce facem bun I se datorează Lui. Acest principiu duhovnicesc este cel mai bine ilustrat de Domnul Isus în pilda viței și a mlădiței. „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). El ne-a dat slobozenia să alegem ce vrem noi să facem cu viața noastră, întrucât chiar și noi știm că nu poți să ai încredere într-o dragoste fără libertate, dar nu ne putem considera părtași cu Hristos prin credință, prin ce suntem noi singuri, ci prin ceea ce suntem cu El, prin meritul Lui.

Cuvântul citat la început ne atenționează că a rămâne „părtași cu Hristos” este o stare condiționată de păstrarea până la sfârșit a încrederii noastre. Israelii conduși de Moise ar fi putut intra în Țara promisă cam la 40 de zile de la plecarea din Gosen, dar datorită necredinței nu au intrat în Canaan, pentru că și-au părăsit

încrederea pe care au avut-o la plecarea din Egipt. „Vedem dar că n-au putut să intre din cauza necredinței lor” (Evrei 3:19). Părtașia cu Hristos de la sfârșitul acestei vieți, pe care fiecare creștin o dorește, când Îl vom vedea așa cum este, când vom sta la Masa Lui, când vom domni împreună cu El și vom locui în cetatea Noului Ierusalim, este condiționată în textul citat la început de cuvântul „dacă”. Este o condiție care ne spune că El lasă la alegerea noastră „dacă” vrem să plătim prețul ascultării, rămânând neclintii în încrederea noastră.

„Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea noastră nezguduită de la început” (Evrei 3:14). Acest cuvânt „dacă” ne spune multe despre importanța statorniciei de care dăm dovadă de-a lungul pribegiei noastre pe pământ. Statornicia este o virtute, asemenea unui program bun care oprește virusii de computer pentru a verifica tot ce este primit în computer, pentru ca astfel performanța lui să rămână la standardul dorit de cel ce a conceput computerul. Statornicia noastră în credință face posibilă părtașia noastră cu Hristos, nu doar pentru o vreme pe pământ, nu doar în bucurii și necazuri trecătoare, dar menținerea acestei încrederi nezguduite, prin care luăm decizii mici și mari, ne va face părtași cu destinul veșnic al Domnului Isus Hristos.

O cântare veche spune: „Ca un pom sunt lângă ape,/ Salvatorul m-a sădit,/ Și vreau ca a mele roade,/ Să fie coapte la timp!” Pomul este un simbol al statorniciei, al vieții și chiar al bogăției, pentru că pomii sunt de mare folos omului, începând cu faptul că pot face o umbră plăcută, pot ține aerul curat pentru că transformă bioxidul de carbon în oxigen, sunt materie primă pentru produsele din lemn, pot contribui la oprirea alunecărilor de teren și dacă sunt roditori produc hrană pentru om. În Sfântă Scriptură suntem comparați cu pomii cu roadă bună, cu roadă amară sau cu pomii care dau doar frunze. Dumnezeu vrea ca trăirea noastră să poată fi asemănată cu cea a unui pom roditor, care-și dă roada la timp. „El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștejesc; tot ce începe, duce la bun sfârșit” (Psalmul 1:3). Dacă te-ai duce vara în grădină

și te-ai așeza sub un măr care are roadă în procesul de coacere, oricât de atent ai privi la acea roadă nu vei vedea cum crește, pentru că trebuie să treacă multe ore pentru a vedea o schimbare. Dacă îți privești fața într-o oglindă ai să te recunoști pe tine, dacă a doua zi te vei uita din nou în oglindă vei spune că nu te-ai schimbat, dar dacă ai să privești la o poză peste vreo zece sau chiar douăzeci de ani, în mod sigur ai să vezi o schimbare.

Caracterul omului se schimbă înspre bine sau înspre rău, încetul cu încetul, chiar dacă noi nu vedem sau admitem, fiindcă ne credem în control. Este de dorit și de așteptat ca statornicia noastră în credință să producă schimbări în noi care să scoată tot mai mult în evidență trăsăturile lui Hristos, care vor spune celor din jurul nostru cine este Tatăl nostru. Vom fi diferiți de celelalte popoare, au promis israeliții lui Iosua când au intrat în Țara promisă, dar nu au fost statornici. Vom fi diferiți de celelalte popoare au promis din nou israeliții lui Neemia, când Domnul i-a adus din Babilon, dar din nou s-au dovedit a fi nestatornici, pentru că au umblat după dumnezei străini. Vom fi diferiți de lume, de toți cei care aleargă la potopul de desfrâu al lumii, de toți care-și strâng comori pe pământ, de toți care trăiesc doar pentru ei și doar pentru acum, am spus în hotărârea noastră sinceră când am intrat în apa botezului, dar oare am rămas noi statornici în credință?

Relaxarea disciplinei duhovnicești duce la contaminare cu păcat, dar cei înțelepți se poartă aspru cu ei când este vorba de dorințele firii, pentru că numai așa pot rămâne statornici păstrând încrederea lor nezguduită până la sfârșitul alergării. Unul din modul în care îndurarea lui Dumnezeu se revarsă peste viața noastră este acela că lasă necazuri care ne dau oportunitatea să ne dovedim încrederea nezguduită în El și ne pot mări credința prin experiențe cu Dumnezeu, în același timp nu ne lasă să ațipim sufletește. „De aceea ne lăudăm cu voi în Bisericele lui Dumnezeu, pentru statornicia și credința voastră în toate prigonirile și necazurile, pe care le suferiți“ (2 Tesaloniceni 1:4).

Povara și necazul pe care uneori Dumnezeu ni le dă s-ar putea

numi în termeni duhovnicești „daruri de la Dumnezeu“, pentru că atunci când ațipim El ne trezește cu nuiua sau bâta pe care o ținem în mână. Când ne-am făcut părtași cu Hristos practic am ales să crucificăm dorințele firii, și a crucifica firea înseamnă a merge într-o singură direcție, înseamnă a nu te întoarce vreodată înapoi și a nu mai avea planuri care nu-L includ pe Dumnezeu. Dacă noi am putea vedea ce vede El în viața noastră de la început până la capăt, când în ierarhia Împărăției Lui vom primi un loc specific pregatit nouă, nu cred că am căuta să schimbăm sau să înlăturăm vreun așa zis necaz pământesc (Romani 8:28). Pentru oameni a prospera înseamnă a-ți merge bine pământește, pentru cei credincioși înseamnă cu totul altceva. Pentru copiii Domnului succes și prosperitate înseamnă a te lăsa modelat de Duhul Sfânt după caracterul Domnului Isus, a te păstra ca un vas sfânt și curat spre a putea fi folosit pentru a-I aduce Lui folos.

Rămânem părtași cu Hristos în măsura în care ținem acest vas curat, pentru că toți avem potențialul de bine sau rău, de aceea statornicia noastră este ceva ce trebuie verificată mereu, privind omul ascuns al inimii în oglinda Scripturii, pentru că vrăjmașul nu încetează să ne pețască, să ne facă oferte și să ne dea înlesniri, dar să nu uităm că fiecare cimitir de care știm sau în care am fost ne spune ca el este un mincinos. „Atunci șarpele a zis femeii: «Hotărât, că nu veți muri»“ (Genesa 3:4). Câteva din tacticile de mare succes ale vrăjmașului sunt acestea: Vrea să ne ducă la punctul în care să ne izolăm de trupul lui Hristos care este Biserica; vrea să ne separe viața în compartimente cu privire la ce facem singuri și ce facem împreună cu Dumnezeu, iar după aceea vrea să vedem o oportunitate în a ieși de sub autoritatea Scripturii, pentru că aceasta ne face vulnerabili spre a-i accepta marfa care ne poate compromite, apoi ne poate cuceri.

Păcatul înșală prin a promite plăcere și independență, ca apoi acela care întinde mâna spre ce știe că nu are voie să se afle dependent și rob acelor vicii. În acest fel mulți ajung să caute religii care sunt mai tolerante cu ceea ce Dumnezeu numește păcat și boală pentru sufletul omului, și decât să ai o religie falsă,

care să-ți dea nădejdi false, este mai bine uneori să n-ai de loc. Lipsa de statornicie în credință ne poate pune pe fiecare într-o poziție periculoasă, ca pe biserica din Laodicea, care încântată de lume au ajuns să accepte compromisuri și să orbească spiritul până la punctul unde nu-și mai putea vedea adevărata ei stare. „Știi faptele tale: că nu ești nici rece nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: «Sunt bogat, și m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol“ (Apocalipsa 3:15-17).

În momentul de criză, când vei alege între a face ce vrea Domnul sau a face ceea ce vrei tu sau cei din jurul tău, care te influențează, va dovedi cine ești. Moralitatea lumii spune că este greșit să faci ceea ce produce durere altuia, dar învățătura Scripturii trece peste acest standard omenesc care coboară an de an și ne învață cum să avem de-a face cu semenii noștri ca să fim o binecuvântare pentru ei și cum să umblăm smerți cu Dumnezeu (Exodul 20:1-17). Lumea privește la ceva imoral, și după circumstanțe se întreabă dacă este timpul potrivit să facă acel lucru, dar copilul Domnului întotdeauna numește greșit ceea ce Dumnezeu numește a fi greșit, pentru că dorește să rămână părtaş cu Hristos, statornic în credință.

Dacă vrei să-ți păstrezi încrederea nezguduită în El, trebuie să te hotărăști, ca și Iosif, care va fi felul în care vei răspunde provocărilor și ofertelor întunericului. Iosif a fost provocat să păcătuiască în mod direct de nevasta lui Potifar, dar el a refuzat (Genesa 39:7). Iosif nu a fost atacat odată, ca apoi să poată răsufla ușurat că a trecut un mare examen, ci atacurile acelei femei au continuat, și aici se poate vedea statornicia lui Iosif. „Măcar că ea vorbea cu el în toate zilele lui Iosif, el n-a voit...“ (Genesa 39:10). Scriptura ne spune să ne împotrivim celui rău, dar câteodată ne spune că este necesar să fugim de ofertele lui. „Fugi de poftele tinereții, și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată“ (2 Timotei 2:22). Prețuiește părtășia celor ce-L cheamă pe

Domnul dintr-o inimă curată și nu sta lângă cei care toarnă apă pe focul Duhului Sfânt din inima ta și nici nu face lucrurile care vezi că sting acest foc. Nu numai tinerii, ci și cei care sunt bătrâni au nevoie să fugă uneori de pofte, dar se pare că tinerii sunt vânați mai ușor de vânătorul de suflete. Fugi de pofte, pentru că este mai bine să-ți pierzi haina sau alte lucruri materiale decât caracterul unui suflet nemânjit de păcat.

Tinerii trebuie să fie atenți când sunt în prag de căsătorie, pentru că atunci când au intenții serioase de căsătorie se poate să își permită ceea ce nu este permis celor necăsătoriți. Este bine să nu uite (de obicei tânărul) că acea persoană cu care petrece timp nu este soțul sau soția lui până ce nu încheie legământ în fața cerului. În același timp trebuie să menționăm faptul că un tânăr sau o tânără nu trebuie să se îmbrace provocator. O tânără sau o femeie știe când se îmbracă provocator, chiar seducător, acesta fiind un păcat, și un tânăr sau un bărbat știe să recunoască acest lucru. „Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, și caută neprihănirea, evlavie, credință, dragostea, răbdarea, blândețea“ (1 Timotei 6:11).

Iosif a rămas neclintit în încrederea lui în Dumnezeul care vede totul și la timpul potrivit, chiar dacă frații lui au crezut că au terminat cu visătorul de vise, s-a dovedit că nu i-au putut distruge visele, pentru că a rămas credincios statornic Aceluia care ia dat acele vise. Dacă ești un tânăr sau o tânără cu vise de a face ceva pentru Domnul, rămâi un suflet statornic în curăție, și Acela care a dus visurile lui Iosif la împlinire le va duce și pe ale tale, de aceea nu te compromite cu nici un preț. Dacă vrem să fim părtași cu Hristos la destinul Lui veșnic, ca Împărat al Împărățiilor și Domn al Domnilor, va trebui să considerăm important ceea ce am spus de la început că este important înaintea Domnului. Legătura și coaliția noastră cu păcatul care s-a dizolvat când eram în dragostea dintâi trebuie verificată și menținută. „...fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții“ (Apocalipsa 2:10). Acesta a fost modul de luptă cu păcatul lumii pentru mulți credincioși, și este bun și pentru noi astăzi. O stare și tactică de ofen-

sivă împotriva păcatului este mai eficientă ca una defensivă.

Dacă dai voie ochilor, urechilor, gurii sau gândurilor să cocheteze și să întrețină gânduri nepermise, și alegi să fii amabil cu păcatul, în timp păcatul te va clinti din statornicia ta și din dorințele tale bune de a rămâne curat. Cu timpul, acele provocări la care nu te-ai împotrivit categoric și în final se adună ca apele în spatele unui stăvilă slab, mai târziu vor deveni gânduri tolerate, apoi acceptate, iar la urmă acele gânduri de păcat vor rupe stăvilă și vor schimba standardul de sfințenie la care ai vrut să trăiești și la care ai dorit să fii găsit în ziua când Îl vei vedea pe Domnul. O companie care se ocupă cu regimul de slăbire a oamenilor a scris o lozincă: „Nimic nu gusta așa de bine pentru a fi slab și sănătos.“ Noi credincioșii putem spune privind ofertele păcatului: „Nimic nu gusta așa bine, pentru a știi că ai rămas ascultător de Dumnezeu!“

Unii oameni se spală și se îmbracă repede dimineața pe când alții mai încet, iar altora le trebuie foarte mult timp să se pregătească să poată ieși în societate. Unii au haine modeste, alții mai scumpe. Unii se știu îmbrăca simplu, dar cu gust și asortat, pe când alții nu dau importanță acestui lucru. Felul de a te îmbrăca își are locul și importanța lui, dar nu se compară cu a te ști îmbrăca pentru Dumnezeu, care nu privește la fața sau hainele omului, ci privește mai întâi să vadă cum este de sănătos sufletul și cum este îmbrăcat omul ascuns al inimii. „Podoabă voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu“ (1 Petru 3:3, 4).

Acest text, de data aceasta, nu spune să nu ai anumite lucruri, care au fost amintite, deși ele pentru unii pot fi o cursă, ci spune ca podoaba să nu stea în aceste lucruri exterioare. Omul este de obicei obsedat de exterior, sau de lucrul de fațadă și chiar a devenit expert în a spune multe despre cineva după cum arată, dar Dumnezeu, care este expert în toate, este mai întâi de toate interesat în partea dinăuntru, de aceea ea merită timpul și investiția

necesară, pentru ca atunci când El privește la omul ascuns al inimii noastre să vadă ceva de preț. Omul ascuns al inimii este curat atunci când Domnul ne dă darul mânturii, iar frumusețea pe care Duhul Sfânt o crește în noi prin virtuți sfinte este o lucrare ce durează în timp, așa cum este necesar timp ca să crească o roadă, așa cum în timp se zidești o lucrare bună.

„Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!“ (Psalmul 51:10). Dacă ai asemenea sufletul tău cu un pom, are acel pom viață? Poți să muți un pom la un loc bun și frumos, poți să-l decorezi cu fructe, poți să-i pui apă, poți să-i schimbi numele, poți să-l pui între pomi roditori, dar dacă este mort, totul este degeaba, pentru că este un pom mort. La fel este și cu sufletul fără naștere de sus. Orice etichetă ai pune pe o sticlă goală, tot goală este. În mod identic, sub titlul oricărei denominațiuni te-ai încolona, tot mort spiritual ești până când prin pocăință îți predai viața Domnului Isus, care-ți poate da viața duhovnicească și te poate face roditor. Este sufletul tău ca un pom care-și dă rodul la timp? Poți să spui că tot ce faci îți permite să rămâi în părtășie cu Hristos?

Acela care este părtăș cu Hristos și rămâne neclintit în credință are ca prioritate în viața lui dorința de a rodi, pentru că știe că tot ce face și adună în timpul scurt trăit pe pământ va trece sau îl va părăsi, dar ceea ce face pentru Domnul și de dragul Lui va rămâne veșnic și poate afecta atât eternitatea lui ca suflet mântuit, cât și a acelora cărora le spune despre mântuire prin credința în Domnul Isus. Poți purta multe titluri frumoase, poți merge în diferite locuri împreună cu cei vii, dar nu poți aduce roada căutată și cerută de Dumnezeu fără de Duhul Sfânt, de aceea cere-L de la Acela care a promis această putere minunată a Duhului Sfânt, după aceea rămâi părtăș cu Hristos, având încrederea nezguduită până la capăt, ca să te bucuri la sfârșit de alergare ca de o răsplătă împăratească. „Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa“ (Apocalipsa 3:11).

Amin

15

HRISTOS A ÎNVIAT!

„Dar îngerul a luat cuvântul, și a zis femeilor: «Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți și vedeți locul unde zăcea Domnul; și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți...»“ Matei 28:5-7

Învierea Domnului Isus din morți este cel mai important stâlp de adevăr al credinței creștine, fiindcă (1 Corinteni 15:17) creștinismul, care îi cuprinde pe cei ce cred în Hristos, a început și are ca suport această minune. Este evenimentul a cărui narațiune nu s-a schimbat de două mii de ani și este minunea care a confirmat rostul venirii Mântuitorului; valoarea și acceptarea jertfei Lui înaintea Tatălui. Însemnătatea învierii are un aspect teologic, dar dovada învierii este un adevăr istoric care a început cu prezența Domnului Isus între cei care au crezut în El, așa cum o găsim menționată în Scriptură, ca un lanț de 12 apariții în decursul a 40 de zile. Învierea Domnului Isus este împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu rostite prin prorocul Isaia, care a spus că „...dar, după ce Își va da viața... va trăi...” (Isaia 53:10). Minunea învierii ne spune încă odată că Adevărul este mai tare decât minciuna și chiar dacă oamenii au vrut să îngroape Adevărul, El s-a dovedit invincibil, pentru că a înviat și nu mai poate muri niciodată.

Învierea ne spune că Dragostea este mai tare ca ura, că Binele este mai puternic ca răul și Viața este mai tare decât moartea, de

aceea fii sigur că ești de partea Aceluia care este Viața și Dragoste, pentru a fi de partea celor biruitori, care vor trăi veșnic. „...Eu sunt învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11:25). Maria Magdalena, vindecată fiind în sufletul ei de Domnul, a fost prima care L-a văzut pe Domnul Isus după ce a înviat, dar ea a crezut că este grădinarul. Dumnezeu a fost primul Grădinar care a plantat ce era mai frumos pe pământ în grădina Edenului, apoi Adam a primit slujba de a fi grădinarul acelei grădini. Domnul Isus a devenit Grădinarul, care a făcut un nou tip de grădină numită Biserică, care are nu pomi, ci suflete mântuite. El este Cel ce se îngrijește de grădina aceasta. Domnul Isus a chemat-o pe Maria pe nume, apoi după momentele în care tristețea ei a fost înlocuită de bucurie, i-a spus să nu-L țină, ci să meargă la frații Lui, adică la ucenici, ca să le ducă vestea bună (Ioan 20:17).

Cuvintele „nu Mă ținea“, traduse mai precis, nu înseamnă nu Mă atinge, ci nu te agăța de Mine, ca și cum un copil se agăța de picioarele părintelui, căruia i se pare greu să umble în acel fel. După ce au trecut de șocul bucuriei și au răsturnat zidul necredinței, femeile au dus vestea bună ucenicilor, care erau doborâți de întristare. Necredința ucenicilor a fost spulberată atunci când Domnul Isus a apărut în mijlocul lor, deși ei erau închiși într-o încăpere, iar El le-a dat dovezile pe care ei le doreau, numai să creadă, ca apoi să poată duce la îndeplinire, cu o credință fermă, mandatul de a vesti Evanghelia la alții și pentru a putea mărturisi că au scris ceea ce au văzut și ceea ce au pipăit cu mâinile lor.

„Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu (Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale).“ (Luca 24:39, 40). Un suflet mântuit când moare biologic rămâne la starea de suflet și duh, având aceeași cunoștință ca pe pământ, dar într-un mod clar și fără probleme de memorie, până în ziua învierii, când va primi un trup de slavă. Domnul Isus a înviat și

S-a arătat ucenicilor în trup de slavă, având oase și carne, și cu toate că nu a avut nevoie, a putut consuma hrana dată de ucenici. Dovada aceluiasi fel de vorbire, aceleași fețe și priviri binevoitoare, faptul că a mâncat cu ei, a format și stabilit pentru totdeauna în mințile ucenicilor adevărul că Domnul Isus a înviat din morți. El a înviat cu trupul cu care astăzi este în ceruri, la dreapta Tatălui, unde cred că a fost primit în uralele îngerilor, deși ucenicii L-au recunoscut ca fiind Acela cu care cu trei zile înainte au stat la masa Cinei.

Urmele lăsate de rănilor primite când Domnul a pățimit vor rămâne veșnic un semn al dragostei Lui pentru noi, și într-o zi El ne va arăta urma acelor răni. Urmele rănilor Lui, ca niște trofee a unui viteaz, fac posibilă mijlocirea pentru noi în Ceruri, chiar și fără de cuvinte, și așa cum rănilor Lui sunt pentru veci parte din caracteristicile trupului Său de Slavă, tot așa vom avea și noi parte de domnia Lui veșnică ca Împărat al Împăraților și Domn al Domnilor. Rănilor Lui ne spun că este ceva onorabil să suferi pentru ceea ce crezi, pentru motive diferite, uneori îngăduite ca și noi să avem parte de suferințe. Când trecem prin evenimente pe care noi le numim necazuri și suntem ancorați de El, prin credința într-un Isus înviat din morți, avem tendința să devenim receptivi la ceea ce are El de spus și punem accent pe dependența noastră de El, care înseamnă sănătate spirituală pentru sufletul nostru, dând de multe ori la o parte obstacolele ce ne împiedică să-L urmăm îndeaproape.

Ziua învierii a fost o zi când multe obstacole au fost date la o parte. Piatra a fost dată la o parte, nu ca Domnul să poată ieși, ci ca ei să creadă. Soldații au fost dați la o parte ca să se vadă cât de neputincios este omul de a sta împotriva planurilor lui Dumnezeu; pentru ca mai marii preoților să aibă o mărturie și cei ce-L iubeau pe Domnul să poată avea acces la a vedea mormântul gol. Mărturia îngerilor îmbrăcați în alb strălucitor, care a făcut ostașii să cadă ca morți la pământ, spune ceva despre slava lui Dumnezeu; a început să dea la o parte necredința femeilor îndure-

rate de moartea Domnului. Mesajul îngerului a avut menirea de a se adresa naturii omului sceptic, care este predispus la necredință. Îngerul le-a spus că Cel viu nu mai este între cei morți și le-a adus aminte de ceea ce Domnul le-a spus înainte. De asemenea le-a spus că li se va arăta în viitorul apropiat. Îngerul le-a arătat mormântul gol și fâșiile de pânză ce au acoperit trupul Domnului, care erau ca și o cochilie goală, iar ștergarul era frumos strâns, ca un semn al prețuirii pentru cei care cu durere și dragoste l-au pus trupul în mormânt (Ioan 20:2-7).

Oamenii bogați, care aveau slujitori în acele timpuri, prin felul în care foloseau prosopul când serveau masa le comunica celor ce aveau slujba de a pregăti masa dacă au terminat servirea mesei sau dacă vor continua. Dacă prosopul era aruncat printre vase, însemna că a terminat de mâncat, dar dacă prosopul era frumos strâns, însemna că va continua sau se va reîntoarce la masă; de aceea stângerea cu grijă a prosopului din mormânt ne spune în mod simbolic că Stăpânul nostru se va întoarce pe pământ. Ziua Învierii este ziua în care Domnul a dat la o parte zidul păcatului care ne oprea pașii spre casa Tatălui. Este evenimentul minune care a făcut posibil ca noi să fim suflete cu un caracter nou, cu o natură nouă și cu un trecut păcătos iertat. Moartea Domnului Isus a reprezentat plata pentru păcat, și învierea Lui este ca o chitanță pe care o primești pentru a putea dovedi că ai plătit o datorie.

Învierea Domnului Isus a fost nu doar o dovadă că El este cine a spus că Este, ci a dovedit că moartea Lui ca Miel fără cusur a fost acceptată ca plată veșnică pentru păcatul omenirii. Chiar pământeste vorbind, un salvator care este mort nu poate salva pe nimeni, dar un salvator viu, așa cum este Domnul Vieții, poate slava prin credință pe cei care vor să accepte să fie salvați de El. Sfânta Sfintelor a fost deschisă tuturor ochilor din templu (Matei 27:50-51) prin sfâșierea perdelei de o mână nevăzută; aceasta a marcat încheierea vechiului fel în care ne puteam apropia de Dumnezeu, pentru că Domnul Isus a adus o jertfă, odată pentru totdeauna, înlăturând vina noastră care ne despărțea de

Dumnezeu (Efeseni 2:24), ca oricine vrea să vină la Tatăl să poată veni prin Domnul Isus, noua și singura cale și ușă spre viață veșnică. „Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit ...“ (Ioan 10:9).

Când Domnul Isus a murit pe cruce a spus: „S-a sfârșit!“, dar prin minunea învierii parcă auzim glasul Tatălui care ne spune: „Datoria a fost plătită“. Domnul Isus este singurul care a spus că va învia și a înviat (Ioan 2:19). A treia zi mormântul Lui a fost gol, de aceea vrăjmașii Domnului nu au avut o dovadă care să contrazică minunea învierii Lui. De aceea au recurs la minciună și mituire. Din oamenii care se ascundeau de frica Iudeilor, ucenicii au devenit martori ai învierii Domnului Isus, mărturisind în mod public această minune și nu numai acceptând să sufere pentru credința lor în Isus cel înviat din morți, ci chiar socoteau că este o învrednicire primită de la Dumnezeu a suferi pentru El. Cam la 20 de ani după învierea Mântuitorului, apostolul Pavel mărturiază că Domnul Isus s-a arătat ucenicilor după înviere.

„V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi, și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit. În urmă s-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. După ei toți, ca unei stârpituri, mi s-a arătat și mie“ (1 Corinteni 15:3-8). Cei care insuflați de Duhul lui Dumnezeu au scris cărțile Noului Testament nu au căutat să demonstreze în mod specific faptul că Domnul Isus a înviat, pentru ei era un lucru de la sine înțeles. Milioane de oameni au preferat să-și piardă viața pământească decât să tăgăduiască acest adevăr și această putere a învierii Domnului Isus, care le-a schimbat viața dinăuntru înspre afară.

Învierea Domnului Isus a deschis ușa locuinței morților, care ținea sufletele celor vinovați de păcatul strămoșesc, ne-a deschis ușa comunicării cu Cerul, a deschis ușa inimii noastre, pentru ca

Lumina Evangheliei să poată pătrunde ca să o curățească, sfințind-o pentru a sluji ca templu Duhului Sfânt. Aceste uși pe care omul nu le-ar fi putut deschide niciodată nu pot fi închise de om. Domnul Isus a murit ca să poată face odată pentru totdeauna ispășirea pentru păcatele norodului (Evrei 2:17). Ieșirea Domnului Isus din mormânt inaugurează începutul dispensației harului, când omul se poate împăca cu Dumnezeu Tatăl nu prin ținerea Legii date prin Moise, care a fost doar un Îndrumător spre Hristos (Galateni 3:24), ci printr-un Legământ Nou al Sângelui, făcut posibil în meritul creat prin moartea Mântuitorului (Matei 26:26-29).

Există lucruri și întrebări pe care cei ce refuză să creadă în Cel înviat din morți nu le pot explica, de exemplu: „Cine a dat piatra la o parte? Fâșiile de pânză care au înfășurat trupul Domnului de ce au rămas în mormânt? Acest lucru ne spune că nu a avut loc o intervenție omenească. De ce ucenicii au primit mărturia femeilor, care în acea vreme nu era considerată a fi valabilă? Iacov, fratele de mamă al Domnului Isus, devine din sceptic un stâlp al Bisericii. De ce ucenicii Domnului au acceptat bătaie, închisoare, și-au riscat, și-au dat viața susținând acest adevăr, chiar dacă au fost departe unii de alții. De ce un persecutor zelos și înrăit ca Saul din Tars a crezut în Domnul Isus ca fiind Mesia?“ Acestea sunt doar câteva din dovezile care spun: „Isus Hristos a înviat!“

Mormântul lui Buda din China, mormântul lui Lenin din Rusia, mormântul lui Mohamed din Arabia și toate mormintele celor care au murit sunt încă ocupate de rămășițele trupurilor lor, oricât de bine păstrate, oricât de descompuse sau minuscule ar fi ele, dar mormântul Domnului Isus Hristos este gol, pentru că Domnul nu a avut nevoie de el decât pentru trei zile, așa cum Domnul le-a spus dinainte, când a menționat minunea cu Iona în pântecul chitului. Mulți au avut îndrăzneala să poarte numele de Isus, dar nu există decât un singur Isus care este Mântuitor și care a înviat din morți, fiind pârga celor adormiți (1 Corinteni 15:20). Domnul Isus S-a arătat celor doi ucenici pe drumul spre Emaus,

dar El nu le-a îngăduit să-L recunoască până la frângerea pâinii. Un musafir invitat să rămână peste noapte în casa unui Israelit nu frângea pâinea, ci doar stăpânul casei avea acest drept, dar Domnul Isus a arătat din nou că El este Stăpânul, care a devenit Pâinea vieții ce s-a frânt pentru lumea celor flămânzi după nevinovăție și neprihănire.

Chiar și Toma, care a lipsit dintre ucenici la prima arătarea a Domnului și care se pare că a cerut ce nu trebuia să ceară, L-a văzut pe Domnul. A văzut rănilor Domnului, și atunci când a văzut a crezut imediat, fără nici o altă ezitare. „Drept răspuns, Toma i-a zis: «Domnul meu și Dumnezeuul meu!», «Tomo» i-a zis Isus, «pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut»“ (Ioan 20:28, 29). Privind la experiența lui Toma putem spune că este bine să prețuim minunile, pentru că ele încă mai au loc, dar în afară de minunea nașterii din nou nu trebuie să alergăm doar după minuni, pentru că aceasta ar dezonoara Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece am spune că Acesta nu ne este îndeajuns. A crede Cuvântul Scripturii înseamnă a fi în rândul celor credincioși, nu în a celor necredincioși. A crede înseamnă a fi în rândul aceloră despre care Domnul Isus spune că este „ferice“ de ei.

Dacă vezi că ai puțină credință, în loc să ceri minuni, ca să crești în credință, roagă-te, trăiește curat și fă ce a spus un vechi credincios cu numele de Augustin: „Tolle, lege“, adică „ia și citește“ această Scriptură care-ți vorbește despre Isus care a înviat din morți. Dacă vrei să crești în credință, studiază cele patru Evanghelii, studiază Isaia 53 și Psalmul 22 ca să vezi felul în care misiunea Domnului Isus a fost vestită cu mult timp înainte. Hristos cel înviat are toată puterea în cer și pe pământ, de aceea a-L avea de partea ta înseamnă a fi de partea celor care biruiesc. Mesajul Lui pentru cei ce-I aparțin Lui este același și astăzi: „Pace vouă!“, „Bucurați-vă!“ și „Nu vă temeți!“. Cei care mor în Domnul, după ce L-au slujit, au glorioasa nădejde a învierii, pentru că la sunetul trâmbiței vor învia și ei la o viață nouă într-un trup de slavă, datorită faptului că Domnul Isus a murit și a înviat

(1 Tesaloniceni 4:13-17). Este Dumnezeuul tău viu? Expresia „Viu este Domnul“ folosită în Vechiul Testament (1 Samuel 14:45, 19:6) a primit o nouă menire atunci când Domnul Isus a înviat. Atunci când crezi în El poți să spui cu bucurie: „Viu este Domnul Meu care a înviat, pentru că la fel și sufletul meu este și va fi viu în veci vecilor!“ Învierea este evenimentul care-i vorbește omului într-un mod clar, dar miraculos, că ceea ce Dumnezeu spune face, fie că este vorba de pedeapsa pentru cel care nu scapă de vina păcatului cât timp este în viață, sau că este vorba de promisiunea învierii, a răpirii și a mântuirii noastre veșnice. „El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile“ (Filipeni 3:21).

Când Domnul Isus a spus că I S-a dat toată puterea în cer și pe pământ (Matei 28:18), aceasta includea și puterea de a-i învia pe cei morți și de a-i strânge laolaltă cu cei care vor fi în viață, pe pământ, în momentul Răpirii. Când îngerul a spus femeilor: „Iată că v-am spus lucrul acesta“, ne-a spus și nouă că, odată ce am ajuns în posesia acestui Adevăr, trebuie să-L ducem mai departe, la cei care nu-l cunosc sau care nu l-au simțit puterea. Înger înseamnă mesager. Dumnezeu a ales să folosească acești slujitori creați de El pentru a fi în slujba Lui, și uneori în a noastră, ca să-i aducă omului mesaje de la Dumnezeu. În Scriptură găsim că îngerii i-au comunicat lui Avraam planul cu privire la cetățile Sodoma și Gomora, un înger a vestit nașterea lui Samson, un înger a vestit nașterea lui Ioan Botezatorul, un înger i-a vestit Mariei că a fost aleasă ca să-L nască pe Mesia și tot un înger a adus femeilor vestea că Domnul Isus a înviat. Noi, care am crezut și beneficiat de Învierea Domnului Isus, am primit mandatul de a duce mesajul Împăratului Isus la cei ce nu-L cunosc prin Cuvântul Scripturii.

Oamenii de pe pământ se împart de obicei în oameni mulțumiți, care se bucură de viață, și în oameni mereu nemulțumiți. Aproape totdeauna, fără excepție, aceia care sunt de

obicei mulțumiți sunt oameni mai fericiți. În nimeni nu se vede mai bine această stare de fericire decât în cei care odată ajunși mântuiți devin martori ai învierii Domnului Isus. Pe măsură ce oamenii mântuiți privesc tot mai mult la lucrurile și situațiile vieții, din perspectiva veșniciei, au o inimă tot mai ușoară și pot opri îngrijorările vieții de a-i copleși și face nefericiți. Simțul mântuirii este un simț al bucuriei, care ne duce la o stare în care vrem să-L adorăm pe Acela care a murit, a înviat și este viu în vecii vecilor. Numele și persoana Lui este tema cântărilor din ceruri prin care Dumnezeu este proslăvit, și acest fel de manifestare a bucuriei prin cântare va continua pentru totdeauna (Apocalipsa 5:9).

Muzica care laudă Numele Domnului a fost și este una dintre cele mai expresive feluri de manifestare a unei stări fericite, atunci când inima participă în acest fel pentru a-I aduce închinare lui Dumnezeu (Evrei 13:15). Este frumos să auzi că Domnul Isus a înviat și este frumos să asculți mesaje și cântări care vestesc mesajul de biruință al învierii, dar nimic nu întrece experiența întâlnirii cu Cel înviat din morți, ca apoi să știi în mod personal că El este viu. Îngerul a invitat femeile să vadă locul unde zăcea Domnul, și dacă încă nu ai luat hotărârea de a-ți preda viața Acelui care este Viu în veci, astăzi Domnul Isus invită și sufletul tău să primească darul iertării, pentru a fi pregătit să-L întâlnești pe Dumnezeu. Este Darul de care noi, oamenii, aveam nevoie cel mai mult și Îl putem primi prin persoana Domnului Isus care a murit și a înviat.

Dacă cea mai mare problemă ar fi fost economia, Dumnezeu ne-ar fi trimis un economist priceput. Dacă cea mai mare nevoie a omenirii ar fost să ne vindece de bolile trupești, ne-a fi trimis doctori care să descopere soluții pentru orice boală, dar cea mai acută lipsa a noastră a fost aceea de a avea un Mântuitor, care să ne mântuiască de păcatele noastre, de aceea a trimis pe Fiul Său Preaiubit. Oricât de priceput a ajuns în tot felul de domenii, omul a rămas tot neputincios în fața problemei lui spirituale de a fi un

suflet păcătos și mândru, de aceea Tatăl L-a trimis pe Fiul să moară pentru păcătoși și a confirmat acceptarea plății făcute din plin, prin a-L învia din morți. „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui“ (Fapte 2:32). Îngerul le-a invitat pe femei să vadă mormântul, care de fapt nu era al Domnului. Domnul a purtat o vină, o cruce și o cunună de spini care nu era a Lui, pentru ca noi astăzi să ne putem bucura de o neprihănire care nu este un rezultat al efortului faptelor noastre, ci este o neprihănirea a Lui, care se primește prin credință (Romani 1:17, 3:21, 5:18). Chiar dacă mergi la biserică sau faci fapte bune, încă nu ai ajuns la un succes duhovnicesc până când nu ai o credință a ta personală în Acest Isus minunat care a murit și a înviat.

Domnul Isus și-a întrebat odată ucenicii: „...Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?“ (Matei 16:13). Apostolul Petru, prin revelație divină, a avut răspunsul corect și a spus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!“ (Matei 16:16). Tu cum răspunzi la această întrebare? Cine este Domnul Isus pentru tine? Dacă răspunzi prin a spune că El este Fiul lui Dumnezeu care a murit și a înviat pentru cei păcătoși este util să mai răspunzi la încă o întrebare pe care odată a pus-o Pilat din Pont, cel de-al șaptelea guvernator roman al Iudeii: „...Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?“ (Matei 27:22). Acum poți alege să refuzi sau să amâi oferta Lui de pace, prin care te poți împăca cu Dumnezeu Tatăl, și aceasta te va lăsa tot în întuneric spiritual, tot neîmplinit și nefericit, sau poți să-L chemi în viața ta ca Mântuitor al sufletului tău și El va veni, te va face slobod de vina păcatului, îți va da un nou scop de a lucra pentru lucruri ce rămân veșnic și vei avea o nouă direcție pentru viața și destinul tău veșnic.

Adevărata slobozenie nu devine reală în viața omului până ce nu primește iertarea Domnului, ca prin această slobozire de vina păcatului să poată fi inundat de bucuria mântuirii pe care o primește sufletul restaurat prin har la starea de nevinovăție înaintea Ziditorului. Fă pași înainte, în ascultare de El, fără regrete, pentru că oricât te-ar costa pământește, nu este prea mult când

privești la răsplata celor care ascultă. Lasă-te modelat de Cuvântul Său ca un lut moale în mâna Olarului, și El te va folosi spre Slava Împărăției Lui, pentru că numai prin supunere față de El vei putea realiza ceva bun cu viața ta. Pocăința este o experiență care te va schimba pentru totdeauna, dar fără ea nu poți beneficia de sacrificiul și de Învierea Domnului, de aceea dacă nu ai avut această întânire cu Isus cel înviat din morți cheamă-L astăzi în inima ta, și El va veni. Atunci vei privi la acest adevăr al învierii Domnului Isus și vei mărturisi că ziua pocăinței ți-a schimbat viața din temelii și a făcut din tine un suflet mântuit și fericit.

Amin

16

CREATORUL ȘI CREATURA

„Toate aceste lucruri, doar mâna Mea le-a făcut, și toate și-au căpătat astfel ființa, - zice Domnul. - «Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu.»“ Isaia 66:2

Cine a creat Universul în care trăim, cu tot ce el cuprinde, în cei 30 de miliarde de ani lumină în lungime, așa cum este el măsurat astăzi? Este o întrebare filozofică, dar și teologică, pe care cei ce discută subiectul originii o abordează de multe ori, dar această întrebare nu se lasă cucerită decât de un răspuns duhovnicesc. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnie, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El“ (Coloseni 1:16, 17). Este un adevăr acceptat în lumea științifică și anume că Universul se extinde mereu, și privind înapoi în timp la acest adevăr am putea vedea că Universul în care ne găsim a avut un început, și cei ce cred cuvântul Scripturii știu că a fost creat prin a fi chemat în existență de Creator. „...El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții, și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi“ (Romani 4:17).

Universul care cuprinde pământul este infinit în complexitate,

cu o arhitectură maiestuoasă în care nimic nu a fost lăsat în voia șanseii și totuși Scriptura ne spune că există oameni pe care-i numește nebuni, care atacă adevărul cu privire la începutul și sfârșitul lumii în felul în care noi o cunoaștem, care spun că totul a început fără de un Creator și că de fapt nu există Dumnezeu. De ce suntem aici? Este o altă întrebare des frământată în covata minții omului, despre care se spune că este cununa creației lui Dumnezeu pe care l-a făcut din țărână, dându-i suflare de viață din Duhul Lui. De ce dacă avem o memorie care reține în mod permanent toată informația cu care vine în contact folosim doar aproximativ 2% din ea, suntem foarte limitați în ceea ce privește accesul pe care-l avem la această informație atât de vastă? Sunt întrebări la care știința nu poate da răspunsuri care să mulțumească sufletul omului care undeva, în adâncul lui, este convins de existența unui Creator.

Credința în Dumnezeu este singura poartă pe care poți intra ca să începi să găsești răspunsuri la acest fel de întrebări grele. Nu este vorba de o religie a emoțiilor, ci a adevărilor dovedite de semnătura Creatorului care Și-a lăsat amprenta pe ce a creat, cu scopul de a fi căutat de creatura mâinilor Sale. Când s-au auzit cuvintele: „...Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...” (Genesa 1:26). Acestea au fost cuvintele Creatorului care a creat o făptură asupra căreia să-Și reverse dragostea și de la care se așteaptă să primească dragoste, dar pentru că i-a lăsat omului voința liberă această dorință a lui Dumnezeu nu s-a realizat în primii oameni din Eden, nici în poporul Israel, ci numai în Biserica Sa pentru care a plătit cu suferință și cu sângele Lui.

Omul de astăzi are întrebări la care numai omul de tip nou, numit și creștin, născut din nou, poate să răspundă, pentru că astfel de lucruri nu sunt pricepute doar cu ajutorul rațiunii, ci prin credința care se ridică mai sus de rațiune, unde se primește adevărul lui Dumnezeu. Pe lângă evidența științifică, pe lângă adevărul Scripturii, acela care umblă cu Dumnezeu Duhul Sfânt are dovada experiențelor personale care-i dau o realitate a

prezenței lui Dumnezeu în viața sa. Noțiunea de adevăr absolut este o altă întrebare cu care se chinuie mințile celor care ar dori să nu existe un Creator căruia să-I fie răspunzători, fiindu-le frică să nu deschidă ușa unor teorii care nu se potrivesc cu gândurile lor firești, refuzând să creadă în existența unui Creator Desăvârșit și Atotputernic. Dovezile ce le avem arată că există o inteligență creatoare care a proiectat totul, începând de la compoziția atomului, la arhitectura codului genetic și până la prezența de netăgăduit a miliardelor de astre cerești.

În textul pe care l-am citat la început, Dumnezeu Creatorul, care cuprinde tot spațiul, timpul și vede lumea cu tot ce cuprinde ea de la început și până la sfârșit, alege să răspundă acestei întrebări cu privire la creația Sa atunci când ne spune: „Toate aceste lucruri, doar mâna Mea le-a făcut, și toate și-au căpătat astfel ființă...” (Isaia 66:2). Este spre folosul nostru să înțelegem că știința și credința nu sunt separate și că am fost creați de un Creator care se lasă găsit de cei care-L caută. Ca un tată drept, care pentru că își iubește copilul îl lasă să sufere consecința unor decizii greșite, tot așa Tatăl nostru cel ceresc, în dreptatea Sa, lasă oamenii să aibă parte și de suferință, dar ceea ce mulți nu știu sau ignoră este faptul că El suferă împreună cu ei.

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al lucrurilor cunoscute de noi oamenii ca lucruri naturale sau pământești, dar El este și un Dumnezeu al lucrurilor pe care noi le numim supranaturale. Dintre cele naturale, pe care nu le poate ignora nimeni, sunt suferința și moartea. Adevăruri vechi și adevăruri noi, credința în Dumnezeu și știința cu tehnologia ei modernă, care vrea să explice chiar și ce nu poate, trebuie să accepte faptul că toți oamenii pot ajunge să simtă cel puțin câteva din nuanțele diferite ale durerii și chiar să moară. O companie din California face afaceri profitabile folosindu-se de disperarea omului de a se ține agățat de viață prin aceea că pentru o sumă de 20 de mii de dolari (în 2006) îngheață trupurile celor cu boli terminale în speranța că vor fi dezghețați cândva în viitor, când se va afla cură pentru

boala lor (Cryonics). Oricât ar vrea omul să evite trebuie să admită că suferința este reală și că moartea biologică este parte din viața omului, căruia Scriptura îi spune: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“ (Evrei 9:27).

De ce este suferință în lume? Este o întrebare care poticnește mulți oameni, și pe unii îi oprește de la a-L căuta pe Dumnezeu sau chiar de a accepta că El există. Suferința în viața omului, despre care așa cum spunea Iov este scurtă și plină de necazuri (Iov 14:1), se poate datora câtorva motive specifice din care vom aminti doar câteva. Uneori suferința este rezultatul unor alegeri greșite. De exemplu, dacă un om alege să bea și să conducă sub influența alcoolului poate face un accident în care El și chiar alții să fie răniți sau chiar să moară. Acest fel de decizie, care are un astfel de rezultat dezastruos, este motivul pentru care alții suferă și în această categorie specifică intră de multe ori copii. Când un soț și o soție divorțează, încep în viețile copiilor lor, în mod special dacă sunt mici, o adevărată serie de urgii dureroase, fără ca ei să fii meritat așa ceva.

Uneori omul suferă din cauza unor dorințe neîmplinite care nu sunt supuse voii lui Dumnezeu și când acestea nu sunt puse cu pocăință la picioarele Domnului în rugăciune pot fi o sursă de amarăciune și chiar de dramatism interior. Omul poate cunoaște așa zisa fericire temporară a lumii, dar aceasta nu-l face fericit, pentru că fericirea care nu trece poți să o ai numai când ești în voia lui Dumnezeu, pe oriunde te-ar duce aceasta. Moartea vine o singura dată, dar ea face omul necredincios să se teamă de ea în fiecare zi, pe când acela care este credincios Domnului știe că este nemuritor, spiritual vorbind, până în ziua când Dumnezeu îi va spune că și-a sfârșit alegarea pe pământ și este timpul să intre în moștenirea care i-a fost pregătită. Un alt motiv pentru care omul suferă este atacul celui rău, așa cum știm că a avut loc și în Eden. Acest atac prin care rezistența omului de a rămâne fidel Creatorului a fost biruită a adus căderea în păcat cu toate con-

secințele ei, de la blestemul asupra pământului, la suferința în trup, la moarte fizică și spirituală, și până la calamitățile naturale care ne amintesc mereu că trăim doar prin îngăduința lui Dumnezeu.

Un alt motiv pentru care suferim este faptul că Dumnezeu îngăduie acest lucru pentru îndreptare, pentru a învăța dependența de Dumnezeu, uneori pentru a ne feri de prăpăstiile pe care numai El le vede, pentru a învăța să trăim prin credință sau uneori pentru ca Numele lui Dumnezeu să fie proslăvit prin comportamentul pe care-l avem când trecem prin cuptoare. Uneori suferința este metoda prin care Dumnezeu ne dă oportunitatea de a ne dovedi credincioșia, având ca scop calificarea noastră pentru răsplătiri sau lucrări mai importante, pe care El le-a pregătit pentru viața noastră. Cei care au cicatrice, care sunt urma rănilor vindecate, pot să aline durerile celorlalți mai bine ca oricine. Uneori aceste suferințe și felul în care trecem prin ele, fără să cântăm, sunt o mărturie pentru slava Domnului.

Toma a văzut urma rănilor Domnului Isus și a crezut, iar cei din jur când văd urma rănilor noastre vindecate vor fi încurajați să creadă și ei într-un Dumnezeu care are un plan bun cu privire la tot ce face în viața noastră, chiar dacă noi nu-l înțelegem pe moment. În cuvântarea de pe munte, Domnul Isus numește fericiți pe aceia care plâng, pentru că ei vor fi mângâiați (Matei 5:4). A suferi nu înseamnă a fi melancolic și nici a-ți plânge de milă, ci este vorba de un plâns, care este rezultatul unei dureri ce o simți pentru cineva drag, pe care-l iubești mult. Domnul Isus, despre care prorocul Isaia a spus că a fost un „...om al durerii și obișnuit cu suferința...“ (Isaia 53:3), a plâns, dar nu pentru El, ci pentru alții. „Și dacă suferă un mădular, toate măduarele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate măduarele se bucură împreună cu el“ (1 Corinteni 12:26).

Durerea are putere de unificare asupra unei biserici, familii și chiar a unei națiuni, de aceea când avem parte de ea să nu o disprețuim, ci să încercăm să aflăm ce vrea Domnul să învățăm, sau

cum poate fi Numele Lui proslăvit prin aceasta. Sensibilitatea de a vărsa lacrimi pentru alții este ceva tot mai străin lumii de astăzi, dar este ceva foarte prețios în ochii Domnului. După ce am plâns pentru păcatul nostru și pentru durerea pe care acesta l-a produs-o lui Dumnezeu, este de așteptat de la noi să plângem împreună cu cei ce plâng și de asemenea să plângem pentru sufletele pierdute. Chiar dacă treci prin suferință, poți să te bucuri de o speranță și poți să știi că există o viață dincolo de necaz, de boală, dincolo de momentul de criză prin care treci și chiar dincolo de bătrânețe, pentru că El nu ne dă o nădejde care să fie bună doar pentru o lună sau un an, ci pentru veșnicie. Speranță înseamnă să te aștepți la un răspuns sau o acțiune favorabilă din partea lui Dumnezeu, mai devreme sau mai târziu în viitorul tău.

Emoțiile spun înăuntrul nostru, și uneori ne pot aduce așa de multe vești rele încât să ajungem la disperare, dar noi nu suntem chemați să trăim dependenți de emoții, cu toate că au multe de spus, ci suntem chemați să trăim prin credință, pe baza a ceea ce a spus Dumnezeu. De ce mai îngăduie Dumnezeu suferința în viața noastră? Un alt motiv este că până când nu suferim de fapt noi nici nu ne cunoaștem pe noi înșine cu adevărat. Uneori suferința în trup sau durerea în familie intră ca un tren greu pe o linie neîntreținută, ce n-a mai fost folosită de zeci de ani, care geme și scrâșnește sub greutate și stă gata să se destrame. Așa poate fi sufletul sau chiar căsnicia surprinsă de necaz într-o stare nepotrivită, când datorită nevegheții se poate produce un dezechilibru și chiar o prăbușire păgubitoare.

Pierderea pe neașteptate a unui copil, a unui soț sau a unei soții, pierderea unui părinte, dezamăgirea unor prietenii și încredere trădate, copiii născuți cu handicapuri, falimente financiare, falimentul spiritual al cuiva din familie, accidente cu urmări grave financiare și fizice, un cancer care a lovit într-un mod cu totul neașteptat, sunt doar câteva din modurile în care necazul poate atinge viața omului. Dezamăgirile vieții, care imediat invită disperarea, vin să-ți ofere așa zisa prietenie și descurajarea. Ele te fac

să vrei să fii altundeva decât unde ești, și să faci altceva decât ce trebuie să faci, de aceea trebuie luptat împotriva acestei arme a întunericii numită deznădejde, care te poate opri de la a face ce trebuie să faci, la vremea și ceasul încercării. În fața unor astfel de monștri Dumnezeu spune: „Încrede-te în Mine!“.

Textul citat la început ne spune că privirile Domnului sunt îndreptate spre cel ce suferă, și chiar cerul întreg, ca un nor de martori, stă să vadă cum va alege să se comporte. „...Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mahnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu“ (Isaia 66:2). Mulți, în asemenea împrejurări grele, aleg un sedativ în loc să aleagă un Salvator. Un sedativ este ceva care pe moment ameliorează sau chiar te face să nu simți durerea, și mulți întind mâna spre sedativul alcoolului, a filmelor care li se par că îi pun în lumea închipuită, nereală. Alte sedative periculoase pot fi drogurile sau patimele destrăbălate, dar cel care alege o astfel de soluție temporară îl va duce pe cel ce simte durerea tot mai jos, pe când acela care la durere își caută adăpost în Domnul și își încredințează soarta în mâna Lui știe că oricât de mare ar fi necazul și oricât de grea ar fi durerea, la sfârșit de drum îl așteaptă o cunună de biruitor.

În astfel de momente de durere roada Duhului, bucuria, strălucește mai frumos ca oricând, pentru că în pofida necazului acela care se încrede în Domnul, privind dincolo de această viață la răsplătirile celor credincioși, poate avea pace și se poate bucura de cer. Bucuria aceasta nu este o roadă care să crească pe sufletul vestejit și zbârcit de păcat, ci numai acolo unde Duhul Sfânt, ca într-un templu sfințit, se simte bine primit. Momentul de criză poate fi un moment pe care să-l lași să te copleșească, sau poate fi un moment pe care să-l folosești ca o oportunitate de a aduce Domnului o jertfă de mare preț înaintea Lui, așa cum a făcut Iov. „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mahnită“ (Psalmul 51:17).

Suferința ne pune pe genunchi, sau dacă alegem să cântăm ne poate împietri și ne poate pune într-o stare de răzvrătire față de

Dumnezeu. „Ferește-te să faci rău, căci suferința te îndeamnă la rău“ (Iov 36:21). Toți copiii Domnului au avut parte de necazuri și Domnul Isus ne-a atenționat că în lume vom avea parte de ele. Apostolul Pavel a avut o durere în trup, care era o suferință de natură spirituală, preventivă, și după ce l-a cerut Domnului să înlăture această durere de trei ori (1 Corinteni 12:8, 9) a trebuit să accepte, nu o explicație lungă din parte lui Dumnezeu, ci una scurtă, prin care i s-a spus: „...Harul meu îți este îndeajuns!...“ (2 Corinteni 12:9).

Un doctor, care și-a dedicat viața ca să lucreze și să ajute leproșii, a spus că dacă ar avea putere să înlăture durerea de la om nu ar face acest lucru. Trăind într-o colonie de leproși acest doctor a văzut cum lipsa simțului de durere cauzat de această boală ce afectează sistemul nervos a făcut din cei leproși oameni care arată ca niște monștri, pentru că nesimțind durerea nu s-au protejat, nu și-au tratat rana și în loc să se vindece rana s-a agravat. Dumnezeu a îngăduit să suferim pentru ca să putem înțelege mai bine cât de trecători suntem și să ne îngrijim mai mult de suflet decât de ce vedem cu ochii. Omul este creatura mâinii lui Dumnezeu, lăsat cu voință liberă, care datorită deciziilor rele a ajuns să aibă parte de suferință. Dumnezeu este ca un tată care atunci când își vede copilul în durere vrea să-l îmbrățișeze, dar acesta în loc să primească mângâierea Lui de multe ori o respinge. Așa am făcut noi cu Dumnezeu, de aceea El a suferit și încă suferă mai mult ca oricare om de pe pământ, pentru că El simte fiecare durere a creaturii mâinii Sale. „...El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui...“ (Isaia 53:4).

Majoritatea dintre noi când mergem într-o călătorie ne place să cumpărăm ceva amintiri care să ne aducă aminte de locurile pe care le-am vizitat. Domnul Isus a fost pe pământ, și când S-a înălțat la cer Și-a luat cu El amintiri pe care le va păstra veșnic. Aceste amintiri sunt urmele rănilor lăsate de piroane, care sunt un semn al dragostei Lui pentru noi. El simte cu noi când suferim și când suntem ispitiți, pentru că și El a suferit și a fost ispitit, dar

a biruit. „Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.“ (Evrei 2:18). El, Creatorul, prin care și pentru care au fost făcute toate lucrurile, simte cu noi când suntem persecutați și suferim pe nedrept. Când Saul persecuta Biserica, Domnul Isus i-a ieșit în cale și nu l-a întrebat de ce îi persecută pe credincioși, ci l-a întrebat de ce Îl persecută pe El personal. Domnul Isus este singurul care, chiar în trup de om, nu ar fi murit niciodată, dar a ales să moară pentru om. El suferă și astăzi când simte o răceală din partea noastră, ca a acelora din Laodicea, pentru că El, Creatorul, nu este doar o forță sau o putere cum cred unii, ci este o Persoană care suferă și se bucură împreună cu creatura mâinilor Lui.

Niciodată nu este vierul mai aproape de vie ca atunci când o tunde, și tot așa El este Cel mai aproape de noi când suferim, fiind gata să ne asculte suspinul inimii. „Tu auzi rugăciunile celor ce suferă, Doamne! Le întărești inima, Îți pleci urechea spre ei“ (Psalmul 10:17). Chiar dacă îți este dat să suferi, nu uita că privilegiile Lui sunt ațintite asupra ta. El a cântărit și socotit ca nu cumva încercarea să depășească puterea ta de a putea ieși biruitor din ea. „Căci așa vorbește cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfîntenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbăteze inimile zdrobite»“ (Isaia 57:15). El vindecă și astăzi dureri, ascultă și astăzi rugăciunea, de aceea nu lăsa ca emoțiile să-ți dicteze acțiunea, ci ia decizii care au la bază Cuvântul lui Dumnezeu.

Momente tragice, de tristețe, de confuzie și chiar de frică sunt toate stări cu care trebuie să mergem înaintea Domnului, iar El ne dă o pace diferită de pacea lumii ca să putem merge mai departe în ascultare deplină de El, pe drumul creșterii noastre spirituale. „Dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui“ (1 Petru 4:13). Un scriitor renumit cu numele de Mark Twain a spus că toți ne asemănăm cu luna prin aceea că avem o parte

întunecată a vieții în care suntem mai vulnerabili, și această parte a noastră este studiată de vrăjmaș cu un interes deosebit. Scăparea este numai în Domnul Isus care ne cunoaște pe deplin și numai cu lumina Lui poate cuceri și această parte mai întunecoasă a slăbiciunilor noastre, pentru ca voia Lui să fie făcută în viața noastră.

Istoria umanității, odată ce omul a căzut în păcat, este o istorie a suferinței. Boala, sărăcia, războiul, nedreptatea, ura, minciuna, asuprirea și moartea sunt rezultatul neascultării de Dumnezeu. Răul de pe pământ se datorează lucrării celui rău, care este ucigaș și mincinos, lucrare pe care Fiul a venit să o nimicească. Nimeni nu are dreptul să-L acuze pe Dumnezeu de ceva, pentru că El a creat o lume fără durere și fără păcat, în care omul a fost cu adevărat fericit. Sfânta Scriptură este cartea care arată originea problemei și felul în care omul poate fi salvat, pentru că nu este necaz și durere mai mare decât aceea de a nu fi mântuit și de a trece în veșnicie neîmpăcat cu Creatorul tău.

Cartea aceasta ne dă soluția care rezolvă criza apărută între Creator și creatură, când ne spune: „Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele...” (Fapte 3:19). Acest act al pocăinței nu înseamnă să lași cinci lucruri pe care le iubeai și să începi să iubești cinci lucruri pe care înainte nu le iubeai, ci înseamnă o schimbare a minții (metanoia). Este o schimbarea a felului în care privești la lucruri după felul în care acestea îți pot afecta sufletul și prietenia cu Dumnezeu. Pocăința înseamnă să crezi în Domnul Isus, și punându-ți încrederea în ce a făcut El pentru tine să-ți recunoști vina, să-ți pară rău că ai comis ceea ce Dumnezeu numește păcat, și apoi părăsind acele lucruri să faci voia lui Dumnezeu.

Biblia, diferită de toate cărțile din lume, ne spune că odată ce omul a căzut în păcat, Creatorul nu Și-a abandonat creatura, care prin neascultare a pierdut prietenia cu Creatorul, ci El a făcut un plan de salvare pentru care a plătit cu multă durere și chiar moarte. Odată ce acest plan numit și Har a fost oferit omului, Ziditorul a lăsat decizia vieții sau a morții în mâinile fiecăruia din

noi, astfel că putem alege să-L primim pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân sau avem o voință liberă ca să-L refuzăm. A-L refuza sau a-L amâna înseamnă a lua o decizie spre distrugerea ta, de aceea, primește-L azi pe Acela care te-a iubit atât de mult încât a murit în locul tău și îți vei petrece veșnicia cu Dumnezeu într-un loc de pace, unde nu vor mai fi dureri.

Când El îți deschide ochii inimii vezi lucrurile din perspectiva realității lui Dumnezeu, ea este singura care contează, și în acest fel vei ști să pui preț și să investești în lucrurile care rămân veșnic, nu în cele ce vor arde. Când Îl primești pe El în viața ta te acordezi, ca un instrument cu coarde, după voia Lui și ajungi să cunoști și să crești tot mai mult în iubirea Creatorului. Să-L primești pe El înseamnă să trăiești o viață trăită cu folos, pentru că nimeni nu este mai fericit la capăt de viață ca și acela care primindu-L să vadă că harul lui Dumnezeu în viața lui a adus câștig Împărăției lui Dumnezeu. Dacă-L primești pe Domnul Isus ca Stăpân și Îl lași să-ți conducă viața vei intra în rândul celor mai fericiți oameni de pe pământ, care nu neapărat sunt aceia care au cel mai mult sau cele mai bune lucruri de pe pământ, ci sunt aceia care cu adevărat se bucură de ce au, și ceea ce au sub cârmuirea Duhului Sfânt, este viață veșnică de la Dumnezeu, prin Isus Hristos Fiul Său.

Amin

17

AM VREA SĂ-L VEDEM PE ISUS!

„Niște greci dintre cei ce se suiseră să se închine la praznic, s-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat și au zis: «Domnule, am vrea să vedem pe Isus.» Ioan 12:20, 21

Starea omului care pentru prima dată începe să-L caute pe Domnul Isus nu poate fi o stare de întuneric total, dar nici de lumină, ci este un întuneric în care începi să vezi ceva. Acest fel de comportare este o expresie a nădejzii, asemănătoare cu ceea pe care o ai când privești un pom care a început să dea floare, apoi roadă, dar nu știi dacă roada va ajunge la coacere. Un om care începe să-L caute pe Domnul Isus este ca un om care s-a trezit, dar nu complet ca să deschidă ochii, ci doar a început să vină din lumea visurilor la realitatea lumii în care trăiește. Când intenția este sinceră, această căutare este lucrarea Duhului Sfânt asupra unui suflet care are ceva informație despre mântuire, o oarecare măsură de credință, și pentru că acel suflet are în el gândul veșniciei are și dorința de a fi împreună cu Dumnezeu. Motivele pentru care oamenii L-au căutat pe Domnul Isus au fost și încă mai sunt și astăzi diferite, pentru că nu toți care-L caută au dorințe sincere, așa cum a fost cazul lui Simon vrăjitorul, nu toți sunt gata să părăsească păcatul ca Felix și ca tânărul bogat, nu toți sunt gata să plătească prețul ascultării prin a-și dezlipi inima de bogății.

Domnul Isus a hrănit cinci mii de oameni cu cinci pâinișoare

și doi peștișori, care era mâncarea unui „băiețel“, și mulți din acei oameni au văzut în Domnul Omul care are cheia de rezolvare la problemele lor pământești, de aceea au început să umble după El. „Când au văzut noroadele că nici Isus, nici ucenicii Lui nu erau acolo, s-au suit și ele în corăbiile acestea, și s-au dus la Capernaum să caute pe Isus“ (Ioan 6:24). Domnul Isus a cunoscut motivul pentru care acești oameni Îl căutau și li s-a adresat în mod direct, spunându-le: „Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea, care rămâne pentru viața veșnică, și pe care v-o va da Fiul omului; căci Tatăl, adică, Însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui“ (Ioan 6:27).

Textul citat la început ne prezintă un eveniment din viața ucenicilor și a Domnului Isus, care a avut loc cu mai puțin de o săptămână înainte ca Domnul Isus să fie crucificat. „Niște Greci dintre cei ce se suiseră să se închine la praznic, s-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat și au zis: «Domnule, am vrea să vedem pe Isus»“ (Ioan 12:20, 21). Este un eveniment important pentru noi, cei care facem parte dintre neamuri, pentru că lucrarea Domnului în cei trei ani și jumătate cât a umblat cu ucenicii a fost îndreptată spre cei care locuiau în țara lui Israel (Matei 10:5), dar după ce a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit, după hotărârea mai dinainte făcută de Dumnezeu Tatăl, a ales să deschidă larg ușa mântuirii, pentru ca și neamurile să-I poarte Numele.

„Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele.“ (Fapte 15:14). În ziua aceea când grecii căutau să-L vadă, fariseii invidioși de minunea recentă a învierii lui Lazăr au recunoscut, cu necaz, că „...lumea se duce după El“ (Ioan 12:9), și printre aceia care-L căutau au fost și acești greci prozeliți, veniți să se închine la Templu. Ei erau prevestirea roadei bogate pe care Domnul avea să o aibă dintre Neamurile care spre deosebire de Israel au prețuit în mod diferit oferta mântuirii Lui. „Și nu numai pentru neamul acela, ci și ca să adune într-un

singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți“ (Ioan 11:52). Căutarea acestor greci și dorința lor de a-L vedea pe Domnul anunța un mare seceriș vestit mai dinainte de Domnul Isus. „...Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș“ (Ioan 4:35). Ei au fost ca o săgeată indicatoare spre multele oi despre care Domnul a spus că le are în alte staule. „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta glasul meu, și va fi o turmă și un Păstor“ (Ioan 10:16).

După planul minunat al lui Dumnezeu de a aranja lucrurile, la nașterea Domnului L-au căutat trei magi din Răsărit, care făceau parte dintre Neamuri, iar înainte de moartea Domnului L-au căutat niște greci dintre Neamuri. Acești greci au avut o atitudine de umilință, și într-un mod foarte politicos s-au adresat lui Filip, acesta s-a dus la Andrei, care și el era din Betsaida Galileii, ca mai apoi amândoi să meargă să-I spună Domnului despre cei ce-L căutau (Ioan 1:44). Dorința acestor greci și căutarea lor a reprezentat în acele clipe glasul neamurilor care aveau să-și pună nădejdea în Dumnezeul lui Israel, și astfel să fie altoiți în Butucul sfânt spre a face parte din poporul Domnului. Până la ceasul acela neamurile au avut acces limitat la Domnul Isus, așa cum găsim în cazul femeii siro-feniciene, care a cerut, și până la urmă a primit vindecarea fiicei ei.

„Drept răspuns, El a zis: «Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel»“ (Matei 15:24). Cei dintre Neamuri, cum a fost sutașul care a cerut și a primit vindecarea robului său, s-au evidențiat în mod deosebit înaintea Domnului pentru credința de care au dat dovadă, așa încât Domnul Isus a recunoscut că în Israel nu a găsit o așa mare credință. „...Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare. Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor“ (Matei 8:10, 11). Când Maria L-a rugat să-i scoată din impas pe cei de la nunta din Cana a spus că nu I-a sosit ceasul (Ioan 2:7). Atunci când oamenii au

vrut să-L omoare, aruncându-L de pe sprânceana muntelui, Cuvântul ne spune că nu-I sosise ceasul (Luca 4:29).

Când oamenii mai marilor preoți au vrut să-L prindă înainte de acest ultim praznic, din nou Cuvântul ne spune că nu-I sosise ceasul (Ioan 7:30, 8:20), dar găsim că atunci când Neamurile L-au căutat prin acești greci, a spus că a sosit ceasul să fie proslăvit, și aceasta avea să aibă loc după ce va muri pentru păcătoși, la fel cum un bob de grâu trebuie să moară ca să aducă roadă. „Drept răspuns, Isus le-a zis: «A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului»“ (Ioan 12:23). El avea să fie proslăvit nu numai prin gura neamurilor, dar avea să fie și a și fost proslăvit la dreapta Tatălui, după ce încheindu-și misiunea pe pământ S-a înălțat la cer. Căutarea sinceră a acestor greci a deschis drumul împlinirii promisiunii făcute de Dumnezeu, prietenului Său Avraam. „Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miază-noapte și la miază-zi; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta“ (Genesa 28:14).

Acela care începe să-L caute pe Domnul Isus cu dorința de a asculta de El este ca un om care vrea să ajungă la o anumită destinație, în cazul acesta Cerul, și cunoscând sau fiind informat că merge în direcție greșită se oprește, se întoarce și o ia spre direcția care-l duce spre destinația dorită. Un om care privește la meritele Domnului Isus, ca să fie mântuit, este ca un om care vrea să iasă dintr-o gropă și încetează să mai sape, adâncind groapa prin meritele personale. A-L căuta pe Domnul Isus după Scripturi și nu după obiceiuri și tradiții omenesti înseamnă a înceta să cauți fericirea unde nu poate fi găsită, ci a o căuta acolo unde ea poate fi găsită. Saul din Tars L-a căutat pe Dumnezeu într-un fel nepotrivit și a fost oprit de Dumnezeu din mersul lui, care era o cale greșită. Atunci a început căutarea Adevărului cu întrebările: „Cine ești Tu, Doamne? și Doamne, ce vrei să faci?“ (Fapte 9:5, 6), ca apoi să continue în direcția cea bună, rugându-se și postind înaintea Domnului (Fapte 9:11).

Saul, mai târziu Apostolul Pavel, a fost vasul ales de

Dumnezeu, în mod deosebit, ca să vestească Evanghelia Neamurilor. „...cine caută găsește...” a spus Domnul Isus în Matei 7:8, și chiar Filip, care a fost rugat de greci să facă posibil să-L vadă pe Domnul Isus, a fost unul dintre aceia care a găsit ceea ce au căutat numai în persoana Domnului Isus. „Filip a găsit pe Natanael, și i-a zis: «Noi am găsit pe Acela, despre care a scris Moise în Lege, și prorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif»” (Ioan 1:45). Zacheu a căutat să-L vadă pe Domnul Isus și s-a suit într-un dud ca să-L poată zări când va trece prin fața lui. S-a suit în pom nu doar pentru că era scund, ci probabil și pentru că fiind vameș era urât de popor și s-ar fi putut trezi cu un pumnal înfipt în spate, în mijlocul acelei aglomerații. Domnul Isus a cunoscut dorința inimii lui și a citit simțul lui de lipsă de merit de a primi ceva bun de la Domnul și s-a oprit în dreptul lui, l-a chemat să se dea jos din pom și a intrat în casa lui, ca apoi să vedem că mântuirea a intrat în viața lui Zacheu, care a căutat să-L vadă pe Domnul.

„Mă veți căuta, și mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima.” (Ieremia 29:13). În acest verset este menționată condiția necesară pentru ca cei ce doresc să-L caute pe Domnul să-L și găsească și anume: să-L caute cu toată inima. Dacă L-ai căutat pe Domnul și L-ai găsit, și chiar ai gustat ce bun este El, trebuie să știi că și Domnul caută ceva la tine și la mine. El caută roadă, și roada de care se bucură cel mai mult este aceea care are ca rezultat faptul că aduci pe alții la El ca să primească mântuirea. La fel ca și grecii, care au vrut să-L vadă pe Domnul, oamenii vor și astăzi să-L vadă pe Isus. Succesul vieții tale duhovnicești se măsoară proporțional cu măsura în care Domnul Isus este văzut în tine.

În unul din marile aeroporturi din America, trei bărbați care se întorceau de la o ședință de afaceri alergau pe coridor și după un colț, din grabă, au dat peste taraba unei fete care vindea fructe. Din fugă unul a luat două mere de pe jos, le-a pus pe tarabă și îngânând ceva în semn că i-ar părea rău, a continuat să alerge spre avionul pentru care se făcuse ultimul apel înainte de plecare. După câteva momente, unul din oameni s-a oprit și a strigat spre

prietenii lui care fugeau că el rămâne să meargă cu următorul avion. S-a întors înapoi la fata cu taraba de fructe, pe care a găsit-o strângând fructele de pe jos. A început s-o ajute să strângă fructele și abia atunci și-a dat seama că fata era oarbă. A observat că unele din fructe erau prea lovite ca ea să le mai poată vinde și după ce a terminat de strâns, separând ce a fost mai rău a dat fetei două bancnote de 20 de dolari ca să-i acopere pierderea. Pe când se depărta de fată, care i-a mulțumit, a auzit-o strigând după el: „Domnule, spune-mi te rog, nu cumva ești Isus Hristos?” Este de dorit și de așteptat ca în timp viața noastră să arate ca a Domnului Isus, de a fi așa cum bunătatea arătată de acel bărbat a fost recunoscută ca fiind o calitate a Aceluia care singur este Bun.

Uneori nu există bine mai mare pe care omul să îl poate face ca acela de a spune și altora despre viața veșnică, care este darul lui Dumnezeu. Poate că nu ești mare teolog și mărturia ta ți se pare a fi simplă, slabă și argumentele ei ți se par a fi ușor de răsturnat de către un om bine școlat, care nu crede în Domnul Isus ca Mântuitor al lui, dar există un argument pe care poți să-l câștigi sigur, și acesta este felul cum te exprimi, de exemplu cu bunătate atunci când simți lipsa din viața unui astfel de suflet. Un astfel de om de obicei nu poate explica de ce un suflet nemântuit simte o durere din cauza golului din inimă. Prin căldura pe care o arăți, iubind sufletul nemântuit, prin sacrificiu și viața trăită în curăție de inimă, prezinți un argument care nu rămâne neobservat.

O inimă curată este o inimă care are motive curate pentru a face ceea ce face. O inimă curată este liberă, și vrând să rămână liberă se ferește de orice este corupt, ferindu-se de poftă, păstrând o curăție duhovnicească în care Duhul Sfânt cârmuiește, este și o inimă mulțumită cu voia și planurile lui Dumnezeu. Planurile lui Dumnezeu includ faptul că cei iertați și mântuiți de El trebuie să spună și altora unde și cum pot găsi mântuirea. Nu poți avea o viață de slujire de succes, dedicată lui Dumnezeu, fără să ai o inimă curată înaintea Domnului. Fiecare gând murdar, fiecare gest nepotrivit, fiecare vorbă rostită ne la locul ei, pe care nu

le-ai adus la picioarele crucii Domnului Isus, vor fi toate prezente când vei dori să faci o slujbă pentru Dumnezeu cu scopul de a-ți lua strălucirea din ochi, puterea și focul din cuvinte, și dragostea din inimă. Nu poți face și duce la îndeplinire cu succes lucrul Domnului dacă ești ostatic unor lucruri și vicii ascunse, care îți mănâncă vlaga spirituală, de aceea, așa cum i s-a spus lui Cain, păcatul care pânzește la ușă trebuie stăpânit și chiar izgonit spre a putea aduce jertfe de bun miros înaintea Domnului.

Fiecare credincios are o sferă de influență în care strânge sau risipește ceea ce Domnul numește a fi de valoare, după modul cum se păstrează curat și după cum ascultă de El. Asigură-te că schimbarea înspre bine pe care vrei să o vezi în alții este văzută de Dumnezeu și chiar de oameni mai întâi în tine. Vrei să fii folosit ca și Filip să aduci pe alții la Domnul Isus? Nu este misiune mai nobilă, dar nu uita că vei fi folosit eficient de El numai după ce treci prin suferința frământării lutului tău, ca să poți deveni vasul potrivit de care Dumnezeu vrea să se folosească. Chiar dacă nu ești apreciat pentru ce faci în lucrarea Domnului, nu uita că răsplata ta nu este determinată de aplauzele oamenilor care au tendința să-l fure pe lucrător de răsplată și care provoacă mândria, ci răsplata ta va fi determinată de modul în care ascuți de El în a face nu slujba care este a altcuiva, ci în a face slujba ta.

De exemplu, dacă faci slujba de a îngriji de un bolnav zi de zi, și faci acea slujbă ca pentru Domnul, chiar dacă nimeni nu știe sau nu apreciază efortul tău, el totuși este cunoscut și înregistrat ca ascultare din partea ta de Acela care ți-a rânduit slujba. Nu poți trimite pe oricine să piloteze un avion sau să facă operații, ci este necesar ca acest fel de slujbe să fie îndeplinite de oameni pregătiți. Acela care vestește Cuvântul Domnului unui popor trebuie să-L cunoască și să-L trăiască, ca apoi să-L poată da ca hrană și altora. Iosif a trecut printr-o școală de 13 ani ca să poată sluji la loc de cinste pentru 80 de ani. Școala nedreptății din familie se pare că i-a dat o diplomă de liceu, școala prin care a trecut în casa lui Potifar i-a dat o diplomă de colegiu, iar școala din temniță i-a

dat o diplomă universitară, ca prin astfel de zdrobiri să poată fi folosit de Dumnezeu ca să scape pe alții de la moarte.

Omul lui Dumnezeu Moise a trecut printr-o școală pregătitoare de 40 de ani, pascănd oile socrului său în pustie, ca să poată apoi sluji ca și conducător pentru 40 de ani. Noi, deși trăim mult mai puțini ani pe pământ, vom trece printr-o școală în care Duhul Sfânt, în lumina Cuvântului, face din cei ce se lasă modelați lucrători destoinici, gata pentru orice lucrare bună. Domnul Isus a pus întrebarea: „...Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8). Nu este vorba de oameni credincioși, pentru că prorocul Isaia i-a văzut cum vor zbura spre cer ca porumbeii spre porumbarul lor, și dacă vor fi credincioși vor fi și fapte făcute cu credință; însă Domnul Isus se referea la Adevărul Scripturii cu privire la ceea ce El le-a spus ucenicilor să-i învețe pe cei care vor crede, să păzească tot ce le-a poruncit El și aceasta datorită faptului că El a știut că omul are tendința să taie din cruce, să lărgească calea și să umble după înlesniri, lucruri care an de an au dus în cele mai multe biserici la o diluare a Adevărului.

Privind la exemplele din Scriptura de oameni care L-au slujit pe Domnul trebuie să te hotărăști dacă ți se merită să-L slujești pe Împăratul Isus Hristos, și dacă ajungi la concluzia înțeleaptă că se merită, atunci slujește-L cu toată inima, cunoscând faptul că El urmărește mai întâi nu prosperitatea ta pământească și nici sănătatea trupească, cu toate că El se îngrijește de ce avem nevoie, dar El caută la noi mai întâi de toate sfințirea. A fi creștin nu înseamnă a nu avea probleme în viață, ci a fi un suflet care are puterea să treacă prin probleme biruitor, când acestea apar, și să le folosească pentru a se apropia de Dumnezeu. Cine nu are Duhul nu înțelege importanța lucrurilor duhovnicești și nici vremea în care trăim, care este vremea de pe urmă, când corabia de salvare este gata să se îndrepte spre țărmul unei alte lumi, unde este pace, neprihănire și bucurie în Duhul Sfânt, dar cei care au Duhul, a căror inimă bate după bătaia inimii Domnului, au dorința

ca mulți să vină la mântuire spre a fi salvați de prăpădul care urmează pe pământ. O ortodoxie dreaptă, adică o doctrină dreaptă, fără de milă față de cei pierduți, este unul din cele mai urâte lucruri înaintea lui Dumnezeu, care este un milos.

În biroul unui pastor era un tablou care prezenta o priveliște dramatică, plină de tensiune. Era pictura unei corăbii care se scufunda, cu o barcă de salvare și cu o grămadă de oameni în apă. În barca pictată se vedea un om care întindea mâna unui om care era în apă, iar cel din apă era cu mâna îndreptată spre cel din barcă. Copilul pastorului, care era preșcolar, privind acel tablou l-a întrebat pe tatăl său dacă omul din barcă vrea să dea mâna cu cel care este în apă ca să-l salute sau ca să-l tragă afară din apă. Fiecare creștin născut din nou trebuie să se întrebe dacă vrea să depună efortul necesar ca să poată salva și alte suflete sau este unul dintre cei care doar îi salută pe cei ce sunt gata să se înece și să piară. Cine nu vrea să lucreze și să ajute la mântuirea altora, chiar dacă poate face foarte puțin, nu doar pierde o binecuvântare, ci se face vinovat de trădare, pentru că a nu strânge împreună cu El înseamnă a risipi și a fi împotriva Lui.

Cel mai trist este nu faptul că cineva, în toată viața lui de credincios, nu vrea să aducă un suflet la Isus, pentru ca El să-i dea nevinovăția, ci faptul că pe mulți nici nu-i interesează așa ceva. Napoleon a spus despre China că este un uriaș care doarme, iar când se va scula va clătina lumea. Dar Biserica, care are mesajul vieții, se cade să doarmă într-o vreme ca și aceasta? Unii zic: „Nu am eu darul să aduc suflete la Domnul Isus“, dar cuvintele Domnului Isus spun că ucenicii Lui Îi vor fi martori și cine nu spune și altora ce a făcut Domnul pentru el nu este un martor al Lui, de aceea dacă crezi Scriptura și vrei să o trăiești vei căuta să aduci suflete la Domnul Isus. Dacă nu ai un astfel de proiect care să aibă efect bun și veșnic asupra cuiva trăiești fără de rost, cu atât mai mult cu cât timpul cât El poate fi găsit de cei nemântuiți este limitat. „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape“ (Isaia 55:6).

Un păcat al bisericilor din vremea de pe urmă este păcatul izolării și al tăcerii, care are ca rezultat faptul că Numele Domnului nu este vestit la cei nemântuiți și acest mare neajuns se datorează lipsei de milă. Predici după predici, fără de acțiune în afară, nu-i va ajuta cu nimic pe cei nemântuiți, ci trebuie căutată calea și metoda eficientă, pentru ca Domnul Isus să folosească pescarii de oameni nu doar în acvariul bisericii locale, ci în oceanul lumii, unde se aud strigăte după ajutor. „Căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mânjită de carne“ (Iuda 1:23). Când ai o credință sănătoasă aceasta te îndeamnă la fapte bune, la lucrarea de evanghelizare, care este mandatul dat de Domnul Isus fiecărei biserici locale și chiar fiecărui suflet mântuit.

O biserică sănătoasă, care aduce profit Împăratului Isus, este o biserică care stăruie în toată învățătura Apostolică, aduce o închinare Domnului în duh și adevăr prin rugăciune și cântare, dar din dragoste pentru Stăpân și pentru sufletele pierdute nu se mulțumește cu atât, ci are un program de evanghelizare prin care Dumnezeu adaugă mereu la numărul celor mântuiți. Nouă nu ni s-a dat să urmărim o prezență exterioară a lui Dumnezeu, ca și cea a stălpului de foc care i-a călăuzit pe israeliți în pustie, ci ni s-a dat să fim conduși de o prezență lăuntrică a Duhului Sfânt care nu vrea să fim leneși și neroditori. De aceea, parcă repetând ideea unui președinte de stat trebuie să ne întrebăm nu ce poate face biserica pentru noi, ci întrebarea este ce putem face noi pentru biserică pentru ca lucrarea Domnului să fie dusă la îndeplinire. Biserica locală trebuie să fie locul unde credinciosul să se simtă cel mai bine, pentru că acolo este hrănit sufletește, acolo are părtășie deosebită cu Domnul și cu frații, și tot în cadrul bisericii slujește nevoilor altora.

Unul din cei mai bine cunoscuți vestitori ai Evangheliei, care a trăit acum o sută de ani, cu numele de Spurgeon, a spus că preferă să aducă un singur suflet la Hristos, decât să cunoască toate tainele Scripturii. Acela care a avut parte de milă și a fost născut

de sus are și el milă față de ceilalți, și vrea să-i spună, chiar dacă în modul cel mai simplu, că există viață veșnică, că există iertare în dar, prin jertfa Domnului Isus pentru acela care se pocăiește. Pe cât de triste sunt cuvintele „deznadejde“ și „disperare“, pe atât sunt de frumoase și înviorătoare cuvintele de „nădejde“ sau „speranță“, așa sunt cuvintele celui ce duce Vestea Bună a Evangheliei celor nemântuiți. Avem datoria să spunem și altora despre belșugul de viață pe care l-am găsit în Hristos Isus, dar așa cum spune Iuda, trebuie să facem aceasta „ferindu-ne“ de a fi contaminați noi înșine de păcat, pentru că este o strategie cu totul greșită să umbli în felul lumii cu cei din lume, în nădejdea că-i vei câștiga pentru Hristos, fiindcă nu poți distruge Legea Domnului, dar o poți călca, ca apoi la urmă să te calce ea pe tine, de aceea lucrarea Domnului trebuie făcută cu grijă.

Cortez a ars corăbiile ca să dea un mesaj clar oamenilor pe care-i conducea că nu este cale de întoarcere, apoi și-a început misiunea cu rugăciune către Dumnezeu, pornind să cucerească lumea Astecilor din America de Sud, nu doar pentru a câștiga aur pentru Spania, ci și pentru a pune capăt jertfelor umane pe care acei indieni le aduceau soarelui, așa cum a rămas scris, și astfel aducând milioane de suflete la cunoștința despre mântuirea în Domnul Isus. Dacă vrem să aducem suflete la Domnul Isus va trebui să fim și noi gata de sacrificiu, gata de a aștepta cu răbdare ca sămânța Cuvântului să încolțească, udând-o chiar cu lacrimi dacă trebuie, ca Acela care poate face să crească să binecuvânteze acea lucrare. Dacă avem astfel de dorințe și facem cât ne stă nouă în putință, după puterea care ni s-a dat, într-o zi Îl vom vedea pe Domnul Isus așa cum este, și El ne va spune mult doritele cuvinte de fiecare lucrător al Lui: „...Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria Stăpânului tău“ (Matei 25:21).

Amin

18

TÂLHARUL CREDINCIOS

„«Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău.» Și a zis lui Isus: «Doamne, adu-ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!» Isus a răspuns: «Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.»“ Luca 23:41-43

Trei feluri de oameni au umblat pe pământ: oameni răi, oameni făcuți buni de Dumnezeu și Omul Dumnezeu, Isus Hristos. Tâlharul crezând în Domnul Isus a ieșit din grupul celor răi și a intrat în rândul celor socotiți buni de Dumnezeu prin meritul jertfei Domnului Isus. Tâlharul credincios se numără printre sufletele care odată ce au primit iertarea au avut cea mai scurtă viață de trăit în trup, pentru că nu după mult timp după ce a rostit cuvintele citate mai sus i-au fost zdrobite fluierile picioarelor ca să nu-și mai poată suporta greutatea trupului și astfel a murit sufocat. Cazul tâlharului este cazul sufletului mântuit de Dumnezeu printr-o metodă neașteptată, care-i aduce la tăcere pe toți aceia care dau prea mare importanță ceremoniilor și chiar interpretărilor omenești despre felul în care un suflet poate ajunge mântuit.

Încă o dată Dumnezeu a dovedit că felul Lui de a lucra nu poate fi pus într-o cutie și folosit ca pe ceva care îl folosești cum vrei, după așteptările pe care le ai, pentru a ajunge la rezultatul dorit. El este neschimbat în Dreptate și Sfințenie, dar noi oamenii

nu știm și uneori chiar suntem surprinși de felul în care El își duce la îndeplinire planurile. Un credincios din vremuri mai străvechi, cu numele de Augustin, încercând să explice puțin despre Dumnezeu a spus că: „Dumnezeu este ca un cerc a cărui centru este peste tot și a cărui circumferință nu este nicăieri“. El este pretutindeni, după cum psalmistul recunoaște că nu este loc unde să se poată ascunde de Dumnezeu (Psalmul 139:7-12), și felul Lui de a lucra este cu totul diferit de al nostru. El lucrează diferit, dar fără să-și schimbe principiile de sfințenie și dreptate. Decretele Lui cerești nu pot fi anulate în vreun fel, chiar dacă tot iadul ar încerca, și ceea ce a fost hotărât din eternitate de Sfânta Treime nu se schimbă în timp.

De cele mai multe ori oamenii au o mentalitate după care pun păcatele pe categorii și le sortează pe o scară de la unu la zece, după felul cum este de atras de acel păcat, sau după cum vede că îi face rău, de aceea, privind la vinovăția celui tâlhar, se văd aproape nevinovați când comit păcate prin care iau Numele Domnului în deșert, ca de exemplu a urî, a nu ierta pe cineva sau a batjocori un uns al Domnului, dar la Dumnezeu este păcat tot ceea ce nu-i place și ne ține răspunzători de ceea ce facem. Alții, privind la păcat într-un mod mai clasic, spun că nu sunt vinovați înaintea Domnului de idolatrie, fiindcă nu au statui la care să se închine, dar idolii pot lua multe forme și inima omului poate găzdui un mare număr dintre ei. Înaintea Domnului toți suntem răi și nimeni nu știe cât este de rău până când nu încearcă să fie foarte bun.

Scena Golgotei, așa cum este pictată în cuvintele evangheliștilor, este un loc trist de suferință și moarte. Este locul unde Mântuitorul a plătit răscumpărarea aceluia care prin credință au privit și mai privesc la jertfa Lui înlocuitoare ca adăpost pentru sufletele lor. Golgota este locul unde împreună cu Domnul Isus au fost răstigniți doi tâlhari, ca să se împlinească cuvântul care spune că va fi pus în rândul celor fărădelege. „De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici, pen-

tru că S-a dat pe Sine Însuși la moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați“ (Isaia 53:12). Domnul Isus a cunoscut mai dinainte că va fi pus între cei mai de jos oameni, și le-a spus ucenicilor Lui din timp acest lucru. „Căci vă spun că trebuie să se împlinească cu Mine aceste cuvinte scrise: «El a fost pus în numărul celor fărădelege»...“ (Luca 22:37).

Nu știm multe amănunte despre viața celor doi tâlhari, dar știm că a fi tâlhar înseamnă a fi un om violent, care nu ezită să ia viața celui ce-i oprește punga. Cei doi tâlhari răstigniți, unul la dreapta și celălalt la stânga Domnului Isus, au avut foarte multe lucruri în comun, dar totuși în anumite domenii nu puteau fi mai diferiți, după cum și noi, ca oameni, suntem păcătoși, și totuși foarte diferiți în felul cum privim la vina noastră. Unul din ei a învățat să se teamă de Dumnezeu înainte de a muri, însă pe celălalt nu l-a interesat aceasta. După cum luarea în considerare a consecințelor este un semn de maturitate, la fel urmările veșnice ale vieții trăite pe pământ este un semn încurajator pentru sufletul omului, pentru că poate duce spre maturitate spirituală.

Prin cuvântul „răsplată cuvenită“ tâlharul, care avea să ajungă între sfinți, a lăsat să se vadă o teamă de judecata lui Dumnezeu, însă pe celălalt nu-l interesa acest lucru, având doar o poftă după viața pământească. „Căci cel rău se fălește cu pofta lui, iar răpitorul batjocorește și nesocotește pe Dumnezeu“ (Psalmul 10:3). Tâlharul în care credința a început să dea semnele unui puls de viață l-a acceptat pe Domnul Isus și ochii inimii au început să i se deschidă până când a văzut ceea ce nici chiar ucenicii Domnului nu vedeau în acele momente. Credința care reiese din cuvintele lui este cu atât mai valoroasă și mai de preț cu cât se vedea că ceilalți din jur nu credeau în El și este de folos să observăm felul în care credința aceasta i-a deschis drumul spre a primi darul mântuirii. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu“ (Efeseni 2:8).

Privind la Domnul Isus, ascultând la cuvintele rostite de El,

tâlharul a devenit credincios. El L-a văzut pe Domnul Isus fără de vină și în putere de a afecta veșnicia sufletului lui, ceea ce înseamnă că L-a văzut ca Salvator și în acele clipe s-au împlinit cuvintele care spun: „Fiindcă «oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit»“ (Romani 10:13). În acele momente încărcate cu tensiune spirituală, atât în lumea oamenilor cât și în lumea spirituală, tâlharul a crezut că Domnul Isus are o Împărăție în care a vrut să ajungă și el. În acele momente Împăratul Isus a făcut prima cucerire a unei inimi prin har, și Împărăția lui Dumnezeu a intrat în inima acelui tâlhar, a cărui vinovăție a șters-o și l-a îmbrăcat în haina curată a neprihănirii Lui. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“ (2 Corinteni 5:21).

Credința tâlharului credincios a făcut o diferență imediată și veșnică în viața lui, care s-a agățat de nădejdea oferită de credință, pe când celălalt tâlhar a murit fără nădejde, ca apoi să plătească el însuși pentru vina tâlhăriilor comise prin pedeapsa iadului. Mila lui Dumnezeu a rânduit să nu primim ceea ce meritam ca păcătoși, ci bogăția harului Său, pe cheltuiala Lui, ne-a oferit rangul de copii ai lui Dumnezeu, devenind astfel moștenitori împreună cu Fiul. Harul Lui, prin oferta iertării în meritul jertfei Sale, este oferit și astăzi oricui dorește mântuirea, indiferent de rasă sau de limba vorbită, pentru că toți oamenii, fără excepție, se trag din primul om, Adam și din Eva, prin care a continuat viața pe pământ. Toți care se căsătoresc, chiar și astăzi, sunt neamuri prin Adam și Eva. Cain s-a căsătorit cu una din surorile lui, pentru că Adam și Eva a avut fii și fiice (Genesa 5:4); dar această practică a încetat prin porunca Legii date prin Moise.

Ceea ce noi numim om de culoare este un om a cărui piele are culoarea maro foarte închis, iar un om de culoare albă este un om a cărui piele este de un maro foarte deschis. Evenimentul care a avut loc la turnul Babel, unde Dumnezeu a încurcat limbile oamenilor diversificându-le, ține cheia înțelegerii felului cum s-a ajuns la rasele de oameni care sunt astăzi pe pământ. Prin pătrunderea

păcatului în lume, omul nu doar a murit duhovnicește, ci chiar și codul genetic al trupului său a început și a continuat să se deterioreze, schimbându-se diferit după hrana folosită și clima din diferite părți ale lumii, formând astfel rasele de oameni. Dacă nu ai primit darul mântuirii, indiferent de poziția socială, de rasă, de limbă, de țară și indiferent de câtă vină ai avea, trebuie să știi că sufletul tău este iubit de Dumnezeu și acestea nu sunt doar vorbe, ci dragostea Lui s-a dovedit a fi reală. „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5:8).

Dacă viața ta este lipsită de bucurie, așa cum pe o vreme no- roasă soarele este acoperit, trebuie să știi că după cum soarele strălucește la fel de puternic dincolo de nori, dragostea lui Dumnezeu este la fel de reală și sinceră pentru sufletul tău, dar nu o vezi sau simți până ce El, prin sângele Mielului lui Dumnezeu, înlătură norii de păcat care te despart de Lumina Lui. Mărețul har al lui Dumnezeu ne arată suveranitatea și puterea fără de limită a lui Dumnezeu de a face tot ce vrea în cer și pe pământ (Psalmul 135:6). Pentru că are toată puterea, El alege în bunătatea Sa ca în meritul Fiului să ne dea starea de „neprihănire“ ca să ne putem înfățișa înaintea Lui. „Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin!“ (Iuda 1:24, 25).

Este cu neputință să trăim fără să greșim, și dacă spunem că nu avem păcat Îl facem mincinos (1 Ioan 5:10), dar puterea și dragostea Lui „poate“ să ne îmbrace în neprihănirea care se capătă prin credință, ca să ne înfățișăm înaintea Lui fără de vină. Mântuirea sufletului tâlharului care a crezut în Domnul Isus ne arată puterea Domnului Isus de a mântui pe oricine privește la El cu credință și Îi cere darul mântuirii. Mântuirea lui Saul din Tars, a lui Zacheu și a tâlharului, sunt exemple de vieți foarte diferite,

dar ceea ce au în comun este că toți au fost păcătoși și toți au primit iertarea ca dar de la Dumnezeu. Tâlharul a primit darul iertării în clipele când Domnul părea cel mai lipsit de putere, și totuși în cazul tâlharului credincios vedem mai bine bogăția harului lui Dumnezeu prin care cel vinovat este socotit neprihănit în meritul jertfei Domnului Isus. Tâlharului credincios singurul mădular care-i mai rămase liber a fost limba, pe care a folosit-o împreună cu rațiunea ca să-și exprime credința și să ceară îndurarea Domnului Isus.

Tâlharul credincios a fost ultima companie prietenoasă a Domnului Isus pe care a avut-o înainte de a muri și prima Lui companie în Rai ca suflet mântuit prin har. Acest lucru poate fi foarte încurajator pentru oricine vine la Domnul, fie că se socotește un mare păcătos sau un mic păcătos, pentru că același Dumnezeu Atotputernic îi poate salva pe amândoi. Unii sunt morți suflătește și miros greu, ca Lazăr, iar alții sunt ca fata lui Iair, care deși moartă încă nu-și pierduse culoarea feței, dar ambii au avut nevoie de puterea dumnezeiască a Domnului Isus care i-a chemat din moarte la viață. Trupul omului conține 16 elemente chimice care nu au mare valoare pământească, dar ce are valoare este sufletul, care este de la Dumnezeu și care va trăi veșnic.

S-a dus vestea că morții din America sunt aranjați în așa fel încât arată mai frumoși decât înainte de a muri, dar nu este de nici un folos, pentru că oricum sunt morți. Acela care primește darul mântuirii devine un suflet frumos înaintea Domnului, și pentru un astfel de suflet moartea nu este decât un pod sau o ușă pe care intră în casa Tatălui însoțit fiind de îngerul Domnului. Fie că cineva se vede vinovat de lucruri grave ca tâlharul, sau că se crede a fi ca Natanael, în care Domnul Isus a recunoscut virtutea sincerității, ambele situații, și tot ce intră între aceste două extreme, sunt cazuri de suflete care au nevoie de iertarea lui Dumnezeu, pe care El o dă celui ce se pocăiește, ca astfel duhul să le fie adus la viață, fiind născuți de sus.

Tâlharul a fost un păcătos care a primit mântuirea fără să aibă

vreo faptă bună, dovedind încă o dată că mântuirea este un dar, iar darul este ceva pentru care nu trebuie să plătești. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni“ (Efeseni 2:8, 9). Sunt mulți oameni care au făcut bine semenilor lor, dar niciunul n-a putut și nu va putea vreodată face fapte prin care să fie mântuiți, pentru că jertfa celor răi, oricât de bună ar fi, este o scârbă înaintea Domnului (Proverbe 15:8).

În anul 1932, un matematician cu numele de Rejewski, a reușit să descifreze codul secret german al mașinii „Enigma“, prin care se transmitea informații între naziști, și prin aceasta a salvat viețile a sute de mii de oameni, dar fapta lui, deși foarte bună, nu l-a putut mântui, iar la urmă acel om faimos, fiind devastat de păcat, s-a sinucis, pentru că omul nu poate fi mântuit prin fapte bune sau ceremonii, ci numai prin credința în Domnul Isus. Tâlharul credincios a crezut că Domnul Isus are o Împărăție, deși Domnul Isus părea a fi lipsit de putere sau autoritate în acele momente și a dorit ca Domnul să-Și aducă aminte de El, în nădejdea că această aducere aminte va lucra în favoarea lui.

„Și a zis lui Isus: «Doamne, adu-ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!»“ (Luca 23:42). A fost singurul lucru pe care l-a putut face, și, privind la credința lui, Domnul i-a răspuns într-un fel din care reiese că a fost îndeajuns. „Isus a răspuns: «Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai»“ (Luca 23:43). Domnul Isus a murit înaintea tâlharului credincios, și cred că a fost anunțat că imediat după El vine primul rod, după care urma să fie un mare seceriș de suflete, a tuturor sufletelor mântuite prin har. Domnul Isus nu doar i-a spus tâlharului credincios că nu va merge în chinurile focului, unde merita, și nici doar că va merge în rai, ci că va merge în rai spre a fi cu El. Tâlharul între sfinți a ajuns să fie un suflet mântuit, fără de vină între sfinții fără vină, pentru că sângele Domnului Isus l-a curățit de orice păcat, în așa fel încât ochii Tatălui, despre care prorocul spune că sunt așa de curați că nu pot privi nelegiuirea (Habacuc 2:13), au putut privi la el ca la primul rod al jertfei Fiului Său Preaiubit.

Mesajul Scripturii cu privire la tâlharul care a ajuns mântuit este un mesaj destul de convingător ca să atragă harul lui Dumnezeu chiar și pentru cei mai mari păcătoși, dar trebuie să ținem seama și de faptul că este un eveniment care uneori este folosit de vrăjmașul sufletelor noastre. Sfetnicul întinericului îi sugerează celui ce iubește păcatul că se poate pocăi și pe patul de moarte, și nu trebuie să piardă nici ocazia de a-și petrece viața în destrăbălările lumii cât timp este tânăr, sănătos sau în deplină putere. Este un plan cu care potrivnicul are mult succes, pentru că oferă un calmant temporar, care este ca un căluș în gura conștiinței vinovate, dar amânarea de a-ți preda viața Domnului atunci când auzi mesajul chemării la mântuire și Duhul Sfânt te cercetează poate fi ultima oportunitate pe care o ai de a primi darul mântuirii.

Viața este nesigură, dar moartea este sigură, și ea poate surprinde și cosi fulgerător viața oricui, indiferent de vârstă. De asemenea, disprețuirea cercetării Duhului Sfânt, prin amânare, poate împietri inima omului și un astfel de suflet nu are garanția ca va mai fi cercetat de Duhul Sfânt, fără de care sufletul nu poate deveni o făptură nouă. „Câtă vreme se zice: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii»“ (Evrei 3:15). Tâlharul credincios a apucat prima și ultima oportunitate pe care a avut-o înaintea Domnului și a fost iertat, de aceea Augustin a spus cu privire la el: „Latro laudabilis et mirabilis“, „Un tâlhar care e de lăudat, care produce mirare“, pentru că a avut îndrăzneala să creadă în ceea ce Domnul Isus poate face pentru binele sufletului său, și toți păcătoșii trebuie să-i urmeze exemplul dacă vor mântuire. Nu doar tâlharul a fost la un pas de moarte, ci orice om care trăiește încă pe pământ este la un pas de iad sau de rai. „...Dar viu este Domnul și viu este sufletul tău, că nu este decât un pas între mine și moarte“ (1 Samuel 20:3).

Cum este în cazul tău? Dacă ai pași în veșnicie, trecând fulgerător din viață, unde ești așteptat? Din momentul în care un suflet vine la mântuire și până când ajunge la starea finală de

suflet mântuit prin meritul jertfei Domnului Isus trece prin trei faze. Prima este aceea că atunci când aude Cuvântul Evangheliei prin predare și pocăință, devine o făptură nouă în Hristos Isus. Este ca un telefon care deși a fost instalat de mult timp nu are ton, și este nefolositor, dar când primește tonul, adică viața, având sursa necesară de energie, fiind legat la centrală, devine folositor. A doua fază a mântuirii cuprinde viața de la momentul nașterii de sus și până la moartea biologică sau Răpirea Bisericii la cer. Aceasta a doua fază a mântuirii este timpul când Duhul Sfânt cârmuiește lucrarea de sfințire și rodire a credinciosului, trecându-l printr-o școală, dar în același timp ajutându-l să facă faptele care nu numai că aduc câștig Împărăției lui Dumnezeu, dar care dovedesc că acel suflet este mântuit.

Cea de-a treia fază a mântuirii și ultima în ce privește starea și poziția noastră de suflete mântuite în ierarhia Împărăției Lui va începe în clipa când trâmbița va suna și cei care au murit în Domnul împreună cu cei care vor fi găsiți în viață în acea clipă vor primi un trup de slavă ca acela al Domnului Isus după înviere. Este evenimentul care a fost văzut prin credință de oamenii lui Dumnezeu din trecut, așa cum a fost Enoh, care a prorocit despre aceasta. Enoh, al șaptelea de la Adam, a fost pe pământ pentru trei sute de ani împreună cu Adam, și este posibil ca cei doi să fi petrecut timp împreună cugetând la marea izbăvire, la care noi, cei de astăzi, credem că stă gata să se arate. Cu un trup glorificat, cei mântuiți vor sărbători în casa Tatălui ceea ce Scriptura numește în mod metaforic Nunta Mirelui. „Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți“ (Evrei 12:23).

Domnul Isus a venit să moară pentru păcătoși, ca cei care cred în El să fie „făcuți desăvârșiți“ spre a fi Mireasa Lui. Pentru unii este greu de conceput faptul că Fiul lui Dumnezeu a venit să-și caute Mireasă între păcătoși, întocmai cum odată prorocul Osea, la porunca Domnului, și-a luat de nevasta pe Gomera cea necredincioasă, pe care a trebuit până la urmă să o răscumpere de la

piața de robi, dar care până la urmă a fost numai a lui. Cei care au primit darul mântuirii sunt numai ai Lui, pentru că au fost plătiți cu un preț de sânge, și în prezent, lucrând, așteaptă evenimentul care va zgudui lumea, așa cum potopul din vremea lui Noe a schimbat lumea de atunci. Este un eveniment care poate avea loc în orice clipă, și este numit Răpirea Bisericii la cer, unde va avea loc nunta Fiului de Împărat.

Nunțile care aveau loc în Israel urmau un protocol specific, care ascunde într-un mod simbolic desfășurarea acestui eveniment numit Nunta Mielului. Prima fază a căsătoriei în Israel consta în faptul că fata era cerută în căsătorie și tatălui ei trebuia să-i plătească un preț la care cădeau la înțelegere. Când se ajunge la o înțelegere de ambele părți, tânărul și tânăra beau dintr-o cupă, sigilând astfel faza de logodnă. După aceea, mirele pleca la casa tatălui său să pregătească casa unde cei doi vor locui împreună după căsătorie, care era o zi hotărâtă și cunoscută numai de tatăl mirelui. În acest timp de logodnă, tânăra continua să rămână la casa părinților ei, unde se pregătea pentru viața de căsnicie, cosind haine pentru a fi folosite în noua casă, ea neștiind când va veni mirele, trebuia să fie gata în orice zi. Când tatăl mirelui anunța că a sosit ziua, mirele venea la casa logodnicei și cineva striga: „Iată vine Mirele!” Mirele venea, își lua mireasa și o ducea în casa tatălui lui, unde o prezenta, iar apoi începeau sărbătoarea nunții, după care plecau la casa cea nouă, pregătită de mire în timpul de logodnă.

Biserica este Mireasa Domnului Isus pentru care a plătit cel mai mare preț plătit vreodată pentru ceva în Univers, și anume cu sângele Lui care a fost vărsat la Golgota. Cei care sunt născuți de sus încheie cu El legământ prin botezul în apă, promițând fidelitate Mirelui Isus și apoi continuă să facă fapte în neprihănire prin Duhul Sfânt care rodește în ei, fapte care sunt asemănite în Scriptură cu niște haine de în curat, așteptând strigarea care va anunța: „...Iată Mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” (Marei 25:6). După aceea Biserica va fi ridicată la cer spre a fi cu Domnul Isus

și va fi prezentată înaintea Tatălui și a sfinților, după care va urma ospățul nunții Mielului. Rezidența finală a Mirelui Isus și a Bisericii va fi cetatea Noului Ierusalim, unde cei credincioși vor domni împreună cu Domnul lor pentru veci de veci.

Odată ce Mirele va închide ușa și va începe nunta Mielului, va fi prea târziu ca cineva să mai caute pe Domnul Isus, de aceea cât timp încă mai suntem în această perioadă de așteptare asigură-te că faci parte din Biserica Domnului, iar dacă ai făcut acest pas al pocăinței, fă tot ce poți ca să aduci pe cât mai mulți la Domnul Isus, ca să aibă parte și ei de mântuire. „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude, să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22:17). Vino Doamne, Isuse!

Amin

19

MÂNIA LUI DUMNEZEU

„Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înădușe adevărul în nelegiuirea lor.“ Romani 1:18

Dintre toate atributele care-L descriu pe Dumnezeu, acela care ni-L prezintă ca un Dumnezeu ce se mânie este cel mai puțin plăcut omului care nu s-a împăcat cu El prin meritul jertfei Domnului Isus. Una din cele mai faimoase și bine cunoscute predici din ultimele trei sute de ani, dacă nu chiar cea mai faimoasă, a fost cea rostită de un predicator cu numele de Jonathan Edwards, în statul Connecticut, în anul 1741 și a avut titlul: „Păcătoșii în mâinile unui Dumnezeu mânios“. Această predică care a dus la o mare trezire în acea vreme a avut ca text de bază versetul 35 din cartea Deuteronom capitolul 32: „A mea este răzbunarea și Eu voi răsplăti, când va începe să le alunece piciorul! Căci ziua nenorocirii lor este aproape, și ceea ce-i așteaptă nu va zăbovi.“ Este un verset care suflă amenințare nu doar peste israeliții de demult, care aveau obiceiul să uite de Dumnezeu când le mergea bine, ci este expresia mâniei Lui împotriva omului de astăzi care, prin a nu se pocăi și a alege să rămână în păcat, provoacă mânia Aceluia din a cărui mâini nu te poate scăpa nimeni. „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!“ (Evrei 10:31).

Oricât de sigur pe sine și oricât de independent ar fi omul care

refuză mâna de pace a lui Dumnezeu, vine o vreme „când va începe să-i alunece piciorul“ înspre o nenorocire, care începe cu moartea trupului, urmată de o judecată dreaptă, care va duce la o sentință de chin veșnic. „Da, Tu-i pui în locuri alunecoase, și-i arunci în prăpăd. Cum sunt nimiciți într-o clipă! Sunt pierduți, prăpădiți printr-un sfârșit năpraznic“ (Psalmul 73:18, 19). Omul are în el, pus de către Creator, gândul veșniciei cu dorința de a-L căuta și cunoaște pe Acela care l-a creat. Deoarece omul știe că a capitula în fața Lui înseamnă despărțire de păcat, de multe ori acceptă mai bine să înghită pilula otrăvitoare a evoluției sau a unei religii de formă, care îi dă pe moment o pace falsă, până când începe să-i alunece picioarele spre locul unde va sta cu păcatul lui înaintea unui Dumnezeu mânios.

Un sondaj făcut în instituțiile de boli nervoase a scos la iveală faptul că cea mai des întâlnită problemă a pacienților este creată de o neliniște cu privire la viitor. Lipsa de pace și prezența neliniștei este o dovadă că nu au ales să vină la Dumnezeul care face omul din rău, bun, prin jertfa de ispășire adusă pe cruce de Domnul Isus. „Dar cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști, și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl. «Cei răi n-au pace» zice Dumnezeul meu“ (Isaia 57:20, 21). Noe a plănuțit și s-a pregătit pentru ziua potopului, care a adus nenorocirea peste omenire, înainte de a fi plouat vreodată pe pământ. Și noi avem oportunitatea să ne pregătim pentru întâlnirea cu Dumnezeu cât timp suntem în viață și în control al facultăților noastre mintale, care sunt necesare pentru a lua hotărârea de a te împăca cu Dumnezeu și a scăpa astfel de judecata unui Dumnezeu care se mânie. „Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu“ (Ioan 3:18).

Experiența este un profesor foarte bun, dar poate fi extrem de scump când este vorba de a încerca să vezi ce se întâmplă când ai de-a face cu un Dumnezeu care este mânios pe tine, de aceea este mult mai înțelept să înveți din experiența altora faptul că

Dumnezeu vrea să fie luat în serios și nu se lasă batjocorit de nimeni. „Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.» Ce samănă omul, aceea va și secera“ (Galateni 6:7). Cum a apărut păcatul a apărut și un Salvator, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, care este Dragoste, dar acela care refuză să aibă de-a face cu El în dragoste va avea de-a face cu El în mânie și urgie. Când un copil nu este învățat ce trebuie, el învață ce nu trebuie. Când nu facem ceea ce trebuie ne vom afla că facem ceea ce nu trebuie, adică comitem păcat, care ne pune într-o stare de vrăjmășie cu Dumnezeu. Păcatul este o dovadă că am trecut peste glasul conștiinței, dar pentru un timp ea continuă să ne îndemne la a-L căuta pe Dumnezeu pentru a scăpa de vină și de plata pentru vină, înaintea de a ne aluneca picioarele spre locul de judecată, înaintea unui Dumnezeu mânios cu păcatul nostru.

„Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna“ (Isaia 1:18). Dumnezeu, care este și Bunătate, știe că va veni o zi când Dreptatea Lui va trebui să condamne la pedeapsă veșnică pe aceia care nu se împacă cu El cât timp sunt pe acest pământ, de aceea El cheamă omul la o judecată în milă, care dacă este desconsiderată prin refuz sau amânare va duce sufletul păcătos înaintea unui Dumnezeu drept, dar mânios, care nu lasă păcatul nepedepsit. Mulți Îl tratează pe Dumnezeu de parcă ar fi într-o campanie electorală ca să strângă voturi încât să fie ales Domn, dar nimic nu este mai departe de adevăr, fiindcă El este Domn și Stăpân care într-o zi va judeca lumea cu dreptate. „Să urle marea cu tot ce cuprinde ea, să chiuie lumea și cei ce locuiesc pe ea, să bată din palme răurile, să strige de bucurie toți munții înaintea Domnului! Căci El vine să judece pământul! El va judeca lumea cu dreptate, și popoarele cu nepărtinire“ (Psalmul 98:7-9).

După această vreme de har în care trăim, când omul poate fi mântuit prin îndurarea lui Dumnezeu, vine o vreme de mare necaz peste acest pământ, când potirul mâniei lui Dumnezeu va fi tur-

mat peste aceia care au crezut că le este mai ieftin și mai ușor să nu asculte de Dumnezeu. „...Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu“ (Apocalipsa 19:15). Când Dumnezeu cheamă un suflet la mântuire printr-un alt om, folosind diferite metode, nu doar omul acela face lucrarea de chemare, ci prezent este și Duhul Sfânt care atinge corzile inimii păcătosului, la care numai El are acces, și îi deschide ochii inimii cum numai El poate, de aceea când un om disprețuiește chemarea la mântuire practic Îl disprețuiește pe Dumnezeu Duhul Sfânt care are toată protecția Tatălui și a Fiului. „De aceea și Eu voi lucra cu urgie; ochiul Meu va fi fără milă, și nu mă voi îndura; chiar dacă vor striga în gura mare la urechile Mele, tot nu-i voi asculta“ (Ezechiel 8:18).

Versetul citat chiar la început previne omul de mânia lui Dumnezeu care în curând va fi simțită din plin de cei care-I întorc spatele. În textul din greacă sunt folosite două cuvine pentru mânie. Primul este „thumos“, care se referă la o explozie de mânie și al doilea este cuvântul „orge“, care înseamnă „roșu la față“, asemenea unei persoane care-și stăpânește pentru un timp mânia. Mânia lui Dumnezeu este acum în stadiul unde este stăpânită, dar crește în intensitate asemenea unui volum uriaș de apă care se adună în spatele unui dig și exercitând tot mai multă presiune asupra lui, până la urmă-l rupe, ca apoi apa să distrugă tot ce găsește în cale. Chiar dacă El este încet la mânie, pentru că bunătatea lui Dumnezeu îndeamnă omul la pocăință și îi dă timp de pocăință, până la urmă mânia Lui vine peste acela care nu iese din starea de răzvrătire. „Domnul este încet la mânie și bogat în bunătate, iartă fărădelegea și răzvrătirea; dar nu ține pe cel vinovat drept nevinovat...“ (Numeri 14:18).

Avem exemple în care Dumnezeu și-a ținut mânia până într-o anumită zi, ca în vremea lui Noe și în vreme cetăților păcătoase Sodoma și Gomora. A făcut la fel când a îngăduit urgiile peste Egipt într-o măsură precisă și limitată după voința Lui până când a închis Marea în care era oștirea lui Faraon. Altădată mânia Lui

s-a aprins repede ca în cazul lui Anania și Safira sau ca în cazul Mariei, sora lui Moise (Numeri 12:10) sau a împăratului Ozia (2 Cronici 26:21) care au fost loviți cu lepră. Dumnezeu s-a mâniat pe Moise când acesta a căutat motive să nu meargă să scoată poporul din robie (Exod 4:14). S-a mâniat pe aceia care nu aveau mila de văduve și orfani (Exod 22:22-24). Mânia Lui s-a aprins când israeliții și-au făcut un vițel de aur (Exod 32:10). Când Domnul Isus a umblat pe pământ S-a aprins de mânie împotriva cărturarilor și a fariseilor pe care i-a găsit vinovați de fățărnicie (Matei 23:13-36). Așa cum este scris în textul citat la început, Dumnezeu se mânie când este provocat printr-o necinstire directă a Lui și din cauza faptelor nelegiuite făcute de oameni, pentru că fiecare neascultare, începând cu cea din Eden și până la a copiilor de astăzi, Îl provoacă pe Dumnezeu la mânie, pentru că păcatul este o răzvrătire împotriva Lui.

Cuvintele „oricărei necinstiri“ și cuvintele „oricărei nelegiuiri“ ne spun că Dumnezeu urăște orice păcat, orice formă ar lua, chiar dacă uneori păcatul îmbracă haina religiei. „Urăsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi“ (Isaia 1:14). Dumnezeu urăște sărbătorile de formă ale omului și nu pe ale Lui, prin care cheamă poporul împreună, așa cum un părinte își cheamă copiii acasă de sărbători ca să se bucure cu ei, dar sărbătorile omului au ajuns să fie de multe ori un fel de a-L necinsti pe Dumnezeu care vrea mai mult decât o cinstire cu buzele din partea acelor care-L caută, așa a fost și în cazul israeliților. Puterea acestui Dumnezeu care se mânie este așa de mare încât nu ai unde să te ascunzi de El și nu ai cum să scapi de mânia Lui.

Puterea Lui cea mare poate fi văzută în tot ce ne înconjoară. Poți să vezi puterea și înțelepciunea Lui privind la sămânța mică din care crește un stejar uriaș. El a programat păsările pentru ca să poată călători peste mări și țări și să poată găsi un loc specific. A făcut peste zece milioane de feluri de insecte, care acționează după un scop dat de El. El a făcut pământul cu un diametru de

8.000 de mile, 25.000 mile circumferință, să se rotească cu 1.000 de mile pe oră și l-a pus într-o orbită de 580 de miliarde de mile pe an. A făcut miliarde de corpuri cerești, printre care și soarele cu un diametru de 880.000 de mile în diametru ca să lumineze pământul, și a agățat toate aceste corpuri cerești de nimic. Ce mânie poate avea un astfel de Dumnezeu puternic? Acest Dumnezeu puternic a creat ochiul omului cu peste 10 milioane de celule senzitive care la nivelul retinei detectează lumina. Fiecare celulă are un metabolism rapid, așa că ele expiră și sunt înlocuite de celule noi, cam o dată pe săptămână. Fiecare din aceste celule, mult mai complexe decât cel mai sofisticat computer din lume, efectuează aproape 10 miliarde de calcule pe secundă, care produc claritate în vedere, înainte ca informația să ajungă la creier.

„Urechea care aude și ochiul care vede, și pe una și pe celălalt, Domnul le-a făcut“ (Proverbe 20:12). Unde s-ar putea ascunde omul care neagă existența unui Dumnezeu așa puternic? Când Scriptura afirmă că nebunul spune că nu este Dumnezeu, (Psalmul 14:1) nu neapărat spune că un astfel de om nu are rațiune sau că are o deficiență mintală pentru că se poate să dețină multe diplome de prestigiu în fața lumii, dar Cuvântul vorbește despre o nebunie care constă într-o deficiență morală ca o busolă care nu mai arată Nordul, ca o minte care nu mai recunoaște autoritatea lui Dumnezeu și astfel de oameni s-au dovedit a fi oameni ai mâniei. Toți oamenii se nasc cu acest calificativ de fii ai mâniei ce se manifestă imediat ce are ocazia prin faptele firii pământești care-L provoacă pe Dumnezeu la mânie. „Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți“ (Efeseni 2:3).

Chiar dacă am fost plantați în grădina Domnului, trebuie să nu uităm că se cere să avem roadă pentru ca mânia lui Dumnezeu, așa cum a venit sub formă de blestem peste smochinul în care Domnul nu a găsit roadă, să nu vină și asupra noastră, de aceea

este bine să nu uităm că pomul nostru este verificat de Grădinar. „Atunci a zis vierului: «Iată că sunt trei ani de când vin și caut rod în smochinul acesta, și nu găsesc. Taie-l. La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?»” (Luca 13:7). La fel este și cu acela care nu-și pune talantul primit în negoț, și tragedia nu este că cineva are numai un talant, ci că nu-l folosește pe acela ce-l are. Creștinul modern, care de multe ori luptă din răputeri să mulțumească doi stăpâni, ar vrea ca Dumnezeu să binecuvânteze o viață goală, lipsită de pasiune și dedicație sfântă, dar Dumnezeu, care a investit foarte mult în noi, vrea și merită mai mult decât atât. Mlădițele neroditoare, care nu-și dau roada, sunt în pericol de a fi tăiate și arse. Ele reprezintă fiii neascultării, peste care vine mânia lui Dumnezeu, pentru că de la a fi duhovnicești au trecut înapoi la a fi lumești, având din nou apucăturile pe care le-au avut la început, când erau firești. „De aceea, omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării” (Coloseni 3:5, 6).

De ce se mânie Dumnezeu pe oameni? Pentru că au păcătuțit împotriva Lui, călcând poruncile Lui, chiar și atunci când acestea le-au fost spuse cu claritate, ca și în cazul Decalogului, și au ales mai degrabă să se închine idolilor și să-și caute fericirea în ei. O pedeapsă este cântărită și decisă în funcție de cât de gravă este încălcarea legii de care se face vinovat (Luca 10:12, 12:47) și în același timp decizia sentinței ia în calcul, ca factor important, împotriva cui a fost comisă călcarea de lege. A nu asculta de un antrenor este un lucru grav, dar mult mai grav este să nu asculți și să nu ții seama de cuvântul unui judecător care rostește o hotărâre pentru cazul tău. Când omul a păcătuțit a provocat nu un antrenor, un profesor, un șef sau un președinte de țară, ci a păcătuțit împotriva Celei mai puternice ființe din Univers care i-a arătat omului cea mai mare dragoste. Cea mai mare poruncă dată omului a fost aceea de a-L iubi pe Domnul Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea, și nu există nici un om

care să nu fi călcat această poruncă. Sfânta Scriptură ne previne în repetate rânduri că vine o zi când mânia lui Dumnezeu nu va mai fi stăvilită, ci se va revărsa printr-o judecată aspră peste pământ. „Și ziceau muniilor și stâncilor: «Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de Mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?»” (Apocalipsa 6:16, 17).

Mânia lui Dumnezeu este parte din caracterul lui divin, și dacă El nu s-ar mânia și nu ar pedepsi păcatul am avea motive să ne îndoim și de mântuirea noastră, de aceea nu trebuie să tolerăm vreodată un simț care ne-ar spune că trebuie să scuzăm acest fel de guvernare divină a lui Dumnezeu de a se mânia și pedepsi păcatul. Acest mod de a fi a lui Dumnezeu face parte din ceea ce ne dă siguranța mânturii, odată ce am primit darul iertării Lui, pentru că așa cum știm El va răsplăti ce este rău și putem avea încredere că El va răsplăti și aceea ce este bun. „Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui” (Matei 16:27). Dumnezeu va răsplăti cu viață veșnică pe aceia care împăcându-se cu El au lăsat ca Duhul Sfânt să rodească în ei o roada care-L bucură pe Dumnezeu, dar va fi cunoscut îndeaproape și personal ca un Dumnezeu care se mânie de toți aceia care au trăit în neascultare de El, refuzând să facă pasul pocăinței, indiferent dacă aceștia vor fi în viață sau dacă au murit.

„...Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată” (Ioan 5:29). De ce să ne temem și să evităm să avem de-a face cu un Dumnezeu mânios? „Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți” (Luca 12:5). De ce este așa de rău în gheena veșnică sau în iad?, m-a întrebat un om care mi-a spus că are de gând să petreacă cu prietenii lui acolo. Iadul este un loc de chin veșnic, pregătit de Dumnezeu pentru Satana și îngerii lui, dar acolo vor ajunge, urmând calea cea largă despre care Domnul Isus a spus că

sunt mulți cei ce merg pe ea, și cei care i-au slujit lui Satana. Iadul este un loc unde omul este în deplină cunoștință, unde simte un torent chinuitor de durere și sete, de unde nu este scăpare vreodată (Luca 16:19-31). Iadul este un loc de regret veșnic, unde nimic bun nu se întâmplă vreodată, dar unde este un număr mai mare de suflete decât cel al sufletelor mântuite din ceruri, care au ales să meargă pe calea îngustă. „De aceea își deschide locuința morților gura, și își lărgeste peste măsură gâtul, ca să se pogoare în ea măreția și bogăția Sionului, cu toată mulțimea lui gălăgioasă și veselă“ (Isaia 5:14).

Unii știu că se îndreaptă spre iad, dar este mai tragic cazul acelor care cred că nu merg acolo, dar se joacă de-a pocăința, fiind doar „ascultători profesioniști“ duminică după duminică, fără să se fi pocăit vreodată cu adevărat, încât să aibă parte de nașterea de sus și așa să aibă viața schimbată din temelie. „Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânia pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu“ (Romani 2:5). Nu poți judeca o carte după copertă, dar poți judeca un pom după roadă, și Iacov a scris că există o categorie de oameni a căror religie este zadarnică, pentru că la sfârșit de drum în loc de a auzi „Vino!“ vor auzi: „Du-te!“, pentru că au urmat calea lor sau a oamenilor, nu a lui Dumnezeu (Iacov 1:26). „Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!»“ (Matei 25:41).

Iadul este un loc unde mânia lui Dumnezeu va rămâne peste sufletele nemântuite „veșnic“, de aceea, așa cum spune Domnul Isus: „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea dacă își pierde sufletul?“ (Marcu 8:36). Problema iadului este urgentă dacă nu te-ai împăcat cu acest Dumnezeu mânios pe păcat, pentru că săgețile morții, care zboară fără să poată fi văzute, te pot atinge oricând, și există posibilitatea ca în următoarele ore să te afli că ai ajuns în acel loc de chin. Poți muri astăzi, indiferent de vârstă sau cât de precaut ești cu sănătatea. Poate avea loc Răpirea

Bisericii la cer și vei rămâne jos în necaz și pentru faptul că ai refuzat chemarea la mântuire a Duhul Sfânt s-ar putea să nu te mai cerceteze niciodată și așa să intri într-o împietrire a inimii până în ziua când te vei găsi înaintea unui Dumnezeu mânios. Ce trebuie să faci ca să ajungi în acel loc de chin numit iad? Nimic. Deja ai făcut suficient. Vestea bună a Evangheliei răsună și astăzi tot așa de frumos ca și în ziua de Rusalii. Ea spune că nu trebuie să mergi în iad, ci poți scăpa de el prin pocăință. „Fraților, ce să facem? «Pocăiți-vă», le-a zis Petru, «și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh»“ (Fapte 2:38).

Pentru a scăpa de mânia lui Dumnezeu se cere o pocăință adevărată, nu cum au avut unii dintre aceia care au venit la Ioan Botezătorul ca să fie botezați, fără să aibă intenția de a-și schimba viața. „...Pui de năpârcci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră...“ (Luca 3:7, 8). Generația de niniveni care a auzit strigătul lui Iona când a vestit nimicirea lor de către un Dumnezeu mânios pe păcat s-a pocăit și au scăpat de mânia Lui, dar tu ce vei face? Este o singură cale care duce la viață și pe care dacă mergi poți scăpa de mânia lui Dumnezeu. Această cale este Domnul Isus, și poți fi socotit neprihănit prin meritul Lui creat la Golgota, unde mânia lui Dumnezeu s-a revărsat din plin asupra Fiului care a luat asupra Lui vina omenirii, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să fie scăpat de mânia lui Dumnezeu. „Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu“ (Romani 5:9).

Dacă ești mântuit ai tot ce este important, dacă nu ai mântuire nu ai nimic de valoare, orice și oricât ai avea. Prin pocăință omul poate primi ceea ce are valoare și poate scăpa de mânia viitoare. Apoi, ajuns mântuit, lucrează pentru noul Stapân, așteptând în fiecare zi venirea Domnului Isus. „Și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morți: pe Isus care ne izbăvește de mânia viitoare“ (1 Tesaloniceni 1:10). Timpul pocăinței și a

împăcării cu Dumnezeu este astăzi, de aceea dacă nu ești mântuit, prin acest mesaj, ești chemat la mântuire ca să scapi de mânia lui Dumnezeu care stă gata să se reverse peste fiii neascultării. Dacă într-o rugăciune sinceră Îi vei spune Domnului că ești un păcătos care vrea iertarea Lui, ca apoi să-I promiți că-L vei sluji toată viața ta, cu tot ce ai, cu tot ce ești, iar El te va ierta și-ți va lua toată povara de păcat și îți va da pace și bucurie în suflet cum nu ai simțit niciodată până atunci. Vino la Domnul Isus astăzi și vei scăpa de mânia lui Dumnezeu, pentru că vei trece din rândul acelor care sunt fii ai mâniei în rândul acelor care sunt copii preaiubiți de Domnul, care vor fi cu El pe veci de veci.

Amin

20

CRIZA DIN CORINT

„Căci, fraților, am aflat despre voi, de la ai Cloei, că între voi sunt certuri.” 1 Corinteni 1:11

În timpul primei ere creștine, Corintul a fost unul dintre cele mai bogate orașe ale Împeriului roman, cu peste 400.000 de locuitori, al doilea după Roma. În acest oraș grecesc, aflat la 80 km de Atena, apostolul Pavel a plantat o biserică creștină și cu toate că a ostenit acolo mai bine de un an învățându-I calea Domnului, la un timp după plecarea lui dintre ei, a primit vești că biserica se află într-o stare de criză. Criza din Corint consta în „zavistii, certuri și dezbinări” care au dus la dezordine și erezii spirituale. Celora care făceau parte din biserica din Corint, fiind greci, le plăceau speculațiile intelectuale și așa au ajuns la interpretări filozofice ale creștinismului, iar cei lumești, care întotdeauna au vrut și vor lucrurile lumii, au profitat de această clătinare a acelor care conduceau biserica, căutând să treacă peste învățătura dată de apostolul Pavel și să se conducă după un standard lumesc.

În Corint se afla în acea vreme, pe vârful unui munte, templul Afroditei. Când oameni obișnuiți să frecventeze astfel de locuri perverse au intrat în biserică, fără să aibă viața schimbată, au adus cu ei păcatul și de aceea îl găsim pe apostolul Pavel că le scrie cu privire la imoralitate, despre hrana închinată la idoli, abuzuri cu privire la Cina Domnului și despre învățători mincinoși. El își adresează epistola către Biserica lui Dumnezeu din Corint, către

aceia care au fost „chemați să fie sfinți”, dar care, așa cum reiese din epistolă, în loc de a fi duhovnicești erau firești și lumești. Ca și credincioși iubim Sfânta Scriptură, nu numai pentru că este o carte ce s-a dovedit a fi divină, fiind singura carte care descrie evenimentele istoriei înainte ca acestea să aibă loc, dar o iubim și pentru faptul că nu ascunde adevărul oricât de dureros ar fi, chiar dacă este vorba de slăbiciunile acelor care se numeau sau se numesc credincioși. Imediat după ce li se adresează, apostolul Pavel trece la punctul problemă și le spune că a auzit despre certurile care au loc în mijlocul lor.

Vrăjmașul nostru se bucură mai mult de o ceartă între copiii Domnului decât de camioane întregi de alcool pe care le cumpără vechii lui clienți, pentru că știe că neînțelegerile între frați produc durere inimii lui Dumnezeu. Cearta între frați nu este ceva caracteristic bisericii din Corint, pentru că și ucenicii Domnului au schimbat astfel de vorbe între ei, și astfel de exemple de neînțelegeri între aceia care spun că se iubesc este un fenomen care a continuat până în zilele de astăzi. Certurile, care de multe ori sunt o dovadă a lipsei de dragoste, îi împarte uneori pe aceia care formează Biserica, ca apoi să apară duhul de partidă, asemenea celor din Corint unde unii au zis că sunt cu Apolo, alții cu Pavel, alții cu Chifa și alții cu Domnul Isus.

Trecând peste învățătura dată de apostolul Pavel, cei din Corint au ajuns nu numai la lucruri neadevărate, ci și la neadevăruri care se contrazic între ele, pentru că, așa cum spune o vorbă veche, experiența conduce o școală scumpă, dar cei lipsiți de înțelepciune de cele mai multe ori vor să învețe la altă școală. De câți ani este cineva credincios reflectă de fapt de câți ani este pe acest drum, dar nu spune unde este pe acest drum numit Calea Domnului. Acest tip de neînțelegeri apar atunci când doi sau mai mulți membri ai bisericii spun fiecare că sunt mai inspirați și că au o lumină mai puternică de sus cu privire la cum ar trebui să se procedeze în anumite situații, dar de fapt cauza crizei este lipsa de maturitate în credință. Cine are dreptate? Care dintre ei este cu

adevărat inspirat de sus? Fiecare partidă este ferm convinsă că știe ce are de spus Scriptura cu privire la lucrul în cauză, iar cealaltă parte este ferm convinsă că prima partidă este greșită. Acesta este momentul în care au nevoie să caute înțelepciunea care vine de sus prin intermediul rugăciunii, dar de cele mai multe ori astfel de oameni recurg la rugăciune ultima dată, cu toate că ea este singura care i-ar putea ajuta, fiindcă sufletul lor este ca un izvor tulburat din care nu poate să bea nimeni. Ce valoare are în astfel de momente sfatul Domnului?

Cu câteva luni în urmă, Warren Buffan, care ocupă locul doi între cei mai bogați oameni din lume, a scos la licitație oferta ca cineva să mănânce împreună cu el și să poată să-i pună întrebări. Acest american este renumit pentru cunoștințele pe care le are despre felul cum se pot face investiții financiare profitabile, iar oferta sa, ca cineva să aibă oportunitatea de a primi sfatul lui, s-a vândut pentru suma de 351.000 de dolari. Cu cât mai de valoare este sfatul Domnului decât sfatul unui astfel de om, și totuși, cu toate că nu costă bani, sfatul Domnului nu este căutat prea mult în momentele de criză.

Când cerem înțelepciunea de sus, necesară într-un moment de criză, ea ne este dată prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin descoperirea Duhului Sfânt sau prin glasul experienței acelor care se dovedesc maturi prin faptul că ei caută binele turmei lui Hristos și nu neapărat interesul lor. Acela care este matur nu trebuie să-ți spună acest lucru, deoarece văzându-i trăirea recunoști că este matur în credință, pe când cel imatur îți spune mereu despre maturitate lui. Cel ce se laudă se pune pe sine într-o poziție superioară față de altul și sursa acestei stări este mândria, pe când dragostea nu se laudă, ci alege să facă ceea ce nu vrea să facă nimeni. Semnele credinciosului matur se văd în forma de roadă a Duhului, care rodește ceva ce este dorit de Dumnezeu și de toată biserica (Galateni 5:22-26).

Cum te va găsi pe tine momentul de criză? Ca un vas care are puțină apă și fierbe repede sau te va găsi plin de Cuvântul lui

Dumnezeu? Este necesar să fii pregătit pentru că, deși uneori prin astfel de crize se alege ce este bun, de cele mai multe ori apar și pierderi. După cum un om învățat este un om care odată nu a știut aproape nimic, dar faptul că a studiat și a reținut ceea ce a studiat a făcut din el un om deosebit, tot așa un om matur duhovnicește este un om care odată a fost firesc și nu a știut aproape nimic despre lucrurile și voia lui Dumnezeu, dar care prin intrare în ascultare de Cuvântul Domnului și prin stăruința în ce este bine, obținută prin experiențele vieții de creștin, a devenit un vas de care Dumnezeu se poate folosi.

Lucrătorii bisericii, pentru că sunt selectați ca ținte speciale ale vrăjmașului, vor ajunge în fața unei crize ca și aceea din Corint. Dacă ești un lucrător nu uita că ești chemat să fii glasul Celui ce cheamă la mântuire și, știind că timpul cât poți lucra este scurt, gândește-te cum ai vrea să arate lucrarea ta atunci când împreună cu Domnul o vei privi la sfârșitul alergării tale. Să fii ocupat și chiar să ostenești în lucrarea Domnului, în biserică, înseamnă să fii ocupat cu lucrurile care-L interesează foarte mult pe Dumnezeu. A te interesa de sănătatea spirituală a Bisericii, a purta de grijă orfanului și văduvei înseamnă a avea o cauză comună cu Dumnezeu. Ținta acțiunii noastre trebuie să fie voia Lui și nu a noastră. Lupta ce o purtăm trebuie să fie lupta Lui și nu a noastră sau a altor interese omenești.

Cred că este adevărată vorba care spune că „cel ce iubește visează“ și dacă noi ca lucrători avem un vis, și anume să facem lucrări mărețe pentru Dumnezeu, trebuie să fim siguri că ceea ce visăm nu este o sugestie din partea întinericului de a ne provoca la dorințe după o slavă personală. Cine este așa de tare să nu poată fi ademenit? Cine poate rezista la succes? Acela care se lipește tare de bine și a înțeles că este doar o conductă prin care vin binecuvântările lui Dumnezeu peste aceia care sunt în jurul lui, sau în cazul lucrătorului asupra acelor peste care Domnul i-a dat autoritate și răspundere de a-i cârmui. Ca lucrători, trebuie să fim bucuroși și mulțumitori că am fost aleși pentru a fi folosiți, dar să

nu uităm că putem fi înlocuiți de Stăpân dacă nu slujim bine. Lucrător înseamnă slujitor și oameni mari ai credinței, care s-au numit robi, și cu bucurie au devenit robi din dragoste ai lui Isus Hristos pentru că au înțeles că robul nu face ce vrea el, ci ceea ce vrea Stăpânul.

O măsură preventivă pentru a nu ajunge la ceartă, ca niște oameni care nu au de lucru, este să considerăm lucrarea de misiune și evanghelizare a celor nemântuiți ca o prioritate pentru activitatea bisericii. Prea mulți se gândesc la ce nu pot face în loc să se gândească la ce pot face, și prea mulți se gândesc la ce nu au în loc să se uite la ce au și să pună acel mult sau puțin în slujba Domnului. O biserică care nu face misiune este o biserică care trăiește doar pentru ea și se autocondamnă singură, pentru că ignoră porunca Stăpânului. Dacă cei din Corint ar fi avut această prioritate nu s-ar fi certat, dar pentru unii din ei a fost necesar să vină prigoana ca să se poată trezi și alege între ce este și ce nu este important.

Nu suntem chemați la a fi o denominație organizată, în care să ne petrecem timpul punând mereu aceleași lucruri la punct, ci odată mântuiți suntem trimiși la cei de afară. Trăim într-o societate de consumatori, în care chiar și cei ce merg la biserică vor să fie slujiți ori pleacă din biserică, în loc să vadă în lipsuri oportunități de a face ceva pentru lucrarea Domnului. Nu uita că dacă vrei să culegi trebuie să semeni și ai să culegi ceea ce ai semănat. Nu uita că ai să culegi numai după un timp ce ai semănat și de asemenea ai să culegi mai mult grâu decât ai semănat, dar cine seamănă bălării nu are cum treiera grâu.

Când ești provocat să participi la certuri, nu uita că tot ce începe cu mânie se termină cu rușine, de aceea cere discernământ de la Dumnezeu care are abilitatea de a vedea în obscuritate dacă ceva este bun sau rău, în conformitate cu Evanghelia. Când vine momentul de criză vei fi parte din soluție sau parte din problemă, după cum te va găsi de pregătit. Nu metodele, tradiția și obiceiurile după care alegem să ținem serviciile în adunare sunt importante,

cu toate că mulți s-au îndrăgostit de ele, ci Adevărul Scripturii care ne învață să căutăm pacea și sfințirea are cea mai mare importanță și trebuie să rămână o lucrare necompromisă în viața noastră. Aceste obiceiuri omenești, de a face lucrurile într-un anumit fel în casele de rugăciune, uneori primesc o mai mare importanță decât Adevărul Scripturii și sunt de multe ori un măr al discordiei între frați, lucru care uneori duce până la ruperi de biserici. „... dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință. Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel” (Filipeni 3:15, 16).

Soluția pentru evitarea crizei în biserică și a pierderilor pe care le aduce cu ea o primim prin lumina de sus care se dobândește prin rugăciune și Cuvânt, și astfel din imaturi și firești, cum sunt cei care stărnesc certuri, să devină în timp maturi și duhovnicești. Criza din Corint s-a datorat practicării unor erezii care au dat prilej la certuri și acesta este motivul pentru care majoritatea bisericilor au un statut sau o constituție în care sunt enumerate principiile de credință. Modul prin care ne putem împotrivi unei erezii mincinoase este acela de a-i expune minciunile, și atunci puterea nimicitoare a învățăturii mincinoase moare așa cum moare un foc căruia îi tai oxigenul.

De exemplu: Iosif Smith, fondatorul cultului mormon a spus că cea dintâi poruncă pentru fiecare mormon este aceea de a se îngriji de starea celor morți, făcând pe baza studiului genealogiei neamurilor botezul și celelalte ceremonii pentru cei morți. Expunem minciuna din această învățătură privind în Cuvântul Scripturii care ne spune cu totul altceva, și anume că cea mai mare poruncă este să iubești pe Domnul Dumnezeu tău (Deuteronom 6:5, Matei 22:37). Acest adevăr rostit de Domnul Isus dovedește că Iosif Smith a fost un proroc mincinos, dar prin faptul că mormonii aleg mai bine să creadă un om decât să-L creadă pe Domnul Isus, aleg de fapt să-și risipească viața.

Din cauza unei astfel de erezii întâlnesc în regiunea unde locuiesc mormoni care se laudă că s-au botezat de sute de ori

pentru diferite persoane moarte, ca astfel, după promisiunea pro-rocului lor, să devină și ei un fel de mântuitori în Sion. Acela care este plin de Cuvântul Domnului recunoaște imediat care este o învățătură păgubitoare și falsă și știe să se ferească de lațul vânătorului de suflete, însă trebuie să țină cont de faptul că dacă se va îngâmfă s-ar putea să aibă probleme, de aceea ar fi bine ca o asemenea persoană să rămână smerită.

Apostolul Pavel a avut, spunea el, „un slol al Satanei”, adică o apăsare în trup pe care Domnul nu i-a luat-o pentru că a vrut să rămână smerit și astfel să-l poată folosi. Când apar certuri este bine ca aceia care acceptă oferta de a participa la ele să nu uite că certurile sunt pe lista roadelor firii pământești despre care Cuvântul spune că cei ce le practică „nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (Galateni 5:20, 21). Când apar neînțelegeri între două persoane, sfatul Domnului Isus este ca cel care se consideră nedreptățit să meargă la persoana ce crede că i-a greșit și să vorbească cu ea, iar dacă nu-l ascultă să mai ia cu ea unul sau doi frați în Domnul și dacă nici atunci nu-l ascultă să-L spună bisericii (Matei 18:15-17).

Lipsa de maturitate duhovnicească între cei care ajung la ceartă se datorează faptului că în ei nu locuiește Cuvântul lui Dumnezeu cu autoritatea de a conduce. Asemenea celor din vechime, căroră Domnul le-a cerut să nu depărteze Cartea Domnului de ei, fiindcă din ea știau care este voia Lui, nici noi nu trebuie să o depărtăm de la noi. Nu avem voie să alegem doar o parte preferată din Sfânta Scriptură și să evităm partea ce nu ne convine, pentru că acesta este unul din motivele pe care le folosesc cei ce ajung la ceartă ca să găsească o cale de justificare pentru deranjul spiritual pe care l-au provocat.

Scopul studiului Scripturii nu este doar să fim oameni educați în ale Scripturii și să luăm o osândă mai mare, ci este acela de a trăi o asemenea viață încât la sfârșit de drum să primim o cunună. Studiul și trăirea Cuvântului Scripturii poate face din noi suflete care au gândul lui Hristos. Atunci când prin Cuvânt și cârmuirea

Duhului ai gândul lui Hristos găsești răspuns la orice ar putea prezenta o problemă sau ar putea produce o criză ca și aceea din Corint. De ce nu ar vrea cineva să cugete la Cuvânt cu dorința de a asculta necondiționat de Domnul? Pentru că unora le este frică că li se va cere ceva greu, ceva ce nu știu să facă sau ceva ce ei nu vor să facă, ca de exemplu tăierea drepturilor firii vechi. Dacă alegem să ascultăm de Cuvânt, chiar dacă uneori vom trece prin cuptorul de topire ca să fim separați de zgură apoi, ca un aur lichid, să fim turnați în forma chipului lui Hristos, ascultarea noastră Îl va bucura pe Domnul care ne va chezașui pacea în vreme de criză.

Noi nu lucrăm unii pentru alții, ci lucrăm pentru același scop, și anume pentru a câștiga suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu. Este un jug comun la care fiecare alege să tragă cum vrea. Unii trag în aceeași direcție, alții în direcție opusă, iar alții aleg să nu tragă deloc, lăsând pe alții greul, fiindcă ei înșiși au nevoie să fie trași de alții înainte. Nu toți cei ce lucrează bine pe ogorul Domnului se bucură de aprecierea oamenilor sau de renume, însă în ochii Domnului sunt priviți ca și campioni și de fapt El are singura părere care contează. Nu toți avem același număr de talanți și nici nu avem același fel de talanți, dar știind că eu pot face ceva ce tu nu poți și tu poți face ceva ce eu nu pot face, când între noi, în loc de o luptă după semnificație, există unitate, lucrând împreună putem face o lucrare bună pentru Dumnezeuul nostru.

Ținta noastră comună este mai importantă decât rolul pe care eu sau altul îl are în această lucrare și suntem cei mai valoroși acolo unde-I aducem cel mai mult câștig, dar succesul în lucrarea Domnului vine cu un preț de dedicare, sacrificiu și ajungi la el dacă ai creat condițiile ca ceea ce Domnul a pus bun în tine să crească. Criza produsă de neînțelegeri nu poate fi rezolvată de câte ori răbufnește, mai ales dacă cei în cauză nu vor să discute în pace și dacă uneori, contrar sfatului Scripturii, unii părăsesc adunarea pentru că lipsește maturitatea duhovnicească. Uneori astfel de oameni, la fel ca cei din Corint, pot aplica adevărul legal, cel grecesc sau evreiesc, dar pot aplica și adevărul duhovnicesc.

„Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuintând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești. Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu...” (1 Corinteni 2:13, 14). Cum te va găsi pe tine momentul de criză?

Momentul de criză va măsura și dovedi valoarea credinței tale, va arăta statura ta de maturitate în Hristos Isus. Dorința Domnului Isus pentru toți ucenicii Lui a fost și este ca ei să fie una, pentru că numai la nivelul unității în adunare vine binecuvântarea și revărsarea de putere a Duhului Sfânt. Vulturul de pe emblema Americii ține în cioc o panglică pe care scrie: „E pluribus unum”, adică „Din mulți unul”. Înțelesul acestor cuvinte este că țara e o unitate compusă din mai multe state, care sunt una, ca astfel să formeze o singură națiune. Trupul lui Hristos are multe mădulare între care nu este dezbinare (Efeseni 4:4). Când doi sau mai mulți copii ai Domnului se ceartă este la fel cum mâna ta dreaptă ar lua un ciocan și ar da cu el peste degetele mâinii tale stângi, pentru că toți alcătuim un singur trup, și când unul suferă practic suferă toți.

Biserica Domnului nu este o organizație politică, dar trăiește acum într-o lume politică, și felul lumii, cu stilul ei de politică, caută să pătrundă în biserică, căutând prilejul potrivit când străjile nu veghează și omul duhovnicesc nu este destul de tare ca să urmeze sfatul Scripturii care spune: „Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi” (Coloseni 3:13). Când politica cu metodele ei pătrund în rândul slujitorilor bisericii apare uneori la unii o obsesie după putere și după a avea ultimul cuvânt. Când cearta devine mijlocul prin care se încearcă rezolvarea unei probleme, prin aceea că eul unuia atacă eul altuia și invers, după filozofia lumii care spune eu primul, mie mai mult, apare momentul de criză, ca și acela din biserica din Corint. În acest fel uneori firea câștigă victorii care costă prea mult, deoarece calea Domnului este vorbită de rău.

Un proverb african spune că este nevoie de un sat întreg ca să crești un copil, dar noi știm că este nevoie de o biserică întreagă și sănătoasă pentru a putea crește copii și tineri în harul lui Dumnezeu, urmând pilda celor mai mari. Trebuie ca ei să cinstească perii albi nu numai pentru că li se cere în Scriptură, dar înțelegând răspunderea pe care o avem față de ei trebuie să le dăm și noi motiv întemeiat să dorească să urmeze exemplul nostru. Aproape orice om poate începe un astfel de război al certei, dar numai învingătorii spun când este gata. Din cauza unor astfel de crize se ajunge la faptul că rostirea unor anumite nume evocă amintiri neplăcute, și vrăjmașul are câștig de cauză. Nu de filozofii este nevoie, ci de dragostea celor ce au experiență pe calea Domnului și o maturitate sănătoasă în Hristos, pentru că talantul sau talentul nu-i de ajuns, ci trebuie să trăiești Cuvântul care spui că Îl crezi.

Când apare criza, care se manifestă prin certuri de partide, apare și oportunitatea pentru făcătorii de pace să-și folosească talantul ca să nu se ajungă la pagube în trupul lui Hristos. Într-o lume când se pare că cel care are bani suficienți poate cumpăra orice cu excepția păcii, făcătorii de pace, puși de Domnul Isus în rangul aceloră despre care spune că va fi „ferice“, au o slujbă importantă de făcut. Acești oameni „făcători de pace“ sunt oameni care au înțeles că pacea și neprihănirea sunt legate împreună, pentru că nu este pace fără ascultarea de Prințul Păcii. Când ai pace și vine momentul de criză cel rău te amenință răcnind ca un leu că îți ia tot ce ai, dar plin de pace poți să spui unei astfel de situații că de fapt tu nu ai nimic, pentru că tot ce ai este a lui Hristos. Când vei birui vrăjmașul în acest fel, va veni să-ți vorbească ca un înger de lumină, cu voce mieroasă, să-ți spună că prin prietenia cu lumea îți dă cutare sau cutare lucru, dar o să-l poți birui, dacă vei spune că în Hristos Isus ai tot ce ai nevoie și ca urmare nu ai nevoie de marfa lui.

Când refuzi să i te închini, neacceptând ofertele lui și participarea la cearta de partidă, așteaptă-te să fii prigonit, pentru că aceia care vor trăi cu evlavie vor fi prigoniți, dar nu uita că

atunci când nu cârtești acest fel de prigoană este urmată de o răsplătire în ceruri (2 Timotei 3:12, Matei 5:11, 12). Când apare criza cauzată de o ceartă se poate vedea mai bine ca altădată dacă cineva are virtutea de a fi blând și această virtute din nou îl pune în rândul oamenilor despre care Domnul a spus că va fi „ferice“. Blândețea despre care Scriptura spune că trebuie să fie văzută în noi de către toți oamenii nu înseamnă să fii un om moale sau laș, ci este putere controlată și ținută în stăpânire de Duhul Sfânt care este în noi. Cei cu adevărat blânzi sunt cei cu adevărat tari, pentru că nu te poți certa cu ei.

Cu blândețe și cu un zâmbet sincer de dragoste pe față, care de multe ori dezarmează, Îl vei reprezenta bine pe Stăpânul tău și vei lua o notă bună când treci prin acest fel de încercare. Lumea privește blândețea ca pe o slăbiciune, dar Domnul Isus, care este blând și smerit cu inima, o vede ca pe o trăsătură ce ne face să-I semănăm. Blândețea poate fi înțeleasă mai bine atunci când vezi un mustang sălbatic care cu timpul ajunge îmblânzit și este strunit cu un frâu și o zăbală, ca apoi acel cal să poată face ceva folositor. Ai fost tu îmblânzit de Duhul Sfânt? Are duhul tău frâu asupra firii tale sau este neînfrânat? Cum acționezi când apare momentul de criză și ești provocat la ceartă și prin vorbiri de rău la adresa unora ești chemat să formezi o partidă?

Dacă nu suntem blânzi, sau îmblânziți, suntem sălbatici, asemenea celor ce au provocat criza din Corint prin certuri și erezii care le-au deschis uși spre păcat. Numai cel îmblânzit poate trage la jugul lui Hristos, pentru că numai lui i se potrivește. Cel credincios este blând prin a se supune unei puteri mai mari, adică Cuvântului lui Dumnezeu, prin care, ca și cu o zăbală, Duhul Sfânt ne ferește de prăpăstii spirituale și ne poate folosi să facem ceea ce este bun în ochii Domnului. Suntem oameni fericiți când alegem să trăim în pace cu toți, fără să compromitem adevărul, ascultând și încrezându-ne în Dumnezeu nostru, trăind în așteptarea Aceluia care ne-a spus că vine curând și că răsplata este cu El ca să dea ficăruia după cum a lucrat. „Atunci toți cei ce se încred în Tine, se

vor bucura, se vor veseli totdeauna, căci Tu îi vei ocroti. Tu vei fi bucuria celor ce iubesc Numele Tău“ (Psalmul 5:11). Amin

21

INTRAREA ÎMPĂRATULUI ÎN IERUSALIM

„Cei mai mulți din norod își așterneau hainele pe drum; alții tăiau ramuri din copaci, și le presărau pe drum. Noroadele care mergeau înaintea lui Isus și cele ce veneau în urmă, strigau: «Osana Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile prea înalte!»“

Matei 21:8, 9

Inainte de sărbătorirea praznicului, pe când erau în Betfaghe, ucenicii Lui s-au dus și I-au adus un măgăruș pe care l-au găsit întocmai unde li se spusese să-l caute, și după ce l-au adus și-au pus hainele pe el, pentru ca Domnul să intre pe el în Ierusalim, întocmai cum a prorocit prorocul Zaharia (Zaharia 9:9). Era ziua a zecea a lunii, când israeliții alegeau mielul care avea să fie jertfit pentru sărbătorirea Paștelui, când comemorau izbăvirea lor din Egipt, unde, sub protecția sângelui mielului Pascal, întâii născuți ai israeliților au fost feriți de moarte. Poporul, entuziasmat de ideea că ar putea avea un împărat care să le rezolve orice fel de problemă, a presărat în calea Domnului haine și ramuri de pom, strigând: „Osana Fiul lui David!“ Întreaga cetate s-a pus în mișcare, și dacă întreba cineva care este motivul zarvei i se spunea că vine prorocul din Nazaret, care l-a înviat pe Lazăr din Betania, a deschis ochii orbilor, a vindecat leproși și a înmulțit pâinile în pustie.

Domnul Isus, care a cunoscut cât de greșit înțelegeau ei

intrarea Lui în Ierusalim, a plâns pentru cetate și a spus: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi“ (Luca 19:42). Intrarea Împăratului Isus în Ierusalim a fost o manifestare pașnică și plină de bucurie, de aceea gărzile romane nu au văzut un pericol în acești oameni înarmați cu flori și strigăte de bucurie, dar preoții, care recunoșteau în strigătele mulțimii cuvintele care aparțineau doar lui Mesia, plini de indignare și orbiți de invidie, ținuti în frâu doar de frica poporului, s-au hotărât să-L confrunte pe prorocul din Nazaret și la prima ocazie să facă un complot prin care să-L termine.

Domnul Isus S-a dus la templu, unde a izgonit afară pe schimbătorii de bani, care schimbau bani romani în bani ai Sfântului Locaș, și le-a adus aminte lor, și nouă, că un astfel de edificiu ridicat în cinstea lui Dumnezeu este o casă de rugăciune, nu un loc pentru tâlhării. Domnul Isus i-a vindecat pe șchiopii și orbii care au venit la el, dar preoții cei mai de seamă și cărturarii s-au umplut și mai tare de mânie când i-au auzit chiar și pe copii strigând în templu: „Osana Fiul lui David!“ „...«Auzi ce zic acestia?»«Da,» le-a răspuns Isus. «Oare n-ați citit niciodată cuvintele acestea: 'Tu ai scos laude din gura pruncilor și din gura celor ce sug?'»“ (Matei 21:16). Osana înseamnă și „Lăudat să fie Domnul!“ Tot poporul, până și copiii, fără să știe cât de mult bine avea să reverse peste omenire jertfa Mielului lui Dumnezeu, lăudau pe Domnul. „Doamne, ajută! Doamne dă izbândă! Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele Domnului! (Psalmul 118:25, 26).

Domnul Isus a intrat în Ierusalim cu un plan bine stabilit și nu a lăsat ca nimeni și nimic să-L devieze de la ceea ce Tatăl a trasat să aibă loc în acea săptămână. Nici bucuria și laudele oamenilor doritori de bine, dar nici ura aprinsă a marilor preoți, nu a putut stinge dragostea Lui pentru omul păcătos, care avea nevoie ca El să devină Mielul de jertfă fără de cusur al lui Dumnezeu și prin jertfa-I înlocuitoare avea să împace pe mulți cu Dumnezeu Tatăl. Poporul a intrat în Ierusalim cu Domnul Isus și nu știa că are în

mijlocul lui un Împărat cum n-a mai existat vreodată. Nu știau că Emanuel, Dumnezeu era chiar între ei. Ei L-au văzut pe Dumnezeu vărsând lacrimi. L-au văzut cum avea milă de cei apăsăți de boli și îi vindeca. L-au văzut cum îi înfrunta pe aceia care puneau poveri grele pe umerii poporului, fără ca ei să facă vreun efort ca să le ducă. Nu știau că umblă cu Fiul lui Dumnezeu care a venit să sufere o moarte de blestem ca să ne poată fi la toți Salvator. Ei nu știau că în fața lor începea să se desfășoare cea mai mare dovadă de dragoste a lui Dumnezeu pentru om. Ei nu știau că suferințele pe care Domnul Isus avea să le îndure câteva zile mai târziu erau parte din planul divin al lui Dumnezeu.

Nu oamenii puterii din acea vreme au hotărât felul în care avea să se desfășoare cea mai scumpă jertfă, ci chiar Dumnezeu Tatăl, cu durerea pe care o simte un tată pentru fiul său, a rânduit totul mai dinainte. „În adevăr, împotriva Robului Tău cel sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu neamurile și cu noroadale lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău“ (Fapte 4: 27, 28). Poporul, care sărbătorea intrarea Domnului în Ierusalim, nu știa că Domnul Isus nu cu mult înainte vorbise pe Tabor cu Moise și Ilie despre felul cum avea să pătimească în acea săptămână. Credeau că este prorocul care face minuni, care le va face viața mai ușoară, dar El de fapt în acea zi, într-un mod cu totul deosebit, începuse desfășurarea planului divin prin care avea să ne facă nu doar viața aceasta fericită, ci și veșnicia.

Intrarea Domnului Isus în Ierusalim a fost un eveniment deosebit, de aceea fiecare din cei patru evangheliști au menționat acest eveniment încărcat cu o tensiune profetică și plin de mireasma dragostei lui Dumnezeu pentru sufletele oamenilor. Până în acea zi Domnul nu a primit aclamațiile mulțimii care vroia uneori chiar să-L facă împărat, el chiar acelora pe care i-a vindecat le-a spus uneori să nu facă acel lucru de cunoscut (Marcu 5:43, 9:9; Ioan 6:15), dar de data aceasta s-a bucurat de ei și ei s-au bucurat de El. Trecuseră aproape 1500 de ani de când israeliții au început

să sărbătorească Paștele care, chiar dacă ei nu înțelegeau, simboliza venirea Mielului ce avea să fie jertfit pentru răscumpărarea tuturor odată pentru totdeauna; jertfă care avea să pună în siguranță sufletele celor păcătoși care aleg să intre sub protecția sângelui nevinovat. A fost ziua împlinirii săptămânilor prevăzute de prorocul Daniel (Daniel 9:24-27), vestite mai dinainte, care avea să marcheze cu precizie în ceea ce noi numim timp, venirea Unsului care avea să zdrobească capul șarpelui.

Intrarea Domnului în Ierusalim a fost parte din împlinirea cuvintelor pe care Le-a spus Tatălui când a acceptat să vină să se smerească, luând trup de om pentru a ne fi Mântuitor. „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!“ (Evrei 10:9). Poporul în sărbătoare nu știa că sub ochii lui se împlinea una din cele mai vechi prorocii cu privire la Domnul Isus, rostită prin gura lui Iacov. „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui. Până va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele. El își leagă măgarul de viță, și de cel mai bun butuc de viță mânzul măgăriței lui; își spală haina în vin, și mantaua în sângele strugurilor“ (Genesa 49:10, 11). Șilo, adică Mesia, venise și ei nu L-au cunoscut, iar cei cu cartea Legii în mână l-au pregătit moartea, de aceea Domnul Isus a spus: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine; de câte ori am vrut să strâng pe fiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!“ (Luca 13:34).

Domnul Isus a plâns pentru cetate, deoarece știa ce avea să se întâmple când armatele romane coduse de Titus aveau să o asedieze și cunoștea faptul că locuitorii ei aveau să fie omorâți, aveau să fie vânduți ca sclavi și o altă parte avea să fie împrăștiată prin lumea întreagă. Folosirea ramurilor rupte din pomi era un obicei vechi în Israel, fiind un semn al bucuriei. „În ziua întâi să luați poame din pomii cei frumoși, și ramuri de finici, ramuri de copaci stufoși și de sălcii de râu, și să vă bucurați înaintea Domnului Dumnezeului vostru, șapte zile“ (Leviticul 23:40). Această lucrare era parte din sărbătoarea corturilor, serbată ime-

diat după sărbătoarea zilei ispășirii, când israeliții, după porunca dată prin Moise, aveau o sărbătoare în cinstea Domnului care le aducea aminte că El i-a scos din Egipt și că au locuit pentru mult timp în corturi, în pustie. Acest mod de a sărbători va continua și în ceruri, unde cartea Apocalipsei ne spune că cei mântuiți vor avea în mâini ramuri de finic cu care vor sărbători înaintea Domnului. „După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini“ (Apocalipsa 7:9).

Intrarea Domnului Isus în Ierusalim călare pe mânzul unei măgărițe este încă un exemplu al smereniei Lui, pentru că împărații intrau în cetate pe cai albi, care reprezentau puterea și autoritatea. Avem de învățat de aici că pentru a ne asemana cu Stăpânul trebuie să ne smerim și noi, pentru că acela care nu învață să se smerească va trebui să învețe ce înseamnă să fie smerit. Smerenie nu înseamnă întotdeauna a te gândi că ești mai puțin decât ești de fapt. Atitudinea celui ce crede că noi oamenii avem vreun merit pentru a fi mântuiți sau pentru lucrarea pe care o facem ca alții să vină la mântuire s-ar putea asemana cu a măgărușului care-L ducea pe Domnul Isus, dacă acel măgăruș ar fi crezut că întreaga sărbătoare este pentru el. Domnul Isus a intrat în Ierusalim călare pe un mânz (Ioan 12:15) pe care nu mai încălecase nimeni (Luca 19:30), fiindcă după legea levitică numai animalele care nu au dus povară erau folosite pentru jertfe și pentru lucrările sfinte (Numeri 19:2, Deuteronom 21:3).

Domnul Isus S-a născut dintr-o fecioară curată, ca apoi la moarte să ajungă să-I fie pus trupul într-un mormânt în care nu a mai fost pus nimeni vreodată (Ioan 19:41). Faptul că Domnul Isus a intrat în cetate călare pe un mânz și nu pe un cal a fost încă o dovadă că, așa cum i-a spus lui Pilat, El este un Împărat, Împărăția Lui nu era din lumea aceasta, dar va veni o zi în care Domnul Isus va sta pe un cal alb, așa cum i se cuvine unui

împărat. „Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă «Cel credincios» și «Cel adevărat», și El judecă și se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești, și purta un nume scris, pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur“ (Apocalipsa 19:11, 12). Domnul Isus a intrat în Ierusalim în cea mai adâncă smerenie, dar El știa ca va veni ceasul când Tatăl Îl va primi din nou în slavă. El știa că va veni ziua când orice genunchi se va pleca înaintea Lui și orice gură va mărturisi spre slava lui Dumnezeu, că El este Domnul (Filipeni 2:9-11). Când Domnul Isus a intrat în Ierusalim împreună cu ucenicii Lui și cu convoiul voios care-L însoțea arătau ca niște oameni lipsiți de mare putere pământească, de bogăție și de orice oamenii care se numeau a fi mari în acea vreme ar fi numit slavă omenească, dar când El va domni va fi încoronat cu slavă și putere, pentru că El este Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor.

„Oștirile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu în subțire, alb și curat. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acestora: «Împăratul împăraților și Domnul domnilor»“ (Apocalipsa 19:14, 16). Așa cum avea să le spună, cam o săptămână mai târziu, celor doi ucenici care mergeau spre Emaus, a fost scris și hotărât de Dumnezeu ca înainte de a intra în slava Sa de unde a coborât, de la Tatăl, Domnul Isus Cristos avea să sufere o mare împotrivire din partea păcătoșilor: „Nu trebuia să sufere Hristosul, aceste lucruri, și să intre în slava Sa?“ (Luca 24:26). Prorocii din vechime au făcut cercetări și au primit revelații de la Dumnezeu asupra faptului că Mesia avea să sufere înainte de a intra în slava Sa. „Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate“ (1 Petru 1:11).

Noi nu suntem mai mari decât Învățătorul nostru, de aceea a fost rânduit ca și noi să trecem prin necazuri înainte de a intra în slava pe care El a pregătit-o în ceruri pentru aceia care-L iubesc

pe El. „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Cristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii” (1 Petru 5:10). O paradă lumească are scopul de a onora o persoană sau mai multe, sau de a sărbători un eveniment, ca apoi totul să fie acoperit de timp și uitare, dar sărbătoarea care a avut loc când Domnul Isus a intrat în Ierusalim nu a fost uitată niciodată de omenire, pentru că nu a existat vreodată un Erou mai mare decât El, care fără vină personală și de bună voie să se ofere să plătească vina unora care-I erau vrăjmași. Era săptămâna în care israeliții, de aproape și de departe, veneau să se închine lui Dumnezeu în Templul de la Ierusalim, așa că cetatea era plină de oameni care au auzit, au văzut, și, așa cum spune Cuvântul, „cei mai mulți” au participat la această sărbătoare a intrării Domnului Isus în Ierusalim.

Măgărușul pe care era Domnul Isus călca pe mozaicul multicolor format din hainele oamenilor întinse pe jos. Poporul scotea strigăte mari de bucurie; preoții scrâșneau din dinți plini de mânie; duhurile întunericului goneau speriate, neștiind dacă este mai bine să-i provoace pe oamenii puterii ca să-L omoare pe Domnul sau dacă ar fi mai bine să-L scape; dar Domnul Isus, chiar dacă a vărsat lacrimi pentru cetate, era în pace deplină pentru că era în voia Tatălui care veghea ca toate să decurgă după planul divin făcut în ceruri. Mulțimile venite la praznic din țări îndepărtate au fost prinse în istorie cum ele nu s-ar fi așteptat vreodată, ca abia mai târziu să-și dea seama la ce eveniment mareț au participat.

Un om a descris experiența pe care a avut-o în Florida, într-o zi când a fost blocat pentru mult timp cu mașina în trafic. După o vreme îndelungată a văzut cum nava spațială care călătorește afară din atmosfera pământului, de la rampa de lansare Kennedy, s-a ridicat spre cer, de undeva din față sa. Atunci a înțeles de ce este traficul așa de aglomerat și nu i-a mai părut rău că a rămas blocat pentru mult timp, deoarece a avut ocazia să vadă un lucru deosebit. Oamenii care erau în Ierusalim poate că până în acea zi

nu auziseră niciodată de Domnul Isus și cred că nu au regretat vreodată faptul că acel convoi de oameni voioși a blocat cum am spune noi circulația sau mișcarea sutelor de mii de oameni din cetate venite la praznic, pentru că au avut oportunitatea să fie parte și să vadă un lucru mareț. L-au văzut pe Mielul lui Dumnezeu care a fost prezentat lumii, Miel care în următoarele zile avea să fie jertfit ca ispășire pentru vina omenirii.

Ucenicii se bucurau de popularitatea Stăpânului lor și poate chiar aveau gânduri că în sfârșit a venit timpul să ajungă și ei mari în această Împărăție a lui Dumnezeu, pentru că încă nu înțelegeau pe deplin planul Său. Domnul Isus le-a spus foarte clar, mai dinainte, că avea să fie omorât, dar că va învia a treia zi, dar se pare că niciunul din acele cuvinte nu trecea prin gândirea lor în acea zi. „Iată că ne suim la Ierusalim și tot ce a fost scris prin proci despre Fiul omului, se va împlini. Căci va fi dat în mâna Neamurilor; Îl vor batjocori, Îl vor ocări, Îl vor scuipa; și, după ce-L vor bate cu nuiiele, Îl vor omori, dar a treia zi va învia” (Luca 18:31-33). Această călătorie a Domnului Isus la Ierusalim a fost planificată și anunțată în detaliu, dar ucenicii totuși nu au auzit decât ce au vrut ei să audă.

Se pare că ucenicii au uitat că nu cu mult timp înainte o femeie a turnat mir scump dintr-un vas de alabastru pe capul Domnului, în valoare de 300 de denarius (aproximativ 10 000 de dolari), și Domnul Isus a spus că ea a făcut acel lucru frumos în vederea pregătirii pentru îngroparea Lui (Matei 26:12). Se pare că ucenicii în acea zi de sărbătoare au scos din mintea lor cuvinte ca și „îngroparea Mea” și „Îl vor omori”; cuvinte care păreau că nu se mai potrivesc pentru viitorul Stăpânului lor, dar Stăpânul știa că nu va trece mult și unii din cei care strigau: „Osana!”, adică mântuiește-ne, vor striga: „Răstignește-L!”. Domnul Isus a văzut această schimbare care avea să se producă în acei oameni și totuși, după ce S-a retras la Betania, a venit din nou în cetate ca să împlinească ce era scris în sulul cărții despre El, pentru că El vedea dincolo de mulțimea bucuroasă; vedea dincolo de mulțimea

furioasă; vedea dincolo de suferință și moarte. Domnul Isus a văzut în viitor o sămânță de urmași ca rod al suferințelor Lui.

El te vedea pe tine și pe mine că vom fi aceia care prin meritul creat de jertfa Lui vom fi puși într-o stare după voia lui Dumnezeu (Isaia 53:11). Domnul Isus a intrat în Ierusalim pe una din cele opt porți ale cetății, parte din zidul de răsărit, care are în fața ei muntele Măslinilor cu grădina Ghetsimani. Când va veni din nou unii spun că El va intra pe poarta de aur, numită Sha'ar Harachamim, adică poarta milei, care a fost închisă cu zid de Sultanul Suleiman I, acum cinci sute de ani, ca să prevină, spunea el, venirea lui Mesia. „Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! «Cine este acest Împărat al slavei? -Domnul oștirilor: El este Împăratul slavei!»“ (Psalmul 24:7, 10). Ierusalimul, care înseamnă orașul păcii, a avut o zi de pace când Împăratul Isus a intrat în cetate. În mod identic, omul de astăzi nu poate avea adevărata pace până când Domnul Isus nu intră și rămâne Împărat al inimii lui. În zilele noastre, cetatea Ierusalimului este plină de zgomot de arme, dar în cetatea Noului Ierusalim, al cărei meșter Ziditor este Dumnezeu, va fi pace pentru veci, și acolo, împreună cu Împăratul, vor locui toți aceia care au lăsat ca Prințul păcii să fie Stăpân al inimii lor.

Oamenii și chiar instituțiile mari au obiceiul de a-și face câte un plan pe care îl numesc plan principal sau planul A, iar când acesta nu reușește au uneori un plan B. Acest fel de a lucra nu este ceva nou, pentru că și Dumnezeu a avut un plan A, prin care a vrut să facă omul fericit în Eden, dar pentru că i-a lăsat voință liberă acesta, fiind înșelat de șarpe, a păcătuit, stricându-și în acest mod relația de prietenie cu Dumnezeu. Imediat ce omul a fost înșelat de șarpe, Dumnezeu a anunțat planul B, atunci când în Eden a spus: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul“ (Genesa 3:15). Intrarea Domnului Isus în Ierusalim a fost prezentarea oficială a planului B, prin care Dumnezeu a reușit să aducă omul din nou la starea de pace cu El,

ca astfel să poată fi fericit aici pe pământ și pentru veci împreună cu El în Împărăția Lui.

Omul este o ființă care caută fericirea, și tu dacă ai căutat-o oriunde altundeva decât la Domnul Isus trebuie să recunoști că acest plan A nu reușește să te facă fericit pentru mult timp, de aceea ești invitat să participi la planul B, prin care Domnul Isus plătește vina păcatului tău, așa cum a plătit și vina păcatului meu și a unei mari mulțimi de oameni, ca astfel, prețuind ziua cercetării tale, să-L primești pe Domnul Isus ca Împărat al inimii tale și să nu te mai desparți de El niciodată. Deși au trecut două mii de ani de la intrarea triumfală a Domnului Isus în Ierusalim, este posibil ca și astăzi oamenii să nu recunoască cine este Domnul Isus. Nu toți văd în El singura modalitate de a scăpa de pedeapsa meritată a iadului. Shalom Aleichme, pacea să fie cu tine, este salutul pe care mulți îl mai folosesc și astăzi în Israel, dar până când cineva nu are pe Fiul nu are viața și nu are nici adevărata pace.

Când Domnul Isus a intrat în Ierusalim a fost cunoscut de popor ca fiind Acela care are putere să dea viață morților, și cei care L-au însoțit din Betania ar fi putut dovedi aceasta, dar Domnul Isus face și astăzi această lucrare de a da viață duhului mort în păcate și greșeli (Efeseni 2:1), dar trebuie ca atunci când Duhul Sfânt te cercetează să nu I te împotrivești, ci să-I spui un „Da“ clar Domnului Isus. Mozart a spus despre Beethoven, când acesta a ajuns un pianist renumit la vârsta de numai 13 ani, că este persoana care are de oferit omenirii ceva ce merită să fie ascultat. Mulți oameni faimoși care au avut de spus lucruri frumoase ce merita să le ascuți s-au perindat pe pământ, dar nimeni nu a avut un mesaj care să merite să fie ascultat mai mult decât mesajul Domnului Isus care a oferit omenirii viața veșnică. „Cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi“ (Ioan 11:25).

Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor vrea să fii și tu în cercul acelor care vor ajunge la sărbătoarea din cer, unde cu ramuri de finic în mâini și îmbrăcați în haine albe Îl vor sărbători pe Acela care a făcut posibil ca ei să fie mântuiți. Domnului îi

place o familie mare și te invită și pe tine să faci pasul pocăinței, prin care, odată ce L-ai primit pe Domnul Isus, primești dreptul să te numești copil al lui Dumnezeu. El a murit ca să mă scape și să te scape de pedeapsă, prin a ne face sufletul curat în meritul sângelui Său. Când Domnul Isus a intrat în Ierusalim a curățat templul, dar El va curăța și templul tău ca să pună în tine din Duhul Său cel Sfânt, care să te pregătească pentru ziua întâlnirii cu El. Când vei gusta că bun este Domnul, sufletul tău Îl va lauda pe Domnul Isus cu cuvintele „Osana!“, și aceasta va fi expresia unui suflet care simte iertarea și dragostea lui Dumnezeu.

Amin

22

CÂNTAREA

„Acum, scrieți-vă cântarea, aceasta; Învăța pe copiii lui Israel s-o cânte, pune-le-o în gură, și cântarea aceasta să-Mi fie martoră împotriva copiilor lui Israel.“ Deuteronom 31:19

Chiar dacă cunoaștem multe din calitățile care formează caracterul desăvârșit a lui Dumnezeu, privind la acest verset în care Dumnezeu îi dă poruncă lui Moise să fie scrisă prima carte de cântări, nu este greșit să spunem că Domnul nostru este și un Domn al cântărilor. Între puținele lucruri pe care le cunoaștem despre activitatea și atmosfera cerului, cunoaștem faptul că în ceruri au fost și vor fi cântate cântări. Datorită faptului că în ceruri nu au loc decât aceia ce-I sunt plăcuți lui Dumnezeu, putem deduce și spune că lui Dumnezeu îi plac cântările. „După ce au cântat cântările de laudă, au ieșit în muntele Măslinilor“ (Marcu 14:26). Din acest verset deducem că și Dumnezeu Fiul când a fost pe pământ a cântat cântări de laudă lui Dumnezeu Tatăl și este foarte potrivit ca și noi să ne înălțăm gândurile și vocea către El, nu numai prin rugăciune, ci și prin cântare. Dacă urmărim sfatul Apostolului Pavel, care și el a cântat Domnului chiar și atunci când a fost în închisoare (Fapte 16:25), Îi vom cânta Domnului cu mintea, dar și cu duhul (1 Corinteni 14:15), și atunci cântarea devine ca o rugăciune în duh și în adevăr. Cântarea, la fel ca rugăciunea, poate face din noi închinători plăcuți lui Dumnezeu.

Renumitul compozitor Sebastian Bach a spus că toată muzica trebuie să aibă ca scop glorificarea lui Dumnezeu și reîmprospătarea sufletelor noastre. Cine nu ține seama de aceasta când cântă nu face decât o gălăgie diavolească. Fiecare compoziție și-o semna cu „Soli deli gratia“, care înseamnă „A lui Dumnezeu să fie toată slava“, pentru că el în vremea lui și noi astăzi recunoaștem că muzica are două izvoare de inspirație și două altare pe care este dedicată la doi stăpâni total diferiți. Toate cântările și melodiile pot fi asemănate cu niște pâraie mici sau mari, ce se varsă în unul din două mari râuri. Râul laudelor adresate lui Dumnezeu și râul slujirii prin muzică a lui Satana.

Muzica care-l laudă pe vrăjmașul nostru atacă ideea de sfîntire și o batjocorește. Își expimă disperarea și în același timp glorifică păcatul. Ea încurajează răzvrătirea, desfrâul și face prin cuvintele și temele selectate, prin notele folosite, prin ritmul folosit și chiar prin cei ce o cântă, un apel firii vechi spre a se adânci și mai mult în păcat. Așa cum din israeliții care au fost robi în Egipt Dumnezeu a făcut oameni liberi, care nu-i mai slujeau lui Faraon, ci au dorit să-I cânte lui Dumnezeu. Tot așa din robi ai păcatului, cei sloboziți de Fiul nu mai slujesc vechiului stăpân, ci vor să cânte noului Stăpân Isus Hristos. Parte din înnoirea făcută de Duhul Sfânt în sufletul celui mântuit este faptul că inima și limba lui încep să cânte laudele Domnului, iar mintea devine un altar sfânt spre care Duhul Sfânt trimite mereu dorințe de a înălța imnuri spre slava lui Dumnezeu.

Cântările cântate în urma unei biruințe, cântările de izbăvire, aduc laudă lui Dumnezeu și în același timp încurajează sfîntirea în viața noastră, ne învață adevăruri din Scriptură și dau oportunitate dragostei noastre pentru Dumnezeu să se exprime prin bucuria cântării. Cântarea de multe ori poate fi învățată și chiar memorată mai ușor decât un text. Noi cântăm ca un răspuns la harul lui Dumnezeu și această dorință vine dinăuntrul unui suflet care a gustat ce bun este Domnul. Cântăm despre bunătatea și planul de salvare al lui Dumnezeu și cântăm chiar și despre lipsa

noastră de merit înaintea lui Dumnezeu. Cântăm pentru că a cânta face parte din revărsarea râurilor de apă vie care curg din inima celui mântuit, care vrea să-și arate recunoștința față de Dumnezeu. Cântarea atrage prezența lui Dumnezeu, care se coboară în mijlocul laudelor, și tot ea alungă de multe ori puterea celui rău, ca de exemplu în cazul lui David și Saul, pentru că fiecare cântare care-L proslăvește pe Dumnezeu îi aduce aminte vrăjmașului nostru de slujba pe care a avut-o înainte de a cădea examenul pe care i l-a dat Dumnezeu.

Cântările despre jertfa Domnului Isus ne smeresc pe noi și Îl înalță pe Acela care are tot meritul pentru salvarea sufletelor noastre. „Totuși Tu ești Cel Sfânt, și Tu locuiești în mijlocul laudelor lui Israel“ (Psalmul 22:3). Cântarea de multe ori ne îndeamnă să ne încredem în Dumnezeu, să lucrăm în via Lui și ne vorbește despre locul pe care El l-a pregătit pentru aceia care-L iubesc pe El. Uneori cântarea vorbește despre atributele și caracterul desăvârșit al lui Dumnezeu, iar uneori ne aduce aminte de datoria noastră de a câștiga talanți și de a fi gata pentru ziua întâlnirii cu El. Cântarea uneori are cuvinte care ne cheamă la cercetare și pe cei nemântuiți îi cheamă la împăcare cu Dumnezeu. Am putea citi în unison aceleași rânduri, dar nu o facem pentru că simțim nevoia de a cânta. Simțim că este adevărat faptul că a-L lauda pe Domnul prin cântare face parte din lucrurile duhovnicești care aduc simțul de fericire înăuntrul nostru.

Am învățat anumite cântări când eram copii, și acestea au rămas pentru totdeauna în mintea noastră. Anumite cântări pe care le-am cântat sau le-am auzit cântate la evenimente speciale din viața noastră ne ajută să revizităm acele amintiri în gândirea noastră, ca un album de poze. Unii dintre noi știm cântările favorite ale părinților noștri sau cântările care s-au cântat în casa noastră sau în casa de rugăciune unde am crescut. „Ce este de făcut atunci, fraților? Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească“

(1 Corinteni 14:26). Apostolul Pavel în acest verset descrie felul în care trebuie să se desfășoare activitatea credincioșilor când se adună împreună. Acest fel de zidire sufletească a rămas ca un model pentru bisericile care s-au format mai târziu. „Cântați Domnului o cântare nouă, căci El a făcut minuni. Dreapta și brațul Lui cel sfânt I-au venit în ajutor“ (Psalmul 98:1).

Este potrivit să avem cântări noi pentru biruințele pe care Dumnezeu ni le dă și pe aceia care au acest fel de sete Duhul Sfânt este gata să-i inspire cu o cântare nouă. „Dumnezeule, Îți voi cânta o cântare nouă, Te voi lăuda cu alăuta cu zece coarde“ (Psalmul 144:9). Cântările noi apar nu doar pe pământ, ci și în ceruri unde muzica își are originea. „Și cântau o cântare nouă, și ziceau: «Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecețile...»“ (Apocalipsa 5:9). Cântarea de laudă când este cântată din inimă de cei mântuiți este ca o jertfă de bun miros înaintea Domnului, iar melodia cântării îi încurajează pe aceia care o aud. „Atunci voi lăuda Numele lui Dumnezeu prin cântări, și prin laude Îl voi preamări. Lucrul acesta este mai plăcut Domnului, decât un vițel cu coarne și copite!“ (Psalmul 69:30, 31). Prin cântare, sfințenia și credicioșia lui Dumnezeu care ne-a oferit darul mânturii sunt glorificate.

Reformatorul Martin Luther a fost nu doar teolog, ci și un cântăreț care a compus multe imnuri pe care împreună cu alte traduceri de cântări le-a pus în cărți de cântări. Pentru că a recunoscut importanța cântărilor a introdus din nou cântarea în comun în viața credincioșilor, în limba lor natală, nu doar în latină, deschizând astfel, la fel ca în Biserica primară, oportunitatea fiecărui credincios să participe într-un mod activ la închinare. Tot el a spus că: „diavolul o ia la goană la glasul muzicii tot așa cum o ia la goană la cuvintele teologiei, acesta fiind motivul de ce prorocii au îmbinat teologia și muzica, învățătura adevărului și cântarea psalmilor și a imnurilor.“ Cântarea a fost, așa cum descriu cuvintele din cartea lui Iov, ceva prezent la lucrarea de creare a Universului nostru de către Dumnezeu, dar va fi ceva

prezent și la sfârșitul lucrării pe care El o are în plan cu pământul. „Atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?“ (Iov 38:7). Iov nu avea de unde să știe că în zilele noastre va fi descoperit faptul că soarele emană sunete de diferite frecvențe și acest lucru ne dovedește nouă, oamenilor, adevărul cu privire la corpurile cerești care izbucnesc în cântări de bucurie.

Cântarea va fi ceva mereu prezent și parte din închinarea pe care cei mântuiți o vor aduce lui Dumnezeu. „Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: «Mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernic! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!»“ (Apocalipsa 15:3). Cântarea lui Moise este o descriere a credincioșiei lui Dumnezeu și povestește modul în care Dumnezeu i-a izbăvit de egipteni pe israeliți. „Atunci Moise și copiii lui Israel au cântat Domnului cântarea aceasta. Ei au zis: «Voi cânta Domnului, căci Și-a arătat slava...»“ (Exodul 15:1, 2). Dumnezeu i-a spus lui Moise să învețe poporul să cânte, însă într-un mod organizat, prin a avea cântarea scrisă, așa cum scrie în textul citat la început, dovedind încă o dată că El este un Dumnezeu al orânduiei. „Maria, prorocița, sora lui Aaron, a luat în mână o timpană, și toate femeile au venit după ea, cu timpane și jucând. Maria răspundea copiilor lui Israel: «Cântați Domnului, căci Și-a arătat slava...»“ (Exodul 15:20, 21).

În timpul Judecătorilor, găsim că prorocița judecătoresc, cu numele de Debora, L-a lăudat pe Dumnezeu prin cântare pentru biruința pe care Domnul le-a dat-o împotriva cananiților. „Trezește-te, trezește-te, Debora! Trezește-te, trezește-te și zi o cântare!...“ (Judecători 5:12). Poporul Israel a văzut izbăvirea Domnului și, după obiceiul lor, pentru un timp din nou au ascultat de Domnul. „În ziua aceea, Debora a cântat această cântare, cu Barac, fiul lui Abinoam“ (Judecători 5:1). Ana, nevasta lui Elcana, I-a cerut Domnului un fiu și când Dumnezeu I-a ascultat rugăciunea a înălțat o cântare de laudă. „Ana s-a rugat și a zis:

«Mi se bucură inima în Domnul, Putera mea a fost înălțată de Domnul; Mi s-a deschis larg gura împotriva vrăjmașilor mei, Căci mă bucur de ajutorul Tău. Nimeni nu este Sfânt ca Domnul; Nu este alt Dumnezeu decât Tine. Nu este stâncă așa ca Dumnezeul nostru» (1 Samuel 2:1, 2).

David a cântat Domnului o cântare când a fost izbăvit de vrăjmașii lui. „David a îndreptat către Domnul cuvintele acestei cântări, după ce Domnul l-a izbăvit din mâna tuturor vrăjmașilor lui și din mâna lui Saul. El a zis: «Domnul este stânca mea, cetățuia mea, Izbăvitorul meu» (2 Samuel 22:1, 2). Când Abener a murit, David a compus o cântare de jale. „Împăratul a făcut următoarea cântare de jale pentru Abner, și a zis: «Să moară Abner cum moare un mișel?» (2 Samuel 3:33). Când s-a jelit de cuvintele lui Cuș a compus o altă cântare. „Doamne, Dumnezeule, în Tine îmi caut scăparea! Scapă-mă de toți prigonitorii mei și izbăvește-mă (Psalmul 7:1). Tot David, când a sfințit casa Domnului, a făcut o altă cântare. „Te înalț, Doamne, căci m-ai ridicat, și n-ai lăsat pe vrăjmașii mei să se bucure de mine (Psalmul 30:1).

Nu era ceva neobișnuit ca prorocii să cânte și prin cântare să lase Duhul Domnului ca să vorbească prin ei. „Voi cânta Preaiubitului Meu, cântarea Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie, pe o câmpie foarte mănoasă (Isaia 5:1). Este o cântare care vorbește de durerea pe care a simțit-o Dumnezeu, care a făcut tot ce era nevoie ca poporul Său să dea roade dulci, dar fiindcă au iubit mai mult idolatria și desfrâul, care de obicei era asociat cu acești idoli, au dat doar roade amare. Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, a cântat lui Dumnezeu o cântare de laudă când i-a dezlegat din nou limba. „Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său (Luca 1:68). Zaharia l-a cântat lui Dumnezeu când în viața lor a făcut imposibilul posibil. Maria, mama Domnului Isus, L-a lăudat pe Cel Atotputernic care a privit la ea și a făcut lucruri mari pentru ea. „Și Maria a zis: «Sufle-

tul meu mărește pe Domnul, și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu, pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale...» (Luca 1:46-48). Simeon, care L-a văzut pe pruncul Isus adus la templu, a cântat Domnului pentru că Și-a ținut promisiunea față de el și a apucat să-L vadă pe Acela care avea să aducă mântuire tuturor popoarelor. „Acum slobozește, în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, și slava poporului tău Israel (Luca 2:29-32).

Cântările care aduc laudă lui Dumnezeu sunt cântări de izbăvire a celor mântuiți, care găsesc plăcere și simt nevoia ca la îndemnul Duhului Sfânt, care este înăuntrul lor, să-L laude pe Domnul pentru bunătatea Lui. „Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului (Efeseni 5:19). Cântarea în casa de rugăciune nu este ca o cortină ce desparte actul unu de actul doi, sau un serviciu de rugăciune de un serviciu de evanghelizare, ci face parte din închinarea pe care Dumnezeu o merită din partea noastră, fiind o slujbă de închinare pe care cei mântuiți o fac cu bucurie. Întotdeauna oamenii care au fost convinși în inima lor de bunătatea Domnului au avut dorința să-și exprime bucuria înaintea Domnului prin cântare, și printre cei mai renumiți a fost David, care a fost numit și Cântărețul plăcut al lui Israel.

Când David a fost împărat a rânduit 288 de oameni să aibă slujba de a lauda Numele Domnului cu chimvale, alăute și harfe (1 Cronici 25:1-7). Nu degeaba spunea el că se bucura când i se spunea că este timpul să meargă la casa Domnului, care prin cântare devenea o casă a bucuriei. Această rânduială a lui David a fost transmisă mai departe la cei care au urmat după el. „Iehoiada a încredințat slujbele Casei Domnului în mâinile preoților, leviților... cum este scris în legea lui Moise, în mijlocul bucuriilor și cântărilor, după rânduiala lui David (2 Cronici 23:18). Uneori dintr-o rană, dintr-un necaz mare, iese o cântare, la fel ca

tămâia care-și dă mireasma numai când este zdrobită. O astfel de cântare este ca mirosul bun al unei jertfe care se înalță și ajunge până la Dumnezeu, pentru că nimeni nu cântă mai frumos înaintea Lui ca acela care laudă Numele Lui din mijlocul furtunii. Astfel de cântări din noaptea încercărilor nu pot fi cântate numai de aceia care văd bine dincolo de această lume și văd în aceste necazuri, despre care Scriptura spune că nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, oportunități de a-și arăta fidelitatea față de Stăpân; văd un Dumnezeu care-I păzește de necazuri mai mari, pe care ei nu le văd. „...Unde este Dumnezeu, Făcătorul meu, care ne însuflă cântări de veselie noaptea?” (Iov 35:10).

Când știi ce cânti, cui cânti și de ce cânti, duhul, sufletul și trupul, participă cu o pasiune sfântă în a-și manifesta bucuria, dependența și încrederea în Dumnezeu prin cântare. Cine cunoaște și iubește pe Domnul, se roagă și cântă uneori cu lacrimi de bucurie, iar uneori cu lacrimi care cer ajutorul Domnului. De multe ori simțim o ușurare în suflet prin cântare, chiar dacă trecem prin necazuri, pentru că prin bunătatea lui Dumnezeu știm că avem cea mai mare problemă a noastră rezolvată, și aceasta este mântuirea. „Eu am încredere în bunătatea Ta, sunt cu inima veselă, din pricina mântuirii tale; cânt Domnului căci mi-a făcut bine!” (Psalmul 13:5, 6). Așa după cum sufletul simte disconfort și neliniște când Îl întristează pe Duhul Sfânt, tot așa simte bucurie și pace când Îi cântă lui Dumnezeu din toată inima, cu un cuget liber și curat înaintea Domnului.

Pe vremea lui Ilie închinătorii lui Dumnezeu și lui Baal erau în proporție de 1 la 850. Privind la jertfele oamenilor din ziua de astăzi, începând de la cântare la tot ce le folosește ca sursă, se pare că într-un procentaj asemănător sunt aceia care aduc jertfe plăcute lui Dumnezeu, pentru că sunt puțini aceia care aleg calea îngustă. Jertfele de adorare adresate lui Dumnezeu, care se înalță de pe altarul închinat Domnului, primește și astăzi răspuns prin focul Duhului Sfânt, care ne face să ne bucurăm de Dumnezeu, de viață și de veșnicie. Îngerii sunt duhuri slujitoare, strălucitoare și

puternice, care văd măreția slavei lui Dumnezeu și ei Îi laudă pentru bunătatea Lui. „Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: «Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!»” (Luca 2:13, 14).

Dacă îngerii laudă Numele lui Dumnezeu cu cât mai mult avem noi datoria să lăudăm Numele Lui, pentru că Domnul Isus nu a murit pentru îngeri, ci pentru noi oamenii, de aceea celor răscumpărați de El, care sunt socotiți neprihăniți prin jertfa Lui, li se potrivește cântarea de laudă. „Neprihăniților, bucurați-vă în Domnul! Oamenilor fără prihană le șade bine cântarea de laudă” (Psalmul 33:1). Credința noastră trebuie să o mărturisim în cuvinte și să o cântăm în cântare, pentru că Dumnezeu ne-a dat glas să cântăm, și nu puțini sunt cei care au fost atrași la mântuire prin cântările cântate Domnului, care le-a atins inima într-un mod deosebit. Cântarea este una din căile care duc spre a vedea fața Domnului, pentru că în părtășia Duhului Sfânt cântările ne pot duce în prezența Lui. „Alergați la Domnul și la sprijinul Lui, căutați, necurmat fața Lui” (Psalmul 105:4).

Când împreună cu duhul nostru se unește Duhul Sfânt în cântare, închinarea trece de cuvinte și ajunge până la altarul lui Dumnezeu, care ne răspunde imediat cu pace și bucurie în suflet. Dumnezeu este personificarea Binelui, dar înaintea Lui aceia care au fost făcuți buni de El prin meritul jertfei de la Golgota pot face și ei binele care constă în ascultare și slujire cu dăruire, aceasta incluzând laudele pe care cel mântuit le aduce înaintea Domnului. Cântarea este parte din expresia unei stări de mulțumire a inimii credinciosului față de Dumnezeu, pentru că atunci când cineva Îi aduce mulțumiri lui Dumnezeu prin rugăciune și apoi se roagă, de fapt se roagă de două ori. Cântări solo, în grup, cu toată adunarea, cu instrumente cu coarde, cu fanfară și cântate în cor, toate trebuie să laude Numele Domnului și toate fac parte din jertfele care-I plac lui Dumnezeu când sunt cântate din inimă.

Cântarea este de multe ori în unitate, înflăcărând poporul adunat

în Numele Domnului în casele de rugăciune și aprinzând jarul dragostei pe altarul inimii noastre pentru Acela care este Iubit al inimii noastre. „Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă, și zic: «Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul!»” (Psalmul 45:1). Când Domnul Isus S-a născut, în Betleem a fost bucurie și cântare pe pământ și în cer, iar când este primit să se nască în inima unui om în ceruri este sărbătoare, iar în inima omului apare dorința de a-I cânta Domnului. „Strigați către Domnul cu strigăte de bucurie, toți locuitorii pământului! Chiuiți, strigați și cântați laude! Cântați Domnului cu arfa, cu arfa și cu cântece din gură!” (Psalmul 98:4, 5). Când te știi iubit de Dumnezeu ești mulțumit chiar cu foarte puțin și dorești să-I cânti Aceluia care te iubește și pe care-L iubești, pentru că știi că a suferit în locul tău.

Înălțându-L pe El în trăire și cântare te înalți către El, Îi vezi fața tot mai bine și Îi deslușești vocea tot mai clar. Versul unei cântări spune: „Din ceruri pornită-i cântarea,/ Și-n ceruri se va-ntoarce iar,/ Cântând să urmărim deci cărarea,/ Ce duce spre marele har.” Cântarea care ne umple de puteri sfinte ne duce cu ea spre cer, de unde va veni și ziua marelui har când vom vedea fața Domnului. Vei fi și tu acolo unde aleșii Domnului vor cânta cântarea cea nouă a celor răscumparați? Dacă încă nu faci parte dintre aceia care cântă cântările Domnului, poți să-L chemi pe Domnul Isus în inima ta, și punându-ți încrederea în ceea ce a făcut El pentru tine ca să poți fi mântuit, El va veni cu iertarea Lui și va pune în gura ta o cântare de laudă, așa cum a pus și în gura lui David. „Îmi pusesem nădejdea în Domnul și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei, mi-a pus picioarele pe stâncă, și mi-a întărit pașii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeuul nostru” (Psalmul 40:1-3). Atunci vei cânta din toată inima Domnului pentru ce a făcut pentru tine, pentru oportunitățile pe care ți le dă în prezent de a fi împreună lucrător cu El. Vei cânta Domnului plin de bucurie când vei privi prin credință la ziua când vei sta înaintea Lui și în meritul jertfei Sale te va chema să intri în casa

Lui, pentru că și tu L-ai chemat în a ta când I-ai dat inima ta. Suflete! Cântă și laudă pe Domnul! Amin.

23

UCENICII

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-I în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit.” Matei 28:19, 20

Majoritatea meseriilor și chiar a ideilor filozofice s-au transmis de-a lungul anilor prin metoda uceniciei. Este metoda prin care cunoștința cu privire la o învățătură, o idee filozofică sau secretele unei meserii au fost transmise de la acela care cunoaște la acela care vrea să cunoască. Când cineva mergea ca ucenic încheia un contract care uneori era doar o înțelegere verbală ce definea termenii cum ar fi: durata uceniciei și obligațiile la care se angajau cele două părți. Marii gânditori greci au avut ucenici cărora le-a transmis cunoștințele și ideile lor filozofice. Platon a fost un ucenic al lui Socrate pentru opt ani de zile, ca apoi să devină învățător al lui Aristotel. Aristotel a avut ca ucenic pe fiul împăratului Filip al doilea, cu numele de Alexandru, care a devenit cunoscut în istorie cu numele de Alexandru cel Mare, regele Macedoniei.

Ioan Botezătorul a avut ucenici (Matei 9:14), fariseii au avut ucenici (Matei 22:16); Saul din Tars a fost ucenic al lui Gamaliel, care a fost nepot și ucenic al lui Hilel, unul dintre cei mai renumiți învățători evrei. Părinții sunt învățători ai copiilor lor și ei de cele mai multe ori învață sau copiază ceea ce văd la părinții lor, așa cum o copie de xerox este multiplicată prin procesul de

copiere. Relația dintre un maestru sau învățător și ucenicul său este o relație care poate dezvolta legături trainice, uneori mai tari decât moartea, și este o relație cu o deosebită importanță în cazul creștinului născut din nou, care vrea să-L urmeze pe Domnul Isus după Scripturi și are ca scop, ca sub călăuzirea Duhului Sfânt, să devină cineva, în care să fie recunoscut Domnul Isus. „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cercetați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați“ (2 Corinteni 13:5). Relația dintre ucenic și Învățător, dintre Domnul Isus și aceia care-I sunt ucenici, este o relație care a devenit mai bine cunoscută în ultima vreme printr-o întrebare care a fost și încă mai este folosită de mulți credincioși: „Ce ar face Domnul Isus dacă ar fi în locul meu?“

Domnul Isus este Învățătorul, și se așteaptă ca ucenicii Lui, care spun că cred și urmează învățătura Lui, să facă ce ar face El, în diferitele situații ale vieții pe care le întâlnim pe drumul numit viață. Domnul Isus Și-a ales doisprezece ucenici (Marcu 3:13-19) cu care timp de trei ani și jumătate a umblat prin popor, trecând prin diferite cetăți, iar ei, ca ucenici ai Lui, care s-au pus la dispoziția Domnului, L-au ascultat, propovăduind Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și L-au văzut făcând minunile care au dovedit că El este Fiul lui Dumnezeu. Când Domnul Isus Și-a încheiat lucrarea pe pământ, la despărțirea de ucenici le-a dat mandatul de a duce Vestea Bună a Evangheliei în toată lumea, și de a face ucenici din toate neamurile, botezându-i și învățându-i să păzească tot ce i-a învățat El. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit“ (Matei 28:19, 20).

Acest mandat, cunoscut de unii ca „Marea trimitere“, este o lucrare care a ajuns până la noi. Mulți dintre noi am crezut propovăduirea crucii, adică Evanghelia care este puterea lui Dumnezeu, am devenit ucenici ai Domnului Isus și acum știm că avem datoria să vestim mai departe această Evanghelie și să

lucrăm spre a face posibil ca și alții să devină ucenici ai Lui. „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 1:18). Prin creștere și maturizare spirituală ucenicii Domnului Isus pot ajunge să împlinească dorința Lui de a face alți ucenici, care la rândul lor să crească de la a fi prunci în Hristos, la starea de oameni mari în credință, nu numai că înțeleg mai mult, dar și lucrează mai mult.

Școala uceniciei Domnului Isus, având ca Instructor și Cărmuitor pe Dumnezeu Duhul Sfânt, are ca rezultat faptul că, după planul lui Dumnezeu, în ucenic apare chipul Fiului lui Dumnezeu. „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său...“ (Romani 8:29). Ești tu un ucenic sau o ucenică a Domnului Isus? Toți ucenicii Domnului Isus sunt credincioși, dar nu toți care spun că sunt credincioși sunt ucenici ai Lui, pentru că aceasta include o schimbare radicală a vieții motivată din dragoste pentru El, după cum include și o schimbare a destinației veșnice. „Vino după Mine!“, a fost chemarea rostită de Domnul Isus de multe ori când a fost pe pământ, și prin mesajul Evangheliei a continuat să fie rostit de milioane și milioane de ori (Matei 8:22, 9:9, Ioan 1:43, 21:19).

Numele de creștini apare în Noul Testament doar de trei ori, dar cuvântul de ucenic este folosit de peste două sute de ori. Mulți au răspuns chemării Lui și și-au trăit viața cu rost, fiind conduși de Lumina pe care o are acela ce-L urmează pe Domnul Isus ca ucenic al Lui; ca apoi ei înșiși să devină lumină din Lumină pentru cei din jur. „Eu am venit ca să fiu o Lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine, să nu rămână în întuneric“ (Ioan 12:46). Domnul Isus nu a ascuns și nu ascunde prețul uceniciei de cei care caută ceva ieftin, la fel ca și pentru cei care nu vor să plătească prețul ascultării până la capăt. Mântuirea este darul lui Dumnezeu, dar ucenia în școala Duhului Sfânt te costă tot ce ai. „Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi

ucenicul Meu. Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească“ (Luca 14:27, 28). Oferta Domnului de a fi ucenici ai Lui nu este una care să ne facă populari, ci dimpotrivă, știind că ucenicul nu este mai mare ca Învățătorul (Matei 10:24), uneori faptul că suntem ucenici ai Lui ne va pune în împrejurări în care vom fi urâți așa cum El a fost urât, pentru că lumea iubește mai mult întunericul decât lumina.

Privind la răsplata cea mare care-l așteaptă pe cel ce slujește bine, trebuie să știi că hotărârea de a deveni ucenic al Lui trebuie să fie ultima hotărâre din viața ta pe care o iei în mod independent. Așa după cum nu toți care încep o școală de grad superior ajung să o termine cu bine, din lipsă de seriozitate și dedicare, tot așa nu toți care încep această ucenicie aleg să rămână în școală până la graduare, de aceea este bine să-ți faci socotelile de la început, ca să nu pari, așa cum reiese din cuvintele Domnului, un om nechibzuit, lipsit de o gândire sănătoasă. Ca să fii ucenic al Domnului, în primul rând este nevoie să existe o crucificare a firii vechi, căreia i se iau drepturile, pentru că un ucenic al Domnului trăiește după îndemnurile Duhului.

În al doilea rând, la fel cum un om începe să zidească un turn, după ce și-a făcut socotelile ca să vadă dacă îl poate termina, trebuie să fim hotărâți să plătim prețul uceniciei până la capăt. În al treilea rând, acela care vrea să fie un ucenic al Domnului trebuie să știe că se angajează într-o luptă spirituală în care luptă cu armele luminii. Un ucenic este un ambasador al Împărăției de sus care are în el o mărturisire a ceea ce a făcut Domnul pentru el. El are un mandat de a sluji, susținând și promovând legile țării pe care o reprezintă, pentru că această Împărăție a lui Dumnezeu încă mai vrea să cheme și mai primește suflete. „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el...“ (1 Iona 5:10). Ucenicia este o viață plină de provocări, dar este condusă de un scop divin care include binele veșnic, atât al nostru cât și al sufletelor care sunt în jurul nostru, în folosul cărora ne

dedicăm. Acest efort care poate fi observat prin ce spunem, prin ce facem și chiar prin felul nostru de a fi, este recunoscut ca roadă, care ne identifică ca fiind ucenici ai Domnului Isus. „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei“ (Ioan 15:8).

Cerul își recunoaște ambasadorii împuterniciți de pe pământ după nașterea de sus care-i face să apară pe harta cerului ca suflete ce au duhul viu, și care au în ei Duhul Domnului care-i face să rodească roada Duhului. Această lucrare care pornește dinăuntru înspre afară îi deosebește dintre oameni și îi fac cunoscuți ca oameni care-L cunosc pe Domnul Isus, Îl au în inimă și trăiesc pentru El. „Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața“ (1 Ioan 5:12). Mulți Îl urmau pe Domnul Isus, când era pe pământ, din motive greșite. Unii vroiau doar atingerea mâinii Lui vindecătoare, unii erau curioși să vadă minuni, unora le plăcea doar să-L asculte, alții vroiau pâine și pește, alții căutau un eliberator de sub romani, dar Domnul Isus a venit să facă posibil ca prin moartea Lui omul iertat de vină să moștenească Împărăția Lui și să devină un ucenic al Lui care să cheme pe cât mai mulți la această Împărăție ce nu va trece.

Decizia de a fi un ucenic al Lui este o hotărâre pe care omul poate alege să o ia numai în dreptul lui, odată ce Duhul Sfânt i-a deschis ochii inimii. Recunoaștem că nu toți fac acest lucru, pentru că despre unii, care nu urmează învățătura Lui, Domnul Isus spune că nu pot să fie ucenicii Lui. Un ucenic care învață de la Învățător este un suflet care-L iubește pe Domnul mai mult decât pe oricine și orice. Un credincios care este ucenic al Domnului este un soț mai bun, o soție, părinte sau frate în Domnul, dar când apare un conflict de interes ascultarea de Domnul Isus ia prioritate. Uneori vom avea de trecut acest test de loialitate când cineva devine pentru noi idol și este posibil să avem de plătit un preț ca să putem menține armonia cu Învățătorul și învățătura Lui. Anumite examene de acest fel au rolul de a ne face să ieșim din rândul credincioșilor de zile bune. Trecerea acestor examene

dovedește că facem parte dintre cei care sunt cu adevărat ucenici ai Lui. Oamenii care-L iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și sufletele oamenilor, sunt ucenicii Domnului Isus care au făcut și continuă să facă ceva cu pasiune și sacrificiu pentru slava lui Dumnezeu.

Un ucenic al Domnului este plăcut de alții pentru hărnicia și felul lui respectuos, pentru că nu strivește cu aroganță sau dispreț pe cel puțin cunoscător și nici nu dărmă credința celui care a căzut în greșală, ci cu duhul blândeții îl ridică și îi arată cu multă răbdare care este voia lui Dumnezeu pentru el. Ucenicul Domnului Isus vorbește o limbă aparte, din care reiese că este un supus al Marelui Stăpân, care știe că nu i se datorează lui nimic, de aceea rămâne smerit, știind că nu de mult a fost și el unul dintre cei care mergeau spre iad. Domnul Isus a spus despre unii că nu pot fi ucenicii Lui pentru că nu vor să renunțe la voia lor, la planurile lor și să ia ca prioritate voia Domnului, care, ca ucenic, înseamnă a muri față de dorințele lor.

Omul se naște cu virusul egocentrismului, fiind obsedat de a face ce vrea el, de aceea, chiar dacă ar vrea cineva să fie un ucenic dedicat Domnului, nu poate cu puterea lui proprie să nu folosească sistemul corupt de valori al lumii, pentru că se cere să fii o faptură nouă în Hristos Isus, ceea ce înseamnă a trece din rândul oamenilor de rând în rândul acelor care poartă în templul lor Duhul Sfânt, care-i schimbă, din oameni care fac ce este natural sau firesc în oameni duhovnicești, care pot face ceea ce este supranatural. Sistemul corup de valori al lumii spune: eu știu, eu pot, eu am, pe când un ucenic al Domnului știe că are ce are și este ce este prin Domnul Isus Hristos, iar despărțit de El nu poate face nimic bun. „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic“ (Ioan 15:5).

Ucenicia în școala Domnului Isus ne va face să pierdem prietenia cu lumea, după a cărui chip nu mai trebuie să ne potrivim sau să umblăm, pentru că prietenia cu ce are ea de oferit înseamnă

trădare și chiar vrăjmășie cu Dumnezeu. „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită“ (Romani 12:2). Ucenicii Domnului se țin de învățătura Domnului, fără să scoată sau să adauge la ce este scris și Apostolul Pavel amintește această condiție importantă și absolut necesară aceluia care vrea să lucreze pentru Dumnezeu. „Să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să înfrunte pe potrivnici“ (Tit 1:9).

Un ucenic al Domnului ascultă și nu trece peste ce este scris, oricât l-ar costa, pentru că nimic nu întrece simțul unui cuget slobod de vină, care rămâne ascultător Domnului. „...Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi“ (Ioan 8:31, 32). Un ucenic al Domnului știe că nu este mai presus de Învățătorul lui, de aceea nu dă libertăți și nu face restricții care nu sunt parte din învățătura Scripturii. „Ucenicul nu este mai pe sus de învățătorul lui; dar orice ucenic desăvârșit va fi ca învățătorul lui“ (Luca 6:40). Un ucenic care învață pe altul calea Domnului știe că sunt anumite lucruri care nu-i sunt îngăduite să le facă în calitate de lucrător împreună cu Dumnezeu; noi nu avem dreptul de a smulge neghina, dar avem dreptul și chiar datoria de a semăna grâul, prin a arunca sămânța Cuvântului în inimile oamenilor.

După ce sămânța a părăsit mâna ucenicului și a ajuns în pământ, ucenicul nu poate face ca această sămânță să încolțească, ci numai Dumnezeu face această lucrare, de aceea trebuie să știm că noi nu putem pocăi pe nimeni, niciodată. Ca unul care semănă te poți aștepta la roadă, deși nu știi cât va da fiecare spic sau dacă va rămâne până la coacere, dar știm că trebuie să semănăm cât este zi, cât se poate lucra, pentru că vine un timp când acest fel de lucrare pentru Dumnezeu va înceta. Ca ucenic al Lui, care semeni grâul Stăpânului, te poți aștepta la o bucurie a recoltei și la o răsplată din partea Stăpânului. Un ucenic al Domnului știe că nu

părerea lui contează, ci a Domnului, așa cum o găsește scrisă în Cuvântul Scripturii. Când intrăm în ucenicia Domnului trecem printr-o perioadă de instruire, la sfârșitul căreia se prea poate ca ceea ce am văzut ca valoare mai înainte să ajungem să o socotim a fi fără de importanță, așa cum găsim că s-a întâmplat și în cazul Apostolului Pavel. „Ba încă, și acum privesc la toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos“ (Filipeni 3:8).

Ca ucenic al Domnului Isus, prioritățile acestui Apostol s-au schimbat nu în a vesti în primul rând Evanghelia, ci în a-L cunoaște pe Domnul și de a fi în El, lucru care l-a făcut să lucreze mult pentru Domnul și să vestească neamurilor Evanghelia. „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui“ (Filipeni 3:10). Prioritatea noastră ca ucenici ai Domnului trebuie să fie aceea de a-L cunoaște pe Domnul, de a fi în El și El în noi, ca apoi să putem deveni un vas curat de care El să vrea să se folosească. Omul lui Dumnezeu Moise a fost un om învățat în toată înțelepciunea Egiptului (Fapte 7:22) și se credea capabil să scoată poporul din robie, dar a ajuns la o dezamăgire rușinoasă când a încercat să aplice metoda lui de a face dreptate în popor. De aceea a trebuit să intre într-o altă școală a lui Dumnezeu, în pustia Madianului, ca apoi să fie folosit de Dumnezeu pentru a elibera poporul.

David a fost uns ca împărat, dar a trecut printr-o școală grea până a fost recunoscut ca împărat. Iosif a avut un vis care i-a spus că va ajunge mare, dar a trecut printr-o școală de nedreptate și suferință până când a ajuns să fie folosit de Dumnezeu, în vremea foametei, ca un salvator al lumii din vremea de atunci. Și noi vom trece printr-o școală spre a putea fi folosiți de Dumnezeu. Cu cât ne lăsăm mai prelucrați, ca un lut moale și bun în mâna Olarului, cu atât vom deveni mai repede vasul de care El se va putea folosi. A fi un ucenic al Domnului Isus înseamnă a da curs vocii Lui în viața ta, și la un moment dat această voce a Lui va ajunge să ne

poarte și să ne dea un simț de împlinire, de fericire, prin care să ne facă să fim o binecuvântare pentru cei din jur, știind că nu avem nici un merit personal, și acest fel de lucrare ne îmbogățește față de Dumnezeu.

Un adevărat ucenic al Domnului recunoaște că nu dispune de viața lui, pe care odată, poate impulsiv și fără să socotească prețul, a predat-o Domnului, dar a-ți pierde, adică a-ți cheltui, viața pentru El înseamnă a o câștiga, pe când a încerca să o păstrezi înseamnă a o pierde. „Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga“ (Matei 16:25). Un ucenic al Domnului Isus este un suflet care seamănă cu Stăpânul, care l-a iubit îndeajuns ca să-și dea viața ca răscumpărare pentru el, când încă era păcătos, de aceea și noi, care avem Duhul Domnului, iubim pe frați și împlinim porunca ce le-a dat-o ucenicilor de a ne iubi unii pe alții. „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“ (Ioan 13:34, 35). Știm că dragostea este un simț care nu poate fi comandat, uneori nici controlat, de aceea această poruncă ne spune să ne iubim cu o iubire care constă nu doar într-un simț, sau în cuvinte, ci în dovada faptelor. Ești tu un ucenic al Domnului Isus? Nu este chemare mai înaltă! Dacă nu ești, vrei să fii?

Milioane de suflete atrase de oferta unei răsplătiri veșnice, nestrăcioase, au spus DA chemării: „Vino după Mine!“ Ucenicia începe cu pocăință, care este părăsirea felului vechi de a face lucrurile și acceptarea vocii noului Stăpân și Învățător, Isus Hristos. Înseamnă a regreta timpul irosit în păcat și a renunța și părăsi definitiv orice numește Învățătorul păcat. Înseamnă a fi păzit de puterea lui Dumnezeu prin credință și a te pune sub protecția sângelui sfânt care te poate ocroti în tot timpul pribegiei pe pământ. Acceptarea de a fi un ucenic al Domnului Isus înseamnă acceptarea faptului că devii proprietatea Lui; El fiind Acela care a plătit plata pentru păcatul tău, pentru care ar fi trebuit să plătești

în ziua judecății (1 Corinteni 6:20). Ca ucenici ai Lui, trecem de la dreptul de proprietar, care de fapt nu l-am avut, la acela de ucenic și ispravnic care înseamnă acceptarea Suveranității Aceluia care alege drumul pe care-l vom urma aici pe pământ. Nu oricine se numește pe sine creștin este un ucenic al Domnului Isus, pentru că unii vor doar să asculte și când e vorba de împlinire aleg numai ce le convine. „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri“ (Iacov 1:22).

Alegerea pe care o facem de a fi ucenici ai Lui presupune o ascultare necondiționată care este văzută în fapte. „Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri“ (Matei 7:21). Odată ce am ajuns la cunoștința mântuirii prin jertfa Domnului Isus și am luat decizia de a părăsi păcatul și de a ne preda viața Lui, primul semn al ascultării este botezul în apă, așa cum a fost poruncit de Domnul Isus. Oricât de mare ni s-ar părea prețul plătit de noi în ucenicia Domnului, el este un preț mic în comparație cu prețul plătit de Dumnezeu pentru ca noi să putem deveni ucenici ai Lui. Oricât de grea ar părea uneori această cale pe care mergem ca ucenici ai Domnului, se merită să mergem pe ea, pentru că aceste necazuri, așa cum spunea Apostolul Pavel, nu sunt vrednice să fie puse alături sau comparate cu răsplata. „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, care are să fie descoperită față de voi“ (Romani 8:18).

Mulți din cei care socotesc că prețul uceniciei ar fi prea mare, fac acest lucru pentru că nu iau în considerare prețul refuzului de a fi un ucenic al Domnului Isus. Ești tu un ucenic al Domnului? Nu există slujbă care să fie plătită mai bine! „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti“ (Ioan 12:26). Dorința Domnului Isus a fost chiar de la început ca cei care sunt ucenicii Lui să ajungă să moștenească împreună cu El. De aceea, dacă nu ai luat această decizie, te îndemn să o faci cu toată inima, ca să ai un viitor veșnic fericit. „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să

vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii“ (Ioan 17:24). Amin.

24

CĂRĂRILE VECHE

„Așa vorbește Domnul: «Stați în drumuri, uitați-vă, și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!»...“ Ieremia 6:16

Acum 2500 de ani, un proroc lipsit de popularitate, care locuia în cetatea Ierusalimului, cu numele de Ieremia a stat în mijlocul poporului și a spus: „Așa vorbește Domnul: «Stați în drumuri, uitați-vă, și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!»“. Ieremia, numit și prorocul care plânge, a vestit Cuvântul Domnului prin care Dumnezeu a vrut să le trezească mintea sănătoasă, pentru ca ei, care au părăsit cărarea ascultării de Dumnezeu, să fie scutiți de pedeapsa care vine asupra celui ce refuză să se îndrepte atunci când uită de Domnul. Israelul avea în acea vreme, înainte de robia babiloniană, noi dumnezei, noi priorități și uitaseră de exemplul credinței lui Avraam; uitaseră de devotamentul lui Moise și de zelul plin de pasiune al lui Ilie. Răspunsul poporului chemat să caute cărările vechi ale părinților lor a fost: „...Nu vrem să umblăm pe ele!“ (Ieremia 6:16).

Un număr tot mai mare dintre conducătorii religioși de astăzi caută mereu ceva nou cu care să încante poporul și să-l țină interesat de lucrurile privitoare la suflet, numai să vină și duminica următoare la biserică. Unii îngrijorați că pierd tineri atacă proble-

ma în mod greșit și îi lasă să introducă muzica lumească în biserică. Ca să nu meargă pe la cluburi înlocuiesc serile de stăruință în rugăciune cu mese festive și cu toate că și acestea pot fi de folos uneori, pentru că e bine să ai părtășie cu frații în Domnul, ele nu trebuie să înlocuiască ceea ce este important. Se introduce în lume un nou stil de a predica Evanghelia, strecurând bancuri, și tot mai mult se ia tăișul Cuvântului, ca nu cumva cineva să fie ofensat. Cu tristețe și cu un oarecare dezgust am văzut cum unele biserici din America au introdus dansul sub formă de balet, prin mișcări coordonate și învățate dinainte, ca parte din programul de proslăvire.

Stilul de îmbrăcăminte în multe biserici a ajuns să concureze serios cu a celor ce merg la spectacole. În multe biserici tinerele merg îmbrăcate cu haine care lasă să provoace poftele oamenilor slabi, sub pretextul că acum avem libertate. Tot mai mult se vestește o Evangheliie a prosperității, în care se spune că normal înseamnă a trăi fără necazuri, boală sau lipsuri de vreun fel. Ce s-a întâmplat cu cărările cele vechi? De ce nu mai umblă oamenii pe ele? Răspunsul lor este același ca și acum 2500 de ani: „Nu vrem ca să umblăm pe ele!“ Dumnezeu are și astăzi suflete care au luat-o pe cărări răzlețe, atrași de indicatoarele lumii păcătoase ce promet fericiri artificiale trecătoare, dar Cuvântul Domnului vrea să le aducă aminte până nu este prea târziu că: iadul este tot un loc de chin îngrozitor, că păcatul este tot păcat și cerul este tot un loc real de fericire veșnică.

Pentru unii fanatic înseamnă nu cineva care a ales o extremă de stânga sau de dreapta, ci acela care dovedește că-L iubește pe Domnul mai mult decât pe el, de aceea asumându-ne acest risc vom privi la pericolul de a părăsi calea bună. Am fost chemați nu la a înova sau modifica calea Domnului, ci la a o urma, fiindcă ea nu s-a schimbat; nu este nici mai lată și nici mai îngustă ca și atunci când prin jertfa Domnului Isus ne-a fost deschisă. Ca ucenici ai Domnului Isus, care urmăm învățătura Stăpânului, avem chemarea de a asculta chiar și atunci când nu înțelegem sau nu ne

convine pe deplin planul Domnului, spunând: „La Cuvântul Tău, Doamne, voi face așa cum îmi ceri!“ Se vorbește mult despre ce au făcut sfinții în trecut, dar multe din lucrările pe care ei au reușit să le facă, fiind însoțiți de Domnul, nu mai sunt observate astăzi din cauza că oamenii nu vor să le urmeze pilda de trăire care cheamă la o purtare aspră cu trupul și dorințele lui.

Cei ce aleg să se verifice spre a vedea pe ce drum se găsesc, odată ce găsesc că se află pe calea cea bună devin ca un izvor de apă bună, care nu numai că satisface setea lor, dar și a celor din jurul lor. „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura“ (Ioan 7:38). Cu ei se împlinește cuvântul rostit prin prorocul Isaia care spune: „Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii“ (Isaia 12:3). De-a lungul anilor Dumnezeu a ridicat oameni cărora le-a deschis ochii ca să vadă că ei și aceia pe care-i conduc nu sunt pe un drum bun. Martin Luther a fost unul din oamenii care a recunoscut că el și poporul care se pretindea că-L urmează pe Domnul au părăsit calea cea bună și și-au pus inima să caute cărările cele vechi, adică credința dată odată pentru totdeauna apostolilor, pe care și ei, la rândul lor, au primit-o de la Domnul Isus.

„Prea iubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna“ (Iuda 1:3). Cei ce sunt pe calea cea bună, care duce la destinația dorită numită cer, își pot urma cărarea „Fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos“ (Efeseni 2:20). Oameni ca și Luther și-au dat seama că nu este nevoie să apere ei Cuvântul, ci doar să-L lase liber, așa după cum nu ai nevoie să aperi un leu, ci doar să-l lași liber, pentru că se apără el singur. Cărările cele noi, care deviază de la direcția cea bună, au de-a face de multe ori cu învățătura falsă care este amestecată cu adevărul într-o proporție bine calculată de sfetnicii întinericului ca să nu provoace suspiciuni și să nu fie detectată de aceia care au ochii spirituali pe

jumătate închiși. Este foarte periculos să te trezești că deții bani falși, care cu ajutorul tehnologiei moderne, tot mai sofisticat de astăzi, devin tot mai ușor de fabricat. Bani falși sunt un fel de minciună care te amăgește pentru un timp mai scurt sau mai lung, dar și mai periculos ca banii falși este să ai o credință falsă prin a da crez unei învățături mincinoase. Mai rău decât a crede o minciună este să-i înveți pe alții o minciună și să cauzezi pierderea sufletului lor.

Cărările rătăcitoare ale religiilor au apărut încă din Eden, unde șarpele cel șiret a căutat să strâmbe calea dreaptă a Domnului, și urmările s-au văzut foarte repede, atunci când Cain a adus o jertfă care reprezenta efortul și meritele lui. Apostolul Pavel ne-a avertizat că vor apărea învățători mincinoși între credincioși și i-a asemănat cu niște lupi care intră în turmă. Și Apostolul Petru a văzut acest pericol al oamenilor lacomi după slavă deșartă, care îi făcea pe mulți să-i urmeze departe de cărarea cea bună a adevărului. „În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furie erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumplat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău“ (2 Petru 2:1, 2).

Așa cum israeliții care au refuzat să caute cărările vechi au fost pedepsiți, tot așa și aceia care nu vin „de pe cărări străine“, cum spune o cântare veche, își adună o comoară de mânie din partea lui Dumnezeu pentru ziua judecății. „Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați în lanțuri și păstrați pentru judecată; dacă n-a cruțat El lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuți“ (2 Petru 2:4, 5). Când Domnul Isus a luat păcatul omenirii asupra Lui nici El nu a fost cruțat de Tatăl, cu toate că judecând ca oameni ne-am gândi că dacă vreodată Dumnezeu ar fi fost înclinat să cruțe pe cineva

și-ar fi cruțat Fiul, dar El, care este Dreptate și Neprihănire, a pedepsit grozav în trupul Fiului păcatul nostru, al tuturor. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?“ (Romani 8:32).

Scriptura ne spune că Dumnezeu nu a cruțat păcatul în trecut și nu-l va cruța nici pe al acelora, care astăzi nu se întorc la Domnul, singura scăpare fiind adăpostul jertfei Domnului Isus prin care omul intră sub protecția sângelui Mielului lui Dumnezeu. Cărarea veche pe care au mers apostolii este singura cale ce duce la viață, și El spune că ar fi fost mai bine ca unii să nu fi cunoscut această cărare niciodată, decât să o fi cunoscut și apoi să o părăsească, pentru că ar fi luat o osândă mai mică. „Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată“ (2 Petru 2:21). Acest verset și multe ca și acesta îl avertizează pe om despre existența unei cărări greșite, dar foarte populară în vremea de pe urmă, și această cărare este învățătura care spune că odată ce ai crezut în Domnul Isus nu ai cum să-ți pierzi mântuirea, orice ai face.

Trăim vremuri când de multe ori singurul lucru pe care-l poți crede dintr-un ziar este data zilei curente. Trăim vremuri când iadul, ca o ultimă măsură de disperare, a revărsat între oameni un potir plin cu un amalgam de învățături care oferă o cale mai ușoară, care să dea înlesniri și să înlăture purtarea unei cruci, ca apoi acela care nu veghează să se afle departe de cărarea cea bună. Dacă înainte te-ai fi așteptat să-l găsești pe Satana în baruri și locuri de destrăbălare, în zilele de astăzi poți uneori să-l găsești pe la anumite altare, pentru că acolo poate produce paguba cea mai mare, dând oamenilor nădejdi false folosind ceremonii lipsite de viață, încurajând slujirea și închinarea la chipuri cioplite, turnate sau pictate (Psalmul 97:7; Isaia 10:11), care este o urâciune înaintea lui Dumnezeu, sau prin a promova învățături potrivite celor ce merg pe calea largă. „Dar Duhul spune lămurit că în vremile din

urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor“ (1 Timotei 4:1).

Nu conducătorii religioși care vor să se îmbogățească și nu sfinții care au trecut în veșnicie au dreptul de a fi mijlocitori înaintea Tatălui, ci numai Fiul care poartă mărturia dragostei Lui în urmele rănilor ce le-a primit la Golgota. „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos“ (1 Timotei 2:5). Faptul că mulți merg pe același drum, în aceeași direcție, nu înseamnă că acel drum duce la viață veșnică și nici chiar faptul că sunt sinceri nu este îndeajuns, ci doar adevărul Scripturii, a cărei temelie nu poate fi schimbată după împrejurări și timpuri, este acela care-ți poate spune dacă ești sau nu pe o cărare bună. Acela care vrea să caute cărarea cea bună este bine să-și pună câteva întrebări: Este sursa învățaturii pe care ai accept-o cuvântul Scripturii, sau are acea învățătură revelații ulterioare care nu-și au baza în Noul Testament?

Este Domnul Isus, în care crezi, Fiul fecioarei Maria care a venit din cer și care este Coetern cu Dumnezeu Tatăl și cu Dumnezeu Duhul Sfânt? Îi aduci Domnului Isus închinarea care I Se cuvine ca Dumnezeu sau doar ai respect pentru El și învățăturile Lui? Accepți Cuvântul Scripturii în întregime ca fiind Cuvântul inspirat de Duhul lui Dumnezeu? Te îndeamnă învățătura pe care o primești la o viață de sfințire, care să încurajeze roada Duhului Sfânt în tine? Cărările cele vechi sunt acelea care au fost trasate de Apostolii Domnului Isus după învățătura pe care au primit-o de la Domnul Isus. „Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții“ (2 Timotei 2:2).

Mântuirea este numai în Numele Domnului Isus Hristos și a rămâne pe cărarea cea bună înseamnă a rămâne în adevăr, dar nu mulți mai sunt astăzi multumiți cu acest adevăr, ci caută să-și facă adevărul lor și ajung ca un om care poartă un pașaport fals cu care nu au nici un necaz până când ajunge să fie descoperit la trecerea frontierei. „Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să

sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite“ (2 Timotei 4:3, 4). Vechiul Testament este plin de exemple pentru creștinii nou testamentari despre urmările suferite de aceia care au părăsit cărările vechi; care L-au părăsit pe Dumnezeu, Izvorul apelor vii și au căutat să-și stâmpere setea săpând noi fântâni, care nu țin apă (Ieremia 2:13). „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde“ (Romani 15:4).

Avem un exemplu a ce înseamnă să părăsești cărarea bună în israeliții atenționați de prorocul Ieremia, care le-a spus: „Căutați cărările cele vechi!“, dar ei nu au vrut. Era în acea vreme o națiune lipsită de pace și plină de zbucium, a cărei vlagă era mâncată de idoli, și Dumnezeu i-a chemat pe calea cea bună a ascultării de El, pe care ar fi putut găsi odihnă pentru sufletele lor. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor“ (1 Corinteni 10:11). Cuvântul rostit de Ieremia spune: „Stați în drumuri“, pentru că drumurile sunt multe și omul trebuie să aleagă drumul nu după ce i se pare că vede în acel moment sau în funcție de cine și câți aleg acel drum, ci după destinația la care duce acel drum. Israelii erau chemați să asculte poruncile Legii date prin Moise, prin care glasul Domnului îi învăța cum ar fi putut trăi fericiți în acea vreme.

„... «Ascultați glasul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți. Dar ei n-au ascultat, și n-au luat aminte, ci au urmat sfaturile și pornirile inimii lor rele, au dat înapoi și n-au mers înainte»“ (Ieremia 7:23, 24). Pentru israeliți cărările acelea păreau vechi, la fel cum pentru creștinii de astăzi învățătura Domnului Isus pare a fi o cale veche. Cu toată avertizarea și bunăvoința Domnului de a-i atenționa, spre dezamăgire

Domnului și întristarea prorocului Ieremia care și-a făcut slujba vărsând multe lacrimi, poporul Ierusalimului din acea vreme a rămas într-o stare de răzvrătire. „Totuși poporul Meu M-a uitat și aduce tămâie idolilor; s-a abătut din căile lui, a părăsit vechile cărări, și a apucat pe cărări și drumuri nebătute“ (Ieremia 18:15). Poporul Israel din acea vreme L-a uitat pe Domnul și poporul de astăzi în bună parte le urmează exemplul, ignorând ce nu le place din Scriptură, preferând învățăturile omenești care nu au nici o valoare înaintea Domnului. „Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești“ (Matei 15:9).

De multe ori învățături împachetate ce conțin etichete pe care scrie „nou“ sau „îmbunătățit“ sunt prezentate ca filozofii amăgitoare, care caută să știrbească meritul sângelui Domnului Isus și îndreptătesc omul să întindă mâna la fructul oprit al păcatului. „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos“ (Coloseni 2:8). Dumnezeu a lăsat ca Ieremia să trâmbițeze o avertizare și o cale de scăpare, pe care dacă ar fi urmat-o i-ar fi scăpat de multă durere. Dumnezeu face la fel și astăzi, căutând și chemând prin diferite metode pe aceia care au părăsit calea cea bună. „Ridică semne pe drum, pune stâlpi, ia seama la calea ta, la drumul pe care l-ai urmat... Întoarce-te, fecioara lui Israel, întoarce-te în cetățile acestea care sunt ale tale!“ (Ieremia 31:21). Pentru ei semnele și stâlpii au fost Legile date prin Moise pe care nu aveau voie să le modifice în vreun fel (Deutonom 4:1, 2), iar pentru noi, care trăim astăzi, semnele și stâlpii sunt învățăturile apostolilor prin care Dumnezeu ne-a arătat care este calea bună și cum putem merge pe ea (Fapte 2:42 ; 1 Tesaloniceni 2:13).

Este sufletul tău pe o cărare bună? David a întrebat acest lucru și nu s-a bazat pe vederea lui, ci l-a chemat pe Domnul să vadă dacă într-adevăr este pe o cale bună. „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea

veșniciei!“ (Psalmul 139:23, 24). Cum este cărarea pe care mergi? Când este vorba de cărarea care duce la locul unde se primește cununa este sigur că nu poți fi decât pe unul din două drumuri, pe drumul bun sau pe drumul greșit. Sunt mulți care merg pe cărări alese de inima lor și „prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor“ (Romani 3:16). Drumul care duce la viață este un drum mai puțin căutat și umblat, pentru că nu întotdeauna oferă priveliști încântătoare pentru fire, dar „pe cărarea neprihănirii este viața, și pe drumul însemnat de ea nu este moarte“ (Proverbe 12:28).

Este foarte important să afli pe ce drum ești, pentru că „multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte“ (Proverbe 14:12). Dacă te apropii de Domnul cu gândul să ascuți și nu doar să fii informat, poți să-L rogi și El îți va arăta drumul pe care trebuie să mergi. „Binevoiască Domnul, Dumnezeul tău, să ne arate drumul pe care trebuie să mergem și să ne spună ce avem de făcut!“ (Ieremia 42:3). Dacă vrei să vezi pe ce drum ești ai nevoie de lumină și cuvântul Domnului poate face lumină înaintea pașilor tăi. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea“ (Psalmul 119:105). Prin Cuvânt, și chiar prin oameni, Dumnezeu cheamă oamenii pe cărarea cea bună și le dă oportunitatea să audă ce au nevoie să cunoască. „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: «Iată drumul, mergeți pe el!» când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga“ (Isaia 30:21).

Calea Domnului este un drum pe care numai cei ce vor și caută să trăiască în neprihănire pot umbla pe el. „Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi Calea cea sfântă; nici un om necurat nu va trece pe ea, ci va fi numai pentru cei sfinți; cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească“ (Isaia 35:8). Domnul Isus este drumul pe care merg cei răscumpărați, fiindcă prin moarta Lui ne-a deschis din nou drumul spre casa Tatălui. „Isus i-a zis: «Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine»“ (Ioan 14:6). Domnul Isus a spus că această cale nu este lată, ci dimpotrivă este

îngustă. „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află“ (Matei 7:13, 14). Poarta este strâmtă, pentru că mântuirea este numai în Numele Lui (Fapte 4:12). Nu prin fapte sau alte merite personale, ci prin har se poate intra pe calea îngustă. Calea fiind îngustă înseamnă că nu poți umbla pe ea ducând bagajele păcatelor și a grijurilor pe care ți le dă lumea, pentru că această cale este pentru cei care vor să trăiască separându-se de ce este rău, adică să trăiască o viață sfântă.

Cei care au găsit drumul bun, adică pe Domnul Isus, au un simț de datornic, care-i face să spună și altora despre acest drum pe care sufletul poate găsi pace și împăcare cu Dumnezeu. Dacă ai găsit drumul bun, ai spus și la alții? Un credincios care era pe patul de moarte a spus că nu-i este frică să moară, pentru că știa că vina lui a fost ștearsă de sângele Domnului Isus, dar gândindu-se la cât de puțin a lucrat pentru Domnul a spus că îi este rușine să moară, pentru că merge înaintea Lui cu mâinile aproape goale. „Cel neprihănit arată prietenului său calea cea bună, dar calea celor răi îi duce în rătăcire“ (Proverbe 12:26). Oricare drum l-ai alege aici pe pământ, într-o zi vei ajunge la destinație și o dată ajuns, acolo vei rămâne pentru totdeauna.

Un om bătrân, care a trecut prin numeroase războaie, a fost întrebat la câte înmormântări crede că a participat în viața lui. Omul, care văzuse mult prăpăd în viața lui, după ce s-a gândit puțin, a spus că probabil că a fost prezent la înmormântarea a sute de persoane. Apoi a spus că pe toți aceștia, așa zisul om al lui Dumnezeu, ia trimis în Rai, la locuri cu verdeată. Oare este posibil? Oare nu este și iad? Scriptura, cartea care nu ne minte nicio dată, ne învață că sunt două destinații și numai acela care atâta timp cât este în viață intra la adăpsotul jertfei Domnului Isus, prin a lua decizia de a-și preda viața Domnului, poate primi darul mânturii spre a putea fi primit acolo unde este și Dumnezeu.

Unii cheltuiesc mulți bani ca să aibă o piatră de mormânt

scumpă, sau să poată avea o înmormântare la care serviciul funerar să fie oficiat de multe persoane, de parcă aceștia i-ar putea afecta locul unde a ajuns imediat ce sufletul i-a părăsit trupul. Prin cuvântul Scripturii, prin cărți, prin cântări, prin predici, prin oameni care-ți spun despre mântuire, Dumnezeu te cheamă la El cât timp mai este vremea împăcării, pentru că după această perioadă de har urmează vremea judecății. El te cheamă să părăsești drumul ce duce la chinul cel veșnic și vrea să vii pe drumul ce duce la viață veșnică, de aceea caută-L între cei care sunt vii; caută-L cât se zice „astăzi“; caută-L cu toată inima câtă vreme El mai poate fi găsit, iar El se va lăsa găsit de tine.

Amin

25

PUȚIN DESPRE DUMNEZEU

„Dumnezeu a mai vorbit lui Moise, și i-a zis: «Eu sunt Domnul. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeul Cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu ca 'Domnul'».»“

Exod 6:2, 3

Cuvântul Scripturii este Acela care în lumina dată de Duhul Sfânt ne învață despre Dumnezeu și atunci când ne apropiem de ea ca să fim învățați primim răspunsuri clare, în măsura în care Dumnezeu vede că avem nevoie să cunoaștem anumite lucruri, încât să nu rămânem doar la anumite păreri sau opinii. Ca să beneficiezi de învățătura Scripturii trebuie să te apropii de ea știind că ești gol, ca apoi să mănânci până când sufletul ți-e sătul, încât să poți cugeta la bunătatea și măreția lui Dumnezeu și să te luminezi de bucurie. Este important, chiar dacă aceasta necesită efort și silință din partea noastră, să căutăm să avem cunoștințe despre Numele lui Dumnezeu așa cum le găsim în Scriptură, pentru că acest lucru ne va ajuta să putem înțelege puțin mai mult despre Dumnezeu. „De aceea dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștința“ (2 Petru 1:5).

Dumnezeu este o ființă Sfântă, Atotputernică, Nemărginită, spre deosebire de om care este foarte mărginit și cu o privire încețoșată de păcat, care-l împiedică să poată înțelege prea multe despre desăvârșirea și maiestatea lui Dumnezeu, dar în măsura în

care El ne îngăduie este de folos să umblăm, așa cum spune Apostolul Petru, după „cunoștința“ despre Dumnezeu. Numele Lui ne învață despre puterea, autoritatea și sfințenia Lui, și cea de-a doua poruncă din Decalog îl previne pe om să nu ia Numele Domnului în deșert. Când cărturarii evrei, care se ocupau cu transcrierea Scripturilor, ajungeau la Numele lui Dumnezeu de Yahweh, cu toate că Dumnezeu nu a cerut acest lucru, nu numai că se spălau și luau o pană nouă, dar pentru că socoteau Numele lui Dumnezeu prea sacru de a fi scris pe copiile ce le produceau ei, foloseau în loc de Numele lui Dumnezeu (prescurtat YHWH) numele de Adonai, care-L reprezintă pe Dumnezeu Domn sau Stăpân.

Dintr-un respect sacru, ei foloseau nume care erau sinonime cu numele Yahweh, și aceste nume sunt: Elohim, Iehova și Adonai, fiecare la rândul lui se ramifică în alte nume care descriu caracterul lui Dumnezeu. Numele lui Dumnezeu de Iahweh era un nume așa de sacru pentru israeliți încât era pronunțat numai de către marele Preot, o singură dată pe an, când intra în locul Prea Sfânt ca să facă slujba înaintea Domnului în ziua dedicată sărbătorii răscumpărării (Leviticul 16). Scriptura ne învață despre tainele Trinității lui Dumnezeu în persoana Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Trinitatea este metoda favorită a lui Dumnezeu de a lucra chiar în Univers și poate fi observată în lucrările care ne înconjoară, pe care Dumnezeu le-a făcut.

Tot ce noi cunoaștem este cuprins în timp, spațiu și materie. Timpul are trinitatea lui de trecut, prezent și viitor. Spațiul înțeles de noi oamenii are lungime, lățime și adâncime. Materia, care poate fi solidă, lichidă sau gazoasă, este și ea cuprinsă de metoda de lucru a trinității prin energie, mișcare și schimbare de circumstanță sau fenomen. Același Dumnezeu care a creat și a pus doar în galaxia noastră, numită galaxia Laptelui, vreo 2,5 trilioane de stele a creat omul o faptură vie, în care a suflat duh de viață. Omul are viața prin sânge, și are vreo 250 de trilioane de molecule de sânge la scara cea mai detaliată. Acest Dumnezeu Atotputernic, care este de nepătruns pe deplin în tainele priceperii Lui,

copleșește și depășește imediat puterea noastră de gândire, asemenea unui aparat mic care ar fi conectat la o sursă de putere mare, asemenea unui program de computer gigantic pe care cineva ar încerca în zadar să-l pună într-o memorie artificială mică, și totuși acest Dumnezeu Atotputernic, Creator a toate, vrea să fie cunoscut de fiecare din noi ca un Dumnezeu Bun și Iubitor. El vrea să ne facă părtași la slava Lui veșnică după această viață pe care o trăim în acest trup de carne.

Termenul de Trinitate nu este menționat în Scriptură, dar el reiese din învățătura Scripturii despre cine este Dumnezeu. Prin Trinitate înțelegem un singur Dumnezeu în trei persoane distincte, care sunt Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Elohim este al treilea cuvânt folosit în Scriptură în cartea Genesei și este numele evreiesc pentru Dumnezeu, care reprezintă Divinitatea la plural. „Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...»? (Genesa 1:26). Numele de Elohim practic reprezintă pluritatea maiestății unui singur Dumnezeu, care într-o unitate deplină a trei persoane distincte este un singur Dumnezeu. Cuvintele pe care le-a auzit prorocul Isaia dovedesc din nou că Dumnezeu este Unul singur, dar în trei Persoane distincte. „Am auzit glasul Domnului, întrebând: ...«cine va merge pentru Noi?...»“ (Isaia 6:8). Acest cuvânt „Noi“ reprezintă pe Dumnezeu Tatăl, pe Dumnezeu Fiul și pe Dumnezeu Duhul Sfânt.

Dumnezeu, care este Duh, are attribute care-I descriu caracterul în Sfânta Scriptură și El este Etern, adică Veșnic, Atotputernic, Atotcunoscător, Atotprezent, iar ca attribute morale El este Sfânt, Milostiv, Drept, Credincios. El este Dragoste. Dumnezeu Tatăl este nevăzut de ochii omenești. El este izvorul a tot ce este bun și care se lasă cunoscut mai îndeaproape de om prin Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Fiul este manifestarea slavei Tatălui ca lumina soarelui, și Duhul Sfânt este Persoana nevăzută a lui Dumnezeu, dar simțită ca și căldura razei soarelui. Dumnezeu Tatăl este Dumnezeu Yahweh, prima Persoană din Trinitate și El

este Dumnezeul lui Israel, Tatăl Domnului Isus și Tatăl fiecărui credincios care face parte din Biserica lui Dumnezeu. El este Acela despre care prorocul Isaia a spus că Dumnezeu ne-a dat un Fiul, adică ni l-a dat pe Fiul Său să vină pe pământ ca să ne fie Răscumpărător (Isaia 9:6).

Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu, a doua Persoană din Trinitate, care în toate timpurile „ESTE“ așa cum i s-a adresat lui Moise din rug, ucenicilor și Iudeilor. „«Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat.» «N-ai nici cincizeci de ani», I-au zis Iudeii, «și ai văzut pe Avraam!» Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu»“ (Ioan 8:56-58). El „Este“ înainte de Avraam, pentru că toate lucrurile au fost create prin El chiar de la început (Efeseni 3:9-11). Este important să observăm că Domnul Isus, care este Dumnezeu, se adresează lui Dumnezeu Tatăl în repetate rânduri și acest lucru ne ajută să înțelegem puțin despre taina Sfintei Treimi, adică faptul că există un Singur Dumnezeu în trei persoane diferite. „Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi“ (Ioan 17:11).

Iehova, care în evreiește înseamnă etern, sau „Cel Veșnic la zile“, este Domnul, este Înțelepciune, este Acela care a fost prezent în momentul când Dumnezeu Tatăl a întocmit cerurile, lucrând împreună cu Dumnezeu Tatăl. „Eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui...” (Proverbe 8:30). El este „Domnul“ prin care și pentru care Dumnezeu Tatăl a creat Universul. „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El“ (Coloseni 1:15-17, Apocalipsa 4:11). El, „Domnul“ (Ioan 1:14),

este descris în Scriptură mai târziu ca fiind Domnul Isus Hristos, Cuvântul care era cu Dumnezeu Tatăl și care era Dumnezeu. El s-a făcut trup și a locuit între noi, oamenii. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El“ (Ioan 1:1-3). Aceste cuvinte sunt atât de adânci și miezoase că te pot duce în timp, în Eternitate, așa de departe încât textul Genezei ți se pare a fi la doar zece minute în urma prezentului în care trăim.

Același Dumnezeu care se prezintă lui Moise cu numele de „Dumnezeul Cel Atotputernic“ (El Shaddai) este Dumnezeu care a luat trup de om ca să ne poată fi Mântuitor. „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“ (Ioan 1:14). Găsim în cartea Apocalipsei că printre alte nume bine meritate Domnul Isus are și numele de „Cuvântul lui Dumnezeu“ (Apocalipsa 19:13). El este Cuvântul care s-a întrupat ca să devină Mântuitorul lumii. El, „Domnul“, nu Și-a făcut apariția între oameni pentru prima dată în Betleemul din Iudea, unde S-a născut din fecioara Maria, ci este menționat de peste 50 de ori pe paginile Vechiului Testament ca fiind Îngerul Domnului, (Teofanie) care, spre deosebire de alți îngeri menționați în Scriptură, găsim că primește închinarea ce I se cuvine doar lui Dumnezeu, pentru că El este Cel ce Este, adică Dumnezeu.

„Dumnezeu a zis lui Moise: «Eu sunt cel ce sunt.» Și a adăugat: «Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: 'Cel ce se numește 'Eu sunt', m-a trimis la voi'»“ (Exodul 3:14). Găsim că Îngerul Domnului, adică Acela pe care noi Îl cunoaștem ca Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, a binecuvântat sămânța lui Avraam (Genesa 22:18), a anunțat pe Manoah (Judecători 13) și pe Hagar (Genesa 16) că vor avea fiecare câte un fiu. Găsim în Scriptură că Îngerul Domnului i-a păzit pe israeliți de carele lui Faraon, i-a dus de mâncare lui Ilie, a fost martor la păcatul lui David și la neascultarea lui Balaam. El

este Îngerul care a blestemat pe Meroza, care nu a vrut să lupte luptele Domnului și a făcut din Ghedeon un viteaz care a izbăvit poporul Israel de madianiți. El este Căpetenia oștirii Domnului în fața căruia Iosua s-a aruncat cu fața la pământ (Iosua 5:13-15). El este Acela recunoscut ca având o față cu chip de om, înaintea căruia Ezechiel, când l-a văzut slava, a căzut cu fața la pământ (Ezechiel 1:26-28). Când Domnul Isus a fost pe pământ a confirmat în repetate rânduri că El este Fiul lui Dumnezeu și prin aceasta a spus că El este Dumnezeu, așa cum i S-a adresat și Toma: „Domnul meu și Dumnezeul meu!“ (Ioan 20:28).

El a validat revelația primită de Petru că este Hristosul. Femeii samaritence i-a spus că El este Mesia cel așteptat. Pe orbul din naștere, pe care l-a vindecat, l-a întrebat dacă crede în Fiul lui Dumnezeu, iar acesta a crezut în El și I S-a închinat. Celor doi ucenici în drum spre Emaus le-a spus că așa avea să sufere Hristosul și chiar tribunalul religios care L-a condamnat la moarte le-a spus că El este Fiul. Domnul Isus a primit închinarea ucenicilor după ce a potolit furtuna (Matei 14:33) și le-a spus că El este una cu Tatăl. El, fiind oglindirea Slavei Tatălui, a spus că cine L-a văzut pe El, L-a văzut pe Tatăl. „...Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl...“ (Ioan 14:9). Iehova este Domnul care nu se schimbă. „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu mă schimb...“ (Maleahi 3:6). Chiar dacă Îl cunoaștem cu diferite nume, în diferite timpuri și Îl vedem folosind diferite metode de a lucra, El este neschimbat în natură și în caracterul lui sfânt și drept. „Isus Hristos este același ieri, azi și în veci!“ (Evrei 13:8).

Dumnezeu Duhul Sfânt este a treia Persoană din Trinitate, care împreună cu Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul este un singur Dumnezeu. „Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia“ (2 Corinteni 3:17). Când Anania și Safira au mințit pe Apostoli, Petru le-a spus că nu au mințit un om, ci pe Dumnezeu Duhul Sfânt. „...pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt, și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? ...N-ai mințit pe oameni, ci pe

Dumnezeu“ (Fapte 5:3, 4). Duhul Sfânt care cercetează tainele adânci ale lui Dumnezeu este Atotputernic, Atotștiitor, Atotprezent și Veșnic. Având o personalitate cu conștiință de Sine și fiind veșnic, El este Dumnezeu pentru că numai Dumnezeu este veșnic. La fel ca Dumnezeu Tatăl, și Dumnezeu Fiul are atributele personalității de Dumnezeu ca intelect, voință și emoție.

Găsim în Scriptură că Dumnezeu Duhul Sfânt învață și vorbește la persoana întâi singular, așa cum i-a vorbit lui Petru când era în Iope. „Și pe când se gândea Petru la vedenia aceea, Duhul i-a zis: «Iată că te caută trei oameni; scoală-te, pogoară-te, și du-te cu ei, fără șovăire, căci Eu i-am trimis»“ (Fapte 10:19, 20). Dumnezeu Duhul Sfânt este Mângâietorul promis și trimis de Dumnezeu Fiul de la Dumnezeu Tatăl ca să fie cu noi și în noi pe drumul numit viață. El ne cârmuiește, ne modelează după chipul Fiului prin virtuți și roade sfinte, pregătindu-ne pentru cer așa cum o mireasă este pregătită și împodobită pentru un mire. Duhul Sfânt este Acela care ne dă lumină din Cuvântul Scripturii ca aceasta carte să nu fie pecetluită pentru noi, ci să ne vorbească, să ne hrănească, să ne înarmeze și să ne întărească în omul cel nou.

Duhul Sfânt este Acela care face din noi, din oamenii de rând, adică firești, care pot puțin, oameni supranaturali, adică duhovnicești, care pot ierta, pot birui ispite grele și se pot și vor a se sacrifica pentru a face voia lui Dumnezeu. Cine nu are Duhul lui Hristos nu este al Lui, pentru că are duhul tot mort. Dacă cineva vrea darul Sfântului Duh trebuie ca odată ce s-a separat de păcat să-L ceară de la Dumnezeu. „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!“ (Luca 11:13). Botezul în apă este momentul în care mărturisim că noi credem că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și promitem că-L vom sluji toată viața noastră, dar la botezul cu Duhul Sfânt cerul mărturisește că suntem ai Domnului, dovedind că am devenit parte din trupul lui Hristos care este Biserica vie a lui Dumnezeu și în același timp una cu

Hristos, pentru că Duhul Lui este în noi. Până când omul nu simte sigiliul și umplerea cu Duhul Sfânt are religie și ceremonii, dar când Duhul Sfânt devine rezident permanent în templul trupului nostru viața de creștin se schimbă la o stare în care Îl avem pe Acela care mijlocește din noi pentru noi, dar avem și o linie de comunicare deschisă cu Dumnezeu. Dumnezeu nu locuiește în temple sau catedrale (Fapte 17:24), dar locuiește în templul trupului nostru, care a fost născut de sus, atâta timp cât purtarea noastră nu-L alungă afară.

Duhul Sfânt este o comoară pe care o păstrăm în vasul de lut numit trup. Prezența Lui ca sigiliu ne spune că suntem în siguranța Lui, că suntem proprietatea Lui și că avem ca destinație cerul, de unde Duhul Sfânt a venit ca să locuiască în noi. Duhul Sfânt în vasul nostru de lut este o arvună, ca un avans, ca un gust din ceea ce vom avea și cunoaște sus în cer, unde Domnul Isus a pregătit un loc, ca acolo unde este El Stăpânul, Domnul, Adonai, să fim și noi, slujitorii Lui, copiii Lui, Mireasa Lui, Biserica Lui. Această umplere cu Duhul Sfânt trebuie păstrată printr-o viață sfântă și plină de roadă, pentru că Duhul Sfânt care face din noi martori ai Domnului Isus Hristos poate fi întristat de o purtare nepotrivită a unui copil al Domnului. Duhul Sfânt ne îndeamnă la dragoste și unitate, pentru că vrea să ne crească la maturitate spre a fi de folos Împărăției lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt este Acela prin care se manifestă puterea darurilor în Biserică, dar mai important ca darurile este roada care trebuie să fie văzută în fiecare credincios, pentru că roada dovedește că am fost cu adevărat născuți din sămânța care nu poate putrezi. Ca să-L cunoști pe acest Dumnezeu Bun, care vrea să fie cunoscut de tine, trebuie să te apropii de El cu sinceritate, având dorința să asculți ceea ce El te învață. Logica și rațiunea omenească a unei minți sănătoase este bună, dar în a-L căuta și găsi pe Dumnezeu ele nu te pot duce decât până într-un loc. Dacă conduci o mașină și ai dorința să treci oceanul, nu poți să mergi cu ea decât până la hotarul dintre pământ și apă, unde dacă alegi și vrei să mergi mai

departe va trebui să folosești un mijloc de transport diferit. La fel este și cu rațiunea omului, care atunci când citește Cuvântul lui Dumnezeu și dorește cu adevărat să-L cunoască primește credința. Ea poate mai mult decât gândirea și logica limitată a omului, care depinde de ce spune ochiul și de ce aude urechea. Este logic ca din nimic să apară nimic, ca apoi logica minții omului să spună că atunci când există un Creator pot exista lucrurile create de Creator, dar este necesar să treci la credință, să treci de limita aceasta a priceperii minții ca să poți înțelege că Dumnezeu, care nu este limitat ca noi de timp, spațiu și materie, are o natură spirituală și locuiește într-o lume spirituală.

Fără credință nu putem fi plăcuți lui Dumnezeu și nici nu putem începe să-L cunoaștem și nici nu avem cum să începem să-I înțelegem căile, dar prin credință, la nivelul duhului nostru trezit la viață de Duhul Sfânt, putem crește în cunoștința lui Dumnezeu și putem avea revelații prin puterea Duhului Sfânt. Domnul Isus i-a spus femeii samaritence la fântână că nu locul unde te închini este important, ci cui și cum i te închini contează, pentru că Dumnezeu este Duh și închinarea plăcută Lui este la nivelul duhului, în duh și în adevăr. De aceea condiția nașterii din nou menționată de Domnul Isus lui Nicodim este absolut necesară ca să-L poți cunoaște pe acest Dumnezeu Bun, ca să-I poți aduce închinare care să fie primită de El, ca să te poți bucura de El când Îi simți prezența în templul trupului tău, ca apoi să poți petrece veșnicia împreună cu El.

Dumnezeu, care nu poate fi pe deplin înțeles de mintea omului, vrea să fie cunoscut de noi ca un Dumnezeu Bun, care iubește creatura mâinilor Lui și vrea să aibă o relație de prietenie cu noi. Păcatul a intrat în lume prin intervenția șarpelui șiret, care i-a sugerat femeii în Eden că de fapt Dumnezeu nu este Bun, deoarece nu le dă ceva care este bun, dar noi ca părinți știm că disciplina face parte din a-ți arăta bunătatea față de copii. Bunătatea este un atribut al lui Dumnezeu, care ne-a adus cele mai mari binecuvântări, pentru că prin bunătatea Lui în cer a fost făcut un

plan numit har. Conform acestui plan făcut în milă Dumnezeu Tatăl a dat pe Fiul și L-a acceptat ca Înlocuitor pentru cel păcătos. Dumnezeu Fiul a spus: „Iată-Mă, trimite-Mă!” și S-a smerit, luând trup de om, ca să fie un Înlocuitor potrivit pentru om. Dumnezeu Duhul Sfânt este Acela care deschide ochii inimii încât omul să vadă cât este de murdar, ca apoi în meritul sângelui Mielului lui Dumnezeu să fie spălat de vină și înnoit într-o faptură ce are duhul viu, care poate și spune: „Ava!” adică Tată.

Avându-L pe Dumnezeu ca Tată, sufletul mântuit începe să semene cu El datorită acestei roade a bunătății pe care Dumnezeu Duhul Sfânt o face să rodească în el. Orice lucru bun vine de la Tatăl Luminilor și cea mai clară expresie a bunătății Lui pentru tine și pentru mine a fost crucea pe care Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pentru noi, cei păcătoși. El a murit pentru omul păcătos, care prin păcat a pierdut părtășia cu Dumnezeu. Chiar dacă în momentele când Domnul Isus a suferit cei ce L-au iubit, fiind limitați de păreri și opinii omenești, au spus că nu văd nimic bun în acea lucrare, de fapt în ea se ascundea dragostea lui Dumnezeu atât pentru ei cât și pentru tine și pentru mine. Scriptura ne spune că omul va da socoteală de viața trăită pe pământ, și datorită faptului că toți oamenii au păcătuit, fiecare, în dreptul lui, are de ales între a plăti el însuși pentru păcat prin pedeapsa iadului sau poate alege să accepte că Domnul Isus a fost Acela care a plătit pentru păcatul lui când a fost răstignit pe cruce la Golgota.

Dacă nu-L cunoști ca Mântuitor al sufletului tău pe acest Dumnezeu Bun, El astăzi, până când îți mai poate fi Mântuitor, te cheamă să te împaci cu El. Oricât de dulce ar părea păcatul, el devine amar când treci din această viața neîmpăcat cu Dumnezeu și El nu-ți poate fi decât Judecător. Orice suflet păcătos este în orice moment doar la o clipă, doar la o bătaie de inimă, separat de mânia unui Dumnezeu care va pedepsi grozav păcatul, de aceea El, care în bunătatea Lui le arată păcătoșilor calea, așa cum am fost și eu și milioane de alte suflete, te cheamă astăzi și pe tine ca să te împaci cu El și să trăiești pentru El, împreună cu El. Vino la

Domnul! Vino, și El te va primi și-ți va da o stare de nevinovăție cu care vei putea fi pentru totdeauna cu El. Amin.

26

O BISERICĂ FĂRĂ LACRIMI ÎNTR-O LUME CE MERGE SPRE IAD

„Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?”

Romani 10:14

Pentru început aș vrea să ne aducem aminte ce este Biserica. Așa cum înțelegem din Cuvântul lui Dumnezeu, Biserica Universală nu este o clădire fizică, ci una spirituală, formată din totalitatea sufletelor vii sau trecute în veșnicie, care prin pocăință au fost transformate de Duhul Sfânt în făpturi noi, în meritul jertfei Domnului Isus Hristos. „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3:16). Cortul întâlnirii pe care-l purtau israeliții a fost un simbol al Bisericii în care Dumnezeu avea să locuiască. „Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8). Biserica Universală a lui Dumnezeu este formată la rândul ei din mulțimea de biserici sau adunări locale, care sunt grupări de oameni ce se adună împreună în clădiri dedicate lucrării lui Dumnezeu, clădiri numite de unii biserici sau case de rugăciune.

Din versetul citat la început înțelegem că aceia care fac parte din Biserica lui Dumnezeu au răspunderea de a spune celor nemântuiți despre bunătatea lui Dumnezeu, iar prin propovă-

duirea Evangheliei au datoria de a face cunoscut planul Lui de mântuire. Un astfel de suflet, care a primit darul mântuirii, devine o făptură nouă, pentru că are un Domn și un Stăpân nou, are o lumină nouă care-l călăuzește, are o libertate sau o slobozenie nouă, dar are și o dragoste nouă față de Dumnezeu și de tot ce iubește El. Când un rabin termina cu instruirea ucenicilor lui nu le dădea o diplomă la sfârșit, ci atunci când aveau instruirea necesară le spunea: „Mergeți acum și faceți și voi ucenici! Arătați oamenilor cum să urmeze exemplul vostru, după cum și voi ați urmat exemplul meu!” Odată ce ne-am făcut părtași firii dumnezeiești și am gustat ce bun este Domnul, ca și copii care ne asemănăm cu Tatăl ceresc ni se cere și nouă să arătăm bunătate și preocupare față de aceia care nu știu că Dumnezeu dă darul mânturii celor ce se pocăiesc.

Se vorbește astăzi mult despre creșterea unei biserici, despre puterea ei financiară sau chiar de puterea politică ce o are într-o anumită regiune, dar tot mai rar se vorbește despre ce este mai important, adică despre sănătatea ei. Sănătatea unei bisericii locale depinde de ascultarea ei de Dumnezeu care ne-a dat mandatul de a propovădui Evanghelia în toată lumea, pentru că El nu vrea ca cel rău să moară nemântuit, ci vrea ca prin credința în Domnul Isus să vină la mântuire. Unii nu sunt interesați de a da importanță acestei dorințe a lui Dumnezeu și aleg să spună ca și Cain: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” (Genesa 4:9).

Există însă și credincioși care formează biserici sănătoase, care simt durerea Tatălui pentru orice suflet care moare nemântuit și se pun la dispoziția Lui spre a face cunoscut planul de mântuire al lui Dumnezeu prin har. Sunt aceia care au credință în răsplătirile Domnului și nu sunt reci sau căldicei, ci sunt în clocot pentru Dumnezeu. Ei sunt aceia care formează Biserica lui Dumnezeu, despre care Domnul Isus a spus că porțile locuinței morții nu o vor birui. Nepăsarea unui suflet față de voia lui Dumnezeu pentru viața lui este un mare păcat. Indiferență față de dorința Împăratului, prin a nu face ce poți să faci, poate însemna trădare,

pentru că nepăsarea față de binele veșnic al semenului tău este o dovadă de egoism și lipsă de credință. O astfel de indiferență față de o lume ce merge spre iad se datorează bolilor sufletești. În acest mesaj vom privi la felul în care o biserică poate ajunge în această stare tristă de a nu mai vărsa lacrimi pentru cei nemântuiți. Cum ajunge o biserică într-o asemenea stare? Printr-o relaxare în ceea ce privește disciplina duhovnicească, printr-o așezare nebiblică a priorităților.

„Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă” (Matei 26:41). Carnea, adică firescul din noi, este neputincioasă în a face ce este bine duhovnicește și purtând tot mai mult grijă firii pământești, neglijând și flămânzind duhovnicescul, ne putem îmbolnăvi sufletește atât în mod individual cât și la nivel de biserică. A fi religios nu înseamnă neapărat a fi și mântuit; și dacă nu ești destul de religios să simți nevoia de a aparține unei biserici locale, probabil că nu ai destulă religie nici ca să mergi în Cer. Tot mai mulți credincioși nu știu care le este menirea pe pământ și se mulțumesc să fie doar consumatori, făcând din hrănirea personală singura prioritate. Ce cauți tu într-o biserică? Dragoste? Acceptare? Sunt lucruri bune, dar nu suficiente. Jertfa Domnului Isus trebuie să nască în noi nu numai un adânc simț de recunoștință față de Acela care a murit în locul nostru, ci și dorința de a face ce Îi place Lui. Domnului Îi place ca aceia care se află în drum spre iad să fie atenționați prin a li se spune că există și pentru ei mântuire.

Cuvântul dedicare nu trebuie să fie doar încă un cuvânt în vocabularul nostru, ci trebuie să fie o experiență de viață pentru cel credincios, care odată mântuit nu rămâne nepăsător față de aproapele său care merge spre iad. O biserică în care nu se varsă lacrimi pentru cei nemântuiți și nu are un plan de acțiune concret de evanghelizare este o biserică bolnavă. Este important să ne cercetăm și la nivel personal ca nu cumva să fim unul dintre sufletele bolnave care formează o astfel de biserică. Îndepărtarea

de învățătura apostolilor duce la această boală ce se manifestă de cele mai multe ori printr-o atitudine care îi pune pe unii în extrema legalismului, iar pe alții în aceea a liberalismului. Când cineva călătorește cu mașina la mare viteză și pierde controlul volanului pe un drum care de ambele părți are câte un șanț adânc, nu contează așa de mult în care șanț se răstoarnă, pentru că un astfel de accident poate fi la fel de păgubitor, indiferent în care din cele două șanțuri ajunge. Tot așa este și cu extremiștii.

Legalistii, care se fac vinovați de fariseism, sunt specialiști în a condamna, pentru că se conduc după un cod de reguli și au o disciplină care este lipsită de dragoste și bunătate. Legalism înseamnă un maximum de aroganță susținută de mândria omului de se încrede în ce poate face el, dar adevărul este că de multe ori omul se crede bun pentru că nu știe sau a uitat cât de sfânt este Dumnezeu. A fi parte dintr-o biserică legalistă înseamnă a fi parte dintr-o biserică bolnavă, care nu atrage, ci sperie cu strictețile unor reguli omeneste pe cei pierduți, pentru că scopul lor este conformarea la un standard omenesc. Ca și copii ai Domnului putem avea obiceiuri și chiar tradiții bune, dar ele întotdeauna trebuie să fie subordonate adevărului Scripturii.

O altă boală de care trebuie să ne ferim este aceea de a fi liberali din extrema cealaltă. Ei se specializează în a tolera ce Scriptura ne învață să nu tolerăm, și oferă celor ce caută o cale mai largă și mai ușoară libertăți nepermise. O astfel de învățătură crează o biserică bolnavă, care ajunge să nu mai fie șocată de păcat, și fiind obișnuită cu întunericul nu i se mai întărită duhul când vede răul păgubitor, așa cum s-a întâmplat cu apostolul Pavel la Atena. Cei din extrema aceasta sunt de multe ori aceia care au părăsit adevărul Evangheliei și fiind mereu flămânzi și curioși după nou și modern au uitat că Domnul Isus ne-a învățat că țara noastră nu este aici, ci sus. Biserica liberală este mai degrabă un club social, care s-a căsătorit cu duhul lumii și pentru că au făcut pace cu ce este strâmb au legat o prietenie cu lumea și felul ei de a fi. Este o boală văzută printr-un declin

moral care duce la dezastru, ca apoi să culmineze într-un total faliment spiritual. „Cei ce povățuiesc pe poporul acesta îl duc în rătăcire, și cei ce se lasă povățuiți de ei sunt pierduți” (Isaia 9:16). Prescripția pentru o recuperare dintr-o asemenea boală este pocăința.

Dumnezeu nu este nici liberal și nici legalist; El este neprihănit. Despre El nu putem spune că este la un anumit nivel de neprihănire, pentru că El este Standardul a ce înseamnă neprihănire. Pentru că El vrea ca nimeni să nu piară insistă pe a lumina părțile întunecoase ale inimii noastre, fiindcă numai atunci când Îl căutăm după Scripturi poate avea părtășie cu noi. O doctrină curată înseamnă o gândire curată și de fapt noi nu avem chemarea de a predica așa de mult o doctrină cât avem datoria de a-L predica pe Domnul Isus Hristos care a fost răstignit pentru cei păcătoși. Nu puțini sunt cei care ar dori succes în lucrarea Domnului, dar nu ajung la el pentru că sfințenia, adică separarea de ce Dumnezeu numește păcat, este pentru ei doar o poziție cu care vor să se asocieze, dar nu neapărat să o practice.

O biserică bolnavă, care nu varsă lacrimi pentru aceia care merg spre iad este o biserică care este gata să capituleze în fața filozofiilor omenești, în fața modernismului și a necredinței. Când în biserică nu se urmăresc interesele lui Dumnezeu, strângerea laolaltă se aseamănă cu o căsătorie formală în care doi stau fizic împreună, dar emoțional fiecare s-a mutat afară, și ce menține acest fel de adunare sunt obiceiurile care le devin legi. Aceste obiceiuri locale în bisericile legaliste sau liberale, justificate prin faptul că se caută uniformitatea sau toleranța, nu pot lua locul unității necesare ca o biserică să poată fi o lumină pentru aceia care sunt în întuneric. Așa se ajunge la creștini cu jumătate de normă, care sunt doar consumatori ce ajung să trăiască din „aduceri aminte”.

Când o biserică refuză adevărul, rămâne cu minciuna. Cei ce vestesc jumătăți de Adevăr în interesul firii pământești, care vrea să fie comodă, sau urmăresc interese diferite de cele ale Stăpânului sunt numiți de apostolul Pavel învățători falși și chiar

lupi. „Știi bine că după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori care nu vor cruța turma” (Fapte 20:29). Trăim vremuri de apostazie fără precedent fiindcă de multe ori adevărul este prezentat în așa fel încât să nu deranjeze și să nu taie vlăstarii de amărăciune, așa că nu mai face nici un bine acelora care ascultă, pe când un om al lui Dumnezeu știe că nu are rost să vorbească altceva decât cuvintele lui Dumnezeu. Lupta bisericii este o luptă duhovnicească, dar uneori este înlocuită de o luptă firească, care are ca urmare faptul că toți pierd, atât cei din biserică cât și cei de afară, care merg spre iad, pentru că sunt confrunțați cu un standard fals a ceea ce înseamnă să fi creștin.

Pericolul la care este expusă biserica astăzi este acela de a fi absorbită de lume prin a da prea mare importanță lucrurilor trecătoare, ca apoi să ajungă la a se compromite. Al doilea pericol este acela al izolării și are loc atunci când o biserică vrea să mănânce bine, sufletește vorbind, și de frica de a nu se compromite din egoism sau din simplă nepăsare, nu vrea să aibă de-a face cu aceia care sunt pierduți, spre a le comunica vestea bună a mântuirii. Pericolul și problema majorității creștinilor este că au opinii și nu convingeri care să-i provoace la acțiune. Când o biserică nu mai știe să verse lacrimi pentru cei nemântuiți, care merg spre iad, nu mai are dreptul să scoată strigăte de bucurie. Avem datoria de a lucra cu talantul primit și frica poate motiva pe cineva să facă ce este bine, dar ea este de obicei temporară, pe când acela care este pătruns de dragostea lui Dumnezeu este de neoprit în a-L sluji pe Domnul.

O biserică care nu varsă lacrimi pentru cei nemântuiți, care se îndreaptă spre iad, este una care și-a pierdut dragostea dintâi la fel ca biserica din Efes care a avut de toate din belșug, cu excepția dragostei. Ce fel de mesaj, ce fel de predică este bună și de dorit să se audă de la amvoanele bisericilor noastre? Acea care, oricât de simplă sau complexă ar fi, în lumina Scripturii, îți stârnește zelul și dragostea pentru Dumnezeu? Perfecțiunea absolută îi aparține doar lui Dumnezeu, dar nu înseamnă că nu trebuie să

depunem un efort deosebit în a face o slujbă duhovnicească bună atunci când vestim Cuvântul Domnului. Aceia care au primit mandatul de a vesti Evanghelia depun un efort pentru a face ceea ce-I place Aceluia care le-a dat această slujbă și se pun la dispoziția lui Dumnezeu. Fiind cârmuiți de Duhul Sfânt nu se bazează pe o înțelepciune omenească, ci lăsând ca Scriptura să interpreteze Scriptura cer și primesc lumina care vine de sus. Acela care vorbește în Numele Domnului știe că în primul rând își vorbește lui însuși, de aceea mereu își cercetează viața și motivele care îl determină să facă ceea ce face în oglinda Scripturii. Efortul de a vesti Evanghelia celor ce merg spre iad face parte din lupta cea bună a credinciosului.

Câți soldați s-ar duce astăzi la război cu săbii sau pistoale de jucărie? Niciunul! Creștinii au astfel de arme de jucărie când se folosesc doar de opiniile lor, simțurile lor, în loc să lupte cu sabia Cuvântului Sfânt. În drum spre California am trecut prin Las Vegas unde, parcă mai mult ca în alte orașe, noaptea este luminată de mulțimea reclamelor care invită oamenii mânați de duhul lăcomiei să-și piardă banii la jocurile de noroc. Am privit la acele lumini și am văzut în spatele lor niște oameni care sunt specialiști în a comunica și a atrage oamenii, cu toate că ei nu au nimic bun de spus sau oferit, pe când biserica lui Dumnezeu, care are ceva bun de spus, de multe ori nu știe cum să comunice vestea cea bună a mântuirii într-un mod efektiv.

Când lucrăm pentru Domnul trebuie să știm că orice am face pentru Împărăția Lui, El nu ne datorează nimic cu toate că El, fiind un Dumnezeu bun și generos, promite să-i răsplătească pe aceia care lucrează bine. Doi pastori vorbeau între ei și unul pune o întrebare: „Câți membri activi ai în biserică?” Cel întrebat a răspuns: „Toți sunt activi. Unii zidesc, iar alții dăruiesc.” Lucrarea lui Dumnezeu trebuie făcută sub călăuzirea puterii care vine de la Dumnezeu și nu din firea pământească, ca nu cumva într-o zi, cineva care a crezut că are mult zel, să afle că lucrarea lui a dus mai mult la dăruire decât la zidire, pentru că nu a lucrat după

Cuvânt. Un tăietor de lemne, oricât de bine ar cunoaște pomii și oricât de bună secure ar avea, va fi mai puțin eficient dacă nu ia pauze în care nu doar se odihnește, ci își și ascute toporul. Pentru suflet avem Scriptura asupra căruia trebuie să stăruim prin studiu și rugăciune până când ne putem bucura, ca de o apă proaspătă, de mesajul curat care vine de sus.

O comunicare bună înseamnă că mesajul comunicat este primit și înțeles. O predică greșită înalță omul și-l dezvinovățește, deși este vinovat, pe când o predică bună îl înalță pe Dumnezeu și coboară omul, arătându-i lipsa de merite și binecuvântările aduse în viața lui de harul lui Dumnezeu. Când Duhul Sfânt umbrește mesajul, efectul va fi că sufletele se vor bucura de puterea adevărului, oamenii își vor vedea sărăcia spirituală și vor accepta autoritatea Evangheliei spre a fi mântuiți. Aceia care au învățat că este o virtute să știi să-ți înveți limba să vorbească cuvintele lui Dumnezeu au înțeles că este tot o virtute să știi să-ți controlezi limba. Pe Domnul Isus nu-L impresionează clădirile grozave, cu toate că ele pot fi folositoare, ci pe El îl interesează ucenicii care se iubesc și care iubesc îndeajuns sufletele celor nemântuiți, ca să le vorbească despre felul în care pot scăpa de iad.

Motivul mesajului transmis de la amvonul bisericii trebuie să fie acela de a-L glorifica pe Dumnezeu, de a-i binecuvânta pe aceia care-l ascultă, trezind în ei dorința de a asculta de Dumnezeu, aducându-i pe păcătoși la Domnul Isus Hristos, ca El, în meritul jertfei din Golgota să le dea mântuirea. Aceia care vestesc Cuvântul vieții au înțeles că nu trăiesc prin explicații, ci prin credința în promisiunile lui Dumnezeu date nouă prin Cuvânt. Dacă îți faci obiceiul să te uiți la Domnul Isus care este Căpetenia desăvârșirii noastre nu ai cum să te uiți la altceva. Dacă faci lucrarea Lui nu mai ai timp să ascuți sau chiar să primești oferte de lucru din partea vechiului stăpân. Dumnezeu binecuvântează o viață dedicată voii Lui și lucrării Lui, pentru că mântuirea oamenilor. Suntem chemați la a fi lucrători împreună cu Dumnezeu, ceea ce înseamnă a umbla cu El, a depinde de

Acela fără de care nu putem face nimic bun care să dăinuiască. Dumnezeu a descoperit și încă mai descoperă adevărul Său omului și comunică cu el prin lucrurile create de El în natură și Univers, lucrări care spun despre slava Lui.

Revelația supremă este prin Cuvântul scris al Scripturii pe care avem datoria să-l împărțim celor din jurul nostru, care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Când Dumnezeu cheamă oameni în lucrare și le dă poveri de dus, El le dă și umeri potriviți ca să poată duce acea povară. Biserica lui Dumnezeu este o binecuvântare pentru aceia din împrejurimile ei, pentru că ea comunică adevărul lui Dumnezeu despre mântuire. „Le voi face, pe ele și împrejurimile dealului Meu, o pricină de binecuvântare; le voi trimite ploaie la vreme, și aceasta va fi o ploaie binecuvântată!“ (Ezechiel 34:26). Biserica este o binecuvântare pentru cei din jur dacă a înțeles că la Betleem Dumnezeu ne-a spus că El este cu noi, dacă a înțeles că la Golgota Isus ne-a dovedit că este pentru noi și a mai înțeles într-un mod direct și practic că de la ziua Cincizecimii, Dumnezeu este în noi, în toți aceia care au cerut și au primit darul Sfântului Duh. Biserica în care se varsă lacrimi pentru cei nemântuiți este o biserică în clocot, pentru că a primit puterea promisă de Domnul Isus la înălțare și a avut grijă să mențină acest jar arzând prin a fi mereu reîmprospătată cu putere de sus.

Orice vrei să faci în via Domnului, fii sigur că ai permisiunea Lui. Chiar dacă uneori evlavia va atrage persecuție din parte unora, o biserică sănătoasă, care prin ascultare crează condiții ca Duhul Sfânt să fie rezident permanent, caută mereu metode de a-i chema pe cei nemântuiți la Acela care vrea și poate să le dea mântuirea. O biserică și-a făcut reclamă în ziar, și spunea: „Ești bine venit la noi ori de câte ori te-ai fi născut!“ Un suflet care duce jugul lui Hristos prin a lucra la mântuirea altora trebuie să îmbrace haina bunătații, și cu răbdare să semene sămânța cea bună a Cuvântului. Pe un perete, în biroul unui profesor care predă la un colegiu biblic era un afiș mare pe care scria: „Aici se vorbește cu bunătațe.“ Această virtute izvorăște din dragostea unui

suflet care a avut și el parte de bunătaatea lui Dumnezeu atrage sufletele doritoare de înțelegere și odihnă sufletească.

Biserica lui Dumnezeu este un loc unde cei care au fost răniți de păcat pot fi aduși spre a fi tratați și vindecați, pentru că Dumnezeu „tămăduiește pe cei cu inima zdrobită, și le leagă rănilor“ (Psalmul 147:3). Este necesar ca nu doar pastorul, ci fiecare credincios să-L reprezinte bine pe Stăpân, ca astfel o viață trăită în sfințenie, având pacea lui Hristos chiar și în necazuri, să atragă atenția celor nemântuiți și să-i facă să dorească să aibă și ei ce are sufletul credincios. „Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?“ (Romani 10:14). Mai mult ca oricând, lumea se bucură de prosperitatea de a avea lucruri materiale și totuși cam jumătate din paturile de spitale sunt ocupate de oameni bolnavi psihic. De ce? Pentru că omul crede că prosperitatea materială înseamnă fericire, și când ajunge să o aibă descoperă că este la fel de gol înăuntru, pentru că lucrurile materiale nu pot lua locul venit a fi ocupat de Dumnezeu. Ei au nevoie să audă de Acela care le poate da fericirea ca să creadă în El și crezând în numele Lui să primească viața veșnică. Este nevoie ca ei să audă Cuvântul Evangheliei și suntem privilegiați în a-L vesti pe Domnul cu gura și fapta, dar acesta este nu numai un privilegiu, ci și o datorie.

„Duceți-vă, stați în Templu, și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia“ (Fapte 5:20). Dumnezeu transformă problemele în oportunități de vestire a cuvintelor vieții și uneori folosește necazurile ca să atragă atenția acelor care merg spre iad ca să fie receptivi la cuvintele vieții. Îl mărturisești tu pe Domnul Isus acelor care merg spre iad? Dacă nu-L mărturisești înseamnă că nu-L asculți sau poate nu dai destulă importanță la ce este mai scump pentru Domnul, adică mântuirea oamenilor. Te rogi pentru oportunități de a-L vesti pe El? Ai făcut vreodată planuri împreună cu El, ca să-ți deschidă uși spre a-L vesti? În fiecare minut peste 100 de oameni mor, dar oare unde merg?

Biserica lui Dumnezeu a crescut și crește cu un suflet odată, deci poți începe prin a lua ca proiect în rugăciune și vestire un suflet nemântuit lângă care te-a așezat Dumnezeu. Când în unitate și smerenie sub mâna tare a lui Dumnezeu o biserică varsă lacrimi pentru cei nemântuiți și pune în aplicare acțiuni concrete și nu doar Îi cere lui Dumnezeu să aibă milă de săraci și de cei nemântuiți se va bucura de prezența Celui Sfânt, care le umple sufletele de bucuria mântuirii și de pacea pe care o au aceia care simt și știu că sunt în voia Stăpânului, care într-o zi le va spune: „Bine, rob bun și credincios!”

Amin

27

VREI SĂ FII PESCAR DE OAMENI?

„El le-a zis: «Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni.»“ Matei 4:19

Vrei să te angajezi la slujba de pescar de oameni? Aceasta este în esență oferta făcută de Domnul Isus ucenicilor, dar nu numai lor, ci și tuturor celor ce au crezut în Numele Lui și au devenit copii ai lui Dumnezeu. Fiind înconjurat de pescarii care trăiau în jurul Mării Galileii, Domnul Isus se folosește aici de această ilustrație, care a fost ușor înțeleasă de popor, ilustrație în care l-a asemănat pe acela care vestește Evanghelia cu un pescar. Oferta este deosebit de atrăgătoare pentru că nu cheamă la a fi lucrători împreună cu Dumnezeu doar pe cei cu pregătire, pe cei bogați sau pe cei săraci, ci El spune: „Vă voi face“, adică tuturor celor ce-L urmează, pentru că cei care devin pescari de oameni duc nu mesajul lor, ci mesajul Celui ce i-a făcut pescari de oameni.

Un antrenor a spus că nu este o lipsă de dorință a sportivilor de a câștiga, fiindcă ei doresc victoria la fel cum fiecare suflet și-ar dori răsplătiri din partea lui Dumnezeu, însă problema constă în lipsa dorinței lor de a se pregăti prin a plăti prețul disciplinei în antrenare. De obicei oamenii vor să ajungă mari sau să fie numiți mari, dar vor să rezolve probleme mici și ușoare. Realitatea este că pentru a face ceva bun și folositor se cere efort și dedicare. Înainte de a deveni pescar de oameni este nevoie să intri la școala Lui, unde înveți să slujești la fel cum David a slujit lui Saul sau

Elisei lui Ilie, ca apoi, după ce știi să slujești și ești credincios în lucrurile mici, să ți se dea să faci lucrări mai mari. Logica oamenilor din acea vreme spunea că era imposibil să zidească cineva Biserica lui Dumnezeu, în cea mai mare parte, cu niște pescari necărturari, dar aceasta este exact lucrarea pe care a făcut-o Fiul lui Dumnezeu când le-a dat mandatul de a vesti Evanghelia, pentru că El le-a dat Cuvântul Său și i-a făcut pescari de oameni. „Apoi le-a zis: «Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit»“ (Marcu 16:15, 16).

Domnul Isus îi cheamă pe toți cei trudiți și împovărați să vină la El, și odată ce un suflet ia această hotărâre de a-L primi ca Stăpân devine o făptură nouă în Hristos, datorită Duhului Sfânt care este în el, ca apoi acel suflet să înceapă să aibă dorințe asemănătoare cu ale lui Hristos. Dintre acestea, cele mai importante dorințe sunt ascultarea de voia Tatălui și mântuirea oamenilor, cea de-a doua fiind o lucrarea în care Dumnezeu a hotărât ca nu îngerii, ci omul odată ajuns mântuit să aibă un rol foarte important. A-L urma pe noul Stăpân și a deveni un pescar de oameni, prin a spune și altora că există viață veșnică și scăpare de vina păcatului în meritul jertfei Mielului lui Dumnezeu, înseamnă a nu-ți ține lumina sub obroc, ci a o pune acolo unde ea poate face cel mai mult bine, adică a lumina oameni. „Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă“ (Matei 5:15).

Dispensația harului în care trăim până la Răpirea Bisericii ne oferă oportunități de a ne îmbogăți față de Dumnezeu și este bine să dăm năvala nu numai la a primi mântuirea, ci și la a fi pescari de suflete. De aceea nu fi mulțumit până când, după ce ai stat de vorbă cu Stăpânul în rugăciune, nu simți povara ce ți-o pune El pe umeri pentru sufletele nemântuite. Statisticile spun că numai 2% dintre creștini mărturisesc cuiva pe Domnul Isus Hristos și nu mulți înțeleg faptul că vestirea Evangheliei oferă o gamă variată de slujbe în care membri bisericii pot fi implicați. Când tinerii își aleg

o slujbă pentru viitorul lor au în vedere câteva criterii, cum ar fi: să le placă, să fie ușoară, să fie mai bănoasă sau să îi poate face faimoși. Acum aproape 100 de ani în urmă, într-un ziar din Londra a apărut un anunț prin care se căuta un anumit fel de lucrători. Oferta spunea că se caută câțiva lucrători care să fie mulțumiți cu o plată foarte mică în schimbul unei munci grele și extrem de periculoase. Ca parte din pachetul de beneficii, oferta făcea aluzie la faptul că pe lângă aventură, în eventualitatea de reușită a proiectului, despre care spunea că are o mică șansă de a fi atins, aceia care vor fi acceptați și vor accepta oferta de lucru s-ar putea să se bucure de prestigiul de a fi participat într-o expediție științifică. Era vorba de o expediție de explorare științifică a zonei din regiunea Cercului Artic, unde clima este extrem de vitregă.

Deși se căuta doar câțiva oameni, sute de oameni s-au dovedit a fi interesați de acel anunț, mânați de dorința de a avea șansa de a primi cinstea și laudele oamenilor. Domnul Isus caută lucrători care reprezentându-L pe El să ducă mesajul Evangheliei cu scopul de a mări granițele Împărăției lui Dumnezeu, ca tot mai multe suflete să scape de iad și să fie adaugate în rândul acelor care au viață veșnică. Plata pentru aceia care acceptă această ofertă de a fi pescar de oameni, adică de a spune altora despre mântuirea în Numele Domnului Isus Hristos, este că pe lângă sentimentul de împlinire, pe care-l poate avea numai acela care ascultă de Dumnezeu, într-o zi se vor bucura de răsplătiri veșnice, atunci când lucrarea fiecăruia va fi încercată în foc pe altarul lui Dumnezeu (Corinteni 3:13).

Ascultarea de Dumnezeu, care face partea din încercarea credinței pe care am mărturisit că o avem, va atrage după sine pentru acela care nu a zidit pe o temelie greșită, ci pe una bună, cinstea de a domni cu El și de a fi prezentat înaintea Tatălui și a sfinților îngeri. „...pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos“ (1 Petru 1:7). Orice suflet care a primit darul mântuirii și

în dragostea dintâi a simțit iertarea Tatălui, pacea și bucuria mântuirii în suflet, vrea să fie folositor Împăratului. Dacă un suflet proaspăt întors la Domnul nu are acest simț de adâncă recunoștință în inimă, prin a căuta să facă ce-I place lui Dumnezeu, probabil că nu este mântuit. Când Domnul Isus devine Domn, adică Stăpân în viața ta, schimbările din viața ta care duc la un bine veșnic sunt inevitabile și nu pot fi ascunse. Cum să devin pescar de oameni? Să merg la un colegiu biblic? Să urmez cursuri universitare? În cazul unora aceste lucrări pot fi de folos, dar nu aceasta ne spune Domnul Isus să facem. El spune: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni.“

Când Îl urmezi ajungi să-L cunoști și să-I deosebești vocea, ca astfel să Îi poți urma exemplul ca un copil preaiubit al lui Dumnezeu. Îl cunoști din Scriptură, Îl cunoști privind la viețile acelor în care Hristos a luat chip și Îl cunoști prin revelația pe care o face Duhul Sfânt înăuntrul tău. Un tânăr care învață o meserie trece prima dată printr-o perioadă de ucenicie în care urmărește mișcările maestrului, îi ascultă cuvintele cu atenție și apoi sub supravegherea celui ce-l învață trece la partea practică. Dacă-L urmărim pe Domnul Isus în acest fel, El ne va face pescari de oameni. Un om lumesc, firesc, nu poate fi pescar de oameni, ci doar un pește de pradă, fiindcă el însuși are nevoie să intre în mrețele dragostei lui Dumnezeu, pentru că nu poți acționa în firea pământească ca apoi să te aștepți la rezultate duhovnicești bune. Îl urmezi tu pe Domnul Isus Hristos? Vrei să te faci El folositor? A-L urma pe Domnul Isus nu înseamnă doar a spune că te-ai predat Lui sau că ești un suflet care are o religie. De fapt când cineva îmi spune că este religios îmi spune că urmează o serie de reguli, stricteți personale și participă la ceremonii religioase prin care încearcă să fie acceptat de Dumnezeu.

A avea mântuire și a te bucura de o relație personală cu Domnul Isus înseamnă a lăsa prin credință ca meritul jertfei Lui să acopere întreaga plată de răscumpărare din păcat a sufletului tău, ca apoi, știind că Îi aparții, plin de bucurie, să trăiești în

prezența Lui lăsând ca Duhul Sfânt să rodească în tine roada-I mult dorită și astfel să nu mai fi niciodată leneș și neroditor. A-L urma pe Domnul Isus, ca apoi El să ne facă pescari de oameni, implică toate aspectele vieții noastre. A-L urma înseamnă a rămâne în El și a lăsa Cuvântul Lui să rămână în noi, ca în acest fel să putem cere și primi sprijinul Lui pentru orice lucrare bună. „Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei“ (Ioan 15:7, 8). A-L urma pe Domnul pentru ca El să te facă pescar de oameni înseamnă a trăi în prezența Lui în fiecare zi, nu doar duminica. A rămâne în El înseamnă a nu frecventa anumite locuri, a nu trăi în lanțurile viciilor trupesti și a nu te asocia cu oameni care în mod repetat batjocoresc ceea ce El numește de valoare. Aceasta nu înseamnă că trebuie să-i evităm întotdeauna pe aceia care nu-L cunosc pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor, fiindcă orice pescar știe că pentru a prinde pește trebuie să pescuiască acolo unde este pește.

Succesul pescarului, de asemenea, depinde de uneltele de pescuit, care în cazul acesta este mesajul simplu, curat al Evangheliei și metoda de expunere a acestui mesaj. Uneori va trebui să riști pierderea unei relații prin a numi păcatul păcat în dorința de a trezi pe cineva care merge spre iad, pentru că nimeni nu poate mulțumi doi Stăpâni, după cum nimeni nu poate merge în două direcții opuse în același timp. Unora, pentru că le lipsește acest curaj, sunt gata să tolereze pe cineva, fără să-l atenționeze de pericolul care-l pândește, cu slăbiciuni și vicii păcătoase, sub pretextul că îl iubește așa cum este. Noi însă nu avem datoria de a proteja un stil de viață, ci avem scopul de a lucra la mântuirea sufletelor care vor trăi veșnic în Rai sau în iad. Când Domnul Isus te face pescar de oameni, îmbrăcat fiind cu haina bunătății, nu ai doar un curaj omenesc, ce constă într-o încredere în cunoștințele personale, ci ai un curaj duhovnicesc, cârmuit de Duhul Sfânt care vrea să facă din fiecare dintre noi martori ai învierii Domnului

Isus. A-L urma pe El spre a putea fi un pescar de oameni mai însemnă a nu strica Cuvântul și a nu trece peste ce este scris, pentru că noi nu chemăm oamenii să ne urmeze pe noi și ideile noastre, ci pe Domnul Isus care a plătit în sânge prețul răscumpărării sufletelor lor. Nu ne putem permite să alegem doar ce ne place din învățătura Scripturi, ci ea trebuie acceptată în întregime.

Dacă Noe nu ar fi ascultat 100% de Dumnezeu și de exemplu ar fi ales să nu dea corabia cu smoală, toată munca lui ar fi fost în zadar. Antidotul pentru a nu fi înșelați de învățături păgubitoare și false este să știi Adevărul, Cuvântul și să asculți de el. După cum atunci când deschidem un cabinet medical nu luăm la întâmplare medicamentele și nici nu luăm medicamente a căror sigiliu a fost compromis, tot așa ne verificăm învățătura cu Scriptura și cu ajutorul Duhului Sfânt deosebim chiar și duhurile. „Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși“ (1 Ioan 4:1). După cum punerea în aplicare a unui gând înțelept poate birui multe brațe puternice într-o luptă, tot așa un singur neadevăr poate strica mult bine care a avut nevoie de mult timp ca să fie zidit.

Purtarea crucii noastre sau a jugului bun include: „Vino după Mine!“, „Vestește ce Eu am vestit!“, „Ține important ce Eu am spus că este important!“, și toate acestea sunt validate de o viață sfântă, pentru că nu doar predicăm ortodoxie, adică doctrina dreaptă, dar este important să și trăim doctrina dreaptă, întrucât suntem o evanghelie scrisă citită de cei din jur și ceea ce faci este mărturia ta despre cine ești și despre ce a avut și ce are loc în viața ta. Este important să înțelegem că despărțiți de El nu putem face nimic bun, pentru că fără dragostea Lui, care este turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, suntem lipsiți de pasiune sfântă în a dori mântuirea sufletelor și ne asemănăm cu un chimval zângănit. Dragostea pentru suflete nu este doar un sentiment, ci este o voință sfântă, o virtute crescută în noi de Duhul Sfânt. Omul poate urî repede, dar pentru a arăta dragoste față de

cineva trebuie timp. Datorită felului lor de viață nu ne plac toți oamenii, dar suntem chemați să-i iubim pe toți. Una din cele mai bune metode de exprimare a dragostei care vine de sus este bunătatea și sacrificiul, pentru că acestea nu constau doar într-un sentiment, ca în cazul dragostei firești, ci se manifestă prin voință și înfăptuire. Nu ne plac toți semenii noștri, dar putem iubi ce este bun în ei, adică sufletul creat de Dumnezeu care are nevoie de Mântuitor.

Semenul nostru este acela care are nevoie de ceva ce avem noi, și ceea ce avem noi ca și pescari de oameni este cunoștința Adevărului. Dragostea celui mântuit face voința lui să caute un mijloc prin care să-i dea celui în nevoie acest adevăr prețios. Pentru că este mai ușor de făcut ziduri decât poduri este necesar să avem în noi această dragoste gata de sacrificiu care vine de sus, pentru ca nu neapărat să căutăm a fi oameni de succes cât să căutăm a fi valoroși pentru binele pe care Hristos îl face prin noi celor din jurul nostru. Pentru a fi un pescar de oameni se cere totală dependență de Dumnezeu și la fel cum pescarul se ascunde să nu-l vadă peștele, nici noi nu trebuie să fim văzuți, ci Domnul Isus trebuie să fie văzut în persoana noastră. Iacov a spus că i-a slujit lui Laban „cu toată puterea lui“ și așa trebuie să ne dedicăm și noi în slujba Domnului, pentru că noi, ca și copii ai luminii, trebuie să fim mai înțelepți decât fiii întunericului.

Oamenii de afaceri caută să nu scape nici o oportunitate de a promova produsul lor, de a face profit și de a se extinde în acest fel. Ei folosesc diplomație, investiții, strategie și planificare ca să-și atingă un scop temporar și de ce nu ar folosi și fiii luminii acest fel de metode în a face lucrări de valoare veșnică, așa cum este mântuirea sufletelor. Un mare pescar de oameni cu numele de D. L. Moody, un bine cunoscut predicator, a văzut un om pe trotuar care sta rezemat de un stâlp și l-a întrebat: „Ești creștin?“ Omul a răspuns: „Nu-i treaba ta!“ Moody i-a răspuns: „Scuză-mă te rog, dar chiar asta este treaba mea!“ Este treaba noastră, a fiecărui suflet mântuit, dacă cei din jurul nostru merge în iad sau

Rai, pentru că sufletul lor are valoare înaintea Tatălui. Astăzi se spune despre bogați că „fac atâtea miliarde“, dar nu există nici o unitate de măsură prin care să putem exprima ce valoare are un suflet înaintea lui Dumnezeu. Putem doar privind la Golgota, încercând să înțelegem durerea Tatălui care Și-a văzut Fiul chinuit și omorât, să afirmăm că un suflet are mare valoare înaintea lui Dumnezeu. Dacă vrei să fii pescar de oameni trebuie să știi că viața îți va fi examinată nu numai de Dumnezeu, ci și de oameni; de aceea, ferindu-te de tot ce pare a fi rău trebuie să trăiești căutând neprihănirea care începe prin a te hotărî ca de dragul Aceluia care a murit pentru tine să nu mai folosești standardul tău, ci al lui Dumnezeu.

De ce ne cere Dumnezeu mereu să căutăm această stare de a ne separa de felul lumii prin a trăi o viață de sfințenie? Pentru că El ne iubește, numai dacă ne sfințim El se poate apropia ca să aibă părtașie cu noi. Fără sfințenie nu este unire între noi și Hristos. Prin sfințenie înțelegem curăție lăuntrică, reflectată apoi înspre afară prin tot ceea ce facem. Tot mai mult pătrund în lume idei moderne false despre ceea ce înseamnă sfințenie, pentru că omul vrea să iasă de sub autoritatea Scripturii și vrea să țină mai degrabă niște obiceiuri omenești. Dumnezeu nu are un anumit standard de sfințenie, ci El este standardul a ce înseamnă sfințenie. Tehnologia se schimbă mereu, chiar sub ochii noștri, dar Dumnezeu nu Își schimbă niciodată principiile de sfințenie. Ești tu un pescar de oameni, vestindu-L pe Domnul Isus cu vorba și cu trăirea?

Apostolul Pavel a văzut în aceasta o datorie a lui și a privit cu groază la gândul că ar fi unul dintre aceia care nu-L vestesc pe Hristos. „Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie s-o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!“ (1 Corinteni 9:16). Fă planuri realiste împreună cu Dumnezeu pentru a câștiga suflete având o mentalitate de ispravnic și nu de proprietar peste tot ce ai în posesia ta. Fă planuri în lumina Cuvântului și călăuzirea Duhului Sfânt fiind pre-

ocupat de câștigul Împărăției lui Dumnezeu. O astfel de ascultare și dedicare de El nu numai că va costa mult, dar va și cântări mult în ziua marilor răsplătiri. Nu căuta conveniență și nici ieftinul în dedicarea ta de pescar al Domnului Isus; acest fel de dedicare te va pune în voia lui Dumnezeu, care este cel mai în siguranță loc. Pasiunea și nu indiferența te va ține angajat al Lui și va atrage atât binecuvântarea cât și zâmbetul binevoitor al Împăratului. Mulți rămân blocați între vis și punerea în practică a planului de a face ceea ce trebuie. Umblarea prin credință va aduce prezența Domnului într-un mod deosebit în viața ta. Pentru ca dorința de a face bine să devină o realitate împlinită privește la promisiunile Domnului și alungă frica. Calificarea pentru această slujbă înaltă de a fi pescar de oameni constă în faptul că o dată mântuit te angajezi în această lucrare pentru că vrei să-I fi credincios.

A îndeplini această slujbă de pescar, care necesită multă răbdare și perseverență, este un act al credinței, la fel cum este aruncarea năvodului de către pescar și aruncarea sămânței în ogor de către semănător. Credința lui Avram nu s-a văzut din teologia lui, ci din acțiunea lui de ascultare atunci când l-a pus pe Isaac pe altar pe muntele Moria. Mulți vor să umble pe ape, dar stau tot în barcă, de aceea este nevoie să cunoști adevărul, să-l crezi, apoi să treci la acțiunea de a-L mărturisi pe Domnul Isus acelora care nu-L cunosc. Ca parte dintr-un examen de caracter ni se pune în față întrebarea: „Ce te face să te oprești din a face ce trebuie să faci pentru slava lui Dumnezeu?“ Timpul, ca un titan creat de Dumnezeu, biruiește rând pe rând pe orice om, indiferent de starea socială și îi trimite unul după altul să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu.

Nu ne este dat să alegem când venim și nici când plecăm de pe pământ, dar Dumnezeu ne-a lăsat voința liberă în a alege cum și pentru ce trăim. În acest timp scurt avem oferta mântuirii și oportunitatea de a lucra ca nu cumva așa cum spune o cântare veche să ajungem să mergem cu mâinile goale înaintea Domnului. Timpul este un dar ce ni l-a dat Dumnezeu ca să ne organizăm și să

trăim viața cu folos, de aceea așa cum ne învață Scriptura trebuie să răscumpărăm timpul, să-l prețuim și să nu îl irosim în zadar. Grecii spuneau: „câte pasiuni ai, atâția stăpâni ai.“ Unii au o pasiune deosebită pentru a avea lucruri frumoase, pentru a avea provizii pentru zile rele, alții au pasiune pentru haine sau mașini, dar acela care-L urmează pe Hristos știe că ce este trecător trebuie tratat ca fiind trecător. Acela care-L urmează pe Domnul Isus știe ce înseamnă importanța de a fi moderat în cele pământești, întrucât știe că nimic nu-i mai de preț, mai veșnic, mai satisfăcător ca a avea pasiunea ca sufletele să fie mântuite și de a acționa în această direcție de dragul Domnului Isus.

Unii vestesc Evanghelia, alții vizitează bolnavi și le spun despre Domnul Isus, alții invită prieteni la casa de rugăciune, alții împart tractate, alții dau o mână de ajutor pe lângă casă celui ce are nevoie, toți au scopul de a vesti Vestea Bună că cel păcătos poate fi iertat și mântuit. John Bunyan, care a scris cartea *Călătoria creștinului*—carte care a fost instrumentul folosit la întoarcerea a multe suflete la Dumnezeu, a ajuns să-L cunoască pe Mântuitor prin faptul că din umbră a ascultat discuția unor femei care vorbeau cu pasiune despre Domnului Isus și despre darul mântuirii. Cartea recordurilor spune că la bărbați, recordul de a vorbi în continuu este deținut de un om care a vorbit 5 zile și 13 ore, iar la femei recordul este de 2 zile și 14 ore. Nu cât vorbim este important, pentru că nu suntem chemați la a plictisi oameni, ci important este să rostim mesajul adevărului despre mântuire cu pasiune. Domnul poate face ca experiențele vieții să fie pentru cei din jurul tău ca o pescuire sau ca o recrutare minunată, în care să ai oportunitatea de a transmite invitația marelui Stăpân la ospățul pe care l-a pregătit.

El a pregătit fapte în care să umbli și acestea vor vorbi despre Isus care locuiește în tine. Tot grecii spuneau că lumea este o scenă, așa că noi apărem pe scenă, ne jucăm rolul și apoi dispărem. Ceva foarte important poate avea loc în momentul când apărem pe această scenă și luăm decizia de a-L urma pe Domnul

Isus și de a fi un pescar de oameni. „Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea, care rămâne pentru viața veșnică, și pe care v-o va da Fiul omului...” (Ioan 6:27). Decizia de a accepta oferta Domnului de a fi pescar de oameni te va ține ocupat și în siguranță ca să nu accepți oferte de lucru din partea vechiului stăpân. Dacă accepți oferta Lui de a fi pescar de oameni pe lângă mântuire, care este darul lui Dumnezeu, vei fi folosit de El în a aduce foloase veșnice în viețile semenilor tăi și te vei califica pentru răsplătiri nepieritoare din parte Aceluia care a spus că vrednic este lucrătorul de plata lui. Lucrează cu toată râvna și într-o zi te vei bucura de răsplătirile Împăratului!

Amin

28

POVESTEA PĂCATULUI

„Copiii lui Israel au păcătuit cu privire la lucrurile date spre nimicire. Acan, fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah, din seminția lui Iuda, a luat din lucrurile date spre nimicire. Și Domnul S-a aprins de mânie împotriva copiilor lui Israel.” Iosua 7:1

Păcatul omului, după felul cum este priceput de gândirea noastră, își are începutul în grădina Edenului acum vreo șase mii de ani. A păcătui înseamnă a nu face ce se așteaptă de la noi și a nu trăi la nivelul pretențiilor lui Dumnezeu cu privire la ceva ce El a cerut de la noi. Dacă ne examinăm sinceri vom descoperi păcat și în noi, în dorințele omului vechi a cărui porniri le ținem înfrânate sau chiar răstignite fără de drepturi prin a flămânzi firescul și a încuraja și hrăni duhovnicescul din noi. Aceste dorințe firești și lumești se războiesc cu dorințele duhului nostru trezit la viață, căruia îi place și chiar găsește plăcere în a face voia lui Dumnezeu. Dacă conducem un automobil fără să respectăm limita de viteză și suntem opriți de oamenii legii, ne putem aștepta să fim sancționați, și știm că merităm aceasta. Dacă călcăm Legile lui Dumnezeu prin a nu asculta de El, care vede și cunoaște totul, ne poate costa foarte mult.

O astfel de decizie rea l-a costat pe Moise faptul că nu i s-a îngăduit să intre în Canaan, o astfel de decizie rea l-a costat pe David faptul că sabia nu s-a depărtat de casa lui și o astfel de decizie rea de a acționa, crezând că-L pot minți pe Dumnezeu,

i-a costat pe Anania și Safira viața. Povestea tristă a vieții lui Acan este o povestire adevărată, care ne învață că nu există păcat pe care să-l poți ascunde de Dumnezeu și de asemenea ne spune că păcatul are consecințe. Eva în Eden a călcat pe aceleași trepte ca și Acan, și anume de a vedea, de a pofti și a lua (Genesa 3:6) și împăratul David a făcut la fel cu Bat-Șeba (2 Samuel 12:2-4). Fiecare din ei au păcătuit nu din cauză că au avut o necesitate, ci din lăcomie și poftă care o dată stârnite în inimă și necontrolate în gânduri a răbufnit în afară prin fapte.

Sunt multe exemplele Scripturii care ne pot spune povestea tristă a păcatului, dar de data aceasta vom privi mai întâi la cazul lui Acan, fiul lui Carmi, care a căzut victimă poftelor lui lumești și prin neascultare a comis ceea ce Dumnezeu a numit păcat. Păcatul lui Acan este prezentat în Scriptură pentru învățătura noastră, ca fiind motivul care a pus capăt unor victorii în serie, ale israeliților. Păcatul lui Acan a cauzat pierderea luptei împotriva cetății Ai și a constatat în faptul că pe ascuns, probabil că în afară de cei din cortul lui, a luat din lucrurile date spre nimicire din Ierihon, și Dumnezeu S-a aprins de mânie împotriva întregului popor. Israelul a fost bătut și dezonorat în luptă cu un număr mic de vrăjmași, așa că în loc de biruință au suferit o înfrângere rușinoasă, și 36 de israeliți au căzut în luptă. Imediat, de la cortul lui Iosua și până la cortul din capătul taberei, a apărut întrebarea: „De ce?” Răspunsul a fost: „S-a comis păcat!”

Dumnezeu a fost dezonorat și provocat la mânie prin neascultare. Au avut încredința dobândită în celelalte lupte, au avut un număr superior de luptători și totuși au fost înfrânți, așa că inima li s-a făcut ca apa. Acan a văzut, a poftit și a luat o manta din moda șinear, 220 de sicli de argint și o placă de aur în greutate de 50 de sicli, pe care le-a îngropat în cortul familiei lui. Se poate că o dată treaba terminată s-a felicitat că este foarte deștept sau se poate să-și fi promis că va ajuta pe vreo văduvă cu copii, dar oricum și-ar fi justificat acțiunea făcută în secret, știm sigur că Dumnezeu, în fața căruia ascultarea face mai mult ca jertfa, a fost

Martor la fiecare gând și mișcare a lui Acan. Iosua și bătrânii poporului, care pentru prima dată au avut experiența de a fi biruiți în luptă, au început a se văieta cu fața la pământ și și-au presărat țărână pe cap, în semn de smerenie, dar Dumnezeu i-a spus lui Iosua să se ridice și să facă un sorț care să înceapă de la seminții și să continue la familii și așa să se descopere persoana care a păcătuit. Este posibil ca bătrânii poporului să se fi făcut vinovați de păcatul neatenției, pentru că nu au accentuat îndeajuns porunca Domnului și nu au supravegheat îndeaproape luarea prăzii din Ierihon, care întâi de toate a fost victoria lui Dumnezeu și nu a lor.

Creștinii de astăzi se pot face vinovați de un păcat asemănător când devin indiferenți față de ce se întâmplă în jurul lor. Ei au datoria de a fi informați că atunci când li se cere votul să și-l dea pentru ce este bun și drept. „Și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le“ (Efeseni 5:11). Un credincios trebuie să știe că nu există putere și provocare a păcatului pe care să nu o poate birui cu puterea Duhului Sfânt și mai trebuie să nu uite că nu este păcat și moameală pregătită specific pentru el pe care să o poată refuza pentru prea mult timp prin puterea-i proprie. Dacă nu ne rugăm înseamnă că ne considerăm tari, apoi vine mândria și apoi urmează căderea, pentru că rugăciunea este locul unde voia Lui trebuie să devină voia noastră și nu invers.

Sorțul a pus capăt lucrului care a fost un mister doar pentru oameni și Acan a fost identificat ca fiind omul care a provocat mânia lui Dumnezeu prin lăcomie și neascultare. Pofta din gândirea omului este de obicei astăzi un păcat rar tratat și chiar și mai rar este mărturisit sau recunoscut ca păcat. Pofta este o dorință lăuntrică de a avea ce nu este al tău sau ce nu ai voie să ai. „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el“ (1 Ioan 2:15). Când vrei să-ți atingi scopul cu orice preț, așa cum a făcut Acan, calci porunca de a nu pofti. Dumnezeu nu doar l-a numit pe cel vinovat, ci a ales metoda sorțului ca să-l identifice pe vinovat, ca sorțul să aibă un

efect de cercetare asupra întregului popor și de a-i da vinovatului sau cuiva care a cunoscut acel lucru ocazia să vină singur și să-și mărturisească vina. Când Iosua i-a cerut, Acan și-a mărturisit păcatul, dar pentru că a așteptat până ce a fost descoperit, mărturisirea lui nu l-a scăpat de pedeapsă nici pe el și nici casa lui, așa că tot ce a fost a lor a fost nimicuit împreună cu ei. Cum va fi cu tine? Ai scapat de vina păcatului tău? Dacă nu, aștepti până ce Domnul îți va pune în față păcatul sau vrei să-l mărturisești înainte și astfel să poți primi iertarea? „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1:9).

Un alt fel de a privi la acest păcat de a pofti și a iubi lucrurile din lume este acela că prin a acționa mânați de această poftă dovedim că iubim acele lucruri mai mult ca pe Dumnezeu. Cum să scăpăm de pornirile inimii noastre înșelătoare ca să nu ajungem în această stare de trădare față de Stăpân? O cântare veche spune: „O, crește-mi iubirea în inima mea,/ Isuse, Isuse, mereu Te-oi ruga!/ Și-mi umple cu dorul, pe care-l aștept/ Și ochii, și glasul, și inima-n piept!“ Dacă vrem și dacă cerem, Dumnezeu este Acela care ne poate umple cu această dragoste sfântă care aduce o fericire pe care o pot descrie ca o beție sfântă, în care de dragul Domnului Isus, cu multă ușurință, poți să spui nu la orice ofertă de provocare a celui rău. Acan a fost neatent cu pofta, și păcatul nemărturisit a atras urgie asupra lui, a familiei lui și chiar asupra poporului. Păcatul lui L-a dezonorat pe Dumnezeu, pentru că poporul a pierdut lupta și Iosua a recunoscut această pagubă când a spus: „...ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?“ (Iosua 7:9).

Un strop de otrăvă poate face o găleată mare cu apă otrăvitoare și nepotrivită pentru a fi băută și puțin aluat dospește toată plămădeala, de aceea fiecare avem slujba de a veghea la porțile ochilor și a urechilor, la poarta gurii și la moara care macină gândurile, unde poate începe ce este bun și ce este rău. „De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji“ (1 Tesaloniceni 5:6). Trebuie să veghem în dreptul nostru și chiar

în jurul acelor de lângă noi, pentru că suntem mădularii unii altora și dacă te lovești cu ciocanul peste un deget tot trupul sare și reacționează, pentru că simți durerea împreună cu degetul. „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune“ (Evrei 10:24). Dacă suntem părinți trebuie să știm că avem o mare răspundere pentru copiii noștri înaintea lui Dumnezeu de exemplu care li-l dăm. Copiii detectează standardul dublu, de aceea mulți copii nu rămân credincioși când cresc mari.

Copiii noștri nu devin întotdeauna ce spunem sau ce vrem noi, ci de obicei devin ce suntem noi. La fel ca și noi, copiii noștri se nasc cu dorința de a avea ce vor ei, când vor ei, dar când ajung la maturitate este de așteptat ca ei să fi învățați de la noi să nu trăiască doar pentru ei și doar pentru acum, ca apoi când ei fac pasul pocăinței să poată trăi o viață de dăruire pentru Dumnezeu. Pe cine admiră ei? Cine sunt eroii lor? Copiii noștri trebuie să știe că ascultarea de Dumnezeu vine întâi de toate și că acela care biruiește păcatul este mai viteaz ca un om care cucerește o cetate. Copiii lui Acan și soția lui, fiind în același cort cu Acan, probabil că i-au devenit complice și au împărtășit același sfârșit trist, pentru că nu a fost cineva care să spună: „Acesta este păcat!“ Sunt ochi care ne urmăresc gesturile și urechi care ascultă cuvintele rostite la nervi, de aceea trebuie să veghem la ce fel de exemplu dăm copiilor noștri pentru a nu fi o piatră de poticnire în calea lor spre mântuire, ținând seama că Domnul Isus a spus că acela care face pe unul din acești micuți să păcătuiască face un mare păcat (Marcu 9:42).

Un ziar avea un moto care spunea: „Dacă nu vrei să fie tipărit, nu face acel lucru!“ În mod asemănător, dacă faptele noastre nu vrem să fie retipărite în viața copiilor noștri trebuie să nu facem acele fapte. Când am căutat să aflăm informații despre locul și persoanele care vor fi acolo unde merge copilul meu, acesta m-a întrebat: „Nu ai încrederea în mine?“ A trebuit să-i răspund: „Am, dar nu în natura ta cea veche, care este asemănătoare cu natura mea cea veche.“ O oarecare lipsă de responsabilitate este parte

din copilărie, dar nu este ceva potrivit pentru un adult, de aceea, odată ce avem puțină vechime pe calea Domnului, se așteaptă de la noi să nu ne mai poticnim asemenea copiilor care beau doar lapte. Unii mărturisesc credința lor, alții o trăiesc, dar lasă afară mărturisirea. Alții o trăiesc și o mărturisesc începând chiar din casa lor și aceștia se vor bucura într-o zi de o răsplată. Cicero spunea că orice cetate pe care poate intra un măgăruș încărcat cu aur poate fi cucerită. Dar cetatea inimii tale? Poate ea fi cumpărată și cucerită de vrăjmaș cum a fost cucerită inima lui Acan? Care este primul gând ce străbate coridoarele minții tale când cineva spune Numele Isus? Este El important pentru tine? Este ascultarea de El cel mai important lucru din viața ta?

Acel gând care apare pe altarul minții tale când auzi Numele Isus este citit de El, pentru că acel gând care este doar în mintea noastră la început arată cu adevărat ce valoare punem pe relația noastră cu El. Vorbind la modul general, cineva spunea că de câte ori servește masa într-un restaurant cunoaște perechile căsătorite de mult timp de cele căsătorite de curând sau necăsătorite, pentru că de multe ori cei căsătoriți de mult nu vorbesc între ei. Oare descrie o astfel de răceală relația noastră cu Domnul, care a murit în locul nostru? Nimic nu va îmbunătăți relația noastră cu El mai mult ca și faptul de a avea o întâlnire cu El în fiecare zi, când cugetând la ce a făcut El pentru noi, la Cine este El și cine suntem noi să-I mulțumim plini de recunoștință. Degeaba am fi cunoscuți ca membri într-o biserică sau chiar ca stâlpi în acea biserică, pentru că în cazul că nu ne ocupăm de partea noastră lăuntrică, care este caracterul nostru, ci doar de fațada prezentată lumii, la vreme de furtună ne vom clătina, și, dacă vom avea oportunitatea, probabil că vom lua din fructul oprit.

Trebuie să nu uităm că ne vom înfățișa înaintea Domnului nu cum am fost văzuți între oameni, ci așa cum am fost înăuntrul nostru și dacă se va putea spune despre noi că am căutat cu toată puterea să facem voia Domnului va fi îndeajuns. Așa cum Acan nu a scăpat de urmările păcatului nemărturisit, nimeni nu poate scăpa,

pentru că păcatul este ceva care te ajunge până la urmă și cere un preț. „Dar dacă nu faceți așa, păcătuiți împotriva Domnului, și să știți că păcatul vostru vă va ajunge“ (Numeri 32:23). Dumnezeu oricum va fi glorificat, fie prin a pedepsi acest păcat, cum a făcut cu Acan, fie că va fi glorificat prin bunătatea care Și-o arată față de noi, când prin pocăință primim iertarea de păcat. Păcatul îl ajunge pe om din urmă și singura scăpare este în Domnul Isus. Când s-au stabilit în Canaan, Dumnezeu le-a dat israeliților porunca să rânduiască șase cetăți de scăpare, în care, oriunde te-ai găsi în țară, să poți ajunge în vreo jumătate de zi de mers pe jos. Aceia care ajungeau în cetatea de scăpare primeau protecție de urmăritori, iar aceia care își marturiseau păcatul erau scăpați de urmărirea păcatului lor prin jertfa Domnului Isus. „Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare“ (Proverbe 28:13).

Odată ce israeliții au scos păcatul afară din mijlocul lor, Dumnezeu le-a dat biruința împotriva cetății Ai, dar le-a schimbat strategia de luptă. De aici învățăm că metodele lui Dumnezeu de a lucra se schimbă, dar principiile care au la bază caracterul Lui neprihănit nu se schimbă niciodată. Natura lui Dumnezeu este de a fi bun și a-l răsplăti pe acela care ascultă. Natura Lui este aceea de a pedepsi păcatul. Tot natura Lui este aceea de a lăsa omul să aleagă ce vrea pentru el. El este Adonai, adică Domnul, Stăpânul, chiar și al pământului. „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce îl locuiesc!“ (Psalmul 24:1). Pământul este pentru noi o vale a deciziilor, unde alegem între binecuvântare și blestem, între iad și Rai. Când spui că nu vrei să decizi, de fapt decizi împotriva Lui, pentru că El a spus că acela care nu este cu El este împotriva Lui (Matei 12:30).

Un om care trăiește în păcat și nu se teme de moarte este un nebun. Am văzut cum mânia lui Dumnezeu s-a revărsat peste Acan, care a ales să păcătuiască, de aceea trebuie să știm că este grozav lucru să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu (Evrei 10:31). Dumnezeu este cunoscut ca un Dumnezeu care dă

oportunitate după oportunitatea omului pentru un început nou. „Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credințioșii Ta este atât de mare!“ (Plângerile lui Ieremia 3:22, 23). În timpul proorocului Ieremia, când poporul nu a ascultat de Dumnezeu, 70.000 de israeliți au fost duși în robia babiloniană, dar pentru că Dumnezeu dă șanse omului, când aceștia au strigat la Domnul au fost aduși din nou în țara lor. Astăzi se folosesc cuvinte ca și fundamentalism și liberalism, primul căutând să pună într-o categorie aparte pe aceia care spun că ei cred adevărurile fundamentale ale Scripturii, dar deși este o idee frumoasă, un crez, o religie, o mărturisire sau o doctrină, fără dovada de conduită ca evidență a trăirii adevărului Scripturii nu are prea mare valoare.

Oamenii cu vizibilitate publică, cum sunt politicienii, știu sau învață foarte repede cât de important este să-și țină garda sus în poziție de apărare și să fie calculați și prevăzători cu ce spun și ce fac în ochii publicului. Chiar mai prevăzători ca ei trebuie să fie credincioșii cu păcatul care continuă să-i pețescă și după ce s-au pocăit, pentru că așa cum i s-a spus lui Cain, păcatul pânzește la ușă după momente de slăbiciune și după oportunități de a face o vânzare din lucrurile de pe taraba celui rău. De ce să nu păcătuim? Pentru că păcatul pune un zid de despărțire între noi și Dumnezeu, și această despărțire de El ne face să nu mai auzim vocea Lui, oricât ne-am ruga și orice am da. Păcatul este acela care-L întristează pe Domnul și zădărnicește planul bun al lui Dumnezeu pentru viața noastră.

Indiferent de ce am realiza pământește, păcatul face ca viața noastră să fie o viață risipită care, din cauza dorinței de independență și răzvrătire, ne poate duce acolo unde prezența Lui nu ne însoțește și nu ne ocrotește. De câte ori facem ceva ce El ne spune să nu facem cădeam la un examen, și în școala credinței nu trecem clasa, ci o repetăm până când luăm note de trecere. Compromisul este unul din cele mai imorale lucruri de care se poate face vinovat omul și trebui să înțelegem că înaintea Domnului avem starea

de vinovați când începem să cochetăm cu păcatul, gândindu-ne: „Cum ar fi?“, pentru că în acel moment dacă nu ne trezim și nu ne îngrozim de păcat ne pierdem starea de nevinovăție. Firea omului vrea să raționalizeze păcatul și să-l explice, iar aceasta ne lipsește de binecuvântarea de a ni se da harul pocăinței.

Când împăratul Saul a păcătuit, aducând jertfa pe care Samuel ar fi trebuit să o aducă și când a cruțat pe Agag amalecitul și animalele cele mai bune, în loc să cadă pe genunchi înaintea Domnului, să caute să primească iertarea Lui, a început să explice de ce a făcut ceea ce a făcut, și Domnul s-a depărtat de la el. Ce faci cu păcatul tău? Îl explici? Îl scuzi? Dacă da, nu vei prospera, dar acela care-și mărturisește păcatul și se lasă de el găsește la Dumnezeu îndurare. „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cărmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna“ (Isaia 1:18). Când firea nu acceptă această judecată a îndurării caută explicații, cercetează toate sertarele memoriei și imediat vine cu o sumedenie de scuze de ce a făcut ceea ce a făcut, dar numai pocăința aduce binecuvântarea iertării și vindecare pentru inima rănită de păcat.

Omul este o ființă interesantă, care vrea soluții simple la toate problemele, dar când ajunge la problema păcatului mulți au problemă cu acest fel de gândire. Când Dumnezeu face această lucrare simplă, prin acceptarea unui Dar, omul spune că este prea simplu și caută căi și modalități, chiar religioase uneori, de a complica această lucrare prin a face fapte cu scopul de a plăti parte din vina lor. Tot cu păcatul ai de-a face și atunci când încerci să-l explici, să-l scuzi sau să admiți că nu ai comis păcat. A avea de-a face cu păcatul prin a ne cerceta și a ne recunoaște vina nu pare a fi ceva atrăgător, dar este foarte necesar, pentru că alegând să nu avem de-a face cu el aici, fără excepție, alegem să avem de-a face cu el și urmările lui când vom pleca de pe pământ și ne vom înfățișa înaintea lui Dumnezeu. Există o binecuvântare care vine asupra aceluia care spune cu durere înaintea Domnului: „Am

păcătuit. Te rog iartă-mă! Vreau din toată inima să mă schimb, ajută-mă te rog!“ Această stare este cunoscută ca starea de pocăință, care vine tot de la Dumnezeu prin Domnul Isus. „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor“ (Fapte 5:31).

Pocăința este un dar care ni se dă prin Domnul Isus și vine sub formă de oportunitate dată nouă oamenilor de către Dumnezeu prin a ne scăpa de plata păcatului. Păcatul este pentru suflet ca rugina pentru fier, ca boala pentru trup și ca moartea pentru viață. Păcatul poate afecta viața noastră nu numai prin ceea ce facem, ci și prin ce nu facem, fiindcă este tot păcat să știi să faci binele și să alegi să nu-l faci (Iacov 4:17). Când îi spui unui copil să nu se atingă de ceva proaspăt vopsit va căuta să facă acel lucru pentru că este în natura lui, iar dacă-i spui să facă ceva de multe ori va încerca să nu facă acel lucru. La fel este cu firea noastră veche (Romani 7:15). Este în natura noastră veche să vrem ce ni se spune că nu avem voie și dacă avem oportunitatea încercăm să obținem acel lucru sau să avem acea experiență. A fost nevoie de intervenția lui Dumnezeu ca să putem avea oportunitatea de a scăpa de urmările păcatului, și Domnul Isus a făcut aceasta plătiind vina păcatului pentru noi.

Așa cum a fost vestit prin înger, El este acela care va mântui pe poporul Lui de păcatele sale, dar din partea noastră se cere pocăință, care înseamnă și părăsirea păcatului (Matei 1:21). David a recunoscut că s-a născut în păcat (Psalmul 51:5) și când s-a căit, în loc să-și justifice păcatul, ca și Saul, a primit iertarea. Fiecare din noi suntem pe lista vinovaților înaintea ochilor sfinți ai lui Dumnezeu (Isaia 53:6; Romani 3:10) și fiecare din noi prin pocăință putem avea iertarea. „Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh“ (Fapte 2:38). Pofta, dorința după lucruri, poziția sau dorința de plăceri păcătoase sunt felurile în care suntem cel mai mult provo-

cați de păcat, de aceea când ne pocăim obiceiurile rele și rușinoase trebuiesc înlocuite cu obiceiuri bune, care zidesc sufletul nostru și aduc folos Împărăției lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu și puterea Duhului Sfânt ne înarmează să facem față provocărilor și astfel să aducem cinste și nu rușine Tatălui nostru care este în ceruri.

Este mai bine să mori de sete în pustiu decât să bei din apele otrăvite ale păcatului, pentru că acela care este gata să plătească prețul ascultării, oricât de mare ar fi acesta, este așteptat la capăt de drum de Domnul Isus, care-i va da o cunună de biruitor. Așa cum ne spune Psalmul unu, sufletul credincios este ca un pom bun care își dă roada la vremea lui, fiindcă are ca resurse apa din adânc a Cuvântului lui Dumnezeu și este statornic în adevăr, fiind cârmuit de puterea care vine de sus. Soluția pentru păcat și urmările lui veșnice este Domnul Isus Hristos. Crede în El, primește-L ca Domn și Mântuitor și slujește-I din toată inima, cu toată puterea, ca atunci când vei sta înaintea Lui să auzi mult doritele cuvinte: „Bine, rob bun și credincios!”

Amin

29

VORBEȘTE CU FAPTELE

„Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.” 1 Ioan 3:18

Stim că omul poate fi o ființă înșelătoare, dar parcă nimic nu-i mai trist ca atunci când se înșală pe sine însuși, prin a-și crede neadevărurile proprii dospite de o minte neînnoită. Un alt caz, tot trist, este acela când omul cu scopul de a-și ocroti firea veche care nu vrea să facă vreun sacrificiu ajunge, la fel ca israeliții de odinioară, să slujească Domnului și să-I aducă doar o închinare de pe buze. „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri” (Iacov 1:22). Suntem mântuiți prin credința în Domnul Isus, dar o dovadă a acestei mântuiri o dau faptele noastre care sunt rodite de Duhul Sfânt care, dacă este în noi, nu ne lasă să fim nici leneși și nici neroditori. „Dar va zice cineva: «Tu ai credința, și eu am faptele.» «Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele»” (Iacov 2:18).

Domnul Isus S-a adresat în mod direct acestei categorii de oameni care spun că au credință, dar nu au fapte care să le dovedească credința, și le-a spus: „Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21). Așa cum reiese și din acest verset, Domnul Isus a avut o problemă mare cu acest fel de oameni, pe care i-a întrebat: „De ce-Mi ziceți: «Doamne, Doamne!» și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6:46). Domnul Isus

S-a dat pe Sine ca jertfă pentru a ne mântui și ne-a spus astfel cu fapta că ne iubește și vrea să-I semănăm. Nu vrea să fim trântori, ci lucrători harnici, așa cum sunt albinele. El vrea ca faptele noastre să fie ca o lumină care vorbește celor din jur despre ce poate face Duhul Sfânt în omul ajuns mântuit. În același timp El vrea ca să aibă pentru ce ne răsplăti, de aceea ni se cere să iubim și să vorbim prin fapte. „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune“ (Tit 2:14).

Este adevărat că ceea ce vorbim este important, dar și ceea ce vorbim cu faptele este important, și când între cele două există armonie ceea ce vorbim se aude până la cer, așa cum a vorbit și încă mai vorbește fapta lui Abel. „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort“ (Evrei 11:4). Abel a trăit acum vreo șase mii de ani, nu a scris vreo carte și nici măcar nu avem vreun cuvânt pe care el l-a rostit, dar a vorbit cu fapta lui plină de credință. Vorba lui s-a auzit în cer și se mai aude și astăzi pe pământ. „Adevărat este cuvântul acesta, și vreau să spui apăsător aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintâi în fapte bune. Iată ce este bine și de folos pentru oameni!“ (Tit 3:8).

Dacă te atingi de un burete saturat cu apă, din el începe să curgă apă, pentru că din fiecare din acele cămăruțe minuscule ale buretelui iese apa sub presiunea atingerii din afară. În mod asemănător știm că omul dă ce are în el atunci când împrejurările vieții îi provoacă sufletul la milă sau la a face o faptă bună, sau îl provoacă prin batjocoriri. Când un om își dă pe neașteptate cu ciocanul peste un deget, nu mai are timp să planifice ce să spună și nu mai acționează cum poate i-ar place, ci reacționează natural, după ce are înăuntrul lui. „Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții“ (1 Timotei 6:18). Când situațiile pe care le vedem ne îndeamnă la

fapte bune, vrednice de pocăința noastră, și reacționăm dintr-un zel fierbinte pentru binele altuia, care este la necaz sau în mare nevoie de ceva ce noi avem, aducem Domnului o jertfă de bun miros, care-L bucură, fiindcă prin astfel de fapte dovedim că semănăm cu El. Prin fapte dovedim că avem o credință vie, și fără ea nimeni nu poate fi plăcut lui Dumnezeu. „După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă“ (Iacov 2:26).

Dumnezeu ne-a iubit cu fapta, părinții noștri ne-au iubit cu fapta, așteptăm de la cei din familiile noastre să ne iubească nu doar cu vorba, ci și cu fapta, și se așteaptă să iubim și noi, așa cum ne spune textul citat la început, cu fapta și cu adevărul. Majoritatea meseriașilor înțeleg importanța uneltelor și a sculelor care le permit să-și practice meseria, de aceea le îngrijesc și uneori chiar le modifică ca să le poată folosi într-un mod specific. Marele pictor Michelangelo a înțeles acest lucru cu privire la importanța sculelor de lucru, de aceea, cu toate că era foarte solicitat, cheltuia timpul necesar ca să-și facă pensulele cu mâna lui. Dumnezeu vrea să ne folosească pe noi ca unelte ale Lui, făcute de El, dedicate la fel cum mai demult uneltele din templu erau dedicate pentru lucrări sfinte. El Însuș vrea ca prin Duhul Sfânt, prin Cuvânt și chiar prin necazuri, să ne facă unelte ale îndurării Lui, de care El să se folosească în a reflecta dragostea Lui prin noi.

A fost descoperită de către arheologi o monedă romană care avea gravat pe ea un taur în fața căruia era un altar și un plug, iar cuvintele scrise dedesubtul imaginii erau: „Gata pentru oricare“. Ca și copii ai Domnului ni se cere să fim gata pentru oricare, adică gata de jertfă, dar și de muncă. Amândouă presupun fapte care dovedesc că avem o credință care nu constă doar în vorbe și că iubim nu doar cu limba, ci cu fapta și cu adevărul. Viața de creștin nu este greu de cunoscut, nu este greu de descris altora și poate nu este greu nici de înțeles, dar a trăi această viață într-un mod care să-L onoreze pe Dumnezeu poate să ne coste tot ce avem și aceasta nu se poate face prin puterea omului firească, ci numai prin

puterea omului duhovnicesc. Aceste fapte trebuie să aibă ca motivare și suport dragostea pe care Dumnezeu o pune în inima aceluia care vrea să împlinească voia Lui, pentru că fără această motivare a dragostei, nu Dumnezeu, ci omul este slăvit. Un exemplu bun și o faptă care arată că Domnul Isus trăiește în tine este mai bună ca o sută de predici, și nimeni nu poate prezenta Evanghelia dragostei fără să arate dragoste, nu numai în vorbe, ci și în fapte.

Mulți iau hotărâri bune și chiar sunt determinați să se pună la dispoziția lui Dumnezeu, dar mulți se opresc doar la hotărâri și intenții bune, pentru că uneori omul lasă afară disciplina fără de care acest fel de dorințe de bine nu se înfăptuiesc. „Trebuie ca și ai noștri să se deprindă să fie cei dintâi în fapte bune, pentru nevoile grabnice, și să nu stea neroditori“ (Tit 3:14). Se cere o „deprindere“, așa cum se cere o deprindere ca să înveți o meserie, și fără de disciplină nimeni nu poate fi un ucenic bun. Este o deprindere în care duhul nostru are în el Duhul Sfânt, și El dă îndemnuri duhovnicești sufletului, adică minții noastre, care la rândul ei pune trupul să treacă la înfăptuirea faptelor care dovedesc că avem o credință adevărată și o dragoste care nu stă doar în cuvinte. Ce spun faptele tale între oameni? Cum vorbesc ele sus în cer?

Talmudul este o colecție de studii rabinice care s-au trimis la început pe cale orală. Prin ele oameni însemnați ai sinagogii au transmis din înțelepciunea și descoperirile lor poporului. În Talmud găsim și cuvintele rabinului Hillel, bunicul lui Gamaliel, care spun: „Mai multă carne - mai mulți viermi; mai multă bogăție - mai multă grijă; mai multe femei - mai multă vrăjitorie; mai mulți sclavi - mai multă tâlhărie; mai multă Lege înseamnă mai multă viață; mai mult studiu înseamnă mai multă înțelepciune; mai multă sfătuire înseamnă mai multă claritate; mai multă sfințenie înseamnă mai multă pace“. Sunt cuvintele unui om care a văzut multe, a auzit multe și care a cercetat să vadă ce are valoare, din tot ce poate alege să facă omul cu viața lui. Tot ce

hrănește trupul și tot ce-i aduce o oarecare bucurie au o întrebuințare temporară, dar pot fi și lucruri folosite într-un mod abuziv și dăunător. Bogăția neinvestită în ceva aduce doar griji, iar vrăjitoria poate fi nu doar farmece și sticle de cristal, ci înseamnă și o manipulare abuzivă a unei persoane de către o altă persoană într-un mod rău; într-un mod pe care cel abuzat nu ar alege să-l urmeze în mod normal.

Din lucrurile enumerate de acest rabin înțelept reiese că cea mai mare valoare o are sfințenia, care aduce pace. Cuvintele aceluia care a studiat la picioarele lui Gamaliel, nepotul lui Hillel, adică Apostolul Pavel, ne spun că această sfințire sau neprihănire are puterea de a vorbi. „În adevăr, Moise scrie că omul care împlinește neprihănirea, pe care o dă Legea, va trăi prin ea. Pe când iată cum vorbește neprihănirea pe care o dă credință: «Să nu zici în inima ta: 'Cine se va sui în cer?'»“ (Romani 10:5, 6). Neprihănirea pe care o dă credința vorbește prin fapte, așa cum fapta lui Abel a vorbit când I-a adus Domnului o jertfă de sânge, prin care credința lui a vorbit de bunătatea lui Dumnezeu care avea să dea un Miel de jertfă pentru omenire.

Domnul Isus le-a spus ucenicilor Lui de atunci și ne spune și nouă că neprihănirea noastră trebuie să o întrecă pe cea a fariseilor. Neprihănirea fariseilor era una de formă, de ochii lumii, de paradă, care nu avea ca motivare nici mila și nici bunătatea. „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor“ (Matei 5:20). Faptele lor vorbeau între oameni și chiar în cer, dar Dumnezeu, care cunoaște intenția și motivul cu care omul face fapte, a fost nemulțumit de ceea ce faptele lor aveau de spus, deși erau fapte care uneori erau impresionante. Există o neprihănire a omului care are fapte, dar pe care Dumnezeu o refuză. „Pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși, și nu s-au supus astfel neprihănirii, pe care o dă Dumnezeu“ (Romani 10:3). Neprihănirea pe care o dă Dumnezeu

prin nașterea din nou și înnoirea făcută de Duhul Sfânt rodește fapte în neprihănire, care sunt roada Duhului Sfânt în noi și de aceea tot meritul este a lui Dumnezeu. Aceste fapte făcute în bunătate vorbesc tare și clar atât între oameni cât și sus în cer. „Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr“ (Efeseni 5:9).

Faptele făcute în neprihănire nu numai că au glas și se aud în cer, dar ne și pregătesc o răsplată. „Și li s-a dat să se îmbrace în in subțire, strălucitor, și curat.“ (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților). Ce vorbesc faptele tale sus în cer? Ele sunt ascultate și înregistrate cu cea mai mare atenție acolo unde nu se pierde și nu se încurcă nici un record. Dacă din cuvintele gurii noastre vom fi scoși fără vină (Matei 12:37), din cuvintele faptelor noastre vom primi o dreaptă răsplătire de la Acela care vrea să credem că El este și că răsplătește aceluia care-L caută. Este bine că Îl căutăm în cuvânt, în rugăciune, în cântare, dar trebuie să-L căutăm și prin fapte, adică să fim un ajutor pentru orfan și văduvă, prin a face posibil ca Vestea Bună a Evangheliei să fie răspândită. „...Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută“ (Evrei 11:6).

Când Domnul Isus a spus despre judecata viitoare, a vorbit despre o decizie finală pentru fiecare suflet, având în vedere nu numai ceea ce fiecare a spus cu vorba, ci în dreptul fiecărui suflet se va lua o hotărâre ținând cont de ceea ce fiecare a spus cu fapta. Acest lucru ne spune încă o dată că deși suntem mântuiți prin credință, fără fapte suntem morți. După ce faptele vor vorbi în ceruri în dreptul fiecăruia, se va lua o decizie care-i va despărți pe unii de alții pentru totdeauna. „Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică“ (Matei 25:46). Ce spun faptele tale în cer? Ele trebuie să spună că ai fost mântuit prin credința în Domnul Isus care a rodit și rodește în viața ta fapte bune, prin care Dumnezeu este proslăvit. Tot faptele pot fi de așa fel încât să vorbească rău despre tine și să spună în cer că ai o neprihănire a ta, care nu te îndeamnă la fapte

bune, ci doar la vorbe frumoase, pe care Apostolul Ioan o numește o iubire cu limba și cu vorba. „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul“ (1 Ioan 3:18). Faptele noastre bune, care spun în cer că noi iubim nu doar cu vorba, încep cu o dorință bună, care vine în sufletul născut din nou de la Tatăl Luminilor de la care vine tot ce este bun.

În acela care iubește cu fapta și cu adevărul această dorință bună nu rămâne doar o intenție, ci ea dezvoltă un plan de desfășurare, sau recunoaște în anumite situații oportunități scoase în calea lui de a face fapte bune, care pot cere timp, pot să coste ceva ce avem noi sau pot să coste ceva ce putem face, chiar cu puterea fizică sau folosind abilitățile noastre pământești. Cuvântul lui Dumnezeu, care este adevărat, prin prelucrarea făcută de Duhul Sfânt face din noi fii și fiice ale lui Dumnezeu, care iubesc prin acest adevăr ce ajunge să fie văzut în fapte, care vorbesc jos pe pământ și sus în ceruri. Aceia care iubesc având la baza adevărul lui Dumnezeu răspândesc în jurul lor o mireasmă de la viață spre viață (2 Corinteni 2:15, 16). Suntem chemați la a face fapte bune tuturor oamenilor, dar în mod deosebit fraților în Domnul și astfel de jertfe, plăcute Domnului, sunt ca o mireasmă plăcută lui Dumnezeu. „Am de toate, și sunt în belșug. Sunt bogat, de când am primit prin Epafrodit ce mi-ati trimis, ...un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu“ (Filipeni 4:18).

Suntem chemați la a iubi cu fapta și adevărul, pentru că noi nu inventăm acest adevăr și nici nu îl învățăm, ci suntem chemați să îl proclamăm. Biserica ca întreg, sau fiecare suflet în mod individual are cel mai mare efect în lume prin contrastul cu lumea, contrast văzut cel mai bine din fapte care au la temelie adevărul. Un credincios poate face mult bine în jurul lui, dar 100 sau mai multe sute de credincioși, care alcătuiesc o biserică locală pot face mult mai mult bine, pentru că nu doar unul, nu doar câțiva, ci toți au chemarea și datoria de a iubi cu fapta și cu adevărul. Lumea se închină la ce este frumos, la bogăție și faimă, numind acest fel de

lucruri „succes“, dar copilul Domnului, care iubește cu fapta și cu adevărul, tratează aceste lucruri ca bunuri temporare și odată ce a devenit o făptură nouă în Hristos își investește viața în bunurile veșnice, trăind adevărul și iubind cu fapta. Roada Duhului —bunătatea—privește la o situație disperată și arătând milă, iubind cu fapta face din acea situație disperată un lucru frumos înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Acela care iubește cu fapta și cu adevărul dă dovadă de integritate, devenind un exemplu a ceea ce poate face Dumnezeu dintr-un om pierdut, și în același timp îi dă un cuvânt greu de spus despre planul de mântuire a celor din jur, pentru că faptele care-i sunt în urmă îi dau această autoritate.

Uneori oameni chiar foarte săraci, poate chiar foarte încercați, au vorbit foarte bine și tare despre puterea harului de a face fapte bune, așa cum au fost frații din bisericele din Macedonia pe care-i menționează Apostolul Pavel. „În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare, și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bună voie, după puterea lor, și chiar peste puterile lor“ (2 Corinteni 8:2, 3). Și astăzi mai sunt astfel de suflete scumpe care socotesc un har deosebit oportunitatea de a face fapte bune și plini de bucurie se dăruiesc Domnului, iubind cu fapta și cu adevărul ca niște oameni care parcă s-au pus pe ei înșiși în colectă și înțeleg că ei și tot ce au ei este a Domnului.

Un om al lui Dumnezeu a avut curajul să spună: „Domnul Isus Hristos are tot ce am eu și tot ce sunt eu!“ Este expresia unui suflet care a simțit enormitatea darului mântuirii și în dragostea dintâi s-a pus la dispoziția lui Dumnezeu, ca prin el Dumnezeu să-i iubească pe cei din jurul lui. Poate vi s-a întâmplat să faceți o vizită unei familii și acolo să găsiți un copil care mânca bomboane și după ce v-a studiat vă îndinde punga să serviți și voi bomboane, având un zâmbet mare și deschis de înger. Nu este tot una cu un copil care zice: „Mama mi-a zis să vă întreb dacă nu vreți și voi bomboane!“ Dacă faptele noastre bune sunt ca ale

primului copil, ele Îl bucură pe Dumnezeu și aceste fapte vorbesc pe pământ și chiar și sus în ceruri. A iubi prin a face fapte bune este un fel de a trăi, care devine ceva normal pentru copilul Domnului, pentru că simte nu doar datoria de a le face, ci după un timp simte bucurie în această osteneală a dragostei. Apostolul Pavel le-a spus fraților din Tesalonic că au fost suflete care aveau o credință cu care au iubit, osteninind prin fapte. „Căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejzii în Domnul nostru Isus Hristos!“ (1 Tesaloniceni 1:3).

Iov a vorbit pe pământ cel mai tare cu fapte, așa că s-a auzit și sus în ceruri, ca apoi să fie numit om fără prihană. „...Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet. El se teme de Dumnezeu, și se abate de la rău...“ (Iov 2:3). Faptele lui Iov nu constau doar în a nu face păcat, ci în fapte care așa ca și faptele lui Corneliu au atras atenția lui Dumnezeu. Faptele lui Iov făceau ca binecuvântarea nenorocitului să vină peste el, umplea inima văduvei de bucurie și tot el a fost acela care a dat săracilor ceea ce cereau (Iov 29:13; 31:16). În rândul rabinilor de seamă a fost un om cu numele de Akabeya care a lăsat scris: „Țineți minte trei lucruri și veți scăpa de chinurile nedreptății: «Să știți de unde veniți, să știți încotro mergeți și să știți în fața cui va trebui să dați socoteală despre voi înșivă»“.

Noi n-am adus nimic în această lume și nu putem lua nimic din ea, dar odată mântuiți putem investi în Împărăția lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Folosește-te de ceea ce Dumnezeu ți-a dat și chiar bucură-te de ce ai. Chiar dacă ai în mână cheia casei tale, a mașinii tale sau ai hârtii care-ți spun că ai valori, fii sigur că în mintea ta recunoști că le ai doar temporar și că toate sunt ale lui Dumnezeu, care dacă ar vrea ți le-ar putea lua. Dacă nu-ți place să pierzi, o dată mântuit investește-le în ce nu trece, adică în Împărăția lui Dumnezeu, iubind cu fapta și cu adevărul, ajutând pe cel lipsit și făcând posibilă înaintarea

Evangeliei. Există un timp de rugăciune, un timp de studiu al Cuvântului, dar și un timp când trebuie să trecem la a face fapte.

În Scriptură sunt menționate 13 vremi de foamete. În vremea când foametea a ajuns în locul unde locuia Iacov cu fiii lui, acesta le-a spus: „...Pentru ce stați și vă uitați unii la alții?” (Genesa 42:1). După cum Iacov le-a cerut fiilor săi să facă ceva ca să iasă cu bine din vremea de foamete, sunt mulți care au nevoie să fie întrebați la fel, pentru că deși văd nevoi și lipsuri de a ajuta, dar din lipsă de dragoste nu au dorința de a-și arăta dragostea față de Stăpân prin fapte, și din lipsă de credință nu văd în aceste stări oportunități de îmbogățire față de Dumnezeu. Suntem chemați să iubim cu fapta și dacă examinându-ne vedem că nu trăim degeaba, pentru că vedem în viața noastră fapte bune, este bine să ne examinăm să vedem de ce facem acele fapte, pentru că de multe ori motivele pentru care omul face acele fapte se schimbă în inima lui, uneori chiar fără ca el să-și dea seama.

Domnul Isus ne-a iubit cu fapta, pentru că întâi de toate a vrut să facă voia Tatălui. În al doilea rând, în dragostea Lui a avut dorința de a ne face un mare bine, de aceea a venit pe pământ ca Unul care slujește. Dumnezeu Tatăl și-a găsit plăcerea în Fiul. Și în noi, dacă iubim nu doar cu vorba, ci cu fapta și cu adevărul, El Își va găsi plăcerea pentru că I-am urmat pilda. „Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți. Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi «ca un pri-nos și ca o jertfă de bun miros», lui Dumnezeu” (Efeseni 5:1, 2). Vorbește cu gura despre bunătatea Lui, dar vorbește iubind și cu fapta, ca într-o zi să auzi acele mult dorite cuvinte: „Bine, rob un și credincios!”

Amin

30

INTERVENȚIA LUI DUMNEZEU

„Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” Romani 5:8

Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Sa, după bunul Său plac, cu dorința de a fi ținta dragostei Sale și în același timp având dorința ca omul să-I caute părtașia și să răspundă acestei dragoste tot cu dragoste. Omul a fost pus în Eden ca să trăiască fericit, înconjurat de frumusețile create pentru el de către Dumnezeu, încât să-și poată dovedi și el, la rândul lui, dragostea față de Dumnezeu. Omul a ascultat de potrivnicul cel șiret și, acceptându-i ideea că Dumnezeu ar ascunde ceva bun de el, a păcătuit, pierzând prin neascultare prietenia cu Dumnezeu. Păcatul l-a făcut pe om să piardă accesul la grădina plantată de Dumnezeu, a atras blestemul și durerea în tot ce afectează viața pe pământ, cauzându-i moartea spirituală. Intervenția șarpelui a ruinat omul, dar Dumnezeu a ales să intervină, și așa cum a decretat prin cuvântul rostit în grădină, prin sămânța femeii a hotărât să facă posibilă împăcarea omului cu Dumnezeu. Scriptura este plină de dovezi ale intervenției binefăcătoare a lui Dumnezeu, pentru că El a fost și este interesat în binele omului.

Iacov a povestit familiei sale cum socrul lui Laban a vrut să continue să-l înșele, dar Dumnezeu nu a îngăduit aceasta. „Și tatăl vostru m-a înșelat: de zece ori mi-a schimbat simbria; dar

Dumnezeu nu i-a îngăduit să mă păgubească“ (Genesa 31:7). Laban a vrut să-i facă rău, pentru că a plecat de la el pe ascuns, dar Dumnezeu a intervenit din nou. „Dar Dumnezeu S-a arătat noaptea în vis lui Laban, Arameul, și i-a zis: «Ferește-te să spui o vorbă rea lui Iacov!»“ (Genesa 31:24). Iosif a suferit ura fraților și nedreptatea Egiptului la început, dar când și-a iertat frații le-a spus că Dumnezeu a folosit răul pe care ei i l-au făcut spre binele lui și chiar a familiei lor. „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău; dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr“ (Genesa 50:20).

Este frumos să vedem intervenția lui Dumnezeu în viața unor astfel de oameni, dar niciuna din intervențiile Lui nu ne-a adus mai multă binecuvântare ca și venirea Domnului Isus pe pământ ca să moară pentru noi și să ne fie Mântuitor. Dumnezeu era la fel de drept și de neprihănit dacă ar fi lăsat omul în această stare de sărăcie și moarte, dar Dumnezeu, în dragostea Lui, a intervenit pentru că „la Domnul este scăparea“ (Psalmul 3:8) și „Mântuirea vine de la Domnul“ (Iona 2:9), „Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru“ (Romani 6:23). După cum balamalele unei uși, chiar dacă sunt mici în comparație cu mărimea ușii, fac posibilă deschiderea cu ușurință a unei uși mari spre a intra într-o încăpere mare, tot așa sunt de data aceasta cuvintele Scripturii din textul citat la început, care spun: „dar Dumnezeu“. Aceste cuvinte arată o schimbare în favoarea omului din rău spre bine, pentru că aceste cuvinte vestesc planul de răscumpărare prin care omului care se pocăiește și i se șterge vina păcatului ce-L despărtează de Dumnezeu. „Dar Dumnezeu, a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor prorocilor Lui; că, adică, Hristosul Său va pătimi. Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele...“ (Fapte 3:18, 19).

Norii acoperă cam jumătate din globul pământesc și sunt duși de Dumnezeu acolo unde El vrea să ude pământul sau acolo unde

El vrea să-i țină până când se hotărăște să-i folosească. Este nevoie de un milion de astfel de particule minuscule, din ceea ce noi numim nor, ca să se formeze un singur strop de ploaie care cade pe pământ și-l face să rodească. Ca doi stropi de apă vie care vin de la Dumnezeu prin cuvântul Său sunt aceste cuvinte care spun: „Dar Dumnezeu“, pentru că ele indică o intervenție din partea lui Dumnezeu care a dus și mai poate aduce în viața celui ce nu s-a pocăit o schimbare a destinului său veșnic. Sunt două cuvinte care ne spun că prin intervenție divină trecutul celui ce se pocăiește este iertat, prezentul îi este binecuvântat și viitorul asigurat, pentru că pornind de la cuvintele „dar Dumnezeu“ putem încerca să descriem câteva din binecuvântările aduse în viața noastră de harul Său. Așa cum un strop de ploaie este format din mulți stropi de apă, mântuirea omului cuprinde o mulțime de binecuvântări care au devenit posibile datorită intervenției lui Dumnezeu.

Cine are nevoie de această intervenție salvatoare a lui Dumnezeu? Toți oamenii, fără excepție, pentru că toți oamenii s-au născut în păcat, ca apoi să-l comită fiecare la rândul lui, în momentul în care devin capabili de a-l înfăptui. În centrul orașului Chicago, pe trotuarul din fața unui magazin mare, a fost văzut odată un om care privea cu atenție la trecători, ca apoi cu mâna și degetul arătător îndreptat spre ei să spună tare: „Vinovat!“ După ce privea omul în față, se îndrepta spre altul și spunea același lucru fiecăruia: „Vinovat!“ Unii trecători îl evitau speriați, ocolindu-l cât se poate de deparate, altora nu le păsa, considerându-l certat cu facultățile mintale, dar unul din trecători când l-a auzit, parcă mișcat de un simț de vinovăție, a spus prietenului său care-l însoțea: „De unde știe?“ Chiar dacă noi știm că judecata nu este a noastră, acel individ și noi știm că omul este vinovat de minciună, lipsă de fidelitate în căsătorie, hoție, gânduri murdare, ură și de toate celelalte roade ale firii pământești.

Un singur păcat comis odată sau multe păcate de acest fel, comise de mii și mii de ori, ne califică pe fiecare ca fiind: „Vinovat!“ Această stare de „vinovat“ atrage după sine pedeapsa, dar

Dumnezeu a intervenit prin a face un plan de salvare pe care l-a dus la îndeplinire acum două mii de ani. Este un plan prin care dragostea și bunătatea lui Dumnezeu a fost dovedită în moartea înlocuitoare pe cruce a Fiului și în învierea Lui. „Fiindcă plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru“ (Romani 6:23). Au trecut două mii de ani de când Dumnezeu a intervenit și a plătit în locul nostru prețul pentru păcat, creând astfel un fond inepuizabil de merit înaintea dreptății lui Dumnezeu, care cerea pedeapsă pentru păcat. „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5:8). Dumnezeu, care este numit de David și Dumnezeul izbăvirilor fiindcă ne poate scăpa de moarte (Psalmul 68:20), a intervenit în favoarea noastră, izbăvind-ne de sub puterea întinericului și aducându-ne la viață.

Noi eram morți în păcate „dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți)“ (Efeseni 2:4, 5). Noi, care eram socotiți dintre neamuri, eram priviți ca necurați, dar Dumnezeu a ales să-Și arate îndurarea față de oricine vine la El ca păcătos și se pocăiește părăsind păcatul. „«Știți», le-a zis el, «că nu este îngăduit de Lege unui iudeu să se însoțească cu unul de alt neam, sau să vină la el; dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe nici un om spurcat sau necurat“ (Fapte 10:28). Noi, neamurile, am fost fără drept de moștenire în poporul Domnului, dar Dumnezeu, prin sângele Mielului, ne-a apropiat și ne-a curățat inimile ca să-I fim fii și fiice care fac voia Lui. „Numele Lui va dăinui pe vecie: cât soarele îi va ținea numele. Cu el se vor binecuvânta unii pe alții, și toate neamurile îl vor numi fericit“ (Psalmul 72:17).

Intervenția lui Dumnezeu ne aduce mântuirea în suflet, dar numai celui care acceptă să-și calce în picioare mândria și ideea că s-ar putea salva singur de la iad în vreun alt fel decât prin

meritele jertfei Mielului lui Dumnezeu care voiește ca omul să aibă viață veșnică. „Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi“ (Ioan 6:40). Omul are partea lui de făcut și aceasta nu depinde de vreun merit personal, ci constă în ascultare de Dumnezeu care cheamă toți oamenii la pocăință. „«Pocăiți-vă», le-a zis Petru, «și fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh»“ (Fapte 2:38). Intervenția directă a lui Dumnezeu ne spune că nu a fost o altă cale prin care omul să se poată împăca cu Dumnezeu, de aceea oricine crede că poate fi mântuit prin merite personale aduce o insultă la adresa lui Dumnezeu, ca și cum ar spune că se putea și fără de jertfa Fiului.

Dumnezeu a intervenit, și, după planul făcut de El, omul se poate împăca cu El prin meritul jertfei Domnului Isus, dar uneori omul șiret și fățarnic vrea doar o religie de formă, care să nu coste prea mult, dar care să-l facă să arate bine înaintea oamenilor. „Isus le-a zis: «Voi căutați să vă arătați neprihăniți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu»“ (Luca 16:15). Religiozitatea oamenilor care are la bază ceremonii făcute de om înșală omul, punându-l la un adăpost fals, prin a-i da o mască a mulțumirii și liniștii pentru moment. Ritualurile bisericești sau ținerea unor datini nebiblice dau omului un oarecare simț că și-a făcut datoria față de Dumnezeu, dar toate acestea nu sunt decât o risipă de timp și chiar de bani uneori, dacă duhul îi este tot mort, fiindcă nu a avut parte de nașterea din nou.

Sunt foarte mulți oameni religioși astăzi în lume, dar și foarte pierduți în același timp, pentru că mântuirea nu vine în inima celui mândru și nesincer, care nu vrea să-L caute pe Dumnezeu după Scripturi. Iertarea lui Dumnezeu nu este dată pentru a fi un adaos la meritele omenești, ci este darul lui Dumnezeu prin credința în Domnul Isus prin care toată vina noastră poate fi iertată. Noi, ca oameni, avem așa cum ne spune Scriptura gânduri și

planuri diferite de ale lui Dumnezeu, pe care nici nu începem să le înțelegem până când El nu ne înnoiește în fapte noi, cu o gândire nouă. Succesul omenesc fără de Dumnezeu în ecuație este admirat și chiar aplaudat de oamenii firești, dar ceea ce omul numește succes uneori Dumnezeu numește nebbie, cum a fost și în cazul bogatului căruia i-a rodit țarina, pentru că probabil că era priceput și descurcăreț, pământește vorbind, dar nu s-a îngrijit de sufletul lui. „Dar Dumnezeu i-a zis: «Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile, pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?»“ (Luca 12:20).

De multe ori ceea ce lumea numește succes, așa cum a avut bogatul din pilda rostită de Domnul Isus, la Dumnezeu este o pierdere de timp sau chiar o urâciune, pentru că cei lumești trăiesc pentru lume și lucrurile ei, și prea puțin sau chiar deloc pentru lucrurile care vor rămâne veșnic. Când ești copil, sărbătorile sunt un timp când de obicei știi că primești ceva, dar pe măsură ce crești, ca apoi să devii adult și să ai familie, înțelegi că trebuie ca în loc să primești să începi să dai tot mai mult. Cel care vine la mântuire primește din bogățiile harului lui Dumnezeu și se bucură de părăsirea fraților în Domnul, dar pe măsură ce crește în omul cel nou, înțelege și chiar găsește plăcerea în a da și a investi tot mai mult în Împărăția lui Dumnezeu, nu ca bogatul din pildă care a trăit numai pentru prezentul lui și numai pentru el. O lumânare care aprinde o altă lumânare nu are ce pierde, la fel nici noi, odată mântuiți, nu avem ce pierde, ci doar avem de câștigat când dăm curs dorințelor bune, care ne vin de la Dumnezeu, de a aprinde și alte suflete ca să ardă ca o lumină pentru Dumnezeu.

Predicatorul D.L. Moody a cerut ca pe piatra mormântului lui să fie scris că acolo sunt rămășițele trupului unui păcătos salvat, care a spus și altora despre salvarea ce se primește prin credința în Domnul Isus Hristos. Ce se va spune despre tine între oameni după ce vei pleca de pe pământ? Dar mai important este ce se va spune în cer despre tine, pentru că intervenția dragostei lui Dumnezeu a făcut posibil ca să putem fi pregătiți pentru întâlnirea

cu Dumnezeu. Va trebui să dăm o socoteală cu privire la această ofertă a milei extinse fiecăruia dintre noi de către Dumnezeu. Ce înseamnă viața aceasta pentru tine? Apostolul Pavel a spus că pentru el a trăi înseamnă Hristos, iar a muri este un câștig, pentru că și-a făcut o socoteală a lucrurilor de jos și a celor de sus. Pe pământ avea o casă temporară, unde se adăpostea, dar în cer avea una permanentă, făcută nu de mâini omenești. Pe pământ avea necazuri care includeau împroșcări cu pietre, bătai și închisoare, pe când sus în ceruri îl aștepta atmosfera cerului plină de pace, neprihănire și bucurii în Duhul Sfânt. Pe pământ era într-o continuă luptă, dar în cer îl aștepta un ospăț binecuvântat la o masă cu mulți veniți de la Apus și de la Răsărit. Pe pământ era înconjurat pretutindeni de păcat, care nu înceta să-l pețască nici chiar pe el, însă în ceruri este doar sfințenie. Pe pământ dădea la orice pas de vrăjmași, pe când în ceruri știa că nu are niciunul măcar, ci toți care sunt acolo îi sunt prieteni. „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig“ (Filipeni 1:21). Acest fel de vedere în viitor și o astfel de nădejde în viața lui se datora intervenției lui Dumnezeu în viața lui, care l-a chemat la mântuire, care m-a chemat pe mine la mântuire și care te cheamă și pe tine la mântuire.

Nu, Apostolul Pavel nu a fost un fanatic când din închisoarea din Filipi a spus că pentru El moartea este un câștig, deoarece folosindu-se de ochii credinței și în urma experiențelor divine pe care le-a avut cu privire la lucrurile din cer a putut foarte ușor să spună că pentru el este mai de dorit să plece la Domnul, unde îl aștepta cununa de martir și unde era adevărata lui casă. Dumnezeu intervine în folosul copiilor Lui spre a-i feri de căderi neprevăzute de ei, iar căile Lui nu întotdeauna sunt convenabile omului vechi, pentru că ele includ de multe ori necazuri care au ca scop a ne da o greutate de slavă, la fel cum un diamant nu-și poate primi strălucirea și frumusețea decât printr-un proces de tăiere și lustruire prin frecare. Chiar dacă trecând prin necazuri uneori îți este greu să crezi că lui Dumnezeu îi pasă de tine, poți

să-I crezi Cuvântul, care-ți spune că El te iubește și vrea să-ți petreci veșnicia împreună cu El.

O mamă îndurerată, căreia i-a murit copilul în accident, cu un ton de ceartă și răzvrătire l-a întrebat pe pastor unde a fost Dumnezeu când fiul ei a murit. Pastorul a spus că El a fost exact acolo unde a fost și atunci când Fiul Său Preaiubit a murit pe cruce. Dumnezeu dă și astăzi mană pentru suflet, adică situații în care spunem ca și israeliții: „Ce este aceasta?” (Exodul 16:15). Noi am vrea ca El să ne răspundă la toate întrebările noastre, dar Dumnezeu este mai mult interesat în produsul final al lucrării Lui în noi și vrea ca și atunci când nu-I înțelegem căile să ne încredem tot în El. Iov a fost omul care a recunoscut efectul intervenției lui Dumnezeu, care poate da binecuvântarea și tot El o poate lua. „...«Ce! Primim de la Dumnezeu binele, și să nu primim și răul?» În toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc cu buzele lui” (Iov 2:10). Când vine binecuvântarea și izbăvirea, foarte ușor recunoaștem intervenția binefăcătoare a lui Dumnezeu, dar Dumnezeu intervine în favoarea noastră și prin lucruri care nu ne plac și se așteaptă de la noi să nu cârtim, să nu ne răzvrătim, ci să-I mulțumim pentru toate lucrurile, ieșind astfel din cuptorul încercărilor ca aur curat. „Dar El știe ce cale am urmat; și, dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul” (Iov 23:10).

Uneori, ca și Iov, vom fi și noi selectați pentru cursuri de specializare de grad înalt, unde omul poate învăța lucruri ce pot fi înțelese numai în școala suferinței și a necazului. Nu ne bucurăm de necazuri pentru că suntem oameni, dar putem avea bucurie în mijlocul lor, pentru că bucuria este o roadă a Duhului Sfânt care are ca sursă de reîmprospătare cerul și nu pământul. Dacă ceri ceva Domnului în rugăciune și ți se pare că întârzie răspunsul, nu te opri în a cere acel lucru până când Dumnezeu nu spune NU, sau rezolvă cererea ta. Dumnezeu este bun, și nu numai că nu dă un șarpe celui ce cere un pește sau o piatră celui ce cere o pâine, ci El este așa de bun încât niciodată nu-ți va da un șarpe sau o piatră. David s-a văzut de multe ori în nevoie de ajutorul Domnului și nu

de puține ori s-a văzut că are o stare nepotrivită înaintea Lui, de aceea prin rugăciune l-a cerut să intervină, să-i încerce inima și să-i verifice cărarea pe care merge, și Dumnezeu a îndeplinit această dorință bună a lui. „Dar Dumnezeu m-a ascultat, a luat aminte la glasul rugăciunii mele” (Psalmul 66:19). Dacă-I ceri, Dumnezeu va interveni și în viața ta. Dacă nu ai mântuirea, El poate și vrea să te ierte. Dacă treci prin necazuri, El este gata să intervină în așa fel încât urmărește binele sufletului tău.

Poate cauți o casă de rugăciune unde să auzi mereu mesaje care-ți sunt pe plac, dar nu uita că și dacă ai găsi un astfel de locaș încăpător, cu oameni prietenoși, cu condiții optime de ascultare vara și iarna, nu uita că toate acestea nu te pot mântui, ci numai Domnul Isus poate face aceasta prin lucrarea tainică a nașterii din nou făcute de Duhul Sfânt. Numai Dumnezeu poate face ca sămânța Cuvântului Său să prindă în inima noastră, ca să aducă credință și mântuire în sufletul nostru. „Eu am sădit, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească” (1 Corinteni 3:6). Răscumpărarea pe care o face Dumnezeu ne eliberează de sub vina păcatului și în același timp acest cuvânt ne spune că a fost plătit un preț pentru ca noi să nu mai trebuiască să plătim pentru acea vină.

Noi niciodată nu am putea atinge desăvârșirea cerută de Dumnezeu, și Legea nu a reușit decât să ne arate cât de neputincioși suntem de a trăi la standardul cerut de El, de aceea singura soluție a fost intervenția lui Dumnezeu, care a îngăduit ca Cel Nevinovat să plătească această răscumpărare pentru noi, cei vinovați. Mai mult ca oricând, în această vreme prin Cuvânt, prin oameni și diferite alte metode, Dumnezeu cheamă oamenii la pocăință cu un ton de urgență, pentru că ușa harului prin care El a intervenit în viața omului se va închide o dată pentru totdeauna. „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape” (Isaia 55:6, 7). Omul se îndreaptă spre un loc de pedeapsă veșnică, dar Dumnezeu a intervenit și le-a oferit celor care cred nu se pot salva singuri mântuirea în dar și fără plată. „...Dar Tu, Tu ești un Dumnezeu gata să ierți, îndurător și

milostiv, încet la mânie și bogat în bunătate...“ (Neemia 9:17). Dumnezeu este gata să ierte, și El vrea să intrevină în acest fel în viața oricui vine la El și Îi cere iertare. Cea mai mare biruință a lui David nu a fost când l-a biruit pe Goliat, ci atunci când s-a biruit pe sine și a recunoscut că a păcătuit, tânjind după iertarea lui Dumnezeu care nu a întârziat. Când vrei și ai nevoie ca omul să-ți facă un bine, este posibil să fii dezamăgit, pentru că uneori nu poate, iar de alte dăți poate nu vrea, dar nu vei fi dezamăgit de Dumnezeu care, așa cum este prezentat în pilda fiului risipitor, este gata să alerge înaintea fiului care vine acasă ca să-i dea sărutul împăcării. Domnul Isus este singurul Mijlocitor autorizat care mijlocește între om și Dumnezeu. El este gata să intervină și pentru tine dacă alegi să încetezi să-ți cauți ajutorul la alții sau prin alții, ci vii la el așa cum ești.

Cel ce vrea mântuirea trebuie să o primească în termenii dictați de El, ca dar de la Dumnezeu, dar trebuie să-L caute între cei vii, nu între cei morți spiritual. Îi vei găsi pe cei ce au duhul viu în casa de rugăciune, unde este vestită o Evanghelie întreagă și nediluată. Nu este așa de important dacă predicatorul care vestește Cuvântul în casa de rugăciune este mai carismatic sau mai puțin dinamic, dacă mesajul ți se pare atrăgător și interesant de fiecare dată, sau dacă ți se pare mai plictisitor, ci contează ca ceea ce asculți acolo să fie numai adevărul și tot adevărul învățaturii Scripturii. „Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să le facă de rușine pe cele tari“ (1 Corinteni 1:27). Nu este așa de important cât de sofisticat sau cât de simplu este mesajul transmis de la amvon, ci este important ca acela care mănuieste Cuvântul să-L transmită așa cum este și să-l lase așa cum este.

Intervenția lui Dumnezeu a inclus faptul că Domnul Isus a murit o moarte de blestem și a fost pus în mormânt, dar Dumnezeu l-a înviat din morți. „Dar Dumnezeu l-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie

ținut de ea“ (Fapte 2:24). Domnul Isus care a înviat și este viu în vecii vecilor vrea ca să fim și noi vii pentru El. Când după ce ai încheiat legământ cu Domnul prin botezul în apă, stai la masa Lui și pui pâinea și rodul viței în gura ta, ca să intri în ascultare de El și să ai viață în tine, fii sigur că în acele momente Hristos este în inima ta. „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru“ (Romani 6:11). Noi eram fără de nădejde pentru sufletul nostru, dar Dumnezeu a intervenit și am primit mântuirea, de aceea cât timp se spune „astăzi“ aceia care nu au cerut încă mântuirea o mai pot primi. După aceea El vrea să vadă în noi o schimbare, care nu stă doar în vorbe, ci într-o viață care dovedește că El trăiește în noi. Lucrurile mici sunt lucruri mici, dar credințioșia în lucrurile mici este un lucru mare. „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine...“ (Galateni 2:20).

Amin

31

PLÂNGERILE LUI DUMNEZEU

„Domnul zice: «Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine, nu este decât o învățătură de datină ome-nească.»“ Isaia 29:13

Suntem obișnuiți cu cartea care în Canonul cărților Scripturii poartă numele de „Plângerile lui Ieremia“. În ea prorocul Ieremia își exprimă durerea pentru cetatea Ierusalimului a cărui locuitori au fost duși în robia babiloniană din cauza neascultării lor, dar cercetând Scriptura aflăm că și Dumnezeu, după a cărui chip și asemănare am fost creați, are astfel de simțăminte de jale când privește la durerea și pierderile pe care omul și le cauzează prin neascultare. Rar ne gândim la faptul că Dumnezeu are emoții care formează caracterul Lui desăvârșit. Felul în care ne comportăm ca și copii ai Domnului provoacă aceste emoții ale Lui, așa după cum comportarea copiilor noștri provoacă emoții plăcute sau neplăcute înăuntrul nostru.

Găsim în Scriptură că Dumnezeu, care în esență este dragoste și sfințenie, iubește, se bucură și uneori chiar se veselește (Țefania 3:17), se mânie, râde, Își găsește sau nu-Și găsește plăcerea în umbletele noastre sau chiar în jertfele pe care noi I le aducem. Găsim în Scriptură că Dumnezeu a avut un simț al părerii de rău și S-a mâhnit în inima Lui că a creat omul, atunci când a văzut că oamenii din vremea lui Noe aveau inima îndrep-

tată numai spre rău (Genesa 6:6). Din cuvintele pe care le-a rostit prin prorocul Maleahi, înțelegem că Dumnezeu s-a simțit provocat, disprețuit și a socotit că Numele Lui a fost „nesocotit“ când Israelul Îi aduce ca jertfă pe altar bucate necurate și jertfe de animale bolnave (Maleahi 2:14). Dumnezeu spune că nu se lasă batjocorit și aceasta ne spune că El știe când purtarea, cuvintele, gândurile sau chiar intențiile omului sunt o batjocoră la adresa Lui (Galateni 6:7). În pilde, ca și pilda viei neroditoare care a dat struguri amari și a pomului neroditor, putem observa dezamăgirea lui Dumnezeu cu privire la om, iar în pilda fiului risipitor vedem o altă serie de emoții, care ne spun că El abia așteaptă să vadă întoarcerea copiilor Lui la El.

Dumnezeu simte trădarea inimii necredincioase care nu-L mai iubește ca la început și aceasta este una din plângerile Lui cu privire la Israel, pe care l-a asemănat cu o nevastă necredincioasă, dar și cu privire la unii credincioși din Biserica Sa de astăzi (Ieremia 2:13). Am amintit câteva din emoțiile pe care Dumnezeu a îngăduit să vedem că Le are cu scopul de a lua seama să nu provocăm prin comportarea noastră acele simțuri care produc nemulțumire și chiar durere Aceluia căruia i-am spus că Îl iubim. Ca adulți, știm că uneori sfatul pe care-l dăm unor tineri pare a fi ceva fără efect, chiar dacă le spunem că noi venim de acolo de unde ei vor să meargă, când este vorba de anii turbulenți și furtunoși ai tinereții, pentru că ei se cred tari și unii chiar spun că vor să învețe din greșelile lor. Într-un mod asemănător, câteodată, omul rămâne nereceptiv la sfatul lui Dumnezeu care ne spune că El știe de unde venim și ce ne așteaptă la destinația spre care suntem îndreptați, de aceea suntem înțelepți dacă, învățând de la alții, vom căuta să facem ce este plăcut înaintea Domnului (Efeseni 5:10) și în același timp ne vom opri de la a face ceea ce El urăște.

„V-am trimis într-una pe toți slujitorii Mei prorocii, ca sa vă spună: «...Nu faceți aceste urăciuni, pe care le urăsc»“ (Ieremia 44:4). Unul din lucrurile pe care Dumnezeu le urăște și de care vedem că S-a plâns în textul citat la început este lipsa de

sinceritate a omului. În acest mesaj vom privi în mod deosebit la acest cusur al omului de a fi nesincer și chiar mândru, a fi ipocrit și fățarnic, toate acestea fiind roade ale firii pământești. Plângerea Lui este izvorâtă dintr-o durere pe care El o simte nu numai pentru că nerecunoștința copilului față de părinte doare, dar și pentru că va trebui să pedepsească o astfel de comportare. Cu toate că Dumnezeu este Dragoste, El nu se bucură de rău și dreptatea Lui cere, fără excepție, o plată pentru păcat. Starea de fățarnicie și ipocrizie sunt stări favorizate, încurajate și chiar sponsorizate prin mândrie de provocarea vrăjmașului sufletelor noastre, pentru că el preferă mult mai mult să vadă că oamenii merg în iad de pe băncile bisericilor, decât să-i vadă că pleacă în iad de prin șanțuri, unde zac în beție.

Cu cât vrăjmașul înșală omul mai mult, cu atât își consideră victoria mai mare. Vrăjmașul, cu toate că nu refuză oamenii pe care-i știe că nu trăiesc după voia lui Dumnezeu, consideră că face o pagubă mai mare Împărăției lui Dumnezeu când duce în adânc un suflet care se credea a fi în relație bună cu Dumnezeu. În anul 1922 a fost descoperit în Egipt mormântul lui Tutankhamon, care conținea cantități uriașe de aur. Trupul faraonului (decedat în anul 1358 î.Hr.) a fost găsit într-un sicriu de aur, iar pe fața lui era o mască de aur de o frumusețe deosebită, mască care poate fi văzută și astăzi la muzeul de acolo. Când a dat la o parte masca de aur și hainele aurite, descoperitorul acestui mormânt a văzut un cap și un trup putrezit și hidos. Această ilustrație prezintă destul de bine starea unui om ipocrit care expune lumii, și uneori crede că și lui Dumnezeu, o mască cu o față de invidiat, dar pe dinăuntru are o altă față hidoasă și schimonosită de păcat.

De cele mai multe ori aceia care cad în lațul ipocriziei sunt înșelați de cel rău în acest mod pentru că s-au îndepărtat de adevăr, fie căzând în șanțul extremei de stânga care duce la imoralitate (1 Samuel 12:25), fie căzând în șanțul extremei de dreapta care duce la fanatism (Eclesiastul 7:16). Ambele

schimbări de direcție de la drumul drept, care nu trebuie nici îngustat și nici lățit, duc la un rezultat și la o destinație nedorită. „Ochii tăi să privească drept, și pleoapele tale să caute drept înaintea ta. Cărarea pe care mergi să fie netedă și toate căile tale să fie hotărâte: nu te abate nici la dreapta nici la stânga...” (Proverbe 4:25-27). Domnul Isus a adresat cele mai aspre cuvinte conducătorilor religioși ai lui Israel, pentru că a văzut în ei acest neajuns spiritul de a avea două fețe, lucru care L-a provocat pe Domnul Isus, fiindcă El vedea dincolo de masca lor exterioară cu care aceștia se afixau ca fiind neprihăniți. „Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis: «Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lor este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești»” (Matei 15:7-9).

Domnul Isus a văzut în acești oameni că neprihănirea lor sta în cuvinte, în ținerea unor obiceiuri omenești, nu în fapte izvorâte dintr-o inimă sinceră, miloasă și smerită. Domnul Isus a fost ispitit de diavol și a biruit (Matei 4:1-11), dar a fost și de mai multe ori ispitit de slugile diavolului (Matei 22:15-18) a căror tată este diavolul. „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru...” (Ioan 8:44). Fariseii se pretindeau că aveau cel mai înalt standard posibil în ce privește strictețea de a ține Legea și totuși au fost condamnați aspru de Domnul Isus pentru răutatea lor, pentru lipsa lor de milă de care dădeau dovadă când puneau sarcini grele și inutile pe popor, cât și pentru mândria lor spirituală. Domnul Isus a vorbit mult împotriva ereziilor acestor oameni religioși, dar noi știm că uneori a vorbi cu ereticii este ca și cum ai rosti cuvinte contra unei furtuni.

În cazul fariseilor, fățarnicia lor consta în faptul că neglijau starea lăuntrică a inimii lor, care era plină de dorințe firești, fiind dedicați cu totul aparentelor exterioare, fără să aibă cea mai mică dorință de a sluji nevoilor altora. Domnului Isus poate vindeca un astfel de suflet prin a-i da o inimă nouă, o perspectivă nouă cu privire la ce este important în viață și o pasiune sfântă pentru a

face voia lui Dumnezeu, dar ei nu au dorit un astfel de ajutor. „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!“ (Matei 23:37). Dumnezeu nu numai că S-a plâns de acești copii neascultători, dar a și plâns pentru ei. Pentru neascultarea lor, Dumnezeu i-a pedepsit de multe ori din dorința ca ei să se îndrepte și să-L caute cu toată inima, nu doar cu cuvintele ce le ieșeau de pe buze. O carte veche spune că din zece măsuri de suferință pe care Dumnezeu le-a îngăduit pe pământ, nouă au fost turnate peste Ierusalim.

Ierusalimul a trecut prin 36 de războaie, a fost nivelat la pământ de 17 ori și rezidit de 18 ori. Israelul a trecut prin aceste suferințe pentru că nu a luat seama la plângerile pe care Dumnezeu le-a avut împotriva lor. Uneori toată religiozitatea unei persoane este motivată de ceea ce i se pare că va spune altul despre el, și aceasta stare face ca tot efortul depus să fie o risipă de timp. La curtea împăratului Louis al XIV-lea, care a domnit în secolul XVII, era un predicator cu numele de Francois Fenelon. Într-o zi de duminică, când împăratul cu suita lui au venit să participe la serviciul religios, a observat că în încăpere nu se aflau decât oamenii din suita lui și l-a întrebat pe Fenelon unde este tot poporul. Fenelon a spus că i-a anunțat pe oameni că în acea duminică împăratul nu va participa la serviciu, și i-a explicat împăratului că a făcut aceasta ca să-i arate câți din popor vin la biserică ca să I Se închine lui Dumnezeu și câți vin acolo duminică de duminică doar să-l vadă pe împărat sau să-l facă să se simtă bine. Sunt mulți și astăzi care merg la biserică din cauza părinților, a soțului, a soției sau din alte motive și interese care nu au de-a face cu închinarea în duh și adevăr pe care Dumnezeu o așteaptă de la om, nu țin seama că El privește intențiile inimii și cântărește sacrificiul pe care omul îl face pentru El.

Un ipocrit este o persoană care se pretinde că are virtuți morale sau religioase, principii sănătoase de conduită pe care de fapt nu le are, dar le arată ca pe o mască exterioară, așa cum israeliții

amintiți în textul citat la început aduceau Domnului o închinare de formă sau practica o dărnicie la care inima lor nu participa. „Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplătă de la Tatăl vostru care este în ceruri. Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplătă“ (Matei 6:1, 2). Uneori închinarea oamenilor în rugăciune este doar o formă de evlavie, pentru că omul se roagă nu ca voia Domnului să devină voia lui, ci se roagă doar să poată spune că s-a rugat, fiindcă el deja s-a hotărât ce să facă.

Un om a primit o ofertă de serviciu bună, într-un alt oraș, și ajungând acasă i-a explicat soției lui avantajele care le vor avea dacă acceptă acea slujbă, după care i-a spus că se duce să se roage pentru a afla care este voia Domnului cu privire la acea schimbare în viața lor, deoarece trebuia să-și schimbe domiciliul. Soția lui a spus că vrea să se roage și ea împreună cu el, dar el i-a spus să nu-l însoțească, ci să înceapă să se împacheteze, lucru care dovedește că el deja s-a hotărât ce va face, indiferent ce i-ar fi spus Domnul. Dacă aștepti răspunsul Domnului faci ceva foarte înțelept și foarte necesar, dar uneori aceasta se dovedește a fi un lucru greu de făcut, așa cum a fost în cazul lui Avraam când a primit o promisiune de la Dumnezeu cu privire la Isaac. Prorocul Balaam după incidentul cu israeliții și-ar fi putut pune o firmă la casă pe care să scrie: „proroc pentru profit“, dar a știut care era voia lui Dumnezeu cu privire la ce îi cerea împăratul Balac. A spus că nu ar merge să blesteme pe Israel nici pentru o casă de argint și de aur, acesta de fapt a fost modul în care și-a comunicat prețul, ca apoi să continue să facă ce nu-i era îngăduit și să meargă acolo unde Dumnezeu i-a spus la început să nu se ducă.

Dumnezeu este întristat de atitudinea unor astfel de oameni și are tot motivul să se plângă de starea lor de neascultare, stare care urmărește interesele pământești. Dumnezeu îi va judeca pe fățarnici nu după standardul pe care și l-au făcut ei, ci pe baza

Adevărului lui Dumnezeu. Îi va judeca pe ipocriți după faptele lor, așa cum sunt văzute de Dumnezeu și îi va judeca după Evanghelie. „Și faptul acesta se va vedea în ziua când, după Evanghelia mea, Dumnezeu va judeca, prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor“ (Romani 2:16). Dumnezeu este singurul care are dreptul și competența de a fi Judecător și va judeca cu dreptate oamenii după fapte, după gânduri, după intenții și chiar după avantajele pe care le-au avut în viață, fără să lase afară nimic din ce a fost atins de viața omului și nimic din ce a atins și afectat viața omului. Președintele Lincoln a spus că „îi poți înșela pe anumiți oameni câteodată. Pe alții îi poți înșela întotdeauna, dar nu îi poți înșela pe toți oamenii întotdeauna.“ Când este vorba de judecata pe care o face Dumnezeu, pe El nu Îl poate înșela nimeni niciodată.

De multe ori omul este mai pregătit cu o justificare pentru aceea ce face greșit, decât să fie pregătit să asculte în totul de Dumnezeu, așa cum a fost în cazul lui Adam sau a împăratului Saul. Uneori omul preferă un dialog și dezbateri de tot felul, așa cum au căutat mereu fariseii și cărturarii din timpul Domnului Isus, în loc ca biruindu-și invidia să recunoască în minunile făcute de Domnul Isus și în cuvintele rostite de El pe Fiul lui Dumnezeu. „Numai, iată ce am găsit: că Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană, dar ei umblă cu multe șiretenii“ (Eclesiastul 7:29). Dumnezeu l-a creat pe om neprihănit, dar a fost înșelat de cel șiret și prefăcut, devenind și el șiret și prefăcut. „Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: «Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: 'Să nu mâncați din toți pomii din grădină?'»“ (Genesa 3:1). Nevasta lui Ieroboam s-a dus să întrebe pe Domnul prin prorocul Ahia cu privire la copilul ei bolnav și s-a dat a fi drept alta, dar Dumnezeu i-a descoperit acest lucru prorocului Ahia. „În clipa când intra pe ușa, a zis: «...Intră nevasta lui Ieroboam; pentru ce vrei să te dai drept alta? Sunt însărcinat să-ți vestesc lucruri aspre“ (1 Împărați 14:6).

Parcă nici o fățarnicie nu a fost mai cunoscută ca și fățarnicia trădătoare a lui Iuda, care după ce L-a vândut pe Domnul Isus preoților celor mai de seamă, le-a promis că Îl va indentifica printr-un sărut. „Pe când grația El încă, iată că a venit o gloată. Și cel ce se chema Iuda, unul din cei doisprezece, mergea în fruntea lor. El s-a apropiat de Isus, ca să-L sărute. Și Isus i-a zis: «Iudo, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul omului?»“ (Luca 22:47, 48). Nesinceritatea omului Îl doare pe Dumnezeu, fie că omul știe că nu este ceea ce se pretinde a fi, sau fiind orb spiritual ca și fariseul care se ruga în „sinea lui“ în templu, crezându-se a fi bine, deși privea plin de dispreț la vameș. „Fariseul sta în picioare, și a început să se roage în sine astfel: «Dumnezeule, Ți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta»“ (Luca 18:11).

Unul dintre motivele folosite de aceia care nu vor să frecven-teze casa de rugăciune este acela că îi consideră pe cei ce se adună acolo ipocriți, care spun una și fac alta. Chiar dacă așa cum spunea Mark Twain: „toți avem o parte mai întunecoasă, la fel ca luna“, și chiar dacă pentru un timp grâul este lăsat să crească împreună cu neghina, totuși nu toți sunt ipocriți, ci sunt și multe suflete care-L caută pe Domnul cu sinceritate, veghind în mod deosebit asupra lucrurilor unde văd că au slăbiciuni. Nu ar exista bani falși fără să existe bani adevărați. Nu ar exista copii ilegale de picturi faimoase, dacă nu ar exista un original. Nu ar exista ipocriți, dar nu ar exista credincioși autentici și sinceri față de oameni și de Dumnezeu. Pe lângă toate acestea faptul că cineva recunoaște sau chiar dovedește că viața cuiva este o viață de ipocrit, aceasta nu-l va scuza cu nimic când va sta în fața scaunului de judecată a lui Dumnezeu pentru a da socoteală de faptul că nu L-a slujit pe Dumnezeu. Chiar dacă ar exista mai mulți oameni falși decât bani falși în această lume, există mulți credincioși adevărați, născuți din nou, care trăiesc și depind de îndemnul Duhului.

Cei credincioși știu că de Dumnezeu nu pot ascunde nimic, de

aceea în rugaciune și în mod deosebit atunci când stau la Masa Domnului își verifică inima înaintea Aceluia care cunoaște dacă ce le iese pe buze se potrivește cu ce este în inimă. „Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu Doamne, îl și cunoști în totul“ (Psalmul 139:4). Ipocrizia poate fi asemănată uneori cu sindromul cameleonului care-și schimbă culoarea pieii ca să se amestece și să pară a fi parte din lucrurile care îl înconjoară. Biserica primară nu a fost scutită de a avea de-a face cu astfel de oameni, de aceea Apostolul Pavel l-a prevenit pe Timotei, și în același timp și pe noi, despre evlavie a unor oameni, care este asemenea unui nor ce nu are apă în el. „Având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia“ (2 Timotei 3:5).

Scriptura, cartea care nu ascunde adevărul chiar dacă scoate la iveală greșelile unora, ne spună că într-o împrejurare Apostolul Petru s-a aflat prins în acest laț al fățarniciei, pentru că având cunoștință și dezlegarea cu privire la mâncăruri și noua poziție a neamurilor în Biserica lui Dumnezeu, și a mâncat cu aceia care făceau parte dintre neamuri, dar când a fost în prezența altor iudei nu a mai mâncat cu cei care erau dintre neamuri, pentru că după Lege iudeii nu mâncau împreună cu cei dintre neamuri. „Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stătut împotrivă în față, căci era de osândit. În adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu neamurile; dar când au venit ei, s-a ferit și a stat deoparte, de teama celor tăiați împrejur. Împreună cu el au început să se prefacă și ceilalți iudei, așa că până și Barnaba a fost prins în lațul fățarniciei lor“ (Galateni 2:11-13). Apostolul Pavel a luat imediat măsuri împotriva acestei situații ca să nu se ajungă la pierderi în Biserică și s-a cercetat pe sine însuși ca să nu alunece nici el în această stare de a trăi cu un standard dublu. „Chiar dacă aș vrea să mă laud, n-aș fi nebun, căci aș spune adevărul; dar mă feresc, ca să n-aibă nimeni despre mine o părere mai înaltă decât ce vede în mine, sau ce aude de la mine“ (2 Corinteni 12:6).

A avea două feluri de a fi sau de a vorbi, care se schimbă după împrejurări, este o călcare a poruncii date de Domnul Isus care spune: „Felul vostru de vorbire să fie: «Da, da; nu, nu»; ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău“ (Matei 5:37). A spune adevărul din inimă, a avea integritate în fapte și cuvânt este o stare complet opusă fățarniciei și este ceea ce se așteaptă de la noi ca și copiii ai Domnului. Acest fel de trăire care pe dinafară arată o formă de evlavie, dar fără dovada unei trăiri evlavioase nu scapă nedetectată de privirile Aceluia în fața cui totul este gol și descoperit. „Nici o faptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face“ (Evrei 4:13). Se plânge oare Dumnezeu de nesinceritatea noastră ca și de israeliți? Este important și de folos să ne cercetăm motivul pentru care facem ceea ce facem și dacă ce spunem cu gura este și în inimă, fiindcă chiar dacă noi alegem să nu ne verificăm, este sigur că El ne va examina inima. „Întoarceți-vă, copiii răzvrătiți, și vă voi ierta abaterile. «Iată-ne, venim la Tine, căci Tu ești Domnul, Dumnezeul nostru»“ (Ieremia 3:22).

Dumnezeu este nemulțumit dacă descoperă în noi nesinceritatea de-a încerca să slujim la doi stăpâni, dar dacă descoperind în noi acest mare neajuns luăm inițiativa de a ne corecta, El se bucură, deoarece nu va fi nevoie ca nuiua Lui să ne atingă pentru a ne aduce la realitate. A nu fi cu două fețe, adică a nu fi fățarnic, a nu fi ipocrit, adică a nu vorbi din spatele unei măști care ascunde cine ești, face parte din a asculta de cea mai mare poruncă pe care Dumnezeu a dat-o lui Israel, poruncă pe care Domnul Isus a repetat-o atunci când a fost provocat de un cărturar. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta“ (Deuteronom 6:5; Marcu 12:30). Pentru cel credincios fericirea nu este doar o destinație, ci este un fel de a trăi. Această stare o putem menține cât timp păstrăm prietenia cu Domnul, care vrea și astăzi ca adevărul să fie în adâncul inimii noastre. „Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii; fă dar să pătrundă înțelepciunea înăuntrul meu!“

(Psalm 51:6). Când Dumnezeu se plânge de necredințioșia omului căruia i-a făcut numai bine, omul nu are cum să fie fericit, pentru că numai o relație marcată de credințioșie cu El poate face omul fericit. „A fost o mare bucurie pentru mine, când au venit frații și au mărturisit că ești credincios adevărului și că umbli în adevăr“ (3 Ioan 3). Umblarea cu Dumnezeu este o umblare în adevăr, ca doi prieteni care nu-și ascund adevăratele intenții și simțăminte unul față de altul, ci își spun unul celuilalt adevărul. Dacă alegem să umblăm în adevăr aici pe pământ vom umbla cu Domnul și în Împărăția Lui îmbrăcați în haine albe, care sunt simbolul curăției și a adevărului. „...Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe...“ (Apocalipsa 3:4, 5).

Amin

32

FRICA

„Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.“ 2 Timotei 1:7

Când cercetăm Scriptura găsim că frica a apărut pentru prima dată pe pământ atunci când omul prin neascultare a trădat relația lui de prietenie cu Dumnezeu, ca apoi, în urma săvârșirii păcatului, să aibă un simț nou numit frică; simț care l-a făcut să se ascundă de Dumnezeu. „Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: «Unde ești?» El a răspuns: «Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns»“ (Genesa 3:9, 10). Acest simț al vinovăției, care aduce cu sine sentimentul de frică, este unul din modurile în care păcatul a sărăcit omul, răpindu-i fericirea de a avea o relație de prietenie îndeaproape cu Dumnezeu. Din vremuri străvechi, când oamenii auzeau tunete, când vedeau vijelii de vânturi și furtună, când simțeau cum se mișcă pământul sub ei la cutremure, recunoșteau că Dumnezeu este Acela care îngăduie acele lucruri. Chiar și aceia care nu-L cunoșteau pe adevăratul Dumnezeu, tremurând de frică recunoșteau autoritatea unei puteri supreme și căutau să-I aducă jertfe plăcute Lui, încât să-L determine să nu mai treacă prin acele împrejurări producătoare de frică.

Vom privi în acest mesaj la frică, pentru a putea deosebi și evita frica rea, care face omul nefericit printr-o tulburare care-i zdruncină sufletul și îi îmbolnăvește trupul, de frica bună și chiar necesară în viața credinciosului. Nu este nici un om normal care

să nu fi avut sentimentul de frică, pentru că ne naștem cu această odioasă moștenire întipărită în noi și este parte din codul genetic spiritul corupt al omului. Cum apărem în această lume ne este frică de gălăgie și de simțul de a cădea, ca apoi, zi după zi, înăuntrul nostru frica, ca o buruiană care crește și se îngroașă, devine tot mai tare. Frica cea rea leagă omul cu funia ei nevăzută uneori, care ia multe forme, începând de la fobiile simple pe care omul reușește să le neglijeze până la cazuri grave, care duc la boală sau chiar internări în spitale psihiatrice.

Uneori prin terapii omenști se încearcă vindecarea omului de această emoție negativă, prin a-l învăța că frica este doar o iluzie la nivelul gândirii și socotește această emoție negativă ca fiind ceva firesc, adică omenesc, care trebuie ținută sub control prin tratament. Poate avea loc și o blocare a fricii printr-o cale artificială, care până la urmă produce și mai multă pagubă, și aceasta se face prin a înșela inima, adică gândirea, trecând de la starea de realitate la o stare închipuită. Putem da ca exemple gândirea celui ce s-a îmbătat, care dintr-o dată nu mai are frică de nimeni și nimic, sau gândirea celui ce folosește droguri halucinante, pierzând pentru un timp contactul cu realitatea. Folosind astfel de metode pentru a fugi de realitate, frica este uneori înlocuită de un curaj orb, dar numai pentru o scurtă perioadă de timp, ca apoi omul să se afle mai devastat înăuntrul lui, mai cu multe pagube, cu mai multe relații între semeni distruse și cu o stare de sănătate deplorabilă.

Filmele cinematografelor atrag atenția și admirația oamenilor nemulțumiți cu ce văd în ei înșiși prin personaje care arată că nu au frică de pericol, care acționează ca niște oameni fără emoții; lucru care nu există între cei firești decât dacă suferă de boli psihiatrice. Uneori frica este blocată tot în mod artificial prin a lăsa conștiința să moară, așa cum este cazul judecătorului nedrept, menționat într-o pildă rostită de Domnul Isus. Acest om care avea o conștiință sugrumată, a avut un curaj orb care l-a făcut să rostească ceea ce poate fi considerat o nebunie. „...Măcar că de

Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez, totuși, pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul“ (Luca 18:4, 5). Nu puțini sunt oamenii care intră în această categorie a oamenilor care spun prin cuvinte și fapte că nu se tem de Dumnezeu prin faptul că-L tăgăduiesc că există sau chiar prin a-și da învățături după placul lor, numind răul bine; învățături cu care s-au obișnuit și la un moment dat cred că ajung a fi acceptate și de Dumnezeu.

O altă frică rea este aceea care-i duce uneori chiar pe cei care poartă numele de credincioși la a nu face nimic cu viața lor pentru Dumnezeu. Este frica de a nu face ceva greșit, asemenea robului numit de Domnul Isus într-o pildă a fi rob viclean și leneș. „Cel ce nu primise decât un talant, a venit și el, și a zis: «Doamne, am știut că ești om aspru, care seceri de unde n-ai sămănat, și strângi de unde n-ai vânturat: mi-a fost teamă, și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ; iată-ți ce este al tău!»“ (Matei 25:24, 25). În această pildă vedem că frica de a greși a devenit scuza favorită a lenei și trebuie să nu uităm că Dumnezeu ne cere să nu ținem „locul degeaba“ în grădina Lui, ci vrea să rodim. Aceia care L-au cunoscut pe Dumnezeu au ajuns să culeagă roadele aceste temeri sfinte prin care El a fost cinstit de felul lor de trăire. „...Iată frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău este pricepere“ (Iov 28:28).

Tot așa după cum numai lumina poate alunga întunericul, numai dragostea lui Dumnezeu poate aduce slobozenia prin luarea simțului de vină și de frică din viața omului care se pocăiește. „În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica...“ (1 Ioan 4:18). Frica dăunătoare sufletului și trupului, care poate face omul un rob al gândirii lui, poate fi tratată numai prin dragoste de Acela care este Dragoste, și putem spune că scăparea de simțul fricii, care poate paraliza omul în diferite feluri, vine de la Dumnezeu, când cel născut de sus primește o vedere clară a realității lucrurilor din perspectiva cerului și a veșniciei. Frica poate afecta un om sau o țară întreagă prin

cunoștința despre anumite lucruri cunoscute, mai puțin cunoscute sau greșit cunoscute. Lucruri și situații posibile adevărate s-au neadevărate pot duce la o paralizie a acțiunilor bune și necesare. Fobiile recunoscute de oameni au astăzi sute de nume și la lista lor se adaugă mereu noi nume, pentru stări și situații care duc omul la panică, diperare și chiar groază. Când un microb sau o infecție atinge o rană nu doar rămâne acolo, ci de multe ori pericolul și mai mare constă în faptul că acel virus este purtat de circulația sângelui în tot trupul.

Când simțuri de frică ating gândirea omului și acesta le acceptă ca pe o otravă a mușcăturii de șarpe veninos, gândurile de frică sunt purtate înăuntru, unde-și încep efectul distructiv care-i afectează toată viața. Chiar dacă omul încearcă să ascundă efectul lor la început, până la urmă această agitație și furtună launtrică este văzută și în afară, ca și în cazul împăratului Belșatar. Când Belșatar a văzut mână care a scris pe perete i-a trecut cheful de petreceri sau de a-L provoca pe Dumnezeu lui Israel prin a folosi lucrurile de la Templu într-un fel batjocoritor și s-a umplut de o frică vizibilă. „...Împăratul a văzut această bucată de mână, care a scris. Atunci împăratul a îngălbenit, și gândurile atât l-au tulburat că i s-au desfăcut încheieturile șoldurilor, și genunchii i s-au izbit unul de altul“ (Daniel 5:5, 6).

Pe cât este de dăunătoare frica cea rea a lumii pe atât este de sănătoasă frica de Domnul, despre care Scriptura ne spune că este începutul înțelepciunii și a științei. „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul; și știința sfinților este priceperea“ (Proverbe 9:10). „Frica de Domnul este începutul științei...“ (Proverbe 1:7). Este o frică care spre deosebire de frica rea a lumii ne pune la adăpost ferindu-ne sufletul de tot felul de vătămări posibile. „Cine se teme de Domnul are un sprijin tare în El, și copiii lui au un loc de adăpost la El. Frica de Domnul este un izvor de viață, ea ne ferește de cursele morții“ (Proverbe 14:26, 27). Jurnalele medicale spun că în medie ne trec prin gând în fiecare zi cam zece mii de gânduri, și știm că gândi-

rea noastră face parte din ceea ce numim a fi sufletul nostru. Sufletul, la nivelul minții, în cazul celui credincios devine un altar sfințit de Dumnezeu, unde nu are ce căuta frica cea rea, pentru că duhul care i-a fost trezit la viață de Duhul Sfânt a devenit un loc ca o magazie de putere, de dragoste și chibzuință dată de înțelepciunea care vine de sus. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință“ (2 Timotei 1:7).

Înainte ca gândirea să-i fie înnoită, prin a fi o făptură nouă în Hristos, inima omului este ca o cetate cu ziduri dărâmate ce poate fi ușor cucerită de gânduri rele de frică, care se stabilesc acolo făcânduși întărituri și fortărețe ca niște posturi de comandă, de unde poate afecta toată activitatea omului. În cazul celui credincios aceste înălțimi sunt răsturnate prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt. „Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos“ (2 Corinteni 10:5). Odată ce această cetate a inimii noastre a fost eliberată este nevoie să continuăm să o păzim așa cum ne învață Cuvântul Domnului, pentru că în ea, la nivelul minții, în clipe de neveghere, pot pătrunde printre altele gânduri păgubitoare și de frică. Când omul trece de la a fi firesc la a fi duhovnicesc conducerea acestei cetăți numite inima noastră trece de la noi la aceea a Împăratului Isus.

Când Domnul Isus este Domn în inima noastră, la nivelul duhului, prin puterea Duhului Sfânt, trecem de la apărarea ome-nească la apărarea și puterea duhovnicească. Puterea Lui ne face tari și de nebiruit atunci când săgețile arzătoare ale fricii sunt trimise în direcția noastră de către vrăjmaș. „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus“ (Filipeni 4:7). În acest fel au reușit primii creștini, privind prin credința la ce urmează după această viață, să meargă fără de frica morții și să mărturisească că nu Cezarul, ci Domnul Isus este Domnul. Frica rea nu are ce să locuiască în noi. Majoritatea suntem de acord că atunci când Dumnezeu locuiește în cineva prin Duhul Sfânt vasul acela este sfânt și El nu stă

împreună cu frica, pentru că dragostea alungă frica și noi nu am primit un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință. Acest curaj și încredere care alungă frica rea are la bază ceea ce a spus Dumnezeu cu privire la cine este El, cine suntem noi în El și ce poate face El.

Omul nou scapă de frica rea și are o frică bună, care-l oprește de la a face ceva ce L-ar putea întrista pe Acela care Și-a dat viața pentru ca sufletul lui să fie răscumpărat. Ca și copii ai Domnului am scăpat de frica cea rea a lumii, și cu toate că avem o frică bună de Domnul avem o încredere în promisiunile Lui, care nu poate fi biruită de frica lumii. „Da, suntem plini de încredere, și ne place mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul“ (2 Corinteni 5:8). Frica de Domnul și, în același timp, curajul unei încrederi lipsite de frica cea rea nu este o contadiție, ci este starea omului duhovnicesc, care nu mai este legat de ceea ce-i oferă pământul, de aceea nu se teme când apare pericolul de a pierde ceva pământesc, ci este legat de ceruri, având o frică bună care-L ține departe de marginea prăpastiei numită păcat, pentru că nu vrea să riște în vreun fel despărțirea de Dumnezeu. „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă“ (Matei 10:28).

Apostolul Pavel este un bun exemplu pentru noi a ce înseamnă să ai această frică bună de Domnul, care te ține departe de păcat prin a nu cumpăra marfa celui șiret. „Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“ (1 Corinteni 9:27). Această frică bună care face să rodească roda înfrânării poftelor este necesară în viața noastră, fiindcă de obicei omul nu este statornic, ci are obiceiul să treacă de la starea de clocot la cea de căldicel destul de repede. „Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre“ (1 Petru 1:17). Nu numai noi, ci și oamenii mari ai Scripturii au avut o frică rea, care a trebuit să fie înlocuită cu o

frică bună. Această lucrare a avut loc pe măsură ce au început să-L cunoască pe Dumnezeu și să asculte de El. Dumnezeu i-a apus lui Avraam să nu se teamă, pentru că El a văzut în el o frică rea, care avea să fie înlocuită cu o frică bună, adică cu frica de Domnul. „...Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău, și răsplata ta cea foarte mare“ (Genesa 15:1).

Pe măsură ce Avraam L-a cunoscut pe Domnul mai mult, frica cea rea a început să dispară, și Avraam a ajuns să se teamă cu o frică sfântă doar de Domnul. „Îngerul a zis: «...Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine»“ (Genesa 22:12). Probabil că niciodată nu au trecut prin inima lui Avraam emoții mai tari ca și atunci când la porunca Domnului și-a dus copilul spre Moria. Ce emoție a putut să-l aducă în starea în care să spună că a-și aduce copilul ca jertfă este un lucru bun? Era o teamă sfântă de Domnul. Pentru că frica cea rea a trebuit să fie înlocuită cu frica de Domnul, Dumnezeu le-a spus multora din copiii Lui să nu se teamă. Dumnezeu i-a spus roabei Agar să nu se teamă (Genesa 21:17), lui Isaac (Genesa 26:24), lui Iacov (Genesa 46:3), lui Iosua (Iosua 8:1; 10:8), lui Ghedeon (Judecători 6:23) și altora ca ei.

Frica bună este cea care te face să fugi de păcat așa cum a făcut Iosif. „...Cum aș putea eu să fac un rău atât de mare și să păcătoiesc împotriva lui Dumnezeu?“ (Genesa 39:9). Lui Iosif i-a fost frică de păcat și a fugit de el, de aceea Dumnezeu l-a binecuvântat și l-a folosit să scape viața altora. Frica de păcat este o frică bună, motivată de dragoste, a aceluia care recunoaște prețul enorm de mare plătit de Dumnezeu pentru răscumpărarea sufletului său. Este vorba de un om care își simte sufletul veșnic îndatorat față de Dumnezeu care i-a arătat bunătatea și fiind sincer recunoscător, de dragul Lui ne ferește de tot ce se pare rău, renunță la orice și oricine numai să-și păstreze prietenia cu Domnul. Când ai o astfel de frică de Dumnezeu nu mai ai frică de oameni, pentru că știi că atunci când este El este pentru tine

nimeni nu poate sta împotriva ta. „Frica de Domnul este urârea răului; trufia și mândria, purtarea rea și gura mincinoasă, iată ce urâsc eu“ (Proverbe 8:13). După ce au văzut cum Domnul a pățit, ucenicii s-au ascuns de frica iudeilor, dar această frică a fost înlocuită de o încredere în Domnul și o dragoste pentru El după ce L-au văzut viu. Acest curaj s-a văzut când nu au mai stat ascunși, ci s-au dus să vestească public poporului că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu care a murit și a înviat. Frica lor rea a dispărut, iar calmul și pacea omului care-și încredințează soarta în mâna Domnului a apărut în viața lor. Ei au crezut ce au văzut și ce Domnul Isus le-a spus. Toate acestea au alungat frica din inima lor, apoi au trecut la fapte care au dovedit că nu au frică de oameni, ci de Dumnezeu.

Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi în repetate rânduri și ne spune și nouă să nu ne temem. Aceasta nu este o sugestie, ci sună a poruncă. La cuvântul Domnului Petru a pășit pe ape și când frica l-a cuprins a început să se scufunde, dar nu a strigat după ajutor la Matei sau la fratele lui Andrei, ci la Domnul care i-a întins mâna. La fel trebuie să facem și noi. Fiecare din noi vom fi provocați de frica cea rea care răcnește ca un leu căutând pe cine să înghită, dar va depinde mult de noi ce vom alege să facem când frica ne confruntă. Dumnezeu are și astăzi suflete preaiubite, ca Daniel, cărora le spune: „...Nu te teme de nimic, om preaiubit! Pace ție! Fii tare și cu inimă!...“ (Daniel 10:19). Cuvântul Scripturii ne învață să ne temem de Domnul și nu de cel rău, de păcat și nu de puterea întinericului care nu poate trece peste puterea sângelui Domnului Isus. Ne ferim de foc, de cădere, de accidente și lucruri de acest fel pentru că este normal, dar frica de oameni face din noi robi ai oamenilor și parte din a-L sfînții pe Domnul Isus în inima noastră și astfel să nu lăsăm nici o frică rea să se cuibărească în gândirea noastră, fiindu-ne groază doar de rău (Romani 12:9) și lipindu-ne tare de bine. „Sfînțiți înșă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați“ (Isaia 8:13).

Așa cum avem promisiuni care ne bucură, avem și promisiuni

care ne cer veghere. În lume vom avea necazuri, de aceea când ne facem planuri să nu-L lăsăm niciodată afară din calcul pe Dumnezeu, pentru că prezența Lui schimbă totul în favoarea noastră, chiar dacă ochii de carne ar avea motiv să se înfrice, pentru că ochii duhovnicești privesc cu încredere la Acela care a promis că va fi cu noi în toate zilele. „Sluiți Domnului cu frică, și bucurați-vă tremurând“ (Psalmul 2:11). Mântuirea este darul lui Dumnezeu, dar se cere să rămânem în ascultare de El nu doar cât timp ni se pare convenabil, ci până la capătul drumului numit de noi viață, pentru că acolo ne așteaptă o cunună de biruitori. „Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur...“ (Filipeni 2:12).

Fricoșii sunt capul listei menționate în cartea Apocalipsei împreună cu cei care nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu, de aceea acest simțământ de frică rea trebuie luat în serios. „Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua“ (Apocalipsa 21:8). Aceia care L-au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn, adică Stăpân, trăiesc prin credință și nu le este frică de veștile rele care bântuie prin lume astăzi, pentru că toate acestea prevestesc venirea Domnului. „El nu se teme de vești rele, ci inima lui este tare, încrezătoare în Domnul“ (Psalmul 112:7). De ce îți este ție frică? De Domnul sau de lucrurile din această lume? Dacă găsești frica cea rea în sufletul tău mărturisește-o, denunț-o, apoi renunță la ea în rugăciune înaintea Domnului, care a venit să nimicească lucrările celui rău și-i face și astăzi pe oameni slobozi de orice legătură a vrăjmașului.

Frica, ca o apă care pătrunde în barcă, ne poate scufunda vasul, ne poate opri să nu ne îndeplinim responsabilitățile pe care le avem ca slujitori ai Domnului, ne poate face să pierdem oportunități de a-i ajuta pe alții și de-a face fapte care să atragă răsplătirile Domnului. În același timp, frica Îl dezonorează pe Dumnezeu,

pentru că frica rea este o dovadă a lipsei de credință în El. Cei lumești și firești trăiesc cu frică la viitor, trăiesc cu frică la gândul că ar putea pierde ce au, dar acela care-și pune încrederea în Domnul se bucură și este fericit chiar și cu puțin, pentru că această stare de mulțumire și fericire vine de la Dumnezeu. „Mai bine puțin, cu frică de Domnul, decât o mare bogăție, cu tulburare!” (Proverbe 15:16). Frica bună de Domnul nu poate fi înțeleasă pe deplin decât de aceia care sunt ai Domnului, pentru că Duhul Domnului care este în ei îi face înțelepți și le dă acest simț de a fi precauți cu orice are alură de păcat. „Atunci vei înțelege frica de Domnul, și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu” (Proverbe 2:5).

Dacă ție frică de întâlnirea cu Dumnezeu, pentru că nu ești pregătit pentru acest eveniment sigur din viitorul tău, poți astăzi să-I ceri Domnului să intre în cetatea inimii tale, unde El prin Duhul Sfânt își va face rezidența și va locui cu tine. Această teamă de judecata viitoare este tot un îndemn la pocăință din partea Lui și poate fi o teamă aducătoare de binecuvântare dacă faci pasul pocăinței, dar dacă alegi să spui nu dragostei Lui, care vrea să te scape de mânia viitoare, refuzul tău nu va fi decât încă un lucru care să te condamne. De aceea alege viața, alege pe Domnul Isus care va izgoni frica cea rea din inima ta și îți va da pacea Sa. „...Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om” (Eclesiastul 12:13). Aceia care refuză împăcarea cu Dumnezeu au tot dreptul să trăiască plini de frică, pentru că într-o zi vor sta înaintea lui Dumnezeu ca să dea socoteală de ceea ce au făcut cu darul oferit de Dumnezeu, adică cu mântuirea prin credința în Domnul Isus Hristos. Tu ce ai făcut cu acest Dar? L-ai primit? Dacă da, bucură-te și lucrează cu toată puterea ta în via Lui, încât El să aibă pentru ce te răsplăti. Dacă încă nu ai primit Darul lui Dumnezeu, fă astăzi acest pas de a cere și a primi darul mântuirii. Viitorul apropiat și chiar veșnicia va dovedi că aceasta a fost cea mai bună decizie a vieții tale.

Amin

33

RĂDĂCINILE AMĂRĂCIUNII

„Urmăriți pacea cu toții și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul. Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie înținați de ea.” Evrei 12:14, 15

Amărăciunea este o stare lăuntrică a inimii omului care suflă, cum suflă și stingi o lumânare care arde, bucuria și starea de a fi mulțumit, lăsând sufletul în întuneric și nefericire. Amărăciunea, care este o abatere de la harul lui Dumnezeu, începe cu o nemulțumire, ca apoi să devină tristețe, ca până la urmă să ia în unele cazuri aspecte ostile. A vorbi despre rădăcinile și lăstarii amărăciunii nu este neapărat un subiect atrăgător, dar poate fi ceva foarte benefic pentru suflet, de aceea vom privi la modul în care amărăciunea încearcă să pătrundă în cetatea inimii, vom privi la felul în care cineva poate ajunge să fie biruit de ea, și apoi vom privi la felul cum o putem trata. Este o stare pe care omul de obicei o poate ascunde la început, dar este o boală spirituală care până la urmă răbufnește în afară și este văzută de cei din jur. În lume, dintr-o amărăciune provocată de invidie, cei săraci îi invidiază pe cei bogați. Ei doresc instituții sau conducători noi, sau vor o mișcare în care să se schimbe totul, inclusiv starea celor bogați, dar când acest fel de simțăminte apar la un credincios, ele spun că sufletul lui este bolnav.

Așa cum nu vrei să ai de-a face cu un arici supărat, nu vrei să ai de-a face nici cu o persoană plină de amărăciune firească, care este mereu nemulțumită sau cărtitoare. Dacă o astfel de persoană refuză tratamentul de care are nevoie, în timp îi poate afecta pe cei din jur, așa cum scrie în textul citat la început, prin faptul că-i tulbură sau chiar întinează pe cei din jur. Acela în care lăstarii de amărăciune au fost lăsați să crească poate fi un om cu un duh critic, dur, lipsit de îndurare pentru altul, care face mereu remarci pline de sarcasm. Așa au fost unii din fariseii din timpul Domnului Isus, care din cauza invidiei au ajuns să fie plini de amărăciune înăuntrul lor. Urmăreau fiecare cuvânt și fiecare mișcare spre a căuta greșeli la Domnul sau la ucenici, așa cum a fost cu învinuirea ce le-a adus-o ucenicilor, pentru că nu s-au spălat pe mâini după datina bătrânească înainte de a mânca.

Cei care au amărăciune în suflet, chiar dacă nu sunt ca un arici, uneori sunt ca un ghețar plutitor. Uneori cu rafinament care pălmuește și altă dată cu o politețe indiferentă, sau cu un aer de superioritate, cei care au această amărăciune firească dovedesc că problema este în adâncul lor ca un iceberg (ghețar plutitor), care are cea mai mare parte ascunsă în apă. Alții, care sunt cuprinși de amărăciune, se comportă ca un copilaș, mereu nemulțumit, care mereu se crede victima unei situații sau a unei persoane. Uneori oamenii cuprinși de amărăciune sunt oamenii acri, invidioși, pentru că cineva este mai binecuvântat, mai talentat, sau are mai mult succes în societate sau chiar în lucrarea Domnului.

Astfel de persoane au o temniță a inimii lor în care țin anumite persoane. După cum o închisoare necesită mare cheltuială, la fel și închisoarea din inimă, care este cuprinsă de întunericul amărăciunii, necesită energie și întreținere prin gânduri rele de acuzare sau autocompătimire. Amărăciunea înfășurată într-un duh neiertător, uneori proptită de invidie și ură, a produs multe pagube în lume, în multe căsnicii și chiar în biserici. Amărăciunea din inimă poate face omul să-și piardă timpul pe băncile bisericii, pentru că atâta timp cât inima are astfel de deținuți acea persoană

nu va simți prezența lui Dumnezeu și din cauza lipsei de unitate pe care o creează va afecta atmosfera întregii adunări. Ești tu un astfel de suflet? Ești un astfel de soț, o astfel de soție, părinte sau un astfel de membru al unei biserici? Dacă da, sufletul tău este nepregătit pentru cer și prezența ta nu-i bucură pe cei din jurul tău, chiar dacă ei te tolerează.

Suntem noi din aceia în jurul cărora oamenilor le place să petreacă timp, sau amărăciunea din noi îi alungă pe cei din jur? Chiar dacă pe oamenii din jur pe moment i-am putea deruta, este cineva care ne cunoaște și vrea să ne schimbăm, pentru că acest lucru stă în putința noastră. „Tigaia lămurește argintul, și cuptorul lămurește aurul; dar cel ce încearcă inimile, este Domnul“ (Proverbe 17:3). Pentru ca un lăstar să răsară este nevoie de sămânță și pământ, la fel este și cu lăstarii de amărăciune. Când cineva a suferit o nedreptate cauzată intenționat sau neintenționat, sau doar i se pare că a suferit o nedreptate și își imaginează că cineva are ceva cu el, o astfel de persoană simte o durere. Se poate că persoana care a cauzat durerea nici nu știe că a produs rana, dar oricare ar fi motivul, această sămânță numită durere trebuie să nu o lași să încolțească și să dea rădăcini de amărăciune. Dacă nu avem grijă, următorul pas pe care firea cea veche ne spune să-l facem, după ce sămânța dureri ne-a fost aruncată în inimă, este acela de a ne mânia întrucât este normal și chiar omenește. Uneori, când îi stă în putere, firea nu se mulțumește cu acest pas al mâniei, ci ne îndeamnă să mai facem un pas prin a plănuși o răzbunare, ca să știe acela care ne-a produs durerea că nu-i de joacă cu noi.

O persoană matură în credință, în care duhul său cârmuit de Duhul Sfânt este sănătos, când are de-a face cu o astfel de situație, prin harul lui Dumnezeu, privind la cât de mult a fost el iertat și fără să uite că în acel moment acțiunea și gândurile îi sunt îndeaproape supravegheate de Dumnezeu, face din această durere o oportunitate de a ierta. Pământul este inima care poate avea de-a face cu această sămânță a durerii prin har, ori o poate primi

și să se mânie înăuntrul lui chiar dacă pe buze are zâmbet, lăsând acea sămânță a durerii să încolțească, ca apoi din ea să crească lăstarii amărăciunii, care în timp va da roade care tulbură și întină. Dorința lui Dumnezeu, chiar de la început, a fost ca oamenii să se iubească, nu să se dușmănească. „Să nu te răzbuni, și să nu ții necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul“ (Leviticul 19:18).

Amărăciunea folosește multe măști, dar efectul este întotdeauna păgubitor, cu excepția unei supărări pe firea noastră veche care duce la pocăință. Amărăciunea poate afecta chiar și felul în care Îl cinstim pe Domnul cu banii noștri, pentru că dacă îi dăm de silă sau cu părere de rău vom fi lipsiți de răsplată, deoarece Domnul iubește pe acela care dă cu bucurie. În vechime era obiceiul ca mai întâi să-ți rezolvi problema amărăciunii, apoi să-ți duci darul la altar. Uneori amărăciunea răbufnește prin dușmănie din cauză că inima simte vreo nedreptățire și aceasta spune că avem o mândrie care s-a ofensat. Iosif a fost nedreptățit de frații lui invidioși, dar aceasta nu l-a făcut să accepte ca durerea să încolțească într-o amărăciune față de ei, ci le-a arătat bunătate, lăsându-L pe Dumnezeu să fie Acela care judecă și răsplătește.

Când Domnul l-a dat pe Saul pe mâna lui David, acesta nu i-a luat viața. Aceasta dovedește că nu a acceptat amărăciunea în inima lui față de Saul, care căuta să-i ia viața. Dacă primești durerea pe care ți-a produs-o cineva și îi dai inima ca pământ, mai întâi te va tulbura pe tine, dar aceste rădăcini nu rămân înăuntrul, ci ies în afară, unde apare roada care întinează pe cei din jur. Foarte rar vei întâlni oameni care să admită că sunt plini de amărăciune, pentru că ori vor căuta să ascundă acest lucru, ori vor căuta să deghizeze acest simț spre a nu fi recunoscut, pentru că este o slăbiciune. Astfel de oameni duc o viață plină de apăsare și nefericire, fiindcă le este greu să mulțumească sau să ierte. Roada amărăciunii este devastatoare nu numai pentru cel care o are, ci și pentru trup, suflet și duh, cât și pentru cei din jur dacă nu țin seama la pericol.

Amărăciunea afectează duhul, pentru că face să dispară sfințenia, afectează sufletul, pentru că dispare pacea și afectează trupul, pentru că, așa cum spun și doctorii, aceia care țin înăuntrul lor o astfel de amărăciune sunt expuși îmbolnăvirii. Mulți nu au pacea promisă de Domnul pentru că nu trăiesc în prezența Lui, nu le place sfințenia care nu dă voie amărăciunii să se cuibărească în inimă. Amărăciunea poate produce efecte în lanț și toate sunt rele, de aceea Apostolul Pavel a spus: „«Mâniați-vă și nu păcătuți»“. Să n-apună soarele peste mânia voastră, și să nu dați prilej diavolului“ (Efeseni 4:26-27). Când simți durerea produsă de nedreptate sau mustrare, meritată sau nemeritată, nu o ține în inimă, fiindcă dacă o păstrezi e ca o sămânță care imediat va încolți, chiar peste noapte, într-un lăstar al amărăciunii. Când dai voie acestei sămânțe să încolțească, practic îi oferi diavolului prilejul de a te păgubi, iar odată ce vor ieși roadele să aducă pagubă și altora. Prin această amărăciune Duhul Sfânt este întristat, de aceea Apostolul Pavel ne sfătuiește mai departe în această privință: „Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru“ (Efeseni 4:31).

Un creștin pocăit este un om care s-a cântărit în cântarul dreptății lui Dumnezeu, iar apoi a recunoscut că nu merită decât pedeapsa. Plin de recunoștință, odată ce a înțeles că a fost iertat de multe păcate, este gata să ierte și el, neacceptând ca sămânța durerii nedreptății să dea rădăcini în pământul inimii lui. De dorit este ca atunci când această sămânță pe care am numit-o durere vine ca o săgeată arzătoare să o stingem în harul lui Dumnezeu, dar dacă ne-am cercetat și am găsit că în noi acești lăstari au crescut deja nu trebuie să disperăm, ci trebuie să-i exterminăm. Unii recunosc că au astfel de rădăcini de amărăciune în inimă, și acesta este primul pas spre vindecare. Alții aleg să spună că nu au astfel de rădăcini, dar cel mai bun lucru este să-L lași pe Dumnezeu să-ți descoperească acest lucru atunci când te verifici în rugăciune și încercând să vezi ce este în stare să facă dragostea ta sinceră pen-

tru acela care poate ți-a pricinuit durere. Dacă știm că avem acest fel de amărăciune sau credem că nu avem, este bine ca toți să ne rugăm ca și David: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!” (Psalmul 139:23-24).

El, când te cercetează, vede și ceea ce noi nu vedem, pentru că rădăcina este ascunsă în pământul inimii. Dacă simți că Dumnezeu a găsit o astfel de rădăcină în pământul inimii tale lasă harul Lui să o smulgă afară. Cere-I iertare Domnului și, prin har, El te va ierta, pentru că nu ai iertat greșităților tăi încât și tu să fii iertat de greșelile tale. Har în acest caz înseamnă să ai dorința de a face binele, adică a vrea să ierți și a ierta pe deplin. Dorința de a face binele în acest fel este de la El, la fel este și puterea de a face acest bine. Dacă cineva ți-a făcut rău, smulge afară acest lăstar păgubitor și aruncă-l în marea uitării, unde Dumnezeu a aruncat păcatele tale. Deschide ușile inimii temniței tale și dă drumul tuturor celor împotriva cărora ai vreo învinuire de vreun fel, și aceasta va fi o jertfă și un post plăcut înaintea lui Dumnezeu. „Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznodă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți, și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l, și nu întoarce spatele semenului tău” (Isaia 58:6, 7). Odată ce ai deschis temnița și după ce ai desființat-o vei găsi că ai din nou bucurie și pace.

Un antrenor bun îi face uneori pe atleții pe care-i antrenează să facă exerciții grele, pe care ei nu ar dori să le facă, însă antrenorul insistă deoarece vrea ca ei să devină victorioși. Duhul Sfânt ne va trece prin astfel de stări care nu convin firii vechi, ca de exemplu a-i ierta pe aceia care ne-au pricinuit durere, pentru a deveni ceea ce vrea Dumnezeu, adică o comoară a Lui. După aceea vei găsi că ai timp și energie cum înainte nu ai avut, de aceea folosește-le în a face ce este bine, ajutând pe cel în lipsă, așa cum descrie proorocul Isaia postul plăcut Domnului. Pacea și sfințirea, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul, sunt legate una de alta și odată

ce simți cea curăție lăuntrică numită sfințenie, nu numai pentru că te-ai ferit de păcate mari, ci și pentru că ai iertat, trăiește în această sfințenie care se revarsă în afară prin fapte bune. Este timpul să ne verificăm dacă nu cumva avem amărăciune în inimă care să rodească o roadă care să ne oprească de la a primi binecuvântările lui Dumnezeu. Nu sunt puțini aceia care au în adâncul inimii lor o amărăciune care nu-i lasă să ierte, chiar pe părinții lor, fiindcă ei cred pe drept sau poate pe nedrept că aceștia i-a nedreptățit când erau copii. Ei consideră că părinții lor au favorizat pe vreun frate sau pe vreo soră mai mult ca pe ei, pentru că i-a exploatat într-un fel ce pare astăzi neomenesc sau poate că i-a bătut cândva sălbatic și fără milă.

Când Scriptura ne dă porunca să ne cinstim părinții, în primul rând se are în vedere poziția de părinte, abia apoi persoana ca părinte. Dacă părinții ne-au crescut bine sunt vrednici de o dublă cinste, dar dacă ai amărăciune în inimă cu care să-i condamni pentru ceva din trecut, trebuie să-i ierți dacă vrei să fii liber și să ai parte de binecuvântare. Scriptura ne spune că în căsnicie acest fel de amărăciune manifestată prin a „ține necaz” unul pe altul poate opri rugăciunea să ajungă sus. Căsătoria care are la bază păstrarea unei promisiuni începe de obicei cu două persoane foarte diferite, cu două ambiții de cele mai multe ori egoiste, care învață să devină una. Se spune că înainte de căsătorie fiecare din cei doi au avut de-a face cu un reprezentant al celui cu care s-a căsătorit și abia după căsătorie întâlnește adevărata persoană. De aceea când unul greșește celuilalt, este posibil că cel căruia i s-a greșit să accepte cea durere sau nedreptate ca pe o sămânță de amărăciune care mai târziu dă lăstari, apoi rodește nefericirea. Din cauza amărăciunii unele căsnicii dau faliment, dar dragostea adevărată niciodată nu va falimenta. Dacă cei doi vor căminul lor să fie un loc al harului trebuie să impună niște reguli prin care să evite haosul, și una din aceste reguli este să nu țină mânie unul pe altul, ci să rezolve în pace astfel de probleme înainte ca ele să producă pagube.

Un alt motiv pentru care se poate să ai amărăciune în inima ta este faptul că Dumnezeu nu a lucrat așa cum ai fi vrut, dar să nu uităm că planurile și gândurile Lui sunt mult diferite de ale noastre. După ce Lazăr a murit, Domnul Isus a venit la Betania, dar Maria în loc să-i iasă înaintea rămas în casă, pentru că se pare că avea în inimă o astfel de amărăciune. Domnul Isus a avut un alt plan decât acela pe care l-a avut Maria și de multe ori El are un alt plan pentru noi decât al nostru. Printre alții, Iona a fost unul dintre aceia care au lăsat ca amărăciunea să erupă ca un vulcan mânia în el, deoarece Dumnezeu a ales să-i ierte pe aceia pe care el ar fi vrut să-i vadă făcuți una cu pământul, fiindcă erau dușmani ai lui Israel. Îndurarea lui Dumnezeu este mare, iar noi nu avem competența de a judeca totul drept, pentru că noi cunoaștem în parte, de aceea să-I lăsăm Lui judecata, iar noi să ne bucurăm când El arată îndurare și dă șansă de pocăință celui păcătos.

Poate că ai în inimă amărăciune pentru că nu ai primit răspuns la rugăciune, dar nu uita că rugăciunea ta poate fi una în care te-ai sfătuit cu firea, lucru ce nu-i place Domnului, însă dacă rugăciunea ta a fost pe placul Lui, ea va fi ascultată la timpul hotărât de El. Ilie s-a rugat pentru ploaie și a trimis slujitorul în zadar de șapte ori să se uite pe cer, fiindcă abia după insistență în rugăciune a putut să vadă în zare un nor cât o palmă, lucru care i-a dovedit că a fost ascultat. Răspunsul la rugăciunea ta poate fi „la timp“ sau „cu întârziere“, dar de cele mai multe ori acesta nu este cu întârziere pentru Dumnezeu. Uneori poate fi „cu o întârziere“ cauzată de Domnul, pentru că El mai întâi așteaptă ceva de la tine. Se poate ca cerința ta să fie „anulată“, pentru că ceea ce ceri nu este după voia Lui, de aceea nu uita ca sfârșitul rugăciunii tale să includă cuvintele: „Voia Ta să se facă!“

Dacă ai în inimă amărăciune, pentru că o persoană sau chiar mai multe te-au dezamăgit, nu uita că suntem chemați să urmăm nu oamenii, ci conform Scripturii am fost chemați să-L urmăm pe Domnul Isus Hristos. Dacă-ți pui încrederea în om și nu în El, probabil că Dumnezeu înadins va îngădui să fii dezamăgit. Nu

puțini sunt cei care au amărăciune în viața lor din cauza locului de muncă. Dacă ai o astfel de amărăciune și nu găsești alt serviciu mai bun, poți totuși să schimbi felul cum privești la serviciul tău ca în loc de a lucra cu plictiseală sau din silă să lucrezi cu mulțumire. Acest lucru este foarte important, pentru că o bună parte din timp îl petrecem la serviciu. Este necesar să vezi serviciul pe care îl ai ca o oportunitate ce ți-a dat-o Dumnezeu, de aceea fii mulțumitor pentru el, deoarece mulți nu au un loc de muncă. Locul tău de muncă îți oferă un salariu mai mic sau mai mare, în funcție de pregătirea pe care o ai și în raport cu valoarea serviciilor prestate de tine, care îți dă posibilitatea să îngrijești de familie și să sprijinești lucrarea Domnului.

Ca să nu ai amărăciune în suflet când întâmpini greutăți sau chiar nedreptăți, privește la slujba ta ca la o misiune. Du-te la serviciu ca la ogorul tău, unde-L reprezinti pe adevăratul tău Stăpân, fără să compromiți ce este scurt și temporar, cum este viața și serviciul, pentru ce este veșnic. Poate lucrezi în Babilon ca Daniel, dar nu uita că el a lucrat bine pentru împărat și Dumnezeu lui a ajuns să fie cunoscut în Babilon. Pe lângă faptul că și-a făcut slujba cu cinste, nu s-a compromis, nu s-a lăudat, ci a fost un martor pentru Dumnezeul lui Israel. După felul cum lași amărăciunea să răbufnească în nemulțumire prin cuvinte și acțiune, cei din jur vor cunoaște dacă ești un credincios autentic, pe care nu-l poți face să-și piardă calmul și pacea, sau ești un creștin fals. Poate pare greu, dar nu este imposibil, de aceea dacă ai această amărăciune du-te la serviciu și îndeplinește-ți slujba fără să cârtești, la fel cum ai lucra pentru Domnul.

Cu mai mulți ani în urmă, pe vremea când mașinile erau rare, un copil s-a dus la tatăl său să-i ceară voie și bani să meargă la stadion, unde să urmărească un eveniment sportiv. Tatăl copilului, care era brutar, i-a spus că are nevoie de el să ducă câteva pungi cu prăjituri la un magazin în cealaltă parte a orașului. Bombănind, copilul s-a hotărât să asculte și a luat câteva pungi pe care le-a dus la locul indicat de tatăl său. Când să plece, cel căruia i-a dus

pungile cu prăjituri i-a spus să aștepte puțin, pentru că în una din pungi tatăl copilului a scris un mesaj, prin care i-a cerut să nu vireze banii în contul brutăriei, ci să dea acei bani copilului ca să poată merge la stadion, care se afla chiar în apropiere, pentru a urmări un eveniment sportiv. Copilul privind la bani și dându-și seama că are bani nu doar de intrare, ci și de dulciuri și-a schimbat părerea despre tatăl lui. Apoi a început să se gândească ce bine ar fi fost dacă ar fi luat mai multe pungi cu prăjituri, pentru că ar fi primit și mai mulți bani.

Când vom ajunge în cer și vom vedea răsplătirile lui Dumnezeu pentru aceia care au fost credincioși, chiar în lucrurile mici, privind la felul cum am trăit ne vom bucura pentru fiecare ocazie în care am ales să nu lăsăm sămânța durerii, cauzată de nedreptate, să producă amărăciune în pământul inimii noastre, ci am ales să iertăm și să biruim răul prin bine. Probabil că așa cum acelui copil i-a părut rău că nu a luat mai multe pungi, ne va părea rău că nu am ales să iertăm mai mult, iar a lucra fără să cântăm să o vedem ca pe o oportunitate de îmbogățire față de Dumnezeu. Dacă ai zile și evenimente în trecut care te terorizează și te paralizează să poți face ce trebuie, pentru că stârnesc o amărăciune veche în inima ta, prin credință, plecat înaintea crucii, dă-I Lui acele lucruri sau acea durere, și atunci Fiul te va face slobod, fiindcă El a plătit pentru libertatea pe care ți-o dorești, dar trebuie să o ceri și să o primești cu o inimă mulțumitoare.

Dacă faci parte din aceia care din cauza vreunei amărăciuni până acum nu ai luat o hotărâre de a-L urma pe Domnul Isus și simți înăuntrul tău dorința de a fi în relație bună cu El, poți să iei această hotărâre chiar acum. Dacă vezi în tine un interes pentru a-L căuta pe acest Dumnezeu Bun spre a te împăca cu El, trebuie să știi că El este Acela care ți-a dat această dorință în inimă, pentru că noi, ca oameni cu o fire veche care iubește păcatul, nu aveam dorința de a-L căuta pe Dumnezeu. Nu este nimic în viața ta despre care El să nu știe. El merge la înmormântarea fiecărei vrăbii ce cade la pământ, El știe numărul firelor de păr din cap și

cu atât mai mult este interesat în binele veșnic al sufletului tău. Dacă niciodată nu L-ai chemat pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor în viața ta mergi la rădăcina problemei și spune-I Domnului Isus că recunoști că ești un suflet păcătos, care orice ai face nu te poți salva singur și El îți va da iertarea, iar apoi îți va da o inimă nouă, care nu are rădăcini de amărăciune, cu dorințe noi, care te va face fericit.

Amin

34

BUCURIA

„Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic:
«Bucurați-vă!»“ Filipeni 4:4

Apostolul Pavel a fost unul din copiii Domnului care a suferit mult pentru credința în El și totuși a fost unul dintre aceia care a vorbit mult despre sentimentul bucuriei, menționându-l ca fiind „totdeauna“ posibil în Domnul. Cărarea pe care sufletul mântuit se poate bucura „totdeauna“ nu este străbătută de toți cei care poartă numele de creștini, pentru că face parte din umblarea prin credință. Cei care merg pe această cărare privesc mai mult la lumea care vine decât la aceasta. Oamenii știu și nici chiar jurnalele medicale nu ascund faptul că este mult mai sănătos să fii un om vesel și plin de bucurie, de aceea s-a ajuns la vorba care spune că „râsul este bun pentru inimă și pentru plămâni“. Această vorbă a apărut pentru că ei știu că atunci când râzi folosești de șase ori mai mult oxigen ca de obicei, și împreună cu râsul, care poate fi o expresie a bucuriei, vine o relaxare de stres. Lumea spune că cei care știu să râdă au o mai mare toleranță la durere și un mai bun sistem imunitar al trupului. Tot mai multe articole din ziar, din reviste, și tot mai multe cărți sunt dedicate problemei stresului, care în ultima vreme a luat proporții alarmante; acesta fiind cauzat atât de dificultățile vieții pe pământ cât și de dorința omului de a avea tot mai mult.

Stresul indică de multe ori lipsa de pace și fericire a omului care caută o fericire care să țină, dar de obicei o caută acolo unde

nu poate fi găsită, lăsând neexplorată adevărata și singura soluție la această problemă, care vine prin împăcarea omului cu Dumnezeu. Omul, în urma împăcării lui cu Dumnezeu, poate avea o fericire ce se manifestă printr-o bucurie neînțeleasă de oamenii de rând, numită bucuria mântuirii. Bucuria mântuirii nu se adresează doar problemei stresului, dar se merită să menționăm că nici o alifie sau tratament cosmetic nu face fața omului mai frumoasă decât bucuria, care schimbă și pune o lumină pe fața omului. După cum nimeni nu te poate face să te simți inferior fără să-i dai consimțământul, cel puțin înăuntrul tău, tot așa nimeni nu-ți poate lua această bucurie a mântuirii, care nu vine fără aprobarea ta.

Pentru că viața omului pe pământ este scurtă și plină de necazuri, așa cum ne spune Scriptura, cei firești caută bucurii artificiale care, ca un drog, le dă puțină fericire. Când omul ajunge să aibă de pe taraba lumii ceea ce a crezut că-l va face fericit, realizează că este tot neîmplinit. Apoi începe să caute acele lucruri care sunt ca o suzetă pentru copii în doze tot mai mari, pentru a menține aceste stări de bucurie care, pentru că vin din afară, nu țin. Mulți au căutat acest sentiment al bucuriei, care face omul fericit, în tot felul de locuri și lucruri, dar el poate fi găsit numai în Domnul Isus prin ceea ce El are de oferit pentru viața aceasta și pentru cea care urmează. Un fizician necredincios, cu numele de Voltaire, după ce a ajuns faimos, dar tot nefericit, a scris că ar fi fost mai bine să nu se fi născut. Jay Gould, unul din cei mai bogați oameni, când s-a apropiat de ceasul morții a spus că este cel mai mizerabil dintre oameni. Lordul Beaconsfield, care s-a bucurat de faimă și avere, a spus că tinerețea este o greșală, viața de adult o luptă și bătrânețea un regret. Acești oameni au în comun faptul că nu au găsit fericirea în ce au avut sau realizat pe pământ, fiindcă nu au căutat fericirea acolo unde ea poate fi găsită, adică în Dumnezeu, care poate și vrea să umple sufletul omului cu acest sentiment numit bucurie. „Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă

credința, pentru ca prin puterea Duhului Sfânt să fiți tari în nădejde!“ (Romani 15:13).

Pentru a ajunge la acest simțământ al fericirii, oamenii sunt gata să riște mult, să cheltuiască bani grei și timp, dar până când omul nu cunoaște bucuria de a fi un suflet cu păcatul acoperit și fărădelegea iertată, până când nu cunoaște bucuria de a lucra în via Domnului și de a fi folosit de El, nu are cum să știe ce înseamnă adevărata bucurie. De multe ori oamenii lipsiți de bucurie, chiar și dintre cei credincioși, sunt cei care nu-și pun toată inima în ceea ce fac. Bucuria este simțită atunci când faci ceva cu toată inima. Stresul este ceva ce ți se întâmplă, pe când bucuria este o emoție pe care o simți și o trăiești după felul în care primești și încurajezi anumite gânduri, după felul în care întreții diferite discuții, cât și după reușitele pe care le ai ca și lucrător al Domnului. Spre deosebire de fericirea artificială și trecătoare a lumii, bucuria celui mântuit vine în urma stării de pace și mulțumire dinăuntru lui. „Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește“ (Filipeni 4:12, 13).

Bucuria, cât și starea de a fi mulțumit, este ceva cu care trebuie să te deprinzi prin practică, pentru că numai așa poți cunoaște și simți beneficiile pe care le aduce. Sufletul celui credincios se bucură când se gândește unde a fost și unde este astăzi în Hristos; ce a avut și ce are acum în Hristos și se bucură gândindu-se la locul unde merge sufletul lui la sfârșitul drumului numit viață, datorită jertfei Domnului Isus. Când toate îți merg bine nu este greu să fii mulțumit, să fii vesel, prietenos și chiar cu chef de viață, dar numai acela care are nădejdea altor țărături poate să rămână în pace și să mențină „totdeauna“ această stare de bucurie launtrică care are la temelie promisiunile lui Dumnezeu. Iov, care a fost mult încercat, a numit aceste stări de a avea lumină înăuntru când afară este întuneric, stări când Dumnezeu îți dă cântări în noapte. Această stare de pace și bucurie în mijlocul furtunii,

neînțeleasă de omul de rând, stârnește mirare, iar această putere de a-ți putea păstra bucuria mântuirii este privită de cei de afară ca ceva de dorit. În necaz lumea aleargă la medicamente care calmează psihicul, pe când credinciosul are bucuria mântuirii care își face lucrarea începând de la nivelul duhului, unde Duhul Sfânt rodește și își răspândește influența binefăcătoare asupra minții, adică asupra sufletului, ca apoi și trupul să beneficieze de ea, arătând-o prin cuvinte, fapte și chiar prin expresia feței.

Ana, soția lui Elcana, care prin promisiune a primit de la Domnul pe fiul ei Samuel, este un bun exemplu al felului în care bucuria poate înlocui întristarea când te încrezi în Domnul. Găsim în Scriptură că Ana se ruga plină de întristare înaintea Domnului până când, după rugăciunea făcută, preotul Eli, care i-a înțeles durerea, i-a spus: „...Du-te în pace și Dumnezeuul lui Israel să asculte rugăciunea pe care I-ai făcut-o!“ (1 Samuel 1:17). Imediat, întristarea a dispărut de pe fața ei, pentru că a crezut că va primi ce a cerut. Bucuria a inundat-o înăuntru, ca apoi aceasta să fie văzută și afară. În acele clipe nu era nimic diferit în viața ei exterioară, dar ceva s-a schimbat înăuntrul ei în clipa când a crezut și s-a încrezut în bunătatea lui Dumnezeu care ascultă rugăciunea. „...Și femeia a plecat. A mâncat, și fața ei n-a mai fost aceeași“ (1 Samuel 1:18).

Prin rugăciune și încredere în Dumnezeu Ana găsisese secretul de a ajunge în posesia bucuriei. În Cuvântul Scripturii, ca niște diamante de mare valoare pe care trebuie să le scoți dintr-o mină, putem găsi promisiunile lui Dumnezeu făcute copiilor Lui, care pot întări și zidi încrederea noastră în Domnul. Această încredere se manifestă printr-un simț al bucuriei văzut și recunoscut de cei din jur ca o stare de fericire. Bucuria are un trecut, are un prezent, dar are un și mai strălucit viitor. În Psalmul 126, psalmistul își exprimă bucuria și veselia până la strigăte de bucurie când privește la felul cum Dumnezeu a adus înapoi pe prinșii de război și când se uită la faptul că Domnul va mai face astfel de eliberări. El se bucură privind la faptul că aceia care seamănă sămânța,

chiar dacă uneori cu lacrimi, vor strânge într-o zi snopi plini de veselie. „Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi, și de aceea suntem plini de bucurie“ (Psalmul 126:3). Când toți cei care cântă o cântare scot aceeași notă avem de-a face cu ceea ce în muzică se numește armonie, la fel, atunci când copiii Domnului se bucură de aceleași binecuvântări trăiesc într-o armonie numită și părtășie. Aceasta face parte din ceea ce bucură și întărește sufletele noastre cât timp mai suntem pe acest pământ, înainte de a ajunge acolo unde este casa bucuriei, adică în ceruri. „Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt“ (Romani 14:17).

Lumea din America folosește o expresie care spune: „Nu fi îngrijorat! Fii fericit!“, cu toate că au toate motivele să fie îngrijorați de ce-i așteaptă după această viață și nu au cum să fie fericiți pentru prea mult timp cu lucrurile care se găsesc sub soare. Copilul Domnului folosește și el astfel de cuvinte care spun: „Nu vă îngrijorați! Bucurați-vă!“, dar el are dreptul să trăiască la acest standard pentru că prin nașterea din nou a devenit copil al Marelui Împărat, care-i poartă de grijă până acolo că și perii capului îi sunt numărați. Fericirea este sentimentul pe care omul de rând îl trăiește cât timp toate îi merg bine, pe când bucuria mântuirii este simțământul unui suflet născut din nou, care și-a pus încrederea în Dumnezeu. Omul de rând se bucură de lucruri de nimic, care sunt trecătoare, pe când cel credincios se bucură de lucrurile ce nu trec. „Vă bucurați de lucruri de nimic, și ziceți: «Oare nu prin tăria noastră am câștigat noi putere?»“ (Amos 6:13).

Tot mai des apar cărți și reportaje intitulate: „Bucuria de a găti“, „Bucuria de a trăi“, „Bucuria plăcerilor“, „Bucuria de a fi părinte“, „Bucuria de a picta“ și multe altele ca și acestea, care au toate în comun faptul că sunt bucurii exterioare și trecătoare. Când creștinii au trecut prin mari persecuții nu li s-a spus să fie fericiți, ci li s-a spus să se bucure. Acest lucru era și încă mai este posibil indiferent de furtună. „Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită

în vremurile de apoi! În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări“ (1 Petru 1:5, 6). Bucuria Domnului este posibilă în vreme grea pentru că cel ce se încrede în Domnul știe că este în grija Aceluia care nu dă greș, și dacă trece prin necaz este pentru că El a văzut un beneficiu în acesta pentru sufletul lui, fie pentru acum, fie pentru răsplătirile din veșnicie. Este dorința Domnului Isus să umblăm pe pământ având bucurie înăuntrul nostru, dar El vrea mai întâi de toate să schimbe nu circumstanțele noastre, ci caracterul nostru. El vrea să ne schimbe pe noi în suflete care au această bucurie ce ne poate face cu adevărat fericiți.

Rămânerea noastră în Hristos este secretul pe care trebuie să-l cunoaștem și să-l aplicăm pentru a putea păstra această bucurie care nu depinde de circumstanțele văzute cu ochii de carne, chiar și atunci când suntem prigonți, când suntem acuzați sau chiar atunci când suferim pe nedrept. „Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri...“ (Matei 5:12). Un bun exemplu a ce înseamnă a păstra și a nu pierde această bucurie pe timp de furtună ne este dat de Pavel și Sila, care pentru credința lor în Domnul Isus au fost aruncați în temniță. „Temnicerul, ca unul care primise o astfel de poruncă, i-a aruncat în temnița dinăuntru, și le-a băgat picioarele în butuci. Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu; iar cei închiși îi ascultau“ (Fapte 16:24, 25). Chiar dacă în acele momente nu știau ce va urma în viața lor, ei cunoșteau planul bun al lui Dumnezeu pentru viitorul lor îndepărat și veșnic. Știau că suferința este parte din calea pe care au ales să meargă și s-au încrezut în Domnul, care face ca toate lucrurile să lucreze spre binele lor, chiar și atunci când pe moment nu înțeleg de ce se întâmplă ceea ce se întâmplă.

Privind atât la beneficiile imediate cât și la cele veșnice, Iacov ne îndeamnă să ne bucurăm când trecem prin necazuri. „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări“ (Iacov 1:2). După învierea Domnului Isus ucenicii nu

s-au mai încuiat de frica iudeilor, ci proclamau public credința lor într-un Isus înviat din morți. Când au fost prigonți pentru aceasta s-au bucurat. „Ei au plecat dinaintea Soborului, și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți, pentru Numele Lui“ (Fapte 5:41). Dacă ochii inimii lor ar fi fost îndreptați spre pământ și-ar fi pierdut bucuria, fiindcă privind doar la circumstanțe credința lor ar fi fost suprimată; apoi ar fi apărut nemulțumirea și cărtirea, iar bucuria ar fi dispărut. „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină“ (Ioan 15:11). Domnul Isus i-a prevenit pe ucenici că vor avea necazuri în lume și chiar de faptul că vor fi urâți, dar totuși El a spus că este posibil ca ei atunci, și noi astăzi să avem o bucurie deplină. Această stare de bucurie în necaz ce provoacă întrebări și chiar curiozitate între oamenii de rând, care încă nu au avut duhul trezit la viață, este efectul roadei Duhului care apare în cel născut din nou, roadă amintită de Apostolul Pavel în Galateni 5:22, 23: „Roada Duhului dimpotrivă este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege“.

Bucuria, care poate fi citită chiar și pe fața cuiva, este o stare de fericire și de mulțumire, de aceea trebuie să fie văzută și pe fețele noastre, chiar și atunci când dăm pentru lucrarea Domnului cu credință. „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău, sau de silă, căci «...pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu»“ (2 Corinteni 9:7). Bucuria, care este una din trăsăturile de caracter ale Domnului Isus, este prezentă nu numai când dăm, ci și atunci când primim binecuvântări de la Domnul care se îngrijește de nevoile noastre. „Am avut o mare bucurie în Domnul, că în sfârșit ați putut să vă înnoiți iarăși simțămitele voastre față de mine...“ (Filipeni 4:10). Bucuria pe care Domnul ne-o dă prin Duhul Sfânt nu se vede doar în lucruri mari, ci și în cele mici, iar când vedem că nu o mai avem este timpul să privim la începutul umblării noastre pe calea Domnului ca să vedem că

avem dreptul și datoria de a avea această roadă a bucuriei. Privind la timpul când am pășit pe calea Domnului putem vedea că din suflete care mergeam spre iad am ajuns, prin harul lui Dumnezeu, suflete mântuite, care merg, chiar dacă uneori prin necazuri, spre casa bucuriei, adică spre ceruri. „Și voi înșivă ați călcat pe urmele Mele și pe urmele Domnului, întrucât ați primit Cuvântul în multe necazuri, cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt“ (1 Tesaloniceni 1:6).

Când vrem să facem o lucrare pământească trebuie să ne întrebăm dacă se merită să o facem, ca nu cumva să ne pună în pericol sufletul prin a ne răpi bucuria de a umbla cu Domnul. Trebuie să luăm acest fel de decizii știind că întâi de toate trebuie să-L mulțumim pe Domnul și apoi, dacă mai rămâne loc și timp, pe cei din jur. Ca să nu-ți pierzi bucuria, știind că lumea are ca prioritate să primească, nu să dea, trebuie să privești la tot ce viața aceasta îți oferă pentru acum, ca la o haină foarte, foarte largă de iarnă pe care cu multă ușurință îi poți da drumul dacă cineva trage de ea, știind că important este ceea ce ai dincolo de această viață. Dacă îți cauți bucuria prin a-i mulțumi mai întâi pe oameni, trebuie să știi că urmărești o țintă care tot timpul își schimbă poziția, devenind tot mai greu și uneori chiar imposibil de atins. Acela care-și caută bucuria prin a-L mulțumi pe Dumnezeu poate atinge această țintă de a avea bucurie, pentru că Domnul nu se schimbă, și în același timp trebuie să nu uităm că omul nu are un iad sau un rai în care să te pună, pe când Dumnezeu le are pe amândouă.

Bucuria credinciosului este lipsită de frică pentru că știe că atâta timp cât el vrea, nimic nu-l poate despărți de dragostea lui Dumnezeu. „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie“ (Psalmul 23:4). Cel credincios, la fel ca și psalmistul știe că această bucurie care este văzută chiar și în afară este ceva care-l va însoți pentru totdeauna. „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele...“ (Psalmul 23:6). Un bine cunoscut scriitor cu numele de C. S.

Lewis și-a scris autobiografia în care a inclus schimbarea produsă în viața lui de faptul că și-a predat viața Domnului Isus și a dat acestei cărți numele: „Surprins de bucurie“. El a pus un accent deosebit pe faptul că bucuria mântuirii l-a surprins în mod plăcut și neașteptat atunci când a înțeles că ochii Domnului privesc asupra noastră, că noi avem valoare în ochii Lui și că nu trăim la voia întâmplării, ci Dumnezeu a trasat un drum specific și unic pentru fiecare dintre noi.

În timpul dregătorului Neemia și al preotului Ezra a fost citită Legea Domnului și dată porunca ca nimeni să nu mai plângă, ci dimpotrivă toți să se bucure înaintea Domnului. „...Ziua aceasta este închinată Domnului, Dumnezeului vostru; să nu vă bociti și să nu plângeți!...“ (Neemia 8:9). Porunca a fost dată pentru ca nimeni să nu fie mâhnit, ci în loc să plângă fiecare să se veselească, bucurându-se de Domnul și de întoarcerea lor la ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu care le-a fost citit. „...Ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră“ (Neemia 8:10). Bucuria Domnului devine tăria noastră când cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu și aflăm cine suntem în Hristos Isus și ce este pregătit pentru aceia care Îl iubesc pe El. Bucuria Domnului este de o tărie pe care nici prigoanele romane și nici temnițele inchiiziției nu au putut-o birui, pentru că ea vine de la o sursă de putere mai mare ca orice putere de pe pământ sau de sub pământ.

Untdelemnul bucuriei (Psalmul 45:7) mai este turnat și astăzi de Dumnezeu peste cei care primesc mântuirea, intrând astfel în bucuria Domnului. Este o bucurie care nu numai că îi face fericiți, dar îi face și tari, pentru că ei lucrează punându-și talanții în negoț privind prin credință la ziua când vor fi chemați să intre în bucuria Stăpânului. Este o plăcere să fii cu aceia care au ca tărie bucuria Domnului, pentru că ei nu sunt doar ceea ce lumea ar numi oameni pozitivi sau optimiști, ci sunt oameni care se bucură de viață, se bucură de tot ce Domnul le-a dat să lucreze, fiind astfel o inspirație pentru cei din jurul lor. Prietenia cu astfel de suflete

nu te golește de putere și nici nu te plictisește, ci dă prospețime zelului tău de-a face ceva pentru Domnul. A nu trăi cu bucurie viața pentru Dumnezeu nu este doar ceva care te lipsește de fericire, ci această stare, care ascunde nemulțumire și lipsă de credință, Îl provoacă pe Dumnezeu și invită în viața omului tot felul de lucruri nedorite. „Pentru că, în mijlocul belșugului tuturor lucrurilor, n-ai slujit Domnului, Dumnezeului tău, cu bucurie și cu dragă inimă, vei sluji în mijlocul foamei, setei, goliciunii și lipsei de toate, vrăjmașilor tăi, pe care-i va trimite Domnul împotriva ta...“ (Deuteronom 28:47, 48). Trist este faptul că de multe ori oamenii care niciodată nu au cunoscut bucuria mântuirii nu știu cum să o obțină, de aceea ei au nevoie să li se spună despre această bucurie nepieritoare și astfel să ajungă să Îl cunoască pe Acela care le-o poate da.

Omul aruncă lucrurile rupte și distruse, dar Dumnezeu este specialist în a lua duhul zdrobit al aceluia care se vede fără de merit și a cere îndurarea Lui ca să-i dea iertare și bucuria mânturii. Famenul etiopian, căruia evanghelistul Filip i L-a vestit pe Hristos, avea o sete după Dumnezeu și în smerenia unui suflet care vrea să asculte a primit cuvântul Domnului, ca apoi să ceară să fie botezat. „A poruncit să stea carul, s-au pogorât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen. Când au ieșit afară din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip, și famenul nu l-a mai văzut. În timp ce famenul își vedea de drum, plin de bucurie, Filip se afla la Azot...“ (Fapte 8:38-40). Roada frumoasă a bucuriei apare imediat în viața aceluia care a ajuns iertat de Dumnezeu, și cazul etiopianului mântuit nu a fost o excepție de la această regulă. Domnul Isus și aceia care sunt mântuiți se bucură împreună cu cerul întreg de fiecare suflet care vine la mântuire așa cum se bucură un păstor de o oaie pierdută, dar care a fost găsită. „...Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută“ (Luca 15:6).

Cum am ajuns mântuit? Eu am făcut ce am știu eu, iar Domnul Isus a făcut ce știe El să facă. Eu am știut să păcătuiesc

și Domnul Isus a știut să-mi pregătească o mântuire prin a muri în locul meu pe cruce. Harul Lui m-a ales și m-a întrebat dacă nu vreau să fiu și eu iertat de vina mea care mă pune în rândul celor lipsiți de bucurie. Bunătatea Domnului m-a întrebat dacă nu vreau și eu bucuria care vine de sus, care nu trece, ci rămâne în noi până când ajungem acasă cu adevărat. Eu am spus DA! Am primit darul nemeritat de mine, din partea Lui și râuri de apă vie au izbucnit în inima mea. Dar tu ce ai făcut cu chemarea Lui la pocăință care este o chemare la fericire? Dacă alegi să vii la El, Dumnezeu se va bucura de tine. „...Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine“ (Țefania 3:17).

Dacă vii la El, Îi vei face Lui o mare bucurie ca mai apoi să te facă El pe tine să simți bucuria mântuirii. El se va bucura de tine așa cum în pilda fiului risipitor tatăl s-a bucurat de întoarcerea fiului pierdut spre care a alergat ca să-l îmbrățișeze și să-i dea sărutul împăcării (Luca 15:20-24). Momentul în care omul intră pe ușa pocăinței și este născut de sus creează o mare bucurie nu numai în inima celui iertat și în inimile celor mântuiți (Luca 18:8-11), ci chiar în ceruri unde se face sărbătoare. „Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește“ (Luca 15:10). Zacheu L-a primit pe Domnul Isus cu multă bucurie (Luca 19:6). Nu ai vrea să-L primești și tu? Dacă faci acest pas al pocăinței El îți va da bucuria pe care lumea nu ți-o poate lua și vei intra în rândul celor mântuiți care slujesc Domnului cu bucurie. „Strigați de bucurie către Domnul, toți locuitorii pământului! Slujiți Domnului cu bucurie, veniți cu veselie înaintea Lui“ (Psalmul 100:1, 2).

Amin

35

PUTEREA SÂNGELUI

„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere.“ Efeseni 1:7, 8

De-a lungul veacurilor omul s-a întrebat de ce există atâtă durere pe pământ și a căutat să dea anumite explicații care uneori au luat forma legendelor, așa cum a fost legenda grecească a Pandorei, căreia pe lângă tot feluri de lucruri bune i s-a dat și o cutie pe care i s-a spus să nu o deschidă niciodată. Legenda spune că în momentul în care femeia cu numele de Pandora, care înseamnă toate darurile, din curiozitate a deschis cutia și din ea a ieșit, fără a putea fi pus înapoi, tot ce este rău astăzi în lume, lăsând în cutie doar nădejdea. Am ales să menționez această legendă, care în timp a devenit o metaforă a consecințelor neanticipate, nu doar pentru faptul că provoacă mintea la a gândi, ci și pentru că are în ea o oarecare reflecție din adevărata cauză a existenței nefericirii în lume. Adevăratul motiv pentru nefericirea omului este că primii oameni au călcat porunca lui Dumnezeu de a nu mânca din rodul pomului din mijlocul grădinii Edenului, și odată ce prin neascultare păcatul a intrat în lume acesta a adus cu sine consecințele care produc durere și chiar moarte.

Aproape două milioane de oameni care sunt astăzi în închisorile Americii sau în stare de libertate preventivă ne aduc aminte că

păcatul are și astăzi efectul dorit de vrăjmaș. Aceștia sunt numai câțiva din aceia care merită să fie în acel loc, pentru că ei au fost prinși și dovediți vinovați, pe când alții au scăpat deocamdată, dar nimeni nu scapă de ziua socotelilor înaintea scaunului de judecată a lui Dumnezeu. Când ochii se murdăresc de păcat, mintea devine murdară, iar inima murdară nu are cum să-I fie plăcută Domnului și nici nu poate oferi ceva care să-I placă Lui până ce nu se face o ispășire de vină. Dumnezeu cel Adevărat, care nu este capricios ca zeii închipuiți ai grecilor, ci plin de milă și bunătate, i-a făcut de cunoscut omului că va veni o zi când sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui care a ispitit și înșelat pe Eva în Eden.

Metoda de restaurare a omului, aleasă și acceptată de Dumnezeu, a fost ca pentru vina lui să fie făcută o plată în sânge, pentru că conform decretului ceresc, care nu suferă vreodată modificări, „fără vărsare de sânge nu este iertare“. Prin acest plan de salvare El a arătat că este un Dumnezeu care nu numai că are puterea de a crea, ci are și puterea de a rămâne în control. Cuvântul sânge produce în mulți oameni fiori ciudați, și unii, care nu sunt obișnuiți să vadă sânge, experimentează o oarecare așa zisă „înmuieră a picioarelor“ când îl văd, iar unii chiar cad în leșin când văd sânge. Sânge la locul unui accident sau chiar sângele unui animal, ca cel al unui miel, stârnește mila omului sensibil și cred că Abel a avut o astfel de senzație când a adus primul miel ca jertfă Domnului. Prin sângele unui astfel de miel recunoaștem că o viață a încetat, și chiar de la început jertfa de sânge a avut menirea de a ne arăta cât de distructiv este păcatul, fiindcă cere o astfel de plată dureroasă.

Mii și mii de animale sacrificate ca jertfă de către preoți produceau un amalgam de simțuri în inimile israeliților care veneau la închinare în templu. Simțul milei creat de priveliștea sinistă a acelora care erau mânjiți cu sângele turmelor de animale junghiate era amestecat cu simțul bucuriei de a oferi ceva Domnului, de a asculta de El și de a fi eliberat de vină. Toate acestea arătau felul în care Dumnezeu avea să facă posibil ca vina omului să fie

plătită o dată pentru totdeauna prin sângele Mielului fără cusur a lui Dumnezeu, prin care Cel nevinovat a plătit pentru cei mulți și vinovați. Unii spun că nu suferă să audă așa de mult despre sânge, dar de fapt este păcatul nostru, de aceea ar trebui să ne producă dezgust, fiindcă datorită lui vărsarea de sânge a devenit necesară. Sângele legământului cel nou este sursa de putere și armă de apărare pentru fiecare credincios care duce luptele Domnului.

Legământul „Sângelui“ este un legământ care-și are originea în tezaurul cerului, unde sunt bogățiile harului, și a fost parte din ceea ce a fost hotărât la sfatul Sfintei Treimi cu privire la răscumpărarea omului. Într-un legământ, la fel ca și într-un contract, are loc o înțelegere în care doi sau mai mulți se angajează să îndeplinească condițiile numite de legământ. În acest legământ, Dumnezeu Tatăl a acceptat și dat un Înlocuitor care să ia locul omului ce trebuia să fie pedepsit pentru călcarea poruncii date de Dumnezeu. Dumnezeu Fiul a vrut să facă voia Tatălui și a acceptat să îmbrace trup de om ca să devină Răscumpărătorul omului, plătind datoria păcatului omenirii cu sângele Său nevinovat. Nici un om nu cunoaște în întregime prețul sângelui Mielului lui Dumnezeu, pentru că noi, care cunoaștem lucrurile în parte, nu știm cât de mare a fost durerea Tatălui care Și-a văzut Fiul chinuit și omorât ca un răufăcător.

Cunoaștem puterea eliberatoare de vină a acestui sânge care vorbește mai bine ca sângele lui Abel, fiindcă nu strigă răzbunare, ci iertare. Ca parte din acest Legământ al Sângelui, Dumnezeu Duhul Sfânt a fost și este Acela care deschide ochii inimii omului ca să vadă cât este de păcătos, ca apoi prin pocăință în meritul sângelui sfânt acel suflet să fie născut din nou. Oamenii fac tranzacții în bani, în aur sau în alte metale prețioase, în pietre scumpe sau în bunuri materiale, dar în ceruri singura tranzacție acceptabilă ca plată de răscumpărare este sângele, fiindcă conform decretul divin „fără vărsare de sânge, nu este iertare“. „Și, după lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare“ (Evrei 9:22). Când Legea dată prin Moise era în

vigoare, sângele avea un rol important în lucrările care se desfășurau conform Legii levitice. „De aceea și întâiul legământ n-a fost sfințit fără sânge. Și într-adevăr, Moise, după ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sânge de viței și de țapi, cu apă, lână stacojie și isop, a stropit cartea și tot norodul, și a zis: «Acesta este sângele legământului, care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi. De asemenea, a stropit cu sânge cortul și toate vasele pentru slujbă. Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare»“ (Evrei 9:18-22).

Călcarea poruncilor lui Dumnezeu era marcată în viața poporului și chiar în viața individuală a fiecărui israelit de vărsarea sângelui de animale, care printre altele avea menirea să le arate cât de gravă era fapta lor și îi învăța să caute o protecție de sub vina care atrăgea pedeapsa lui Dumnezeu. Moise a stropit cu sânge cartea Legii și prin credință astăzi vedem cum sângele Mielului a stropit Scriptura, care luminează drumul pașilor noștri. Capacul ispășirii, toate vasele folosite în slujbă de preoți, cortul și chiar tot norodul a fost stropit cu sânge, care simboliza sângele care avea să fie vărsat la Golgota de Mielul lui Dumnezeu, sânge care avea să aducă răscumpărare sufletului și chiar protecție peste tot ce are cel credincios. Fără acest sânge al Mielului mânia lui Dumnezeu ar veni peste omul păcătos așa cum s-a năpustit peste întâii născuți din Egipt în noaptea când au sărbătorit Paștele după porunca Domnului, de aceea cel care stă astăzi sub protecția acestui sânge prețios este în siguranță.

Moise a înmuiat planta de isop în sânge, apoi a stropit toate lucrurile, sfințindu-le, dar sângele Domnului Isus este aplicat nu cu o plantă de isop, ci credința este cea care face acest lucru de sfințire. Toate ceremoniile împreună nu pot șterge nici măcar un singur păcat, ci doar puterea sângelui lui Hristos poate face această ispășire. Chiar și în timpul lui Moise sângele jertfelor acopereau doar pentru un timp vina, dar sângele Domnului Isus șterge vina cu desăvârșire. Este sângele a cărui merit și putere

ne-a deschis drumul spre a ajunge înaintea altarului lui Dumnezeu, unde îi putem aduce o închinare în duh și adevăr. Acest sânge care ne dă nevinovăția înaintea Tatălui atinge întreaga noastră viață. Folosind meritul Lui, Duhul Sfânt seacă dorințele rele și încurajează ce este bun și plăcut înaintea Domnului, făcând posibil ca virtuți noi să se dezvolte în omul cel nou. Prin sângele Lui avem iertarea după bogăția harului Său și iertarea aceasta nu doar ne scapă de iad, dar și restaurează relația de prietenie cu Dumnezeu. Atingerea sufletului nostru de către acest sânge ne face să simțim bunătatea Lui și aduce în noi o stare de căință pentru vina care a făcut necesar ca Mielul lui Dumnezeu să pătimească.

Sângele scump al Domnului Isus a plătit răscumpărarea noastră nu lui Satana, ci dreptății lui Dumnezeu care spune că plata păcatului este moartea și fără de vărsare de sânge nu este iertare. Dacă un președinte de țară i-ar grația dintr-o dată pe toți criminalii din închisori, dându-le drumul în societate, creând un pericol pentru public, în scurt timp poporul l-ar înlocui pe acel președinte, de aceea nu trebuie să fie un lucru de mirat pentru noi că Dumnezeu, care este Dreptate, nu doar iartă vina celui păcătos, ci El cere o plată pentru păcat. Primul Adam ne-a transmis fiecăruia dintre noi un cod genetic spiritual corupt, pe lângă care am mai adăugat vina păcatelor noastre, iar răscumpărarea de sub această datorie de vină a fost făcut prin moartea și sângele celui de-al doilea Adam care nu a avut o vină a Lui. „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“ (1 Petru 1:18, 19). Prin meritul acestui sânge sfânt avem tot ce e bun, iar fără el nu avem și nu primim nimic, pentru că noi nu merităm nimic bun.

Ca să vezi ce putere are acest sânge al Mielului trebuie să privești la ce a făcut în viața ta, dacă ești un suflet mântuit, precum și la ce a făcut în viața altor suflete mântuite. Acest sânge

prețios a avut și are puterea de-a face pace între omul păcătos și Dumnezeu Sfânt prin a-l ridica pe om din păcat și a-l îmbrăca cu haina neprihănirii lui Hristos. Puterea acestui sânge a adus darul mântuirii și viață veșnică acelor care au privit la Hristos pentru a fi salvați, așa cum israeliții mușcați de șerpii înfocați din pustie au privit la șarpele de aramă înălțat pe o prăjină de către Moise ca să fie vindecați. Arama, care rezistă la foc, vorbea fără cuvinte despre judecata care avea să cadă asupra Fiului lui Dumnezeu, iar simbolul șarpelui pe o prăjină a devenit un simbol folosit în domeniul farmaceutic, pentru că simbolizează cura de vindecare a bolilor. Copiii Domnului îl biruiesc pe cel rău și chiar puterea păcatului care caută să le îmbolnăvească sufletul prin sângele Mielului. Domnul Isus este asemănat cu un Miel, pentru că numai un miel se lăsa să fie junghiat, așa cum Domnul Isus S-a lăsat pe mâna oamenilor care L-au răstignit și L-au omorât. „Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura“ (Isaia 53:7).

Tot acest plan care a decurs cu precizie după planul făcut în eternitate și toată această suferință prin care a trecut Domnul Isus a fost motivată de dragostea Lui pentru noi, ca prin răscumpărare să devenim ai Lui, și fiind ai Lui să petrecem veșnicia acolo unde va fi El. Menționarea sângelui Domnului Isus nu ofensează în nici un fel pe cel cu adevărat credincios, pentru că știe că este meritul prin care a fost eliberat din starea de rob al păcatului și a primit nu numai puterea de trăi curat, dar este meritul prin care a primit darul vieții veșnice. Vărsarea sângelui Lui prețios la Golgota nu a fost un accident sau un incident, ci a fost parte din desfășurarea planului de mântuire prin care omul păcătos poate ajunge să fie socotit neprihănit. „Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu“ (Romani 5:9). Dependența noastră de călăuzirea Duhului Sfânt și de felul cum folosim puterea sângelui Mielului ca armă de apărare și de cucerire este

cea care poate face viața noastră o viață de biruitori, nu de biruiți. Puterea și efectul acestui sânge fără de care nu am putea fi răscumpărați este ceva la care e bine să cugetăm, așa cum un războinic își verifică armele cu care se apără și cu care atacă.

Primele animale sacrificate din pieile cărora Dumnezeu a făcut haine primilor oameni, jertfa adusă de Abel, jertfa adusă de Noe din animalele curate, după ce a fost salvat de potop, jertfa cerută lui Avraam pe Moria, jertfa mielului Pascal când israeliții au ieșit din Egipt, jertfele cerute de Legea dată prin Moise, toate arătau că avea să fie jertfit un Miel deosebit, a cărui sânge va plăti odată pentru totdeauna vina păcatului omenirii în dreptul fiecărui suflet care cere și acceptă darul iertării lui Dumnezeu. Toată învățătura Legii cu privire la jertfe și sânge prevestea această jertfă desăvârșită de sânge nevinovat care a fost pusă pe altarul lui Dumnezeu (Apocalipsa 8:3) pentru a rezolva problema păcatului odată pentru totdeauna. Dumnezeu i-a arătat lui Moise, când a petrecut timp cu El pe munte, cum să facă lucrurile care aveau să fie folosite pentru aducerea jertfelor de sânge, dar acea lucrare a fost o lucrare temporară. Ei fac o slujbă, care este chipul și umbra lucrurilor cerești după porunca primită de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă cortul: „Ia seama“. I s-a zis, „să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte“.

Altarul din cortul întâlnirii, care mai târziu a ajuns să fie înăuntrul templului zidit de Solomon, făcea parte din ceea ce Scriptura numește umbra lucrurilor viitoare și cu toate că nu erau jertfe desăvârșite, israeliților li se cerea să le trateze cu mare atenție și respect. „Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire. De aceea am zis copiilor lui Israel: «Nimeni dintre voi să nu mănânce sânge...»“ (Leviticul 17:11, 12). Prin sânge se făcea ispășirea poporului în vremea lui Moise și tot prin sânge, dar sânge sfânt. S-a făcut ispășirea pentru sufletele care alcătuiesc norodul sau Biserica Domnului Isus, când El a intrat în locul Preasfânt cu

acest preț de sânge, unde a făcut ispășirea pentru păcătoși. „Și a intrat, odată pentru totdeauna în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică“ (Evrei 9:12). Când călătorești cu trenul, dacă ai biletul corespunzător poți ca să stai liniștit, pentru că conductorul va privi la bilet, îl va verifica și, chiar dacă nu spune nimic altceva, după ce ți l-a cerut la control el va valida dreptul pe care-l ai de a fi în acel tren. Biletul nostru spre cer este sângele Domnului Isus, care a deschis ușa harului prin care omul este iertat și născut din nou ca să poată intra și moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Nimeni nu este prea rău să nu poată fi curățat prin acest sânge și nimeni nu este destul de bun ca să nu aibă nevoie să fie curățat de acest sânge prețios. Nu prin fapte bune, nu prin ceremonii bisericești sau jertfe de vreun fel, nu prin mijlocirea unor oameni, ci numai prin sângele prețios al Domnului Isus omul poate să scape de orice vină și să primească intrarea în ceruri.

Dacă trecând din viață ai fi întrebat de ce crezi că ai dreptul să intri în cer, ce ai spune? Singurul răspuns bun este că Domnul Isus Hristos a murit în locul tău și a plătit vina păcatului tău cu sângele Lui prețios. Ce preț are pentru tine sângele Domnului Isus? „Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte“ (Apocalipsa 12:11). Când l-ai cerut ultima oară protecție și când ai stat ultima oară la masa Lui ca în mod simbolic prin rodul viței să te împărtășești din meritele Lui și să vestești prin aceasta moartea Lui? „Tot astfel după ce au mâncat, a luat paharul și li l-a dat, zicând: «Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi»“ (Luca 22:20). Domnul Isus a inițiat această lucrare și dat poruncă ucenicilor Săi, care formează Biserica Sa, ca să facă această lucrare până când va veni El, când din nou vom bea din acest rod al viței în Împărăția lui Dumnezeu.

Neglijarea acestei lucrări de a sta la masa Domnului, care include o vreme de cercetare, este motivul pentru care mulți dorm spiritual și sunt bolnavi, pentru că mulți privesc la ce Domnul a

spus să facem ca la ceva care trebuie să adăugăm la lista lucrurilor pe care le facem, în loc ca acestea să fie cele dintâi lucruri pe care le facem. Dumnezeu nu doar îți spune omului nu face cutare lucru, ci El spune și ce să faci ca să poți avea o legătură îndeaproape cu El, ca între Tată și fiu, sau ca între Tată și fiică. El nu doar ne spune să lăsăm obiceiurile rușinoase, ci ne învață să trăim după îndemnurile Duhului care sunt viață. Pentru aceasta a rânduit să avem cuvântul Scripturii care se adresează oricărei situații din viața noastră, ca astfel să nu ne aflăm că ieșim de sub protecția acestui sânge care împreună cu Duhul Sfânt și Cuvântul Scripturii are putere de sfințire în viața noastră.

Când au apărut aparatele VCR, folosite pentru casetele video mari, majoritatea aveau un ceas care de cele mai multe ori indica aceleași cifre, din cauză că posesorul aparatului nu-și făcea timp să citească manualul aparatului ca să învețe cum să potrivească ceasul electronic. Mulți tratează Scriptura la fel, și nu citesc acest manual pentru suflet, de aceea nu știu să trăiască viața cu folos pentru Dumnezeu, deoarece nu cercetează să vadă în această carte ce este plăcut înaintea Domnului (Efeseni 5:10). Cuvântul Scripturii este scris într-un mod simplu și ușor de înțeles nu doar de cărturari, ci și de necărturari și ne-a fost dat în primul rând nu pentru valoarea Lui istorică, ci pentru a-L aplica în viața noastră. „Legea Domnului este desăvârșită, și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor“ (Psalmul 19:7).

Am văzut și am recunoscut împlinirea acestui verset în mulți credincioși care poate nu au multă școală, dar au cunoscut cuvântul Scripturii, de aceea vorbesc și se poartă cu multă înțelepciune. Lumea spune că frumusețea exterioară are valoare, iar lipsa ei înseamnă lipsă de valoare, dar Dumnezeu privește la frumusețea dinăuntru, iar la aceasta nu se poate ajunge decât prin lucrarea de sfințire, care curăță casa sufletului nostru și deschide templul în care Duhul Sfânt vrea să-L proslăvească pe Dumnezeu. Naziștii au vrut să separe și să formeze o rasă de oameni fără cusur tru-

pesc, cum ar fi mărimea urechii, lungimea palmei împreună cu alte măsurători de acest fel, și oricine vroia să facă parte din organizația SS avea geneologia familiei verificată până la anii 1700, iar în cazul ofițerilor și mai departe, ca nu cumva să facă parte din poporul evreu. Dumnezeu nu selectează după astfel de criterii care ne-ar exclude pe mulți dintre noi, ci cheamă la mântuire pe oricine vrea să bea din apa vieții. „Și cântau o cântare nouă, și ziceau: «Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea: căci ai fost jungheat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și din orice neam»“ (Apocalipsa 5:9). Orice înseamnă oricine și această categorie mă include și pe mine și pe tine. „...Cine vrea, să ia apa vieții fără plată!“ (Apocalipsa 22:17).

Când pescarul scoate un pește din apă, practic îl scoate dintr-un mediu perfect de viață pentru el, și odată scos afară peștele moare. Acela care este căutat și pescuit prin metodele folosite de dragostea lui Dumnezeu este scos din marea morții de păcat în care zace lumea la o viață frumoasă, trăită cu folos veșnic, lucru devenit posibil numai în meritul sângelui Domnului Isus Hristos. Ai tu viață din Hristos în meritul acestui sânge prețios? Oferta este deschisă și astăzi. Ea spune: „Cine vrea!“, așa că dacă vrei poți să-I ceri și El va șterge toată vina ta. Prin Cuvânt și prin cârmuirea Duhului Sfânt te va însoți zi de zi, până în clipa când vei ajunge în casa Tatălui, unde te vei bucura împreună cu toți aceia a căror vină a fost ștearsă prin meritul sângelui sfânt al Mielului lui Dumnezeu, la ospățul pe care l-a pregătit.

Amin

36

EVOLUȚIONIȘTI

„Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viață, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.“ Ioan 3:36

Îmi aduc și acum bine aminte de orele de ateism din timpul școlii generale, la care, sub presiunea aplicată în mod selectiv asupra elevilor de către profesorul de istorie, am fost chemat să particip și eu în zilele de duminică, când familia mea mergea la casa de rugăciune. Îmi amintesc de orele de istorie în care eram mereu pisați cu învățătura despre maimuța antropoidă, care ni se spunea că este strămoșul omului. Toate acestea aveau ca scop să mă convingă pe mine și pe alții ca și mine, care ne trăgeam din familii de credincioși, că nu există Dumnezeu. În acea vreme nu înțelegeam așa de bine de ce se depune atâta efort pentru a ne convinge că nu există Dumnezeu și nici nu înțelegeam că de fapt forțele întinericului erau la lucru, având ca scop să ne facă pe noi, niște tineri în prag de adolescență, să nu credem în Acela care a făcut omul după chipul și asemănarea Sa. Batjocurile ce ne-au fost adresate nouă, copiilor de credincioși, în anii de liceu au avut ca scop zdrobirea credinței noastre, care și așa era foarte firavă pentru că iubeam păcatul, și astfel necrezând în Fiul să nu ajungem să primim darul vieții veșnice și mânia lui Dumnezeu să rămână peste noi.

Mai târziu am văzut cum același vrăjmaș, care de data aceasta, în cazul meu, nu mai vorbea românește, a făcut din majoritatea

campusurilor universitare un loc în care prin învățătura despre evoluție a căutat și încă mai caută să distrugă credința tinerilor creștini izolați de părinți și de biserica în care poate au crescut. Tot mai mult cărțile de științe naturale din școli, cu excepția școlilor creștine, conțin minciuni otrăvitoare pentru aceia care stau în bănci ca să fie învățați. Nu degeaba a spus Hitler: „Lasă-mă să controlez cărțile de educație școlară și am să controlez statul.” Adolf Hitler a crezut în evoluție, de aceea a privit la anumite rase de oameni ca fiind inferioare și a crezut că îi revine lui sarcina de a le șterge pe acestea de pe fața pământului, dar Dumnezeu a fost de altă părere.

Profesorii care predică evoluția, numită și evanghelia Satanei, caută să-i învețe pe studenți nu cum să gândească, ci îi învață să accepte ce le spune și face aceasta uneori prin întrebări de examinare șiret ticluite, ca de exemplu: „Crezi că evoluția omului a ajuns la capăt?” Dacă studentul spune DA, de fapt spune că el crede că omul a fost într-un proces de evoluție, iar dacă spune NU, înseamnă că el crede că omul continuă să evolueze mai departe. Sondajele de informare publică arată că 75% din copiii credincioșilor își pierd credința în Dumnezeu pe parcursul unui singur an de colegiu. Este foarte trist, dar am văzut în repetate rânduri cum această tactică a vrăjmașului de a propaga ideea evoluției a făcut din tinerii care au mers la școală cu rezerve spirituale slabe și în același timp cu o oarecare sete după păcat oameni a căror credință a fost strivită la pământ cu mare ușurință. Învățătura care promovează ideea evoluției este una din minciunile diavolului cumpărată de cei care ar dori să nu existe Dumnezeu, din dorința de a nu fi răspunzători în fața unei autorități spirituale Supreme.

A crede în evoluție înseamnă a spune că nu crezi într-un Dumnezeu Creator, care a întocmit lumina și a făcut întunericul (Isaia 45:7), care a făcut pământul, omul, cerurile și oștirea lor. „Eu am făcut pământul, și am făcut pe om pe el; Eu cu mâinile Mele am întins cerurile, și am așezat toată oștirea lor”

(Isaia 45:12). Ziditorul ne-a lăsat o așa de măreață lucrare a mâinilor Lui încât în cuvântul Scripturii îi numește pe aceia care spun că El nu există oameni lipsiți de minte, așa că a crede în evoluție este o nebunie. „Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!»” (Psalmul 14:1); (Psalmii 10:4 și 53:1). Evoluția se aseamănă cu jocul cu jumătăți de nucă goale, care sunt sucite și răsucite repede pe o masă spre a crea confuzie celui care încearcă să afle sub care dintre ele este un bob de porumb, dar jocul evoluției, care este jocul Satanei, este și mai înșelător. Geologia, antropologia și biologia sunt folosite de cel rău într-un astfel de joc, cu precizarea că sub una din ele se află adevărul cu privire la evoluție. Geologul crede că antropologul are evidența necesară, iar antropologul crede că biologul deține această evidență a evoluției, când de fapt niciunul dintre ei nu o are, pentru că evoluția nu a existat și nu poate fi dovedită, dar este acceptată ca fiind singura alternativă la teoria de a crede într-un Creator.

Teoria Evoluției este teoria pe care diavolul o oferă ca pe o pilulă, ce se consideră a fi ușor de înghițit, aceluia care în fața evidenței complexe a creațiunii vor să-și închidă ochii în așa fel încât să vadă numai ce ei vor să vadă, din cauză că nu vor să recunoască că un Creator a făcut tot ce vedem cu microscopul, cu telescopul sau cu ochiul liber. Este o pilulă care, ca și un sedativ, calmează conștiința unui astfel de suflet răzvrătit, dar numai temporar, pentru că în clipele de dinainte de a se despărți sufletul de acest ambalaj numit de noi trup fizic, ochii celui care acceptă o astfel de pilulă i se deschid ca să vadă lumea care nu va trece, a lucrurilor și ființelor spirituale. Dintr-un efort disperat de a-L face pe Dumnezeu anonim, de parcă ar fi imuni adevărului, când vorbesc despre modul cum s-a ajuns la ceea ce vedem astăzi cu ochii pământești, cei ce susțin teoria evoluției folosesc mult cuvinte ca și: coincidență, șansă, mod progresiv, selecție naturală, evoluat sau supraviețuire.

Evoluționiștii dau o explicație superficială în ce privește răutatea și agresivitatea ce se găsește în oameni, spunând că se

datorează dorinței naturale de supraviețuire a speciei, dar teoria lor nu are nici o explicație pentru a justifica bunătatea umană, într-o măsură mai mare în unii și într-o măsură aproape neglijabilă în alții, care este parte din caracterul omului. Cei ce cred în evoluție își „înțepenesc grumazul“, cum spune Biblia, refuzând ideea supranaturalului, închizând în mintea lor posibilitatea existenței unui Creator. Totuși, evidența complexității biologice dovedită de știință face din tot mai mulți atei oameni care ajung să fie convinși că există o înțelepciune creatoare fără de care, așa cum a spus fizicianul Einstein, Universul nu are sens.

Este bine ca de la început să definim ce înseamnă evoluție, fiindcă cuprinde mai multe categorii și poate fi un termen alunecos. Avem ceea ce oamenii numesc, fără să aibă nici o evidență, evoluția cosmică, conform căreia unii spun că acum vreo 20 de miliarde de ani printr-o explozie numită BIG BANG a început Universul, acel punct fiind, spun ei, punctul de origine a timpului, a materiei și a spațiului. Ei susțin că din ceva ce ar fi putut fi de mărimea unui singur punct pe o pagină de hârtie s-a început și s-a ajuns la Universul pe care-l vedem astăzi și care continuă să se extindă. Teoria evoluției presupune că acest BIG BANG, adică marea explozie, va avea loc din nou, așa după cum are loc tot la vreo sută de miliarde de ani, când din nou, de data aceasta în sens opus, Universul va ajunge să fie comprimat în mărimea unui punct însemnat pe o coală de hârtie.

Evoluția chimică este cea care presupune că hidrogenul și ceva heliu a fost sursa creerii unor alte elemente chimice mai complexe, care se găsesc în tabelul lui Mendeleev, cu care ne-am luptat majoritatea din noi să-l învățăm în clasele de liceu. Teoria evoluției continue a stelelor este următorul tip de evoluție despre care se vorbește în lumea științei oarbe, și cu toate că se estimează că sunt destul de multe stele, încât fiecare om de pe pământ să poată avea două trilioane de stele ale lui (2 000 000 000 000), această teorie susține că toate au avut ca sursă acel punct comprimat. Nici un om nu a văzut cum se formează o stea, ci doar au fost

observate vreo treizeci de stingeri de stele numite Nova sau Supra-Nova. Apoi avem ceea ce omul numește evoluție organică, care cuprinde teoria despre originea vieții, și evoluționiștii spun că vine din ceva ce nu a avut viață. În categoria următoare avem ceea ce în lumea științei se numește macroevoluție, care spune că un anumit tip de animal în timp se schimbă într-un alt tip de animal, deși nimeni nu a văzut o astfel de schimbare și conform acestui principiu se crede de exemplu că ceea ce noi astăzi numim un câine viu care latră a fost acum cinci miliarde de ani o piatră.

Cel de-al șaselea fel de evoluție numit de lumea științei microevoluție de fapt nu este o evoluție, ci este producerea artificială a unei schimbări de soi sau rasă, prin care poate fi observată o trecere de la un fel de plantă sau animal la un alt fel de plantă sau animal, ca și când doi pomi sau trandafiri sunt altoiți ca să formeze un nou tip de trandafir, sau așa cum în laborator din albină de casă și cea sălbatică s-a ajuns la o nouă specie de albină. În același mod s-a ajuns la rase de cai, de porci, de oi sau în cazul legăturii dintre cal și măgar s-a ajuns la ceea ce este cunoscut astăzi cu numele de catâr. Microevoluția nu adaugă și nu crează, ci doar selectează anumiți pini din codul genetic spre a forma un nou fel de cod genetic alcătuit din compoziția parțială a două sau mai multe coduri genetice. Primele cinci feluri de evoluție amintite sunt acceptate numai prin închipuire, pentru că sunt doar presupunerea unui lanț de evenimente prin care de la nimic s-a ajuns la o piatră, apoi la o supă chimică înfierbântată care a dus la formarea unei bacterii, ca apoi, fără să mai amintim milioane de faze, să se ajungă la om, la o banană sau la un vultur.

Evoluționiștii spun că acum 20 de miliarde de ani a avut loc explozia pe care o numesc Big Bang, că Terra cu condiții prielnice pentru viață s-a format acum 4,6 miliarde de ani dintr-un bulgăr de lavă incandescentă care s-a răcit, că viața a apărut pe Terra acum 3 miliarde de ani și că omul a început să evolueze acum 3 milioane de ani. Tot ei susțin că a fost nevoie de milioane de ani ca să se ajungă la o celulă vie, care să funcționeze în modul

înțeles de noi astăzi. Ei spun că o astfel de celulă a ajuns la existență printr-o variație intermitentă a diferitelor condiții care au dezvoltat-o în ceva tot mai complex. Ei susțin că o astfel de celulă, care are un număr de 10 miliarde de atomi înmulțit cu 10 miliarde de atomi, a ajuns ca prin miliarde de schimbări unice și specifice să formeze o celulă vie, care să funcționeze după un cod de instrucțiuni înregistrate în ea însăși.

Darwin a popularizat ideea că ceea ce vedem azi sunt lucruri care s-au creat de la sine, evoluând de la simplu la complex și de la o stare de haos la armonie între elemente și specii. Evoluția speciilor, cum și-a numit el teoria, pe vremea când nu se cunoștea nimic despre codul genetic, a dat de un pod pe care nu l-a trecut niciodată, pentru că nu există celule primitive, ci doar astăzi, datorită păcatului, există celule care nu se mai reproduc în mod identic, ducând astfel printre altele la ceea ce numim cancer. Dacă mergi în pădure și ridici o piatră mare sau tragi de un lemn uscat se poate să vezi sute și chiar mii de găze sau larve și se știe că 95% din ce are viață pe Terra sunt găze sau insecte. Fiecare din aceste insecte sunt create de un Creator. Toate au un aparat digestiv și fiecare are un mecanism după care acționează. Ele nu pot digera lemnul pe care-l mănâncă, ci au alte vietăți mici în stomacul lor care transformă acel lemn în celuloză. Aceste două tipuri de creaturi nu pot exista una fără cealaltă.

Conform teoriei evoluției, care a evoluat prima? Niciuna, pentru că singura explicație este că au fost create de Dumnezeu în același timp. Lumea care refuză să accepte ideea existenței unui Creator încearcă să separe știința de religie, implicând ideea că evoluția este parte din știință. Este de netăgăduit că au fost descoperite oase de dinozaur care până acum câțiva zeci de ani purtau numele de balauri și dragoni, oase care măsoară până la 15 metri lungime, dar ele nu au milioane de ani vechime, ci doar aproximativ 4400 de ani, din timpul potopului lui Noe. Aproximativ 75% din suprafața Terrei este acoperită de ape și cu toate că doar 10% a fost explorat, omul, care este așa de limitat în ceea ce

cunoaște, susține că nu există Dumnezeu. În lumea oamenilor de știință se spune cu privire la computere că dacă schingiuești și mutilezi destul de mult timp o bancă de informație, aceasta ajunge să-ți spună ceea ce vrei să auzi. În mod identic, ignorând dovezile creației, evoluționiștii încearcă să facă un astfel de lucru privind doar la informația care le susține teoria, negând restul. Dacă-i spui unui profesor evoluționist că Dumnezeu a făcut pământul așa cum îl cunoaștem noi, acum șase mii de ani, ar spune că este imposibil și s-ar putea să te întrebe imediat: „Cine L-a făcut pe Dumnezeu?“, însă aceeași persoană este gata să creadă că acum 20 de miliarde de ani din nimic a apărut un punct care învârtindu-se repede într-o atmosferă incandescentă a explodat într-un Univers maiestuos. Un astfel de evoluționist este gata să râdă de ideea că toate speciile de câini aflate azi pe pământ au provenit din doi câini care au fost în corabia lui Noe, dar sunt gata să creadă că acești câini au provenit din ceva care cu miliarde de ani în urmă a fost o piatră.

Însă cine a creat legile acestui Univers și de unde a apărut energia pentru marea explozie Big Bang? Dacă totul a început așa cum susține teoria evoluției, printr-o rotație la dreapta a unui punct, de ce unele planete se învârtesc spre stânga? De ce planetele Jupiter, Neptun și Saturn au fiecare Luni sateliți care se învârtesc unele spre dreapta și altele spre stânga? Eu cred că Dumnezeu, care la început a făcut, sau cum spune o traducere mai precisă, a creat cerurile, a ales să pună planetele în astfel de mișcări de direcții opuse ca să-i arate omului cât de stupidă este teoria evoluției. Totuși, Scriptura vorbește despre o mare explozie, Big Bang, undeva în viitor, și pentru a ne face acest adevăr cunoscut Dumnezeu a ales un pescar cu numele de Simon Petru prin care ne-a revelat acest adevăr cu privire la viitor. „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde“ (2 Petru 3:10).

Omul este o ființă creată cu un scop precis de Creator și nu

poate fi fericit până când nu-L cunoaște, acceptă și adoptă, și începând să-L înțeleagă acționează după acest scop numit și planul lui Dumnezeu pentru om. Mulți, așa zis atei, nu știu exact ce cred, nu sunt destul de sofisticăți încât să poată spune ce stă la baza refuzului lor de a crede că există Dumnezeu și nici nu au dorința să-L caute, din același motiv pentru care un om certat cu legea nu caută un polițist. Dumnezeu iubește atei, inclusiv pe aceia care pot explica teoria evoluției și, pentru că știe ce-i așteaptă după această viață scurtă, le vrea întoarcerea la El. Domnul le iese mereu în cale prin diferite împrejurări și chiar în gând ca să-i cheme la împăcare cu El. Credința creștină spune că pământul, așa cum îl cunoaștem noi, are aproximativ 6000 de ani, că în urmă cu aproximativ 4400 de ani a avut loc un potop, nu parțial, ci total, mai spune că acum 2000 de ani a venit în lume Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a fost meșter împreună cu Dumnezeu Tatăl la crearea Universului.

După ce am petrecut destul de mult timp cu ce și în ce cred evoluționiștii, este potrivit să privim la Cartea în care cred aceia care știu că există un Creator ce a creat tot ce vedem și ce nu vedem, și care este o Carte ca nici o altă carte, pentru că vorbește cu precizie nu numai despre trecut și prezent, dar și despre viitor. În scurgerea anilor, Dumnezeu a îngăduit să se descopere o metodă de tratare a papirusului din care să se facă fâșii lungi de hârtie pe care să fie scrise cuvintele inspirate și transmise nouă oamenilor de Creator. Prin această metodă de prelucrare a hârtiei s-a ajuns de la scrierile făcute pe piei de animale, la Biblos, Cartea numită Biblie sau Sfânta Scriptură. Dacă teoria evoluției folosește o logică răsucită în multe fire de minciună, adevărul Scripturii, prin care Creatorul a ales să se facă cunoscut oamenilor, este simplu și ușor de înțeles.

Traducerea Scripturii de pe manuscrise și din limbi cunoscute numai de un număr mic de oameni la ceea ce astăzi numim traducerea King James, într-o engleză a acelor ani, a fost o lucrare începută în 1604 și terminată 1611. Sulurile de la Marea Moartă, descoperite de câțiva zeci de ani, dovedesc acuratețea cu care s-a păstrat

și s-a transmis cuvântul original inspirat de Duhul lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură este alcătuită din canonul a 66 de cărți, care în funcție de perioada în care au fost scrise se împart în ceea ce numim astăzi Vechiul și Noul Testament. Cele două Testamente sunt două legăminte și Noul Testament este ascuns în Vechiul Testament, iar Vechiul Testament este explicat prin Noul Testament. Cărțile care alcătuiesc Sfânta Scriptură au fost scrise prin revelație divină de 40 de persoane alese și folosite de Dumnezeu pentru această lucrare pe parcursul a 1500 de ani. Scriptura este revelația divină a adevărului pe care Dumnezeu l-a făcut cunoscut omului prin inspirație sau chiar în mod direct. „Toată Scriptura este însoțită de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire“ (2 Timotei 3:16).

Mai există apocrifele scrise după moartea apostolilor, dar nu fac parte din canonul cărților inspirate pentru că au în ele principii care nu au la temelie învățătura apostolică, așa cum ar fi rugăciunile pentru morți sau ideea de purgatoriu. Noul Testament, care a fost în întregime scris în limba greacă, ne prezintă oameni, evenimente și adevăruri pe care unii le numesc doctrine, iar subiectul acestei cărți este mântuirea sufletului omenesc prin credința în Domnul Isus Hristos. De la prima carte a Noului Testament, scrisă de Iacov, fratele Domnului Isus, și până la cartea Apocalipsei scrisă de Apostolul Ioan, cărțile care formează Noul Testament cuprind perioada numită de unii teologi dispensația harului, când omul poate fi mântuit prin credința în Domnul Isus. Cei ce cred în Creație, conform Scripturii, afirmă că Dumnezeu a creat lumea în șase zile. Ca și Creator, Dumnezeu este proprietarul legal al Universului care include pământul cu tot ce este pe el și de aceea El are dreptul să facă legi atât pentru natură cât și pentru om, pe care l-a făcut din țărână și a suflat duh de viață peste el.

Omul a călcat legile date de Dumnezeu, așa cum au fost cele zece porunci, și prin aceasta s-a făcut vrednic de pedeapsă, dar datorită faptului că omul a fost creat ca suflet viu, care să existe veșnic, Dumnezeu a intervenit printr-un plan de scăpare numit și

plan de salvare, care a fost dus la îndeplinire printr-un Salvator. Credința în acest Salvator, Fiul lui Dumnezeu care S-a întrupat în trup fizic de om spre a fi un înlocuitor potrivit pentru omul păcătos, este singura cale prin care omul se poate împăca cu Făcătorul lui. Cine este păcătos? Cine a călcat o poruncă a lui Dumnezeu, considerată de noi oamenii ca fiind mare sau mică, o dată sau de mii de ori? Cine nu a spus o minciună în viața Lui? Cine nu a urât sau nu a pofțit? Chiar dacă noi nu am admite, cuvântul Scripturii ne spune că toți suntem păcătoși. Cei ce cred în Creație ca fiind lucrarea mâinilor lui Dumnezeu cunosc importanța Scripturii a cărui mesaj produce credința care este calea de a ieși de sub mânia lui Dumnezeu, ca apoi prin Legământul cel nou al răscumpărării să primească viața veșnică, nu prin merite personale, ci ca dar al lui Dumnezeu în meritul jertfei Domnului Isus Hristos.

În pilda bogatului nemilostiv (Luca 16:19), despre care Domnul Isus ne-a spus că a ajuns în chinuri, aflăm că acestui suflet pierdut i s-a spus că cei cinci frați ai lui, pe care el ar fi dorit să-i prevină cu privire la ceea ce-i așteaptă după moarte, au pe Moise și pe proroci. Nici Moise și nici prorocii nu trăiau în acel timp, însă frații aflați în viață ai bogatului ajuns în Locuința Morților aveau ceea ce au scris ei, deci, Dumnezeu îi făcea răspunzători de cuvintele rostite de Moise și de proroci ca și cum ei ar fi fost în viață printre ei. La fel astăzi, după același principiu, prin Scriptură oamenii Îl au pe Domnul Isus printre ei prin cuvintele pe care El le-a rostit și care sunt scrise în Sfânta Scriptură.

Am fost creați puțin mai prejos ca îngerii și cunoaștem lucrurile în parte, dar ni s-a dat să cunoaștem îndeajuns din Cuvânt încât să avem răspunsuri la întrebările importante ale vieții, ca de exemplu: „Cine sunt? Care este scopul existenței mele pe pământ? Ce urmează după această viață? Cum pot să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Dumnezeu?” Sunt legi ale științei despre care dacă i-ai spune unui om de știință, expert în acel domeniu, că le cunoști pe deplin, ar spune că de fapt nu ai prea multe cunoștințe în acel domeniu. În același fel, dacă cineva ar

spune că-L știe și înțelege pe deplin pe Dumnezeu ne-am da seama că nu înțelege prea multe despre El, Cel care nu poate fi înțeles pe deplin cu mintea noastră de acum, de aceea caută întâi de toate nu desăvârșirea, ci realitatea poziției tale de suflet mântuit sau nemântuit în fața Aceluia care a creat totul și în fața căruia fiecare din noi vom da socoteală.

Textul citat la început prin Ioan Botezătorul, care sub inspirația Duhului Sfânt a devenit o gura prin care a vorbit Dumnezeu, ne spune modul în care omul poate primi viața veșnică. „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3:36). De data aceasta Cuvântul separă și deosebește oamenii, spunând că unii au viață pe când alții nu o au. Cu toate că omul se poate face vinovat de multe păcate prin comitere sau omitere, de data aceasta prin gura acestui om deosebit, Dumnezeu ne spune că păcatul, care atrage mânia lui Dumnezeu peste om, este refuzul de a crede în Fiul. Nu puțini, ci mulți sunt aceia care fac parte din categoria celor ce nu cred în Fiul și dovedesc aceasta prin faptul că nu caută să-L cunoască, iar apoi crezând să primească prin mila Lui viața veșnică. Ignoranța, lipsa de sinceritate, mândria sau iubirea păcatului îi face pe mulți să nu caute și să nu ia în serios modul în care au de-a face cu Dumnezeu.

Cum va fi cu tine? Unde-ți vei petrece veșnicia? Sunt doar două posibilități. Într-un loc unde se va revărsa mânia lui Dumnezeu sau într-un loc numit Cer, unde în fericire și pace veșnică vor fi aceia care crezând în Fiul au primit darul vieții veșnice. Fie că faci parte din clasa de elită a intelectualilor sau ești un om simplu, ca și mine, dacă vrei să primești viața veșnică trebuie ca în fața Creatorului să iei decizia de a-L crede și a-L primi ca Mântuitor al sufletului tău, pentru că a nu lua nici o decizie înseamnă a-L refuza. Dacă încă nu ai luat decizia de a-ți pleca genunchii în fața Lui, dragostea Domnului, care te-a urmărit până acum, te chemă la împăcare. Printr-o rugăciune sinceră spune-I că nu mai vrei să-L tăgăduiești, nu vrei să mai fugi de El și nu mai vrei să te dezvinovățești în zadar de vină. Dumnezeu, a cărui nume este și Bunătate, te va

primi, îți va șterge vina, te va îmbrăca în haina neprihănirii Lui ca să te poți bucura de viață veșnică. Amin

37

DE CE NU-MI DAI MAI MULT?

„Fiii lui Iosif au vorbit lui Iosua, și i-au zis: «Pentru ce ne-ai dat de moștenire numai un sorț și numai o parte, când noi suntem un popor mare la număr și Domnul ne-a binecuvântat până acum?»”

Iosua 17:14

De ce nu-mi dai mai mult?—este o întrebare cu care cei mai mulți dintre noi ne-am confruntat chiar de mici copii, fie că a fost vorba de timpul pe care aveam voie să-l petrecem la un prieten, fie atunci când am primit la școală o notă care ni s-a părut mai mică decât am crezut noi că am fi meritat sau că a fost vorba de desertul dinainte de masă. La fiecare două secunde apar doi nou-născuți pe pământ și fiecare din ei au ascuns în ei acest fel de a fi, care atunci când vor crește se va manifesta prin a vrea mai mult, indiferent cât ar avea. „De ce nu-mi dai mai mult?” este întrebarea de care este obsedată lumea când e vorba de viața care se scurge ca nisipul cel fin printre degete. Este parte din natura noastră să vrem mai mult și devenind adulți ne dăm seama că ne confruntăm mai des cu această dorință de a avea mai mult.

Un om bogat, renumit pentru succesul pe care-l avea de-a face bani prin investiții uriașe, a fost întrebat câți bani ar vrea să mai câștige. El a răspuns: „Încă puțin“. Vom privi în acest mesaj la un episod din viața poporului Israel pe vremea când au luat în stăpânire Țara promisă lor de către Dumnezeu. Este posibil ca

Dumnezeu să-ți vorbească, așa cum mi-a vorbit și mie, prin această întâmplare din viața israeliților, dar este necesar să vrei să asculți cu inima. O corabie a fost prinsă de furtună și toți păgânii de pe ea au înțeles un lucru: „Dumnezeu vrea să vorbească cuiva!“, în afară de Iona—omul lui Dumnezeu. Se poate întâmpla să ne vorbească Dumnezeu printr-un text ca și acesta și să nu luăm seama, asemenea lui Iona. Când Dumnezeu trimite un val de trezire în viața noastră sau într-o biserică, nu neapărat înseamnă că vom cânta mai tare, cu toate că fiind mai înflăcărați de multe ori facem aceasta. Nu neapărat Îl vom mărturisi mai mult altora, deși acest lucru însoțește de multe ori valul de trezire, dar ce se va întâmpla în mod sigur va fi că lucrările și metodele celui rău vor fi expuse și nimicite în viața noastră de puterea lui Dumnezeu, ca apoi să avem o sete și o foame după El, după Cuvântul Său și după a face voia Lui.

După ce israeliții au intrat în Canaan au împărțit pământul țării între semințiile care se trag din Iacov, între acestea aflându-se și semințiile lui Efraim și Manase, copiii lui Iosif, copilul lui Iacov de la Rahela. Prin tragere la sorți au primit un loc muntos, acoperit de pădure, și o porțiune de pământ în vale. În textul citat la început avem expusă nemulțumirea acestei seminții care se trage din Iosif și parafrazând-o ea spune: „De ce nu-mi dai mai mult?“ Problema fiilor lui Iosif nu a fost că nu li s-a dat îndeajuns de mult teritoriu, ci a fost aceea că nu i-au izgonit pe canaaniți din acele locuri, așa cum trebuia să facă chiar de la început, pentru că aceste popoare închinătoare la idoli necuvântători și duhuri necurate, cum au fost cei din En-Dor, prezentau un pericol pentru viitorul lor spiritual și material. Când lui Caleb i s-a dat Hebronul, acesta i-a bătut pe cei trei fii ai lui Acan, dar fiii lui Iosif au ales să conviețuiască cu acești canaaniți din două motive. Primul motiv a fost acela că de unii canaaniți se temeau, iar de ceilalți ar fi vrut să se folosească.

Canaaniții din vale aveau care de fier, iar fiii lui Iosif se temeau de ei. „...toți canaaniții care locuiesc în vale, cei ce sunt la

Bet-Șean și în satele lui, și cei ce sunt în valea lui Izreel au cară de fier“ (Iosua 17:16). Pe canaaniții din munte vroiau să-i folosească ca slujitori și să-i pună să le plătească bir. „Când copiii lui Israel au fost destul de tari, au supus pe canaaniți la un bir, dar nu i-a alungat“ (Iosua 17:13). Este o vorbă veche care spune: „Dacă poți lucra cu mintea, nu lucra cu mâinile“. Folosind acest principiu s-au crezut foarte deștepți când s-au hotărât să nu lupte cu aceia de care se temeau, să primească bir de la cei pe care îi tolerau și să-și rezolve problema necesității teritoriului prin a mai cere o porțiune de teren de la Iosua, pentru că nu puteau folosi teritoriul ocupat de canaaniți, însă gândirea și planul lor a eșuat în fața înțelepciunii lui Iosua, în care era Duhul Domnului (Numeri 27:18).

Ambele motive pentru care ei i-au tolerat pe canaaniți pe teritoriul lor erau complet greșite înaintea lui Dumnezeu. Ei, în loc să rezolve aceste probleme în felul în care li s-a spus, au mers la Iosif și în loc să-i spună că nu sunt în stare să-i alunge pe unii și despre ceilalți că i-ar vrea acolo, ca să facă lucrul lor, au spus plini de mândrie că ei sunt mulți la număr și vor mai mult teritoriu. „Iosua a zis casei lui Iosif, lui Efraim și lui Manase: «Voi sunteți un popor mare la număr, și puterea voastră este mare, nu veți avea un singur sort. Ci veți avea muntele, căci veți tăia pădurea, și ieșirile ei vor fi ale voastre, și veți izgoni pe canaaniți, și cu toate cărăle lor de fier și cu toată tăria lor»“ (Iosua 17:17, 18). Răspunsul lui Iosua are un ton ironic, pentru că le spune că dacă sunt așa de mulți și vor mai mult teritoriu trebuie să meargă să taie pădurea și să-i izgonească pe canaaniți. A fost o replică oarecum usturătoare din care reiese clar ideea că fiii lui Manase nu au făcut ce li s-a spus, și atunci când Iosua le spune „veți avea muntele“ le dă din nou aceleași porunci și același teritoriu pe care l-au primit la prima împărțire a pământului din Canaan.

Spre fiii lui Iosif și spre aceia care au procedat ca și ei s-au îndreptat cuvintele de mustrare ale lui Iosif mai târziu, când a văzut că nu au de gând să mai lupte. „...Până când vă veți lenevi

să mergeți să luați în stăpânire țara pe care v-a dat-o Domnul, Dumnezeuul părinților voștri?“ (Iosua 18:3). Iosua a chemat în acea zi poporul la o verificare a priorităților și a ascultării de care au dat dovadă până atunci, și este de folos să facem și noi la fel. Te-ai întrebat vreodată de ce nu ai mai mulți bani, mai multă înțelegerea și lumină asupra Cuvântului, de ce nu ești mai eficient în ce faci la serviciu sau în lucrarea Domnului, sau de ce nu ești mai fericit? Fiecare dintre noi am putea spune ceva despre persoana noastră, așa cum ne cunoaștem noi. Am putea spune ceva despre cine și unde am fi dacă puterea lui Dumnezeu nu ne-ar păzi de cel rău și ne-am lăsa conduși numai de firea pământească, dar ar fi de folos să privim de data aceasta la cine am putea fi dacă am asculta în toate de Domnul și am trăi o viață de creștini născuți din nou, cu toată dăruirea de care suntem capabili.

Te-ai întrebat vreodată dacă mai trăiesc canaaniții în țara sufletului tău? Ai canaaniți pe care-i favorizezi sau de care-ți este frică și nu vrei să lupti cu ei ca să-i izgonești? Canaaniții pe care-i favorizăm și nu-i alungăm, pentru că nu ne temem de ei, pot fi lucruri nefolositoare sau chiar dăunătoare creșterii noastre duhovnicești, pe care le facem sau le tolerăm pentru că zicem că suntem tari, sau chiar dacă ne permitem anumite lucruri spunem că ele nu stăpânesc peste noi și ne putem lăsa de ele oricând. Privind la cazul lui Lot, se pare că a ieșit din Egipt, dar Egiptul nu a ieșit din inima lui și a familiei lui, pentru că au prins acolo „un gust“ care i-a făcut să accepte să locuiască între oamenii nelegiuți ai Sodomei. Este bine să ne cercetăm să vedem ce gusturi avem, ce ne place, unde și cu ce ne cheltuim timpul și chiar banii noștri, iar dacă găsim canaaniți în țara sufletului nostru, știind că Dumnezeu deja cunoaște lucrul acesta, cu ajutorul Lui să luptăm să îi alungăm cât mai repede, pentru că odată ce îi vom birui vom înceta să mai spunem: „De ce nu-mi dai mai mult?“ Așa cum copiilor lui Iosif li s-a spus să muncească prin a tăia lemne și a lupta dacă vor mai mult, și noi va trebui să facem la fel.

Canaaniții din inimile oamenilor sunt de multe feluri, dar vom

privi doar la câteva exemple, spre a vedea cum lucrează ei și modul în care ei ne opresc de a primi mai mult de la Dumnezeu. De exemplu, în cazul unui tânăr care tolerează muzica lumească, care este muzica ce nu-l aduce slavă lui Dumnezeu, ascultând-o se obișnuiește cu ea și îi stinge duhul, ne mai ascultând muzica care-L onorează pe Dumnezeu și înalță sufletul nostru spre El. Satana a fost odată mai marele cântăreților lui Dumnezeu și vrea ca muzica să-l onoreze pe el, nu pe Dumnezeu, dar pentru început el este mulțumit și dacă ai două altare pentru aceasta. Muzica „The rock’roll” este o unealtă eficientă pe tarba celui rău cu care poate controla emoțiile, dorințele și chiar visurile cuiva, fiindcă dacă întrebi un tânăr ce s-a predicat acum o săptămână în majoritatea cazurilor nu știe, dar o cântare sau o melodie o învață repede și nu o mai uită mult timp.

Ai vreun canaanit muzicant în țara sufletului tău? Cine merge târziu la casa de rugăciune de cele mai multe ori merge doar să primească, nu să dea, pentru că vrea doar să asculte un mesaj, dar nu vrea să dea slavă lui Dumnezeu prin cântare și rugăciune. De aceea, dacă descoperi că ai acest canaanit ce-ți mănâncă vloga spirituală alungă-l afară și ia hotărârea ca melodiile ce le intonezi și muzica pe care o vei asculta vor fi din acelea care-L vor onora pe Domnul Isus Hristos. „De ce nu-mi dai mai mult?“, este întrebarea pe care unii o pun când este vorba de înțelegerea Scripturii. Una din lecțiile pe care le învățăm din viața copiilor lui Iosif este că nu poți primi mai mult de la Dumnezeu până ce nu asculți și folosești cât ți s-a dat. Nu te aștepta să primești mai multă lumină și pricepere a Cuvântului Său până când nu stăpânești și aplici cât cunoști. Cunoștința este ceva ce putem acumula pe cale academică, dar priceperea este înțelepciunea care vine de la Dumnezeu și fără de aceasta nu avem cum să înțelegem Cuvântul Lui.

Cuvântul Scripturii este metoda cel mai des folosită de Dumnezeu ca să ne vorbească și să ne învețe cum să lucrăm pentru El și cum să ținem țara sufletului nostru liberă de canaaniti. Unii spun că nu au timp să lucreze, și aceasta pentru că, la fel ca

fiii lui Iosif, nu au tăiat afară lemnele uscate, și acestea pot fi lucruri cum sunt: prietenii rele sau fără rost, filme, sport în exces, cuvinte și glume nepotrivite, o garderobă dezmațată și provocatoare, romane, reviste și altele asemănătoare cu acestea, care vor să încheie cu noi alianțe periculoase. Copiii lui Iosif au făcut alianțe cu cine nu trebuia, și un proverb latin spune: „Cu cât mai multe alianțe cu atât mai mulți vrăjmași.” Legăturile noastre mai apropiate trebuie să fie numai cu aceia care merg spre aceeași destinație ca și noi, altfel, așa cum canaaniti au influențat credința israeliților, și credința noastră va fi influențată de lucrurile și persoanele care nu ar trebui să fie în viața noastră.

Scriptura are multe idei care ne sunt prezentate ca alb și negru, mai ales când este vorba de păcat, dar găsim că există și o slobozenie ce nu trebuie abuzată cu privire la lucrurile necesare și chiar la acelea care uneori doar ne fac viața mai ușoară. Vorbind despre astfel de lucruri care nu sunt păcat, Apostolul Pavel ne spune: „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine” (1 Corinteni 6:12). Scoate afară acești canaaniti favoriți de care poate spui că nu te temi, și apoi Dumnezeu te va ajuta să-i biruiești chiar și pe aceia care ți se par că sunt mai tari decât tine, ca astfel să primești tot ce are El pentru tine și să nu mai spui: „De ce nu-mi dai mai mult?”

Un alt canaanit care poate fi greu biruit și te poate opri ca să primești mai mult din parte Domnului este un duh de judecată și neiertare. Oamenii cu care avem de-a face dau mâna unii cu alții, acesta fiind un obicei vechi care a început ca un gest ce inspiră încredere, pentru că a da mâna cu cineva înseamnă că nu ai nimic în mână cu care să-i faci rău. Nu poți da mâna cu cineva când ai ceva în ea, însă a da mâna cu cineva și-a pierdut această însemnătate și azi nu mai înseamnă prea mult. Uneori Domnul nu ne dă mai multă răspundere sau mai mare succes în lucrarea Sa, pentru că avem astfel de persoane pe care le ținem în temnița inimii noastre. Prin acest lucru noi suntem cei care avem cel mai

mult de pierdut. Trebuie să știm că există două lucruri pe care Dumnezeu nu le împarte cu nimeni: „Slava Sa și Judecata“.

Trebuie să avem grijă să nu ne trezim că ne-am făcut voluntari în slujba de a judeca, fiindcă cine face această slujbă Îl are pe Dumnezeu împotriva lui. De unde știi dacă ai ceva împotriva unei persoane? de exemplu dacă îți este ușor să critici în gând sau cuvinte, ori să încuviințezi critica ce o auzi la adresa acelei persoane. Un alt semn este că nu te poți ruga sincer ca Dumnezeu să binecuvânteze acea persoană. Înainte de a încerca să ne împăcăm cu cineva trebuie să fim siguri că suntem împăcați cu Dumnezeu, pentru că atunci când greșim cuiva în primul rând greșim împotriva Domnului și este bine să urmărim această ordine, pentru că nu omul, ci Dumnezeu deține cheia rezolvării oricărui conflict și problemă. „De ce nu-mi dai mai mulți bani?“, este întrebarea unora. De obicei motivul pentru care Dumnezeu nu ne dă mai mulți bani este datorită faptului că ne-am dovedit a fi slabi ispravnici cu ce ne-a dat și dacă am avea mai mulți nu ar fi decât un laț pentru inima noastră care este tare lipicioasă când este vorba de materie. Iubirea banilor este rădăcina tuturor relelor, și Scriptura vorbește mult despre bani, pentru că ei reprezintă un pericol nu numai pentru necredincioși, ci și pentru credincioși.

Un om necredincios a câștigat o mare sumă de bani și dintr-un extaz de fericire a făcut jurământ înaintea prietenilor săi că buzele nu-i vor atinge nici un vin care să coste mai puțin de 100 de dolari sticla, dar nu a trecut o săptămâna și a murit din cauza unui infarct. Dacă vrem să fim credincioși Domnului nu consumăm alcool, pentru că nu vrem să dăm controlul minții noastre vrăjmașului. Noi știm că la ocazii speciale, aranjate dinainte de cel viclean, când un om bea un pahar, îl bea și pe al doilea și până la urmă băutura ia omul în primire. Este greșit să dorim să fim foarte bogați, pentru că dacă Dumnezeu ar vrea să fim am fi. Un om foarte bogat nu este acela care are cel mai mult, ci doar este un om care are nevoie de mai puține lucruri, fiindcă cu bani nu pot cumpăra un nume bun, sănătate, fericire și în mod sigur nici

mântuire. Nu trebuie să fim zgârciți, ci cumpătați cu banii; pentru ei pot fi o slugă bună, dar și un foarte rău stăpân.

Un copil al lui Dumnezeu, care a alungat canaanii din țara sufletului său, nu este ancorat de „acum“, ci de lumea care vine, de aceea nu-și strânge averi, ci lucrează pentru răsplătirea care nu va trece, pe care o va primi de la Acela care a făcut posibil ca țara sufletului său să fie eliberată de canaanii. „De ce nu-mi dai mai mult?“, a fost nemulțumirea iudeilor întorși din Babilon, care la un moment dat s-au plâns dregătorului Neemia că nu au cu ce trăi (Neemia 5). Neemia, a căruia viață arată cum trebuie să fie un conducător spiritual cu o influență bună în popor, a făcut o investigație și a aflat că poporul nu avea îndeajuns nici măcar pentru hrană, din cauză că păcătuiseră prin a da bani cu împrumut, cu camătă fraților lor, vânzând ogoare și vii care nu aveau voie să treacă de la o seminție la alta, de aceea mâna Domnului oprea binecuvântările de care ei aveau nevoie. „De ce nu aveți mai mult?“ Pentru că nu ascultați de Dumnezeu—a fost în esență răspunsul lui Neemia, care imediat a cerut ca acele lucruri făcute în neascultare de Dumnezeu să fie dezlegate și remediate, amenințând pe oricine ar fi îndrăznit să nu se îndrepte. „Și mi-am scuturat mantaua, zicând: «Așa să scuture Dumnezeu afară din Casa Lui și de averile lui pe orice om care nu-și va ținea cuvântul...»“ (Neemia 5:13).

„De ce nu-mi dai mai mult?“ A fost oare aceasta una din întrebările care l-a măcinat pe înțeleptul Solomon? Solomon a avut tot ce și-a dorit și după ce a cercetat toate și nu s-a oprit de la nici o plăcere, a rostit cuvinte din care reiese că a avea mult din lucrurile oferite de această lume nu satisface. Viața lui Solomon am putea să o împărțim în trei etape. Prima a fost perioada de căutare, când l-a căutat pe Dumnezeu, a căutat înțelepciunea, a vrut să priceapă știința și chiar sentimentele inimii omului. A doua etapă a fost aceea de conducător, când a condus ca puțini alții. A condus făcând judecăți drepte în popor, a condus o echipă de 183 de mii de oameni care au zidit Templul din Ierusalim și a creat un

nivel de viață îmbelșugat pentru toată țara. A treia etapă și cea mai tristă a fost aceea a compromisului, când femeile străine l-au convins să accepte altare străine. „Oare nu în aceasta a păcătuit Solomon, împăratul lui Israel? Nu era alt împărat ca el, în mulțimea popoarelor; el era iubit de Dumnezeu lui, și Dumnezeu îl pusese împărat peste tot Israelul. Totuși, femeile străine l-au târât și pe el în păcat“ (Neemia 13:26).

Solomon a strâns bogății peste bogății, pentru că a putut face aceasta, dar la sfârșit a spus că toate aceste lucruri la care odată a privit ca la ceva din care ar fi vrut mai mult și tot mai mult, însă aceste lucruri i-au lăsat un gol și nefericire în inimă; de aceea le-a numit pe toate o goană după vânt și o deșertăciune a deșertăciunilor. Cum este cu noi? Suntem mulțumiți sau spunem: „De ce nu-mi dai mai mult?“ Când eram mic, mama mea dorea să aibă în casă o cameră văruiată și m-a trimis la un zugrav cu mesajul de a-l chema să facă lucrul pentru care era renumit în cartier. Când copiii Domnului din jurul tău au nevoie de ceva, ești tu cunoscut ca fiind omul care vrea să ajute? Au ei îndrăzneală să vină la tine, știind că vor găsi bunăvoință? De multe ori oamenii Îi spun Domnului: „De ce nu-mi dai mai mult ca să fac lucrări mari pentru Tine?!“, dar El vrea ca noi să fim credincioși mai întâi cu cât ni s-a dat. „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari“ (Luca 16:10).

Din cuvintele Mântuitorului reiese clar faptul că unii nu primesc mai mult decât au, fiindcă nu ar mai fi credincioși. Una din problemele fiilor lui Iosif a fost că, pe lângă faptul că nu au făcut ce li s-a spus, erau și mândri de numărul lor mare. „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți“ (Iacov 4:6). Acest fel de atitudine poate închide repede cerurile și pentru noi, lăsându-ne cu întrebarea: „De ce nu-mi dai mai mult?“ Un hoț știe că este hoț, un bețiv care ajunge în șanț știe că este un bețiv, dar un om mândru de multe ori nu știe și dacă cineva i-ar spune nu ar recunoaște, pentru că este mândru, din cauza unei

orbiri spirituale. Copiii lui Iosif au spus că Domnul i-a binecuvântat, dar s-au dus la Iosua și i-au spus: „De ce nu ne dai mai mult?“ Unii sunt mândri cu neamul, familia, realizările lor pământești, iar alții sunt mândri de religia lor, chiar dacă este doar istorie, ceremonii sau cuvinte lipsite de adevăr și viață. Unii se mândresc chiar cu smerenia și sfințenia lor, aceasta fiind una din cele mai mari urâciuni înaintea lui Dumnezeu.

Mândria și pofta i-au biruit pe primii oameni din Eden prin amăgirea șarpelui și tot acestea ne pot păgubi și pe noi, fiindcă printr-o astfel de mândrie facem din noi înșine un dumnezeu. Mândria prin orgoliul opiniilor personale ne poate opri de la a-L cunoaște și umbla cu El, care nu umblă cu cei mândri. Opusul mândriei este smerenia, și dacă nu căutăm să ne smerim sub mâna Lui tare această stare, singura în care El ne poate folosi, apare în viața noastră după ce Dumnezeu zdrobește voința noastră. Atunci nu mai sărim să ne autoapărăm când suntem criticați sau reputația ne este atacată pe nedrept. Atunci nu ne credem mai sfinți sau mai buni decât alții, nu ne mai laudăm cu ce am făcut bine, ci toată slava I-o dăm lui Dumnezeu, care spre binele nostru veșnic știe să ne dea tot felul de țepușuri ca să ne țină smeriți.

A fi blând și smerit cu inima nu înseamnă a fi slab, ci înseamnă a semăna cu Domnul Isus. Înseamnă a fi un vas curat gata pentru a fi folosit de Dumnezeu, fiind calificat pentru a primi mai mult har. Este posibil să izgonim canaaniții din viața noastră, chiar dacă au care de fier, pentru că și Dumnezeul nostru are care de biruință cu care ne poartă îmbrăcați în armura Duhului încât să putem fi tot ce vrea El în Hristos Isus. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos, și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui“ (2 Corinteni 2:14). Sfânta Scriptură ne spune prin istorisirea vieții unora din trecut, așa cum este povestea vieții lui Rut, că Dumnezeu stăpânește, poartă de grijă, că Îl interesează în de-aproape cele mai mici detalii din viața noastră, și ne poartă de grijă, fiind gata să toarne binecuvântările Lui peste noi când îi

suntem credincioși. Cât vrei să ai din Dumnezeu în viața ta? Adevărul este că poți să ai cât vrei, pentru că nimeni nu te poate opri să-ți sfințești viața și astfel să te apropii de El, iar El să se apropie de tine tot mai mult.

Nimeni nu te poate opri să trăiești în lumina primită de sus, ca apoi să primești și mai multă lumină. Fericirea nu constă în a avea conturi la bancă, lucruri multe sau a fi mai important între oameni, ci fericirea constă în a fi împăcat cu Dumnezeu; a-L cunoaște pe Domnul Isus ca Mântuitor, a osteni în lucrarea Lui și în a lega cu El o prietenie care va continua în viața de dincolo de mormânt. Privește la tot ce ai sau chiar la ce au alții, știind că Apostolul Petru a scris prin Duhul Sfânt că pământul cu tot ce este pe el va arde (2 Petru 3:10), așa că nu se merită să ne zbatem în exces pentru ce va arde, ci este cu folos veșnic să ne ocupăm de lucrurile care rămân veșnic. Dumnezeu nu ne lasă să ducem lipsă de cele necesare și ne-a spus că tot ce vom cere după voia Lui vom primi, pentru că El, ca Tată, nu ne va da lucruri ce ne pot face rău. El, care vrea mai mult ca noi să trăim fericiți chiar aici pe pământ, este credincios să-și facă partea Lui. Dacă vom scoate canaaniții din țara sufletului nostru, El ne va da starea de a fi mulțumiți cu El, cu voia Lui pentru noi și chiar și cu ce avem.

Amin

38

O ALTĂ EVANGHELIE

„În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine!” 2 Corinteni 11:4

În ultimii ani, de fiecare dată când am vizitat România, am observat umblând pe stradă perechi de tineri pedant îmbrăcați pe care i-am recunoscut, chiar și după limba pe care o vorbeau, că sunt misionari mormoni. Pentru că am lucrat și încă mai lucrez la serviciu cu mulți oameni care fac parte din acest cult, ce mai poartă și numele de „biserica sfinților din zilele de pe urmă“, am avut oportunitatea, prin discuții interesante, să cunosc că ei vestesc o altă evanghelie, a unui alt Isus, și prezența acestor misionari în România m-a îngrijorat. Când am vizitat anul acesta orașul natal am descoperit, umblând pe jos, o clădire folosită ca biserică de cei care formează acest cult, în acest oraș, și am trecut de la a fi îngrijorat la o stare în care duhul meu s-a întărit în mine. Nu eram supărat pe bieții oameni dornici de mântuire, ci pe vrăjmașul nostru diavolul, care umblă cu învățături false și dacă trebuie se preface într-un înger de lumină, înșelând oameni și punând sufletele lor la un adăpost fals.

Dacă vrei să-l poți deosebi pe adevăratul Isus de un alt Isus este foarte important să cunoști Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că atunci când cineva, care nu-L cunoaște pe Isus, îți vorbește să poți

deosebi jumătățile de adevăr pentru a te feri de învățături rătăcitoare. Satana este specialist în greutăți și măsurători false, pentru că are experiență și știe cât neadevăr poate pune lângă adevăr pentru a nu fi detectat ușor, așa că unora le dă erezii nimicitoare cu lingurița, altora cu polonicul, iar altora cu lopata. Vrajmașul nostru este bun strategist pe termen scurt, când este vorba de a-l amăgi pe om, dar pe termen lung vedem că în fața înțelepciunii și puterii lui Dumnezeu până la urmă pierde totul. Lupul atacă cu colții, taurul cu coarnele, iar Satana cu erezii mincinoase. Cum să judecăm noi, cărora ni s-a spus să nu judecăm, dar în același timp ni s-a spus că fiind duhovnicești putem judeca toate lucrurile? Nu avem voie să judecăm de dragul de a judeca sau critica, dar trebuie să judecăm învățătura care ni se dă.

Dacă un doctor descoperă o boală incurabilă la un pacient, dar dacă nu-i spune și nu-i prescrie un tratament de cură posibil se face vinovat de moartea acelui pacient. Dacă un om vede un pod prăbușit pe care urmează să treacă în următoarele ore un tren de călători și nu anunță autoritățile oare nu este el vinovat? Cum să-i judecăm și să-i atenționăm pe cei în pericol? Cu smerenie, cu rugăciune, cu dragoste, cu Scriptura și cu milă. Pe vremuri, evreii ocoleau Samaria printr-un ocol de vreo 200 km ca să nu se spurge, ziceau ei, prin atingerea prafului Samariei, unde ei socoteau că locuiesc niște oameni rătăciți. Credința creștină, care are la bază dragostea, a făcut ca acest zid dintre evrei și samariteni să cadă. Domnul Isus când a umblat cu ucenicii și apostolii Săi, după Cincizecime, a vestit Evanghelia păcii în această cetate. Aceeași dragoste este turnată astăzi în inimile celor născuți din nou prin Duhul Sfânt, care îi face pe copiii Domnului să nu privească cu dispreț pe cei ce se cred altfel decât ei, ci îi face să nu-i ocolească, iar dacă poate să-i ajute.

Majoritatea mormonilor pe care i-am întâlnit sunt oameni harnici, morali, darnici, dedicați, dar, deși mulți sunt sinceri, toți gândesc greșit despre Dumnezeu și despre viitorul sufletelor lor. Una din cele mai bune metode de a dovedi că o bâta este strâmbă

este să pui lângă ea una care este dreaptă. Aceasta este metoda pe care o vom folosi de data aceasta pentru a privi mai întâi la doctrina mormonă, care prezintă un Isus diferit de Cel al creștinilor, ca apoi să privim la doctrina creștină care-l descrie pe adevăratul Isus al Scripturii. Doctrina mormonilor are la bază învățătura unui om cu numele de Joseph Smith, născut la 23 decembrie 1805, în Sharon, Vermont, USA. El a fost omorât de o gloată înfuriată la 27 iunie 1844.

Conform celor spuse de acest om, lui i s-a arătat un înger cu numele de Moroni și așa a devenit fondatorul acestui cult, al cărui proroc s-a proclamat singur. Acest înger, conform celor declarate de el, a fost un om care a trăit pe pământ cam la 400 de ani după nașterea Domnului Isus, iar tatăl lui se numea Mormon, de unde vine și numele de mormoni. Joseph Smith a spus că acest înger i-a dat informații despre niște tăblițe de aur ce aveau gravate pe ele scrieri ce descriu evenimente ce ar fi avut loc pe pământul Americii de astăzi în mijlocul unui popor provenit de pe pământul Israelului. Doctrina mormonă spune că aceste plăci de aur au fost traduse cu niște ochelari divini de Joseph Smith ca să formeze cartea care astăzi poartă numele de „Cartea lui Mormon” sau, cum o numesc și ei, o altă evanghelie a lui Isus Hristos, publicată în 1830. Ei susțin această carte, cu toate că Sfânta Scriptură vorbește clar împotriva acceptării unei alte evanghelii. „Da chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” (Galateni 1:8).

Joseph Smith a spus că a fost ales să fie profet al restaurării evangheliei pentru că toate bisericile creștine de pe pământ ajunseseră într-o stare de totală apostazie, iar Biserica lui Dumnezeu pe pământ a încetat să mai existe. Mormonii folosesc și Biblia sau Sfânta Scriptură, dar o socotesc a fi o carte cu erori din cauza traducerii, și fiindcă spun că „îi lipsesc părți limpezi și valoroase” privesc cartea lui Mormon, copiată de pe plăcile de aur, ca fiind superioară. Ori de câte ori i-am întrebat unde se

găsesc aceste erori în Scriptură nu mi-au dat nici un răspuns. Doctrina mormonă are la bază o gândire simplă, omenească, prin care caută să dea răspunsuri precise, după priceperea unui om firesc de acum aproape 200 de ani.

Mormonii țin multe din doctrine și așa zisele profeții ale profeților lor în umbră, pentru că azi multe sună ridicol. Câteva dintre ele spun că: Adam a fost Dumnezeu și căderea în păcat a fost spre binele omenirii; Apostolul Ioan, care a fost în Patmos, încă nu a murit; Joseph Smith L-a văzut pe Dumnezeu Tatăl și pe Fiul în trup și susține că Dumnezeu a ridicat la cer, în mod fizic, o cetate și oamenii din ea; Domnul Isus ar fi fost căsătorit pe pământ; profeții bisericii au cheile și puterea să sigileze mântuirea celor vii de pe pământ și alte idei care sună și mai mult a hulă.

Întruna din concordanțele de doctrină, Joseph Smith a spus că unele păcate sunt atât de grave încât sângele ispășitor al Domnului Isus nu le poate șterge și singura șansă a unor astfel de oameni este să-și verse sângele lor. Această doctrină a fost retrasă cu timpul, după cum în 1990 au fost întrerupte și anumite ceremonii din templu, în care se juca o dramatizare dubioasă. În discuțiile pe care le-am avut cu mormonii mi s-a spus că aceia care vor să primească Duhul Sfânt și sunt în regulă cu ceremoniile din templu fac o programare pentru punerea mâinilor de către cei ce au autoritatea preoției și la data și ora stabilită de ei acea persoană primește Duhul Sfânt. Mormonii au patru cărți după care spun că se conduc, cărți care formează Quadul, și acestea sunt „Sfânta Scriptură“, „Cartea lui Mormon“, „Perla prețioasă“ și „Doctrina și legămintele“.

Joseph Smith a cumpărat documente de papirus egiptene de la niște vânzători de antichități, și, ca un om care face o haină nouă din postave de haine vechi, prin traducere a scos la tipar cărți pe care le-a identificat ca fiind de obârșie divină, așa cum este cartea lui Avraam sau cărțile lui Iosif. În ultimul timp s-a dovedit că aceste așa zis documente de origine divină sunt niște documente

funerare din renumitele cărți ale morților, folosite de egipteni în vechime. Fără să fie nevoie de o dezbatere academică, arheologii egipteni de astăzi sunt amuzați de presupunerile făcute de acest cult cu privire la aceste hârtii vechi. Cartea lui Mormon, despre care Joseph Smith a spus că este traducerea scrierilor gravate pe plăci și că este cea mai corectă carte de pe pământ, a suferit în ultimii 150 de ani peste trei mii de corecturi pentru a se potrivi cu ce este acceptat de societate astăzi, așa cum a fost acceptarea oamenilor de culoare în templu sau renunțarea la poligamie, care, oficial vorbind, a încetat (în statul Utah) în anul 1890 din cauza presiunii exercitată de guvernul american.

Joseph Smith a fost căsătorit cu vreo treizeci de femei, și când eu am întrebat de ce a făcut așa ceva mi s-a spus că motivul a fost că vroiau ca biserica să crească în număr, iar pilda acelui om a fost urmată de mulți dintre aceia care au adoptat doctrina mormonă atunci. Doctrina lor spune că vor continua să aibă aceste neveste dacă ele sunt vrednice, și în cer vor continua să aibă copii spirituali, care la rândul lor le vor face rugăciuni și li se vor închina. Mormonii dau mare importanță căsătoriei în templu și au familii mari. Aceste lucruri sunt pentru ei o etapă necesară pentru a putea atinge un maximum de glorie în progresul spre divinitate, iar despre aceia care nu se căsătoresc ei spun că vor fi ca îngerii. În vremea când era profet al bisericii, Joseph Smith credea că pe lună trăiesc oameni pe a căror îmbrăcăminte a descris-o. De asemenea credea că soarele este un regat ceresc despre care mai târziu Brigham Young (apostol al lui Joseph Smith și al doilea președinte al mormonilor după moartea lui Joseph Smith) a spus că este locuit (Cartea lui Avraam). După revelațiile lor găurile negre din spațiu sunt pentru fiii pierzării și cred că Dumnezeu nu poate crea ceva din nimic, ci doar știe să folosească materia spre a face ce dorește.

Ei cred că Dumnezeu a fost un om ca și noi, din carne, sânge și oase, de aceea au nădejdea că și ei vor deveni dumnezei și dumnezeițe (cartea lui Avraam 4:3) cu planetele lor într-o împărăție

ceastă doctrină descrie o credință politeistă, adică nu cred într-un singur Dumnezeu, ci în mai mulți. Pentru ei Sfânta Treime înseamnă trei Dumnezei separați. După credința lor admiterea în Rai trebuie să fie aprobată de Dumnezeu și de profet. Conform doctrinei lor, Domnul Isus este o ființă creată la fel ca și Lucifer, Domnul Isus fiind cel mai mare dintre copiii spirituali ai lui Dumnezeu. Ei nu cred că pruncul Isus a fost zămislit de la Duhul Sfânt, ci cred că Dumnezeu Tatăl a venit pe pământ și în trup de om a luat-o pe logodnica lui Iosif, cu numele de Maria, și s-a căsătorit cu ea, pentru că altfel ar fi comis cu ea adulter. Ei cred că în urma unor relații conjugale dintre Maria și Dumnezeu, Maria L-a născut pe Domnul Isus în Ierusalim, iar apoi a dat-o pe Maria înapoi lui Iosif, urmând ca odată ce ea va trece în veșnicie Dumnezeu să o ia din nou pe Maria de la Iosif ca să-i fie veșnic una dintre neveste în cer. Ei cred că aceste neveste continuă să aibă bebeluși spirituali, iar noi toți de pe pământ suntem frați și surori spirituali, creați într-o viață preexistentă.

Mormonii au peste 20 de mii de tineri trimiși în misiune în diferite țări, de obicei imediat după terminarea liceului. Acești tineri, înainte de a pleca în misiune pentru doi ani, sunt pregătiți intensiv vreo trei săptămâni și sunt învățați să susțină discuții de recrutare pe câteva teme. Din experiența mea cu ei am văzut că dacă ies din perimetrul acestor discuții pentru care au răspunsuri se pierd și spun că vor să revină cu un „elder“, adică vor să se regroupeze și să vină cu cineva cu mai multă experiență. Acest cult are sediul în Salt Lake City, statul Utah, care este în proporție de 75% locuit de mormoni. Cultul este format în ierarhia lui dintr-un profet cu autoritate finală și cu dreptul de a sigila mântuirea celor de pe pământ, din 12 apostoli și de o mare turmă de slugarnici, care niciodată nu se pot bucura cu adevărat de mântuire.

Mormonii sunt oameni care cumpără cea mai veche minciună a diavolului, crezând ceea ce li s-a spus primilor oameni din Eden și anume că urmând doctrina mormonă vor ajunge ca Dumnezeu și vor fi și ei dumnezei. Chiar și atunci când dovezile sunt de

netăgăduit acești conducători se împotrivesc adevărului, pentru că au o atitudine asemănătoare cu Papa Pius al II-lea care este cunoscut în istorie ca fiind acela care a spus: „Nu e vorba de pășunile oilor, ci de lâna lor“. Biserica mormonă este una din cele mai bogate din lume, fiindcă ei dau mare importanță străngerii zeciuieiilor. Conducătorii acestui cult au schimbat doctrina lor în funcție de avantaj sau după cum au fost siliți de situații, uitând că cei care conduc Biserica lui Dumnezeu nu sunt deasupra Legilor Scripturii, că nu au dreptul de a adăuga sau scoate din ea, ci Legile Scripturii trebuie să-i guverneze, fiind deasupra lor. Unul din lucrurile importante din viața mormonilor este să se ocupe cu genealogia, cu scopul de a se boteza pentru cei morți, fiindcă dintr-un verset din Biblie au făcut o doctrină. „Altfel, ce ar face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu înviază morții nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți?“ (1 Corinteni 15:29).

Apostolul Pavel a spus aceste cuvinte ca parte dintr-un argument în care susținea ideea că oamenii cred în viață după moarte, dar nici Domnul Isus sau vreun alt apostol nu mai vorbește despre acest lucru. Care ar fi acuratețea sau credibilitatea unui critic literar dacă ar citi câteva rânduri dintr-o carte, iar apoi ar evalua-o? La fel și Scriptura trebuie luată în întregime, pentru că Scriptura interpretează Scriptura. Conform doctrinei mormone, din nou folosind un singur verset din Scriptură, în afară de locul pentru fiii pierzării sunt trei nivele de existență în care omul poate ajunge după moarte, dar numai mormonii credincioși pot ajunge în al treilea cer, unde spun că este Dumnezeu. „Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii, și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea“ (1 Corinteni 15:41). Apostolul Pavel vorbește în acest verset despre învierea morților și despre răsplătirile diferite pe care le vor primi cei mântuiți. Tot el este acela care îi atenționează pe credincioși să nu primească o altă evanghelie. „Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie. Nu doar că este

o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură, și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos“ (Galateni 1:6, 7).

Mormonilor li se deschid multe uși în diferite țări pentru că oferă ajutor social sau cursuri de limba engleză, iar apoi ei își promovează doctrina care este politeistă, de aceea pretenția lor de a se înscrie în rândul mișcărilor creștine este neîntemeiată. Dacă ar fi creștini ar renunța la politeism, dar majoritatea trăiesc în ignoranță și aleg prin aceasta să se lase înșelați. „Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: «Eu sunt Hristosul!» și vor înșela pe mulți“ (Marcu 13:6). Una dintre cele mai mari slăbiciuni ale doctrinei mormone constă în contrazicerile găsite în evanghelia lor. De exemplu, „Cartea lui Mormon“ conține un pasaj din epistola către Evrei care spune: „Dumnezeu este același ieri, azi și în veci, și în El nu este îndoială nici umbră de schimbare“ (Mormon 9:9). Contrar acestui cuvânt din evanghelia lor, ei spun că Dumnezeu a trecut prin felurite etape de schimbare ca să poată ajunge unde este, la fel ca și bunicul și străbunicul Lui.

Doctrina mormonă spune că revelațiile noi le pot înlocui pe cele vechi. Istoria Israelului este fără echivalent, fiind singura țară care deși zdrobită de multe ori a devenit din nou aceeași țară, cu același nume de Israel, unde se vorbește aceeași limbă. Israelul, care din timpul lui Avraam și până acum a fost și este o țară ce este punctul nevralgic al lumii, are pe teritoriul ei Ierusalimul despre care Scriptura ne spune că va fi capitala lumii în timpul Mileniului. Doctrina mormonă spune că va fi și un Ierusalim în Jackson, Missouri, USA, unde ei dețin teritorii considerabile, urmând ca acolo să zidească Noul Ierusalim, cu toate că Joseph Smith a spus că va fi zidit în timpul generației de oameni aflați în viață în același timp cu el. Ei cred că lumea va fi condusă din aceste două Ierusalime.

Ei continuă să spună că americanii indieni sunt descendenți ai triburilor descrise în „Cartea lui Mormon“ despre care ei spun că provin din Israel, deși studiul codului genetic descoperit și perfecționat în ultimul timp combate această idee. Pe lângă aceasta,

nu există nici un fel de dovezi arheologice despre cetățile și poporul despre care ei spun că a locuit pe pământul Americii. Eu cred că pentru unii dintre ei oferta adevărată a Scripturii este privită ca o insultă, deoarece conform doctrinei lor au șansa de a fi dumnezei, pe când Scriptura spune că noi, ca suflete mântuite, vom fi veșnic în prezența lui Dumnezeu și toți vom fi slujitori ai singurului Dumnezeu adevărat. „...Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. «...Și vor împărăți în vecii vecilor»“ (Apocalipsa 22:3, 5).

Am văzut mormoni care s-au întors la Dumnezeul Bibliei, dar am văzut și mulți care atunci când s-au simțit provocați de argumentele adevărului au stat în cumpănă, au ezitat, apoi au spus că nu pot să se mai schimbe pentru că au mult de pierdut, fiindcă au zidit prea mult pe acea temelie. De fapt am înțeles că mândria care caută bunăvoința oamenilor mai mult decât pe cea a lui Dumnezeu nu-i lasă să se întoarcă la Adevăr. Ce folos să crezi ceva care nu este adevărat, chiar dacă pare ceva încântător pentru firea mândră a omului și ce fel de înțelepciune este aceea care se bazează pe ceva ce nu există? „Isus a răspuns: «Băgați de seamă să nu vă amăgească cineva. Căci vor veni mulți în Numele Meu, și vor zice: 'Eu sunt Hristosul', și 'vremea se apropie'. Să nu mergeți după ei»“ (Luca 21:8).

Este momentul să privim la „Doctrina creștinilor“ bazată pe credința într-un singur Dumnezeu. „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn“ (Deuteronom 6:4). Sfânta Scriptură ne învață că Dumnezeu a fost întotdeauna Dumnezeu. „Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!“ (Psalmul 90:2). Scriptura afirmă că este un singur Dumnezeu adevărat (Isaia 45:5, 6; 43:11), El este Cel Veșnic („Eu Sunt!“, Exodul 3:14) și nimeni nu ar putea deveni Dumnezeu afară de El. „Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu este unul singur“ (Galateni 3:20).

Credința creștină este credința într-un singur Dumnezeu mani-

festat în trei Persoane. Domnul Isus Hristos al Scripturii este cu totul un alt Isus decât acela descris de doctrina mormonă, pentru că El nu a fost niciodată frate egal cu Lucifer, ci El este una cu Tatăl fără început la zile, având puterea de a crea. „...Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții, și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi“ (Romani 4:17). Domnul Isus a fost meșter la lucru cu Tatăl când a creat pământul, omul și tot ce există văzut și nevăzut de ochii noștri. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El“ (Coloseni 1:16, 17). Acest Isus minunat care a creat domniile și stăpânirile l-a creat și pe arhanghelul Lucifer, care s-a folosit de libertatea de acțiune, în timpul de testare, pentru a se răzvrăti împotriva lui Dumnezeu.

Domnul Isus este una cu Tatăl, adică Dumnezeu, dar când S-a întrupat S-a dezbrăcat pe Sine de o parte din slava ce o avea în Ceruri. „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor“ (Filipeni 2:6, 7). Scriptura ne învață că Domnul Isus Ss-a născut din fecioara Maria (Matei 1:18), care a fost umbră de Duhul Sfânt și-a zămislit supranatural, fără să cunoască bărbat, pe Domnul Isus care pe pământ a fost Dumnezeu și Om. „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii“ (Coloseni 2:9). Scriptura ni-L prezintă pe Domnul Isus ca fiind a doua persoană a Sfintei Treimi, care întotdeauna a existat ca Dumnezeu, cu Dumnezeu Tatăl și cu Dumnezeu Duhul Sfânt. Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu care a îmbrăcat trup de om ca să moară pentru păcătoși, și după ce a biruit boldul morții S-a înălțat la dreapta Tatălui, unde este singurul Mijlocitor între om și Dumnezeu Tatăl.

În epistola lui Iuda ni se spune că Biserica are credința care a

fost „dată odată pentru totdeauna Sfinților“ (Iuda 3), de aceea nu a fost nevoie de o restaurare a ei, pentru că porțile Locuinței Morților nu au biruit-o. Domnul Isus le-a spus celor care au avut întrebări despre căsătorie după această viață că se rătăcesc, fiindcă nu cunosc Scripturile. „Drept răspuns Isus le-a zis: «Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Căci la înviere, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer»“ (Matei 22:29, 30).

Cele 66 de cărți care formează Scriptura inspirată de Duhul lui Dumnezeu celor 40 de autori au fost date fără eroare. Scriptura este autoritatea care guvernează viața credincioșilor în lumina Duhului Sfânt și nu este îngăduită o deformare și mutilare a ei, așa cum vedem în doctrina mormonă. Scriptura ne învață că păcătoșii pot fi mântuiți primind harul mântuitor ca să poată ajunge în cer prin credința lor în jertfa de ispășire și moartea Domnului Isus Hristos. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni“ (Efeseni 2:8, 9). Acela care pentru mântuirea lui se încrede în meritul creat de Domnul Isus pe cruce, prin pocăință, nu mai trăiește cum vrea firea veche, ci fiind născut din nou trăiește o viață schimbată, în care Hristos Domnul ia chip. Un astfel de suflet este liber de păcat, nu pentru că nu știe păcatui, ci pentru că de dragul Domnului Isus nu vrea să păcătuiască.

Domnul Isus a devenit în ochii Tatălui vinovat de păcatul nostru când a acceptat să devină Miel de ispășire, iar mânia lui Dumnezeu asupra păcatului a lovit grozav păcatul în trupul Aceluia care nu a cunoscut păcat, pentru ca noi, prin credință, să devenim neprihănirea lui Dumnezeu. La cruce vedem expresia dragostei lui Dumnezeu pentru om, iar jertfa Lui nu ne împinge puțin mai aproape de mântuire, ci în jertfa Lui primim Darul Mântuirii. Puterea crucii, adică a meritului jertfei Domnului Isus, trebuie propovăduită celor mântuiți și celor nemântuiți, fiindcă ea

este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea celui ce crede. Luther spunea că se uită la cruce și se simte de parcă Domnul ar fi murit ieri pentru el. Începem să murim din clipa nașterii și chiar de atunci, undeva, nu foarte departe, plutește deasupra noastră ceea ce noi numim sfârșitul sau moartea. Viața pe care o trăim ne creează responsabilitatea ca odată ce știm deosebi binele de rău să putem alege. Prin credință, care acționează pe baza a ceea ce a spus Dumnezeu, putem să primim harul lui Dumnezeu. În perioada dintre leagăn și sicriu avem oportunitatea de a lua decizia de a-L primi pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al nostru și astfel să fim iertați prin harul lui Dumnezeu.

Dacă cumva faci parte din acest cult mormon sau chiar dintr-o altă religie care nu are la bază învățătura nașterii din nou, vreau să-ți spun că eu știu că așa după cum cei 10 prieteni ai lui Toma nu l-au putut convinge că Domnul Isus a înviat, nici eu nu am să te pot convinge că slujești unui alt Isus, dar este Cineva care l-a convins pe Toma și Acel Cineva te poate convinge și pe tine dacă dorești să cunoști Adevărul spre a deveni cu adevărat liber. Chiar dacă eu te-aș putea convinge, nu are prea mare rost, pentru că o altă persoană te poate convinge diferit mai târziu, dar Acela care te poate convinge și-ți poate lua orice îndoială este Dumnezeu Duhul Sfânt. Dacă afli că ai fost amăgit de învățăturile mormone nu lăsa ca dezamăgirea și rănilor din trecut să-ți reducă viața la un perimetru mic, în care nu mai vrei să auzi nimic despre suflet și mântuire, ci du-te cu găleata la fântâna harului și vei găsi o apă proaspătă, care-ți va potoli setea lăuntrică. Sufletul tău este iubit de Isus, care a fost, este și va fi Dumnezeu, care este vrednic să fie iubit de tine. Prin El iubește-i pe cei din jur și vei fi iubit de aceia care sunt ai Domnului. Dacă-L vei căuta sincer în rugăciune, El se va lăsa găsit de tine, tu vei fi al Lui și El va fi al tău și vei ști ce înseamnă să ai pace și bucurie în sufletul tău.

Amin

39

CHEMARE LA RUGĂCIUNE

„Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște străjeri, care nu vor tăcea niciodată, nici zi nici noapte! Voi care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți deloc! Și nu-I dați răgaz, până nu va așeza din nou Ierusalimul, și-l va face o laudă pe pământ.”

Isaia 62:6, 7

In acest capitol, prin gura prorocului Isaia, Dumnezeu Își exprimă dragostea ce o are pentru poporul Său și descrie modul în care dragostea Lui va duce la îndeplinire planul de restaurare a poporului Său. Acest capitol descrie schimbarea ce a avut și are loc în sufletele acelora care prin meritul jertfei Domnului Isus au primit dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu, ca să fie un popor sfânt, răscumpărat de râvna și dragostea Domnului. „Ei vor fi numiți «Popor sfânt, Răscumpărați ai Domnului.» Iar pe tine te vor numi «Cetatea căutată și nepărăsită»“ (Isaia 62:12). Este un popor sfânt, care îndeplinește o slujbă sfântă, duhovnicească foarte necesară, prin a nu „tăcea niciodată“, ci prin rugăciune aduce mereu înaintea Domnului cereri, mijlociri și mulțumiri până în ziua când El va așeza Ierusalimul cel Nou și-l va face o laudă pe pământ.

Această aducere aminte fără de răgaz și insistență înaintea Domnului numită, în viața credinciosului, viață de rugăciune, nu are menirea de a-L informa pe Dumnezeu, ci aceste dorințe sunt o expresie lăuntrică a Duhului Sfânt din noi, pentru ca Împărăția

lui Dumnezeu să vină mai curând peste toți și toate. Ni se spune să ne rugăm neîncetat ca aceste dorințe să fie înregistrate în cărțile lui Dumnezeu și în același timp prin aceste jertfe pe care Duhul Sfânt le aprinde pe altarul sufletului nostru, care ne zidesc sufletește, să participăm la luptele spirituale ce se dau pentru sufletele oamenilor. Când doi copii ai Domnului se unesc în rugăciune puterea crește și prezența Domnului este garantată prin Cuvânt, dar o și mai mare revărsare de har poate avea loc în mijlocul Adunării lui Dumnezeu, care în unitate cheamă Numele Domnului. Așa cum spuneau romanii: „Cei de o seamă se adună lesne“, de aceea cei ce fac parte din poporul sfânt merg la casa de rugăciune nu din obicei, ci cu bucurie, știind că vor fi încărcăți cu putere prin rugăciune, Cuvânt, cântare de laudă și părtășie frățească. Prin pildele pe care Domnul le-a rostit, ne-a învățat să ne rugăm și să insistăm la altarul lui Dumnezeu unde ajung rugăciunile sfinților.

Pilda judecătorului nedrept, în care insistența văduvei l-a făcut pe acest om să facă dreptate văduvei și pilda omului care s-a dus să ceară insistent pâini de la vecinul său care se culcase, pentru că-i veniseră musafirii, sunt exemple ale modului în care trebuie să stăruim în rugăciune ca să primim ceea ce dorim. De cele mai multe ori problema cu rugăciunea nu este că nu cerem suficient de multe lucruri de la Dumnezeu, ci problema este că nu cerem îndeajuns din ce este al Lui și din lucrurile care duc la îndeplinirea voii Lui în viața noastră. Când mergi înaintea Domnului la rugăciune să ai mereu înaintea ta adevărul că Dumnezeu este un Dumnezeu care ascultă rugăciunea! „Domnul Se depărtează de cei răi, dar ascultă rugăciunea celor neprihăniți“ (Proverbe 15:29). Slujba acestor străjeri despre care vorbește prorocul Isaia este foarte importantă și de mare răspundere, pentru că ei „veghează“, „nu tac niciodată“ și-I „aduc aminte Domnului“ intrând în locul Preasfânt cu promisiunile Lui și în meritul jertfei Domnului Isus prin care avem intrare slobodă înaintea tronului harului.

„Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie“ (Evrei 4:16). Există o astfel de încredere în rugăciunea ta? Rugăciunea nu este numai un privilegiu al aceluia care face parte din poporul sfânt, dar și o mare necesitate, fiindcă atunci când inima este curată avem îndrăzneală să mergem înaintea lui Dumnezeu. Această curățire tradusă și reflectată prin îndrăzneală și putere te înalță în prezența Domnului, știind că El ascultă pe cel cu inima curată. „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul“ (Psalmul 66:18). Străjerul spiritual scurtează orizontul să vadă cine se apropie de cetatea inimii lor, de familia sau biserica din care fac parte, pentru că aceia care se apropie pot fi o binecuvântare sau pot prezenta un mare pericol. Toți aceia care au devenit parte din poporul sfânt, răscumpărat de Domnul, primesc printre altele și slujba de străjer în rugăciune.

„M-am dus la locul meu de strajă, și stam pe turn ca să veghez și să văd ce are să-mi spună Domnul, și ce-mi va răspunde la plângerea mea“ (Habacuc 2:1). Pe vremea romanilor, pentru un străjer ideea de a adormi în timpul de strajă sau de a părăsi acel loc era de neconceput și lava vulcanului care a erupt și distrus orașul Pompei a dovedit aceasta, atunci când străjile romane au fost acoperite de lavă la locul de strajă. Faci tu parte din poporul sfânt, răscumpărat de râvna Domnului? Este sufletul tău un străjer care nu tace înaintea Domnului, ci neîncetat aduce înaintea Lui în rugăciune dorințe sfinte? Augustin a spus că ar dori să fie găsit întotdeauna ori vorbind cu Dumnezeu ori cu oamenii din jur despre Domnul. Odată ce am devenit parte din poporul sfânt și noi trebuie să avem în noi această dorință bună de a vorbi oamenilor despre mântuire, apoi să ducem numele lor înaintea Domnului în rugăciune.

De multe ori ne rugăm pentru ceea ce dorim, însă vedem că nu am primit exact ce am cerut, dar odată ce vedem planul bun al lui Dumnezeu dezvăluindu-se în viața noastră ne dăm seama că am

primit ceea ce aveam nevoie. La un moment dat Ilie a ajuns descurajat, într-o depresie neagră, și s-a rugat să moară, dar Dumnezeu nu i-a ascultat dorința, prin a-i da ce a cerut, ci i-a dat ceea ce avea nevoie. Un înger al Domnului i-a dus de mâncare, ca să poată face față drumului pe care-l avea de parcurs până la muntele lui Dumnezeu. La fel, și nouă, Dumnezeu nu ne va da întotdeauna ce vrem noi, dar ne va da ceea ce avem nevoie. În fiecare dimineață, când ne încredințăm Lui în rugăciune, El va avea pregătit pentru noi puterea și harul de a trăi pentru Dumnezeu în acea zi. Ca unii care ne-am încredințat soarta în mâna Domnului, nu ne avântăm să facem predicții pentru viitor, dar ne pregătim pentru El zidindu-ne sufletește în rugăciune și prin ceea ce facem pe Stânca care nu se clatină.

Budiștii din Tibet își scriu rugăciunile și le pun pe niște moriști ce se învârt în vânt spre a fi citite de zeitățile care vor să-i asculte, dar noi prin credință îndreptăm glasul spre Cer, unde se află scaunul harului, știind că ajutorul nostru vine de la Domnul. Când ne rugăm practic ne controlăm gândirea și îi dăm direcție prin cuvintele ce le rostim cu credință către Acela care cunoaște aceste cuvinte înainte ca ele să ne ajungă pe buze. Pentru acela care-i prinde gustul, rugăciunea este o plăcere, dar poate fi și o muncă și de multe ori chiar o luptă spirituală cu stăpânirile din văzduh. David Cho, pastorul celei mai mari biserici din lume, aflată în Coreea de Sud, a spus că-i este greu să se roage prima jumătate de oră din cauza gândurilor despre lucrurile pământești, dar după aceea calea i se deschide clară și limpede. Cheia unei vieți de rugăciune sau de străjer al rugăciunii nu stă în cât de bun strategist ești, ci în cât tânjește sufletul după Domnul și cât de conectat ești cu cerul, însă odată ce ți-ai verificat haina pe care ți-a dat-o Hristos poți merge fără frică înaintea Lui. „Când îmi tânjea sufletul în mine, mi-am adus aminte de Domnul, și rugăciunea mea a ajuns până la Tine, în Templul Tău cel Sfânt“ (Iona 2:7). Singur sau bazat pe merite personale nu avem acces la acest scaun al harului, dar prin Domnul Isus ușile ne sunt

deschise, suntem primiți și ascultați ca fiind de-ai casei, oameni din Casa lui Dumnezeu.

De-a lungul anilor, rugăciunea s-a dovedit a fi una din cele mai dificile discipline din viața credincioșilor, unul din motive fiind acela că există o forță contrară voii bune a lui Dumnezeu pentru viața noastră, care nu vrea să ne rugăm. Rugăciunea „Tatăl nostru“ ne învață să nu fim egoiști în felul cum ne rugăm, pentru că El este „Tatăl nostru“, să ne rugăm pentru pâinea „noastră“, pentru a nu ne duce „pe noi“ în ispită și pentru a ne mântui „pe noi“ de cel rău. Străjerii veghează nu numai pentru siguranța lor, ci și pentru a acelora care sunt în cetatea unde locuiesc și care depind de vigilența lor.

Un pastor dintr-o biserică coreeană a povestit o întâmplare din viața unui credincios care în tinerețe a fost un soldat ce a luptat în războiul dintre Coreea de Nord și Coreea de Sud. Este vorba de o întâmplare adevărată care ne spune că cei din jurul nostru, care mai sunt încă prinși în lațul vrăjmașului, au dorința ca cineva să aibă milă de ei și să se roage pentru ei. Acest soldat a spus că în toiul unei lupte aprige comandantul i-a spus să iasă din adăpost și să tragă din fața tirului de gloanțe câțiva soldații care căzuse răniți. Soldatul a privit la ceasul de pe mână și a spus că se va duce. Când comandantul s-a reîntors a văzut că soldatul nu executase ordinul primit și l-a amenințat cu consecințele ce vin asupra unui trădător. Soldatul s-a uitat din nou la ceas și după câteva momente a sărit afară din adăpost, salvând viața soldaților răniți care erau expuși inamicului. Mai târziu ofițerul l-a întrebat pe soldat de ce a procedat așa, de ce s-a tot uitat la ceas. Soldatul a spus că el este păgân, dar mama lui care este creștină i-a promis că la fiecare oră fixă va fi în rugăciune pentru el, de aceea el a așteptat ora fixă, ca să aibă de partea lui rugăciunile mamei sale.

După ce L-am mărturisit pe Domnul cu gura și cu fapta celor din jurul nostru, ei au nevoie de rugăciunile noastre de mijlocire. Rugăciunea de mijlocire cu efect nu depinde de faptul că am fost sau nu la un seminar, ci de dorința fierbinte a celui ce se roagă de

a comunica cu Dumnezeu în favoarea aceloră pentru care este făcută mijlocirea. Lucrarea de mântuire a oamenilor trebuie să fie parte din cauzele pe care le aducem în rugăciunile noastre. De asemenea trebuie să-i aducem în rugăciune și pe aceia care trec prin ceea ce noi oamenii numim necazuri. De exemplu, când umbli noaptea prin cameră și nu aprinzi becul, pentru că nu vrei să-l trezești pe cel ce doarme, și te lovești la degetul de la picior nu spui că nu te interesează, ci simți durerea și mâna sare în ajutor. La fel se întâmplă și cu aceia care sunt mădulare ale aceluiași Trup și împreună cu noi alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu. „Vă îndemn, dar înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii“ (1 Timotei 2:1).

Dacă ești prea ocupat cu lucrurile de fiecare zi, încât nu ai timp de rugăciune, înseamnă că trebuie să-ți faci timp pentru ce spui că este important în viața ta, adică pentru suflet. Pe măsură ce te depărtezi de altarul rugăciunii ai să ajungi să umbli mai mult după interesele tale și nu după ale lui Dumnezeu, Căruia odată i-ai spus că dispune de viața ta. Suzana Wesley a avut 19 copii, dintre care cel mai cunoscut este John Wesley, pentru că prin el Dumnezeu a adus mari treziri între oamenii din vremea lui. Suzana era foarte ocupată cu treburile casei pentru a dedica în mod individual puțin timp fiecărui copil, de aceea avea obiceiul să se oprească din lucrul casei și să-și pună șortul pe cap. În acele minute nimeni nu o mai deranja, pentru că fiecare copil știa că mama lor vorbește cu Domnul. Dacă vrem cu adevărat, ne vom face și noi timp de rugăciune. Să nu mergem la rugăciune cu un standard de așteptări reduse, ci să ne rugăm la mare risc, ca de exemplu: „Folosește-mă Doamne! Vorbește prin mine, ajută, mângâie prin mine!“

Dacă vrei ceva diferit de ce ai, și simți că vrei mai mult decât ai, va trebui să faci ceva diferit de ceea ce faci acum sau vei avea același rezultat ca și până acum. O astfel de experiență diferită vedem că a avut loc într-o zi în viața prorocului Isaia, în anul morții împăratului Ozia (Isaia 6), când prorocul Isaia stătea la rugăciune în Casa Domnului, unde se primește binecuvântare, i

s-a dat să-L vadă pe Domnul. Îi murise împăratul și probabil că era trist, dar inima a trebuit să se dezlipească de lucrurile pământești și când acest lucru a avut loc L-a văzut pe Domnul. Dacă înainte a avut de spus un „Vai!“ în dreptul altora, când L-a văzut pe Domnul a spus un „Vai!“ în dreptul lui, pentru că s-a văzut nepotrivit înaintea sfințeniei Domnului. A fost o rugăciune în care a fost prezent cu trupul, sufletul și duhul. La fel va fi nevoie să fim și noi dacă vrem să-L vedem pe Domnul. Așa cum cărbunele de pe altar l-a curățat pe Isaia, sângele Mielului lui Dumnezeu ne curățește de orice păcat, împreună cu Cuvântul Său, prin lucrarea tainică făcută de Duhul Sfânt înăuntrul nostru. Dacă vrei să simți adierea Duhului, prospețime de putere în duhul tău, va trebui să-ți dedici timp ca să vorbești cu Tatăl tău ceresc, spunându-le tuturor celorlalte voci să tacă, pentru a putea auzi și desluși vocea Celui Iubit.

Pentru unii rugăciunea este privită la fel cum anumiți oameni se uită la un sport spre care nu au înclinație sau despre care spune că nu le place și nu îl practică, dar rugăciunea nu este ceva ce poți alege să practici sau să nu practici, pentru că a fi un străjer al rugăciunii este ceea ce ne identifică ca fiind parte din poporul sfânt, răscumpărat. Dacă spui că umbli cu Hristos vorbește cu El, pentru că ai nevoie mereu de reîmprobare de puteri și a vorbi cu Împăratul este cel mai înalt privilegiu. „Dar eu voi cânta puterea Ta; dis-de-dimineată, voi lăuda bunătatea Ta. Căci Tu ești un turn de scăpare pentru mine, un loc de adăpost în ziua necazului meu“ (Psalmul 59:16). La rugăciune, fie pe genunchi sau stând în picioare, ridicând mâini curate către cer, ne întâlnim și devenim una cu alți străjeri ai rugăciunii din diferite orașe, țări și continente care formează împreună Biserica lui Dumnezeu, a celor născuți de sus, care încă sunt pe pământ.

Plecarea pe genunchi la rugăciune este foarte bună, după cum vedem că și primii credincioși au practicat-o, atâta timp cât este expresia inimii și nu doar o pioșenie falsă sau un obicei care nu înseamnă nimic înăuntrul nostru. Plecarea pe genunchi trebuie să

fie un semn al acceptării autorității Lui asupra ta și un semn de supunere, după cum ridicarea mâinilor în sus înseamnă o predare necondiționată în fața voii Domnului pentru viața ta. „Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta, și ca jertfa de seară să fie ridicarea mâinilor mele!” (Psalmul 141:2). Prin rugăciune îi putem spune Domnului cu gura și cu inima că ce avem noi mai bun este pentru El, pentru Cel Preaînalt. Dorința de a ne ruga fierbinte sau chiar lipsa dorinței de a ne ruga este un bun indicator de putere spirituală, pentru că această dorință, la fel ca un termometru, ne indică condiția sănătății sufletului nostru.

Rugăciunea poate fi de rutină, rece, de ochii lumii, pasivă și obositoare sau poate fi fierbinte și plină de pasiune, ca o discuție între doi oameni care se iubesc și mereu au ceva de spus unul celuilalt. Rugăciunea nu este niciodată un substitut pentru ascultarea de Dumnezeu, de aceea dacă vrei să nu-ți fie respinse rugăciunile, când auzi strigătul săracului nu te face că nu-l auzi. Dacă vrei să-ți fie primită rugăciunea, cât depinde de tine, trăiește în pace cu toți, începând cu cei din casa ta. Mulți nu vor să stea de vorbă cu Domnul în rugăciune pentru că au păcat în viața lor pe care-l iubesc și știu că trăirea în neascultare anulează efectul rugăciunii. Rugăciunea, care pentru credincios ar trebui să fie ceva ușor, ca respirația, poate deveni unul din lucrurile cele mai grele, dacă din cauza poverii pe care o simt în inimă se roagă cu constrângere de inimă.

Pentru mulți a fi creștin înseamnă doar a nu fi evreu, musulman sau păgân, dar a fi cu adevărat creștin înseamnă a-L urma pe Hristos și a fi un străjer al rugăciunii. Ca străjer al rugăciunii nu urmezi doar reguli, ci ai o relație personală cu Acela care a plătit cel mai înalt preț pentru a-ți da cel mai mare dar posibil: mântuirea, și astfel să devii parte din poporul sfânt. Când ne facem planuri și căutăm să le ducem la îndeplinire lucrăm noi, dar când ne rugăm după voia lui Dumnezeu, El lucrează pentru noi. Când te rogi cu credință știi că nu este munte sau râu pe care să nu-l poți trece împreună cu El. „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?...“

(Genesa 18:14). Închinarea în duh și adevăr este o rugăciune care izvorăște tot de la El prin Duhul Sfânt, printr-o rugăciune după voia Lui, în care cerem ca voia noastră să se schimbe dacă nu este aceeași cu a Lui și nicidecum nu cerem ca voia Lui să se schimbe după a noastră. Uneori, la mare disperare sau când simțim o mare revărsare de har, ne rugăm chiar strigând și nu este rău, dar mai bine să ne rugăm fără cuvinte decât fără inimă.

Chiar dacă ne este rânduit să trăim o viață simplă, putem fi străjeri ai rugăciunii. Despre Isaac nu știm să fi făcut prea mari lucruri, dar știm că a făcut un altar și mai știm că lui Dumnezeu nu i-a fost rușine să se numească Dumnezeu lui Isaac. Chiar dacă te vezi că nu ești deosebit de înzestrat cu calități care să atragă asupra ta atenția celor din jur, fie că ți s-a dat să fii credincios peste multe sau peste puține lucruri, dacă alegi să fii un credincios care are un altar sfânt al rugăciunii înaintea Aceluia care vede în ascuns, Dumnezeu nu se va rușina să se numească și Dumnezeul tău. Să ai zile de mulțumire este bine, dar să trăiești cu jertfe de mulțumire pe altar în fiecare zi este și mai bine. Fii sigur că ai un timp de liniște înaintea Aceluia pe care ai spus că Îl iubești, dar să știi că nu poți să-L iubești fără să-L cunoști, și nu poți să-L cunoști fără să petreci timp cu El. Timpul petrecut cu El în rugăciune nu este timp pierdut, ci timp răscumpărat.

Asemenea unui călător care pleacă dimineața la drum și își verifică harta, fiecare credincios își verifică itinerariul zilei înaintea Domnului, pentru că vrea ca Domnul să-l însoțească. Cel mai bun timp pentru rugăciune este atunci când mintea este proaspătă și odihnită, de aceea, dacă a vorbi cu Domnul este important, să facem ajustările necesare în orarul zilei după cum vedem că este nevoie. Fii sigur că după ce te supui cercetării Duhului Sfânt inima nu te osândește. Pentru a-ți fi ascultate rugăciunile trebuie să-ți verifici relațiile pe care le ai cu alții și dacă ai ceva cu o anumită persoană lasă-ți jertfa la altar și du-te de te împacă cu acea persoană, chiar dacă ție ți s-a greșit, fiindcă știi că nu vei ierta mai mult decât ai fost tu iertat de Domnul.

În vechime, oamenii purtau haine lungi, dar când lucrau se încingeau ca să poată umbla, de aceea și sufletește, mijlocul să-ți fie încins cu Adevărul și coapsele minții la fel, adică să poruncești gândurilor să stea cu tine, să nu cutreiere alte locuri. Gândirea trebuie să fie disciplinată, orice gând trebuie făcut rob ascultării de Hristos, altfel firul gândirii repede țese o pânză în care prinde îngrijorări și planuri pământești. „De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji, și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos“ (1 Petru 1:13). În cămăruță sau în părtășia acelora care la fel ca și tine alcătuiesc poporul cel sfânt răscumpărat, ca străjer al rugăciunii nu tăcea, ci roagă-te, pentru că rugăciunea face parte din lupta cea bună pe care o dă credinciosul care știe că nu are de luptat cu carnea și sângele, ci cu duhurile întinericului care se războiesc cu sufletul. „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești“ (Efeseni 6:12).

Când petreci timp cu Domnul în cămăruța ta ia Scriptura cu tine, citește din ea, și dacă te aștepti ca El să-ți vorbească prin ea, să ai la tine hârtie și creion. Nu privi la un text superficial, ci după ce-l citești cugetă la el, cerând lumina care vine de sus. Spune-i Domnului: „Doamne, Te servesc! Doamne, mă predau! Doamne, primesc!“ Sunt trei stări ce pot acorda inima ta după inima Lui. Nu este vorba de o meditare ca și a budiștilor, care caută răspunsul în ei înșiși, ci este vorba de o cugetare la Domnul și voia Lui, care-ți va fi făcută de cunoscut și care vine de sus de la Tatăl luminilor. Roagă-te și citește știind că nu cantitatea contează așa de mult, pentru că uneori un singur verset este de ajuns să te poată sătura și să te poată face să izbucnești în cuvinte de proslăvire la adresa Domnului.

Într-un mod deosebit, psalmii îți vor da imbold și te vor impinge la proslăvire, pentru că ei se adresează tuturor simțurilor

inimii, de la bucurie și biruință până la necaz, pierderi și boală. O cântare veche, intitulată „Ce dulce ești al rugii ceas“, spune în ultimul vers: „Și când acest trup de pe pământ,/ Îl voi depune în mormânt,/ Atunci în veci voi fi voios,/ Că m-am rugat aicea jos.“ Sufletul tău a fost chemat să fie străjer al rugăciunii! Fă-ți slujba cu cinste și într-o zi te vei bucura, pentru că, după planul lui Dumnezeu pentru tine, faci parte din poporul cel sfânt, care a biruit prin rugăciune. „... Voi care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți de loc! Și nu-I dați răgaz, până nu va așeza din nou Ierusalimul, și-l va face o laudă pe pământ“ (Isaia 62:6, 7).

Amin

40

DATORNICUL

„Așa dar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnul ei.“

Romani 8:12

„Eu sunt dator și grecilor și barbarilor, și celor învățați și celor neînvățați.“ Romani 1:14

Epistola către Romani scrisă de apostolul Pavel prin inspirație Divină a fost numită de unii teologi ca fiind cea mai profundă operă din lume, pentru că ea conține cea mai adâncă, cea mai miezoasă și cea mai cu greutate explicație a înțelegerii apostolului neamurilor a Evangheliei lui Isus Hristos. În ea ne este prezentată finalitatea Legii lui Moise, care a dovedit nevoia omenirii de a avea un Mântuitor, încheierea ceremoniilor legate de Lege, prin care omul încerca să se facă acceptat înaintea lui Dumnezeu și trecerea la vestirea mântuirii prin credință, având la bază bunătatea Domnului cuprinsă în programul Divin numit Har. Apostolul Pavel își adresează cuvintele bisericii din Roma. El îi pune pe romani în categoria neamurilor care au fost chemate „la ascultarea credinței“, și căldura cuvintelor lui se observă în mod deosebit când le spune „fraților“, lucru care nu era obișnuit pentru un evreu când se adresa celor dintre neamuri.

Textul citat la început ne spune despre dorințele firii sau ale cărnii că ne dau îndemnuri și după ce am fost transformați din fapte pământești în fapte duhovnicești, în Isus Hristos, pentru

restul timpului cât încă mai locuim în acest trup numit cort sau vas de lut. Pentru că nu mai datorăm nimic firii, nu trebuie să mai trăim după îndemnul ei. Harul nu numai că nu ne îndreptățește să trăim mai departe după îndemnul ei, care înseamnă moarte, ci fiind înzestrați cu puterea Duhului Sfânt se așteaptă de la noi să umblăm după lucrurile Duhului, care înseamnă viață. În acest mesaj vom privi la datoria noastră din trecut care ne pune în categoria celor ce sunt robi ai păcatului, iar apoi vom privi la datoria ce o avem înaintea noastră ca robi din dragoste ai lui Isus Hristos.

Pentru sufletul omului nu există independență, fie că alege sau nu alege un Stăpân. Scriptura ne arată clar că Dumnezeu, singurul care are dreptul de judecător, este Acela care ține o socoteală a tot ceea ce se întâmplă în lumea noastră mică și în Univers, ține seama și de fiecare detaliu al vieții noastre. „«Adevărat, adevărat, vă spun», le-a răspuns Isus, «că, oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului.» «Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi»“ (Ioan 8:34, 36). Această datorie care ne făcea robi, începând cu cea creată de primul om Adam și până la datoria creată de fiecare din noi prin lucruri cum ar fi minciuna, hoția, gândul de a pofti sau a urî, a fost în întregime plătită de Domnul Isus. „...sângele lui Isus Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!“ (Evrei 9:14). A fost nevoie de Cineva care să plătească datoria, pentru că dreptatea sau justiția lui Dumnezeu nu poate trece cu vederea păcatul fără a exista o plată pentru acel păcat.

Deoarece nu a fost nimeni altul fără vină, Domnul Isus S-a adus pe Sine jertfă de răscumpărare, ca tuturor celor ce vor veni la El să li se poată șterge păcatul. „A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce“ (Coloseni 2:14). Acest adevăr, că datoria păcatului nostru a putut fi iertată numai prin meritul Domnului Isus, trebuie să ne smerească și ori de câte ori stăm la masa

Domnului acest sentiment de lipsă de merit personal trebuie să dea naștere unui izvor de laudă și mulțumire îndreptat către Acela care a plătit datoria noastră când a fost pus pe cruce. Ce înseamnă să te smerești? Este o stare care începe înăuntrul omului și se manifestă printr-un sentiment de lipsă de merit personal, care se ridică spre cer căutând îndurarea Ziditorului. Această stare atrage atenția lui Dumnezeu într-un mod favorabil.

În Vechiul Testament găsim că unii se smereau îmbrăcându-se într-un sac care de obicei era făcut din păr de capră, ce le irita trupul, și își puneau țărână pe cap recunoscând că sunt țărână, în acest fel arătând că sunt smeriți până la punctul cel mai de jos posibil. Aceștia se separau de orice activitate obișnuită și petreceau timp în rugăciune reflectând la vina lor, la cine sunt ei și la cine este Dumnezeu. Iov, și apoi prietenii lui au procedat așa, oamenii din Ninive împreună cu împăratul lor au procedat așa, Iosua și căpeteniile lui au procedat așa, pentru că toți aceștia au știut că îndurarea și ajutorul lui Dumnezeu vine la acela care ia inițiativa să se smerească.

Dacă vrem să ne fie iertată datoria nu este nevoie să ne îmbrăcăm în sac și cenușă, deși postul poate avea efectul de a ne smeri sufletul, ci este necesar să avem o inimă smerită, recunoscând că nu ne putem scăpa singuri de datoria păcatului nostru. Unii știu să joace teatru cu smerenia prin a se pune pe ei jos prin cuvinte înaintea oamenilor, ca aceștia să-i ridice și să-i laude, folosind într-un mod greșit versetul care spune că acela care se coboară va fi înălțat (Matei 23:12). Chiar dacă o astfel de smerenie falsă îi înșală pe oameni, pentru un timp, ea nu-L înșală pe Dumnezeu care cercetează inima, adică pornirea și intenția gândurilor omului. Aceia care se smeresc cu adevărat, prețuind iertarea datoriei lor, trăiesc o viață separată nu de societate, ci de ceea ce Dumnezeu numește păcat, iar Apostolul Pavel numește o trăire după îndemnurile firii, căreia nu-i mai datorăm nimic. Acest principiu de a te smeri înaintea Domnului, prin care poți obține favoarea Împăratului, lucrează și astăzi, fie că ai probleme mari

sau mici, pentru că la Dumnezeu nu există probleme mari sau mici. „Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, - îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și-i voi tămădui țara“ (2 Cronici 7:14). O memorie bună este aceea care nu uită ce a făcut Domnul pentru noi și o astfel de memorie bună ea ne va ține smeriți, pe când o memorie bolnavă de amnezie uită mereu ceea ce a făcut Domnul și ceea ce a promis că va face în viitor, de aceea cade repede în descurajare. O memorie bună este aceea care scrie ca în nisipul de pe plaja mării când cineva îi greșește, și scrie ca cioplit, fiind cu dalta în stâncă, când cineva îi face bine, și nimeni nu ne-a făcut mai mult bine decât Dumnezeu.

Oamenii au inventat examene cu ajutorul cărora testează și selecționează oamenii în ceea ce privește inteligența lor, ca apoi să-i prețuiască pe unii mai mult decât pe alții și să-i numească pe unii mai de valoare decât pe alții, dar cu Dumnezeu nu este așa. Am putea spune că El ne privește așa cum noi privim o portocală, o cireasă, un măr sau o pară. Fiecare fruct este specific și nu ne așteptăm ca unul să aibă gust ca și celălalt. Într-un mod asemănător, Dumnezeu, care ne-a creat pe fiecare din noi unici, nu disprețuiește pe unul ca să iubească pe altul. Fiecare din noi suntem diferiți, dar ceea ce avem în comun este că toți am moștenit și am mai acumulat datorii numite de Dumnezeu păcat. „...Nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar. Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu“ (Romani 3:10, 11). Cunoștința o putem găsi în cărți, dar priceperea vine de la Dumnezeu.

Înțelepciunea este abilitatea de a ști să iei decizii bune pe baza cunoștinței pe care o ai. Dăm dovadă de pricepere atunci când în lumina de sus admitem că suntem datori și primim iertarea Lui, ca apoi să nu mai trăim după îndemnurile firii, căreia nu-i mai datorăm nimic. Înainte de a vesti neamurilor o Evanghelie a harului, Apostolul Pavel a ajuns la starea în care a socotit toate realizările lui omenești ca fiind gunoi. A fost schimbat într-o făptură

nouă, pentru că cea veche îi numea pe cei dintre neamuri câini și necurați, dar cu natura cea nouă îi numește frați cărora le este dator să le facă de cunoscut calea Domnului. indiferent de neam sau poziție socială. „Eu sunt dator și grecilor și barbarilor, și celor învățați și celor neînvățați” (Romani 1:14). Apostolul Pavel nu mai avea datorii față de firea pământească, dar mânat de o dragoste pentru Stăpân și pentru suflete simțea că are o datorie nouă, și anume de a-L face cunoscut pe Hristos tuturor celor ce nu-L cunosc.

Fără rezerve și fără ipocrizie, ci dimpotrivă cu o dragoste fierbinte, Apostolul Pavel a dorit ca și alții să fie mântuiți, pentru că harul lui Dumnezeu face legături neînțelese pe deplin de mintea omului între aceia care au fost iertați de datoria creată de păcat. Dacă suntem mântuiți, odată ce ne-am făcut datoria de a ne îngriji de sufletul nostru, punându-l la adăpostul jertfei Domnului Isus, vom avea și noi acest simț nou de datornic. Ca oameni înțelegem tranziția ce are loc de la copilărie la tinerețe, la maturitate, și apoi la bătrânețe și știm că fiecare din aceste tranziții aduc schimbări de responsabilități. Pe calea Domnului există sau trebuie să existe astfel de tranziții în care creștem de la a fi copii în credință, care pot face puțin, la statura de oameni mari în Hristos, care nu numai că au trecut de la lapte, dar pot accepta tot mai multă răspundere și își pot face datoria în așa fel încât lucrarea Domnului să înainteze. Una din primele datorii pe care le avem după ce am fost iertați de păcat este aceea de a-i ierta pe aceia care ne greșesc nouă, așa cum ne-a învățat Domnul Isus. „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri” (Matei 6:12).

O traducere mai clară din greacă spune: „Lasă-ne datoriile noastre, cum și noi am lăsat pe ale datornicilor noștri.” De câte ori să iertăm? De 490 de ori i s-a spus lui Petru, adică fără limită. Ca să înțelegem cât de importantă este această datorie de a ierta, Domnul Isus ne-a lăsat pilda datornicului care a fost iertat de mult, dar care nu l-a iertat pe acela care-i datora doar puțin.

„Robul acela, când a ieșit afară, a întâlnit pe unul din tovarășii lui de slujbă, care-i era dator o sută de lei. A pus mâna pe el, și-l strângea de gât, zicând: «Plătește-mi ce-mi ești dator»” (Matei 18:28). Când stăpânul a auzit de felul cum s-a purtat cel pe care l-a iertat de mult l-a chemat înapoi și i-a spus: „...Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine? Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora. Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său” (Matei 18:32-35).

Chiar dacă iertarea este cel mai neprețuit dintre daruri, trebuie să o dăm aceluia care ne greșesc. Cel mai simplu mod de a privi la acest lucru este că a nu ierta înseamnă a pierde, iar a ierta din inimă înseamnă a câștiga. O altă datorie pe care o avem este aceea de a fi vegheatori, ca atunci când va veni Stăpânul să ne găsească lucrând. „Se va întâmpla ca și cu un om plecat într-altă țară, care își lasă casa, dă robilor săi putere, arată fiecăruia care este datoria lui, și poruncește portarului să vegheze” (Marcu 13:34). Avem datoria de a cunoaște ce este drept în ochii Domnului pentru a putem lucra bine și a lua hotărâri bune pentru noi și pentru aceia care ne cer ajutorul. „Am zis: «Ascultați, căpetenii ale lui Iacov, și mai mari ai casei lui Israel! Nu este datoria voastră să cunoașteți dreptatea?»” (Mica 3:1). Dreptatea lui Dumnezeu și felul cum trebuie să mergem pe calea Lui este ceva ce găsim studiind Dreptarul învățăturii sănătoase, Sfânta Scriptură. Biblioteca Congresului din Washington este cea mai mare din lume, cu 110 milioane de cărți și manuscrise, colecție căreia i se adaugă în fiecare an două milioane de cărți noi. Toate aceste cărți împreună nu au așa mare valoare ca și Sfânta Scriptură, cuvântul lui Dumnezeu, în care ni se spune cine suntem, care este rostul nostru pe pământ și cum putem ajunge mântuiți.

O citire superficială a Scripturii duce la o trăire superficială, de aceea trebuie să dedicăm timp acestei datorii pe care o avem de a

cunoște și strânge Cuvântul Lui în inima noastră. Avem datoria ca îmbrăcând haina bunătații să combatem și chiar să condamnăm păcatul, spre a fi scos afară înainte de a contamina și produce pagubă începând cu casa noastră. „Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului, și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le“ (Efeseni 5:10, 11). Avem datoria de a căuta pacea și sfințirea, pentru ca astfel să fim martori ai Domnului Isus și de folos bisericii și chiar societății în care trăim. Dacă suntem căsătoriți avem datoria de a fi credincioși soțului sau soției noastre și de a ne crește copiii în frică și temere de Domnul. Știind că nu suntem cu adevărat posesori a ceea ce avem, ci doar administratori, avem datoria de a cinsti pe Domnul cu câștigul nostru, ajutând pe cel lipsit și a face posibilă înaintarea Evangheliei, pentru că făcând parte din Biserica lui Dumnezeu am primit mandatul de a merge în toată lumea, chiar dacă această pentru unii înseamnă cartierul vecin sau a dăruia o Biblie sau un tractat spre a face cunoscut Numele Domnului.

Pentru un om de rând enumerarea acestor datorii ale credinciosului poate fi ceva complex și într-adevăr pot fi, dar adevărul credincios are un secret. Secretul creștinului este că nu își îndeplinește aceste îndatoriri prin puterea lui proprie, ci prin puterea Duhului Sfânt care este mereu reîmprospătată, asemenea uleiului într-o candelă care arde. Când Domnul a fost cu Samson făcea isprăvi mari, dar când S-a depărtat de el, datorită neascultării, a devenit om de rând și a fost copleșit cu ușurință de numărul vrăjmașilor. Tot acest efort depus de noi, datornicii iertați de Dumnezeu, care nu mai suntem oameni de rând, ci oameni care poartă în ei puterea Duhului Sfânt, este un efort al dragostei care ne-a fost dată în inimă prin Duhul Sfânt. El nu numai că face îndeplinirea datoriei posibilă, dar în același timp ne dă un simț al bucuriei pe care-l cunosc numai aceia care aleg voia lui Dumnezeu pentru viața lor. „Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat“ (Romani 5:5).

Răbdarea noastră, puterea noastră de a ierta și tot ce oamenii recunosc în noi ca fiind bun le avem în măsură limitată, de aceea depindem de reumplerea cu Duhul Sfânt când în rugăciune suntem reîmprospătați și voia Lui devine voia noastră. Textul citat la început spune că nu mai datorăm nimic firii ca să trăim după îndemnul ei, care ne spun să trăim numai pentru noi și numai pentru acum. Aceia care sunt născuți din nou trăiesc după îndemnul Duhului, sunt în grija lui Dumnezeu care afirmă că merge până acolo că ne numără chiar și perii capului, dar mai important este faptul că își trăiesc viața cu rost, având înaintea lor, în viitorul numit veșnicie, odihnă după osteneli, răsplata unei moșteniri nestricăcioase și viață veșnică cu Dumnezeu. Pilda amintită mai devreme de la Marcu 13 ne spune că stăpânul se va întoarce pe neașteptate într-o zi și va fi fericit de robul găsit făcându-și datoria. „Vegheați dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântarea cocoșilor, sau dimineața. Temeți-vă ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind. Ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheați!“ (Marcu 13:35-37).

Numele lui Metusala spunea ceva despre când avea să vină judecata peste oamenii din vremea lui Noe și fiecare an al vieții lui reprezenta un an de milă și oportunitatea pentru oameni de a se întoarce la Dumnezeu, dar într-o zi Metusala a murit și a venit judecata potopului. Astăzi încă trăim vreme de milă sau dispensația harului, cum este numită de unii teologi, înainte de venirea Stăpânului ca Mântuitor pentru unii, iar pentru alții ca Judecător. Înăuntrul cupolei Capitolului din Washington sunt scrise în engleză cuvintele: „Un Dumnezeu, o Lege, un element, un eveniment divin spre care se îndreaptă toată creația“. Acel eveniment divin este venirea Stăpânului, când toți cei care vor fi găsiți la datorie vor primi o bună răsplată. „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“ (Apocalipsa 22:12). Un sondaj public la care au participat peste 1500 de persoane a avut ca întrebare principală următorul lucru:

„Dacă L-ai putea întreba pe Dumnezeu un singur lucru, ce L-ai întreba?” Majoritatea dintre cei care au participat au spus că L-ar întreba pe Dumnezeu când va veni sfârșitul. Cei care trăiesc după îndemnul firi sunt într-o continuă stare de agitare și îngrijorare, pentru că cei răi nu au pace deoarece simt că urmează o zi a socotelilor, însă cei care au primit darul mântuirii, fiind făcuți buni prin meritul Domnului Isus, au o inimă mulțumitoare, pentru că ei știu că atâta timp cât sunt la datorie având nu religie, ci o relație personală cu Fiul lui Dumnezeu, El le va purta de grijă în acea vreme a sfârșitului.

Chiar din vremuri străvechi poporul Domnului a înțeles că are datoria de a fi mulțumitor și de a lăuda Numele Domnului. „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, din veșnicie în veșnicie! Și tot poporul a zis: «Amin!» și lăuda pe Domnul!” (1 Cronici 16:36). Această stare și dorință de a lăuda pe Domnul va continua să curgă ca un râu din gura celor mântuiți când vor ajunge la destinația finală. „Și din scaunul de domnie a ieșit un glas, care zicea: «Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, voi care vă temeți de El, mici și mari!»” (Apocalipsa 19:5). Este datoria noastră să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru cartea Sfintei Scripturi și pentru darurile pe care El a ales să le reverse în viața noastră. Cei mântuiți văd că fiind datoria lor aceea de a-I mulțumi Domnului pentru darul Duhului Sfânt care ne-a făcut bogați, fiindcă El ne-a deschis ochii inimii, ne-a dat harul pocăinței și ne-a născut de sus. Este datoria noastră să-I mulțumim Domnului pentru bucurii și încercări, pentru părtășia fraților și a surorilor, pentru promisiunile Lui încununate de nădejdea care nu înșală că într-o zi vom vedea pe Domnul și El ne va fi binevoitor. „O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!” (Psalmul 107:21).

Cel mai înțelept dintre oameni, după ce le-a cercetat pe toate și le-a încercat pe toate a identificat care este cea mai mare datorie a oricărui muritor. „Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui.

Aceasta este datoria oricărui om” (Eclesiastul 12:13). Teme-te de Dumnezeu, fiindcă pentru fiecare păcat comis trebuie plătită o plată. Cine este înțelept acceptă ca judecata și plata pentru datoria lor să fie plătită prin lucrarea făcută de Domnul Isus acum două mii de ani, dar cei ce refuză oferta Lui vor trebui să plătească ei pentru păcatul săvârșit, prin moarte și chin veșnic. Cea mai importantă întrebare din Scriptură pusă de un om păcătos este cea adresată de temnicerul din Filipi lui Pavel și lui Sila: „...Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” (Fapte 16:30). Poate te întrebi la fel ca acel om și spui: „Ce trebuie să fac ca să am datoria păcatului iertată și să fiu și eu mântuit?” Răspunsul este același și astăzi ca în acea vreme, pentru oricine dorește mântuirea și vrea datoria păcatului ștersă: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta” (Fapte 16:31). Cine este datornicul iertat? Eu.

Așa cum scrie la începutul acestei cărți, aceste mesaje sunt scrise de un suflet care și-a simțit datoria iertată și se simte „veșnic îndatorat”. Eu am fost iertat de datoria păcatului meu, dar am o datorie nouă care, ca o flacără, este întreținută de dragostea mea pentru Acela care m-a iertat. Eu și toți aceia cărora li s-a iertat datoria avem la rândul nostru datoria de a spune celui flămând că Isus este Pâinea vieții. Avem datoria de a spune celui însetat că El, Isus, este Apa vieții. Avem datoria de a chema la Domnul pe cei trudiți și împovărați, pentru ca El să le dea odihnă sufletelor lor. Avem datoria să spunem, celui ce-și simte povara de păcate, că există iertare în dar și fără plată pentru păcat, prin scump sângele Domnului Isus. Cine este datornicul? Sufletul tău. Dar ce vei face cu datoria ta? O vei ascunde pentru un timp, o vei scuza, o vei ignora, o vei tăgădui că este reală sau vei merge cu ea înaintea Aceluia care abia așteaptă ca în schimbul lacrimelor tale de pocăință să-ți ierte toată datoria păcatului și să-ți dea nevinovăția cu care să poți petrece veșnicia în prezența Lui?

O cântare veche spune: „Fericit sunt, mi s-a șters al meu păcat,/ Pe care l-am purtat eu neîncetat,/ Când la Isus eu am

mers,/ Începând în El să cred,/ Fericit sunt păcatele mi le-a șters!“
 A fost păcatul tău șters? A fost iertată datoria ta sau ai să te întâlnești cu ea când vei sta înaintea lui Dumnezeu? Unii pun vina pe evrei și le spun că sunt ucigași ai lui Hristos, dar nu este așa. Eu dacă am vrut ca datoria păcatului meu să fie iertată a trebuit să admit că vina mea împreună cu datoria păcatului meu a fost cea care L-a crucificat pe Domnul Vieții. Dacă vrei datoria păcatului tău iertată trebuie să admiți că păcatul tău L-a pus pe cruce pe Fiul lui Dumnezeu. Dacă vei privi la jertfa Lui ca plată de înlocuire pentru vina ta, dacă-L vei chema în viața ta, vei fi iertat și primit în familia Marelui Împărat Isus Hristos.

Amin

41

CE RELIGIE AVEȚI?

„După ce a isprăvit Moise de rostit toate cuvintele acestea înaintea întregului Israel, le-a zis: «Puneți-vă la inimă toate aceste cuvinte pe care vă jur astăzi să le porunciți copiilor voștri, ca să păzească și să îplinească toate cuvintele legii acesteia. Căci nu este un lucru fără de însemnătate pentru voi; este viața voastră și prin aceasta vă veți lungi zilele în țara pe care o veți lua în stăpânire, după ce veți trece Iordanul.»“ Deuteronom 32:45-47

Ce religie aveți? Este întrebarea pe care mi-a pus-o, într-o zi, o persoană care călătorea cu trenul în același compartiment cu mine. De obicei, răspunsul pe care-l dau unei astfel de întrebări observ că uneori surprinde și chiar produce o oarecare privire mirată a persoanei care mă întreabă. Eu răspund: „Sunt un creștin născut din nou care-L iubesc pe Domnul Isus“. „Bine, dar de ce cult aparțineți? De care denomi-nație?“, sunt de obicei următoarele întrebări. Oamenii pun astfel de întrebări pentru că știu că este important ce știi și ce crezi. Așa cum i-a spus Moise poporului, păzirea și împlinirea Legii lui Dumnezeu, lucrare numită astăzi de mulți religie, nu este un lucru fără însemnătate pentru noi oamenii. Deși manuscrisele istorice egiptene nu menționează numele lui Moise, pentru că în mândria lor aveau obiceiul să nu pună în cronicile lor pierderile suferite în vreun eveniment, totuși Moise, prin care Dumnezeu i-a scos pe

israeliți din Egipt, a fost o persoană reală, care a scris primele cinci cărți ale Scripturii și a avut o întâlnire cu Domnul Isus pe Tabor. Știm că Domnul Isus a amintit ceva din fiecare din aceste cinci cărți, dându-le astfel autenticitate, de aceea este bine să luăm și noi seama la cuvintele lui Moise când ne spune că păzirea și împlinirea poruncilor date de Dumnezeu nu este ceva fără de însemnătate, ci este chiar viața noastră.

Ca și pe timpul lui Moise, sunt și astăzi oameni care cred că nu este importat ce crezi atâta timp cât crezi ceva, iar alții aleg să spună că nu cred nimic despre veșnicia sufletului lor sau despre Dumnezeu. Majoritatea religiilor de astăzi, cum sunt acelea a ceremoniilor, indiferent cât de sincere, pompoase sau costisitoare ar fi, dacă lasă duhul tot rece sunt fără însemnătate, pentru că fiind false sunt zadarnice, dar totuși există o credință a ascultării de Dumnezeu care este reală. Tot o religie zadarnică este aceea care se vede doar la exterior, dar este lipsită de evidența lucrurilor mărturisite cu gura sau se manifestă numai în împrejurări în care primește admirația celor din jur. Astfel de persoane care practică doar o religie a exteriorului, fără să fi fost schimbați înăuntrul lor, se aseamănă, așa cum spunea John Wesley, cu niște cadavre frumoase împodobite, dar lipsite de viață. Majoritatea oamenilor, la fel ca Balaam, singurul proroc dintre neamuri amintit în Scriptură, vor să moară de moartea celor neprihăniți, dar nu mulți vor să trăiască viața celor neprihăniți, care costă și include tot ce ai și tot ce ești. Ce credință ai? Unde îți va fi dus sufletul când se va despărți de trup? Dacă spui că în cer, cine îți garantează aceasta? Nu toți care spun că aud vocea Domnului o aud cu adevărat.

Credința adevărată de astăzi nu este o închipuire, nu este o joacă, un mit sau o speculație, ci este acceptarea și trăirea unor adevăruri date de Dumnezeu o dată pentru totdeauna, despre persoana Domnului Isus, despre puterea de iertare a sângelui Lui, despre neprihănirea Lui care ne este dată în dar ca o haină și despre dragostea noastră pentru El, care ne duce la ascultare de acest Dumnezeu bun. Duhul Sfânt aduce în viața noastră reali-

tatea prezenței Lui și rămâne în noi ca o Călăuză care știm că deja a condus pe mulți până în casa Tatălui din Cer. Lacrimile pocăinței nu sunt o închipuire atunci când luăm hotărârea să părăsim ceea ce Cuvântul Scripturii spune că este rău, devenind o făptură nouă în Hristos și nici pacea și bucuria care imediat inundă ființa noastră nu sunt o speculație în necunoscut, ci sunt o reală și adevărată fericire sufletească.

Rugăciunea în duh și adevăr, părtășia la masa Domnului și iubirea frățască sunt lucrări duhovnicești pline de realitatea vieții Lui în noi. Toate acestea nu sunt „fără de însemnătate“, ci sunt o realitate în viața acelor care au pus la inimă poruncile lui Dumnezeu. Am auzit oameni care în mod batjocoritor au spus despre alte persoane care s-au pocăit că „au găsit religie“, dar o evidență vie, ca și aceia din viața lui Zacheu, nu minte, pentru că numai o credință adevărată poate face un astfel de om să înceteze să ia de la altul pe nedrept și să înceapă să dea la altul, care este în lipsă, fără să se gândească că pierde ceva, ci dimpotrivă să simtă bucurie prin a proceda în acest fel. Aceste lucruri privitoare la Dumnezeu și mântuire nu numai că sunt reale, dar sunt de o mare importanță, pentru că viața de pe pământ trăită cu Dumnezeu se continuă în viață veșnică trăită tot cu El în cer. Nu a fost dorința Celui care a semănat sămânța cea bună să existe atâtea religii, dar un vrăjmaș a semănat neghină ca să producă confuzie și să creeze un amalgam de adevăr și neadevăr prin care să risipească timpul scurt de viață al muritorilor și să le pună sufletul la un adăpost fals (Matei 13:25).

De-a lungul anilor, prin diferite interpretări ale aceleași Scripturi, și din diferite motive, s-a ajuns la formarea a mai multe curente religioase. Reforma lui Luther nu a însemnat așa de mult începutul unei noi biserici cât a fost înlăturarea a vreo 1500 de legi omenești, și această lucrare a făcut posibil să fie cunoscute din nou adevăratele dorințe ale lui Dumnezeu pentru om. Se poate să întâlnim și noi curentul calvinist, care susține ideea că numai cei aleși și dinainte predestinați de Dumnezeu pot ajunge mân-

tuiți, sau se poate să ajungem în contact cu armenianismul, care spune că Dumnezeu, care ne-a lăsat cu o voință liberă, privește de-a lungul coridorului timpului și alege pe baza a ce vede că vom face, spunând că de fapt El nu alege prin predestinare.

Scriptura ne spune că El se îndură de cine vrea, are milă de cine vrea să aibă milă și că celui ce îi este sete să vină să ia apa vieții fără plată. Fără să ne punem în vreunul din aceste colțuri ale religiei, putem observa că în Scriptură Dumnezeu are un record a felului în care se îndură de om și îi dă mântuirea, prin acest record indicând că El Își arată mila față de acela care ascultă de El, în smerenie își recunoaște vina și se lasă de ceea ce El numește rău. Când cineva alege nu doar să-și afișeze credința ca și pe o etichetă pe care este scris numele unei denominațiuni, dar chiar caută să o recomande ca fiind calea cea bună sau doctrina cea dreaptă, este bine să adresăm crezului unei astfel de persoane câteva întrebări, ca de exemplu: „Crezi și te supui autorității Sfintei Scripturi ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu? Ceea ce faci datorită acestei religii pe care o urmezi Îl glorifică pe Dumnezeu? Te face această credință să simți durere pentru sufletele pierdute care nu au mântuire, ca apoi această dragoste să te facă să acționezi spre binele unor astfel de suflete?”

Ne este dat să trăim o singură dată, de aceea nu ne putem permite să credem orice, indiferent cât de frumos ar fi prezentată o idee și oricât de mieroasă sau sinceră ar părea vocea cuiva, pentru că a crede și a acționa pe baza unui neadevăr este ceva ce-ți poate otrăvi și chiar omori sufletul. O povestire veche spune că un arab care a călătorit toată ziua prin pustiu odată cu lăsarea întunericului s-a oprit să doarmă. La lumina unei lumânări a deschis o pungă în care avea trei fructe care erau toată merindea lui. A luat primul fruct și desfăcându-l a văzut un vierme în el și scârbit de ceea ce a văzut a aruncat acel fruct în spate, peste umăr. A luat al doilea fruct și pentru că și acela avea un vierme în el l-a aruncat. A rămas cu un ultim fruct și fiindcă era flămând a suflat în lumânare, apoi a luat fructul și l-a mâncat. Cu ce-ți hrănești

sufletul? Ce-ți garantează mântuirea sufletului tău? Dacă nu este Cuvântul Aceluia care nu poate să mintă, adică a lui Dumnezeu, se poate să fii în primejdie. Unii acționează ca acest arab, care din lipsă de ceva mai bun acceptă ce știe că nu este bun.

Scriptura este Adevărul lui Dumnezeu pentru noi oamenii. Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este așa cum Îl descrie această carte vie, iar credința în jertfa Domnului Isus Hristos este singura cale spre mântuire. Adevărul Scripturii este pentru toți, dar nu toți îl caută sau doresc. Când Marco Polo a descoperit China, printre altele, a adus de acolo o rețetă despre care pătura aristocrată a Angliei a spus că trebuie să rămână un secret a lor și așa a fost, dar numai pentru un timp. Acea rețetă a fost rețeta pentru ceea ce noi numim astăzi înghețată. Adevărul Scripturii nu mai este ținut ascuns, ca în vremurile medievale, de câțiva oameni, ci este astăzi vestit prin tot felul de mijloace vechi sau moderne, pentru ca oricine vrea să poată veni la mântuire. Trăim în dispensația harului, când mântuirea se primește prin credință, ca dar de la Dumnezeu și glasul Evangheliei răsună mai tare ca oricând.

Cine își iubește sufletul caută adevărul, și când îl găsește nu-l mai vinde, ci îl păzește, pentru că de multe ori acest adevăr este atacat de doctrine false. În cartea Judecătorilor avem un caz în care un om cu numele Mica și-a făcut o religie a lui. „Mica avea o casă a lui Dumnezeu; a făcut un efod și terafimi, și a sfințit pe unul din fiii lui ca preot. În vremea aceea, nu era împărat în Israel. Fiecare făcea ce-i plăcea“ (Judecători 17:5, 6). După moartea lui Solomon, Israelul s-a împărțit în două părți, iar Ieroboam, care conducea partea de nord, pentru a nu lăsa poporul să meargă la închinare în Ierusalim cum porunea Legea, a făcut altare idolatre la Dan și Betel cu statui în formă viței care a dus poporul în idolatrie. Privind în Scriptură urmările deciziei lui Ieroboam putem vedea că păcatul lui, prin introducerea unei religii false, s-a extins de 21 de ori, prin 21 de împărați care au domnit în nord și care au făcut ce este rău înaintea Domnului, pentru că păcatul crește ca o buruiană și se poate extinde cuprinzând generații întregi.

Moise a ridicat șarpele de aramă în pustie, și cei care erau mușcați de șarpe privind la el erau vindecați, dar 690 de ani mai târziu Ezechia a trebuit să-l distrugă, pentru că poporul îi aduceau jertfe ca unui dumnezeu. Împăratul Ozia a încercat să facă o slujbă pe care numai preoții aveau dreptul să o facă, dar a fost lovit cu lepră și și-a trăit ultimii 16 ani ai vieții lui ca lepros. Am amintit aceste cazuri triste pentru că ele arată nu numai că omul știe și recunoaște importanța religiei în viața lui, dar ne arată că lucrul Lui trebuie făcut după indicațiile date de El. A fi creștin nu înseamnă a accepta o filozofie și nici doar a accepta un adevăr cu mintea, ci este și devine o experiență completă numai când Duhul Sfânt își face lucrarea în noi, începând cu ziua când ne pocăim și cunoaștem astfel pentru prima dată ce înseamnă adevărata pace și bucurie.

A avea o credință adevărată nu înseamnă a urma o lista de porunci, ci înseamnă o supunere de bunăvoie și din dragoste guvernării noastre de către Dumnezeu prin Scriptură în lumina dată de Duhul Sfânt. A fi creștin înseamnă a primi dreptul de a ne numi fii, sau cum spune o altă traducere, înseamnă a primi autoritatea de fii, cu remarcă că suntem copii moștenitori cu limite și resurse nesfârșite în viitor, dar pentru prezent avem drepturi limitate. Un creștin este un suflet preocupat cu a face ce vrea Dumnezeu să facă cu el și prin el. Istoria spune că Sebastian Bach, care a compus multe piese de muzică încântător de frumoase și care își semna fiecare lucrare cu frumoasele cuvinte: „A lui Dumnezeu să fie toată Slava?“, însă avea o problemă și aceasta era că dormea prea mult. Copiii lui au găsit o metodă care lucra eficient ca să-l scoale când doreau ei. Căutau o partitură de muzică compusă de tatăl lor și începeau să o cânte la pian, dar se opreau înainte de a termina ultima parte. Compozitorul nu susținea aceasta și îndată se scula, mergea la pian și o termina.

Urechea credinciosului atinsă de Duhul Sfânt cunoaște și deosebește glasul Păstorului cel Bun. Pentru că strânge Cuvântul în inima și memoria lui, recunoaște credința falsă de cea

adevărată, știe când ceva este lăsat afară sau este adăugat, la fel cum un bun muzician recunoaște o piesă neterminată sau sunetul unei note false care nu aparține acelei piese. Cine înșală pe altcineva ca să accepte un neadevăr ca adevăr merită titlu de specialist al Satanei, pentru că el a fost primul care a făcut acest lucru luând jumătate de adevăr și făcând din el o minciună întreagă. Dar și mai trist este faptul că unii ucenici ai lui ajung în timp să-și creadă micuniile și fiind lăsați în pornirea minții lor stricate, pentru că au refuzat adevărul, ajung să nu mai recunoască adevărul chiar dacă îl aud. Ascultând de sfetnicul întunericului, omul înșelat prin ceea ce face spune că poruncile Domnului sunt fără de însemnătate și autoritate finală. Căutând să dilueze atributele și să taie din drepturile lui Dumnezeu, omul așa zis religios ajunge uneori să-și ia libertăți și drepturi nepermise, ca acela de a crede că poate ierta păcatele sau de a spune că are influență asupra sufletului care a murit. De ce, dacă cineva crede un neadevăr care nu are temei este numit bolnav mintal, dar dacă sunt mulți cei care cred acel lucru îi dă numele de religie?

Începând chiar cu primii oameni și până astăzi au existat oameni care mânați de interese egoiste sau de o ignoranță a Cuvântului au strâmbat căile drepte ale Domnului, punând la îndoială ce a spus El, scoțând afară lucruri care li se par că fac calea îngustă sau creând canoane omenești fără de valoare duhovnicească. Dumnezeu a poruncit ca omul să nu facă chip cioplit, dar astăzi sunt o grămadă de astfel de idoli necuvântători și neputincioși sub formă de statui și icoane, una din justificări fiind că odată ce Domnul S-a întrupat omul nu mai este legat de acea lege. Degeaba zâmbesc oamenii mulțumiți, acceptând astfel de lucrări, dacă Dumnezeu este încruntat și mânios că omul face ce El i-a spus să nu facă. Printr-o astfel de neascultare omul spune, așa cum reiese din cuvintele lui Moise, că porunca lui Dumnezeu este ceva fără însemnătate pentru ei. Nu toți care se ocupă de lucrări spirituale folosesc aceeași sursă, de aceea este bine să știm că există și o sursă a întunericului care încearcă să imite lucrările

Domnului până într-un punct spre a le compromite dacă poate pe cele autentice.

Nimeni nu a atins dintr-o dată adâncimile păcatului și a rătăcirii, ci așa cum viciile își fac loc și au o creștere treptată, tot așa Satana servește neadevărul, la început doar cu lingurița, de aceea se cere mare atenție, pentru că îți poți duce familia în păcat sau în vreo rătăcire religioasă, dar nu înseamnă că o vei putea aduce afară de acolo. Unii au folosit religia ca mijloc de îmbogățire, adunându-și astfel o mare mânie la Dumnezeu pentru ziua judecății. Acum aproximativ o sută de ani un om cu numele de Bailey, proprietarul unui circ mare, care mai funcționează și astăzi în America, a auzit de faima predicatorului englez Spurgeon și i-a scris o scrisoare promițându-i că îl face bogat dacă vine în America, pentru că Bailey a crezut că poate folosi faima acelui om al lui Dumnezeu ca să facă bani. Spurgeon i-a răspuns din Anglia printr-o telegramă scurta pe care scria: „Fapte 8:20“. Uneori cuvintele noastre sunt mai aspre și sună ca o trâmbiță care deranjează pe cel ce doarme, dar procedăm uneori în acest fel din cauză că vedem urmările faptului că omul alege să privească la cerințele lui Dumnezeu ca la niște lucruri fără de însemnătate.

Deși uneori suntem asupriți, trebuie să știm că prietenul adevărat este acela care te sfătuiește bine, nu acela care-ți laudă nebuniile. Sunt anumite lucruri care trebuie să fie autentice, așa cum sunt banii, un pașaport sau certificatul ce adevărește lucruri privitoare la o persoană. De pașaport ai nevoie nu numai când treci o graniță, dar este necesar să fie în regulă, adică să fie valabil. Cu mult mai multă seriozitate trebuie să abordăm lucrurile privitoare la mântuirea sufletului nostru, pentru că un pașaport în neregulă poate crea mari dificultăți celui care-l prezintă la trecerea frontierei, dar acela care se prezintă înaintea lui Dumnezeu cu păcatul neșters de sângele Domnului Isus, fără să mai poată face vreun demers, va fi condamnat la iadul pregătit de Dumnezeu pentru Satana și îngerii lui. Iadul nu este o unealtă născocită de biserica medievală ca să țină poporul în control sau

să poată lua bani, cum de fapt a făcut, ci iadul este un loc real de chin, despre care Domnul Isus a vorbit cu multă claritate.

Dacă înainte de a urca într-un avion ți s-ar spune că are 20 % șanse să se prăbușească, ai mai merge cu el ? Nu cred. Dar dacă ți se spune că există 20 % șanse să existe iad, ai mai amâna tu împăcarea cu Dumnezeu? Cuvintele Domnului Isus ne spun că iadul există, sută la sută, deci asigură-te că nu tratezi cuvintele Scripturii care includ oferta de împăcare cu Dumnezeu, așa cum spune Mosie, ca niște lucruri fără de însemnătate. Spiritualitatea nu se măsoară prin ceremonii sau titluri omenești, ci constă în ascultarea de ceea ce Dumnezeu ne-a poruncit, și anume: să ne pocăim. „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum oamenilor de pretutindeni să se pocăiască“ (Fapte 17:30). Dacă vrei să învingi o slăbiciune, un viciu, nu-l mai hrăni, ci înlocuiește-l cu o virtute care să crească în tine spre slava lui Dumnezeu, pentru că a ceda unei ispite este o slăbiciune omenească, dar a continua să o întreții, știind că te va costa enorm, este o nebunie. Caracterul nostru se schimbă, puțin câte odată spre a fi mai aproape sau mai departe de cel al Domnului Isus, printr-un gând, printr-o vorbă, printr-un gest sau faptă pe care ne-o permitem sau nu ne-o permitem.

Când un soldat este rănit în război se caută a se ține starea sănătății acelui soldat sub control prin a opri pierderea de sânge, apoi prin a opri infecția, iar apoi, în funcție de caz, prin a i se face o operație. Noi suntem într-un război duhovnicesc și când venim la Hristos are loc această oprire a piederii vieții, apoi ni se tratează infecția cauzată de păcat, ca apoi în zelul și dragostea dintâi să facem operații de a scoate afară din viață și chiar din casa noastră tot ce este dăunător sufletului. Pocăința este părăsirea răului și iubirea binelui, iar odată născut de sus, primul pas al ascultării este botezul în apă poruncit chiar de Domnul Isus celor ce vor crede în El. Mântuirea este personală, deci fii sigur că botezul în moartea și învierea Domnului este ceva în care ai crezut tu personal când L-ai mărturisit pe Domnul Isus Hristos ca Domn al

vieții tale înainte de a fi botezat. Lucrătorii bisericii te botează pe baza mărturisirii tale, nu pe bază că ești mântuit sau nu.

„Ce religie am?“ Îl cunosc pe Domnul ca Mântuitor al meu, mă încred în El, ascult de El ca să am biruință prin El și toate aceste lucrări sunt coordonate în viața acelor care cred în El de Duhul Sfânt. Cred că Duhul Sfânt lucrează și astăzi cu oamenii ca și în ziua de Rusalii și va continua să facă aceasta până la Răpirea Bisericii la cer (1 Tesaloniceni 4:16, 17). La Rusalii, cincizeci de zile după înviere, Duhul Sfânt S-a revărsat peste ucenici, ca apoi ei să descrie acele momente înălțătoare de părtășie cu Dumnezeu ca o experiență pe care nu au mai avut-o niciodată și ca o lucrare ce nu mai avusese loc niciodată înainte pe pământ. În meritul creat la Golgota cei iertați de Dumnezeu au primit promisiunea Duhului Sfânt și primindu-L în templul trupului lor au devenit în acele clipe uniți cu Dumnezeu într-un mod în care oamenii nu au mai fost uniți vreodată de puterea lui Dumnezeu. A venit din cer un sunet „ca vâjâitul“ unui vânt și limbi „ca de foc“ au fost văzute și cei adunați acolo au vorbit despre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu în limbi pe care ei nu le cunoșteau, dar care erau recunoscute de cei atrași de sunetul venit din cer.

Evangelistul Luca afirmă că acolo au fost prezenți reprezentanți din 17 țări diferite, care atrași de acel sunet deosebit au venit și i-au auzit pe cei care au fost umpluți cu Duhul Sfânt vorbind în limbile lor natale. Această lucrare a fost făcută de Duhul lui Dumnezeu cunoscut în evreiește cu numele de Rvach, în grecește cu numele de Pneuma și în latină cu numele Spirit. Această lucrare a umplerii lor cu Duhul Sfânt i-a pus într-o categorie deosebită, ce nu a mai existat înainte pe pământ. I-a făcut supranaturali, pentru că Duhul Sfânt nu doar a venit peste ei, ci au fost umpluți, și rămânând în ei au purtat ce este Supranatural adică puterea Duhului Sfânt. Vorbirea în alte limbi este unul din semnele despre care Domnul Isus a spus că îi vor însoți pe cei ce vor crede în El și este o revărsare în afară a vasului nostru plin de puterea Domnului. Acest dar ne este dat spre zidirea noastră personală, dar este

ușor imitat de fire și chiar de vrăjmașul care-i recunoaște importanța, dar acela care-și păstrează viața în curăție este păzit de puterea lui Dumnezeu de o astfel de rătăcire. Tot mai rar se întâlnește acest dar în biserica „modernă“ de astăzi, dar care la început reprezenta „normalul“ în bisericile lui Dumnezeu, această deficiență fiind astăzi justificată în multe feluri, dar pe măsură ce acesta, care este cel mai mic dintre daruri, dispare am văzut că dispare și manifestarea celorlalte daruri. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să aibă autoritate supremă în viața credinciosului, iar atunci Duhul Sfânt va lucra în viața noastră numai în parametri trasați de Scriptură, dar refuzând sau negând puterea manifestării Duhului Sfânt de la Rusalii omul înlocuiește controlul Duhului cu un control al intelectului omenesc. Domnul Isus nu a venit din cer ca să ne dea o religie, ci a venit ca să ne răscumpere și să-și stabilească Împărăția Sa în inimile oamenilor care-L primesc ca Domn.

Ce religie aveți? Una a Scripturii sau una a oamenilor? Ai fost născut din nou? (Ioan 3:3). Dacă ai încheiat legământ cu Domnul prin botez (Marcu 16:16) și ai Duhul Domnului (Romani 8:9) poți să spui că aștepti și prin ceea ce faci grăbești venirea Domnului Isus? (2 Petru 3:12). Dacă DA, ferice de tine, pentru că răsplata ta este pe drum! Dacă NU, încă poți căuta cărările cele vechi care duc la mântuire, pentru că această lucrare „nu este fără de însemnătate“ pentru veșnicia sufletului tău. Poate spui că eu nu știu ce ai făcut și este adevărat, dar știu ce a făcut Fiul lui Dumnezeu pentru tine și ceea ce El a făcut este îndeajuns ca să-ți dea nevinovăția indiferent cât de mare ți-ar fi vina. Printr-o rugăciune sinceră predă-ți viața Domnului Isus care a murit plătind pentru toată vina ta și începe-ți astfel umblarea cu El, ca într-o zi să te cheme să locuiești cu El în locul pe care ți l-a pregătit.

Amin

42

AVERTIZARE NEGLIJATĂ

„Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru, și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos.” Iuda 1:4

In dimineața zilei de duminică, 7 decembrie 1941, o escadrilă formată din 353 de avioane ale Japoniei imperiale a atacat prin surprindere portul naval din Pearl Harbor, statul Hawaii, SUA, producând pagube uriașe prin scufundări de nave, cauzând moartea a 2403 persoane și rănirea a încă 1178. Cum s-a putut duce la îndeplinire un astfel de atac ucigaș fără să întâmpine mare opoziție? Răspunsul este: „Prin neglijarea unei avertizări clare!” În acea dimineață, un sergent care era de serviciu, având ca slujbă examinarea unui ecran al radarului care detecta activitatea aeriană din jurul insulelor Hawaii, a observat apropierea unui mare număr de avioane și a raportat cele văzute superiorului său, care i-a spus că probabil că sunt avioane de-ale lor în zbor de exercițiu. Alarma nu a sunat în acele momente, tunarii nu au trecut în poziție de tragere, plasele antitorpilă nu au fost întinse ca protecție, magaziile de muniție au rămas închise sub cheie și rezultatul a fost dezastruos.

Ceva asemănător s-a întâmplat la 12 aprilie 1912, când căpitanul Edward Smith a primit o telegramă prin care a fost informat că în calea Titanicului sunt ghețari care pot pune nava și

călătorii de pe ea într-un mare pericol. Căpitanul a pus telegrama în buzunar și a continuat cu activitățile programate, cum nu ar fi primit acea avertizare, și rezultatul, așa cum știm, a fost că în jur de 1500 de oameni au murit înecați. Cum s-a ajuns la această tragedie? Din nou răspunsul este: „Prin neglijarea unei avertizări clare!” Tehnologia de astăzi este mult mai sofisticată ca în acele vremuri, pentru că folosește tot felul de măsurători preventive, ca astfel de dezaastre să poată fi evitate. Astăzi poți să ajungi în 5 ore de la Boston la Londra cu avionul, pe când acum două sute de ani acea distanță o puteai parcurge în cel puțin două săptămâni de zile pe o corabie cu pânze, fiind într-un constant pericol din cauza mării. Ceea ce nu s-a schimbat de-a lungul anilor este dorința potrivnicului de a rătăci sufletele de la calea mântuirii și de a nu-i preveni pe alții să nu ajungă să pășească pe ea. Asemenea unui om de afaceri care cercetează mereu piața ca să vadă ce trece și ce nu trece, Satana, care are multă experiență în doborârea de suflete, studiază să vadă care este marfa otrăvită pe care i-ar putea-o vinde cel mai ușor omului asemănat cu niște păsărele proste care mănâncă semințe din lațul păsărarului (Psalmul 91:3).

Trăim vremuri când vedem rezultatul lucrării celui viclean care a văzut că tactica prigoanei și a martirajului a făcut ca Biserica să crească, și aceasta l-a făcut să adopte o tehnică nouă, încercând să se alăture Bisericii ca un crocodil uriaș care se știe arunca în apă fără să o tulbure și așa să atace prin surprindere prada. În funcție de cum vede el că are mai mari șanse să sfâșie ceva din turmă, uneori urlă ca un leu ca să intimideze, iar în alte ocazii se transformă într-un înger de lumină (2 Corinteni 11:14) ca să fie acceptat și crezut, ca apoi să-și ducă la îndeplinire planurile mârșave care duc la lepădarea de credință. Iuda, pe jumătate frate cu Domnului Isus, a scris în scurta lui epistolă că ar fi vrut să scrie despre mântuire (Iuda 1:3), dar s-a văzut silit de Duhul Sfânt să scrie o avertizare cu privire la lupta ce trebuie dusă pentru a ne păzi credința. Este o luptă în care putem fi slabi și ușor biruiți dacă ne bazăm pe resursele noastre, este o luptă în care putem

slăbi în tărie (2 Petru 3:17), sau este o luptă în care putem fi tari în Domnul, așa cum au fost cei de Tesalonic. „Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul“ (1 Tesaloniceni 3:8). Pentru binele nostru veșnic, suntem avertizați prin cuvintele Scripturii și nu suntem în neștiință (2 Corinteni 2:11) cu privire la intențiile și felul de luptă al vrăjmașului.

Întâi de toate există o luptă spirituală care se dă la porțile sau înăuntrul cetății inimii omului, de aceea prima măsură preventivă pe care trebuie să o luăm este aceea de a întări apărarea cetății inimii noastre prin a strânge acolo Cuvântul lui Dumnezeu, păzind astfel Adevărul cu credință și dragoste, având ajutorul Duhului Sfânt care vrea să locuiască într-un templu sfânt. Un câine latră când stăpânul lui este atacat, la fel, nici noi nu putem doar sta, fără a face sau a spune ceva în cazul în care lângă noi Cuvântul Stăpânului este batjocorit sau interpretat eronat, ducând la pierderi de suflete. Avertizarea care ni se face cu privire la cei ce acceptând mandatul vrăjmașului strică Cuvântul și trec peste ce este scris este că vor ataca într-un mod viclean, care ar vrea să treacă neobservat la început, de aceea Iuda folosește ca să descrie activitatea de început a unor astfel de persoane cuvântul „strecurat“. A lupta pentru credința care a fost dată odată pentru totdeauna înseamnă a duce o luptă împotriva denaturării și diluării adevărului Scripturii de către acela care este expert al minciunii și al înșelătoriei și care dorește o cale mai lată și o poartă mai largă. Faptul că ei trebuie să se „strecoare“ ne avertizează că este vorba de o lucrare în secret, dusă la îndeplinire prin oameni și doctrine care mută hotarul Scripturii nu brusc, ci încet, ca să nu se sperie cineva, încât să producă tulburare și mulți să fie întinați.

„Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea“ (Evrei 12:15). Pentru că astfel de avertizări ale Scripturii, care-l previn pe om cu privire la pătrunderea lupului în turmă, au fost neglijate, s-a ajuns în secolul 21 la multe biserici creștine pline de

religie, dar fără Hristos și fără prezența Duhului Sfânt, care vestesc o iertare fără pocăință și o mântuire fără naștere din nou. Primele 88 de instituții academice de educație superioară din America, printre care sunt universități de înalt prestigiu ca Harvard și Princeton, și-au început activitatea având la bază adevărul Scripturii. La inaugurarea Universității Princeton, începută ca și colegiu în 1756 și renumită ca universitate în 1896, directorul acestei școli a spus: „Blestemată să fie toată învățătura care nu se supune învățăturii crucii lui Hristos!“ Educația pe care o dau aceste școli astăzi studenților ce se înscriu la ele arată că programul lor academic a trecut odată cu scurgerea anilor de la a sta în picioare pentru o credință adevărată într-un Creator și o Creație Divină, la credința în Evoluție, care tăgăduiește existența lui Dumnezeu. Ce s-a întâmplat? Avertizarea a fost neglijată.

Așa cum se spune în Iuda versetul 8, oamenii s-au lăsat târâți de „visările lor“. Astfel de vise care le promit libertate de orice răspundere față de Dumnezeu, cu o imaginație și gândire bolnavă, i-au determinat să muște momeala șarpelui, trecând de la a-L avea pe Dumnezeu ca sursă a visurilor lor de viitor la a avea și urma visurilor lor, care le promiteau plăcere și bunăstare. „Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor“ (2 Timotei 4:3). Scriptura și știința nu sunt în conflict, ci teoria omului despre cine este adevăratul Proprietar al Universului este în conflict cu Scriptura, de aceea oamenii au ajuns să nu suporte învățătura sănătoasă care recunoaște un Dumnezeu care are dreptul să facă reguli și să pedepsească pe cei care nu le ascultă, preferând învățătura care gădila urechile și care spune că poți să faci ce vrei pentru că nu vei da socoteală nimănui. „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos“ (Coloseni 2:8).

Acești oameni care, sub pretextul că sunt slobozi, schimbă

harul în desfrânare vor să-și strecoare ereziile acolo unde este vestit adevărul, nesocotind stăpânirea așa cum spune versetul opt, iar ultimul verset scris de Iuda ne spune că această stăpânire este cea a lui Dumnezeu. Atunci când oameni rău făcători au otrăvit anumite medicamente puse în vânzare în America, iar în Japonia alții au otrăvit bomboane puse în vânzare, lumea nu a spus că acei oameni au dreptul la o astfel de slobozenie sau că ar trebui tolerați, ci au acționat imediat, izolând ce era contaminat și înlăturând din societate pe aceia care erau sursa problemei. Însă atunci când otrava apare în învățătura care se dă milioanele de suflete, punându-le la adăpostul fals al minciunii, se pare că nu pe mulți îi interesează. Lucruri de acest fel ne spun că Dumnezeu nu mai este luat în serios la fel cum a fost pe vremea lui Noe, înainte de-a veni potopul.

Dacă ai avea o grădină frumoasă și ai ști că acolo ai văzut un șarpe otrăvitor, oare nu ți-ai preveni copiii despre acel pericol, atunci când se duc să se joace în grădină? Nu le-am spune doar despre florile frumoase și parfumate sau despre păsările care cântă atât de frumos, ci le-am spune cum să recunoască un astfel de pericol și cum să-l evite, pentru că îi iubim. Dumnezeu este un astfel de Tată iubitor, care vrea să trecem cu bine examenele vieții, de aceea ne avertizează de planurile aceluia care este mincinos și ucigaș. Învățătura falsă sau chiar mai periculoasă este cea amestecată cu adevăr, fiindcă este ca un șarpe ascuns în iarbă care ne poate vătăma sufletul. Iuda ne prezintă în versetul 11, ca o avertizare, trei oameni a căror acțiune a fost asemenea unor astfel de șerpi care s-au strecurat până la locul unde au cauzat pagubă între cei din jurul lor. „Vai de ei! Căci au urmat calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core!“ (Iuda 1:11).

Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului care a fost blestemat, iar Abel a adus un miel a cărui sânge prevestea chiar de atunci venirea Mielului lui Dumnezeu pe pământ pentru a ridica păcatele lumii. Aceste două altare pline de

simbol, făcute cu simțăminte lăuntrice citite de Dumnezeu, au dovedit poziția credinței și a ascultării lor, ele reprezentând și deosebind religia adevărată a mântuirii prin meritul Domnului Isus de cea falsă a mântuirii prin merite personale. Domnul a primit jertfa de sânge adusă de Abel, dar spre jertfa lui Cain nu a privit cu plăcere, pentru că era doar rodul muncii și sudorii lui. Cain probabil că a adus ca jertfă cele mai frumoase și dulci fructe, flori frumoase și semințe hrănitoare, și nu m-aș mira să aflăm când ajungem în cer că altarul a fost încântător, ca o zi a recoltei, dar a fost o jertfă lipsită de credință. Doctrina mântuirii prin merite personale este ca un șarpe otrăvitor, pentru că ea spune în esență că de fapt nu a fost nevoie de jertfa Domnului Isus sau că meritul creat de El la Golgota nu este îndeajuns pentru a da nevinovăție celui ce se pocăiește, de aceea „înainte de toate“ să ținem ceea ce Scriptura ne spune că este „înainte de toate.“ „V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi după Scripturi“ (1 Corinteni 15:3-4).

A doua persoană a cărei fapte reprezintă acțiunea unui șarpe otrăvitor ascuns în grădină este Balaam, care a fost chemat de Balac moabitul să blesteme poporul Israel. A trecut peste toate avertizările de a nu merge la Balac, și când i s-a promis un câștig mare i-a spus acestuia că deși nu poate blestema pe Israel, îi poate spune ce să facă ca Israel să se blesteme singur și să iasă de sub ocrotirea lui Dumnezeu (Apocalipsa 2:14). După sfatul lui Balaam, Balac a trimis moabite în tabara israeliților cu care aceștia au păcătuit, alipindu-se de Baal-Peor. Mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva poporului Israel și 24 de mii au murit în acea urgie îngăduită de Dumnezeu. Calea lui Balaam, care mai târziu a fost omorât de israeliți (Iosua 13:22), reprezintă doctrina celor care iubesc plata fărădelegii sau caută îmbogățirea pe seama Evangheliei, chiar dacă trebuie să tolereze păcatul, îmbrăcând astfel haina de învățători mincinoși.

Plata fărădelegii include orice sursă de venit necinstită și orice

compromis a Adevărului pentru un avantaj sau câștig pământesc. „Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată“ (2 Petru 2:21). Core este a treia persoană a cărui faptă ne este dată ca exemplu a ce reprezintă o doctrină ce face parte din învățătura care a dus și încă mai duce pe mulți la „lepădarea de credință“ (2 Tesaloniceni 2:3). Core a atras de parte lui 250 de fruntași printre care pe Dan și pe Abiram, oameni cu nume în popor, care s-au răsculat împotriva autorității lui Moise și a lui Aaron. Acești oameni au numit Egiptul țara unde curge lapte și mire (Numeri 16:13), de parcă uitaseră că au fost robi acolo și nu stăpâneau cu adevărat peste nimic. Răzvrătirea împotriva lui Moise și a lui Aaron a fost tratată de Dumnezeu ca o răzvrătire împotriva poruncilor Lui, și conform cuvântului rostit de Moise pământul s-a deschis și a înghițit de vii pe conducătorii răzvrătiților, iar pe ceilalți 250 i-a mistuit un foc care a ieșit de la Dumnezeu.

A doua zi, răzvrătirea poporului a continuat și peste 14 mii au fost nimiciți de urgia lui Dumnezeu care nu s-a oprit până când Aaron a făcut ispășirea pentru popor. Acțiunea lui Core reprezintă doctrina șarpelui care învață și dă omului libertăți nepermise de Scriptură, permițându-le să iasă de sub autoritatea acelora care au fost puși de Dumnezeu în slujba de conducere a Bisericii după învățătura apostolică (1 Corinteni 3:10, 11). Core îi reprezintă pe cei care sunt mereu nemulțumiți, până acolo că stârnesc certuri între frați (Proverbe 6:19) dacă lucrurile nu decurg cum vor ei, și sub pretextul nevoii unei mai mari stricteți sau a unor libertăți mai mari când au oportunitatea sunt gata să rupă biserica, adică trupul lui Hristos. Unii, la fel ca și Core, cred că a face lucrarea Domnului este un „lucru de apucat“, în care-ți faci legile cum îți place, dar neascultarea înseamnă trădare, trădarea înseamnă păcat, iar păcatul aduce osândă.

Scopul avertizărilor lui Dumnezeu este acela de a ne trezi mintea sănătoasă (2 Petru 3:1), ca înțelegând realitatea pericolu-

lui să ne lipim tare de bine, iar motivarea acestor avertizări este dragostea Lui pentru noi. Gelozia se poate manifesta prin invidie, prin mânie sau prin dragoste și Dumnezeu vrea să fie cunoscut ca un Dumnezeu care ne vrea cu gelozie pentru El. Fiindcă ne iubește, dacă nu ar avea această gelozie înrădăcinată în dragoste, ne-ar lăsa să facem ce vrem, fără să ne avertizeze, știind că până la urmă toți se vor înfățișa înaintea Lui. Promisiune de a fi fericiți nu vine peste aceia care știu voia Lui, care o citesc sau o memorează, ci promisiunea fericirii devine o realitate în viața acelora care știu și împlinesc voia Lui. De multe ori, noi, care suntem de mai mult timp pe calea Domnului, trebuie să recunoaștem că nu avem așa de mult nevoie de mai mult Adevăr cât avem nevoie de a asculta Adevărul pe care l-am primit.

În lumea în care trăim se spune despre un tânăr că devine matur când se descurcă singur și nu mai depinde de ajutorul părinților, dar paradoxul creștin este că pe măsură ce devii mai matur în credință ești tot mai dependent de Dumnezeu și cârmuirea Duhului Sfânt. În prima parte a acestui mesaj am privit la avertizarea făcută acelora care sunt în picioare, pentru ca ei să ia seama și să nu cadă, și la avertizarea făcută acelora care au cunoscut dar au neglijat adevărul, pentru că au iubit mai mult întunericul și au ales să-și caute independența față de Dumnezeu. Astfel de suflete nu au prețuit îndeajuns lumina, și Satana, care este un oportunist, a semănat neghina despre care Domnul Isus a spus că va rămâne împreună cu grâul până la seceriș. (Matei 13:30)

În ultima parte a acestui mesaj vom privi la avertizarea făcută de Dumnezeu acelora care încă nu au luat decizia de a se împăca cu Dumnezeu. De multe ori pierzi ce nu ai prețuit, la fel este atunci când un suflet nu prețuiește adevărul Scripturii și cercetarea Duhului Sfânt, așa cum au procedat în timp acele școli cu renume, fiindcă poate pierde oportunitatea de a primi darul vieții veșnice, pentru că Dumnezeu nu este dator să ne facă ofertă după ofertă, iar noi să răspundem cu refuz după refuz pentru că ceva nu ni se părea convenabil. „Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme

cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu“ (Evrei 4:1). Această lipsă de prețuire a Cuvântului duce omul în punctul unde privește Cuvântul lui Dumnezeu ca ceva străin și acționeze ca o oaie bolnavă, care nu aude sau nu recunoaște vocea stăpânului. „Chiar dacă-i scriu toate poruncile Legii Mele, totuși ele sunt privite ca ceva străin“ (Osea 8:12). Acela care-și iubește sufletul prețuiește avertizările și întreg Cuvântul ca fiind cel mai important glas pe care-l aud în viața lor. Spurgeon a spus că ce spune el de la amvon este mai important decât ce spune împăratul țării de pe scaunul de domnie al Angliei, pentru că mesajul rostit de el la amvon vine de la scaunul de domnie al Împăratului Împăraților.

Toată Scriptura este despre un singur Erou. Numele Lui este Isus Hristos. El este Adevărul. El este Acela care a rostit pentru omenire un Adevăr care nu poate fi separat de El. Lucruri, povestiri și chiar texte favorite din Cuvânt au un fel al lor de a-și schimba locul în gândirea noastră, dar Domnul Isus Hristos rămâne acum și pentru totdeauna cea mai importantă și cea mai iubită persoană din viața noastră. La sfârșitul vieții, Buda a spus că el este tot în căutarea adevărului, dar acela care-L primește pe Domnul Isus ca Mântuitor găsește în El Calea, Adevărul și Viața. Când El este Adevărul care ne conduce viața, consumăm adevăruri despre Dumnezeu și mântuire, iar ele ne consumă pe noi, arzând ca o flacără eternă care mistuiește impurități, ne luminează, ne încălzește și ne face doar bine, ajutându-ne să facem voia lui Dumnezeu.

Pe mormântul lui D.L. Moody scrie: „Cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac!“ Poți să spui că voia Domnului este făcută în viața ta? Atunci te poți bucura de promisiunea Scripturii că vei trăi în veac cu Acela care ne-a iubit așa de mult încât a murit în locul nostru, ca acolo unde va fi El să fim și noi. Lumea aceasta este ca o corabie care în curând va fi nimicită de flăcări, dar corabia de salvare numită „Isus Hristos“ te invită să urci în ea și astfel să scapi. Oricât de delicate, complicate sau mari necazuri

ai avea pe pământ, nu este mai mare necaz ca și acela de a fi nemântuit. Lot și familia lui au fost într-un mare pericol, și îngerul Domnului i-a avertizat și i-a învățat cum pot să scape cu viață. „După ce i-au scos afară, unul din ei a zis: «Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi, și să nu te oprești în vreun loc din câmpie; scapă la munte, ca să nu pieri»“ (Genesa 19:17). Bunătatea lui Dumnezeu, care arată păcătoșilor calea, așa cum am fost și eu, te avertizează cu privire la ce urmează să se dezlanțuie pe pământ, dar mai important este că te avertizează cu privire la ce te așteaptă dincolo de această viață, de aceea El te cheamă la pocăință ca să-ți poată da iertarea.

Există un pericol extrem în viitorul apropiat al oricărui suflet care încă nu s-a împăcat cu Dumnezeu Tatăl prin Domnul Isus Hristos. Întrebarea este: „Vrei să scapi? Vrei să ascuți?“ Prin Cuvânt, prin oameni și chiar vise, prin exemple, ca și cele amintite mai sus, Dumnezeu ne vorbește și ne avertizează să ne pregătim pentru întâlnirea cu El. „Dumnezeu vorbește însă, când într-un fel, când într-altul, dar omul nu ia seama“ (Iov 33:14). Unii nu vor să facă acest pas al pocăinței sau să se asocieze cu aceia care pentru faptul că s-au pocăit se numesc pocăiți. Ei sunt copiii Domnului, copii de Împărat, suflete care au lăsat în urmă nu numai ce a fost păcat în viața lor, dar și vina lor. Cine se rușinează de Domnul este avertizat că vine o zi când și Domnul se va rușina de el, de aceea fiecare trebuie să aleagă ce este mai important. „Căci de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, se va rușina și Fiul omului de el, când va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri.“ (Luca 9:26).

Primii oameni din Eden, Cain, Slăbănogul de la Betesda, care a fost vindecat, femeia prinsă în curvie și poporul Israel au toți în comun un anumit lucru. Au fost toți atenționați să ia seama! Au fost avertizați, la fel cum și sufletul tău a fost avertizat prin Cuvântul lui Dumnezeu. Ce vei face cu această avertizare? Poți să faci doar două lucruri. Poți să faci fără ezitare pasul pocăinței, ascultând avertizarea Domnului. Orice altceva ai decide intra în a

doua categorie, care înseamnă a rămâne în neascultare și moarte. Cuvântul „Evanghelie“ este un cuvânt care încapsulează lucrarea de mântuire pe care Dumnezeu o face în viața noastră prin puterea Duhului Sfânt. Mântuire înseamnă: cunoștință despre cine este Domnul Isus și ce a făcut El pentru om, credință în El și încredere că sângele Lui a plătit pentru vina ta, pocăință cu renunțare la păcat, care duce la naștere din nou, botez în apa și cu Duhul Sfânt, trăire ca și copil al lui Dumnezeu și umblare zi de zi cu Domnul. Problema este că Evanghelia a ajuns o veste veche, cu care omul s-a obișnuit și de a cărui avertizare omul nu se mai miră, sperie sau ia în serios. Această avertizare neglijată nu schimbă faptul că omul va trebui să răspundă înaintea unui Dumnezeu Sfânt de orice vorbă nefolositoare care i-a ieșit din gură, de orice faptă și chiar de orice gând sau intenție, de aceea un Dumnezeu bun și milos îți spune: „Alege viața!“. Alege să ascuți de El, primindu-L ca Domn al vieții tale și atunci nu vei spune: „Aș vrea să fac parte din poporul Domnului, sper că sunt creștin, nădăduiesc să fiu mântuit și eu“, ci vei spune: „Eu sunt un copil al Domnului care am viața veșnică prin jertfa Domnului Isus!“, pentru că „Cine are pe Fiul are viața...“ (1 Ioan 5:12).

Amin

43

UNDE LOCUIEȘTE DUMNEZEU?

„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.“ 1 Corinteni 6:19, 20

Unde locuiește Dumnezeu? Este o întrebare la care majoritatea răspund, spunând că El locuiește în Cer. Este un răspuns bun, bazat pe cuvintele Domnului Isus care ne-a învățat să ne rugăm adresându-ne Tatălui nostru care este în Ceruri. Când Iov a fost încercat și a ajuns în mare necaz îl găsim că (Iov 23:3) ar fi căutat o adresă exactă unde să-și poată depună plângerea și așa să-și apere cauza. Tot așa și astăzi, de multe ori omul nu este mulțumit cu răspunsul că Dumnezeu este în Cer, pretutindeni, sau că de El nu ai unde să te ascunzi, ci vrea ceva mai specific. Dacă vrei să-I scrii o scrisoare sau o petiție știi unde să o trimiți? Frecventăm locașurile de rugăciune unde simțim prezența Lui, ca la Betel, și numim o astfel de clădire Casa lui Dumnezeu, deși știm că El nu locuiește în case făcute de mâini (Fapte 17:24), totuși în condiții favorabile prezenței Duhului Sfânt Dumnezeu se lasă simțit de aceia care-I sunt plăcuți, pentru că, așa cum ne spune Cuvântul Scripturii, El se coboară în mijlocul laudelor.

Ca să putem cunoaște mai multe despre locul unde se află

Dumnezeu trebuie să cunoaștem cât se poate de mult despre ceea ce ne spune Scriptura despre El și despre noi ca ființe vii pe acest pământ. Sfânta Scriptură este ca un ocean de cunoștințe prin care Dumnezeu se revelează făpturii create și mult iubite de El. Noi, care suntem obișnuși să privim un obiect sau o lucrare și să înțelegem care i-a fost începutul, nu putem cuprinde pe deplin cu mintea noastră un Dumnezeu care nu are început sau sfârșit la ani. Nu puțini trăiesc într-o stare de neliniște și chiar zbcium lăuntric pentru că nu pot înțelege anumite taine, așa cum este persoana lui Dumnezeu ca Sfântă Treime, adică un singur Dumnezeu în trei Persoane, însă cât timp sufletul și duhul nostru este în acest vehicul numit trup fizic ne este dat să cunoaștem lucrurile doar în parte. Dumnezeu ne-a făcut de cunoscut îndeajuns de mult despre El, după măsura puterii noastre de pricepere, practic cât avem nevoie să știm ca să putem ajunge mântuiți.

Cu priceperea noastră, folosind lucrurile pe care le înțelegem, putem doar începe să cunoaștem adevăruri despre Elohim, care în ebraică înseamnă Dumnezeu la plural. De exemplu, soarele există fizic ca și corp ceresc, dar are raze care ajung până la noi și cu ajutorul lor îi simțim căldura, dar toate aceste trei părți împreună formează soarele. Apa poate fi sub formă lichidă, sub formă de gheață sau formă de abur, dar toate aceste trei stări sunt caracteristice aceleși ape. Unde locuiește Dumnezeu manifestat prin trei Persoane? „Domnul este în Templul Lui cel sfânt, Domnul Își are scaunul de domnie în ceruri...” (Psalmul 11 :4). În repetate rânduri Scriptura ne vorbește despre Dumnezeu Tatăl că este în ceruri, iar în Noul Testament găsim că ucenicii care erau împreună cu Domnul Isus pe pământ au auzit glasul Tatălui la botez, la schimbarea la față și într-o împrejurare în care niște greci au căutat să-L vadă pe Domnul Isus.

În timp ce Dumnezeu Tatăl era în cer, Dumnezeu Fiul era pe pământ, dovedind că este Dumnezeu prin învățătura pe care a dat-o, prin faptul că a iertat păcatele, prin minunile pe care le-a făcut și prin faptul că de cinci ori este menționat în Scriptură că

El cunoștea gândurile oamenilor. Domnul Isus este Dumnezeu care S-a întrupat, venind să locuiască pentru un timp între oameni într-un trup omenesc, spre a fi un sacrificiu înlocuitor potrivit pentru om. Când a fost în trup, pe pământ, Domnul Isus a fost pe deplin Dumnezeu și pe deplin om, dar fără păcat. Ca om a adormit obosit în corabia ucenicilor, dar ca Dumnezeu s-a ridicat și a certat marea ca să se liniștească. Ca om, fiind însetat și obosit, a cerut samaritencei la fântână să-I dea apă, iar ca Dumnezeu i-a spus femeii căreia i-a descoperit tainele vieții că El are și îi poate da apa vieții. Ca om Îl găsim plângând la mormântul lui Lazăr, iar ca Dumnezeu l-a chemat pe Lazăr viu din mormânt. Ca om a spus: „Mi-e sete!”, iar ca Dumnezeu a spus: „Tată iartă-i!”.

A treia Persoană din dumnezeire este Dumnezeu Duhul Sfânt care cercetează toate lucrurile (1 Corinteni 2:10-12), și care este o Persoană coeternă cu Dumnezeu Tatăl și cu Dumnezeu Fiul, având un corp spiritual cu însușiri personale. Dumnezeu Duhul Sfânt, în mod direct, duce la împlinire planul făcut în totală colaborare între Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Dumnezeu Tatăl este în ceruri, Dumnezeu Fiul după ce S-a dat pe Sine ca jertfă pentru păcatul omenirii S-a înălțat la dreapta Tatălui, dar așa după cum ne-a fost promis Dumnezeu Duhul Sfânt a fost trimis ca să fie cu noi și în noi spre a ne călăuzi spre casa Tatălui. „Așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelie pusă în dragoste” (Efeseni 3:17).

Pentru a înțelege felul în care Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în noi ca într-un templu este necesar să ne cunoaștem pe noi înșine, și unul din versetele cheie care ne ajută în această privință ne este dat de Apostolul Pavel: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5:23). Cortul întâlnirii și mai târziu templul din Ierusalim avea trei părți ca și trupul nostru, iar Dumnezeu Își făcea simțită prezența în partea cea mai

lăuntrică a acestor sanctuare care era Locul Preasfânt. Într-un mod asemănător, tot în partea cea mai ascunsă a noastră, adică în duhul nostru, Dumnezeu Duhul Sfânt își face prezența, ca apoi din suflet să facă un altar, iar din trup un slujitor care să poarte de grijă sufletului și duhului nostru. Plantele au trup și chiar viață dar nu au suflet. Animalele au și trup și suflet, dar nu au duh, ci numai omul care a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu are trup, suflet și duh. O plantă are viață, dar nu are emoții, un câine are simțuri și poate fi credincios, dar nu se roagă pentru că nu se gândește la veșnicie, ci numai în om Dumnezeu a pus gândul veșniciei care-l face să simtă nevoia de a-L căuta pe Creator.

În corpul nostru avem și simțim o viață biologică care funcționează pe bază celor cinci simțuri cu care ne-a înzestrat Creatorul. Sufletul nostru, care este numit și inima noastră, despre care Cuvântul ne spune că are abilitatea de a gândi și a vedea, are emoții, cunoștință, voință, personalitate și conștiință (Efeseni 1:18). Conform Scripturii mai avem o parte numită duh, care este partea ființei noastre cu care putem să-L cunoaștem și să-L simțim pe Dumnezeu îndeaproape. Sufletul nu este același cu duhul, pentru că duhul vine la viață numai în urma atingeri Duhului Sfânt care aduce în noi viață din Acela care este Viață. Cuvântul lui Dumnezeu este sabia care poate distinge cu ușurință diferența dintre suflet și duh. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.“ (Evrei 4:12).

Un studiu mai atent al Scripturii arată că Dumnezeu pe lângă locuința Cerurilor Sale a locuit și în alte case pe pământ, dar mai recent a găsit o locuință permanentă. De la început trebuie să știm că El nu locuiește în case murdare, acesta fiind motivul pentru care El a părăsit anumite locașuri, în care cândva sălășluia pe pământ. Prima Lui casă pe pământ a fost Adam, în care a locuit până când a intervenit păcatul. „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul

s-a făcut astfel un suflet viu“ (Genesa 2:7). Am putea spune că Dumnezeu a locuit în Adam în cele trei camere care formau ființa primului om, dar în mod deosebit Îi plăcea cea de-a treia cameră, adică duhul și care la început a fost o rezidență loială. Când Adam a păcătuit, Dumnezeu s-a mutat afară, iar el a rămas cu trup și suflet viu, dar cu un duh mort din cauza păcatului. În loc de duhovnicesc, Adam a ajuns firesc, pentru că duhovnicește a murit în ziua când a păcătuit, apoi a murit progresiv în suflet, iar cu timpul a ajuns să moară și fizic. Într-un mod asemănător se întâmplă când tai un pom verde, fiindcă el este tot verde pentru un timp, dar fiind separat de ceea ce-i întreține viața, frunzele, ajunge să moară, apoi se usucă.

Când primii oameni au avut copii le-au transmis mai departe un cod genetic spiritual corupt, așa că toți oamenii, în afară de omul Isus care nu s-a născut din sămânța omului, s-au născut sub blestemul păcatului. Dumnezeu nu a părăsit omul, și mai târziu găsim în Scriptură că Și-a făcut prezența între copiii lui Israel în cortul întâlnirii. Când israeliții au ieșit din Egipt, după porunca și instrucțiunile specifice primite de la Dumnezeu, au construit acel cort al întâlnirii (Exodul 25:9, 30). Scopul acelui cort amintit de peste 70 de ori în Scriptură ca fiind „Cortul întâlnirii“ a fost ca în interiorul lui să fie un loc al închinării, în care omul să se întâlnească cu Dumnezeu într-un mod mai direct. Acel cort al întâlnirii în mod simbolic reprezintă un templu trainic și permanent care astăzi este pe pământ în trupul Bisericii lui Dumnezeu formată din sufletele acelora care au fost născuți din nou.

Când Israel a ajuns în Țara promisă, Dumnezeu a rânduit ca Solomon, fiul lui David, să zidească o casă de închinare, care să fie singurul loc din Israel unde să se aducă jertfe de animale. „Du-te și spune robului Meu David: «Așa vorbește Domnul: 'Nu tu îmi vei zidi o casă de locuit. Căci Eu n-am locuit într-o casă din ziua când am scos pe Israel din Egipt până în ziua de azi; ci am mers din cort în cort, și din locaș în locaș'»“ (1 Cronici 17:4-5). „Când ți se vor împlini zilele, și când te vei duce la părinții tăi,

voi ridica sămânța ta după tine, și anume pe unul din fiii tăi, și-i voi întări domnia. El Îmi va zidi o casă, și-i voi întări pe vecie scaunul lui de domnie“ (1 Cronici 17:11-12). Solomon a zidit acel templu și a rânduit leviți în slujba de slujire, dar cu scurgerea vremii cei care făceau slujba în acel templu au început să urmărească interesele lor, nu ale lui Dumnezeu, și așa cum Domnul Isus a spus, acel locaș a ajuns să fie asemenea unei peșteri de tâlhari. „Și le-a zis: «Este scris: 'Casa Mea se va chema o casă de rugăciune.' Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari»“ (Matei 21:13). Din cauza compromisului cu păcatul Dumnezeu a încetat să-Și mai facă simțită prezența între aripile heruvimilor și cu timpul chiar și chivotul a dispărut din locul Preasfânt, dar marii preoți au ascuns pentru o vreme acea rușine cu perdeaua care separa locul Sfânt de locul Preasfânt.

În timpul Vechiului Testament, Dumnezeu a avut Templul din Ierusalim pentru poporul Său Israel pentru a sluji ca un punct de întâlnire între un părinte care abia aștepta să-i vină copiii acasă la sărbători, dar din nou păcatul din viețile lor a făcut să li se lase casa pustie. Acest fel de rebeliune prin păcat a atras o perioadă de tăcere, dar Acela care poartă și numele de Vegheator a avut în vedere timpul când va restaura Israelul și va construi o nouă clădire din pietre vii numită Biserica lui Dumnezeu. Israelii au fost împrăștiați prin toate colțurile lumii, dar la vremea hotărâtă de Dumnezeu, prin puterea Aceluia care face totul după sfatul voii Sale, au fost readuși în țara lor, care are același nume și unde se vorbește aceeași limbă ca pe vremea lui David. „Atunci poporul Său și-a adus aminte de zilele străvechi ale lui Moise, și a zis: «Unde este Acela, care i-a scos din mare, cu păstorul turmei Sale? Unde este Acela care pune în mijlocul lor Duhul Lui cel sfânt; care povățuia dreapta lui Moise, cu brațul Său cel slăvit; care despica apele înaintea lor, ca să-Și facă un Nume veșnic; care îi călăuzea prin valuri, ca un cal pe loc neted, fără ca ei să se poticneasă?»“ (Isaia 63:11-13).

Numai Duhul Sfânt poate face toate aceste lucrări minunate și

le face și astăzi cu succes în aceia care prin pocăință au primit dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu. Pentru că omul a fost lăsat să aibă o voință liberă, să aleagă între bine și rău, planul și dorința lui Dumnezeu de a locui cu omul în armonie s-a realizat cu deplin succes abia în Biserica pe care a zidit-o Domnul Isus Hristos după ce a plătit plata pentru păcatul omenirii. Dacă vrei să te închini Împăratului trebuie să o faci acolo unde este El, adică în Împărăția Lui. Dacă inima ta este o ambasadă a Împărăției Lui, atunci faci parte din Împărăția Lui și I te poți închina în duh și adevăr. „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl“ (Ioan 4:23).

Inimile noastre devin o rezidență împărătească în momentul nașterii din nou, când duhul nostru primește viață din Acela care este Învierea și Viața. „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi“ (Ioan 14:16, 17). În aceste cuvinte ale Mântuitorului avem promisiunea care deja s-a împlinit că Dumnezeu Duhul Sfânt va fi în noi, adică va locui în noi și va rămâne în noi în veac. Ce face Duhul Sfânt în acest templu al trupului nostru? Ne ajută să-I aducem o închinare plăcută lui Dumnezeu Tatăl. Activitatea în acest templu nu se întrerupe, nu are un orar de funcționare asemenea unei catedrale, ci închinarea cuprinde toată viața noastră, cu toate activitățile ei.

Cuvintele evreiești folosite în Scriptură de aceia pe care Dumnezeu i-a inspirat ca să le scrie ne pot ajuta să înțelegem mai bine această închinare, pentru că sunt mai specifice. Pe lângă simțămintele inimii, închinarea poate include o expresie și o limbă a trupului, expimată prin poziția trupului și gesturi ca plecare pe genunchi sau înălțarea către cer a mâinilor. Pentru închinarea pe care o aducem Domnului plecați pe genunchi,

într-un semn de supunere și smerenie, cei care au scris o parte din Scriptură în limba ebraică au folosit cuvântul Barach (Bărac), iar pentru închinarea înaintea Domnului cu mâinile ridicate au folosit cuvântul Yadah (Iada); pentru închinarea adusă Domnului prin rugăciuni rostite cu gura sau chiar cu strigăte de bucurie înaintea Domnului au folosit cuvântul Reghan (Răgan), iar pentru închinarea prin cântare au folosite cuvântul Zamar (Zămar). Când cei care sunt frați și surori în Domnul Isus se adună la un loc, avându-L în templul trupului lor pe Dumnezeu Duhul Sfânt, aduc o închinare din inimă și în unitate, această închinare se ridică spre ceruri și ajunge pe altarul lui Dumnezeu ca o jertfă de bun miros. Când un suflet prin pocăință devine o faptură nouă, primind darul mântuirii prin har, Dumnezeu prin Duhul Sfânt devine rezident permanent al inimii lui, pe care o sfințește spre a fi un templu în care Lui Îi place să locuiască. Faptul că un astfel de suflet nu mai vrea să păcătuiască și chiar îi este scârbă de păcat este o dovadă că Dumnezeu locuiește în ființa lui ca și într-un templu, pentru că odată ce a fost răscumpărat cu un preț de sânge nevinovat devine proprietatea lui Dumnezeu.

Când Împăratul devine proprietar al sufletului nostru, El Își pune sigiliul pe ființa noastră ca să se știe în lumea văzută de noi și în cea nevăzută de noi că Îi aparținem. Sigiliul este dovada că suntem proprietatea Împăratului, aducând cu sine siguranța pe care o dă Împăratul, indicând destinația sufletului nostru odată ce a devenit proprietatea Lui. Sufletele mântuite alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu în care Duhul Lui locuiește astăzi în mod permanent. „Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului“ (1 Timotei 3:15). Începutul umblării noastre cu Dumnezeu este sigilat prin mărturisirea credinței noastre în apa botezului, în care simbolic suntem îngropați în moartea Lui, iar când ieșim din apă ieșim la o viață nouă împreună cu El. Trebuie să murim mai întâi ca să putem trăi, și cu cât murim firește în omul vechi mai mult cu atât trăim mai mult duhovnicește în

omul nou. „...Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru“ (Luca 17:21).

Împărăția lui Dumnezeu este deja în inimile noastre, deși noi încă nu suntem pe deplin în Împărăția Lui, fiindcă deocamdată cunoaștem în parte și atâta timp cât suntem în acest trup suntem în faza de testare și dezvoltare a omului nou, în care Duhul Sfânt dezvoltă virtuți ce ne fac frumoși înaintea cerului, așa cum Eliazar a pregătit-o pe Rebeca cu podoabe înainte de a-l întâlni pe mirele ei, Isaac. A fi în relație bună și a locui cu Dumnezeu a fost și este dorința cea mai ascunsă a omului, așa cum s-a exprimat și împăratul David. „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu, și spune adevărul din inimă.“ (Psalmul 15:1-2). Dumnezeu ne cere și astăzi să umblăm în neprihănire, pentru că știm că El nu locuiește în case murdare. La fel ca primii creștini, care au prețuit prezența lui Dumnezeu în viața lor, trebuie să ne purtăm aspru cu trupul nostru, ținându-l înfrânat, pentru ca purtarea și acțiunile noastre să nu fie un motiv ca El să ne părăsească.

Am fost chemați la slobozenie prin har, dar ea se termină acolo unde prin ceea ce fac sau spun încep să-i fac rău altuia, producând pagubă duhovnicească mie, altuia și în același timp Împărăției lui Dumnezeu. Pentru că vrem să păstrăm acest templu în sfințenie trebuie să-l ferim de tot ce l-ar putea întina, ca de exemplu: alcool, țigări, vorbe și gânduri murdare, filme rele, reviste, cărți sau muzică care nu-I dau slavă lui Dumnezeu. La sfârșitul călătoriei pe pământ sufletele mântuite nu se despart de Dumnezeul care a locuit în ei prin Duhul Sfânt, ci intră în bucuria Stăpânului, într-o nouă dimensiune de viață spirituală, reală și veșnică, într-un loc numit cetatea Noului Ierusalim. În această cetate în prezență lui Dumnezeu și a sfinților îngeri va fi veșnică pace, neprihănire și bucurie în Duhul Sfânt. „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu

însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeuul lor“ (Apocalipsa 21:3). Cea mai bogată țară de pe pământ, America, are în prezent peste șapte sute de mii de oameni „homeless“, adică care nu au casă, ci locuiesc pe unde pot, dar în cetatea Noului Ierusalim toți cei mân-tuiți vor avea un loc pregătit chiar de Domnul Isus.

Mulți vor să meargă în cer ca să locuiască împreună cu Dumnezeu, și vor ajunge acolo atrași fiind de Dumnezeu Tatăl, dar simțul și gustul de cer începe încă de aici, de pe pământ, ca o arvună a ce urmează. Acest simț de cer începe a fi simțit de inimile noastre când cerul coboară în noi prin Duhul Sfânt. Locuiește Dumnezeu în tine? Poți să spui: „Inima mea este un loc unde locuiește Dumnezeu“? Poate spui că vrei o relație cu Dumnezeu, că vrei să fii în relație de pace cu El, dar ți se pare că presupune prea mult sau că e prea greu, dar dacă vrei viață veșnică nu este altă cale decât El, pe care nu-L cuprind Cerurile, să locuiască în inima ta prin Duhul Sfânt, fiindcă cine nu are Duhul Sfânt nu este al Lui (Romani 8:9).

După cum Moise l-a chemat pe Hobab să vină cu ei, pentru că Domnul le va face bine, și acest mesaj te cheamă la acel loc unde vom fi cu Acela care este Bunul cel mai Bun, adică cu Dumnezeu. „...Noi plecăm spre locul despre care Domnul a zis: «Eu vi-l voi da.» Vino cu noi, și îți vom face bine, căci Domnul a făgăduit că va face bine lui Israel“ (Numeri 10:29). Dacă nu ai luat această hotărâre prin care să devii un templu în care Dumnezeu să locuiască prin Duhul Sfânt, ca la sfârșit de viață să locuiști la aceeași adresă cu Dumnezeu, poți să pornești pe acest drum prin a-ți preda viața Domnului Isus. Dacă-ți vei îndrepta glasul spre locuința lui Dumnezeu vei afla că ai linie directă. Vei afla că El nu este niciodată plecat de acasă, nu este niciodată prea ocupat să nu-Și plece urechea la ce spui, dacă vrei să te împaci cu El. Vei afla că El de mult așteaptă să-L cauți prin a răspunde chemării pe care ți-a trimis-o prin vestea bună a Evangheliei, ca apoi să afli că pentru timpul cât îl mai ai de petrecut pe pământ El vrea să vină și să locuiască împreună cu tine.

„Drept răspuns, Isus i-a zis: «Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el»“ (Ioan 14:23). Enoh a avut familie și gospodărie, dar a umblat cu Dumnezeu. În el Dumnezeu avea casă, ca până la urmă să-l cheme și să-l ducă în casa Lui pentru totdeauna. Ceva asemănător se va întâmpla în curând pe pământ cu aceia înăuntrul cărora Dumnezeu locuiește ca într-un templu sfânt. Pentru aceia care umblă cu Dumnezeu în fiecare zi acest eveniment unic va avea loc în ziua și ceasul cunoscut numai de Dumnezeu, când Domnul va spune Bisericii Sale: „...Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!“ (Apocalipsa 4:1). Chemarea sufletului tău la mântuirea este o invitație de a face parte din cercul intim al prietenilor lui Dumnezeu. Ce vei face cu această invitație? Poți să o accepți făcând o rugăciune sinceră, de acest fel: „Doamne, Isuse cred că ai murit în locul meu. Te rog vino în viața mea și în meritul sângelui Tău vărsat pe crucea de la Golgota iartă-mi vina și fă din mine un templu sfânt, în care Tu să locuiști!“ Fă o astfel de rugăciune de predare, iar El va locui în tine și te va face fericit.

Amin

44

CĂILE LUI PENTRU NOI

*„Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și
căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul.”*

Isaia 55:8

Găsim în Sfânta Scriptură că uneori cei care prezentau un adevăr, și în mod deosebit Domnul Isus, pentru a-l face mai ușor de înțeles l-a îmbrăcat în haina parabolei, care este o povestire alegorică cu conținut moral sau religios. Pildele pot prezenta principii duhovnicești, punând un lucru lângă un alt lucru, ca prin asemănare și comparație un principiu să fie mai ușor înțeles, dând claritate unei idei, la fel cum o lupă mărește ceva tipărit cu litere mici. Se poate să ai nevoie de mult timp ca să convingi un copil că 1/4 înseamnă mai puțin decât 1/2, însă dacă folosim niște monezi sau bețișoare îi putem demonstra mai ușor că afirmația noastră este adevărată. Cu scopul de a învăța să recunoaștem voia Domnului pentru noi, folosindu-ne de aceasta metodă, vom privi la parabola pomilor, care ascunde în ea dorința omului și modul în care planul lui Dumnezeu se duce la îndeplinire cu privirea la aceste dorințe.

Se spune că pe o culme au fost plantați trei pomi care dând de apă subterană s-au prins și au început să crească frumos. Într-una din zile, cei trei pomi au încins o discuție, așa cum se întâmplă adesea între prieteni, și fiecare a spus ce ar dori să devină când va ajunge la maturitate. Primul pom a spus că odată ce va ajunge matur ar vrea să devină o cutie mare, care să conțină o comoară

uriasă. Al doilea pom a spus că ar dori să devină o corabie care să poarte împărați în misiuni importante. Al treilea pom a spus că ar vrea să crească foarte, foarte înalt, ca atunci când oamenii vor privi spre vârful lui să privească spre Dumnezeu și să-I dea slavă că a creat așa lucrări minunate. Timpul a trecut, cei trei pomi au crescut mari și puternici, dar într-o zi un om a venit și a tăiat primul pom ca să facă din el un valău pentru hrana animalelor. Nu la mult timp după ce visul primului pom a fost zdrobit, al doilea pom a fost tăiat și din el s-a făcut o barcă, care a ajuns să fie pusă pe un lac. A venit ziua când și cel de-al treilea pom a fost tăiat, și lemnul tăiat în bucăți a fost aruncat în ce părea a fi un depozit de lemne.

Când se părea că nu a mai rămas nimic din dorințele acestor pomi, a venit o zi deosebită, când în acel valău din care mâncau animalele, cunoscut și cu numele de iesle, a fost pusă cea mai mare comoară care a existat vreodată pe pământ—Pruncul Isus, care S-a născut într-o iesle, pentru că nu s-a găsit un loc de poposire pentru Maria și Iosif. Câțiva ani mai târziu, pe lacul Ghenezaret s-a pornit o furtună care a prins în mijlocul lacului o barcă cu pescari care căutau cu disperare să-și scape viața. În acea barcă dormea un bărbat epuizat fizic, care la un moment dat a fost trezit de unul din pescari, fiindcă credeau că barca lor va fi învăluită și scufundată de valuri. Acel bărbat s-a ridicat de unde se odihnea, și-a întins mâinile spre ape și muștrând valurile i-a spus să tacă și furtuna s-a oprit instantaneu. Acel om a fost Domnul Isus Hristos, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, care a venit pe pământ într-o misiune mai importantă decât orice alta pe pământ.

Nu după mult timp, lemnul pus în depozit a fost luat de acolo și din el s-a făcut o cruce pe care a fost răstignit Fiul lui Dumnezeu, care a murit o moarte de blestem. Acel instrument al durerii și rușinii a ajuns să fie un instrument și un simbol al dragostei lui Dumnezeu pentru om, care îndreaptă și astăzi privirile oamenilor spre Dumnezeu, care, în meritul jertfei Fiului Său,

dă iertare celui ce vine la El ca păcătos. Într-un mod diferit de cel la care s-au gândit pomii, dorințele lor s-au dus la îndeplinire, și Dumnezeu, ale cărui gânduri și planuri sunt mult diferite de ale noastre, de multe ori alege să facă lucrări asemănătoare și în viața noastră. Planul Lui pentru viața ta nu va corespunde totdeauna cu planul tău pentru viața ta, dar poți fi sigur că El va alege ce este mai bine pentru tine și pentru veșnicia sufletului tău. „Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre“ (Isaia 55:9). Fiecare suntem diferiți și unici în felul nostru, de aceea și planurile Lui sunt diferite, dar fiecare din noi, indiferent cât de diferiți am fi, trebuie să ne punem sub autoritatea Scripturii.

Planul Lui pentru viața ta nu va fi neapărat în zona ta de confort, dar dacă alegi să ascuți și să urmezi cursul acelui plan, El îți va da o cunună în Împărăția Lui. Ne-am născut pe pământ cu scopul de a deveni ființele cu care Dumnezeu să-Și petreacă veșnicia, făpturi asupra cărora să-Și reverse dragostea și de la care să simtă dragoste. Ne-am născut pe pământ ca să învățăm importanța ascultării de voia Lui și să dovedim că alegem și vrem să ascultăm de El. Uneori este greu să înțelegem că planurile și gândurile Lui pentru noi includ pe lângă clipe fericite și clipe de suferință, dar toate împreună lucrează spre binele nostru, pentru ca în noi să se dezvolte virtuți ce sunt privite în cer ca frumusețe.

Mulți pun întrebări greșite când sunt în necaz, ca de exemplu: „Merit eu asta?“ În loc să spună: „Este aceasta voia Lui? Ce vrea Dumnezeu să facă în viața mea prin această lucrare?“ Cui îi pasă chiar dacă drumul este mai greu când merge spre casă, unde sunt cei iubiți? La fel trebuie să privim și noi la aceste necazuri, despre care Apostolul Pavel a spus că nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare (Romani 8:18). Despre aceste vremuri de încercare trebuie să știm întâi de toate că ele ne sunt promise, de aceea trebuie să ne așteptăm la ele. După aceea, trebuie să învățăm să le evaluăm, pentru că uneori au ca scop testarea și dezvoltarea credinței noastre, iar altădată sunt atacuri îngăduite din partea

vrăjmașului datorită neascultării noastre. Este tipic omului să vrea să audă numai ce vrea el, de aceea uneori nu vrea să cheltuie timp ca să afle de ce trece prin ceea ce trece, ci doar vrea să fie scăpat. Zdrobirea voinței noastre face parte din planul lui Dumnezeu pentru noi, ca apoi voia Lui să se facă în viața noastră.

Vrei ca voia Lui să fie făcută în viața ta? Vrei să devii ceea ce vrea El să devii? Vrei să-L lași să te aducă la deplină încredere în El? Sunt întrebări grele când le înțelegem adâncimea, pentru că așa cum am văzut în exemplul pomilor, chiar dacă vom ajunge la scopul dorit, nu înseamnă că vom ajunge acolo urmând căile noastre, după planurile și gândirea noastră. Trăim într-o generație care nu prea caută căile Domnului pentru ea și nici nu are răbdare să asculte pe cineva care vrea să le spună despre căile Lui, ci vor totul repede și dacă se poate instantaneu. Așa s-a ajuns că mulți nu se mai pot bucura de lucrurile simple ale vieții. Mulți văd o pânză de păianjen maiestros construită, însă nu văd că Dumnezeu a pus acea abilitate în păianjen. Văd o floare și nu se mai bucură de parfumul ei sau de culoarea florii aleasă de Pictorul Universului. Pomi, râuri și munți cu relief încântător sau un frumos apus de soare, toate făcute după gustul lui Dumnezeu, nu mai produc bucurie copiilor și tinerilor, pentru că sunt bombardati cu imagini și lucruri pe care lumea le numește „viața cea bună“ și în timp, acest fel de a trăi a schimbat însemnătatea fericirii pentru ei, spunându-le că fericire înseamnă a avea lucruri și a te bucura de plăceri.

Tot mai mult toleranța pentru ce este rău înlocuiește importanța adevărului dar pentru cel cu ochii deschiși viața bună și fericirea este să fi împăcat cu Dumnezeu, să lucrezi din răspuțeri pentru El, având nădejdea vieții veșnice. Planurile Lui pentru viața noastră se duc la îndeplinire prin a ne da dorințe după voia Lui, care duc la planuri ce au ca rezultat binele sufletelor și slava lui Dumnezeu: „Eu - zice Domnul - te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta“ (Psalmul 32:8). Primul gust al adevăratei

fericiri este atunci când omul simte iertarea de vină și în lacrimi-le pocăinței ia hotărârea de a merge pe căile Domnului. Imediat după aceea s-ar putea să-și pună întrebări cu privire la felul în care va putea merge pe această cale nouă fără să mai facă greșelile făcute înainte. În acele momente promisiunea Domnului ne vine în ajutor prin a ne spune că El ne va învăța cum, ne va arăta calea pe care trebuie să o urmăm și va avea privirea îndreptată asupra noastră, așa cum o mamă își urmărește copilul care începe să umble. Este momentul în care credinciosul trebuie să învețe că nu trebuie să se încreadă în inima lui și nici în discernământul lui de a ști să aleagă, ci trebuie să se lase învățat de Domnul prin Cuvântul Scripturii, prin călăuzirea Duhului Sfânt și prin sfatul și ajutorul credincioșilor care au în viața lor evidentă prezența Domnului Isus.

Călăuzirea pe care ne-o dă Domnul pe calea pe care a ales-o pentru noi trebuie acceptată și prețuită prin ascultare, ca astfel să creștem în harul lui Dumnezeu și să trecem de lucrurile pe care le pot face copiii în credință, la lucrurile pe care le pot face cei maturi în credință. Domnul ne pune ca într-o școală în care învățăm cum se umblă pe calea Lui, pentru a ști cum să acționăm când vom fi provocați de vrăjmaș cu marfa lui, dovedind loialitate față de noul Stăpân. După ce au intrat în Țara promisă, Caleb s-a dus la Iosua și, conform promisiunii pe care o avea de la Moise, a cerut muntele Hebronului, care înseamnă părăsire. El nu a cerut un loc pe care să-l poată doar lua în stăpânire, ci un munte pe care locuiau cei trei uriași, fii ai lui Anac. Iosua i-a dat ce a cerut, iar Caleb a cucerit muntele biruind pe Șeșai, pe Ahiman și pe Talmi (Iosua 15:14). La rândul nostru, fiecare avem de luptat cu astfel de uriași, care astăzi poartă numele de „Eu pot“, „Eu știu“ și „Eu am“. Când venim la Domnul nu mai suntem ai noștri, ci ai Lui, fiindcă am fost răscumparați cu un preț de sânge și biruim acești uriași spunând: „El poate“, „El știe“ și „El are“ tot ce am.

Când Scriptura ne spune să cinstim pe Domnul cu câștigul nostru aceasta nu este metoda aleasă de El ca să strângă bani, ci este

felul Lui de a-Și crește copiii ca să semene cu El, care a dat mai mult ca oricine. Pentru a fi pe calea Domnului trebuie să lucrezi pentru El. Nu poți face totul și nu poți fi totul pentru toți, dar în mod sigur poți să faci ceva. Poate nu vei ajunge să știi secretul succesului în toate lucrările pe care le faci, dar este bine să știi că secretul falimentului constă în a încerca să-i mulțumești pe toți în loc să încerci să cauți să-L mulțumești pe Dumnezeu. „Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos“ (Galateni 1:10).

Dacă vrem să-L mulțumim pe Domnul trebuie să știm că orice efort semnificativ din partea noastră de a lucra pentru El va întâlni o opoziție, de aceea trebuie să alegem să nu ne lăsăm speriați de acela care răcnește ca un leu pentru a ne înfrica. „Ce ai face diferit?“, a fost întrebarea adresată unui lucrător al Domnului la sfârșitul vieții sale. Acel om a răspuns: „Milă!, Milă!“. Aș exagera în a avea milă până în punctul de a fi extravagant cu ea. Dumnezeu se ocupă de răscumpărarea omului de când el a început să păcătuiască, și cei care acceptă căile Domnului pentru viața lor, o dată mântuiți, participă la această lucrare în ogorul lui Dumnezeu. Numai o inimă poate vorbi unei inimi, de aceea nu este suficient să înțelegem cu mintea nevoia de mântuire a celor din jurul nostru, ci este necesar ca mesajul nostru să fie comunicat inimii noastre.

Se spune că un copil are cea mai mare nevoie de dragostea părintelui când prin ceea ce face este cel mai greu de iubit. La fel este și cu cei păcătoși, care au nevoie să simtă o astfel de dragoste chiar dacă atunci când le spunem de Domnul se comportă cel mai urât. Tendința noastră este de a ține mânie pe aceia care ne-au nedreptățit, dar principiul Împărăției lui Dumnezeu spune: „Iartă, cum ai fost iertat!, Iartă, cum vrei să fii iertat!“ Pentru a putea face aceasta este necesar să fii o făptură nouă, care poate face ceea ce făptura cea veche nu putea face. A ierta pe cineva care nu merită să fie iertat nu este un act natural, ci este o virtute care crește doar

când este îngrijită de Duhul Sfânt. Domnul Isus ne-a poruncit să ne iubim, pentru că nu este doar un simț, ci este o alegere văzută prin ceea ce facem. Se știe că a lucra cu oamenii este cel mai greu lucru, dar a lucra cu sufletele oamenilor este un lucru și mai gingaș și mai necesar. Trebuie să știm că putem alege să trăim cu automulțumirea unei muști care umblă pe tot felul de gunoaie, lucru care nu ne costă nimic, ori putem alege să ostenim ca o albină care caută nectar spre a produce ceva folositor. Când înțelegi că parte din a urma calea Lui înseamnă să lucrezi, trebuie să nu uiți că noi suntem doar slugi ale marelui Stăpân și că bătaia este a Domnului (2 Cronici 20:15).

Ca lucrători ai Domnului avem sarcina de a-i întări și îmbărbăta în credință pe cei de lângă noi, dacă nu sunt mântuiți trebuie să le spunem cum pot ajunge la mântuire, iar dacă sunt mântuiți și nu fac nimic pentru Domnul este slujba noastră de a-i face să se simtă incomozi în această stare periculoasă de trântor, ca în ei să fie stârnită dorința de-a face ceva spre Slava lui Dumnezeu. Dacă vorbești limba credinței nu te mira dacă nu ești înțeles. Mariei i s-a comunicat în mod supranatural că va avea un prunc care va fi de la Duhul Sfânt și ea a știut că acest mesaj comunicat ei în mod supranatural nu putea fi primit și înțeles de Iosif în acel timp, de aceea a plecat la Elisaveta cu care a avut o părtășie duhovnicească, până ce Dumnezeu a ales să comunice tot în mod supranatural cu Iosif. La fel și astăzi, cei duhovnicești nu sunt înțeleși de cei firești, pentru că numai credința face conexiune cu credința în scop și acțiune, de aceea când ai ungerea de sus pentru a face o lucrare trebuie să îți alegi cu grijă prietenii, fiindcă cei din jurul tău te vor încuraja sau te vor trage înapoi în lucrarea pe care vrei să o faci.

Căile Lui pentru noi includ relația de prietenie cu Dumnezeu și cu aceia care-L iubesc pe El. În Scriptură cuvântul de prieten este un cuvânt cu greutate. În Scriptură putem citi despre Avraam, care a fost numit prietenul lui Dumnezeu, că a încheiat un legământ cu Dumnezeu. David a avut o relație de prietenie cu Dumnezeu și

când a fost în mare necaz s-a bazat pe această prietenie a Domnului, care i-a venit în ajutor. „Arată-Ți bunătatea Ta cea minunată, Tu, care scapi pe cei ce caută adăpost, și-i izbăvești de potrivnicii lor, prin dreapta Ta!“ (Psalmul 17:7). Această relație de prietenie a lui David cu Dumnezeu avea la bază o încredere în ajutorul și bunătatea Lui. „O, cât de mare este bunătatea Ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine, și pe care o arăți celor ce se încred în Tine, în fața fiilor oamenilor!“ (Psalmul 31:19). Căile Lui pentru viața noastră includ minuni, prima fiind nașterea din nou, când noi înșine vedem o schimbare de dorințe în noi. Nașterea din nou este un proces care de multe ori nu are sens pentru omul firească, pentru că nu poate explica lucruri ca și acela de a ierta fără consecințe pe cel care ți-a greșit sau chiar a-i face bine, dar acest fel de comportament nu trece neobservat de cei din jur (1 Petru 3:9).

Acolo unde vezi o situație ce pare imposibilă, Dumnezeu are multe posibilități de rezolvare a acelei situații prin a face minuni. O minune este o lucrare imposibilă nouă, dar posibilă lui Dumnezeu, așa cum a fost oprirea cursului râului Iordan pentru ca poporul să poată trece ca pe uscat. Oamenii care nu cred în minuni sunt oameni care de fapt nu cred în Dumnezeu; „El a lăsat o aducere aminte a minunilor Lui, Domnul este îndurător și milostiv“ (Psalmul 111:4). Nu poți explica pe deplin o minune, pentru că nu ar mai fi o minune, și nu poți explica o minune după cum nu poți să explici sau să înțelegi pe deplin căile lui Dumnezeu. Poate nu înțeleg totul despre electricitate, dar nu am de gând să stau în întuneric până când voi înțelege aceasta. Tot așa, chiar dacă nu înțeleg totul despre minuni nu le refuz, ci le primesc și mă bucur de ele. Scopul cu care Duhul Sfânt face minuni este ca Numele lui Dumnezeu să fie proslăvit. Printr-o minune El poate alege să confirme o lucrare, un popor, un lucrător, să comunice un adevăr sau un principiu, sau poate alege ca prin ea să vină în ajutorul copiilor Lui.

Nu umblăm după minuni și nici după îngeri de lumină, însă

dacă Dumnezeu alege să facă minuni ne bucurăm de ele. Căile Lui pentru noi includ trăirea unei vieți pline de bucurie, pentru că privind la lumea de dincolo de mormânt acest fel de a trăi este o mărturie pentru cei din jurul nostru. Istoria spune că Thomas Jefferson, unul din primii președinți ai Americii, într-o împrejurare, pe când călătorea călare împreună cu un grup de oameni, a ajuns la o apă unde a era un băiețel care l-a întrebat dacă-l poate trece și pe el de cealaltă parte a râului. Jefferson a acceptat, și când au ajuns de cealaltă parte cineva l-a întrebat de ce l-a ales pe președinte ca să-l treacă râul. Speriat, copilul a spus că nu a știut cine este, dar a văzut pe fețele lor asprime și supărare cu excepția feței lui Jefferson. Ce spune fața ta? Spune că ai bucuria mântuirii? Nu uita că expresia feței tale este parte din mărturia ta și ea este citită de cei din jur, pentru că ea spune ceva chiar și fără să folosești cuvinte. Dacă vrei ca față ta să exprime bucuria mântuirii, care nu depinde de circumstanțele vieții, trebuie să știi că Duhul Sfânt o dă numai atâta timp cât rămâi în El, la fel cum mlădița își primește sursa de hrană din viță.

Dacă umbli pe calea mântuirii fără bucurie și plin de frică, D.L. Moody spunea că alegi să mergi spre cer la clasa a doua. Omul își crează momente fericite temporare, dar nu poate crea adevărata bucurie, pentru că ea este produsă de Duhul Sfânt. Dacă ne facem un inventar duhovnicesc și găsim că ne îngrijorăm prea mult, vom afla că această îngrijorare poate fi ceva care ne fură bucuria. Îngrijorarea este o emoție neputincioasă care face omul nefericit, de obicei cu privire la anumite lucruri pe care nici așa nu le poate schimba prea mult. De obicei, primul lucru de care se îngrijorează omul sunt finanțele. Apoi se îngrijorează de relația cu cei din jur, de sănătate, apoi de lucruri și evenimente care-i pot pune viața în pericol, dar în deplin control peste toate acestea este Dumnezeu. Îngrijorarea face din lucrurile secundare, lucruri principale și astfel ne poate irosi timpul, lăsând emoțiilor să ne poarte în sus și în jos, cum vor ele.

Îngrijorarea sau lipsa ei afectează lumina feței și mărturia

noastră despre felul cum ne încredem în Dumnezeu, spunând ceva despre cât de mulțumiți suntem cu El. Căile Domnului includ pentru viața noastră un triumf al credinței, la fel cum credința a adus victorie în viața lui Iosua. „Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite șapte zile“ (Evrei 11:30). Ierihonul era vestit pentru bogăție, dar și pentru păcătoșenie, de aceea a trebuit nimicit, și israeliții au făcut acest lucru fără berbeci care să spargă porțile, fără scări de asaltat zidurile, fără a provoca sau răspunde la răsetele celor de pe ziduri, ci prin a asculta nu în parte, ci în întregime de cuvântul primit de la Dumnezeu. Aceeași cale trebuie să o urmăm și noi dacă vrem biruință, dar pentru aceasta este nevoie să cunoaștem cuvântul Lui. Filip l-a ajutat pe famen să înțeleagă Cuvântul și astfel Filip s-a bucurat de o biruință pentru Dumnezeu, dar el a trebuit să-și facă partea lui chiar înainte de a-l întâlni pe famen, prin a cerceta și cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu.

Credință înseamnă să spui ce spune Dumnezeu, iar căile Lui pentru noi includ un triumf al credinței când nu depindem doar de cele cinci simțuri, ci ridicându-ne mai sus de ceea ce poate rațiunea, acceptăm că ceea ce spune Dumnezeu reprezintă adevărul. Ești tu pe calea Domnului? Crezi tu că El este în deplin control asupra a tot ce se întâmplă? Bine cunoscutul scriitor C. S. Lewis a spus că el crede în Dumnezeu așa cum crede că există soare, nu numai pentru că îl vede, ci datorită faptului că așa cum soarele afectează tot ce este pe pământ, tot așa Dumnezeu atinge și afectează totul și toate. Căile Lui pentru noi uneori includ perioade de timp când El tace. Este timpul când se pare că nu primim răspuns la rugăciune, însă oare cum am putea noi, ființe limitate, să înțelegem căile Aceluia care este infinit și nelimitat în pricepere și putere? „Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: «Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului, și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu?»“ (Isaia 40:27). Acest cuvânt continuă și spune că priceperea Lui nu poate fi pătrunsă, dar mai spune că El dă tărie celui obosit și

mărește puterea celui ce cade în leșin, de aici înțelegem puțin de ce uneori El tace.

El dă puterea Sa celui ce ajunge convins că nu se poate baza pe puterea lui proprie. Uneori pe calea Domnului ajungem să spunem: nu pot să văd și nu știu cum să procedez mai departe și atunci El intervine. Când, la fel ca Petru, ne-am trudit toată noaptea, fără să fi prins nimic și spălăm mreșile fără să fi prins vreun pește, El spune că atunci este momentul să prinzi belșug de pește. De unde știi dacă ai o credință sănătoasă și ești pe calea Lui? Pune această credință a ta în cântarul Cuvântului din Matei 5! Pune-o în cântarul din Exod 20! Pune-o la examen prin a încerca să vezi cât iubești și cât sacrifici de dragul Lui, ca să vezi dacă cu adevărat ai ales să mergi pe calea aleasă de El pentru tine. Mergi pe această cale care nu este largă, ci îngustă, pentru că a rămas doar: „Încă puțină, foarte puțină vreme», și «Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi.»“ (Evrei 10:37)

Amin

45

CEA MAI LUNGĂ ZI

„Atunci Iosua a vorbit Domnului, în ziua când a dat Domnul pe Amoriți în mâinile copiilor lui Israel, și a zis în fața lui Israel: «Oprește-te, soare, asupra Gabaonului, Și tu, lună, asupra văii Aialonului!» Și soarele s-a oprit, și luna și-a întrerupt mersul, până ce poporul și-a răzbunat pe vrăjmașii lui...”

Iosua 10:12, 13

Nu multe sunt istorisirile biblice care au fost luate în batjocură ca istorisirea luptei de la Gabaon, unde la rugăciunea unui om Dumnezeu a lungit ziua, pentru ca Israelul să-l poată birui pe dușman. Sunt oameni care ar vrea să credem că Scriptura este o carte plină de mituri, de folclor poetic și poate chiar de basme, dar acest mod de gândire se datorează faptului că omul păcătos știe că Scriptura este împotriva lui cât timp nu se pocăiește și ar vrea ca Dumnezeu să nu existe. Un alt motiv al unei astfel de gândiri bolnave despre ce este scris în Scriptură este că omul, care este limitat la o gândire și priceperea a lucrurilor în cele trei dimensiuni, lungime, lățime și înălțime, vrea să-L poată explica pe Dumnezeu, care nu este limitat la cele trei dimensiuni și nici de timp, materie sau spațiu. „Mare este Domnul nostru și puternic prin tăria Lui, priceperea Lui este fără margini“ (Psalmul 147:5). De multe ori omul, care este mărginit din toate punctele de vedere, refuză să recunoască autoritatea lui Dumnezeu pentru că vrea mai întâi să poată explica un Dumnezeu

care este nemărginit. Cât de mare este priceperea lui Dumnezeu? Este fără de margini, așa cum spune psalmistul, însă știm că El poate asculta și răspunde la rugăciunile a șase miliarde de suflete de pe pământ în șase mii de limbi și dialecte în același timp.

Oamenii Îi pun limite omeniești lui Dumnezeu, apoi spun că nu-L înțeleg sau că El nu există. Cum a creat pământul din nimic? Cum a schimbat apa în vin din struguri care niciodată nu s-au copt? Cum a hrănit mulțimile cu merindea unui copil mic? Dacă omul ar călători cu viteza luminii, nu iar ajunge viața să poată ajunge viu la prima stea, dar Dumnezeu le-a creat pe toate și le-a dat la toate nume. „Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare este puterea și tăria Lui, că una nu lipsește“ (Isaia 40:26). Numai opinia Lui contează, numai planul Lui este important și numai El este Adonai, Domnul, de aceea cu cât se smerește mai repede omul sub mâna tare a lui Dumnezeu cu atât poate beneficia mai repede de a-L avea de partea lui, și nu împotriva lui, pe Acela care poate totul.

Când dorințele noastre se aliniază cu ale Lui putem cere ce vrem și vom primi. Așa s-a întâmplat în viața lui Iosua când, așa cum este scris în textul citat la început, a cerut ceva ce pare imposibil pentru noi oamenii, dar fiindcă dorința lui s-a aliniat cu dorința lui Dumnezeu a primit ce a cerut. Era pe vremea când israeliții au intrat în țara Canaanului cu misiunea de a extermina popoarele idolatre a căror purtare era o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Erau popoare a căror practici de închinare includeau desfrâu moral și sacrificii umane, de aceea idolatria lor prezenta un pericol spiritual pentru poporul Israel, iar a doua parte a misiunii a fost aceea de a se stabili pe acel teritoriu dat lor chiar de Dumnezeu. În cuvântul Domnului ne este dată ziua când Israelul a trecut Iordanul ca pe uscat (Iosua 4:7) și acea zi, după unele calcule corespundea cu ziua de joi, 29 martie, anul 1448 î.Hr. După aceea a urmat sărbătoarea Paștelui, cucerirea Ierihonului, cucerirea cetății Ai după rezolvarea păcatului cu Acan, incidentul cu dele-

gația gabaoniților și se estimează că cea mai lungă zi a fost cândva între 8 mai și 15 mai.

După ce au biruit Ierihonul cel întărit de ziduri și Aiul, vestea li s-a dus în toată țara Canaanului, iar canaaniții și-au dat seama că nu au de-a face cu o armată de rând care să lupte cu ei folosind tactici de luptă obișnuite, așa că cinci din împărații canaaniți și-au unit forțele ca să lupte împotriva Gabaonului care se predase Israelului și prin șiretlic obținuse un tratat de pace din partea lui Iosua. Gabaoniții știind că nu pot birui în luptă poporul condus de Iosua au recurs la o înșelăciune, făcând un legământ cu israeliții prin care să li se garanteze siguranța vieții lor. Iosua a aflat acest lucru, dar nu L-a întrebat pe Domnul despre acești oameni, numai după ce a făcut acel legământ. Motivul gabaoniților a fost: „...venirea voastră a băgat mare frică în noi cu privire la viața noastră: iată de ce am lucrat așa“ (Iosua 9:24). Iosua nu a lăsat ca greșeala lui să-i știrbească caracterul prin a-și călca cuvântul dat, și și-a ținut partea lui de legământ cu gabaoniții, care au acceptat să le fie slujitori.

Lupta cu armatele celor cinci împărați au început pe un teren ce urca în pantă spre Bet-Horon de unde terenul cobora abrupt prin povârnișuri periculoase nu numai pentru a duce o luptă acolo dar și pentru a fi coborâte, pe întuneric, iar tactica celor cinci împărați includea protecția aceluși teren periculos cunoscut doar de ei. Conform legământului Iosua a venit să-i apere pe gabaoniți care au fost atacați de cei cinci împărați, dar după ce lupta a început Iosua și-a dat seama că are nevoie de mai mult timp decât îi permitea o zi, de aceea căutându-L pe Dumnezeu într-o rugăciune deosebită a cerut soarelui să se oprească. „N-a mai fost nici o zi ca aceea, nici înainte nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel“ (Iosua 10:14). Dumnezeu nu numai că a făcut să cadă o ploaie de pietre mari care a omorât pe mulți dintre canaaniți, dar a ascultat rugăciunea prin care Iosua a cerut soarelui și lunii să se oprească, pentru că această rugăciune spunea într-un mod indirect că Iosua

credea într-un Dumnezeu mare, care poate totul. După cerința lui, lumina zilei s-a prelungit, pentru ca Iosua să poată continua urmărirea canaaniților pe care i-a biruit împreună cu cei cinci împărați ai lor pe care i-a omorât și i-a spânzurat de cinci copaci.

Omul modern de astăzi știe cu precizie la ce oră va răsări și va apune soarele în fiecare zi dacă urmărește știrile sau citește ziarul acolo unde locuiește, dar mulți spun că Iosua nu a știut nici măcar că pământul se învâртеște în jurul soarelui și totuși rugăciunea lui de a se prelungi ziua i-a fost ascultată. Oare nu poate face Creatorul ce vrea cu ceea ce a creat? „A Ta este ziua, a Ta este și noaptea; Tu ai așezat lumina și soarele“ (Psalmul 74:16). El este Suveran și Proprietar peste toată creația și o folosește după cum vrea El. A încetat viteza de rotație a pământului pe axă care l-a ecuator are o viteză de 1600 km pe oră sau a creat Dumnezeu un fenomen optic cu reflecția luminii ca să afecteze lumina solară? A suspendat Dumnezeu legile create de El, cunoscute ca legi ale astronomiei, ca să deplaseze temporar ziua și noaptea? Acela care a creat aceste legi le poate denatura temporar sau în mod permanent, ca ele să conlucreze la îndeplinirea planurilor Sale.

O altă posibilitate de a crea această zi cunoscută ca cea mai lungă zi este aceea că Dumnezeu ar fi putut controla înclinația pământului care determină anotimpurile pe pământ. Înclinația pământului este de 23,5 grade, cu referință la poli și mișcarea circulară a pământului în jurul soarelui. Această înclinație a globului face și în zilele de astăzi ca la polii pământului să existe zile aproape fără de întuneric și șase luni mai târziu zile aproape lipsite de lumină. Și totuși nu a avut loc un cutremur de pământ, pentru că lupta a continuat normal și nu știm să fi fost observate pe undeva probleme cauzate de flux și reflux, care sunt afectate de atracția lunii. Sigur este faptul că Iosua a avut lumina necesară să termine lupta, fără să dea răgaz de regroupare vrăjmașului. „Iată, Eu sunt Domnul, Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva de mirat din partea Mea?“ (Ieremia 32:27). La fel de ușor cum a chemat la existență tot ce există, Dumnezeu ar fi putut opri mișcarea astrelor

în Universul întreg dacă ar fi ales să facă aceasta. La fel de ușor cum a înviat morți ar fi putut opri și îngheța timpul pentru o zi, cu excepția locului unde s-a dat lupta. Când Ezechia a primit ca semn de însănătoșire nu numai oprirea timpului, ci și darea acestuia înapoi, Dumnezeu a făcut această lucrare care a fost recunoscută ca minune de cei din acel timp. „Însă, când au trimis căpeteniile Babilonului soli la el să întrebe de minunea care avusese loc în țară...“ (2 Cronici 32:31).

Știm că minunile nu depind de o explicație științifică, fiindcă nu ar mai fi minuni, ci numai Dumnezeu face adevărate minuni. „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, singurul care face minuni!“ (Psalmul 72:18). Noi ne-am obișnuit cu cuvântul minuni ca fiind ceva ce este puțin mai deosebit, dar nu neapărat imposibil nouă, și în acest fel, în timp, l-am subevaluat. Dacă ajungem la o destinație îndepărtată cu o mașină rablă spunem că e o minune că am ajuns acolo. Dacă un student ia o notă bună la un examen, cu toate că nu s-a pregătit, spune că a fost o minune, dar o minune este cu totul altceva. O minune este un eveniment făcut de Dumnezeu prin care El este proslăvit. Este ceva ce este imposibil omului de înfăptuit, întrucât trece peste ceea ce noi numim normal în ce privesc legile naturii, care de fapt sunt legile lui Dumnezeu. Domnul Isus a dovedit că este Dumnezeu Fiul prin faptul că a făcut minuni după cum a găsit El cu cale, fie că a fost o vindecare instantanee, o înviere din morți, o eliberare de duhuri sau au fost minuni asupra naturii, dar nu a risipit niciuna, ci toate au avut un scop precis.

Dumnezeu a creat luminătorii pe care-i vedem pe cer și la porunca Lui ei ascultă, așa cum a spus și Iov: „Poruncește soarelui, și soarele nu mai răsare; și ține stelele sub pecetea Lui“ (Iov 9:7). Prorocul Habacuc de asemenea amintește despre puterea lui Dumnezeu de a controla acești luminători credincioși lui Dumnezeu. „Soarele și luna se opresc în locuința lor, de lumina săgeților Tale...“ (Habacuc 3:11). La observatorul astronomic de la Universitatea Harward, astronomii cercetând poziția și

mișcarea astrelor au descoperit că lipsește o zi care se potrivește în timp cu vremea lui Iosua. Astronomi din diferite țări, în orbecăielile lor prin Univers, au găsit recordul unei zile mai lungi, care este ziua când Iosua I-a cerut lui Dumnezeu să oprească luminătorii cerului. În anul 1980, computerele americane de la NASA, folosite pentru a trimite nave spațiale în afara atmosferei pământului, au înregistrat lipsa unei zile. Atenția tuturor s-a îndreptat spre cartea Scripturii care menționează o astfel de schimbare neobișnuită a duratei zilei lumină, amintită în istoria luptei de la Gabaon (23 de ore și 20 de minute) și a schimbării ceasului înapoi cu 40 de minute în timpul împăratului Ezechia (2 Împărați 20:9-11).

În anul 1981, computere suedeze din nou au detectat în calcule lipsa unei zile. Din nou, încercările oamenilor de știință de a explica acest fenomen au fost zadarnice și numai Scriptura a avut un răspuns pentru ei. În istoria egiptenilor, a chinezilor, a aztecilor și chiar în a hindușilor este menționat evenimentul unei zile deosebit de lungi, care datează din zilele lui Iosua. A fost ziua când un om a crezut că Dumnezeu are putere să facă orice vrea și nu a fost dezamăgit, deși poate că nu a înțeles pe deplin ce cere, ca și cum ar fi cerut un lucru mic, Dumnezeu l-a ascultat și a făcut cum a cerut. Am auzit oameni spunând că ar crede în Dumnezeu dacă ar vedea o minune. Poporul Israel a văzut tot felul de minuni, începând de la deschiderea Mării Roșii și până la ziua cea mai lungă din timpul lui Iosua și totuși au uitat de Dumnezeu și l-au fost de multe ori necredincioși. Bogatul ajuns în iad a cerut aprobarea unei minuni pentru ca frații lui să nu ajungă în iad, dar a fost refuzat pe motivul că au pe Moise și pe proroci, nu în persoană, ci în cuvintele pe care aceștia le-au lăsat scrise.

Aceeași răspundere o avem și noi astăzi, pentru că deși nu avem în mijlocul nostru pe Domnul Isus, cum l-au avut ucenicii Lui, avem cuvântul Lui, de aceea trebuie să ascultăm de El. Dumnezeu face și astăzi minuni când vrea El și când acestea servesc intențiilor și dorințelor Lui. Puterea lui Dumnezeu a

lucrat pentru Israel. Puterea Lui lucrează și astăzi pentru binele copiilor Lui. Iosua a câștigat o bătălie pentru poporul pe care-l conducea, dar noi avem de luptat nu cu oamenii, ci cu puterile întinericului. Noi avem chemarea de a iubi sufletele oamenilor care nu-L cunosc pe Domnul și sunt la marginea prăpastiei eternității, fiindcă pleacă nepregătiți pentru a-L întâlni pe Dumnezeu. Nu mai trăim așteptând împlinirea semnelor venirii Domnului, pentru că acestea deja s-au împlinit, ci trăim așteptând semnalul trâmbiței când Domnul Isus Își va lua Biserica de pe pământ, de aceea timpul, ca un bun limitat, trebuie prețuit și răscumpărat în folosul sufletelor nemântuite. Trebuie să lucrăm cât este zi, la fel cum a spus Domnul Isus, pentru că vine noaptea când nimeni nu va mai putea lucra pentru Domnul (Ioan 9:4).

Multe lucruri și lucrări pământești ce par a fi foarte importante astăzi omului, care îi macină timpul scurt pe pământ, se vor dovedi a fi fără de valoare într-o zi. Iosua a luptat luptele Domnului și când s-a văzut în față cu imposibilul nu s-a dat bătut, ci pentru că a avut un zel deosebit de a duce la îndeplinire ce a început l-a cerut lui Dumnezeu să intervină prin a opri soarele și luna. Consacrarea adevărată înseamnă slujire, dăruire cu pasiune și sacrificiu, dar nimeni nu poate plăti acest preț al ascultării până ce nu-și simte lipsa de merit înaintea lui Dumnezeu și nu se simte îndatorat, fără puțință de a plăti vreodată bunătatea lui Dumnezeu care l-a chemat la mântuire. Pasiunea, ascultarea și supunerea noastră în fața voii lui Dumnezeu înseamnă putere și călăuzire din partea Lui în lucrarea pe care vrem să o facem. Am privit la cea mai lungă zi din timpul lui Iosua, dar cum va fi când vei intra în cea mai lungă zi a ta? Acea zi va fi ziua când vei intra în veșnicie și vei fi răsplătit după cum ai ascultat de Acela care este Stăpânul tuturor sufletelor. Astăzi poți avea un efect direct asupra celei mai lungi zile din existența sufletului tău, zi care de fapt este fără de sfârșit.

Pe vremuri tinerele aveau o ladă de zestre în care adunau tot felul de lucruri lucrate de mână cu multă grijă, cu speranța într-un viitor fericit, pentru vremea când se vor căsători. Mireasa Domnului face fapte în neprihănire care vor atrage o răsplătire și

o cunună pe care o va pune la picioarele Domnului. Cum vei fi privit în acea zi fără de sfârșit a eternității? Vei fi cunoscut în acea zi care nu se va mai termina ca o persoană care ai iubit mult pe Domnul? Lupti luptele Domnului sau ai scuze? Obiceiul omului de a căuta scuze a început chiar în Eden și va continua până în ziua judecății, cu toate că în fața lui Dumnezeu acest obicei de a căuta scuze nu a ajutat pe nimeni. Când Moise a primit mandatul de a scoate pe Israel din Egipt a început să caute scuze că nu poate face lucrarea Domnului (Exod 4:10). Când Samuel i-a spus lui Saul că nu trebuia să facă lucrul Domnului pe care numai preoții aveau dreptul să-l facă, în loc să se smerească și să se pocăiască a căutat scuze (1 Samuel 13:8, 9). Când Aaron a fost luat la întrebări cu privire la vițelul turnat pe care l-a făcut, care L-a provocat pe Dumnezeu la mânie, a căutat imediat scuze, punând vina pe popor (Exodul 32:24).

Sunt prea tânăr, prea bătrân, prea ocupat, prea sărac, prea educat să mă ocup de așa ceva sau sunt lipsit de prea multă școală să pot spune altuia despre Dumnezeu, sunt toate scuze obișnuite folosite de oameni, care însă nu au nici o valoare înaintea lui Dumnezeu. Te-ai gândit că este posibil să-ți cheltui toată viața fără să faci ceva semnificativ, care să rămână veșnic? Fiecare din noi îndeplinim această condiție dacă prin ceea ce facem și prin ceea ce nu facem nu influențăm înspre Dumnezeu viața cuiva. Ca să poți face această lucrare cu succes trebuie de multe ori să accepți să-ți fie zdrobită voia ta, pentru ca voia Lui să-ți poată governa viața. Apostolul Pavel a socotit că cel mai important lucru din viața lui a fost acela de a-L cunoaște pe Hristos și puterea învierii Lui, pentru că numai așa a putut umbla cu El în voia Lui. Aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu sau nu-L iubesc găsesc tot felul de scuze pentru a nu face lucrarea Lui, dar cei care-L iubesc știu că împreună cu El pot totul (Filipeni 4:13) și chiar pot fi mai mult decât biruitori. „Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit“ (Romani 8:37). Dumnezeu folosește oameni de toate vârstele și chiar dacă ești un tânăr sau o tânără nu uita că David, Samuel, cei

patru prieteni iudei din Babilon și chiar și Timotei au fost chemați la slujbă de tineri.

În Romani capitolul 4:3 ni se spune că Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, nu pentru că a înțeles tot ce a făcut El, și această credință i s-a socotit ca neprihănire. Chiar dacă nu înțelegi totul despre Dumnezeu, cu puterea pe care o ai, atâta timp cât nu ieși din limitele Scripturii, Dumnezeu te poate folosi, pentru ca în ziua cea mai lungă și fără de sfârșit, care-ți stă înaintea, să te poți bucura de o răsplată. Vrei să fii un lucrător al Lui din dragoste pentru El? Folosește oportunitățile pe care le ai ca să comunici numai adevărul Scripturii, având evidența schimbării vieții tale. Copiii, oamenii de la care cumperi ceva sau cu care lucrezi, bătrânii din casele de bătrâni și bolnavii din spitale, sunt toți oportunități unde poți duce vestea bună despre mântuire. Ca să ai efect în a comunica adevărul Scripturii trebuie uneori să cauți geamurile inimii și să vorbești limba acelei persoane prin a-i cunoaște interesele sau durerile. Uneori a iubi pe cineva înseamnă a-i asculta cu răbdare durerea sau bucuria, chiar dacă deja o știi. În același timp fii gata să accepți în pace respingerea unora și dezamăgirea ce o vei simți când vezi că un suflet refuză adevărul Scripturii.

Nu-ți risipi viața, ci trăiește-o în așa fel încât să conteze pentru Dumnezeu, pentru lucrurile care nu trec, pentru binele sufletelor în jurul cărora trăiești. Nu te baza doar pe simțuri, cum a făcut Isaac când a dat binecuvântarea copiilor lui, ci bazează-te întâi de toate pe ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Scopul și lucrarea Duhului Sfânt este de a aduce sufletele la starea de pocăință, ca odată ce au primit darul mântuirii să-l folosească spre slava lui Dumnezeu, de aceea confirmă zi de zi dependența ta de Duhul Sfânt care, așa cum ni s-a promis, vrea să ne conducă în tot adevărul. Din Cuvântul lui Dumnezeu pe care-L strângi în inima ta El va pune cuvinte potrivite pe buzele tale ca să poți fi de ajutor sufletului aflat în nevoie, dar nu uita de secretul lui Iosua, pentru că acesta trebuie să fie și motivul succesului nostru în lucrarea Domnului. „Domnul a vorbit lui Moise: «Ia-ți pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul Meu, și să-ți pui mâna peste el»“ (Numeri 27:18). Puterea

Duhului Sfânt care a produs succes în viața acelor care și-au terminat cu bine alergarea pe pământ, așa cum a fost și Iosua, începe prin cea mai mare minune care poate avea loc în viața omului pe pământ și anume nașterea din nou.

Dacă credem în Domnul Isus ca Mântuitor personal după ce am auzit mesajul Evangheliei și alegem să ne pocăim, Duhul Sfânt curățește casa sufletului nostru și plantează putere de sus. Credința este singurul lucru cu care Îl putem onora pe Dumnezeu în momentul pocăinței și El o așteaptă de la noi. Cunoșcând despre El, crezând ce El a spus și ascultând de El putem ajunge la această stare binecuvântată de a avea în noi Duhul Domnului și de a lupta luptele Domnului ca să ajungem să primim cununa care nu se poate veșteji. După cum minunea de la Gabaon nu poate fi încadrată în legile naturale, tot așa nici nașterea din nou nu este o lucrare naturală, omenească sau firească, ci duhovnicească și supranaturală. Dumnezeu nu-Și începe lucrarea în noi cu ce facem, ci cu ce suntem și în acest fel ne schimbă, prin iertarea pe care ne-o dă în meritul jertfei Domnului Isus, din vinovați în făpturi noi, care nu numai că pot face voia Lui, dar vor să facă voia Lui. Nu înseamnă că odată ce ne pocăim și încheiem legământ cu Domnul nu mai avem probleme, dar, ca și Iosua, în timp ce recunoaștem că problemele sunt prezente și reale, știm că avem de partea noastră un Dumnezeu adevărat, real și întotdeauna prezent.

Un bărbat care s-a pocăit a spus că el crede că Dumnezeu face minuni ca și aceea a schimbării apei în vin, pentru că a văzut cum în casa lui odată ce s-a pocăit, Dumnezeu a schimbat alcoolul în pantofi, haine și mâncare pentru copii, care acum nu mai fug să se ascundă când vine acasă, ci îl așteaptă cu bucurie. Cine a făcut o astfel de minune? Minunea nașterii din nou prin pocăință. Ai avut parte de experiența acestei minuni în viața ta? Sfârșitul celei mai lungi zi din viața lui Iosua a fost sărbătoarea unei biruințe. Dacă alegi calea pocăinței, începutul celei mai lungi zile pentru tine, care nu se va mai termina niciodată, va fi începutul și sărbătoarea unei biruințe împreună cu toți acei care L-au slujit pe Domnul Isus.

Amin

46

SUNT EU UN FARISEU?

„A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți, și disprețuiau pe ceilalți.” Luca 18:9

Majoritatea creștinilor care sunt sau care cred că sunt într-o relație de pace cu Dumnezeu preferă să nu fie numiți farisei, pentru că, prin asociere, acela căruia i se dă acest nume este un ipocrit. Este necesar să privim și să înțelegem în ce a constatat fățarnicia acestor oameni, pentru că Domnul Isus a considerat acest lucru foarte important atunci când a spus: „Mai întâi de toate, păziți-vă de aluatul fariseilor care este fățarnicia” (Luca 12:1). Comportarea și învățăturile fariseilor, pe care Domnul Isus le-a asemănat cu un aluat, constau în faptul că ei dădeau celor din jur impresia că sunt oameni foarte religioși, dar aceasta nu era decât o aparență falsă de vitrină, întocmai cum o mască purtată de un actor de teatru ascunde adevărata față a actorului.

Părerile istoricilor par să difere puțin cu privire la timpul începuturilor acestei grupări religioase a fariseilor în Israel, și chiar dacă o anumită evidență arată că această sectă a apărut cu trei sute de ani și alta arată că a apărut cu patru sute de ani înainte de venirea Mântuitorului, majoritatea cronicarilor sunt de acord că această partidă religioasă iudaică a apărut după întoarcerea din robie (537 î.Hr.). Scopul lor inițial se pare că a fost unul bun, de a se dedica scrierii, interpretării și trăirii Scripturii, dar în timp au

ajuns să dezvolte volume întregi de legi, multe transmise pe cale orală, cu privire la cele mai banale și simple lucrări de pe lângă casă și până la festivitățile care aveau loc în timpul închinării înaintea Domnului. Această sectă evreiască a fariseilor, numită și a separării, a fost probabil începută de oameni sincer interesați în a cinsti și asculta pe Dumnezeu, într-o dedicare care nu cunoaște limite, dar în timp, așa cum spune Domnul Isus în textul citat la început, au ajuns să se încreadă în ei înșiși, disprețuindu-i pe ceilalți.

Majoritatea din ei au ajuns într-un formalism exagerat al datinelor bătrânești și al ceremoniilor create de ei, care le cheltuiau timpul și energia, dar în același timp le alimenta mândria, pentru că se simțeau superiori oamenilor de rând. Acest fel de gândire le-a întunecat ochii inimii de a vedea realitatea stării sufletului lor și, pentru că făceau parte dintre aceia care credeau în îngeri, înviere, judecată și în viață după moarte, au ajuns să creadă că prin efortul lor omenesc și datorită faptului că se trăgeau din Avraam pot să devină plăcuți și chiar acceptați acolo unde este Dumnezeu. „Pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși, și nu s-au supus neprihănirii pe care o dă Dumnezeu” (Romani 10:3). Privind la lucrurile de care Domnul Isus i-a acuzat pe acești oameni foarte religioși se pare că ultimul lucru pe care și l-ar dori cineva astăzi este să fie numit fariseu.

Privind la felul cum Domnul Isus a condamnat fățărnicia acestor oameni, suntem gata să spunem că am prefera să evităm prietenia unor oameni care se poartă ca fariseii, care susțin că au un standard înalt, dar prin trăirea lor tăgăduiesc trăirea pe înălțimi spirituale, unde Domnul umblă cu cei smeriți. Dacă cineva ne-ar chema cu acest nume de fariseu, am fi gata să ne scuturăm de el ca de-o haină murdară, nu numai din cauză că nu ne place comportarea fariseilor, ci și din cauza faptului că nu ne credem a fi capabili de a ne comporta într-un fel vrednic de acest nume. Fariseii făceau legi țesute împreună cu Legea lui Dumnezeu prin care

să poată spune mai exact cum pot fi neprihăniți înaintea Domnului. Erau practici și preciși în căutarea lor de a fi duhovnicești, disprețuind și chiar văzându-i ca pierduți pe cei care nu creadeau exact ca ei. Oare nu sună asta ca ceva care ni se potrivește și nouă? Suntem chemați să trăim în neprihănire, dar dacă credem că aceasta este motivul pentru care Dumnezeu ne-ar mântui și ajungem să-i disprețuim pe alții care ni se par mai slabi, nu ne deosebim de acești farisei despre care Domnul Isus a spus că țin cheile Împărăției cerurilor fără ca ei să intre și fără să lase nici pe alții să intre în ea (Matei 23:13).

Fariseii conviețuiau cu saducheii cu toate că aveau doctrine diferite, care erau ca niște aluaturi dospite diferit. Saducheii fiind aceia care s-au adaptat mai repede la influența grecilor și a romanilor, pe când fariseii nu neapărat aspirau să urce treptele lumii intelectuale. Ambele grupări și chiar gruparea politică a irodienilor au văzut în Domnul Isus un pericol și s-au unit împotriva Lui. Domnul Isus le-a cunoscut gândurile, fiindcă El știe ce este în om și nu avea nevoie ca cineva să-L informeze, asemănându-le comportarea ipocrită și valoarea crezurilor lor cu un aluat de care le-a spus ucenicilor să se ferească (Matei 16:12, Marcu 8:15). Apostolul Pavel a continuat cu aceeași învățătură despre pericolul mare ce-l poate cauza puțin aluat dospit, care reprezintă păcatul (Galateni 5:9), ideea fiind că un lucru care pare a fi mic poate cauza un lucru mare și rău.

Nu de mult timp, în Bolivia a avut loc un tragic accident în care 11 persoane și-au pierdut viața și altele au fost rănite din cauză că un autobuz plin cu oameni s-a păbușit într-o prăpastie. Un mic dovelopec s-a rostogolit și a ajuns în spatele pedalei de frână și atunci când șoferul a încercat să frâneze, ca să poată lua curba, nu a putut frâna din cauza unui lucru mic, care a fost neglijat și lăsat unde nu trebuie. Poate ni se pare un lucru mic a admira și a ne încrede în neprihănirea noastră, dar este un lucru mare și grav, care ne poate duce spre prăpăstii spirituale, pentru că această stare de mândrie spirituală nu trece neobservată de ochii Vegheatorului.

Chiar dacă printre farisei au mai fost și oameni care cu adevărat Îl iubeau pe Dumnezeu, însă marea majoritate au fost oameni care se înșelau pe ei înșiși. Vroiau să fie plăcuți lui Dumnezeu și chiar credeau că-I sunt plăcuți lui Dumnezeu folosind reguli făcute de ei prin care se declarau neprihăniți, dar în același timp disprețuind pe cei care aveau păreri diferite de a lor. Au văzut în Domnul Isus un rival, pentru că mulțimile mergeau de la ei ca să-L asculte pe Domnul Isus, și privind plini de invidie la minunile pe care Domnul le făcea s-au unit cu scopul de a-i întinde curse. „Atunci fariseii s-au dus și s-au sfătuit cum să-L prindă pe Isus cu vorba“ (Matei 22:15).

Ceea ce agrava starea lor înaintea lui Dumnezeu a fost faptul că implicau și răstălmăceau Scripturile în felul în care îi avantaja pe ei. De exemplu, așa au făcut când L-au provocat pe Domnul Isus întrebându-L despre despărțirea dintre soț și soție (Matei 19:3-9), pentru că printr-o interpretare greșită a Scripturii (Deuteronom 24:1-4) se ajunsese că un bărbat se despărțea de soția lui pentru lucruri de nimic, cum ar fi acela că nu-i plăcea cum gătește mâncarea. Fariseii din timpul când Mântuitorul era pe pământ se comportau ca niște bătauși spirituali, învinuind și punând pe alții jos, pentru ca ei să fie sus, pe când dragostea față cel căzut le era ceva cu totul străin. Se credeau a fi cei favorizați de Dumnezeu, pentru că se trăgeau din Avraam, dar rugăciunea lor saturată în mândrie era de multe ori o scârbă înaintea lui Dumnezeu și știm cum se rugau, pentru că Domnul Isus ne-a făcut de cunoscut rugăciunea fariseului din templu: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrești, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta“ (Luca 18:11). Fariseul care se ruga în acest fel și-a continuat rugăciunea prin a-I aminti lui Dumnezeu despre o serie de fapte bune de care era mândru.

Umilința vameșului disprețuit de fariseu, care-I cerea lui Dumnezeu să aibă milă de el, a cântărit mai greu înaintea Domnului ca toate faptele bune ale fariseului care se încredea în neprihănirea lui proprie. „Căci oricine se înalță, va fi smerit; și

oricine se smerește, va fi înălțat“ (Luca 18:14). Domnul Isus, care cunoștea gândurile oamenilor, a acuzat faptele fariseilor, pentru că știa că sunt făcute de ochii oamenilor. „Toate faptele lor le fac pentru ca să fie văzuți de oameni“ (Matei 23:5). Unii se lăudau singuri ca și cum s-ar fi bătut ei pe umăr, iar alții așteptau momentul potrivit ca să facă fapta bună spre a fi observați și lăudați de cât mai mulți oameni, fie prin rugăciuni făcute la colț de stradă, fie prin anunțuri de trâmbiță când își duceau darul la templu.

Fariseii nu numai că judecau acțiunile altora, dar se pretindeau a fi capabili de a judeca motivele pentru care făceau ceea ce făceau. „Și fariseii și cărturarii L-au întrebat: «Pentru ce nu se țin ucenicii Tăi de datina bătrânilor, ci prânzesc cu mâinile nespălate?»“ (Marcu 7:5). Făcând de cunoscut scăzămintele altora ei arătau câtă pasiune aveau pentru a face voia lui Dumnezeu, și cât de mult Îl iubeau ei pe Dumnezeu, când de fapt El privește întâi de toate la inimă. „Omul se uită la ce izbește ochii, dar Dumnezeu se uită la inimă“ (1 Samuel 16:7). Fariseii au avut de ales în a umbla după slava oamenilor, sau după a mulțumi și bucura inima lui Dumnezeu, însă ei au ales-o pe prima. „Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu“ (Ioan 12:43). Domnul Isus i-a găsit pe acești farisei vinovați de o mândrie a smereniei lor, o pioșenie afișată doar pe dinafară, pe când înăuntru era cu totul altceva. „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruite, care, pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurăție. Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărâdelege“ (Matei 23:27, 28).

Felul în care este împachetată o marfă contează mult și astăzi, pentru că atrage sau respinge cumpărătorii. Fariseii prin purtarea lor spuneu că tot ce contează este această prezentare din afară, care consta într-o smerenie exterioară, pe când a fi smerit cu adevărat înseamnă a avea o astfel de prezentare frumoasă în afară, dar care izvorăște din interior. Smerenia adevărată se poate

asemăna cu un om pe care nu-l interesează cât de frumos lucește hârtia în care este împachetată o marfă, pentru că pe el îl interesează numai ce este înăuntru, smerenia fiind mai întâi de toate nu ceea ce facem, ci ceea ce suntem înăuntru nostru prin gândirea și intențiile care sunt cunoscute de Dumnezeu.

Unul dintre lucrurile spuse de Domnul Isus care cred că i-a șocat pe ucenici a fost atunci când le-a spus că neprihănirea lor trebuie să o întreaacă pe cea a fariseilor. „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 5:20). Fariseii aveau fapte de paradă, care nu erau întotdeauna ușor de imitat, și totuși Domnul Isus i-a chemat pe ei și ne cheamă pe noi la un standard mai înalt. Faptele fariseilor erau descalificate prin aceea că se încredeau în neprihănirea lor și disprețuiau pe alții. De aceea, acela care face fapte bune, care izvorăsc din dorința unei inimi ce-L iubește pe Domnul, poate atinge un grad mai înalt de neprihănire ca acela al fariseilor. Când ni se cere să avem o neprihănire care să o întreaacă pe cea a fariseilor trebuie să privim la cuvintele rostite de Domnul în cuvântarea de pe munte, care descrie virtuțile acelor care fac parte din Biserica Domnului Isus, calități după care fariseii nu umblau. Sunt eu un fariseu? Ești tu un fariseu?

Foarte sumar, am amintit felul în care se comportau acești farisei, pentru ca privind la caracterul lor, în intimitatea inimii noastre, să ne putem verifica dacă nu cumva și în noi se dezvoltă obiceiuri și atitudini fariseice, care să-L provoace pe Dumnezeu la mânie. Comportarea și cuvintele rostite de farisei ne spun că ei aveau unele sau chiar mai multe din următoarele trăsături de caracter: Se încredeau în neprihănirea lor și o afișau ori de câte ori aveau ocazia, răstălmăceau Scripturile ca să se potrivească punctelor lor de vedere, căutau să-i intimideze spiritual pe cei din jurul lor ca să-și păstreze autoritatea și întâietatea între oameni în conducere sau chiar la mese, dădeau să fie văzuți de alții, judecau fără milă nu numai acțiunile, ci chiar și rugăciunile altora, dis-

prețuiau pe aceia care nu trăiau la standardul stabilit de ei, chiar dacă acesta consta în ținerea unor obiceiuri și datini făcute de om, judecau repede maturitatea spirituală sau lipsa ei în alții, ca apoi să ajungă la concluzia că nimeni nu știe așa de mult sau nu face așa de mult bine ca ei, asociind în mod direct bunăstarea materială cu a fi binecuvântat de Dumnezeu. Ei considerau asprimea lor și lipsa de milă a fi o latură a sfințeniei, se credeau smeriți, dar de fapt era o smerenie falsă, de exterior, dacă iertau de șase ori pe zi pe cel ce se căia înaintea lor mențineau totuși un gând viclean de răzbunare. Fariseii discutați slăbiciunile altora sub pretextul că vor să înțeleagă și să facă ordine spirituală, dar de fapt, lipsiți fiind de haina bunătății, o făceau din plăcerea de a judeca, erau provocați neplăcut de succesul spiritual al altuia, când făceau ceva rău se mângâiau prin a privi la un altul care a făcut ceva și mai rău, și altele asemănătoare cu acestea.

Privind la aceste trăsături de caracter cine poate spune că nu a avut momente în care să nu observe în viața lui vreuna din aceste trăsături sau să fi avut acest sentiment de superioritate care poate duce la dispreț față de semenul său? Eu nu pot. Uneori găsim în noi că avem dorința de a ne simți superiori spiritual pentru ceea ce știm sau pentru ce facem cu fapta, ca apoi când vedem că cerul nu răspunde și ne cercetăm aflăm că spunem că nu știm cum am putut deveni exact ceea ce am spus că nu vrem să fim. Vrajmașul nostru nu disperă când ne pocăim și nici nu se dă bătut, pentru că din experiență știe că atunci când omul nu mai vrea hainele murdare de păcat are o bună șansă să-i ofere hainele de fariseu, printr-o încredere într-o neprihănire proprie. Ne aflăm atrași ca peștele la momeală de acest simț numit de superioritate, ca apoi dacă nu avem grijă, într-o zi conștienți de neprihănirea personală în care ne încredeam, să ne mândrim de faptul că ne vedem mai duhovnicești decât cel de lângă noi. Cel cu ochii deschiși înțelege aceasta și Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru necazurile care-l țin smerit și aproape de crucea Domnului Isus, de unde ne vine ajutorul prin meritul jertfei Sale.

Dacă cercetându-ne aflăm că punem legalismul nostru pe seama disciplinei, pentru că vrem să vedem o conformitate la standardul nostru, s-ar putea să ne găsim vinovați de greșeala de a crede că uniformitate înseamnă unitate. Primul pas în a-L lăsa pe El să ne schimbe când simțim în noi tendințe de fariseism este, ca ținând seama de faptul că Dumnezeu ne înzestrează spiritual diferit pe fiecare, să aflăm unde suntem în comparație cu unde vrea Domnul să fim. Vindecarea vine prin a lăsa planurile și ideile noastre jos și a urma planurile Lui, așa cum a făcut Saul din Tars. Saul din Tars a fost unul din cei mai stricți și faimoși farisei care L-a cunoscut pe Dumnezeu la nivel intelectual, pentru că îl cunoștea din litera legii. La început el și-a exprimat zelul religios prin ură și prigoană împotriva creștinilor până când Domnul Isus i-a ieșit în cale pe drumul spre Damasc. „Dacă vor să mărturisească, ei știu de la început că am trăit ca fariseu, după cea mai îngustă partidă a religiunii noastre“ (Fapte 26:5).

A fost o zi în viața lui Saul, numit mai tarziu Apostolul Pavel, când L-a cunoscut pe Dumnezeu cu inima, pentru că a avut o întâlnire cu Domnul Isus care a schimbat totul în viața lui. Această schimbare care s-a realizat printr-o înnoire pe care el a numit-o „a fi o făptură nouă în Hristos“ a avut loc și mai are loc și astăzi în cei ce se pocăiesc, fiind iertați de orice vină prin sângele legământului celui nou. Apostolul Pavel a recunoscut că nu poate depinde și nici nu are șansă la mântuire prin a se încrede într-o neprihănire a lui și socotind efortul lui un gunoi, a primit în dar haina neprihănirii Domnului Isus care se capătă prin credință și care este haina potrivită pentru a intra la nunta cerească. Din învățătura dată de Domnul Isus reiese că nu este nimeni care să fi scăpat neatins și nepătat de păcat. Oricine a urât pe fratele său este un ucigaș, oricine pofteste este la fel ca un curvar, oricine vede paiul altuia probabil că are o bârnă în ochiul lui, așa că este foarte nepotrivit ca omul să se încreadă vreodată în neprihănirea lui. Cu cât învățăm mai repede cu atât va fi mai bine de noi, fiindcă nimeni nu este fără de păcat și omul nu poate deveni bun în ochii

lui Dumnezeu prin meritul unor fapte personale. Toată viața, dacă am face tot felul de fapte bune, în ochii noștri, nu am fi în stare să scăpăm de un singur păcat comis, de aceea singura noastră scăpare este harul, mila lui Dumnezeu care lasă omul fără nici o pricină de laudă personală.

Omul se laudă cu ceea ce vede el a fi bun și cu ce iubește el, de aceea fariseii se iubeau pe ei înșiși și se încredeau în neprihănirea lor. Nici unul din cei ce strigau: „Necurat! Necurat!“, fiindcă erau leproși, nu s-ar fi lăudat cu starea lor. Atunci când Duhul Sfânt ne deschide ochii să ne vedem lepra păcatului nu ne mai lăudăm cu neprihănirea noastră proprie, pe care de fapt nu o avem. Atunci când devenim o făptură nouă Duhul Sfânt rodește în noi neprihănire și, pentru că nu avem merite, Îi atribuim tot meritul lui Hristos. Adam în Eden a făcut greșeala să folosească libertatea în mod greșit, iar noi rând pe rând am urmat același drum al răzvrătirii, așa că toți oamenii au ajuns păcătoși și lipsiți de slava lui Dumnezeu (Romani 3;23). Păcatul a apărut în gândire, în vorbire, în faptă și, fără excepție, toți am ajuns lipsiți de slava lui Dumnezeu. Păcatul a fost și este prezent în inculpat, în judecător, în polițist, în fariseu, în vameș, în catedrale și biserici, în barurile de noapte, așa că: „toți au nevoie de harul lui Dumnezeu“.

Au existat mulți oameni drepti și neprihăniți care au trăit drept înaintea lui Dumnezeu, dar nu a fost nici unul care să nu fi păcătuit în afară de omul Isus Hristos în care nu s-a găsit păcat. Au fost și sunt mulți oameni neprihăniți, socotiți fără vină, cu păcatul acoperit și fărădelegea iertată, dar numai prin meritul sângelui sfânt depus ca jertfă la Golgota de Mielul lui Dumnezeu. În textul citat la început, Domnul Isus dă un diagnostic pentru boala fariseilor și anume încrederea în ei înșiși. Este o infecție spirituală, ca un miros urât în fața lui Dumnezeu, și se manifestă printr-o încredere în neprihănirea proprie. Prescripția pentru o astfel de boală este pocăința de legalism, tradiție și obiceiuri omenești fără de rost, recunoscând că nu avem nimic bun care să nu fi primit, că despărțiți de El nu putem face nimic bun și sun-

tem ceea ce suntem prin harul lui Dumnezeu. Pentru a scăpa de duhul fariseic care te îndeamnă la a judeca și a disprețui pe cel ce-l vezi mai slab, trebuie să-ți aduci mereu aminte că toți cei mântuiți sunt niște păcătoși iertați.

Trebuie să alegi ca prețuind harul, cu un simț de veșnică îndatorare față de Acela care S-a dat de bună voie la moarte pentru tine, să trăiești fiecare zi pentru El, arătând milă față de semenii tăi așa cum Domnul a avut milă de tine. „Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?” (Matei 18:33). Primește har și dă har celui de lângă tine. Opu-ne-te și rezistă tendinței de a judeca când auzi sau vezi greșeala altuia, pentru că și dacă îi cunoști căderea, probabil că nu îi cunoști pocăința. Caută să faci multă lumină pe drumul tău, prin candela Cuvântului, ca în viitor să nu mai calci într-un astfel de laț. „Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei” (Galateni 5:1). Noi dăm note mari oamenilor sinceri, doar dacă suntem siguri că sunt sinceri cu privire la ceva adevărat.

Poate este ironic, dar uneori această sinceritate a oamenilor greșiți devine o unealtă de decepție folosită de vânătorul de suflete care caută pe cine să înghită. Ca și credincioșii din Berea să verificăm cu Scriptura atunci când cineva vrea să-și impună ideile, pentru că autoritatea nu vine neapărat din poziția pe care o deține cineva, ci din Scriptură, în același timp veghind să nu fii tu însuși o piatră de poticnire. „Luați seama însă ca nu cumva această slobozenie a voastră să ajungă o piatră de poticnire pentru cei slabi” (1 Corinteni 8:9). Se califică ca piatră de poticnire tot ceea ce faci și este împotriva Cuvântului scris și nu doar ceea ce nu-i convine cuiva din viața ta. Au fost și încă mai sunt călăuze oarbe pe pământ care vor să facă ucenici (Matei 15:14) și să mute hotarul (Matei 23:24), de aceea trebuie ca în noi să locuiască Cuvântul Sfânt din belșug, pentru că nu vrem să vestim prin trăirea noastră o Scriptură bazată pe obiceiuri omenești, ci vrem să avem obiceiuri care au ca temelie Scriptura.

„Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea

oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplătă de la Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 6:1). Atunci vom înțelege că a nu fi observat când postești nu este greșit, ci a posti ca să fii observat este un obicei fariseic. Nu că se întâmplă să te vadă sau să afle cineva că dai este greșit, ci a da ca să fii văzut și cunoscut ca unul care dă este ceea ce poate duce la pierderea răsplătei. Nu că te rogi și te aude altul este greșit, ci greșit este să te rogi cu scopul de a fi văzut și auzit de altul. Tot mai multe cărți apar despre biserici mari, cu succes, dar prea puțin se scrie despre cum să fii parte dintr-o biserică bună, în care să găsești dragoste, și din acest motiv de multe ori bisericile ajung să fie organizații grozave, care nu ajută pe nimeni.

Domnul Isus ne-a chemat să ne pierdem, deci să ne cheltuim viața (Matei 10:39), dar aceasta nu înseamnă a-ți face rău sau a-ți bate joc de tine însuși, ci înseamnă a urî felul în care firea cea veche ia decizii ce favorizează lumescul din tine. Nu înseamnă a te biciui până la sânge sau a te răstigni fizic, cum fac unii în fiecare an în Filipine (fără să moară), ci a-ți pierde viața pentru El înseamnă a fugi de dorințele firii, a încuraja și a da curs dorințelor duhului cârmuit de Duhul Sfânt, pentru că la fel ca un paradox, acela care-și urește viața, iubește viața, și cine moare, trăiește. Este o stare de trăire a unei vieți din belșug, în care circumstanțele vieții au mai puțin efect, pentru că li se dă puțin de spus, fiindcă Dumnezeu nu este ținut undeva de rezervă ca să ne apere când suntem la necaz, ci El este Acela cu care ne lăudăm că-L slujim și iubim. Cerul este un loc pentru sufletele pregătite. Pregătirea constă în a primi prin pocăință, în dar, haina neprihănirii Lui. Dacă vrei mântuirea admite că nu te poți mântui printr-o neprihănire personală a faptelor sau a ceremoniilor, ci cere-o pe aceea care se primește în dar de la Dumnezeu, iar El va veni în viața ta cu lumina și bucuria Sa.

Amin

47

HARUL

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos.“

Tit 2:11-13

A vorbi despre har înseamnă a vorbi despre ceva care vine din tezaurul bunătății lui Dumnezeu, de la care ne vine orice lucru bun și desăvârșit. A vorbi despre har înseamnă a vorbi despre ceva ce încă este oferit astăzi și este așa de esențial în planul de salvare încât sufletul omului nu poate fi mântuit fără el. Legea ne-a dovedit neputința de a trăi la pretențiile cerute de Dumnezeu, arătându-ne cât de lipsiți suntem de har, adică de mila nemeritată de la Tatăl. De la primii oameni, care nu au fost în stare să păzească o singură poruncă și până la cei care, în vremea de pe urmă în care trăim, se complac într-o mare a viciilor păcătoase, toți au fost și sunt lipsiți de harul lui Dumnezeu. „Domnul se uită de la înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor, să vadă dacă este vreunul care să aibă pricepere, și care să caute pe Dumnezeu. Dar toți s-au rătăcit, toți s-au dovedit niște netrebniți; nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar“ (Psalmul 14:2, 3).

Legea nu ne-a putut ajuta, ci doar ne-a arătat neputința de a fi

după placul lui Dumnezeu, ca apoi când funia harului ne-a fost oferită să o prețuim și să ne apucăm de ea ca să ne tragă din mocirla păcatului. Harul este ca o astfel de funie de care însă nu ne apucăm până ce Duhul Sfânt nu ne convinge de păcat și vedem că ne înecăm. Apucarea de această frânghie de salvare nu înseamnă așa de mult acceptarea unui crez cât înseamnă primirea unei Persoane în viața noastră, și această persoană este Domnul Isus Hristos. Cu firea cu care se naște, omul se conduce după ideea că este capabil de a face binele, că trebuie să se iubească pe sine, urmându-și visele care crede că-i vor da fericirea, și astfel i se pare că devine valoros prin ceea ce face pentru semenii și chiar înaintea lui Dumnezeu. Prin Cuvântul Scripturii, după ce Duhul Sfânt ne-a deschis ochii inimii, înțelegem că singurul fel în care putem fi acceptați de ochii neprihăniți ai lui Dumnezeu este prin a primi ceea ce a făcut El pentru noi la Golgota, unde de bună voie Dumnezeu S-a dat pe Sine ca jertfă înlocuitoare pentru păcătoși.

Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire, își începe efectul binefăcător în viața noastră din momentul în care nu ne împotrivim cercetării Duhului Sfânt când auzim vestea bună a Evangheliei. În acele clipe Duhul Sfânt ne dă un moment de luciditate în care ne vedem murdari și venindu-ne în fire spunem, ca și fiul risipitor, că tot ce este bun și tot ce ne dorim este să fim în casa Tatălui. Cât timp ne dăm note după standardul omenesc este posibil să ne vedem buni, dar nu standardul nostru contează, ci al lui Dumnezeu, dreptarul după care într-o zi va judeca lumea după dreptate. Când ne punem în cântarul Cuvântului sau chiar în cântarul celor zece porunci situația se schimbă și ne vedem păcătoși, departe de a fi ce trebuie să fim.

În zilele de astăzi tot mai puține mesaje expun efectul și rana păcatului, pentru că din frică de a nu pierde membri sau sponsorizări mulți sunt economi sau chiar zgârciți cu a vesti adevărul despre păcat și ocolind necesitatea pocăinței care conduce la nașterea din nou, omul refuză mântuirea. John Wesley, care a fost folosit de Dumnezeu să zguduie Anglia cu mesaje ce chemau la

pocăință, după ce și-a terminat școala s-a dus să vestească Evanghelia în America. Apoi, pentru multă vreme, a făcut tot felul de fapte bune, era nelipsit de la slujba de împărtășire, vorbea și acționa ca și un adevărat credincios, dar după toate acestea a ajuns să spună că încă nu simte că este mântuit. Apoi a avut o zi în viața lui când obosit de a încerca să se facă plăcut și acceptabil înaintea lui Dumnezeu a primit mântuirea ca un dar de la Dumnezeu, nu ca ceva pentru care trebuia să lucreze. A fost momentul în care a ajuns să se bucure de mântuire, iar harul care aduce mântuirea lucrează la fel și astăzi.

Dacă prin efortul nostru de-a face fapte bune ni s-ar putea șterge vina și ne-am putea împăca cu Dumnezeu, moartea Domnului Isus pe cruce ar fi fost zadarnică, dar Dumnezeu, care nu greșește niciodată, L-a dat pe Fiul Său la moarte, fiindcă a fost singura cale prin care a putut deschide un fond incomensurabil de iertare numit har. Credința aducătoare de mântuire își face lucrarea atunci când duhovnicește ne vedem falimentari și ne încredem în ceea ce a făcut Domnul Isus pentru noi. Cuvântul citat la început ne spune că harul, mila lui Dumnezeu, deja s-a arătat și în primul rând el aduce oamenilor mântuire. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu“ (Efeseni 2:8). Fiecare om are o existență veșnică, dar nu și viață veșnică. Cei care își încheie călătoria pe pământ, numită viață, morți în duhul lor vor exista veșnic, dar nu în viață veșnică, ci în moarte veșnică, care înseamnă despărțire veșnică de fața lui Dumnezeu care mai este numită în Scriptură și moartea a doua.

Moartea duhovnicească, care pentru cel ce refuză harul lui Dumnezeu se continuă după această viață cu o moarte veșnică, se datorează în mare parte unui ucigaș. Domnul Isus îl numește cu claritate pe Satana ca fiind ucigaș al sufletelor (Ioan 8:44), dar Domnul Isus a venit să-i nimicească lucrarea de moarte și să aducă prin plata depusă la Golgota, viață pentru oricine vine la El ca păcătos. Nu cunosc pe nimeni care să aibă aroganța să spună

că nu a călcat vreo poruncă de-a lui Dumnezeu, atunci când sincer se pune în cântarul Lui, și nu a fost niciunul măcar care să facă numai binele afară de omul Isus Hristos. Plata păcatului este moartea, dar prin planul numit har, Dumnezeu Tatăl a acceptat ca Domnul Isus să plătească această plată în locul nostru, pentru ca noi crezând în El să trecem de la moarte veșnică la viață veșnică.

Ne naștem cu o natură păcătoasă, cu un cod genetic spiritual corupt de păcatul adamic, care atunci când ajungem să cunoaștem binele și răul ne face pe fiecare să alegem nu doar ce ni se pare bine, ci și aceea ce este păcat. Oricât ai fi de bun cu un pui de șarpe veninos, când crește mare va fi tot un șarpe veninos periculos. Tot așa este firea veche a omului, care de mic, fără să-l învețe cineva, știe să mintă și să se prefacă. După cum un mort nu revine la viață oricâte lecții și educație i-ai da, oricât l-ai încuraja, oricâte exemple bune i-ai da, oricât de mult timp l-ai pune între cei vii, oricât i-ai vorbi sau l-ai pune în locuri frumoase, tot așa omul mort în păcatele și greșelile lui nu poate fi adus la viață prin eforturi omenești decât prin harul lui Dumnezeu atunci când Duhul Sfânt se atinge de el și prin pocăință îl face o făptură nouă.

Harul, care aduce omului mântuire, nu este o răsplătire pentru neprihăniți sau pentru aceia care încearcă prin merite personale, tradiție, datină sau ceremonii născocite de mintea omului ca să se facă plăcuți lui Dumnezeu, ci harul este un dar pentru toți cei vinovați. În același timp este un dar care face bine numai celor ce se văd pe ei înșiși vinovați, fiindcă pe cei ce-l refuză îi condamnă. „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o“ (Evrei 2:3). Textul citat la început ne spune că odată ce am primit harul care ne-a adus mântuirea în suflet, el „ne învață“ noul fel de trăire după voia noului Stăpân. Harul ne învață să o rupem cu trecutul păcătos și ieșind din școala firii sau a Legii, intrăm în școala harului, în care rămânem până la sfârșitul drumului numit viață. „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui

Isus Hristos“ (Filipeni 1:6). Pentru unii acea zi este atunci când prin ușa morții intră în veșnicie, iar pentru alții acea zi va fi ziua Răpirii bisericii la cer. Odată ce am primit harul care ne-a adus mântuirea devenim ucenici ai Domnului Isus și suntem călăuziți de Duhul Sfânt spre a trăi o viață sfântă, care prin fapte bune rodește roada de care se bucură Dumnezeu, așa cum un tată bun se bucură când vede că copilul îi urmează pilda vieții.

Ce înseamnă har? Har înseamnă dragoste chiar și pentru aceia care nu o merită. Har înseamnă milă pentru aceia care nu numai că nu o merită, dar sunt vinovați de călcarea poruncii lui Dumnezeu. Har înseamnă bunătate pentru aceia care nu numai că sunt vinovați, dar din inițiativa lor nici nu-L caută pe Dumnezeu, pentru că le place păcatul. „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre“ (1 Ioan 4:10). Harul este cel care a făcut ca Domnul Isus să ne fie Mare Preot și Mijlocitor al Noului Legământ, care prin jertfa de ispășire a Mielului lui Dumnezeu îl primește pe păcătos, îl iartă și-l face o făptură nouă, numindu-l copil al lui Dumnezeu și moștenitor al cerului.

Diferența dintre aceia care fac fapte ca să fie mântuiți și aceia care fac fapte bune pentru că sunt mântuiți este că inima celui mântuit a acceptat că este falimentar în a se face singur plăcut și acceptabil înaintea lui Dumnezeu și primind ceea ce a făcut Domnul Isus pentru el îi este veșnic mulțumitor. A primi harul lui Dumnezeu nu înseamnă a nu mai face fapte bune, ci dimpotrivă harul ne motivează la a fi un popor al Domnului zelos pentru fapte bune, fiind gata să arătăm milă după cum și noi am avut parte de milă. La terminarea războiului civil din America, în care Nordul a câștigat, peședintele Lincoln a fost întrebat cum va trata Sudul țării care a încercat să se separe de restul țării, pentru că prefera să țină oamenii de culoare sclavi. Lincoln a spus că îi va trata ca și cum nu s-ar fi separat niciodată de restul țării. Oamenii credeau că îi va pedepsi economic sau că va urmări anumiți oameni, însă

acest om a ales să le dea har, adică să le arate bunătate. Refuzând să urască și să persecute, a ales să lege rănilor ca să reunească țara.

Fiecare din noi avem oportunitatea să arătăm o astfel de bunătate celor ce ne greșesc sau chiar ne fac rău, dar când cineva acceptă să urască este ca o persoană care bea otravă, care încet dar sigur își face efectul în trupul lui, și după ce o bea se așteaptă ca acela pe care-l urăște să moară. A nu ierta, după ce noi am fost iertați, înseamnă a avea o atitudine de fariseu sau o inimă asemănătoare cu cea a fiului mai mare din pilda fiului risipitor. Fariseii s-au pictat într-un colț al neprihăniților, pentru că se credeau mult superiori oamenilor de rând, dar Domnul Isus a dovedit că harul este pentru cei care admit că sunt păcătoși și cu mâinile goale de merite personale le întind și primesc prin har iertarea lui Dumnezeu, care îi schimbă dinspre interior spre exterior. Acela care devine o făptură nouă începe să disprețuiască dorințele firii lui vechi și se dedică în a da curs dorințelor duhului trezit la viață, în care Duhul Sfânt dezvoltă virtuți noi, care dă frumusețe sufletului mântuit.

Prin har devenim fii și fiice ale lui Dumnezeu, și tot prin har devenim parte din trupul lui Hristos, adică Biserica lui Dumnezeu care este predestinată să ajungă în ceruri. Prin har suntem aduși la viață prin Domnul Isus Hristos și această nădejde, care nu înșală, nu înseamnă doar „asigurare de foc“, cum poți să cumperi pentru locuință, ci înseamnă a avea bucuria mântuirii, înseamnă o trăire cu folos, având pace și fericire lăuntrică pe care lumea nu o poate lua, pentru că nu vine de la ea, ci de sus. Cine are parte de har de la Dumnezeu? Scriptura ne spune că cei smeriți. „Dar, în schimb, ne dă un har și mai mare. De aceea zice Scriptura: «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți»“ (Iacov 4:6). Când oamenii nemântuiți aud mesajul nostru prin cuvinte, fapte sau doar privind la expresia feței noastre, ei trebuie să audă și să vadă mai întâi că este har și pentru ei, și aceasta este vestea bună pe care trebuie să o ducem tuturor. „Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și

ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări“ (2 Corinteni 5:18, 19).

Nu poți schimba pe nimeni în bine, pentru că numai harul face aceasta, dar poți să ai cuvinte de încurajare și chiar poți fi o inspirație pentru cei care-L văd în tine pe Hristos, așa cum a fost văzut în viața primilor credincioși. Apostolul Pavel, care și-a cunoscut chemarea de a fi apostol al neamurilor (Romani 11:13), ne spune că el și toți aceia care vin la mântuire au fost și sunt chemați prin harul lui Dumnezeu. „Dar Dumnezeu—care m-a pus deoparte din pântecul maicii mele, și m-a chemat prin harul Său,—a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între Neamuri...” (Galateni 1:15, 16). Viața Apostolului Pavel, la fel ca toate viețile oamenilor „mari”, a fost modelată prin „mari” necazuri, care l-au făcut să depindă de Dumnezeu și l-au păzit de mândrie, pentru ca Domnul să-l poată folosi.

Oamenii nu vor să se schimbe numai dacă văd că schimbarea îi scapă de durere și necaz, sau dacă schimbarea este lucrarea Duhului Sfânt care le deschide ochii ca să-și vadă sărăcia spirituală și să primească harul lui Dumnezeu. Mulți acceptă și chiar le place mesajul despre har, care aduce viața și promisiunile lui Dumnezeu înaintea lor, dar nu toți vor să audă despre harul care ne învață să o rupem cu poftele păcătoase. Dacă nu acceptăm ca harul să ne învețe să o rupem cu păgânătatea, adică să flămânzim fișcul din noi ca să crească duhovnicescul, înseamnă că refuzăm planul mântuirii numit har care vine ca un întreg, nu ca ceva din care alegem ce ne convine. Puterile întunericului sunt la lucru, mai mult ca oricând, ca să compromită adevărul despre har, încercând să spună că nu este necesar să ne ferim de păcat, încurajând învățături stricate, care învață omul despre un har ieftin, așa cum este ideea că cineva trebuie doar să ia o decizie pentru Dumnezeu, apoi orice ar face nu-și poate pierde mântuirea.

Am auzit învățători falși explicând harul ca fiind asemenea

unei călătorii cu vaporul, pe puntea căruia poți să cazi, dar nu poți să cazi în apă de pe puntea vaporului, sau poți să cazi înăuntrul avionului, dar nu afară din avion, ignorând astfel învățatura pildeilor despre pomul neroditor sau a mlădiței lipsită de rod. Știind că atâta timp cât suntem în acest trup nu suntem desăvârșiți, căutând să nu cădem în extrema legalismului, trebuie să evităm extrema libertinismului, care dă slobozenie acolo unde Scriptura cere înfrânare și cumpătare. Din cauza acestor învățături false despre har avem oameni care se numesc creștini, dar practic sunt lumești. Creștinul lumesc pare a fi ca niște termeni ce nu se potrivesc împreună, pentru că se contrazic, ca și cum ai spune diavoli cerești.

Când versetul citat la început vorbește despre poftele lumești ca despre ceva de care trebuie să ne ferim, nu se referă la planeta Terra, care a fost creată de Dumnezeu după gustul Lui, și nici nu este vorba de a ne feri de oamenii pe care trebuie să-i iubim și să le dorim mântuirea, ci vorbește despre poftele cărnii care sunt hrănite de marfa șarpelui. „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el“ (1 Ioan 2:15). Există o lume a sportului, a pasiunilor, a plăcerilor și a desfrâului, a modei, a luxului exagerat și a afacerilor, care atunci când obsedează pe cineva îi poate deveni Dumnezeu. Nu poți iubi în același timp și lucrurile păcătoase ale lumii și pe Dumnezeu. Lumea aceasta are un stăpân sau cum îl numesc alte traduceri un prinț, și Domnul Isus a spus că acest stăpân nu are nimic cu El. Lumea are o filozofie care leagă păcatul în leagănul celui rău, ca nu cumva să se trezească și să caute scăpare la Dumnezeu.

Există un duh al lumii, o înțelepciune a lumii, o poftă a lumii, un chip al lumii, care pătrunde și cuprinde multe biserici, școli și instituții de guvern, unde prin oamenii care zac în păcat stăpânitorul acestei lumi caută să-și ducă scopurile la îndeplinire. Toate aceste ultime eforturi ale lumii întunericului au un scop calculat, și anume acela de a duce omul la punctul unde pleacă de pe pământ nemântuit. Când suntem mântuiți prin har trebuie să

lepădăm felul lumii, marfa ei, obiceiurile ei, metodele și felul ei de trăire, altfel nu putem avea o relație de prietenie cu Domnul, pentru că prietenia cu lumea înseamnă vrăjmășie cu Dumnezeu (Iacov 4:4). Lumea L-a urât și Îl urăște pe Domnul Isus pentru că mărturisește despre păcat (Ioan 7:7), și dacă El trăiește în noi ne va urî și pe noi. Lumea care nu poate primi Duhul adevărului nu neapărat urăște un Isus pe care-L vede într-o ieseală sau ca o batjocură a neputinței întruchipat undeva pe o cruce la margine de drum, ci urăște un Isus neprihănit, care ne învață să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești. Ecclesia sau adunarea este un grup chemat afară nu din lume, ci din a trăi în felul lumii. Acela care crescând în harul lui Dumnezeu trăiește cu cumpătate și evlavie, deși nu este popular cu lumea, atrage atenția celor din jur, fiind astfel un martor al învierii Domnului.

Pruncul Samuel a fost ca o floare frumos mirositoare pe care când o privești îți încântă ochii, floare care a crescut într-o mlaștină murdară a corupției din casa lui Eli, la fel este și cel ce vrea să trăiască astăzi cu cumpătate și evlavie pentru Dumnezeu. Harul este ceva în care creștem, ceva care ne poate fi înmulțit, în funcție de cum învățăm voia Domnului și o împlinim. Harul ne ajută să trăim o viață de biruator, împotrivindu-ne atracțiilor și ofertelor cu care ne pește lumea. Harul este acela care ne oferă o ușă de scăpare în Hristos ori de câte ori trecem prin ispite și ni se oferă blidul cu linte. Lot a fost atras de Sodoma și și-a întins corturile în ea, ca până la urmă datorită nevegheții să-l găsim la poarta cetății, unde se hotăreau și se judecau toate lucrurile pentru cetate. Decizii mici, compromițătoare, au dus la decizii mari, și ceea ce înainte Lot socotea păcat și poate îl dezgusta a ajuns ceva cu care s-a obișnuit, ca până la urmă să-i numească pe acei oameni stricați frații lui (Genesa 19:7).

Stăpânitorul acestei lumi păcătoase vrea ca prin ceea ce vezi să-ți găsești ceva păcătos de care să-ți legi inima și aceasta are de-a face cu pofta cărnii și lăudăroșenia vieții prin care omul se poate potrivi chipului veacului acestuia (Romani 12:2). Harul,

care uneori înseamnă a suferi pentru El, ne cheamă la părtășie cu Domnul și aceasta nu doar atunci când ne rugăm, ci cuprinde fiecare zi și ceas din viața noastră. Câteva momente de „biserica” nu înseamnă relație potrivită cu Dumnezeu și nici ceremonii sau lucruri făcute ca de obicei, în care nu participă inima și duhul nostru, nu au cum da pacea. Întâi de toate, nu ce și câte cântări cânti sau câți bani dai sunt cele mai importante lucruri, ci cât de aproape ești de Domnul, care vrea să fie nu numai Mântuitorul tău, ci și Prietenul tău.

Apostolul Pavel a trăit o viață de creștin în care a sacrificat mult, dar a și adus mult câștig Împărăției lui Dumnezeu. Dovada trăirii vieții lui ne-a spus cât de important a fost pentru el să cheme suflete la mântuire. În acest scop a plantat biserici și prin Duhul Sfânt a scris epistole cu învățătură sănătoasă, dar cu toate că aceste scopuri erau nobile, nu au fost prima lui prioritate. Primul lucru din viața lui a fost să-L cunoască pe Domnul Isus și puterea învierii Lui într-un mod personal. „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți” (Filipeni 3:10, 11). John Newton, prin harul lui Dumnezeu, din negustor de sclavi a ajuns un vestitor al Evangheliei și a scris cântarea „Mărețul har m-a mântuit, pe mine din păcat”, după ce în mod personal a simțit lucrarea harului în viața lui. Harul lui Dumnezeu a făcut din el un trofeu pentru cer, folosindu-se de el prin cântare și vestirea Cuvântului spre a aduce suflete la Dumnezeu, și harul Lui poate și vrea să facă această lucrare și în viața ta.

Odată ajuns mântuit, John Newton în fiecare dimineață când se trezea spunea: „Adu-ți aminte că ai fost un sclav, dar Hristos te-a răscumpărat!” Cum trăiești viața ta de creștin prin har? Adu-ți aminte în fiecare zi ce ai fost și ce ești astăzi în Hristos Isus. Ai fost un pierdut, „lipsit de har” ca și personajul principal al cărții „Călătoria creștinului”, și acum ești copil al lui Dumnezeu, care ai primit prin har haina albă a neprihănirii lui Hristos și umbli cu

Împăratul. Harul lui Dumnezeu aduce în inima noastră fericita nădejde a arătării Domnului nostru Isus Hristos când Îl vom vedea așa cum este, când vom cunoaște lucrurile pe deplin, nu doar în parte. Este harul lui Dumnezeu care ne ia de la statura de păcătoși și crește în noi virtuți care dau frumusețe Miresei Domnului Isus pentru a ajunge și a trăi veșnic în prezența lui Dumnezeu. Ai tu această fericită nădejde?

Mărețul har care aduce mântuire și ne învață să trăim cu cumpătate a fost și este încă oferit celor ce vor să se pocăiască, dar vine o zi când această ofertă va fi retrasă. Dacă nu ai simțit în viața ta acest har aducător de fericire, poți cere și primi harul care aduce mântuire sufletului tău prin a-ți înălța rugăciunea de pocăință spre Acela care deja știe tot ce ai făcut sau gândit și abia așteaptă să-ți dea din harul felurit al lui Dumnezeu harul iertării. Domnul începe cu tine acolo unde ești, fie că știi multe sau nu cunoști prea multe, fie că ai mult sau nimic, fie că poți mult sau puțin, și în meritul Lui te va face un vas al îndurării Lui prin care va mângâia pe alții. Efeseni 6:24: „Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție. Amin.“

Amin

48

OMUL CARE AR FI PUTUT FI...

„Samuel a zis lui Saul: «Nu mă voi întoarce cu tine: fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, și Domnul te leapădă, ca să nu mai fii împărat peste Israel.»

1 Samuel 15:26

Saul a fost omul care ar fi putut să se bucure până la sfârșitul vieții lui că prin el Dumnezeu a condus poporul Său, dar prin neascultare a pierdut starea de a fi în relație bună cu Dumnezeu, pacea din inimă, tronul împărătesc și până la urmă chiar și viața. Neascultarea lui Saul a constatat în aceea că a cruțat animalele cele mai bune pe care le-a luat de la amaleciți și viața împăratului Agag—împăratul amaleciților, cu toate că Dumnezeu i-a spus să nimicească cu desăvârșire acest popor care prin idolatria lui era un pericol pentru Israel. O vorbă veche spune că cei fără de minte nu învață din învățătura altora, ci numai prin nenorocire, dar copiii Domnului sunt înțelepți și știu să învețe lecții importante chiar și din exemplele triste ale unor oameni menționați în Scriptură. Această carte, care vorbește celui ce vrea să asculte, nu ascunde adevărul nici atunci când trebuie să expună slăbiciunile oamenilor, așa cum a fost cazul tragic al vieții lui Saul.

Compromisul este limba diavolului și după ce Saul a acceptat să se compromită a început să vorbească limba disperării prin a face fapte tot mai urâcioase înaintea Domnului, așa cum a fost omorârea celor 85 de preoți din Nob, persecuția unui om nevinovat, ajungând până acolo încât a cerut ajutorul slujitorilor

întunericului, ca până la urmă privind la felul care a lucrat el însuși să spună că a lucrat ca un nebun (1 Samuel 26:21). Ceea ce a fost Saul la început și ceea ce a ajuns la sfârșitul carierei lui de 40 de ani a fost rezultatul unor decizii compromițătoare, prin care a dat concesiile vrăjmașului. Compromisul ne este oferit ca opțiune și nouă în fiecare zi și înseamnă a accepta să mergem mult sau puțin pe drumul greșit. Saul nu a ascultat de Dumnezeu și a aflat că neascultarea este cel mai scurt drum de la a avea bucurie la o stare de frică și adâncă tulburare. Saul, la fel ca mulți conducători de astăzi, au probleme când ajung la succes, atunci când li se pare că regulile nu li se mai aplică lor, ci și le fac pe ale lor, uitând că după regula fundamentală Acela care face Universul face regulile.

Se spune că pentru a avea succes în politică trebuie să cunoști arta compromisului, dar aceasta, așa cum am văzut în viața lui Saul, nu merge când avem de-a face cu Dumnezeu, pentru că Lui îi place ascultarea mai mult ca jertfele și calitatea mai mult ca și cantitatea. Saul ar fi putut fi nu numai primul împărat în Israel, ci ar fi putut fi omul despre care, sute și chiar mii de ani mai târziu, să se vorbească de bine, pentru că a fost acela prin care Dumnezeu a dat biruințe și a atras binecuvântări de sus asupra întregului Israel. Saul este un exemplu trist, în care putem vedea că succesul poate fi periculos, ducând până la intoxicare spirituală, de aceea învățăm de aici că nu toți rezistă unui mare succes. Saul a fost omul care s-a temut de ochii și gura lumii, dar de conștiință și de Dumnezeu mai puțin. Iubirea lui Saul de el însuși împreună cu lăcomia au determinat neascultarea lui, ca apoi să o scuze justificându-se că a făcut ceea ce a făcut pentru alții, când de fapt el nu a acceptat ca cineva să aibă, chiar dacă numai pentru puțin timp, mai mult succes decât el.

Când vrem să fim plăcuți și acceptați de alții, înainte de a fi plăcuți lui Dumnezeu, suntem îndreptați ca și Saul spre o țintă greșită. Învățăm din viața acestui om care ar fi putut fi un om după voia lui Dumnezeu că trebuie să ne intereseze mai mult de ceea ce gândește Domnul decât de ce spunem și facem noi, decât

de ce știu sau cred oamenii despre noi. Tot în viața lui Saul vedem cum invidia l-a dus la ură și acestea amândouă sunt de partea complet opusă dragostei, unde omul pierde relația de prietenie cu Dumnezeu. Potrivnicul oferă libertate, așa cum lui Saul i-a sugerat că fiind împărat este liber să schimbe poruncile primite de sus, dar de fapt această ofertă, odată ce a acceptat-o, a fost o introducere în robie. În același fel solul întunericului șoptește tinerilor și chiar celor mai puțin tineri că sunt liberi să aleagă, ca apoi odată prinși în lațurile viciilor să se afle robi ai acestora. Când un vapor este supus verificărilor tehnice nu sunt verificate doar părțile expuse vederii călătorilor, ci sunt verificate și motoarele și chiar partea care este sub linia de plutire. În același fel, privind la acest om care ar fi putut fi un exemplu pentru casa lui și chiar pentru țara întreagă, este de folos să ne verificăm în rugăciune părțile ascunse, ca de exemplu: intențiile cu care facem ce facem, integritatea de care dăm dovadă înaintea Celui Nevăzut atunci când suntem singuri, dependența noastră de El și felul în care știm să-I atribuim Lui creditul pentru orice reușită din viața noastră.

Mulți au o anumită vârstă cronologică, dar când este vorba de emoții sunt tot copii de care cineva trebuie să aibă grijă. Nu este suficient că îmbătrânim într-o biserică locală, ci trebuie să creștem. Când ești copil îți dă altul să mănânci, dar după ce crești se așteaptă să iei Scriptura și să mănânci singur și chiar să dai și la altul. Avantajul vieții nu constă așa de mult în durata ei, ci în întrebuințarea ei. Unii au o viață lungă, dar trăiesc cu adevărat foarte puțin sau chiar deloc, pentru că risipesc viața, o zi, un ceas deoarece nu fac nimic ce dăinuiește. Cel nestatornic, care nu se simte îndatorat față de Dumnezeu, încearcă să facă ceva bun, dar la primul obstacol sau când i se pare că-l costă prea mult se dă bătut. Thomas Edison, după 1000 de încercări de a descoperi un filament care să nu ardă în bec, a fost întrebat dacă a găsit soluția. El a spus că nu a găsit soluția, dar a găsit 1000 de variante care nu lucrează și fără să se lase descurajat și-a continuat experimentele până când a găsit un material care să rămână incandescent, pro-

ducând astfel lumină. Un singur suflet câștigat pentru Împărăția lui Dumnezeu face mai mult ca toate luminile pământului și chiar decât pământul întreg, deci se merită să persistăm în a face binele pe care Dumnezeu ni l-a pus pe inimă, mai ales când este vorba de a-L face pe El cunoscut oamenilor.

Fii sigur că visul pe care-l urmezi este de la Domnul, apoi nu te da bătut. „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta!...” (Eclesiastul 9:10). Amânarea este de multe ori mormântul oportunității, și viața ne prezintă oportunitatea de a fi împreună lucrători cu Dumnezeu. Când vrei să faci ceva pentru Dumnezeu nu folosi metodele lumii și nici metode necinstite, pentru că Domnul nu binecuvântează un astfel de efort. David a folosit odată metode filistene ca să aducă chivotul acasă de la ei, iar Dumnezeu le-a schimbat bucuria în jale, atunci când Uza a fost lovit. Din momentul când nu s-a mai văzut mic în ochii lui, Saul a căutat independența de voia lui Dumnezeu și s-a bazat pe puterea și priceperea lui de a lua decizii, chiar și în lucrul de la altar. Când vrem să facem o lucrare și ne bazăm pe educație, pe legislație, pe cunoștințe personale, într-o oarecare măsură putem avea ceea ce pot da acestea, dar când avem o dependență sănătoasă de Duhul Sfânt vom avea lucrând în favoarea noastră ceea ce poate face Dumnezeu. Saul a vrut ca celor din jur să le placă de el și să nu-l părăsească, dar și noi avem această trăsătură în codul genetic al sufletului nostru.

Dacă spui adevărul, de multe ori vei fi urât de lume, pentru că ea te acceptă atâta timp cât viața și vorbele tale nu provoacă, nu deranjează și nu stânenesc confortul lor, dar continuă să-l rostești, pentru că nu oamenii, ci Dumnezeu trebuie să fie mulțumit de tine. Trăim în generația: „Eu, pentru mine, ce câștig? Vreau acum!”, pe când un om duhovnicesc găsește plăcere într-o viață de slujire și nici nu îi place până nu simte jugul pe care i-l pune Hristos pe umeri. Ce se va spune despre viața ta? Se va spune că nu ai fost ceea ce planul lui Dumnezeu a trasat pentru sufletul tău sau se va spune că ai făcut tot ce ai putut și astfel nu

ai trăit în zadar? Nu se poate să trăiești într-o lume coruptă, care zace în cel rău, și să nu ai experiența dezamăgirilor și a regretului, dar copilul lui Dumnezeu nu rămâne cu regretul, ci privind la țara de dincolo de mormânt se investește cu tot ce are spre a putea fi unealta de care Dumnezeu se folosește ca să ajute, să vestească vestea bună, să mângâie pe cel bolnav sufletește sau trupest.

Suntem mântuiți prin credință, dar Luther spunea că credință singură nu mântuie, pentru că se cere să fim și împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu, dând cârmuire liberă Duhului Sfânt care știm că nu ne va lăsa nici leneși și nici neroditori. Lucruri care pe alții îi duc la disperare, copilul Domnului le privește ca fiind lucruri temporare care, așa cum ne spune Apostolul Pavel, nu sunt vrednice de a fi puse lângă slava viitoare, și astfel credinciosul își păstrează pacea și bucuria. A avea bucurie nu înseamnă a fi tot cu chef și bine dispus, cu toate că este potrivit pentru cel mântuit să aibă un zâmbet senin pe față. Bucuria vine din pacea ce o ai pentru că știi că ești mântuit și că Dumnezeu este în controlul vieții tale, așa că te poți încrede în Cel care a făcut munții pe care trebuie să-i treci. În Hristos Isus toate promisiunile sunt „Da” și „Amin”, unde „Da” este partea Domnului, iar „Amin” este partea noastră când spunem: Cred! Așa să fie!

Planurile lui Dumnezeu sunt diferite de ale noastre, pentru că ale noastre de obicei sunt fantezii care rar ajung să devină realitate. Omul are multe vise, mai ales la începutul vieții, dar în loc să ne lăsăm conduși de visurile noastre nesigure este mult mai bine să lăsăm ca visul lui Dumnezeu pentru viața noastră să ne conducă, pentru că acesta va duce la răsplătire și împlinire, pe când visul nostru, în care nu participă Dumnezeu, ne va lăsa dezamăgiți. Nu fi suspicios în ce privește planul lui Dumnezeu pentru tine, fiindcă nimănui nu-i pasă mai mult de viața ta ca Aceluia care ți-a dat-o și nimeni nu este mai interesat de influența și urma ce rămâne după tine ca și pe Acela care te-a pus acolo unde ești. Am fost creați de Dumnezeu pentru El, și nu putem înțelege viața aceasta și rostul pe care-l avem în ea fără de

Dumnezeu. Nu sacrifică viitorul, pentru că mai târziu ai avea succes împreună cu Dumnezeu, fiind ceea ce El vrea să fii, pentru ceva ce este chiar în fața ta și care te-ar depărta de planul trasat de Dumnezeu pentru tine, deoarece fiecare decizie atrage consecințe, așa cum a fost și în cazul lui Saul.

Mulți sunt oamenii care la apusul vieții lor își privesc viața cu dezamăgire și spun că ar fi putut fi cutare sau ar fi putut face cutare lucrare importantă, dar se trezesc că e prea târziu. Dar tu ce ai vrea să poți spune la sfârșitul alergării? Încă are rost să-ți pui întrebări ca: Ce te motivează să faci ceea ce faci? Ce vis îți captează cu ușurință firul gândirii? De ce numești o zi bună și alta rea? Ce dorești cel mai mult în viața ta? Răspunsul bun este în și cu Acela care ne-a creat și ne vrea fericirea. El este Acela care îți dă vise pentru viitor prin care nu-ți vei irosi viața, ca astfel în fiecare zi să poți sărbători harul pe care ți l-a dat pentru acea zi. El vrea să te bucuri de viață ca suflet mântuit ce are pace și este lipsit de orice frică rea. Cineva spunea că trăim cu vreo două sau trei idei care domină viața noastră.

Avraam a fost dominat de promisiunile lui Dumnezeu pentru o Țară promisă și un urmaș din care se va trage un popor mare. La vârsta de 120 de ani i s-a cerut să-și sacrifice fiul pe muntele Moria și a trebuit să aleagă între dar și dătător. Avraam a fost omul care a avut oportunitatea „de a fi” și printr-o ascultare fără de compromis, atunci când și-a adus fiul pe Moria, a devenit prin credință ceea ce Scriptura numește tatăl credincioșilor. Avraam a fost examinat și a trecut examenul pentru că a crezut într-un Dumnezeu mare, care învie morții și poartă de grijă, de aceea a pus acelui loc de pe Moria numele de *Jehova-ire* adică „Domnul va purta de grijă”. Saul a vrut să rămână în control deplin asupra destinului său și a pierdut totul, pe când Avraam a fost gata să dea totul lui Dumnezeu și a câștigat numele de prieten al lui Dumnezeu. Dacă ne uităm numai la noi, așa cum Saul s-a uitat numai la el, vom ajunge absorbiți de planurile noastre și vom strânge mult sau puțin, ca apoi să le părăsim pe toate, dar dacă

vom privi la El, care ne poate face vase de cinste, vom putea realiza lucrări ce rămân veșnic, așa cum este lucrarea pe care o facem pentru Împărăția lui Dumnezeu ca sufletele să fie mântuite. Oamenii visează și așa le înflorește fantezia, pentru că le place să se simtă câteva clipe în control, de aceea tot efortul omului care nu are credință în Dumnezeu se îndreaptă spre a strânge.

Ca regulă generală, cu cât crește grămada de bani crește și iubirea pentru ei, dar în mod inevitabil cresc și grijurile pentru ei, așa că pentru mulți averea nu este o scăpare de necazuri, ci doar o schimbare de necazuri. Pentru a urma planul lui Dumnezeu este nevoie de maturitate, însă fără a accepta responsabilitatea pentru ce ai făcut sau ce nu ai făcut nu ai cum să devii matur, încât să poți începe să faci o lucrare pe care numai un suflet matur în credință o poate face. De exemplu, când cineva pune multe întrebări și chiar vine pregătit cu Scriptura ca să combată ideea despre zeciuială se datorează faptului că ar vrea să știe cât este minimul pe care-l poate da și totuși să fie acceptat de Dumnezeu. Este un exemplu trist de lipsă de credință a unui suflet care nu cunoaște bucuria de a da, de a face ceva ce rămâne, pentru că mai important este cum dai decât cât dai.

Saul a adus jertfe Domnului din animalele pe care ar fi trebuit să le nimicească, dar Domnul nu a primit jertfa lui. De aici învățăm că este greșit să justificăm o comportare rea, de neascultare, prin a spune că am avut intenții bune. Când nu ascultăm de Domnul și ne facem planuri pe care le urmăm independent de El, degeaba mai mergem duminica ca să aducem jertfe de laudă lui Dumnezeu și în zadar dăm banii noștri. Timpul este un bun foarte prețios, dar limitat, care poate fi folosit bine sau risipit. În multe cazuri televizorul folosit într-un mod nepotrivit macină timpul și-l irosește. Televizorul poate fi ca un terorist pe care îl aduci în casa ta ca să-ți educe copiii, să-ți trezească poftetele, apoi nu numai că nu-ți mai vine să te rogi, dar nu mai vrei să mergi nici la casa de rugăciune așa des. După ce inima se impietrește pentru că și-a găsit o altă dragoste, afară de Dumnezeu,

omul poate ajunge spiritual ca un tren ce a deraiat de pe linia de cale ferată. Este greu de pus înapoi pe șine un asemenea tren, de aceea se merită să ne verificăm direcția și condiția celor două șine spirituale, care sunt credința și fapta, ca să evităm falimentul duhovnicesc.

Mulți nu ajung să fie ceea ce Dumnezeu ar vrea să fie pentru că ei, ca tineri sau chiar ca și copii, nu văd o dedicare cu pasiune în casa părinților lor pentru lucrarea lui Dumnezeu. Un sondaj de opinie publică din America în familiile care se numesc creștine arată că peste 80% din copiii credincioșilor care merg la colegiile și facultățile seculare nu mai practică trăirea unei vieți de creștin, pentru că lumea îi învață căile ei și când își dă votul, lumea nu votează cu Scriptura. Este o dovadă că atâta timp cât au fost acasă nu s-au îndrăgostit cu adevărat de Domnul Isus, de Cuvântul Lui, și când au dat de lume, ea li s-a părut mai dulce. Recunoscând importanța investirii în copii, marele predicator D. L. Moody a spus că dacă ar mai trăi încă o dată și-ar dedica viața copiilor, pentru ca ei să-L cunoască cu adevărat pe Domnul Isus, fiindcă ar avea o viață mai ușoară. Tinerii sunt flămânzi după un simț de acceptare din partea celor de o vârstă cu ei, de aceea în anturaje rele întind mâna spre ce nu au voie, ca apoi să se găsească ca un tren care printr-o mișcare a acului ajunge pe o line moartă.

Prietenii rele strică foarte repede obiceiurile bune ale copiilor, pentru că la început, cu ezitare, întind mâna spre fructul oprit, ca apoi acesta să le devină ceva tot mai ușor, fără să știe că au mușcat momeală și în acest fel, ca Saul, s-au depărtat de planul lui Dumnezeu pentru viitorul lor. Alții nu ajung să fie ceea ce ar putea fi, după planul lui Dumnezeu, pentru că așteaptă invitații speciale, la fel ca și Ghedeon atunci când a fost chemat în lucrare. Domnul i-a vorbit, iar el nu a spus că nu crede, dar a cerut să vadă și o minune. Apoi încă una și încă una. Dumnezeu nu este dator să facă aceasta cu noi, pentru că avem Cuvântul Său și exemplul de trăire al acelor care, chiar dacă au avut puțin, cu credință și dedicare au făcut mult pentru Dumnezeu. Nu este greu să fii dife-

rit, dar fii sigur că, și atunci când nu ești în pas cu cei din jur, ești în pas cu voia lui Dumnezeu. Avem de-a face cu un Dumnezeu Sfânt și noi nu am avea nici o șansă să fim ceea ce Dumnezeu vrea să fim dacă Duhul Sfânt nu ne călăuzește. Când este vorba de credincioșie față de Dumnezeu am putea numi multe lucruri prioritare în viața de creștin, lucruri ca: a sprijini și lucra în biserica locală, a fi un soț sau o soție bună, a crește copiii cu grijă, a sponsoriza misionari, dar nimic nu trebuie să aibă o prioritate mai înaltă ca și aceea de a ne păzi inima, pentru că dacă nu păzim gândirea noastră toate cele amintite și multe din cele neamintite vor avea de suferit. „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții“ (Proverbe 4:23).

Poate spui că nu poți face mult, dar nu este nimeni care să nu poată face nimic. Chinezii aveau o vorbă care spune că atunci când nu ai pantofi să te duci să te uiți la un om fără picioare. Sunt alții care poate au mai puțin ca tine, de aceea după ce ți-ai pus inima să-L caute și să-L asculte de Domnul privește la ce ți s-a dat ție, pentru că nu ți se cere mai mult decât ți s-a dat. Poți să începi cu proiecte mici, pe care să le ceri chiar de la pastorul bisericii, dar este bine să știi că uneori a da curs acestor planuri bune va fi o bătălie zilnică, datorită firii vechi care vrea mai mult timp pentru ea. Caută să te asociezi cu oameni care au un plan duhovnicesc pentru timpul lor și pentru biserică.

Un sondaj național spunea că 80% din lucrători nu fac cel mai bun lucru posibil pentru că sunt în conflict cu alți lucrători, iar 20% din lucrători nu fac lucrul cel mai bun pentru că nu știu cum să-l facă. Când la credincioși există o astfel de stare de lipsă de unitate este dovada că au un zel și o credință de 2 m înălțime, dar este adâncă de 2 cm, pentru că faptele vorbesc mai tare decât vorbele. Unii au un continuu simț de singurătate, și nu datorită faptului că nu sunt înconjurați de oameni, ci pentru că trăiesc viața fără rost, în loc să se dedice unei cauze în care roada Duhului să rodească în ei și astfel să fie o binecuvântare pentru alții. De multe ori viața ne duce pe drumuri care ne mai scutură,

dar în acele momente se vede ce și cât este înăuntru vasului nostru din Dumnezeu.

Dacă scuturi un borcan bine închis, pe jumătate plin cu apă, apa se va tulbura, dar dacă acel borcan este plin oricât l-ai scutura apa rămâne neschimbată. Noi toți suntem ispravnici, și unul Singur este Stăpân: Dumnezeu. Treaba mea este să fiu unde vrea El și să fac ce vrea El, iar restul este treaba Stăpânului. Este inevitabil să nu fii ocupat cu ceva, și de ce să nu fii ocupat cu lucrul Domnului. Evită o viață plictisitoare, făcând ceva pentru altul, chiar dacă dedici doar câteva minute în fiecare zi în rugăciune pentru efectul predicii ce va fi rostită în duminica următoare de la amvon, ca apoi să adaugi proiecte noi. Fie că proiectul e mic sau mare, fii bucuros că ești lucrător împreună cu Dumnezeu, iar când te afli într-un proiect în care vezi că Dumnezeu ți-a închis ușa, pentru că nu ți l-a dat El, trage-ți repede capul afară de acolo, ca să nu te doară așa de rău când se închide ușa. Din mult minereu scos din mina de aur iese puțin aur. Din lucrarea ta de multe, multe zile pe pământ, cât aur va scoate Dumnezeu în ziua când pe altarul Lui lucrarea fiecăruia va fi dată pe față? (1 Corinteni 3:12, 13).

Cartea Faptelor este o carte ce ne prezintă oameni de succes, care au făcut mult, însă din punct de vedere material au avut foarte puțin. Noi dispunem de metode moderne de transport, de radio, de liberarea de-a împărți tractate, cărți, Biblii sau chiar de a planta biserici, fără riscul de a fi puși în închisori, și totuși se pare că facem așa de puțin în comparație cu ei, care umblau pe jos, aveau hrană slabă, haine puține și erau mereu persecutați. Un grec cu numele de Democrit, privind la deșertăciunea vieții, a spus: „Lumea este o scenă, viața un act. Ai venit, ai văzut, ai plecat“. Ceva foarte important poate și trebuie să aibă loc în viața noastră în această perioadă scurtă în care el spune că „ai văzut“, adică în timpul cât trăim pe pământ. Ajungând la cunoștința despre mântuire putem să ne predăm viața Domnului Isus și odată

ce El devine Domn peste ea, împreună cu El putem face lucrări care să rămână veșnic.

Ești tu mântuit sau odată se va spune că ești omul care ar fi putut fi mântuit? Astăzi păcatul controlează oamenii pe baza a două principii. Prima dată îi spune omului că nimeni nu poate să nu păcătuiască, așa că este ceva normal să păcătuiești, pentru că nu ești decât om. Al doilea principiu cu care păcatul ține oamenii legați este acela că le spune că odată ce au păcătuit nu se mai poate face nimic. Sunt minciunile aceluia care are și numele de tată al micuții, pentru că prin Cuvântul lui Dumnezeu ni se spune că omul păcătos poate fi iertat, iar omul care până acum și-a irosit viața, fără să facă nimic bun, poate lua o hotărâre de a se pune necondiționat în slujba lui Dumnezeu. O inimă schimbată înseamnă o minte schimbată, iar o minte schimbată înseamnă o viață schimbată. Să lucrăm cât este zi ca să ajungem cu bine la locul unde se dă cununa, fără regrete că „am fi putut fi“, ci fiind tot ce am fost meniți să fim în Hristos Isus să ne sfârșim alergarea în așa fel încât să putem spune ca și Apostolul Pavel în 2 Timotei 4:7: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.“

Amin

49

DUMNEZEU ÎN TRUP

„Dar îngerul le-a zis: «Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot neorodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul.»“

Luca 2:10, 11

„Ionatan a făcut legământ cu David, pentru că-l iubea ca pe sufletul lui. A scos mantaua pe care o purta, ca s-o dea lui David; și i-a dat hainele sale, chiar sabia, arcul și încingătoarea lui.“

1 Samuel 18:3, 4

Au trecut 100 de ani, din anul 1906, de când a fost emis pentru publicul din America primul program de radio pe calea aerului. Primele cuvinte care au fost auzite din cutia minune, cunoscută astăzi ca fiind radioul, au fost cuvintele Scripturii citite din Luca 2 cu privire la nașterea lui Isus Hristos, care este nu numai Fiul lui Dumnezeu, ci și Dumnezeu Fiul, „chipul Dumnezeului celui nevăzut“ (Coloseni 1:15). Despre El a prorocit Isaia când a spus că ni s-a născut un Copil, pentru că a fost pe deplin uman, și tot despre El a spus că este Fiul care ni s-a dat, referindu-se prin acest titlu la divinitatea Lui, El fiind fără de început și fără de sfârșit la zile (Isaia 9:6). Liberarea, stăpânirea și nevinovăția care i-a fost dată omului în Eden au fost pierdute prin om, de aceea au fost răscumpărate tot de om prin Copilul care ni s-a năcut (1 Corinteni 15:21, 22).

Cineva m-a întrebat de ce a trimis Dumnezeu Tatăl pe Fiul și nu a venit El? Răspunsul este că în Fiul care s-a întrupat a venit și Tatăl, care a suferit împreună cu Fiul. „Că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine...“ (2 Corinteni 5:19). Majoritatea oamenilor știu că la Crăciun sărbătorim nașterea Domnului Isus, dar mai puțini sunt aceia care sărbătoresc faptul că El, care este „Cuvântul care S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr...“ (Ioan 1:14), a venit în lumea creată de El, dar care nu L-a recunoscut și nici nu L-a primit, cu scopul de a instaura, în folosul omului, un legământ nou între om și Dumnezeu, numit legământul sângelui.

Chiar și copiii cunosc că această sărbătoare este asociată cu o atmosferă a bucuriei, dar numai sufletele în a căror inimă El s-a născut cunosc felul și intensitatea pe care o poate atinge această sărbătoare a bucuriei prevestită prin proroci și vestită de îngeri păstorilor din câmpie. Mulți care cred în El și chiar unii care nu cred în El sărbătoresc venirea Lui în trup, „în afară“, dar mai puțini sunt aceia care o sărbătoresc „înăuntrul lor“, unde, prin acest legământ nou, Duhul Sfânt a făcut o rezidență regală. Pentru cei mai mulți această sărbătoare, numită sărbătoarea luminilor și a cadourilor, are doar un aspect fizic al lucrurilor văzute cu ochii și pipăite cu mâinile. Nu putem beneficia cu adevărat de această sărbătoare, pe care și cerul a sărbătorit-o, până când ea nu înseamnă ceva deosebit înăuntrul nostru.

Unii se întreabă de ce Dumnezeu, care este Atotputernic și ne iubește atât de mult, nu ne-a iertat printr-un decret divin ca să nu mai fie necesar să vină Fiul în trup și să sufere agonia Ghetismanilor și Golgota cea sângeroasă? Răspunsul este că Dumnezeu, care este dragoste, este și dreptate, iar dreptatea Lui a cerut o plată pentru păcat. Această plată, pentru cei care au păcătuit în trup, a trebuit plătită tot într-un trup de om, de aceea Dumnezeu Fiul a venit în trup. Ca să putem beneficia, la această sărbătoare, de venirea Lui, nu numai cu folos firesc pentru trup, ci și cu unul duhovnicesc, după voia lui Dumnezeu, este nevoie să

trecem de aspectul ei comercial și chiar dincolo de căldura și bucuria pe care o aduce în familiile noastre și să privim la cât de necesar a fost ca Domnul să vină în trup. „...Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat“ (Evrei 10:5, 6). „Atunci am zis: «Iată-Mă că vin! în sulul cărții este scris despre Mine - vin să fac voia Ta, Dumnezeule!»“ (Psalmul 40:7). A sărbători nașterea Domnului Isus în Betleemul din Iudea înseamnă a sărbători realitatea unui eveniment istoric care a avut loc cu precizie, după planul lui Dumnezeu și creștinii iau în serios istoria pentru că Dumnezeu o ia în serios.

Cunoscând cât mai mult despre felul și timpul în care a venit Domnul Isus în trup putem vedea și cunoaște felul în care trecutul, prezentul și viitorul istoriei se potrivește cu spusele Scripturii și în acest fel inima noastră să fie încurajată să pășim cu pași sprinteni, prin credință, într-o umblare mai îndeaproape cu Dumnezeu. A fost hotărât de Dumnezeu ca Pruncul Isus să se nască din fecioara Maria, care întocmai după spusele îngerului mesager Gavril s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt. Domnul Isus a venit în trup și a locuit în familia tâmplarului Iosif care era un om neprihănit, ales de Dumnezeu să fie un tată pământesc adoptiv (Matei 13:55). Cuvântul Său, Logosul întrupat, Lumina lumii, a venit în trup, într-o lume ostilă, care trăia în întuneric, ca un copil ce părea neajutorat în brațele iubitoare ale Mariei, care nu cunoștea pe deplin tainele și nici desfășurarea planurilor lui Dumnezeu care-I sta înaintea. Acceptarea acestui adevăr, că Fiul lui Dumnezeu a venit în trup este unul din adevărurile de bază ale învățăturii Scripturii. „Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu“ (1 Ioan 4:2).

Este nevoie să înțelegem Legământul sângelui, pentru că astăzi, mai mult ca oricând, oamenii vorbesc despre biruință, cântă despre biruință, dar nu umblă și nu trăiesc din punct de vedere duhovnicesc o viață de biruință. Mulți creștini au o

reclamă bună în vitrina vieții lor prin cuvintele ce le rostesc și chiar prin expresia feței lor în timpul acestei sărbători, dar dacă cauți s-ar putea să afli că, de fapt, mulți au mai multă marfă în vitrină decât în magazie, când este vorba de pace, bucurie și folosul duhovnicesc adus de această sărbătoare a nașterii Mântuitorului. Vrei să fii unul dintre cei care doar în vitrina vieții lor exterioare, expusă lumii din jur, au bucurie, pace și o stare de mulțumire? Sau vrei să fii unul dintre cei a căror bucurie nu constă în cuvinte și zâmbete false, ci are magazia sufletului plină de bunuri cerești, produse și înmulțite chiar de Duhul Sfânt. Va depinde de tine din care din cele două categorii amintite vei face parte după felul cum înțelegi, primești și te folosești de acest legământ nou al sângelui, care ne-a fost oferit nouă, oamenilor, ca să devenim slobozi în urma lucrării de mântuire care a culminat pe Golgota, unde Domnul Isus a spus: „S-a sfârșit!“.

Trăim într-o lume care vorbește mult despre libertate, dar care, în cea mai mare parte, nu știe nimic despre adevărata libertate până când nu beneficiază de acest legământ nou făcut posibil prin venirea pe pământ a lui Dumnezeu în trup. Dumnezeu a coborât pe pământ îmbrăcând un trup de om ca să nimicească planurile celui rău, care nu dorea ca omul, prin acest legământ al sângelui, să ajungă să trăiască sub autoritatea Scripturii, unde să fie binecuvântat și mântuit. Dacă Domnul Isus, care este Dumnezeu, nu ar fi venit în trup, nu ne-ar fi putut extinde nouă, celor păcătoși, oferta aducătoare de iertare și viață veșnică a acestui legământ. Ca să înțelegem felul în care acest legământ, care este o înțelegere de bună voie între două părți, lucrează, vom privi la legământul pe care l-a făcut Ionatan cu David: „Ionatan a făcut un legământ cu David, pentru că-l iubea ca pe sufletul lui“ (1 Samuel 18:3). Cei doi tineri au încins o prietenie sinceră și trainică, încât erau gata nu numai să-și dăruiască ce aveau unul altuia, dar erau gata chiar și să-și dea viața unul pentru celălalt. Acest legământ dintre David și Ionatan s-a dovedit a fi un legământ mai tare decât moartea.

David era pentru Ionatan, și Ionatan era pentru David, chiar

dacă în această relație la început David avea cel mai mult de câștigat, iar Ionatan a avut cel mai mult de pierdut; la fel cum noi am avut cel mai mult de câștigat în urma înfrățirii cu Hristos, pentru că după înviere Domnul Isus Își numește ucenicii frați: „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați (Romani 8:29). Dacă vrem să avem folos de venirea lui Dumnezeu în trup, și dacă vrem ca ceea ce cântăm și mărturisim cu gura să fie un adevăr aducător de binecuvântări duhovnicești, este nevoie să înțelegem legământul sângelui ca principiu biblic.

Printre altele, cuvântul legământ înseamnă a tăia. Când am fost copii, mulți dintre noi am citit cărți cu indieni și cowboy în care erau descriși oameni ce se împrieteneau și făceau legământ în sânge, devenind astfel frați de sânge. Cei doi care vroiau să devină frați de sânge, fără să cunoască sau să le pese de bolile transmisibile prin sânge, își făceau o tăietură, de obicei în palmă sau braț, iar prin atingerea celor două răni sângele lor se amesteca și astfel deveneau frați de sânge. Era un legământ al sângelui care spunea că între cei doi nu va mai fi război, ci vor trăi unul pentru binele celuilalt. Scriptura ne învață că viața este în sânge, motiv pentru care nu ne este îngăduit să-l consumăm de la animale. Acest fel de legământ între doi oameni era un legământ care unea două vieți, cu două coduri genetice vechi și foarte diferite. Când în vestul sălbatic doi făceau un astfel de legământ în sânge, uneori puneau praf negru de pușcă în rană și când rana se vindeca, pe piele rămânea o cicatrice și un semn pentru toată viața, care spunea oricui vedea acel semn că acea persoană are un frate de sânge, nu din aceeași părinți, ci printr-un legământ făcut în sânge.

Cei doi care purtau acest fel de semn al legământului lor pe mână se numeau prieteni și frați, dar nu era o prietenie ca multe din cele de astăzi, pentru că cei doi își cunoșteau viața unul altuia și își purtau de grijă unul altuia, chiar dacă aceasta i-ar fi costat viața. Ionatan cu David au avut un astfel de legământ în dragoste

unul față de celălalt, și fiecare se bucura nu numai de ajutorul celuilalt, ci și de o prietenie plină de bunătate și generozitate unul față de celălalt. Legământul lui Ionatan cu David a fost așa de tare încât l-a afectat și pe copilul lui Ioanatan, Mefiboșet, atunci când acesta a acceptat existența acestui legământ pe baza căruia David i-a făcut bine. Toate promisiunile Scripturii date nouă de Dumnezeu ne vin prin intermediul unor legăminte. În timpul Vechiului Testament omul a avut de-a face cu Dumnezeu prin legăminte, iar în timpul Noului Testament, numit și dispensația harului care ne cuprinde și pe noi, cei care suntem în viață astăzi, Dumnezeu are de-a face cu noi prin legământul cel nou făcut în sângele Domnului Isus, care a venit în trup, așa cum Domnul Isus le-a spus ucenicilor la Cina cea de taină: „...Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi“ (Luca 22:20).

Ori de câte ori stăm la masa Domnului și în mod simbolic, în ascultare de porunca Domnului Isus, ne împărtășim din trupul și sângele Domnului, vestim moartea Lui prin care noi am făcut cu Dumnezeu un legământ nou prin sânge. Cina Domnului, care este o reprezentare simbolică a morții Lui, aduce la nivelul ochilor Evanghelia și ne amintește că avem viață din viața Lui și că El locuiește în noi. Un copil care se naște orb nu știe că este orb până când nu crește și până când nu i se spune că este un altfel de nivel de a trăi. La fel, și noi ne naștem morți spiritual până când vestea bună a Evangheliei nu ne spune că putem avea viață din viața Lui prin legământul sângelui făcut posibil prin venirea lui Dumnezeu pe pământ în trup. Venirea lui Dumnezeu în trup și moartea Lui pe dealul Căpățânii a împlinit promisiunea făcută de Iehova în Eden: sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui și, în mod simbolic parcă, crucea pe care Domnul a murit a fost înfiptă în dealul Căpățânii. „Și tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi, cei ce au fost chemați, să capete veșnica moștenire, care le-a fost făgăduită“ (Evrei 9:15).

Este foarte important să cunoaștem acest legământ nou al sângelui, pentru că atunci când îl cunoști știi cine ești în Hristos, știi ce drepturi și îndatoriri ai și nu mai trăiești sub stăpânirea emoțiilor, care te pot purta când sus când jos, ci trăiești pe baza acestui legământ făcut cu Acela în care nu este umbră de schimbare. Trăind în acest legământ al păcii pentru Dumnezeu, indiferent dacă mă scol cu voie bună sau cu vreo apăsare în trup, știu că sunt al Domnului pentru vecie și aceasta mă umple de pace. Textul Scripturii de la 1 Samuel 18 descrie această prietenie prin legământul dintre Ionatan și David, iar legământul cel nou, prin care devenim parte din cercul intim al prietenilor lui Dumnezeu, nu este cu nimic mai prejos, ci, dimpotrivă, este un legământ care nu se limitează la această viață, ci va continua în viață veșnică.

Ionatan i-a dat lui David mantaua lui de fiu de împărat. Tot așa Domnul Isus ne-a dat nouă în dar haina neprihănirii Lui, ca să putem fi acceptați înaintea Tatălui, pentru că nu ne puteam înfățișa înaintea Împăratului în haina noastră mânjită. „...ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere: pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu...” (Romani 10:2-3). Ionatan i-a dat lui David haina care-l identifica ca moștenitor și i-a mai dat din hainele lui, care erau posesia lui, prin acest fel de dărnicie spunând că îl vrea pe David în locul lui. Într-un mod asemănător Domnul Isus a luat locul nostru pe cruce, iar nouă ne-a dat haina neprihănirii Lui ca să putem intra la nunta Fiului de împărat. Ionatan i-a mai dat lui David sabia, arcul și în-cingătoarea de care erau agățate armele ce le purta. Armele reprezintă puterea. Domnul Isus prin legământul cel nou ne-a dat din puterea Sa ca să-i putem birui pe vrăjmași cu armele luminii (Efeseni 6:12-17), pentru că noi nu avem de luptat cu carnea și sângele, ci ducem o luptă care, deși uneori i-a aspect fizic, este de natură spirituală.

Cei doi, David și Ionatan, au devenit așa de buni prieteni încât bătaia și vrăjmașii unuia din ei au devenit bătaia și vrăjmașii

celuilalt, la fel cum Domnul Isus, prin legământul cel nou, luptă cu noi în bătăliile noastre și este vrăjmașul vrăjmașilor noștri sufletești în luptele prin care păcatul se războiește cu duhul și sufletul nostru. Poziție, posesie și putere sunt printre lucrurile ce le-am primit prin Legământul cel nou prin care am fost apropiați de Dumnezeu și prin care avem ca destinație finală cerul, unde este Acela care ne-a iubit așa de mult că a venit în trup, născându-Se în ieslea din Betleem, ca să moară în locul nostru pe dealul Căpățânii. David și Ionatan au fost frați prin legământ, tot așa și noi, cei care L-am primit pe Domnul Isus, am primit prin legământul sângelui dreptul să ne numim fii ai aceluiași Tată și împreună moștenitori cu Domnul Isus.

Acest legământ nou al sângelui, aducător de binecuvântare în viața noastră, nu poate fi rupt de nici un vrăjmaș, pentru că nimeni și nimic nu ne poate despărți de Dumnezeu în afară de o inimă rea și necredincioasă. Când David era prigonit de Saul, Ionatan nu și-a abandonat prietenul, ci a continuat să acționeze în folosul lui David, chiar dacă prin aceasta și-a atras asupra lui necaz și persecuție. Când David a ajuns la putere nu s-a răzbunat, ci a ținut ca fiind valabil acest legământ pe care l-a făcut cu Ionatan. Chiar dacă Ionatan a căzut pe câmpul de luptă, David i-a acoperit, ca o umbră protectoare, pe cei din familia lui Saul și a lui Ionatan. „David a zis: «A mai rămas cineva din casa lui Saul, ca să-i fac bine din pricina lui Ionatan?»” (2Samuel 9:1). Datorită legământului cu Ionatan, David a căutat pe cei din casa vrăjmașului său Saul ca să le facă nu rău sau să-i stârpească, cum era obiceiul în asemenea situații, ci ca să se poarte cu ei cu o bunătate ca a lui Dumnezeu. Vedem în acest incident felul în care integritatea lui David strălucește și putem înțelege mai bine de ce Dumnezeu l-a numit om după inima Lui.

Pe vremea când David era persecutat de Saul acest legământ al lui Ionatan a făcut ca el să fie mai aproape de David decât de familia tatălui său. Noi, ca și copii ai Domnului, ne găsim uneori într-o poziție asemănătoare când realizăm că suntem mai aproape

de frații noștri în Domnul, care au același legământ ca noi cu Dumnezeu, decât de aceia care sunt parte din familia noastră în care ne-am născut, dacă aceștia aleg să nu umble pe calea Domnului. Dacă ai avut parte de minunea nașterii din nou prin meritul sângelui Lui ai în tine din natura Lui, ai în tine din lumina Lui și Îl iubești pe El, care a venit în trup ca să facă posibil acest legământ nou în sânge prin care suntem împăcați cu Tatăl și devenim împreună moștenitori cu Fiul. Mefiboșet a fost acceptat la masa împăratului fără să aibă vreun merit, ci în meritul legământului dintre David și Ionatan. Noi vom fi primiți la masa Împăratului nu prin merite personale, ci pentru că ne-a înfiat spre lauda slavei harului Său prin Preaiubitul Său Fiu care a venit în trup ca să poată plăti cu sânge pentru noi. „Ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui. În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său“ (Efeseni 1:5-7). †

Când Adam era în Eden, înainte de a păcătui, era un om nevinovat, dar prin legământul cel nou făcut în sânge noi suntem mai mult ca nevinovați, fiindcă primind darul lui Dumnezeu suntem socotiți nu numai nevinovați, ci și neprihăniți. Sărbătorești tu la aceste sărbători venirea lui Dumnezeu în trup pe pământ? Este între tine și El pace prin acest Legământ nou făcut în sângele Mielului lui Dumnezeu? Până nu intri sub adăpostul acestui legământ, orice ai avea, orice ai primi și orice ai dăruia nu îți va da adevărata bucurie care se continuă în viață veșnică. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!“ (2 Corinteni 9:15). Ca să te bucuri de un dar nespus de mare trebuie să-l accepți, iar acest dar de sus a fost oferit și primit chiar de la început de oamenii înțelepți, cum au fost magii, și de oamenii simpli, ca păstorii, care au fost martorii oculari la o parte din minunile asociate cu nașterea Mântuitorului, când Dumnezeu a ales să facă un lucru foarte mare într-un orașel foarte mic ca Betleemul din Iudea.

Domnul Isus este darul lui Dumnezeu care continuă să binecuvânteze omenirea prin oferta mântuirii care se primește prin pocăință. Acest dar îi binecuvântează pe cei care-L primesc nu pentru câteva zile, ca darurile pământești, ci veșnic. Dacă nu ai luat o hotărâre de a-ți pune viața la picioarele Aceluia care S-a născut în ieslea din Betleem ca să fie Salvatorul tău, poți face acest lucru astăzi și vei avea cea mai deosebită și cea mai fericită sărbătoare pe care ai serbat-o vreodată în viața ta. Așa cum Mefiboșet a acceptat legământul tatălui său Ionatan cu David, prin credință, și a ajuns să se bucure de prosperitate și belșug deplin, fără să aibă vreun merit personal, și noi, dacă vrem binecuvântările aduse de acest Legământ nou, prin care cel vinovat este socotit nevinovat, trebuie să-L primim prin credință, știind că nu avem nici un merit, ci tot meritul este al lui Dumnezeu.

Bătrânul Simion aștepta să vadă Darul, pentru că Duhul Sfânt îl înștiințase de aceasta, și într-o zi l-a văzut. Astăzi, același Dar îți este oferit și ție. Îl vei primi? Dacă vii la El fără prejudecăți, acest Dar, care este potrivit pentru oricine, de orice vârstă, de orice neam, te va binecuvânta și pe tine. Se poate să faci parte dintre aceia care spun că nu-L cunosc pe Dumnezeu ca Mântuitor al sufletului lor, poate spui că nu-L iubești pe acest Dumnezeu sau s-ar putea să faci parte dintre aceia care spun că Îl urăsc pe Dumnezeu. Cei care spun că-L urăsc pe Dumnezeu spun aceasta pentru că nu-L cunosc, fiindcă nu se poate să ajungi să-L cunoști cu adevărat și să nu-L iubești. Oamenii urăsc ideea despre Dumnezeu, dar El nu este vrăjmașul omului, ci El, care nu dorește moartea păcătosului, a venit în trup ca „...prin harul lui Dumnezeu să guste moartea pentru toți“ (Evrei 2:9) și să facă posibilă această ofertă binecuvântată a legământului celui nou prin care acela care vine la El, ca păcătos, este iertat și prin atingerea Duhului Sfânt devine o făptură nouă, care încinge o prietenie trainică cu Dumnezeu și nu se mai desparte de El niciodată.

Acest legământ nou vine cu tot felul de beneficii nemeritate

atașate de titlul de copil al lui Dumnezeu, dar unul din aceste beneficii de care ne bucurăm în mod desosebit este prietenia Domnului. La această prietenie intimă, de prieten și frate cu Domnul Isus, prin sânge, nu se ajunge doar prin a citi despre El, ci prin a-L căuta cu o inimă flămândă după iertare și a-L cunoaște îndeaproape pe Acela care ne este Creator și Tată. Nu sărbători doar în exterior, cu bucurii trecătoare ca mesele festive și cadourile, ci lasă-L pe El să se nască în inima ta. Intră în legământ cu Dumnezeu și lasă-L să facă sărbătoare atât în inima ta cât și în ceruri, unde îngerii cei sfinți se bucură ori de câte ori un suflet vine la mântuire. Atunci vei spune, cu bucuria pe care o dă Duhul Sfânt unui suflet iertat de orice vină și împăcat cu Dumnezeu: „Hristos S-a născut și El trăiește în inima mea!”

Amin

50

UN DRUM PE CARE N-AM MAI TRECUT

„... Când veți vedea chivotul legământului Domnului, Dumnezeului vostru, dus de preoți, care sunt din neamul Leviților, să plecați din locul în care sunteți, și să porniți după el. Dar între voi și el să fie o depărtare de aproape două mii de coți; să nu vă apropiați de el. El vă va arăta drumul pe care trebuie să-l urmați, căci n-ați mai trecut pe drumul acesta.” Iosua 3:3, 4

Prima partea a cărții Iosua ne descrie felul în care prin Iosua, fiul lui Nun, Dumnezeu a pregătit poporul Israel să treacă Iordanul spre a intra în stăpânirea țării Canaanului. Modul în care acest convoi de vreo trei milioane de suflete avea să treacă Iordanul a fost o lucrare dirijată de Iosua, care după moartea lui Moise a rămas conducătorul poporului Israel din acea vreme. Au ajuns până în acel loc nu ghidându-se după o hartă, ci prin călăuzirea directă a lui Dumnezeu, care a presărat în viața lor, de-a lungul celor 40 de ani, tot felul de minuni pentru ca ei să-L cunoască, și ascultând de El să poată fi binecuvântați. Israelii aveau cu ei chivotul legământului construit după dimensiuni precise, date de Dumnezeu, cu scopul de a fi un simbol al prezenței Lui între ei.

Chivotul era o ladă poleită cu aur, deasupra căreia era capacul ispășirii pe care erau doi heruvimi turnați, între aripile cărora în locul Cel Sfânt se manifesta prezența glorioasă a lui Dumnezeu. În interiorul acestui chivot erau tablele Legii, cele scrise de dege-

tul lui Dumnezeu, toiagul lui Araon și puțină mană. Dacă până în acel moment chivotul a fost în mijlocul taberei, ajunși acum aproape de Iordan, li s-a spus că acest chivot, dus pe umerii leviților, trebuie să meargă în față și să fie urmat de popor. Ca și un cuvânt de avertizare, Iosua a atras atenția poporului că vor merge pe un drum pe care nu au mai fost, și așa cum privesc la Anul Nou care le stă înaintea, să privească la drumul pe care nu am mai trecut, dar care a fost deja vizionat și este bine cunoscut de Dumnezeu. Așa după cum pentru israeliți drumul pe care nu au mai fost până atunci le prezenta posibilitatea unor oportunități necunoscute, cu mister și chiar cu pericole, tot așa Noul An care ne stă înaintea este ca un drum pe care noi nu am mai fost, care are pentru noi tot felul de surprize plăcute sau mai puțin plăcute.

Noi știm că a merge pe calea Domnului nu înseamnă a trece și pași de pe un vârf de munte pe un alt vârf de munte, ci călătoria noastră va trece și prin văi, unde se dezvoltă caracterul omului nou și potrivit cu scopul divin acest caracter este testat ca să se vadă și să se separe credința pe care o avem de cea pe care am crezut că o avem înaintea de a coborî în vale. Israelitilor li s-a dat porunca să înainteze pe acest drum nou numai în spatele chivotului, la fel și în anul care vine dacă vrem să ne bucurăm de biruințe va trebui să urmăm sfatul și călăuzirea Duhului Sfânt, știind că Domnul Isus este cu noi în toate zilele. La început de An Nou, poate privind la deficiențele și nereușitele anului care a trecut, așa cum Israel a putut privi la felul în care datorită necredinței au rătăcit prin pustie, este bine să luăm hotărârea de a nu merge înaintea Domnului, ci întotdeauna să-L căutăm, apoi să-I urmăm sfatul. Acesta este motivul pentru care unii credincioși trăiesc o viață de biruință nu numai asupra păcatului, dar și asupra lumii prin cuceri de suflete pentru Domnul, pe când alții rămân piper-niciți în credință, fiind biruiți de ispite, pentru că nu au urmat călăuzirea de sus, ajungând să piardă lupte și oportunități duhovnicești de îmbogățire față de Dumnezeu.

Nu toți vor să fie conduși, trăind în dependență de Dumnezeu, deoarece e necesar să aibă o stare de smerenie, ci mai degrabă vor să conducă ei prin alegerile ce le fac, de aceea trăiesc o viață de biruiți care nu aduc câștig Împărăției lui Dumnezeu. Privind în urmă la drumul anului trecut, poți să vezi că ascultarea ta de Duhul Sfânt I-a adus câștig lui Dumnezeu? Trecerea de la un an vechi la unul nou este o vreme potrivită de evaluare personală, pentru că fie că alegem să facem aceasta sau nu, în mod sigur Dumnezeu va face această verificare de rodire a noastră așa după cum a spus Domnul Isus în pilda smochinului neroditor (Luca 13:7).

Acela care nu a făcut doi fulgi sau două frunze exact la fel, are și pentru tine un drum pe care nu ai mai fost, specific și personal trasat pentru viața ta, de aceea la începutul acestui drum pe care nu ai mai umblat ia hotărârea că-I vei cere călăuzirea prin Cuvânt și rugăciune în fiecare zi. Rugăciunea dregătorului Neemia poate fi un bun exemplu a modului în care trebuie să ne rugăm, pentru că în mijlocirea ce a făcut-o pentru popor a mărturisit nu numai că este parte din problemă, dar a spus că vrea să fie parte din soluție. Apoi a adus înaintea Domnului promisiunile făcute de Dumnezeu lui Moise, care spun că datorită neascultării vor fi duși într-o țară îndepărtată, dar când se vor pocăi voi fi aduși înapoi. Pentru a merge pe acest drum El nu-ți dă o hartă cu coordonate geografice, ci îți spune să-ți ții ochii îndreptați spre El, care este Căpetenia desăvârșirii noastre, ca trăind în prezența Lui să te bucuri de sfatul Lui și să ai bucuria de a te ști în voia Lui, care este cel mai sigur loc, chiar dacă te pune în mijlocul furtunii.

Îmi aduc aminte de o noapte, cu mulți ani în urmă, când pentru prima dată am condus prin Budapesta și m-am pierdut. Am oprit lângă un taximetrist pe care l-am plătit ca să mă scoată la drumul bun, dar cu toate că el a știut drumul și a acceptat să mă ducă unde vroiam a depins de mine dacă vreau să-l urmez cu mașina sau nu. Unde a oprit el, am oprit și eu, unde a întors el, am întors și eu, ca nu după mult timp să ajung la drumul care arăta direcția bună. Dacă nu ne va interesa nimic mai mult decât a-L

urma pe Domnul Isus, felul în care va arăta lucrare noastră în ziua răsplătirilor și nu ne vom lăsa deviați de la planul Lui pentru noi vom ajunge la destinația dorită, pentru că El nu de conduce doar o porțiune de drum, ci ne conduce până la locul unde se primește cununa de biruitoare. Căutând și urmând sfatul Lui pentru viața ta vei fi ferit de a-ți irosi timpul cu lucruri care par a fi bune, dar nu sunt parte din planul Lui pentru tine sau pe care nu trebuie să le faci în această vreme.

Moise a crezut că a făcut bine când l-a omorât pe egiptean, dar felul lui de a face bine poporului său s-a dovedit a fi un fel greșit de a lucra. Avraam a crezut că face ce este bine când ascultând de glasul soției lui l-a avut pe Ismael, pe care apoi a trebuit să-l crească, creând probleme până în ziua de astăzi, dar așa după cum știm nu acesta a fost planul lui Dumnezeu, care nu întârzie, ci Își duce la îndeplinire planurile la timp. De ce Doamne Ți-ai început lucrarea la 30 de ani și ai lucrat mulți ani ca tâmplar? Așa cum Domnul Isus i-a spus mamei Sale ne-ar spune și nouă că încă nu-I sosise ceasul să facă lucrarea pentru care a venit pe pământ. De ce nu ai mers să-l vezi pe Lazăr decât după ce a murit? Pentru că încă nu sosise ceasul pentru a face lucrarea prin care Tatăl să fie proslăvit.

Pornind pe acest drum pe care nu am mai trecut, numit Anul Nou, trebuie să cunoaștem acest adevăr cu privire la Dumnezeu, și anume că El lucrează la timpul Lui și este bine să așteptăm în tăcere ajutorul Domnului. După cum israeliților nu li s-a dat prea multe detalii despre acest drum, nici nouă nu ne sunt date întotdeauna detalii specifice despre împrejurările prin care vom trece, dar ne este dat să știm că umblăm cu Acela care nu va fi surprins de nici o situație din viitorul nostru. Se poate că nu întotdeauna vom înțelege de ce El îngăduie anumite situații în viața noastră, dar suntem chemați să trăim nu prin explicații, ci prin credință, de aceea ne este îndeajuns să știm că El cunoaște și are un scop pentru care îngăduie anumite lucruri. Deși credem că Dumnezeu ne va scăpa de Necazul cel mare, El nu întotdeauna alege să ne scape

de necazurile mai mici. Dacă te încrezi în El și în caracterul Lui neprihănit poți să accepți și lucrurile pe care noi le numim necazuri sau chiar nedrepte. De felul în care te încrezi în El va depinde dacă inima ta se va împietri în astfel de situații sau dacă se va alipi și mai mult de El.

Cu un scop precis, Dumnezeu îngăduie diferite persoane să fie parte din viața noastră. Unii pentru un timp foarte scurt, unii pentru timp mai îndelungat, iar alții pe viață, cu scopul de a fi ajutați de noi, sau noi să fim ajutați de ei, să ne învețe sau să învețe ceva de la noi, ca apoi, când vom ajunge la capăt de drum, să putem vedea felul în care prin aceste relații am avut oportunitatea de a face voia lui Dumnezeu. Încurajarea este în viață ca un lubrifiant bun pentru rulmenți, de aceea în anul care vine alege să fii un încurajator a tot ce este bun în persoanele din jurul tău. Cum să trăim în anul nou, care este un drum pe care nu am mai umblat? Odată ce am încheiat legământ cu El și prin pocăință am avut parte de nașterea din nou trebuie să trăim o viață în care să se vadă o pasiune sfântă în tot ce facem pentru Acela care a suferit judecata și sentința ce trebuia să cadă asupra noastră. „În sânge, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului. Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruți în rugăciune. Ajutați pe sfinți, când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți“ (Romani 12:11-13).

Dacă vei face ceea ce ai făcut anul trecut, probabil că vei avea aceleași rezultate, dar dacă nu ești mulțumit de roada pe care ai produs-o pentru slava lui Dumnezeu este necesar să schimbi ceea ce faci și felul în care lucrezi, altfel vei ajunge la același rezultat trist. Pentru aceasta este necesar să ai o pasiune duhovnicească pe care Domnul ți-o poate da, însă va trebui de multe ori să accepți să-ți schimbi prioritățile vieții. O astfel de pasiune se poate vedea la cei patru care l-au dus pe prietenul lor pe o targă la Domnul Isus ca să fie vindecat (Marcu 2:3). Ei nu s-au mulțumit că au ajuns aproape de locul unde era Domnul, nu s-au mulțumit că sunt sinceri și au intenții bune, ci nedându-se bătuti, mânați de o pasiune

a dragostei pentru prietenul lor, au desfăcut acoperișul casei și l-au coborât pe prietenul lor bolnav în fața Domnului Isus, care l-a vindecat. Femeia cananeancă a dat dovadă de o astfel de pasiune a dragostei pentru fiica ei atunci când în nici un fel provocarea nu au putut-o opri din a cere și primi vindecarea fiicei ei (Matei 15:22). Ai tu o astfel de pasiune sfântă de a spune și altora despre mântuire? Ai tu roadă dulce sau amară ca stugurii cu care Dumnezeu a asemănat roada Israelului? (Isaia 5:4).

Anul care vine este un drum pe care nu ai mai umblat, dar pe el vei avea oportunități de a-L mărturisi pe Domnul Isus Hristos, care iubește păcătoșii și le vrea întoarcere, pentru ca în ei să poată avea loc cea mai mare minune posibilă, care nu este vindecarea unui trup bolnav, ci vindecarea unui suflet. În anul acesta hotărăște să fii un martor al harului lui Dumnezeu în viața ta. El vrea să facă în viața ta lucruri care de multe ori sunt inexplicabile omului de rând, așa cum este acela de-a face bine celui ce îți face rău, sau acela de a rămâne plin de pace în vreme de grea furtună. Mărturisește-L, dar nu ca pe un procuror care acuză, ci ca pe un suflet care cunoaște realitatea despre viitor și știe adevărata valoare a lucrurilor din perspectiva veșniciei. Trăim în prezent, dar lucrăm pentru viitor, de aceea adoptând o mentalitate de pelerin să nu ne atașăm de ce vom găsi pe acest drum pe care nu am mai umblat, ci să facem din a-L mărturisi pe Domnul Isus o prioritate a vieții.

Moody spunea că mărimea și puterea unui om nu constă în câți servitori are, ci constă în câți oameni slujește. Pe acest drum pe care nu am mai umblat vom avea ocazii să slujim și să semănăm astfel cu Stăpânul nostru. Israelului Domnul le-a dat sărbători didactice, nu numai cu scopul de a-i strânge, ci pentru a le aduce mereu aminte de ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei. Oare ce fel de sărbători avem noi și ce este important în ele? Ce văd copiii noștri, vecinii, colegii, dar mai ales ce vede Dumnezeu că sărbătorim? „Teme-te de Dumnezeu și nu va trebui să te temi de oameni“, a spus un englez cu numele de Cromwell, iar Luther a

spus: „Să iubești pe Dumnezeu, apoi poți să faci ce vrei.“ Vom sărbători mai mult biruințele noastre, care sunt biruințele Domnului prin noi, în cer, fiindcă aici este timpul de luptat și de lucrat. Asemenea Israelului, am fost chemați la a cucerii, și înainte de a merge să cucerim trebuie să ne pegătim. „...Pregătiți-vă merinde, căci peste trei zile veți trece Iordanul acesta ca să mergeți să cucerii țara, pe care v-o dă în stăpânire Domnul, Dumnezeul vostru“ (Iosua 1:11).

Cunoscând voia Lui, primim cea mai mare parte a călăuzirii noastre prin Cuvântul hrănitor al lui Dumnezeu care ne spune nu numai ce așteaptă Domnul de la noi, dar ne dă și promisiunile Lui, care ne pot însoți și face viața plină de bucurie pe acest drum ce ne stă înaintea și pe care nu am mai trecut. Am cunoscut persoane care au obiceiul să spună că merg la cumpărături, dar de fapt nu cumpără nimic, ci ore în șir se uită prin vitrinele magazinelor, chiar dacă au bani să cumpere lucrurile care le-ar place. Nu puțini sunt cei care procedează la fel și cu promisiunile lui Dumnezeu pe care le citește, le admiră, dar nu le ia ca fiind pentru viața lor. Vrajmașul nostru nu vrea să ne adâncim în cunoașterea acestor promisiuni, ci ar vrea să privim la circumstanțele care uneori sunt ca niște valuri uriașe, pe când privind la promisiunile Domnului putem fi încurajați. Cunoștința despre El, pe care o aflăm pe paginile Scripturii, te duce la încredere în acest Dumnezeu bun, ca apoi ascultând de El să te poți bucura împreună cu El de biruință.

Domnul a fost cu Iosua, ca și cu Moise, după cum a promis, dar El este în noi prin Duhul Sfânt, de aceea știind că trebuie să-L ascultăm și să-L mulțumim pe Domnul privim la acest drum pe care nu am mai trecut fără frică. „...«Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.» Așa că putem zice plini de încredere: «Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?»“ (Evrei 13:5, 6). Cine crede Scriptura nu numai că o citește, dar meditează la Cuvânt și ascultă de El, pentru că citind cunoști despre Dumnezeu, dar meditând la Cuvânt în lumina ce vine de sus Îl cunoști pe Dumnezeu. Când cineva își

pune inima să-L caute pe Dumnezeu în Cuvânt, ca să-L asculte, nu are cum să piardă, ci doar să câștige. „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui“ (Ioan 14:21).

Furnica strânge provizii pentru iarnă de pe ogor când e vreme bună, și noi strângem Cuvântul în inima noastră pentru ca vremea încercării să nu ne prindă slabi în putere duhovnicească, atunci când pe drumul acesta pe care nu am mai umblat vom întâlni tărâba cu târgurile compromițătoare ale diavolului. „Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har“ (Romani 6:13, 14). Mulți judecă sau chiar se miră de decizia lui Esau de a accepta o ciorbă roșiatică pentru dreptul de întâi născut, dar mulți dintre noi, când privim la noi și nu la Domnul, facem la fel. Satana caută timpul când să-l găsească pe om slab, spre a-l îmbia cu ceva ce i se pare omului că tare are nevoie. În acele clipe de slăbiciune și vulnerabilitate, acceptând momeala, face târgul ca să plătească foarte mult pentru acel lucru.

Anul care ne stă în față, ca un drum pe care nu am mai umblat, este un drum pe care sunt puse cu multă dibăcie lațurile vânătorului de suflete, dar prin gura psalmistului ni se spune că dacă vom alege să umblăm cu El vom fi păziți de aceste lațuri. (Psalmul 91:3). Pentru anul care vine ia decizia de a avea grijă de banii pe care-i câștigi cu greu și știind că nu ai nimic, dar ești ispravnic peste tot, cinstește-L pe Domnul cu banul tău. În America, în anul 2005, s-au cheltuit 3 miliarde de dolari la Halloween, 8 miliarde la ziua tatălui, 11.5 miliarde la ziua mamei, 13 miliarde la Valentine's și 210 miliarde de dolari la Crăciun. Oare cât s-a înregistrat că a fost investit în acel an pentru eternitate? Dumnezeu nu spune să nu ai lucruri frumoase, dar El este împotriva ca acestea să te aibă pe tine. Dă Domnului partea Lui,

și tratează restul ca bunuri temporare, care sunt tot de la El și tot ale Lui. Iubirea banului, a averii sau a materiei, sub orice formă ar fi, este un laț în care au căzut mulți, pentru că făcând din acestea o prioritate au deviat de la planul lui Dumnezeu, de aceea Domnul Isus ne-a atras atenția să nu uităm de soția lui Lot, care avea inima legată de lucruri.

Când au dezgropat orașul Pompei, care a fost acoperit cu un strat de lavă și cenușă cu prilejul erupției vulcanului Vezuviu, au găsit că o femeie a fost acoperită instantaneu de cenușa vulcanică și a murit, trupul însă rămânându-i în picioare. Turnând ghips în locul unde fusese trupul ei, oamenii au făcut o statuie și au observat că picioarele femeii erau îndreptate spre direcția de scăpare, iar capul era întors înapoi, ca apoi să găsească că privirea ei fusese îndreptată spre o pungă cu perle prețioase. Fă planuri împreună cu Dumnezeu, care să includă investirea timpului, a banului și a talentului tău, ca nu cumva ajungând la sfârșitul vieții să regreti că ai avut oportunități de a face lucruri ce rămân, dar din lenevie sau avaritate ai ales să nu participi.

Privind înainte spre acest drum pe care nu am mai trecut este bine ca în calitate de buni ispravnici să avem grijă nu numai de suflet, ci și de trup, pentru că el poate fi o slugă bună, de care nu trebuie abuzat prin a-i da prea mult sau prea puțin, prin a nu lucra sau prin a lucra prea mult. „Mens sana in corpore sano“ înseamnă „minte sănătoasă în corp sănătos“ și este un percept antic care a devenit deviza educației fizice. Ținând seama de aceasta este bine să știm că avem nevoie de o inimă a sufletului sănătoasă, dar cât depinde de noi este necesar să ne îngrijim și de inima trupestă, ca fiind sănătoasă să putem face ce trebuie. Cuvântul stres a fost folosit inițial ca să descrie limita nivelului de forță pe care o bară sau grindă o poate suporta, însă acest cuvânt a ajuns să fie folosit din ce în ce mai mult ca să descrie limita și nivelul emoțiilor oamenilor care se confruntă cu tot ce aduce o zi. Stresul este ceva ce controlezi sau te controlează, și copiii Domnului trebuie să fie chibzuți și prudenți spre a cunoaște și deosebi stresul sănătos de

acela care dăunează și poate strica ceea ce a durat mult timp ca să fie zidit. „Eu, Înțelepciunea, am ca locuință mintea, și pot născoci cele mai chibzuite planuri“ (Proverbe 8:12). Anul care ne stă înaintea este un drum pe care nu am mai trecut, dar așa cum israeliților li s-a spus dinainte despre Iordan că va trebui trecut printr-o minune făcută de Dumnezeu, este sigur că și noi vom da de râuri ale dificultăților în care vom avea oportunitatea de a vedea minunile lui Dumnezeu.

După cum Iosua în călătoria spre Țara promisă a văzut ape ce se deschid ca să treacă ca pe uscat, ziduri puternice ce au căzut la pământ, mană și carne din cer și s-a bucurat de biruințe asupra uriașilor, tot așa și noi pe acest drum pe care nu am mai umblat vom avea oportunitatea de a vedea lucrări duhovnicești asemănătoare, pentru că și noi am fost chemați să cucerim. Cu cât învățăm mai repede că nu ce facem noi cu firea noastră doritoare de înălțare este important, ci ceea ce El face prin noi după planul Lui este important, cu atât vom fi mai feriți de pierderi în această luptă duhovnicească. Chemarea la această luptă este una la sfințire, care ne garantează călăuzirea Duhului Sfânt în umblarea noastră pe acest drum pe care nu am mai trecut. „...Sfințiți-vă, căci mâine Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru“ (Iosua 3:5). Fiecare suflet are cât vrea din Domnul și este aproape de Domnul cât vrea el, pentru că fiecare dintre noi, în mod individual, prin felul în care ne ținem vasul în smerenie și sfințenie prin ferire de păcat, ne alegem nivelul de spiritualitate în funcție de cât de aproape vrem să umblăm de Dumnezeu.

Această stare de curăție lăuntrică numită sfințire, văzute în ceruri ca frumusețe, te va ajuta să știi când trebuie să eviți o provocare la luptă și când va fi nevoie să lupți. Această ungere de sus te va sfătui când să mergi undeva, pentru că El te trimite și când să refuzi a merge, pentru că vei recunoaște că ești chemat la a lupta luptele oamenilor, nu ale lui Dumnezeu. Diferența dintre a trăi ca biruitori și nu ca niște biruiți o face ascultarea noastră de Domnul Isus care vrea să trăim astfel încât El să fie văzut în noi.

Ca și în cazul lui Ghedeon, puterea lui Dumnezeu, nu ceea ce el a știut face, l-a schimbat dintr-un fricos, care abia avea ce să mănânce, într-un viteaz al Domnului. Când picioarele preoților au intrat în apa Iordanului, după promisiunea lui Dumnezeu, apele s-au oprit și s-au strâns grămadă până la cetatea numită atunci Adam, și astfel au trecut nu pe un pod, nu cu bărci sau plute, ci au trecut la fel cum au trecut Marea Roșie, umblând ca pe uscat prin albia râului.

Iordan, care înseamnă coborâre sau judecată, este o apă care coboară cam 100 de km de la Marea Galileii până la Marea Moartă. Așa cum prezența chivotului a făcut apele să se adune grămadă, tot așa Domnul Isus a intrat la judecata și pedeapsa morții ce o meritam noi, ca astfel, începând de la Adam și până la noi, toți care cred în El să poată trece prin legământ cu El în Țara promisă. Ca să te bucuri de această călăuzire pe drumul anului nou care-ți stă în față trebuie să ai un legământ cu Acela ce face posibil să poți intra în Țara promisă. Dacă încă nu ai ales să ceri și să primești darul mântuirii poți face aceasta prin a-ți preda viața Domnului Isus, iar El te va numi al Lui, îți va da lumina Lui ca să nu umbli în întuneric, și te va însoți pe acest drum pe care nu ai mai trecut.

Amin

51

CUM POATE OMUL DA SLAVĂ LUI DUMNEZEU?

„Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei.“

Ioan 15:8

Dacă intri într-o biserică vie, în care este vestită o Evanghelie întreagă, nu este neobișnuit să auzi în predică, în cântare sau în rugăciune, cuvinte care sunt adresate lui Dumnezeu, ca de exemplu: „Glorie Ție, Doamne! Slavă Ție, Domnul meu! Numele Tău să fie proslăvit!“ Ce înseamnă aceste cuvinte? În acest mesaj vom privi la felul în care omul mântuit poate da slavă lui Dumnezeu și se poate bucura de El, care de fapt este scopul nostru ca oameni pe pământ. Acest fel de închinare, folosind cuvinte de adorare, este ceva care de mult în cer și chiar acum, în timpul nostru, Lucifer ar fi vrut și o vrea pentru el, cu toate că slava este a lui Dumnezeu. Chiar și omul se lasă măgulit de diavol să creadă că slava și gloria este ceva ce i se cuvine lui, cu toate că nu este în stare de ea.

Când gladiatorii începeau lupta în arenă defilau prin fața lojei împăratului și spuneau: „Slavă ție, împărate! Cei ce vor muri te salută!“ Slava pe care și-o adună omul prin ceea ce are, prin ceea ce devine între oameni, la fel ca și slava pe care o primește de la alți oameni este trecătoare, așa cum a remarcat și împăratul Henry al VIII-lea când era pe patul de moarte: „Prietenii, am pierdut coroana, împărăția și sufletul!“ Dezamăgit de această neputință de a ține ce a avut sau de a se bucura de slava și bogăția oferită

de lume, Solomon a spus că tot ce se face sub soare „este deșertăciune și goană după vânt“ (Eclesiastul 1:14), ca apoi să recunoască autoritatea Aceluia ce are toată slava și care merită să fie ascultat și de temut. „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.“ (Eclesiastul 12:13).

Un om înțelept cu numele de Herman Melville a înțeles că gloria și slava nu este ceva ce să i se potrivească muritorului, de aceea a spus: „Gloria este un patron, să fii deci fără glorie!“ Ca suflete mântuite, pline de recunoștință, vrem să-I dăm slavă lui Dumnezeu, dar cum să facem aceasta? Chiar de la început trebuie să știm că a da slavă lui Dumnezeu nu este ceva ce facem doar duminica, în casa de rugăciune, ci înseamnă aducerea unei jertfe care cuprinde viața întreagă, într-o dăruire sinceră în așa fel încât să fie primită de Acela care primește chiar și mulțumirile noastre sincere ca act de proslăvire. Versetul citat la început, deși foarte scurt, este foarte bogat în semnificație, pentru că prin el Domnul Isus ne spune cum poate omul să-L proslăvească pe Dumnezeu. „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei“ (Ioan 15:8).

A proslăvi înseamnă a da slavă, a glorifica, a te închina, a mulțumi, a te bucura de frumusețea și splendoarea lui Dumnezeu. Dacă suntem de câțiva ani pe calea Domnului înseamnă că suntem obișnuiți cu acești termeni, însă Domnul Isus ne învață care este modul practic de a-I da slavă, și anume prin roadă. Suveranitatea este ceva I Se potrivește cu adevărat numai lui Dumnezeu, dar nu este ceva ce se găsește într-o carte groasă de dogme, ci recunoașterea suveranității lui Dumnezeu, care-L califică singur pe El să fie proslăvit și să primească slava și gloria, are o parte practică și aceasta este felul în care, odată ce am fost născuți de sus, aducem roada așteptată de Dumnezeu de la noi. Ca oameni mântuiți, nu se poate să avem scop mai înalt și mai important ca acela de-a face din glorificarea Numelui lui Dumnezeu scopul vieții noastre, și aceasta cuprinde tot ce facem, ce nu facem și chiar ce gândim. De la Sebastian Bach, care își semna fiecare

compoziție cu cuvintele: „A lui Dumnezeu să fie toată slava!“, la cel care proclamă vestea bună a mântuirii în libertate sau în persecuții aspre, la cel care rabdă să fie batjocorit pentru credința lui în Domnul fără să cârtească, la cel care duce un cuvânt de mângâiere celui bolnav și ajutor celui în lipsă și până la acela care își deschide inima și în cântări de laudă în mijlocul poporului sfânt laudă pe Domnul, toți sunt oameni care prin ceea ce fac dau slavă lui Dumnezeu.

Este important să știm cum să-I dăm slavă lui Dumnezeu cu viața noastră, această lucrare fiind legată de prima lege a Decalogului și de cea mai mare poruncă amintită în Noul Testament, pentru că ea ne ține în Hristos, ne crește în El și ne garantează prezența Lui în viața noastră. Prima roadă la care vom privi că-L proslăvește pe Dumnezeu este caracterul omului care prin pocăință a devenit o făptură nouă. Această schimbare de caracter o coordonează Duhul Sfânt, care din oameni firești și lumești, plini de roada firii pământești, face din aceia care ascultă de El, suflete cu un caracter nobil, ce seamănă tot mai mult cu Hristos. „Roda Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege“ (Galateni 5:22, 23).

Caracterul sufletului mântuit este de așa fel încât are pace și când se afla în furtună, pentru că îl aduce prezența Duhului Sfânt în acea situație. Este un caracter care este tot mai frumos pe măsură ce învățăm să umblăm prin credință. Să stai într-un bazin cu apă poate fi plăcut, dar când apa este mică nu poți să înveți să înoți, de aceea uneori Dumnezeu ne scoate în larg, unde picioarele noastre nu mai ajung pe jos, fiind siliți să înotăm, și așa învățăm să umblăm prin credință, nu prin vedere. O altă roadă prin care omul Îl proslăvește pe Dumnezeu este evidența în conduita omului născut din nou: „plini de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu“ (Filipeni 1:11). Ucenicii Domnului au fost un exemplu pentru tot norodul din

Ierusalim, pentru că în conduita lor și în lucrările pe care Dumnezeu le făcea prin ei au recunoscut roada neprihănirii. Norodul a recunoscut că Dumnezeu era viu în viața acelor apostoli minunați și aceasta ia făcut plăcuți chiar și norodului. „...niciunul din ceilalți nu cuteza să se lipească de ei; dar norodul îi lauda în gura mare“ (Fapte 5:13).

De multe ori aceia care trăiesc ce spun se bucură de încrederea celor în jurul cărora lucrează și locuiește, pentru că în conduita lor este recunoscută o purtare cinstită, demnă de încredere. „Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr“ (Efeseni 5:9). Această roadă a luminii, care constă în bunătate față de aproapele nostru, este ceva după care lumea însetează pentru că o întâlnește tot mai rar. În orașul New York a avut loc un accident de metrou în care au fost răniți doi oameni și un câine. Unul din oameni lucra la întreținerea căii ferate, iar celălalt om era unul din cei aproape 30 de mii de oameni din New York numiți „homeless“, adică fără casă, care-și făcuse un loc de locuit undeva în subteran. În urma articolului public în ziar despre acel accident, redacția ziarului a primit în ziua următoare 90 de telefoane de la oameni care întrebau de starea de sănătate a câinelui, 3 telefoane prin care se cerea informație despre starea sănătății muncitorului de la stația de metrou, dar nu s-a primit nici un telefon prin care cineva să întrebe de starea de sănătate a omului „homeless“. Acest fel de întâmplări arată starea inimii omului din zilele de astăzi și ne spune ceva despre cât de necesar este ca cei credincioși să aibă o conduită care dovedește milă și bunătate, întocmai așa cum Domnul Isus a avut milă de aceia care erau priviți uneori ca păcătoși și chiar ca o lepădătură a societății.

O altă roadă prin care omul Îl proslăvește pe Dumnezeu este prin ceea ce dă lucrării lui Dumnezeu și prin ceea ce-i ajută pe cei ce sunt în necaz, care apoi, la rândul lor, să-I aducă mulțumiri lui Dumnezeu. „În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie, care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu“ (2 Corinteni 9:11). Fiecărui credincios i se dă o

iprăvnicie duhovnicească și oricât de puțini ar fi talanții pe care i-ai primit din mâna Aceluia care umblă cu tine, cu ei se pot face lucrări mari. Samson cu o falcă de măgar a câștigat o biruință, pentru că Domnul a fost cu el. David cu o praștie în mână l-a doborât pe Goliat, pentru că s-a dus să lupte cu el în Numele Dumnezeului lui Israel. Dumnezeu are felul Lui de a se folosi de ceva sau cineva fără mare semnificație între oameni ca să facă ceva semnificativ, pentru ca toată slava să fie a Lui.

Îi dăm Domnului simțămintele cele mai alese ale inimii, timpul și chiar bunurile noastre le punem la dispoziția Lui, fiindcă știm că suntem ispravnici peste tot ce ni s-a dat, dar de fapt nu avem nimic pentru mult timp, deoarece va trebui să ne despărțim de toate lucrurile ce le avem și ne vom întâlni numai cu ceea ce am pus în mâna Domnului pentru păstrare. Banii vameșilor nu erau acceptați în sinagogă, și astăzi banii celor care nu-L cunosc pe Domnul sunt risipiți pe lucruri de nimic, totuși am auzit de un caz în care un om de afaceri necredincios i-a cerut voie pastorului să-și dea zeciuala la biserica lui, pentru că a spus că el știe și crede principiile puse de Dumnezeu în picioare cu privire la bani. Credinciosul care-L cinstește pe Domnul cu averea lui nu numai că a înțeles că a-I da Lui este un privilegiu, dar în același timp dovedește că roada dărnicii, care ne face să semănăm cu Cel ce a dat cel mai mult, crește, și prin aceasta Dumnezeu este proslăvit.

Ca fii ai Luminii, când cerem primim înțelepciune de sus și știm să trăim pentru El, chiar dacă să trăiești pentru El costă, însă a nu trăi pentru El costă și mai mult. „Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr“ (Efeseni 5:9). Domnul Isus îi pune pe cei miloși în rândul aceloră despre care spune că „va fi fericit“, pentru că și ei vor avea parte de milă. Milă nu înseamnă doar să verși lacrimi când vezi pe cineva în durere, ci înseamnă acțiune, așa cum mila lui Dumnezeu pentru noi a dus la acțiunea de salvare a omului care s-a încheiat cu moartea Domnului Isus pe cruce. Mila lui Dumnezeu L-a făcut să ne dea

nu ce meritam, ci ceea ce aveam nevoie, adică iertare și mântuire. Păcatul nostru a trebuit plătit, și Domnul Isus l-a plătit în locul nostru, iar nouă ne-a dat milă prin har. Ca unii care urmează pilda lui Dumnezeu, copiii Domnului trebuie să aibă milă de cei care au nevoie de ajutor. Așa cum ne-a învățat în pilda samariteanului milos, aproapele nostru este acela care are nevoie de ceva ce avem noi. Mila te oprește să nu judeci cu asprime, ci să sari în ajutorul celui în nevoie de ajutor.

Lipsa de dorințe după lucruri pământești și de o mare îmbogățire este o adevărată comoară a sufletului mântuit, pentru că a avea o astfel de stare față de lucrurile trecătoare de pe pământ îi dă voie să-și strângă comori acolo unde molia nu le roade și hoții nu le fură. O altă roadă prin care omul Îl proslăvește pe Dumnezeu este rodul buzelor, adică prin cuvintele ce îi ies pe buze. Această roadă se vede în cântare, în rugăciune și în mărturia noastră despre un Hristos înviat din morți care trăiește în noi. Rugăciunea nu este o tehnică prin care omul să-L manipuleze pe Dumnezeu și nici nu este o metodă prin care El este informat de parcă nu ar ști ce vrem să-I spunem, chiar dacă unii fac din această metodă de a se ruga ceva religios.

Rugăciunea noastră Îl proslăvește pe Dumnezeu atunci când Îi mulțumim pentru vindecarea sufletului nostru și ne exprimăm dorința ca și alții să fie vindecați sau ajutați. Este o lucrare în care strigătul inimii este auzit mai bine și mai repede de Dumnezeu ca și cuvintele care ne ies pe buze. Fariseii se rugau într-un mod prin care se aplaudau pe ei, ca să se simtă bine ei, dar rugăciunea este un timp când vrem să aibă loc o descoperire a tainelor inimii noastre înaintea lui Dumnezeu, este un timp când ne acordăm ca un instrument la voia Lui pentru viața noastră. Faptul că ne simțim bine când ne închinăm Domnului prin rugăciuni de cereri, mulțumiri și proslăvire este un produs al faptului că simțim prezența Lui, care ne umple de pace. Cea mai adâncă rugăciune este uneori aceia pe care o facem când suntem mai împovărați și mai dezgustați de lume, dar suntem flămânzi după Domnul și

după Cer. Cuvintele care ne ies pe buze când vorbim cu oamenii este unul din felurile în care putem da slavă lui Dumnezeu, însă a comunica bine și clar nu este întotdeauna ușor, dar este absolut esențial când în balanță este mântuirea unui suflet.

Comunicarea este importantă ca aspect academic în căsătorie, în câmpul muncii, dar a comunica adevărul despre felul cum un suflet poate veni la Acela care-l poate da nevinovăția este mai important ca toate celelalte. Când cel mântuit este încălțat cu râvna Evangheliei, chiar dacă îl mai calcă cineva pe picior nu-l doare așa de tare ca pe cel desculț, care nu are această încălțăminte, pentru că cel plin de râvnă nu ține ca fiind așa de important ce face omul, ci are ca țintă vestirea Evangheliei și viața care urmează. Când Îi mulțumim Domnului pentru tot ce El îngăduie peste viața noastră Îi dăm slavă lui Dumnezeu. „Nu s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu?” (Luca 17:18). David proslăvea Numele Domnului mereu prin cântare și chiar cu lira lui de păstor și odată a adus un întreg oraș într-o stare de laudă și cântare.

David nu a avut doar vorbe, ci a rânduit cântăreți și slujitori care să facă slujbe și să aducă jertfe înaintea Domnului. Când am venit la Domnul, El ne-a luat lanțurile viciilor și ne-a dat aripi care ne înalță spre Cer. Simțim aceste aripi atunci când cântarea noastră de proslăvire se înalță către Domnul, care nu ne rămâne dator, ci imediat ne răspunde cu pace și fericire în suflet. Legea aerodinamicii ne învață că presiunea aerului asupra aripilor avionului produce ridicare, la fel cântarea de laudă dintr-o inimă curată și sinceră ne ridică în prezența Domnului. Un alt fel de a-L proslăvi pe Dumnezeu prin a rodi este acela de a câștiga suflete pentru Domnul. „Rodul celui neprihănit este un pom de viață, și cel înțelept câștigă suflete” (Proverbe 11:30). Acela care are ca prioritate a vieții a face de cunoscut celor nemântuiți planul de mântuire al lui Dumnezeu pentru om, prin cuvintele și faptele de fiecare zi, este un suflet care rodește o roadă care-L bucură pe Dumnezeu și face bine oamenilor.

Pentru ca cineva să vrea ce ai tu, să vrea să fie ca tine, trebuie să vadă în tine ceva ce este de dorit. S-a făcut un studiu despre locurile de pe pământ unde este cel mai de dorit să locuiești, pentru că este cel mai puțin probabil să fii afectat de microbi, și acel loc este Polul Nord, unde din cauza temperaturilor foarte scăzute microbii nu au șansă de supraviețuire prea mare și totuși nimeni, oricât și-ar prețui sănătatea, nu vrea să se mute acolo. Sunt oameni care cunosc Adevărul și doresc să-L comunice și altora, dar sunt atât de reci și aspri încât nimeni nu vrea să audă ce au de spus, pentru că nu vor să fie ca ei.

A fi mereu vesel și senin este bine, deși aceasta nu garantează că cineva va vrea ce ai tu, dar dacă ești mereu trist și morocănos poți fi sigur că nimeni nu vrea ce ai tu. Omul firesc are nevoie de lucruri ca și alcool, droguri, bogăție, faimă sau orice alt lucru care-l conduce și îi domină viața, ca acestea să-i spună că este altcineva decât e de fapt, pentru că lor înșiși, pe bun motiv, nu le place cine sunt ei. Îmbrăcați cu haina bunătății, acestor oameni trebuie să li se spună despre Domnul Isus care-i transformă din cineva de care nici lor nu le place în suflete iertate și de preț, potrivite pentru a fi veșnic cu Dumnezeu. Ce este bun și cinstit se poate spune în cuvinte simple, fără să fie nevoie să ataci în primul rând viciile care pe moment țin conștiința unui astfel de om amorțită. Ei trebuie să vadă o corectitudine și armonie în ce spunem și facem, ca apoi să ajungă să spună că adevărul pe care-l vestim corespunde cu realitatea vieții ce o trăim.

Oamenii îi cinstesc și respectă pe aceia care ating limitele ce par de neîntrecut, așa cum este în cazul atleților de performanță, iar aceia care nu-L cunosc pe Domnul, dar urmăresc trăirea noastră, vor fi atrași de felul cum acționăm, diferit de ceea ce ar însemna o purtare normală. De exemplu, acționăm diferit prin a răspunde cu bine celui ce ne face rău sau prin a rămâne în deplină pace când totul în jur se pare că se clatină. Adevărata pioșenie, spunea Calvin, se deosebește de o falsă pioșenie la vremea încercării, când vine furtuna, când șuvoaiele lovesc în casa noas-

tră care rămâne în picioare, și toate acestea sunt urmărite cu interes de cei din jurul nostru, în mijlocul cărora Dumnezeu ne-a pus să fim lumină. Trebuie, ca privind la timpurile în care trăim, să chemăm sufletele la mântuire cu un simț al urgenței, folosind glasul Adevărului care are ca temelie Sfânta Scriptură.

Biserica lui Dumnezeu nu este un vapor de croazieră pe care să te recreezi, ci este o corabie a salvării sufletelor nemântuite. SOS, Save Our Souls, este un apel internațional care înseamnă în românește: „Salvați sufletele noastre“, adoptat unanim în 1919 ca să fie un semnal transmis prin radio sau telegrafie de către navele aflate în pericol de scufundare. Pe marea vieții se aude acest semnal de SOS, dar cine va merge să le spună vestea prin care pot fi salvați? Vei fi tu unul din acele suflete ascultătoare de Dumnezeu? Toți oamenii de pe pământ umblă, având deasupra lor sângele ce-L ocrotitor în urma împăcării cu Dumnezeu sau umblă călcând peste acest sânge sfânt, pierind în neascultare de Domnul care poruncește oamenilor de pretutindeni să se pocăiască.

Dacă ești un suflet care ai avut parte de milă și umbli având deasupra ta sângele ocrotitor, ai spus cuiva, care nu a ajuns în această stare de siguranță, că există astăzi oferită oamenilor o mântuirea așa de mare că oricine vine la El este primit de Tatăl prin Domnul Isus Hristos? Dacă ești de câțiva ani pe calea Domnului fii sigur că această roadă de a aduce suflete la Hristos este prezentă în viața ta. Ce folos să iei lecții de tenis, dacă niciodată nu practici acel sport? Ce folos să tot înveți din Biblie despre importanța de a aduce suflete la Hristos, dacă niciodată nu practici aceasta prin a-i spune cuiva de Domnul, despre felul cum El ți-a schimbat viața sau prin a-l invita la casa de rugăciune, unde să audă Evanghelia. Nu trebuie neapărat să fii un om grozav de important între oameni, nu trebuie să arăți impunător și nici nu ai nevoie de frumusețe trupească, dar ai nevoie, cât ești, să fii în întregime al Lui, pentru că Dumnezeu nu caută mai întâi la ce ai tu de oferit, ci caută un suflet care vrea să asculte de El.

Nu așa de mult acela care zice: „Doamne! Doamne!“ Îl

proslăvește pe Dumnezeu, ci acela care rodește prin a face voia Lui Îl glorifică. Dacă devii interesat în ceea ce Dumnezeu este interesat, vei afla că El este interesat în ce ești tu interesat, chiar dacă acestea sunt lucruri mărunte. Un arhitect bun nu se miră de o lucrare care ajunge să fie terminată, pentru că el a văzut-o deja terminată în mintea lui din momentul în care a finalizat planurile pentru construirea acelei lucrări. Din momentul în care Duhul Sfânt ne-a luat în primire spre a ne modela, după chipul Fiului și pentru a crește în noi virtuți sfinte, știe fiecare fază de cioplire prin care vom trece, știe fiecare lucrare de finisare și știe care trebuie să fie statura noastră în credință în momentul când vom pleca spre cer. Duhul Sfânt face din noi ființe porivite pentru Cer, care vor fi veșnic în slujba Domnului și Îi vor da slavă lui Dumnezeu.

Privind la roada așa de diferită pe care harul felurit al lui Dumnezeu o crește în sufletul născut din nou, poți să spui că viața ta Îl proslăvește pe Dumnezeu? Poți să-ți cheltui tot timpul liber schimbând canale la televizor, poți să bați drumul stadioanelor și a magazinelor, sau poți alege să răscumperi vremea prin a te pune la dispoziția Domnului, făcând ceva ce-L glorifică pe El și rămâne veșnic. Viața este scurtă, plăcerea și durerea pământească sunt trecătoare, deci investește-te în ce rămâne vesnic, adică sufletul tău și al acelora de lângă tine, care au nevoie de ceea ce ai tu sau de ceea ce știi tu. Acela care singur are nemurire și o dă cui vrea a ales să ne-o dea și nouă, celor care am cerut și am primit darul mântuirii. „A lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.“ (Romani 16:27). Domnul ne-a chemat nu numai la a lucra pentru El, ci după principiul că unde este Stăpânul acolo va fi și slujitorul, Dumnezeu ne va chema la slava Lui când ne va primi în locul pe care l-a pregătit pentru noi. „Însă eu sunt totdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mâna dreaptă; mă vei călăuzi cu sfatul tău, apoi mă vei primi în slavă“ (Psalmul 73:23, 24).

Biserica catolică spune că este necesar pentru ca cineva, care a murit, să fie socotit unul dintre sfinți să fi avut cel puțin trei mi-

nuni bine documentate în viața ce a trăit-o pe pământ, însă Scriptura ne spune că toți care am avut „parte de chemarea cerească” și am îmbrăcat haina neprihănirii lui Hristos suntem socotiți sfinți și neprihăniți. „Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți, i-a și proslăvit” (Romani 8:30). Nouă ne rămâne să-L glorificăm cu viața noastră prin a alege să rodim, fiind ce vrea El să fim, acolo unde ne vrea El, ca într-o zi să ne bucurăm de răsplătirile Lui când ne va spune: „Bine rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!” (Matei 25:23).

Amin

52

SECRETUL FERICIRII

„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!” Matei 5:6

Tot mai multe magazine folosesc, spre a-și vinde produsele, reclama care spune: „Satisfacție garantată”, și nu puține sunt magazinele din America care pentru a-i încânta pe clienți cu ideea că nu au nimic de pierdut continuă mai departe: „Sau îți dăm banii înapoi!”. Dar dacă este vorba nu de un obiect ce poate fi înlocuit, ci de zilele precis numărate de Cel care ți le-a dat ca să le trăiești pe pământ? Nici o garanție din partea lumii nu poate îndeplini condiția de a face un client satisfăcut pentru prea mult timp. Lumea cu pofta ei care trece, știind că are de partea ei votul firii vechi cu informații ce intră pe poarta ochilor, încearcă din răspuțuri să convingă omul că îi poate garanta satisfacție și chiar fericire prin ceea ce oferă.

Ochii văd aceste lucruri care promit satisfacție și chiar fericire, dar ei sunt doar un instrument care atunci când sunt sănătoși captează energia luminii în mișcare și o transmite la creier unde se produce imaginea. Urmează o sortare a informației despre lucrul văzut „ce pare plăcut de privit”, informație care apoi este dirijată la nivelul dorințelor inimii, adică a sufletului, dându-i-se o valoare după standardul gândirii acelei persoane. În cei care au avut parte de nașterea de sus și duhul le-a fost trezit la viață, procesul final de valorificare a acestor lucruri ce par plăcute „de privit” nu se oprește la nivelul sufletului. Sufletul aceluia care a

devenit o făptură nouă este guvernat de standardul unei gândiri care are la bază Cuvântul lui Dumnezeu, iar la nivelul duhului are ajutorul de cârmuire al Duhul Sfânt care ne-a fost dat pentru a fi cu noi și în noi. Un astfel de suflet, care trăiește prin credință așteptând și bucurându-se de lumea care vine, poate lua decizii duhovnicești, care sunt mult deosebite de cele făcute de omul firesc, care trăiește prin vedere. Decizia omului firesc duce la o încercare de a prinde o năluca a fericirii pământești, care de cele mai multe ori constă în ceea ce are cineva pentru timpul scurt ce-l are de trăit pe pământ, însă sufletul duhovnicesc poate atinge un grad de fericire care nu este dependent doar de circumstanțe pământești, ci prin ceea ce a devenit în Hristos Isus poate cunoaște o fericire care rămâne.

În acest mesaj vom privi la felul în care omul poate ajunge la această fericire ce nu trece, ci continuă în viața veșnică. În cuvântarea de pe munte Domnul Isus ne învață despre virtuțile pe care Duhul Sfânt le crește în aceia care formează Biserica Lui, și în versetul citat la început ne descrie starea unor suflete flămânde după neprihănire, despre care El spune că vor ajunge să fie săturați. Din oameni cu vieți goale, trăite fără rost, astfel de oameni care ajung la starea în care să fie doritori de a se ști curați la inimă, ajung să trăiască pentru lucruri ce vor rămâne veșnic. Versetul acesta ne vorbește despre oameni care din nefericiți ajung să fie fericiți. Reclame de tot felul, vitrinele magazinelor și panourile de la marginea drumurilor au scopul de a produce în om o foame după ceea ce are lumea de oferit și se cheltuiesc bani grei ca să te convingă că nu poți fi cu adevărat fericit fără să ai acel lucru. Este trist, dar omului firesc nu-i displace ideea de a fi amăgit în acest fel.

Un om cu numele de Joe Albertson din America, care a ajuns să aibă sute de magazine, foarte multe din acestea în zonele locuite de mormoni acum câțiva zeci de ani, a fost rugat de conducătorii aceluia cult să-și închidă magazinele în ziua de duminică. Joe a spus că le va închide dacă membri lor nu mai intră în ele

duminica. Magazinele au rămas deschise până acum, pentru că omului îi place să fie amăgit de găsirea unui strop de fericire și este de cele mai multe ori neputincios în a face ce este bine pentru suflet, mai ales dacă lucrurile la care trebuie să renunțe îi dă promisiunea unei fericiri cât de mici. Un poet român își deplângea starea neputincioasă, pentru că spunea că vede lucrurile bune, le încuviințează și apoi le urmează pe cele rele. Cu scopul de a-l ajuta să găsească fericirea, Dumnezeu îngăduie să simtă o foame pe care Domnul Isus a numit-o sete și foame după nerihănire. Majoritatea se gândesc imediat că Dumnezeu le dă dorința ca să facă ceva fapte bune, dar neprihănirea acceptată de Dumnezeu este cea care este în persoana Domnului Isus Hristos și cu această neprihănire Tatăl îmbracă fiecare suflet risipitor care vine la El cu credință și se căiește de risipa făcută. „Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare“ (1 Corinteni 1:30).

Domnul Isus a fost făcut pentru noi neprihănire, și acela care primește darul mântuirii este în Hristos, deci în neprihănire. Mulți oameni, și în mod specific se poate să ne vină în gând majoritatea fariseilor din timpul când Domnului Isus a fost pe pământ, au încercat să găsească această fericire de a fi în relație bună cu Dumnezeu prin a pune înaintea Lui fapte prin care ei s-au crezut a fi neprihăniți, dar Domnul refuză neprihănirea imperfectă a oamenilor ca merit inițial de împăcare cu omul. „Pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși, și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu“ (Romani 10:3). Mulți misionari care vestesc Evanghelia în țările unde această veste bună a pătruns numai în ultima vreme, spun că nu au așa de multe probleme cu oamenii ca să accepte că sunt păcătoși și nici să-L accepte pe Domnul Isus, ci problema pe care au este că mulți din ei Îl vor pe Domnul Isus dar mai vor și puțin Buda, în cazul hindușilor vor pe Domnul Isus dar vor și din dumnezeii lor, sau în cazul majorității oamenilor, doresc această stare de fericire găsită

în neprihănire dar vor să ajungă la ea folosind cel puțin o parte din metodele lor. Cine vrea să găsească fericirea o poate afla când ajunge să fie socotit neprihănit de Dumnezeu prin Domnul Isus. La această stare se ajunge prin a fi flămând după neprihănire, adică după Domnul Isus care ca Pâinea vieții satură pe cel flămând. Poate că nu știi, poate nici nu crezi, dar cea mai mare nevoie a sufletului tău este aceea de a fi împăcat cu Dumnezeu.

Dacă ești unul din sufletele interesate și flămânde după a găsi fericirea care nu trece, poate te întrebi cum ai putea primi această neprihănire aducătoare de fericire. Secretul găsirii acestei fericiri, care este numai în Domnul Isus, constă în faptul că trebuie să fii așa de flămând încât mânat de această foame spirituală începi să-L cauți mai mult ca orice și mai mult ca pe oricine. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra“ (Matei 6:33). Dumnezeu, Singurul care poate face omul cu adevărat fericit, nu acceptă să fie al doilea în viața cuiva și motivul pentru care unii nu găsesc fericirea este datorită faptului că întâi de a căuta neprihănirea Lui ei caută binecuvântările Lui, care ne sunt promise pe deasupra. „Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El! Temeți-vă de Domnul, voi, sfinții Lui, căci de nimic nu duc lipsă cei ce se tem de El!“ (Psalmul 34:8, 9). Oamenii caută fericirea în satisfacțiile ce le găsesc în a avea lucruri, poziție sau relații cu alții, dar aceste lucruri de care Dumnezeu poate alege să nu ne lipsească sunt un produs secundar al faptului că mânați de o foame grozavă L-am căutat și găsit pe Domnul Isus, care a promis că se va lăsa găsit de aceia care-L caută cu toată inima.

Dacă ai o durere în corp și mergând la doctor acesta te umple cu calmante și seditive, care pe moment te face să nu mai simți durerea, și te trimite liniștit acasă, în loc să trateze infecția și să înlăture astfel cauza durerii, acel doctor este un doctor rău. Ameliiorând simptomele fără a trata cauza bolii omul rămâne tot bolnav și în tot mai mare pericol. Simptomele simțite de om sunt

de la Dumnezeu, atât foamea fizică care-ți spune că ai nevoie de apă și hrană ca să trăiești, cât și durerea pe care o simte omul bolnav, pentru că durerea îi spune că ceva în organismul lui nu funcționează bine și are nevoie de asistență medicală. Omul care nu cunoaște fericirea care constă în a avea păcatul acoperit și fărădelegea iertată simte o foame după fericire și de cele mai multe ori încearcă să trateze această simptomă prin a obține lucrurile care crede că-l vor face fericit, dar pentru că tratează simptomea și nu adevărata cauză a nefericirii rămâne tot dezamăgit și tot nefericit. Foamea și setea după neprihănire pe care o simte omul neîmplinit este îngăduită de Dumnezeu.

Fiecare om alege să trateze simptomele de sete și foame spirituală superficial, acționând la efect, sau poate alege să caute cauza care-i provoacă foamea după neprihănire. De cele mai multe ori omul flămând după neprihănire caută să rezolve această problemă a sufletului prin religie. Unii depind de ce pot face conducătorii religioși pentru ei, alții caută să facă fapte bune, iar alții urmează cu strictețe ceremonii bisericești făcute de oameni și lipsite de viață. Acest fel de acțiune amortește pe moment conștiința, ca apoi, nu după mult timp, omul să simtă din nou acel gol creat de foamea care-l roade înăuntru, simțind că tot nu este în relație bună cu Dumnezeu, pentru că fericirea adusă prin tratarea simptomului a dispărut. Dacă ești invitat de cineva la cină și îți este foarte foame nu te interesează așa de mult că gazda a pus la masă cele mai scumpe tacâmuri sau cea mai frumoasă veselă. Nu vrei să-ți pună muzică să te simți mai bine. Nu vrei să vezi grădina, picturile din sufragerie, bibelourile care sunt curățate regulat și care nu au nici urmă de praf și nici nu te interesează de covoarele în care simți că te scufunzi când pășești pe ele. Oricât de frumoasă ar fi fața de masă și ori cât de mult ar fi decorată masa, toate acestea, chiar dacă pe moment îți sustrag atenția de la mâncare, nu pot înlătura foamea și nici nu te poate bucura, pentru că îți este tot foame.

Într-un mod asemănător lucrurile pământești și chiar situațiile

prosperă nu pot da adevărata fericire, pentru că omul simte cum i se scurge viața ca nisipul cel fin printre degete, simte că urmează altceva, pentru că are în el gândul veșniciei și nu poate fi cu adevărat fericit până când nu se știe într-o relație bună cu Dumnezeu. Dacă ești cumva un suflet în viața căruia fericirea este doar un rar vizitator pe care nu-l cunoști, și în loc de pace simți tristețe și o lipsă a bucuriei, chiar dacă ai sau nu din plin cele pamântești, Cuvântul Domnului vrea să te sfătuiască să-ți îndrepti privirea spre Acela care poate satisface și sătura foamea ta după fericirea care nu trece, adică după neprihănire, acceptând că jertfa Lui a plătit în întregime prețul răscumpărării sufletului tău. Nu o parte, nu jumătate, ci în întregime Domnul a plătit prețul ispășirii sufletului tău. „...El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre“ (1 Ioan 4:10).

Dragostea lui Dumnezeu pentru omul pe care l-a creat și pe care vrea să-l vadă fericit constă în faptul că El ne-a dat nu ce merităm ci aceea ce aveam nevoie și fiecare din noi aveam nevoie să scăpăm de vina care a gonit fericirea din inima noastră. El a făcut această lucrare după planul Său prin Fiul care a devenit pentru noi neprihănire, și primind această neprihănire să fim împăcați cu Dumnezeu Tatăl. Cauza acestei crize în viața noastră, manifestată printr-o foame după fericire, a fost păcatul care ne-a târât prin patimi și ne-a separat de Dumnezeul al cărui ochi, spune prorocul Habacuc, sunt așa de curați că nu pot privi nelegiuirea. A fost voia lui Dumnezeu să nu ne lase în această criză disperată care ne-ar fi ținut separați de El pentru veci, de aceea a trimis pe Fiul Său să vină și să moară pentru ca „oricine va crede în El“ să poată primi nevinovăția, ca astfel să fie într-o relație bună cu Dumnezeu și așa să-i fie săturată foamea după fericire. Prin această „voie“ am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna (Evrei 10:10).

Dacă până acum nu ai cunoscut ce înseamnă să ai pace și să te culci liniștit, știind că și dacă ar fi să treci la cele veșnice vei ajunge să fii veșnic cu Dumnezeu, trebuie să știi că acest

„oricine“ include și sufletul tău, indiferent de cum îți este trecutul. Acest „oricine“ înseamnă că Dumnezeu nu se uită la fața omului, ci la inimă. Acest lucru a ieșit așa de clar la iveală când Dumnezeu a respins frații înalți și chipeși ai lui David pentru slujba de împărat și a ales un copil. Această alegere făcută de Dumnezeu prin Samuel de asemenea demonstrează neputința firii omului și a aspectului său fizic de a-L mulțumi pe Dumnezeu. Dacă ai avut un accident, te califici pentru ajutorul ambulanței, dacă ești bolnav, te califici să fii examinat și tratat de un doctor, dar dacă te simți păcătos și flămând după neprihănire, te califici pentru a primi darul iertării și al neprihănirii de la Domnul Isus, care a fost cunoscut ca fiind prieten al vameșilor și al păcătoșilor.

Un păcătos nu este cineva care doar a făcut o greșală, ceva neintenționat și din neglijență, ci păcat este ceva ce fiecare din noi am făcut cu voia, știind că prin a face acel lucru trecem de ceea ce Dumnezeu a pus în conștiința noastră. Nici un păcat nu poate fi scuzat, dar poate fi iertat în meritul depus pe altarul lui Dumnezeu ca plată pentru păcatele întregii omeniri. Omul este o ființă care știe prețui și menține prietenii după folosul pe care acestea i le aduc, dar nici o prietenie nu aduce mai mult câștig decât prietenia cu Domnul Isus în care și numai în care omul găsește fericirea. Lipsa fericirii omului se datorează lipsei neprihănirii care este cauzată de lipsa prezenței Domnului Isus în viața lor. „Mulți zic: «Cine ne va arăta fericirea?» Eu însă zic: «Fă să răsară peste noi lumina Feței Tale Doamne!»“ (Psalmul 4:6). Vaticanul are 8 km de rafturi de acte și documente vechi secrete pe care le ține în tunele subterane, dar chiar dacă ți-ar da voie să le citești pe toate nu ai găsi secretul fericirii, pentru că Dumnezeu a făcut în așa fel ca acesta să nu fie greu de găsit, ci oricine vrea această fericire cu adevărat să o poată găsi.

Acela care-L caută cu toată inima întâi de orice altceva va găsi în Domnul Isus fericirea sufletească. Pe deasupra, tot prin Domnul sufletul mântuit se va bucura de binecuvântările pe care El ni le dă în această viață. „Doamne, prin îndurarea Ta se bucură

omul de viață...“ (Isaia 38:16). Cine nu este flămând după neprihănire, nu-L poate găsi pe Domnul Vieții. Cine nu e disperat după a se ști mântuit nu face din această căutare prima lui prioritate, dar când ești flămând după această neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință nu te mai poate opri nici prietenii, nici familia și nimic altceva de la a căuta și a găsi mântuirea în Domnul Isus, care este pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. Dacă vrei ca acest secret al fericirii să devină o realitate în viața ta trebuie să treci de la a spune: „Eu sunt păstorul meu“, pentru că îți cauți o satisfacție și împlinire artificială în ce poți găsi și face pe pământ, la a spune: „Domnul este Păstorul meu...“ (Psalmul 23:1), primind ce a făcut El pentru tine și dându-I Lui tot controlul vieții tale.

Deviza oportuniștilor spune: „Unde este bine, acolo este țara mea“ și fiecare din noi avem oportunitatea de a trece de partea lui Dumnezeu, unde sufletul nostru găsește un „bine“ veșnic pentru suflet, care după această viață continuă să trăiască în fericire veșnică. „Dar după cum este scris: «Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc»“ (1 Corinteni 2:9). Ai ajuns vreodată în viața ta la realizarea gândului că Domnul Isus este cea mai mare nevoie a ta? Este condiția necesară ca să-L găsești, ca să primești darul Lui pentru tine și așa să fii fericit. Câtă fericire ai în viața ta? Adevărul este că ai câtă vrei și am câtă vreau, în funcție de cât de setos și de flămând sunt după El. „Căci El a potolit setea sufletului însetat, și a umplut de bunătați sufletul flămând“ (Psalmul 107:9). Singurii oameni care se pot bucura de o fericire adevărată sunt aceia care, fiind la adăpostul jertfei Domnului Isus, privesc fără frică dincolo de mormânt și trăiesc această viață din plin, bucurându-se de lucrările pe care acest Dumnezeu bun le face în viața lor. „Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropiu de Dumnezeu; pe Domnul Dumnezeu Îl fac locul meu de adăpost, ca să povestesc toate lucrările Tale“ (Psalmul 73:28).

Pe vremuri, corăbierii vorbeau de furtuni grozave pe mare, plugarii despre tauri tari care trag plugul cu ușurință, soldații despre rănilor ce le-au primit în lupte, dar odată ce omului i s-a descoperit secretul fericirii, prin a fi flămând după neprihănire, au apărut pe pământ oameni care vorbesc despre adevărata fericire. Indiferent de circumstanțele vieții, unii din ei fiind aruncați la fiare, iar alții trăind vieți prospere, aceia care fac parte din această categorie nouă de oameni apărută pe pământ, numiți de Domnul Isus oameni născuți din nou, au avut în comun faptul că au fost flămânzi după neprihănire și au găsit-o în persoana Domnului Isus Hristos. Până în 1914 nu au fost semafoare la intersecții, până în anul 1921 nu au existat detectoare care indică dacă un om minte sau spune adevărul. Până în 1921 nu au existat televizoare, până în 1953 nu s-a făcut transplant de rinichi. Până în anul 1970 nu au existat dischete pentru memorie artificială, pentru computere. Până în 1980 nu a existat GPS, aparat care să indice prin satelit poziția exactă în care te afli pe glob. Toate acestea dovedesc, așa cum i s-a spus lui Daniel, faptul că în vremea de pe urmă cunoștința va crește, dar astfel de invenții despre care se spune că au făcut viața omului mai ușoară nu au reușit să-i dea adevărata fericire.

Din clipa când primii oameni prin neascultare au căzut în păcat și au fost izgoniți din Eden, nu au mai existat oameni cu adevărat fericiți până când Noul Adam, Isus Hristos a murit pentru păcătoși, deschizând astfel din nou drumul către pomul vieții. Dumnezeu a dat omului o foame după neprihănire, foame pe care dacă nu o ignoră ajunge să caute mai întâi de toate pe Dumnezeu, care prin Domnul Isus îi dă neprihănirea și-l face fericit. „...Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință“ (Filipeni 3:8, 9). Dacă ai găsit în Domnul Isus secretul fericirii, prețuiește-L și rămâi smerit, pentru a putea fi folosit de El cât mai ești pe pământ, iar într-o zi să te poți bucura de o răsplătire

împăratească. A fi smerit nu înseamnă să porți haine rupte sau să nu te îngrijești, ci înseamnă a face ce spune Domnul, fie că-ți place sau nu și fiecare copil al Domnului alege între a se smeri ori a fi smerit de Domnul. A fi smerit înseamnă să poți rămâne în această stare de fericire ca Domnul să facă lucrări prin tine și pentru care să-I atribui Lui tot meritul. Înseamnă să nu cauți să fii remarcat, ci să vrei ca în viața ta, în care Duhul Sfânt menține o ordine divină, să stai acolo unde El îți spune să stai, chiar dacă îi convine firii sau nu, pentru că ea nu mai are ultimul cuvânt.

Când ești smerit vei auzi oamenii mai bine, dincolo de ceea ce exprimă cuvintele lor, și îi vei trata mai bine, spunându-le unde să găsească acest secret al fericirii. „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!” (Matei 5:6), este o promisiune de care, dacă ești mântuit, te poți bucura deja de pe pământ, atunci de ce să nu spui la cât mai mulți oameni despre acest secret al fericirii? Prin a spune altora, prin a aduce suflete la Hristos, pentru ca El să le mântuiască, poți urca încă o treaptă pe scara experimentării fericirii, dar este o treaptă specială, pentru că fericirea de a câștiga un suflet pentru Hristos o simți împreună cu Dumnezeu, care se bucură nespus de acel suflet scăpat de iad. Când îți aduci aminte de sentimentul pe care l-ai avut când erai flămând după fericire, și acum simți cum în neprihănirea Domnului Isus foamea ta a fost pe deplin satisfăcută, dorești să lauzi pe Domnul și să te bucuri de mântuirea pe care ți-a dat-o. „...ca să vestesc toate laudele Tale,... și să mă bucur de mântuirea Ta” (Psalmul 9:14).

Când ai o relație de prietenie cu Domnul tău dorești să te pui în slujba Lui, pentru că nu uiți că ai fost falimentar, spiritual vorbind, dar te-au întâlnit îndurările lui Dumnezeu, care printre altele ți-a dat o foame și o sete după neprihănire. „...ne iese degrab înainte îndurările Tale!...” (Psalmul 79:8). Îndurările Domnului vin în viața noastră în reușite pământești și mai ales în cele duhovnicești, dar Domnul Isus a spus ucenicilor să se bucure nu așa de mult de succesul care îl au pe pământ, ci să se bucure că

numele lor sunt scrise în cartea vieții. Fericirea ce o simte omul care umblă cu Dumnezeu pe pământ va atinge un nivel și mai ridicat în clipa când, fie prin moarte sau prin Răpirea bisericii la cer, vom ajunge în fața Aceluia care a făcut posibil ca noi să găsim fericirea. Este sufletul tău unul dintre acelea care a găsit fericirea în Domnul Isus? Dacă da, aștepti cu nerăbdare să-L vezi pe Domnul? Faci parte din fecioarele înțelepte, știind că în aroganța firii noastre vechi de multe ori nu credem că suntem greșiți? Chiar atunci când suntem în pericol, eu, și fiecare suflet care-și dorește binele veșnic, trebuie să ne întrebăm dacă nu am ațipit pe cale și dacă Domnul este și astăzi sursa fericirii noastre.

Ațipirea spirituală se aseamănă cu starea de somn a trupului, despre care se spune că este frate cu moartea, pentru că nimeni atunci când se culcă nu știe în care lume se va trezi. Când dormi nu știi că ai dormit până când nu te-ai trezit. Când dormi de multe ori acționezi în vis diferit de cum ai acționa dacă ai fi treaz. Când dormi nu-ți place să auzi alarma ceasornicului. Privind la aceste trăsături ne putem verifica dacă am ațipit sufletește sau dacă lucrăm cu tragere de inimă în ogorul Lui, pentru ca El să ne găsească robi buni și credincioși. Domnul Isus vine pe nori, și nu este vorba neapărat de vaporii de apă cunoscuți de noi ca fiind nori, ci El vine înconjurat de un nor format din albul hainelor acelora care-L vor însoți, care într-o clipă, într-o clipeală se vor uni cu sfinții de pe pământ.

Venirea Lui va fi ca fulgerul, care străbate cerul cu viteza luminii, așa că poate ocoli circumferința pământului de șapte ori și jumătate într-o secundă, așa de repede va avea loc și Răpirea Bisericii. Unul din filozofii greci, referindu-se la cunoștințele lui intelectuale, a spus că poartă cu el toată comoara lui. Și copiii Domnului care vor fi răpiți la cer vor avea cu ei toată comoara lor. Duhul Sfânt, care a făcut înăuntru celor născuți din nou un templu sfânt, a trimis tot ce a avut de trimis în cer, așa ca cei ce pleacă nu vor privi, ca soția lui Lot, cu regrete înapoi, ci vor intra la ospățul pregătit pentru aceia care și-au găsit fericirea în Domnul

Isus Hristos. Caută-ți fericirea în Domnul Isus și vei fi veșnic fericit! Amin

AFIRMAȚII BIBLICE REFERITOARE LA NECESITATEA MÂNTUIRII

1. Toți oamenii sunt păcătoși, fără nici o excepție

„Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar... Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar... Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani 3:10, 12, 23). „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea“ (Psalmul 51:5). **Pentru că toți ne-am născut cu o natură păcătoasă, toți suntem păcătoși, indiferent câte păcate am comis.**

2. Consecințele păcatului sunt nefaste și veșnice

„...plata păcatului este moartea“ (Romani 6:23). Nu doar moartea fizică, ci moartea a doua, adică iadul. „Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc“ (Apocalipsa 20:14-15). **Este o imagine sumbră și înfiorătoare, dar afirmată cu tărie de Dumnezeu în Cuvântul Său.**

3. Există, însă, o speranță vie pentru orice păcătos, în meritele jertfei Domnului Isus Hristos

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5:8). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică... Cine crede în Fiul, are viață veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“ (Ioan 3:16, 36). **Aceasta este șansa uriașă, oferta harului lui Dumnezeu adresată fiecărui om, oricât de păcătos ar fi el.**

4. Orice om primește mântuirea prin credința în Isus Hristos

„Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și aceasta este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viață; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viață. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică“ (1 Ioan 5:11-13). „Căci tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1:12). „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit“ (Romani 10:9). **Poți fi iertat de toate păcatele tale și mântuit, chiar acum, chemându-L pe Domnul Isus în inima ta cu credință, prin rugăciune:**

Doamne, Dumnezeule, recunosc înaintea Ta că sunt păcătos, că Te-am întristat mult cu păcatele mele și eram condamnat la osânda veșnică. Îți mulțumesc, Doamne, pentru că m-ai iubit așa de mult, încât ai dat pe Fiul Tău să moară în locul meu, pentru a-mi oferi iertarea de păcate și viața veșnică. Mă pocăiesc de toate păcatele mele și îmi exprim decizia de a mă întoarce cu adevărat la Tine.

Mărturisesc deschis credința mea deplină în jertfa Ta sfântă, Doamne Isuse, și decizia mea fermă de a Te primi chiar acum în inima mea ca Mântuitorul meu personal și Domnul vieții mele. Doamne Isuse, intră în inima mea, iartă-mi toate păcatele și schimbă-mi viața.

Începând de astăzi doresc să-mi subordonez viața voii Tale sfinte și să trăiesc în ascultare deplină de

*Tine, Domnul și Mântuitorul meu. Îți mulțumesc
Isuse că m-ai mântuit! Amin.*

Confirm hotărârea mea prin semnătură:

Numele _____

Data _____

**Dacă ai făcut rugăciunea cu sinceritate și credință deplină
în jertfa Domnului Isus, acum tu ești mântuit. Dumnezeu te
asigură că:**

1. Păcatele tale sunt iertate (1 Ioan 1:8-9);
2. Tu ai acum viață veșnică (1 Ioan 5:11-13);
3. Acum ești un copil al lui Dumnezeu în familia Sa (Ioan 1:12);
4. Ești moștenitor al slavei Sale eterne (Romani 8:17);
5. El îți garantează siguranța mântuirii tale (Ioan 10:28).

Pentru întreținerea părtășiei tale cu Dumnezeu:

- Citește Cuvântul Său în fiecare zi și meditează la el;
- Dezvoltă zilnic o viață de părtășie cu Dumnezeu prin rugăciune;
- Caută părtășia copiilor lui Dumnezeu într-o biserică unde se practică rugăciunea și predicarea Evangheliei, pentru a putea crește în credință și a dezvolta părtășia cu Dumnezeu și biserica Sa.

Acum, dacă ai primit iertarea lui Dumnezeu și mântuirea, vei dori ca și altul să fie mântuit.

După ce ai citit această carte dă-o și altuia, care nu a găsit încă mântuirea în Domnul Isus Hristos, să o citească și să ajungă la

cunoștința ofertei de iertare a lui Dumnezeu prin Domnul Isus.

Ne bucurăm că ai ajuns la finalul acestei cărți.

Dacă în urma citirii celor 52 de mesaje dorești să cunoști mai multe despre umblarea cu Domnul, să te apropii mai mult de Dumnezeu sau să-ți închini viața și inima lui Hristos, să începi să Îl urmezi pe Domnul, scrie-ne pe adresa de mai jos. Vom fi bucuroși să te susținem în rugăciune și să te ajutăm în dezvoltarea relației tale cu Hristos.

Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România

C.P. 264

410610 Oradea

Tel: 0259-436 841

Fax: 0259-432 778

E-mail: spmcr@rdslink.ro

